

EMILE RICHEBOURG

INTRIGĂ ȘI DESTIN

„Intrigă și destin” un tulburător roman de dragoste, în care este redată drama unei adolescente, care ajunsă în pragul foamei și disperării, încucindere prin înc!

Tânără își ia o altă identitate, urmând să fie femeia întreținută a unui Tânăr bogat, ajutându-și familia săracă din umbră și scutindu-i totodată de umilință și rușine cu resemnarea de a nu-i mai revedea niciodată.

Datorită frumuseții se va confrunta cu intrigi dușmanoase care ar putea-o duce la pierzanie, printre rivale fiind și sora ei cea mică.

Romanul de excepție „Intrigă și destin” este un roman de mare succes, tradus și tiparit în sute de mii de exemplare în toată lumea, alături de „Flica blestemată” și „Dramele amoriului” ale scriitorului Emile Richebourg.

Lei 4200

EMILE RICHEBOURG

INTRIGĂ ȘI DESTIN

EMILE RICHEBOURG

INTRIGĂ
ȘI
DESTIN

EDITURA
EDVINA-DIT
EDITURA TEDIT F.Z.M.

FRUMOASA IMPERIA

I O dramă intimă

Bulevardul Bel-Air, care se întindea la dreapta de Piața Tronului, lăsând la stânga șoseaua Vincennes, nu era, cu ani în urmă, ceea ce este astăzi, adică o stradă largă, aerisită, plină de soare și de mișcare în frumoasele zile de vară, mărginită de vile elegante și de grădini înflorite. Era un drum rău întreținut, rău nivelat, în care trăsurile negustorilor de la barieră, lăsau urme în noroi și unde nu întâlneai seara decât soldați întârziati și bătrîni care se întorceau de la cărciumă. Nu departe de această stradă, la Saint-Mandé, într-o căsuță singuratică, situată în capătul unei străzi pustii, pe o noapte posomorâtă de decembrie, se găseau patru persoane : două femei și doi bărbați. Una dintre femei era culcată, pradă durerilor nașterii, cealaltă stătea lângă pat aceasta era mama celeilalte. Cu toate durerile ce zbuciumau corpul fiicei sale, biata femeie suferea poate mai mult.

Cel mai în vîrstă dintre cei doi bărbați era un bătrân. În picioare, în fața patului ce fusese așezat în mijlocul odăii, el nu pierdea bolnava din ochi, și urmărea toate mișcările cu cea mai mare atenție. Era medicul. Celălalt, care părea a avea douăzeci și cinci până la treizeci de ani, aștepta într-un colț, cu o paloare mortală pe frunte, sumbru și tăcut. Era fratele.

— Ei bine, doctore, ce crezi ? întrebă deodată mama, privind întă în ochii medicului.

Bătrânul dădu din cap.

— De zece, de o sută de ori ţi-am pus deja întrebarea aceasta... Şi nimic!... Te rog, răspunde-mi. O vei scăpa?

— Nu eu, doamnă contesă, răsunse medicul.

— Aşadar, nici o speranţă! strigă biata femeie cu un ton sfârşitor.

— Dumnezeu e mereu acolo, doamnă.

— Dumnezeu! Ce poate el, când dumneata, omul tare şi totdeauna sigur, disperi.

— Eu cred în justitia lui Dumnezeu doamnă şi de aceea sper, încă...

— Să o mântuie atunci... şi voi crede şi eu că e drept!

Şi nenorocita se lăsă să cadă în genunchi, izbucurind în lacrimi.

— Te îndoiesc de Dumnezeu, doamnă, zise medicul, faci foarte rău!

— E permis aceasta, domnule, replică Tânărul, ieşind deodată din tacerea sa. După atâta dureri nemeritate, ce trebuie şi ce putem face?

— Să vă rugaţi, răsunse medicul arătând Tânărului pe mama sa, îngenuncheată.

— Să ne rugăm! strigă acesta, dar chiar când era fericită, mama mea n-a făcut altceva decât să se roage... Câte nopți n-a petrecut în lacrimi şi rugăciuni! A avut Dumnezeu milă de dânsa, spune? Nu. El a lovit-o mereu în inimă!... Ea a avut un soț, noi un tată, idolul nostru, fala țării... A murit.

— Ah! murmură mama.

— A murit! continuă Tânărul cu o voce surdă, a murit departe de soția sa, departe de copiii săi... A murit, nu pe câmpul de luptă, ci asasinat mișeleşte!...

Doctorul îşi lăsă capul în piept.

— Şi cu asta s-a isprăvit? Nu. Eu aveam o logodnică pe care o iubeam trebuia să fim uniți, mi-a fost răpită de un rival, un dușman!

— Nu e greșeala ei, sărmana martiră! murmură medicul.

— Un om de inimă o iubea pe soră-mea, era un gentilom cinstit, un patriot devotat, aş fi fost mândru să-l

pot numi fratele meu... Ei bine, a căzut și el victimă unei trădări, de un an de zile a dispărut. Ce s-a făcut cu el ?

Mama scoase un suspin sugrumat.

— Sărmanul Petrozzi ! zise ea, calomnia nu l-a crutat nici pe el.

— Calomnia l-a dezonorat, mamă, răspunse Tânărul cu energie... Si aceasta e tot ? continuă el cu un ton sălbatic, făcând un pas către medic. Nu. După nenorocire, moarte, doliu, după atâtea dureri, o altă durere mai crudă încă ne era rezervată. Sora mea, bună, castă și pură, o copilă încă, a fost victimă unui atentat monstruos ! Răzbunarea, mereu răzbunarea !... Privește-o ! Uite ce a făcut din ea mizerabilul !... Ea va deveni mamă fără a fi fost soție !

— Sărmana Fernanda ! șopti medicul examinând pulsul bolnavei.

— Si ca și cum n-ar fi fost de-ajuns aceste torturi, reluată mama plângând, iată că Dumnezeu vrea să-mi răpească și fiica ! Ah ! Îmi vine să-mi blestem viața !

— Să blestemi totul ! strigă Tânărul. În inima mea nu mai e decât un singur sentiment : răzbunarea !...

— Oh ! acest om, acest monstru ! reluată mama, care din apogeul durerii trecea la paroxismul disperării, acest om care o omoară pe fiica mea, după ce a dezonorat-o, n-o să-l găsesc oare niciodată ? !... Uită-te, doctore, știi bine că n-am urât pe nimeni în viața mea... ei bine ! jur aici, pe sufletul meu, că l-aș omori cu mâinile mele pe acest infam !

— Îl voi găsi, mamă, fi pe pace. Va trebui să-mi dea socoteală !

— Si credeți dar, nenorociților, zise medicul ridicând ochii la cer, că vorbele voastre de răzbunare și de sânge vor fi ascultate de Dumnezeu ?

— Dumnezeu e dator să ne dea sprijinul său pentru a pedepsi crima ! ,

— Eu, zise Tânărul, jur pe capul acestui copil care se va naște, pe amintirea tatălui meu, pe nevinovăția surorii mele, pângărită mișește, pe durerea mamei mele, o sfântă, jur că nu mă voi odihni nici un singur minut,

până când nu-l voi găsi pe mizerabil și nu-i voi plăti pentru ceea ce ne-a făcut. Jur, să-l omor.

Medicul își înclină capul. El înțelegea această disperare ale cărei cauze teribile le cunoștea pe deplin.

În momentul acesta, un tipăt dureros, un strigăt de agonie supremă, scăpă din pieptul tinerei fete. Mama răspunse printr-un strigăt de spaimă. Tânărul își ascunse obrazul în mâini și, nebun de furie, se repezi în odaia alăturată. Trecu un sfert de ceas.

Deodată medicul se ridică cu un strigăt de triumf.

— Scapă ! Scapă ! Dumnezeu a făcut un miracol.

— Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, îți mulțumesc și îți cer iertare ! strigă mama, beată de bucurie.

Tânărul alergă.

— Și dumneata, amice, zise medicul, nu-i mulțumești acum lui Dumnezeu și n-o să-l ierți pe vinovat ?

Tânărul nu răspunse, dar aruncă o privire încârcată de ură neîmpăcată.

— Doctore, întrebă după câteva minute Tânăra mamă cu o voce stinsă și neliniștită, e băiat, nu-i aşa ?

— Nu, copilă dragă, e o fată.

— Ce păcat ! murmurără cele două femei.

— Dumnezeul meu ! adăugă lehuza acoperind copilul de sărutări, Dumnezeul meu ! Protejează-o, nu o părăsi niciodată !

Cincisprezece zile după aceea, cu toate că lehuza abia își revenise, cele patru persoane ale acestei drame părăsiră Saint-Mandé, unde nu locuise să decât câteva săptămâni. Aceste patru persoane erau Contesa văduvă de Brogni, Fernanda de Brogni, fiica sa, Marcel de Brogni, fiul ei, doctorul Andréa Malvielli, medicul familiei.

Numele de Brogni era numele matern, adoptat de fratele Fernandei pentru a zădărnici cercetările acelora care ar fi putut avea vreun interes de a cunoaște trecutul acestei familii aşa de crud lovită. Adevăratul nume era d'Agghierra. D'Agghierra era o familie de tradiție veche. Arhivele familiei menționează un conte d'Agghierra, care se distinsese sub Amedeu al VIII-lea, numit, după cum se știe, duce de Savoia în anul 1416, de către împăratul Sigismund. Tatăl lui Marcel, gentilom al veacurilor trecute, brav, sincer patriot și dușman

al domniei străine, se aruncase orbește într-o încercare de revoltă, organizată contra Austriei de niște italieni inflăcărați și nerăbdători. În timpul acesta, vicountele Marcel se logodise cu bogată moștenitoare din familia Ferrare.

El își iubea logodnica la nebunie. Pentru a nu lăsa pe soția și pe fiica sa fără apărare, contele se hotărî în același timp să o mărite și pe Fernanda. Soțul pe care i-l destina era fiul unui bătrân patriot, baronul Petrozzi, un vechi tovarăș de arme al contelui.

Tânărul o iubea pe Fernanda și această unire îl făcea fericit. Dar, pentru a fi demn de această iubire, el a vrut mai întâi să-și facă datoria către patrie. Tatăl său și viitorul său soțru se opuseseră formal la aceasta. Ei îl autorizară pe Luigi Petrozzi numai să-i servească la început pe conspiratorii, găsindu-le, pentru reuniunile lor secrete câteva adăposturi sigure. Odată campania începută, Tânărul trebuia să se întoarcă la logodnica sa. Totul era pe placul conspiratorilor, când fără de veste veni știrea că contele, atras într-o cursă mișeleanscă, a fost victimă unei trădări odioase. Prinț-o coincidență stranie, Luigi Petrozzi dispără și el în aceeași zi. După unii, el fusese împușcat, după alții, care raportau faptul cu indignare, Luigi Petrozzi ar fi contribuit și el la moartea contelui. Într-un cuvânt, îl acuzau că ar fi trădat Austria secretul conjuraților. Se mai zicea că drept recompensă Austria i-ar fi dat undeva o funcție importantă. Oricum, soarta lui Luigi era învăluită de mister.

La această veste, baronul Petrozzi, murise de durere. În același timp pe când se petreceau aceste evenimente, diferite intrigi, în care politica juca un rol însemnat, îi zmulseră lui Marcel logodnica și o aruncară în brațele unui dușman politic al familiei sale. Marcel, împins de o mânie justificată, o părăsi pe mama și pe sora sa și intră într-o nouă conspirație contra inamicilor patriei sale.

Plecarea aceasta a lui Marcel, care lăsa pe cele două fermei numai în paza a doi sau trei servitori, a fost fatală pentru nenorocita familie. După plecarea fiului său, contesa căzu bolnavă. Starea ei era destul de gravă aşa

că Fernanda fu silită să rămână mai multe nopți la patuț bolnavei.

Intr-o noapte, la sfârșitul lui martie, când vântul sufla cu violență și ploua cu găleata, Tânără fată, zdrobbită de oboseală, se retrăsese pe la ora nouă după miezul nopții, într-un mic pavilion, despărțit de apartamentul mamei sale printr-o galerie cu geamuri. Dormea deja de câtva timp, când fu trezită din somn de un zgomot ce se auzea în odaia ei. Spre marea ei spaimă, văzu un bărbat în fața ei. Vru să tipe, dar nu mai avut timp. Lampa care ardea lângă pat fu răsturnată și, fiindcă Tânără fată se zbătea în brațele mizerabilului și striga ajutor, ticălosul o lovi cu un pumnal pentru a o opri să tipe și a o reduce la neputință de a se apăra. A doua zi dimineață, când slujnica veni să aștepte pe stăpâna sa, conform ordinului ce primise în ajun, ea găsi pe nerocita copilă scăldată într-un lac de sânge.

II Primele cercetări

Rana Fernandei nu era mortală. Din fericire, pumnalul nu-i atinsese nici un organ vital. Doctorul Andrea îi dădu cele mai mari îngrijiri, dar înăpărat de mai multe zile ea fu prada unor friguri violente și a unui delir îngrozitor. Înștiințat printr-un curier, Marcel veni imediat acasă. Nu vom încerca să descriem durerea și tulburarea Tânărului gentilom când i se anunță groaznica veste. El se instală la căpătâiul surorii sale și veghează ea zi și noapte cu cele mai atente îngrijiri. El nu-a vrut să se odihnească nici un moment decât când delirul trecuse și când primi din partea medicului asigurarea că viața Fernandei e în afară de orice primejdie.

— Ah, doctore, zise sărmăna copilă cu o voce disperată, mai bine m-ai fi lăsat să mor !

Și împreunându-și mâinile ea adăugă :

— Dumnezeule mare, de ce nu m-ai luat din lumea asta ?

Marcel apucă mânuștele surorii sale și le acoperi de sărutări.

— Curaj, soră dragă, zise el, curaj, curaj, sărindană martiră ! Viața ta e condamnată, dar îți rămâne o mamă și un frate ; te vom ajuta să duci povara acestei vieți.

Nenorocita mamă nu era mai puțin disperată decât fiica sa. Plângea mereu. Primul lucru de care Marcel se ocupă după ce se liniști puțin, fu să adune indiciile, mai mult sau mai puțin serioase care puteau să-l pună pe urma autorului acestui atentat mișelesc. Mizerabilul fusese mânat de o pasiune frenetică sau de un sentiment de răzbunare ticăloasă ? sau venise poate cu intenția de a fura ? Se putea presupune orice. De altminteri un scrin spart arăta că criminalul venise să fure. Servitorii nu auziseră nimic. Odaia Fernandei dădea într-o grădină și fereastra avea obloane ce se închideau pe dinăuntru. Totul rămăsese neatins.

Cât despre galeria care unea apartamentul doamnei d'Agghiera, nu avea vreo ieșire laterală. Nu se putea pătrunde de afară decât spărgând geamurile, ceea ce ar fi atras atenția servitorilor. Tot ce se putea presupune, după urmele de pași ce rămăseseră pe nisipul umed din grădină, era că criminalul, ascuns în parc, trebuie să fi intrat în pavilion înainte de sosirea tinerei fete, escaladând fereastra cabinetului de toaletă care dădea și ea în grădină. El putuse să se ascundă în apartament și să aștepte până ce Fernanda adormise. Fuga, era vădit, că se făcuse prin parc. Zidurile fuseseră escaladate. Ajutat de zgometul vântului și al ploii, mizerabilul putuse fugi fără a fi auzit. Oricum ar fi, crima aceasta trebuia să rămână mult timp un mister de nepătruns.

Totuși, în lupta ce trebuise să dea și în graba cu care părăsise locul crimei sale, îndrăznețul bandit pierduse două obiecte pumnalul său, căzut între pat și perete și o scrisoare sau mai bine zis fragmentul unei scrisori ce a fost găsită într-un portofel uzat, lângă zidul escaladat. Pe o parte, lama pumnalului cu un mânier de abanos purta gravată următoarea deviză italiană „*Adesso e sempre*“, „acum și întotdeauna“. Pe partea cealaltă se afla cuvântul acesta expresiv : „*Zitto*“, „tăcere“. Scrisoarea era scrisă de o femeie. Era datată din Florența și începea cu vorbele „*Mio caro Bartolomeo*“. Era îscălită — Francesca Taloni. Totul era însă prea pu-

țin. Scrisoarea nu conținea decât proteste de amor și amănunte vagi despre locuința aceleia care o sorisese.

Marcel, totuși, se hotărâse să-și înceapă cercetările cu ajutorul acestor indicii neînsemnate. Pricepând că nu trebuia să piardă nici un minut, el plecă numai decât la Florența. Primul său pas fu de a o găsi pe Francesca Taloni. Dar, pentru dânsul mai cu seamă, cum era foarte suspect pentru autoritățile austriece, ii fu foarte greu să facă cercetări într-un oraș care aparținea de fapt împăratului. Totuși, era să-și atingă deja ținta, când primi de la mama sa următoarea depesă :

„*Crima își poartă fructele sale blestemate. Ea vrea să moară!*“

Un curier se întoarse cu răspunsul lui Marcel. Tânărul încredință pe mama și pe sora sa medicului familiei, doctorul Andrea Malvielli, foarte devotat familiei d'Agghierre. El îl însărcină să caute în apropiere de Paris o ascunzătoare sigură și discretă pentru cele două femei. Bunurile familiei fură vândute imediat. Se răspândi zvonul că Fernanda vrea să intre la o mănăstire, și șapte luni în urma atentatului, cele două femei, conduse de doctorul Malvielli, se instalară la Saint-Mandé sub nume burgheze.

În timpul acesta, Marcel o găsise în fine pe Francesca Taloni. Era o lucrătoare. Ea fusese răpită familiei sale și apoi părăsită de seducătorul ei. Marcel o găsi pe moarte, culcată într-o mansardă umedă, prada celei mai hidioase mizerii. El se feri de a-i spune adevărata cauză a venirii sale. Se prezintă ca un amic al lui Bartolomeo și ca probă îi arătă scrisoarea. La primele vorbe ale Tânărului, caracterul italian se deșteptă în inima măribundei.

— Ah ! strigă ea, ridicându-se pe jumătate în pat, ești amicul lui... amicul lui Bartholomeo Lettchi !... al trădătoroului !... la banditului !... al spionului !...

Numele de Lettchi îl lumină deodată pe Marcel. Era numele unui om pe care tatăl său îl alungase din serviciu pentru o faptă rușinoasă. El personal nu-l văzuse niciodată pe acest personaj. Faptul se petrecuse pe o moșie pe care familia Agghierra o avea în Ungaria și cu a cărei vânzare fusese însărcinat Lettchi.

— Acest om e capabil de orice, zisese odată contele către fiul său. Îmi pare rău că l-am alungat... Dacă vreodată ne va lovi vreo nenorocire, va veni din partea acestui mizerabil.

Dar anii se scurceseră și nimic nu confirmă sinistrele prevederi ale contelui. Se răspândise zvonul că Bartolomeo-Lettchi a murit. Toată lumea îl uitase. O dată ce era pe urmele dorite, Marcel se grăbea să se folosească de mânia italienciei.

— Bartholomeo o să se însoare cu o fată foarte bogată, zise el ; m-a trimis pe mine să-ți cer îndărăt scrisorile și alte hârtii ce are la dumneata. În schimb, continuă Marcel, m-a însărcinat să-ți dau o sută de galbeni.

— O sută de galbeni ? De ce ? zise Tânăra femeie cu ironie.

— Ca să-ți poți crește copilul.

— Ah ! oftă Francesca cu un ton ciudat, se gândește la copilul său !... Ei bine, spune-i că a murit de mizerie ! Vrea scrisorile sale ? Le-am ars pe toate, în afară de un singur act... foarte important... pe care n-am să i-l dau.

— Pentru ce ?

După moartea mea, dacă după câteva zile, acest act va fi trimis cuiva, acesta-l va plăti nu cu o sută, ci cu o mie, cu o sută de mii de galbeni !

— Cui, dar ?

— Fiului contelui d'Agghierra.

— Mă gândeam la asta, își zise în sine Marcel, căruia îi bătea inima cu putere. Apoi, cu un ton mirat, dar nepăsător, el zise :

— Pentru ce crezi că ar plăti acest om atât de mult ?

— Pentru ce ? pentru că cuprinde proba autentică că Bartholomeo a jertfit pe contele d'Agghierra austriilor și l-a predat, pe mirele fetei sale !

La această destăinuire neașteptată, contele nu-și putu înăbuși o exclamație și un fel de țipăt de mirare amestecat cu o bucurie nemărginită. Francesca Taloni tresări.

— Femele ! strigă Marcel cu o voce poruncitoare, dă-mi această hârtie.

— Nu ! răspunse ea.

— Eu sunt fiul contelui d'Agghierra !

Francesca rămase nedumerită. Ea crezu mai întâi că i se intinde o cursă, dar apoi, convinsă de Marcel, ea îi dădu hârtia care era într-adevăr o probă zdrobitoare de trădare a amantului ei. Era o scrisoare a directorului poliției din Viena, în care i se anunța că, conform înștiințărilor lui, contele d'Agghierra și Petrozzi vor putea fi prinși a doua zi. Marcel, entuziasmat de acest prim succes, vră să-i dea Francescăi o sumă mare.

— Nu e nevoie, zise ea, în câteva zile voi muri ! „*Ultimele ceasuri de agonie să-mi fie îndulcite, să mă odihnesc în pământ sfânt*“, asta e tot ce cer. „Iar el, pentru care mi-am uitat toate datoriile, să fie blestemat ! Dacă îl vei întâlni vreodată, spune-i că eu, Francesca Taloni, îți-am descoperit secretul său. Știu ce ură trebuie să ai contra acestui mișel !... O să-l urmărești și o să dai de el. Unește răzbunarea mea cu a dumitale !... Răzbună pe fiul meu mort ! Răzbun-o pe mama mea, moartă de disperare !“

— Îți promit, zise Marcel.

Ochii italienciei scânteiară și un zâmbet de mulțumire alunecă pe buzele ei palide.

— Pe unde crezi că o fi acum ? întrebă Marcel.

— Trebuie să fie la Viena.

Marcel plecă chiar în acea seară spre capitala Austriei. Dar, după ziua sosirii, el află că omul căutat plecase din Viena pentru o misiune urgentă în Ungaria. Marcel pricepu că trebuie să amâne cercetările lui acum, că erau mult mai anevoie oase, aproape imposibile. Pe de altă parte, el vră să nu fie departe la nașterea apropiată a surorii sale. El mai dorea încă să compare descrierea amânunțită ce și făcuse italianca, cu amintirile surorii sale, pentru a se convinge că omul care pregătise omorul tatălui, fusese acela care o dezonorase pe fată. El se întoarse în Franța, unde stătu până ce Tânăra mamă fu în afară de orice pericol. Cele două femei se retrăseseră la Jersey. Contele Marcel continuă căutările. Ar fi imposibil de povestit ostenelile, sacrificiile lui în urmărirea ce și propusese. În acest timp, contesa d'Agghierra muri. Această nouă nenorocire fu o lovitură crudă pentru Mar-

cel. În urma acestui eveniment, Fernanda îi ceru permisiunea de a intra într-o mănăstire și a se călugări.

Nu e soarta ce trebuia să-i fie rezervată ei, se gândi Marcel, dar are dreptate, mănăstirea e adăpostul nenorociților. El răspunse atunci surorii sale că ii lasă deplină libertate de a face tot ce va voi. Cât despre sine, descurajat și dezgustat, nu mai avea nici o bucurie, nici o dorință, decât aceea de a se răzbuna. Orice alt sentiment, afară de ură, fu nimicit în el. Deveni bănuitor, batjocoritor și sceptic. Această cădere morală făcu din el un om ciudat, care va juca un rol important în această istorie. Viața lui întreagă e concentrată în gândirea exclusivă a-l descoperi pe Bartholomeo Lettchi și a-l pedepsi pentru crimele sale ! De mai mulți ani aștepta el cu nerăbdare ora răzbunării.

III Familia Rostang

În locul vechilor edificii, care dădeau orașului un aspect pitoresc admirat de arheologi și de unii artiști, s-au ridicat acum zidiri într-un stil foarte variat, capodopere ale arhitecturii moderne, care totuși nu sunt poate mai presus decât cele antice. Legea progresului ! Să nu regretăm însă nimic ; prezentul n-are de ce pizmui trecutul. E poate de preferat o rază de soare în balconul unei case moderne, decât sfincii în galeriile întunecoase ale clădirilor vechi. Totuși, unele din aceste locuințe au rămas, între ele și hotelul Rostang. Într-însul introducem pe cititor într-o zi friguroasă de iarnă a anului 1847.

Două femei, așezate în fața focului care licărea vesel în vatră, vorbeau între ele foarte prietenește. Una era contesa văduvă Adélaïde-Iosèphe de Rostang, cealaltă se numea sora Madelena, de la mănăstirea Saint-Vincent de Paul. Călugărița dăduse un răspuns sincer unei întrebări pusă de contesă. Doamna de Rostang o privi cu mirare și grija pe Tânără fată și strigă :

— Mă sperii, soră ! Nu se poate, nu pot să admit că fiul meu e aşa de ușuratic.

— Iartă-mă, doamnă, reluă călugărița, n-aș vrea să-ți făc cea mai mică supărare... dar, mă tem, da, mă tem să nu fie mai mult decât ușurință.

— Oare n-a avut timp de șaisprezece ani drept model virtutea tatălui său ?

— Domnul conte de Rostang era un om nobil.

— Da, ceea ce mi-ai zis, e o dojenire, o imputare pentru mine. Oare, de la moartea bărbatului meu, nu mi-am îndeplinit datoriiile de mamă, de tutore ?

— Ferească Dumnezeu să spun aşa ceva, răspunse călugărița, înclinându-se cu respect

„Ești, doamnă, cea mai bună mamă, cea mai pioasă. Dar...

— Dar... isprăvește, soră, mustră-mă, spune-mi, ca toată lumea că-l răsfăț pe Gaston.

— Bunătatea dumitale îmi dă curajul să o spun, doamnă : da, ai mare slăbiciune pentru fiul dumitale sau, mai bine zis, contele abuzează de iubirea dumitale.

— Gaston e repectuos, bun, generos !... exclamă contesa cu un glas mândru.

— Domnul conte are bune calități... dar cunoștințe rele și mă tem...

— Prețuiesc bunăvoiețea dumitale, iubita mea, dar mi se pare că exagerezi primejdia. Numele, viața, averea lui Gaston, îi impun unele obligații lumești, pe care dumneata nu poți să le aprobi, negreșit, dar care nu sunt vinovate. Nu mai trăim ca străbunii noștri, e om de generație nouă, draga mea. Veacul trece, merge, cum zic gazetele.

— Domnul conte, mi se pare, merge însă mai iute de cum trebuie...

— Gaston are abia 25 de ani. Înțelepciunea e fruct de iarnă, de toamnă, dacă vrei, dar nu de primăvară. Totuși, voi veghea.

În acest moment o vizită întrerupse conversația. Doamna contesă de Rostang era fiica marchizului de Grand Rieux, strănepot al unei vechi familii din Picardia, un bătrân serios care număra, cu mândrie, cu demnitate, 80 de ani și trăia retras pe moșiile sale, departe de zgromotul lumii. Domnișoara de Grand Rieux se măritase la vîrstă de 20 de ani cu contele de Rostang, un

gentilom sever, brav și foarte avut, al cărui nume era pronunțat cu respect. Din această unire se născuse, după mulți ani, un unic fiu, Gaston, care deveni, prin moartea tatălui său, conte de Rosang și șef al ramurii majore a acestei case ilustre. Ramura celui mai Tânăr din familie se compunea numai din două persoane vicantele Charles de Rostang și fata sa Leonie, în vîrstă de 18 ani în momentul când încep această istorie. Puțin avut, vicantele o vedea foarte rar pe cununata sa. El trăia la țară. Leonie și Gaston abia se cunoșteau; se văzuseră când erau copii.

Vom adăuga, ca să explicăm diferența de avere ce există între cele două familii, că și contele și contesa de Rostang, dezmoșteniseră în parte pe al doilea fiu al lor, fiindcă luase, fără consimțământul lor, o fată din popor și de religie protestantă. Contesa de Rostang avea cincizeci de ani. Era o femeie înaltă, purtând capul totdeauna sus. Ea fusese foarte frumoasă și conservase, cu toate formele ei cam pline, o mare demnitate în mișcări. Contururile ei regulate exprimau bunăvoiețea. Chiar în imprejurările cele mai grave privirea ei era de o blândețe îngerească. Bunătatea contesei — trebuie să o mărturisim — degeneră în slăbiciune când era vorba de fiul ei pe care-l iubea cu o patimă oarbă. Pentru dânsul ea ar fi jertfit orice.

Sora Madelena era o femeie de cel mult douăzeci și patru de ani. Cu ochii săi negri, totdeauna plecați, gura încântătoare, fața palidă, fruntea senină, contururile noble deși cam pronunțate, talia zveltă, călugărița înfățișa cea mai poetică întruchipare a îngerului carității și al iertării. Ea suferise, se vedea în expresia de resemnare a feței sale. Poate că nu era încă vindecată, judecând după un gest de tristețe al gurii, după norii de măhnire ce-i întunecau câteodată fruntea. Dar nici o tânguire, nici un vaiet! Un zâmbet bland era mai totdeauna pe buze. Devotată ajutorării sărmanilor, ea își îndeplinea misiunea cu o pasiune nemărginită. Se putea ușor ghici că a fost născută într-o familie înaltă. Vorberea ei, instrucția, apucăturile sale, toate o dovedeau.

Fără indoială, un mister îngrozitor acoperea această viață exemplară. Vreo durere crudă trebuie să fi zdro-

bit această inimă Tânără. Dar în zadar curiozitatea și simpatia încercaseră a pătrunde acest secret; sora Madelena era în această privință tăcută ca mormântul. Când văzu întrând în cameră o persoană necunoscută, dânsa se sculă ca să plece; dar contesa de Rostang, cu un zâmbet amabil, îi făcu semn să stea. Vizita nu dură decât câteva minute și cele două femei rămăseră singure.

— N-am vrut să te las să pleci, zise contesa, căci scopul vizitei dumitale ar fi rămas neîmplinit. Vorbește acum de protejații dumitale. Sunt deci foarte nenorociți? ...

— Nenorociți de îți sfâșie inima.

— E familie grea?

— O mamă bolnavă, o fată de 19 ani, un băiat de 10 și o fetiță de 12.

— N-au tată?

— A murit acum trei ani.

— Ce era?

— Pietrar; un om cinstit și bun. Se numea Louis Maubert.

— De ce a murit?

— De o moarte îngrozitoare. A fost strivit prin surparea unui zid.

— Ah! e teribil.

— Mama căzu bolnavă. O paralizie incurabilă o lovi la picioare și toată grija casei e în sarcina fetei celei mai mari.

— Cum o cheamă?

— Luisa!

— E de treabă?

— O inimă de aur, simțitoare, puțin exaltată... Doamna contesă o poate vedea?

— Negreșit.

— Ce poate deveni o familie fără alte resurse decât jucrul unui copil! Sărma Luisa muncește și optsprezece ceasuri pe zi pentru a câștiga un frane și jumătate.

— Dar se omoară!

— Într-adevăr, sănătatea ei se zdruncină și azi acești patru nenorociți sunt uitați într-o mansardă, fără foc, fără pâine.

— Ce mizerie, doamne.

— Nu e aşa, doamnă, că e dureros ? Mama zace în pat, copiii cer de mâncare și Luisa... Luisa, descurajată, astă mă îngrozește !

— Ce vrei să zici ?

— Se gândește la sinucidere !

— La nouăsprezece ani, e posibil ?

— Da, doamnă, Luisa e frâmântată de acest gând, am priceput-o, am ghicit-o... Este o fată excentrică, romantică, îi plac lucrurile bizare, extraordinare.

Dotată cu o imaginea infocată, ea visa, ah ! devotamentele sublime dar nefolositoare...

— E frumoasă ?

— Fermecătoare, doamnă.

— Oh ! dar asta e grozav !

— Da, mă tem mult pentru dânsa.

— Să vedem, n-aș putea să-i găsesc o poziție potrivită pentru ea ? Ce știe ?

— Tatăl ei, al cărui idol era, i-a dat o educație superioară poziției ce-i era rezervată. Ceea ce fusese făcut cu intenții bune, a devenit un pericol.

— Se poate. „Multă știință vatămă adesea mintea femeilor“.

— Domnul Mauber, care-și petrecuse tinerețea în Anglia, a învătaț-o englezesc. Cred că și-a tulburat simțul moral prin citirea multor cărți publicate dincolo de canalul Mâneții.

— Cărți unde se predică emanciparea femeii !

— Tocmai ! Mai adaugă că e și muzicală din fire...

— Atunci ea se crede născută pentru a fi artistă. Astea toate sunt fatale.

— Da, doamnă, fatale, căci ideile acestei sărmâne fete nu sunt totdeauna sănătoase.. Cu toată resemnarea ei aparentă are momente de mâhnire și de descurajare care o vor târzi pe o pantă primejdioasă... dacă nu-i vine cineva în ajutor cu energie.

— Noi o vom mânui, soră, zise contesa foarte emoționată, și-ți mulțumesc că te-ai gândit la mine. Mâine...

— Mâine e prea târziu, zise călugărița cu un surâs duios. Iartă-mi această reflexie tristă.

— Ai dreptate, îndată. Contesa vroia să sună ca să se pună caii la trăsură când, deodată o idee, o idee de mamă, o opri.

— Iată ! soră, vreau să-ți dovedesc că fiul meu e mai bun decât crezi tu.

— Doamnă...

— O să-l rog să ne însoțească.

— Asta e o idee fericită, doamnă. Exemplul virtuții face mai mult decât toate predicile din lume.

— Este contele acasă ? întrebă contesa pe servitorul care intră.

— Domnul conte a venit acasă cu domnul viconte de Brogni, răspunse feciorul. La numele de Brogni, contesa încruntă sprâncenele și călugărița avu un fior.

— Spune fiului meu că-l rog să vină aici îndată, porunci contesa. Servitorul ieși.

— Vicecontele de Brogni ! șopti contesa întorcându-se spre călugăriță, una din retele cunoștințe despre care-mi vorbeai odinioară.

— Cred că doamna contesă se însală, murmură cu sfială sora Madelena.

— Cunoști pe domnul Brogni ?

— Puțin... din auzite.

— Și-l aperi ? strigă contesa.

— Sunt oameni, doamnă, pe care trebuie să-i cunoști bine înainte de a-i putea judeca.

— Dar acest om are o reputație blestemată.

— Lumea i-a făcut-o, replică călugărița, roșind deodată. Dar, reluă ea, n-am misiunea de a apăra pe vicecontele de Brogni. Pot numai să zic doamnei contese că o dată își va schimba părerea despre domnul de Brogni. Contesa care o asculta cu mirare pe călugăriță, era gata să-i ceară lămuriri asupra vorbelor sale, când tocmai intră fiul său. Acesta era un om de statură mică, dar bine făcut.

Totuși, cu toate manierele sale aristocratice, el nu inspira nici o simpatie. Purta părul său blond scurt,

fruntea îngustă, ochii căprui, plini de îndrăzneală, respingeau în loc să atragă și albeața strălucitoare a pielii sale nu răscumpăra asprimea și mândria privirii sale. Ovalul perfect al feței, frumusețea dintilor și delicatețea gurii sale umbrită de mustăți subțiri nu făceau totuși să se uite ironia disprețuitoare a zâmbetului său. Cu toate că de obicei era comunicativ și vorbăret, alături de mama sa însă era foarte rezervat și grăbit a-i satisfacătoarele. Conte de Gaston avea numeroase defecte ce semănau mult a vicii. Era mai cu seamă fanfaron și vanitos, afecta o energie rară, o voință de fier și o fără jenă excesivă față de femei.

Intrând la mama sa, se înclină cu respect înaintea călugăriței, apoi înaintând spre contesa

— M-ai chemat, mamă ? zise el.

— Am nevoie de ajutorul tău, Gaston.

— Îmi pare bine, mamă.

— Dacă cumva n-ai ceea ce să obiectezi.

— Oh ! mamă...

— Stai dar puțin... dacă vrei să mă însوțești la niște oameni săraci care au nevoie de ajutor.

— Un voiaj într-o mansardă, domnule conte, adăugă sora Madelena, o mizerie ce-ți zdrobește inima. Gaston nu putu să-si înăbușe o mișcare de neplăcere. Mama lui nu observă, însă călugărița întelese.

— A face bine este datoria bogatului, mamă, zise el. Am văzut de la tine prea multe exemple bune și de aceea sunt fericit că pot să mă asociez și eu la bunele tale fapte. Fraza era pretențioasă, dar doamna de Rostang nu văzu decât sensul. Contesa avu o privire triumfătoare.

— Mă duc să iau numai pălăria, pardesiul și mă întorc îndată, zise Gaston.

Și plecă. Se grăbi să-l ajungă pe amicul său, vicontele de Brogni, căruia îi comunică greaua sarcină ce-i impunea mama sa.

— Du-te, scumpul meu, du-te de fă grații, îi zise vicontele, e o tristă plăcere !...

— Am să-ți răspund cum zice mama mea în zilele când îmi propăvăduiește caritatea : O faptă bună aduce noroc.

— Da, da... murmură vicontele cu o oarecare amăriciune în glas.

— Ai în minte vreo binefaoere ?

— Întrebarea ta e ridicolă.

— Hai, hai, azi nu ești în toanele tale... Mă prind că ești amorezat.

— Ești zmintit, zise vicontele dând din umeri. La revedere.

— Cât mai iute... la tine. Știi că Imperia te aşteaptă acasă.

— Imperia !... o uităsem..

— Ce să-i zic ?

— Tot ce vrei, afară numai că o iubesc.

— Prostule, zise vicontele râzând. Și se despărți de amicul său. După cinci minute, un fecior anunță că trăsura asteaptă. Contesa luă brațul fiului său și călugărița îi urmă în trăsură după ce îi spuse adresa.

— Strada Mouffetard, zise feciorul către vizitu.

— Haide, iar e vre-un biet nenorocit de ajutat, murmură vizitiul. Caii porniră în galop.

IV Binefacerile domnului de Rostang

Pe când trăsura contesei intră în strada Mouffetard, călugărița îi dădu doamnei Rostang informații amănunțite despre familia Maubert. Ea mai vorbi despre primejdiiile de care era amenințată Tânăra fată. Ea zugrăvi cu trăsături caracteristice caracterul posomorât și mânișos al mamei și prin acest tablou melancolic aprinsc și mai mult pofta contesei de a veni în ajutorul acestei familii nenorocite. La o oarecare distanță de casă, unde locuia familia Maubert, contesa opri trăsura. Era ger. Pavajul era acoperit cu gheăță. Rezemată de brațul fiului ei, și condusă de sora Madelena, contesa ajunse fără obștacol până în casa numită. Era o clădire veche și întunecoasă, cu un gang umed și jos. Scara, îngustă și întortocheată, semăna mai mult cu o scară de moară. Din zidurile crăpate și umezi, din treptele negre și alu-

necoase, ieșea parcă un aer de mizerie care îți deranja gâtul și inima. La ferestrele strâmte, prin care abia străbatea puțină lumină, atârnau zdrențe puse să se usuce, dar pe care gheata le transformase în sloiuri. Casa avea cinci etaje și mezanin. Familia Maubert ședea la ultimul etaj. Cheia era în ușă, o adevărată ușă de hambar, rău încuiată, cu clanța strâmbă. După ce ascultă câteva secunde, călugărița bătu în ușă.

— Intră, zise o voce Tânără și plăpândă.

Sora deschise și intră prima la un semn al doamnei Rostang.

— Dragă domnișoară, zise ea fetei care se sculase pentru a-i primi pe musafiri, am onoarea de-a vă aduce o a doua Providență, pe doamna contesă de Rostang, care are bunăvoița de a se interesa de dumneavoastră. Luisa se înclină roșind.

În timp ce sora Madelena o pofti pe contesă înăuntru, Luisa se grăbi să aranjeze lucrurile în casă; ea ascunse câteva zdrențe rișipite prin odaie și așeză plapuma pe patul bolnavei. Contesa nu făcuse decât cățiva pași în odaie; priveliștea ce o avea înaintea ochilor ii zdrobea inima. Ea nu văzuse niciodată în vizitele sale caritabile o asemenea sărăcie, o astfel de mizerie. Bolnava se așeză pe patul ei și cei doi copii, sfioși se agățau, ascunzându-se, de poalele rochiei surorii lor. După ce se înclină înaintea contesei, Luisa se grăbi să le ofere scaune, adică două scaune de lemn, care împreună cu o bancă formau mobilierul casei.

Așezându-se, doamna de Rostang ii făcu semn Luisei să se așeze și ea. Fata, confuză, era să urmeze invitația contesei, dar tocmai atunci, intră și Gaston care rămăsese în sală. El le salută cu multă amabilitate. Luisa care nu-l zărise se sculă iute spre a-i oferi scaunul ei; dar dânsul avu bunul-simț de-a nu-l accepta și se opri, în picioare, cu capul gol, la intrare lângă ușă. Luisa, rezemată de zid în dosul patului, avea în față să pe doamna Rostang, pe călugăriță și pe Gaston. Tânărul Gaston, stând în spatele mamei sale, domina tot tabloul și putea să examineze totul, mai ales pe Luisa, căreia fi era imposibil să ridice echii fără a întâlni privirile contelui.

— Domnișoară, zise contesa cu vocea ei binevoitoare, scumpa noastră soră mi-a descris nenorocirile dumneavoastră și curajul d-tale. Ea a avut bunătatea de a mă asocia și pe mine la binefacerile ei. Dați-mi voie să vă ofer această mică dovadă a interesului ce-mi inspirați. Și contesa puse în mâna fetei o sută de franci pe care-i pregătise în acest scop. Luisa murmură o mulțumire înăbușită în lacrimile ce o podidiră.

Auzind vocea doamnei de Rostang, aşa de dulce și mângâietoare, cei doi copii lăsără rochia surorii lor și se apropiară de vizitatoare cu acel aer mirat, curios și familiar, particular copilăriei. Contesa strânse la piept pe fetiță și o sărută. Copila surâse și ii întoarse sărutul.

— Oh, doamnă, cât ești de bună, șopti mama înduioșată. Luisa, printre-o mișcare subită, pe care nu o putu opri contesa, apucă poala rochiei contesei și o strânse pe buzele sale.

— Ce faci? exclamă contesa foarte mișcată. Și luă cu afecțiune mâna fetei.

— Ești providența noastră, doamnă, și o iubesc pe sora Madelena!

— Și ai dreptate, copila mea.

Apoi, examinând-o pe fetiță care rămăsese lângă dânsa, contesa reluă

— Micuța este foarte drăgălașă, o iau sub protecția mea particulară... Cum te cheamă, fetiță?

— Maria, răspunse copila, ai cărei ochi mari, albaștri nu o părăseau pe contesă.

— Iată un nume care o să-ți poarte noroc.

Gaston, care nu o însoțise pe mama sa decât numai din politețe, nu dăduse decât o atenție mediocră scenei ce se desfășura în jurul lui. Dar, deodată, ca prin far-mec, fizionomia sa își schimbă expresia. El observă că Luisa era de o frumusețe seducătoare și nu căută să-si ascundă admirarea.

— Ce fată fermecătoare! își zise el, analizând în detaliu toate perfecțiunile fetei. Cu dantele și giuværuri, nici o curtezană n-a fost vreodată mai gingășă.

Dacă doamna de Rostang ar fi putut citi în acest moment gândirea fiului ei desigur că ar fi roșit și tresărit de indignare. Într-adevăr, Gaston, cedând instinc-

telor sale rele și subjugat de frumusețea Luisei, simți deșteptându-se în el aspirații nedemne. Impresia sa a fost cu atât mai vie, cu cât Luisa prezenta un contrast singular cu frumoasa Imperia, de care destrăbălatul începuse a se plăcisi.

Domnul de Rostang nu se gândeau încă să o seducă pe această fată, pe care mama lui voia să-o mânuiască din disperare, dar își zicea deja că desigur întreprinderea nu prezenta dificultăți serioase și că poate Luisa nu era o vîntute ireproșabilă. Aceste reflecții scârboase îi veneau în gând fără să-și dea seama de vinovăția lor.

Gaston, în îndeplinirea faptelelor sale rele, era de cele mai multe ori inconștient; el nu judeca răul. Nu era tocmai un depravat, ci mai mult un fel de bolnav, ce să ar fi putut vindeca, dacă în loc de a-l fi lăsat într-un mediu corrupt, mama sa l-ar fi ținut lângă dânsa, sau dacă să ar fi însurat cu o fată energetică, capabilă de a-l dirija către bine. Oricum ar fi, sub farmecul Luisei și cedând unei inspirații ce o vom aprecia mai jos, el înceta de a mai fi simplu spectator spre a deveni un actor în scenă la care asista.

— Doamnă, zise el adresându-se văduvei Maubert, deoarece mama mea a luat sub protecția sa pe mica Maria, permiteți-mi să fac și eu tot astfel cu băiatul.

Doamna de Rostang deveni radioasă de bucurie și Luisa îndreptă asupra contelui priviri pline de recunoștință. Această privire, blândă și pătrunzătoare, îl tulbură adânc pe Tânărul Gaston, dar el se prefăcu totuși indiferent. El scoase din pungă câțiva galbeni și puse piesele de aur în mâna copilului.

— Cum te cheamă, micul meu prieten? întrebă el. Copilul nu răspunse.

— Răspunde când te întreabă domnul, ii spuse sora sa. Dar băiatul părea că nu auzise. El își ținea ochii aplecați în jos și avea un aer supărat, prea puțin măgulitor pentru conte.

— Oh! răutăciosul, zise Luiza, împingându-l ușor de braț.

— Îl cheamă Paul, domnule, zise mama, contrariată de tăcerea copilului.

— Ei bine, Paul, zise contele îmblânzindu-și vocea, vrei să mă iubești ?

Băiețelul ridică ochii asupra lui Gaston și se depărta brusc, aruncând piesele de aur.

— E cam sălbatic, zise Luisa rușinată, iartă-l.

Cuțitele surâse și cu o amabilitate perfectă, strânse monedele de aur și le puse pe colțul unei măsuțe din lemn. Doamna de Rostang era încântată de purtarea fiului ei, și nu mai avea răbdare până ar fi fost singură cu el pentru a-l felicita.

— Domnișoară, zise ea Luisei sculându-se, trebuie să plec. Vă las cu iubita noastră soră ; ea o să se înțeleagă cu dumneata pentru părăsirea acestei locuințe ; ea știe mai bine decât mine ce vă trebuie.

În câteva zile o să vorbim despre viitorul dumitale.

Înainte de-a ieși, Gaston a dorit să facă o nouă încercare de a-l îmblânzi pe micul băiat. El întinse brațul pentru a mânăgâia obrazul slăbit al copilului. Dar Paul nu a fost mai simțitor nici la acest avans. Cu toate că sora sa îl împingea către conte, el se retrase într-un colț.

Cine ar putea să explice unele respingeri ale copiilor și ale animalelor ? Prin ce misterioasă și minunată intuiție disting și unii și alții de la prima vedere pe cei ce îi iubesc în realitate ? Nu s-ar putea explica. Dar ceea ce e sigur, este că fenomenul simpatiilor și antipatiilor există. Conte era în sinea sa atins de răceleală copilului, dar avea grija să-și ascundă necazul.

— Vă cer permisiunea de-a mai reveni, zise el văduvei Maubert. Vreau să mă împac cu micul Paul, adăugă el surâzând.

— Ne aduceți, dumneata și doamna contesă, vești pline de fericire, fiți bineveniți, răsunse bolnava.

Contesa întinse mâna Luisei, care o duse la buze și Gaston le salută înclinându-se. Abia se închise ușa după dânsii și demna femeie, nemaiputându-se reține, îl îmbrățișă pe fiul ei cu căldură și mândrie.

— Ah ! ești un adevarat Rostang, zise ea cu un ton de nemărginită bucurie.

Gaston surâse cu modestie.

— Ce mare lucru am făcut ? întrebă el cu o voce râsfățată.

— Uite, iî zise minunata mâmă îmbrătișându-l din nou, iată răspunsul meu.

— Lingușitoare ! zise contele râzând.

Primind semnele acestea de iubire, la care era sensibil, căci o stima pe mama sa, Gaston se gândeau la Luisa. Se gândeau numai la ea.

Nu era încă amor, dar era deja o preocupare.

Pe când ieșea din gang alături de mama sa, un Tânăr cu boneta agentilor de serviciu de la poduri și sosele din Paris, se opri înaintea porții.

Era un Tânăr de douăzeci și trei de ani, bine făcut, cu o privire energetică și o frunte inteligentă.

Era simplu îmbrăcat, dar rufulle iî erau albe, cravată decentă și tot costumul său era de o curătenie exemplară.

El o salută cu respect pe contesă care iî răspunse cu politețe. Gaston o urmă.

Tânărul își ținea cascheta în mâna.

Mândrul gentilom, fie din distracție, fie din stângăcie, fie din dispreț, nu făcu nici măcar cel mai ușor semn de salut.

— Vanitosul ! murmură Tânărul așezându-și deodată pălăria pe cap.

Contele auzi apostrofarea și se întoarse brusc.

Amândoi se măsurără cu privirile.

Privirea lui Gaston era ironică și aproape provocatoare ; aceea a Tânărului, o desfidere.

De două ori, contele ținând brațul mamei sale, întoarse în mod mașinal capul și de două ori întâlnii privirea adversarului său, căci simțea deja că omul acesta e dușman ; fixă asupră-i priviri scrutătoare ca ale unui inchizitor.

Gaston dădu din umeri.

Totuși, fără a ști bine cine e, se simți tulburat sub acea privire.

Necunoscutul întoarse spatele, se înfundă în gangul întunecos și urcă repede scară. Se ducea la Maubert.

Pe sala celui de-al treilea etaj, o întâlni pe sora Madelenă. Se dădu la o parte spre a o lăsa să treacă și o salută respectuos.

Călugărița cobora la proprietarul casei, spre a închiria pentru familia Maubert un apartament mai convenabil. Primele vorbe cu care a fost primit, intrând la văduva Maubert, au fost :

— Suntem scăpați, Emanuel !

Și, spre bucuria ei, Luisa o împinse către dânsul pe surioara ei, ca să o îmbrățișeze.

Dar în loc să se bucure, Tânărul simți o strângere dureroasă de inimă.

El ghici că persoanele ce le întâlnise cauzau bucuria și transportul Luisei și fu cuprins de o teamă nedeslușită.

— Cât au dat ? zise mama cu o expresie lacomă.

■ ■ ■ V O prinsoare

Părăsindu-l pe amicul său Gaston de Rostang, vicontele de Brogni plecase pe jos în strada Bourgogne, pentru a se îndrepta către Champs-Elysées unde era locuința sa mică și comodă, un adevărat cuib.

Vicontele Marcel de Brogni era din viața unei vechi familii piemonteze. Avea treizeci de ani și era stăpân pe o avere colosală.

Era un Tânăr frumos, un tip de o eleganță deosebită și plin de distincție. Un păr brun și ondulat, o talie zveltă, un aer de o demnitate măreață, fără totuși să pară îngâmfare, un obraz palid de un oval gratios, trăsături energice, regulate dar ostenite, toate făceau dintr-ânsul o individualitate care trebuia să atragă atenția. Căteva cute ușoare încrețeau puțin fruntea înaltă. Vocea sa vibrantă era în armonie cu privirea ochilor săi mari, negri, întunecoși, dar câteodată fulgerători. Costumul său simplu, dar demn, ii dădea aparența unui gentilom englez, lăsându-i totodată tipul seducător de italian aristocratic.

Era un patrician din Venetia ajuns diplomat și acclimatizat în palatul Windsor.

Pictor amator și muzicant, el avea un dezvoltat simț artistic.

Era îndemnănic la toate exercițiile corporale și vorbea mai multe limbi.

Pentru multă lume, vicontele de Brogni era un sceptic, dar aceia pe care ii primea între intimii săi și care își dădeau osteneala de a-i studia caracterul lui plin de contradicții stranii, erau convinși că scepticismul său era fals și că se servea de dânsul ca de o mască, pentru a ascunde adânci dureri și amare decepții.

Într-adevăr, de acest om, care atribuia la orice fapt bun un mobil rușinos, o gândire egoistă, care tăgăduia devotamentul, recunoștința, amorul, amiciția, era prin actele sale în contradicție desăvârșită cu principiile pe care le profesa !

Nu putea să fie un corrupt.

Era deci un martir.

Cu toate acestea nu i se cunoștea nici o nenorocire, nici o greșeală.

Fiecare era convins că dânsul nu cunoștea iubirea, acest veșnic izvor de bucurii immense și de suferințe fără margini.

Cu toată conduită sa bizarre sau poate tocmai pentru ea, femeile îl căutau cu atâta grăbire pe căt era de superficială curtoazia sa, dictată numai de politețe și de bunele-maniere.

Multe din cele mai frumoase și istețe curtezane își propuseră a-l domina și domestici pe nesimțitorul vice, dar ostenelelor lor vanitoase rămăseră fără nici un succes.

În acest curios vânător, vânătorul prindea pe vânător.

De aceea, cătă mânie și cătă ură împotriva lui !

Unul din cei mai buni amici ai săi îi oferise pe sora sa, o Tânără fermecătoare moștenitoare, foarte adorată pentru zestrea sa, frumusețea și virtuțile sale ; din cauza aceasta era să se supere pe el.

O femeie adorabilă, deșteaptă, încercă să ia această afacere în propria-i mâna.

Lucrul i-a reușit așa de bine că a intrat într-un duel scanadalos cu bărbatul.

Acesta din urmă căpătă o lovitură de sabie și soția a fost silită să se retragă la țară pentru mai multe luni.

De atunci, vicontele a fost considerat ca un original, un urs de la care nu s-ar putea spera nimic și... toată lumea continuă să-l adore.

Domnul de Brogni mergea încet către chei, cu capul plecat, și visător.

Deoarece era singur, el se lăsă în voia reflexiilor sale, fără a impune obrazului cutare sau cutare expresie de circumstanță.

Era serios, gânditor și părea descurajat.

— Socoteli omenești, cât sunteți de false și cât de neputincioase ! își zise el.

Presimțiri ale omului, ce deșerte sunteți ! Întâmplarea, mai puternică ca toate, își bate joc de proiectele cele mai bine întocmite. M-am exilat, am risipit aurul fără socoteală, am chemat în ajutoru-mi îndrăzneala și vicleenia, am fost perseverent. Totul a fost inutil ! totul zadarnic !

Preocuparea sa era așa de mare, încât uitându-și rezerva sa obișnuită, el murmură aceste cuvinte :

— Sărmana femeie !

Un Tânăr, care-l urma de câțiva timp îl opri deodată.

— Pentru Dumnezeu amice, îi zise el, la ce te gândești ? De două minute umblu după tine fără să mă fi zărit.

Marcel, smuls din visurile sale, își reluă masca sa

— La ce vrei să mă gândesc, scumpul meu Servay ? răspunse el întinzându-i cu grăbire mâna.

— La cineva ?

— La nimeni, te asigur.

— Totuși, ai zis : „sărmana femeie !“

— Am zis eu asta ?

— Da, foarte deslușit, încă.

- Ai auzit rău.
Şi începu să râdă.
— O fi. Secretele unui amic sunt sacre.
— Dragă Servay, n-am nici un secret, replică vicecontele cu nerăbdare.
— Bagă de seamă, dacă te superi, am să cred că ai două.
— Iar !
— Să vorbim de altceva și iartă-mi vorbelile nesocotite. Unde mergi ?
— Acasă, să aştept acolo pe Imperia.
— Imperia ! zise Servay afectând un aer scandalizat. Marcel surâse cu dispreț.
— Oh ! uitasem că ești un puritan.
— N-am pretenția asta, replică Marcel. Dar aleg. Şi apoi tu uiți pe contele de Rostang.
— Bine zici ; căci Gaston este Jupiter pentru această Danae.
— Iar ? Până la sfârșitul...
— Avere sale, adăugă iute Servay.
— Nu, al vanității sale. Un de Rostang nu se ruinează.
— Oh ! Oh !
— Da, da, Gaston își va păstra amanta cât timp mândria sa va fi măgulită. Dar îndată ce va veni o altă célébritate, el o va părăsi pe Imperia pentru a alerga după noul idol.
— Sunt de părere ta. Gaston n-are nici o pasiune, nici temperament și nici capriciu. Tu crezi că are mândrie, eu nu-i acord decât vanitate.
— Poate.
— Crede-mă, mai mult îl doare o înțepătură de ac decât cum l-ar durea o lovitură de pumnal.
— Sentința e aspră.
— Dar justă.
— Cred că exagerez, scumpul meu, Servay, Gaston e mai bun decât am crezut, decât cum se crede el însuși.
— Fie, dacă vrei, o să-i atribuim toate virtuțile.
— Nu zic aşa... Dar iată-ne ajunși acasă, zise Marcel. Intră ?

Iată și pe Danae.

În acest moment, un elegant echipaj, tras de doi cai negri, superbii, se opri înaintea hotelului vicontelui. Portile se deschiseră și un fecior alergă să deschidă portiera. Marcel înaintă și oferă galant mâna tinerei femei, de-o frumusețe splendidă, demnă, prin aerul ei impunător, cu numele de Imperia, ce-l promise în lumea elegantă unde strălucea de câțiva ani.

— Unde e Gaston ? întrebă ea.

— N-a venit încă, răspunse Marcel cu un surâs.

— Aș vrea să-l aştept la dumneata dacă îmi dai voie.

— Ce zici Servay ? spuse Marcel intorcându-se către Tânărul prieten. Nu ar fi în primejdie inimile noastre ? Fără a mai socoti gelozia lui Gaston de care trebuie să ne temem.

Această aluzie la gelozia lui Gaston de Rostang era o crudă batjocură. Ea o lovi pe Imperia ca un bici. Fața ei se acoperi de o paloare stranie, buzele se strânseră convulsiv, ochii îi scânteiară și cu mânie ea lăsa brațul lui Marcel.

Vicontele se prefăcu că nu observă nimic, ceea ce-i fu ușor, căci în acel moment servitorul veni să-i vorbească.

— Domnii d'Orca, d'Ormesson și d'Encilly așteaptă în salon, domnule viconte, zise feciorul.

— Tocmai bine, zise Marcel, oferind din nou brațul său Imperiei, vom fi șase, amicul nostru Gaston nu va avea de ce să se supere.

Imperia care își redobândise sângele rece, îl primi pe Marcel de cavaler și toti trei intrară în salon.

Persoanele numite de către servitori erau trei tineri de vîrstă vicontelui.

Domnul d'Ormesson era candidat pentru un post la ambasadă ; domnul d'Encilly, un agent de schimb foarte neiscusit.

Cât despre cel de-al treilea, era amicul intim al lui Marcel.

El se numea Leon d'Orca.

Era un nobil sicilian, serios și grav, singura persoană poate pe lângă care domnul de Brogni neglijă să și mascheze gândurile și sentimentele.

În ajun, contele de Rostang îi spusese Imperiei să vînă să-l întâlnească la amicul său.

Știm ce l-a împiedicat să meargă la întâlnire.

Imperia așteptă aproape un ceas.

Și cu toate că se găsea în societatea lui Marcel și a amicilor săi, care își dădeau osteneala de a o distra, ea își pierdu răbdarea. I se părea că domnul de Rostang se purta cu ea cu o neglijență cam impertinentă.

Ea se sculă ca să plece, când intră Gaston.

Dar el nu venea spre a găsi „rubrica întâia a cheltuielilor“ cum o numea el pe Imperia, ci pentru a-i vorbi lui Brogni, confidentul său intim, de frumusețea Luisei Maubert, care îi cucerise inima.

Cu toate apucăturile sale încăpătâname, independente, Gaston nu îndrăznea să facă nimic fără a-l consulta mai întâi pe amicul său, care adesea îi aproba slăbiciunile.

În acest moment, el simțea o nevoie imperioasă de a-i încredința amicului său impresia profundă pe care i-o produsese Tânăra lucrătoare și voia să-i ceară părea în această privință.

Tinerii se ridică să dea mâna cu Gaston.

— Vino mai iute ! îi zise Marcel, doamna te așteaptă cu o nerăbdare care ne face pe toți geloși.

Imperia primi această măgulire, cum era în realitate, ca o ironie prefăcută ; ochii se aprinseră, dar gura îi zâmbi, de mulțumire.

— Iartă-mă, Imperia, zise Gaston, salutând-o. Am de vorbit ceva cu Marcel... și cu acești domni. Apoi, întorcându-se către prietenii săi, zise

— Ceea ce vreau să vă spun e foarte interesant, să trecem în sala de fumat.

Tinerii se inclinară și ieșiră împreună cu Gaston.

Marcel fu singurul care se întoarse către curtezană.

El o văzu foarte palidă și înțelesă ce se petrecea în sufletul ei ; înainte de n-i urma pe prietenii săi, el o salută prietenește, cu un zâmbet binevoitor.

Asta fu pentru Imperia ca un balsam peste rana ce i se făcuse.

— Ia să vedem, zise Leon d'Orca lui Gaston, ce lucru important vrei să ne comunici ? și pentru ce ai tratat-o cu astfel de cruzime pe acea sărmană ființă ?

— Sărmană ! știi că ești cam glumet, d'Orca, mă costă șase sute de napoleoni pe lună, afară de cele neprevăzute... Dar s-o lăsăm acum pe Imperia și ascultați-mă. Tinerii așteptau curioși.

— Să știi, domnilor, relua Gaston, că am descoperit azi pe cea mai frumoasă fată din Paris, poate din toată Franța.

— Oh !... pentru a ne vorbi de o femeie aî luat atâtea precauții... zise Servay.

— Mă așteptam la cu totul altceva, zise d'Ormesson.

— Tu, filosofule, zise Gaston lui d'Ormesson, nu te pricepi la d-alde astea.

— Ia să vedem, Rostang, spuse d'Encilly, ia fă-ne cunoscut, din care cer ți-a picat steaua asta ?

— Nu râdeți, domnilor, vă asigur că niciodată nu am văzut o fată mai minunată... și știi că mă pricep !...

— Ar trebui s-o consultăm pe Imperia, zise d'Encilly râzând, și ea e expertă.

— Imperia ! Cum de nu, Imperia ! frumusețea sa nu e de comparat cu aceea a zânei de care vă vorbesc.

— Oh ! oh ! ce entuziasm ! zise Servay zâmbind.

— Imperia e într-adevăr frumoasă, domnilor, relua Gaston, dar cealaltă, cealaltă... e o plantă prețioasă care abia înflorește, mândră și veselă de a vedea lumina și a surâde soarelui.

— Ce mai comparație, zise d'Ormesson râzând.

— Conte de Rostang e poet, domnilor, zise d'Orca, vrând să glumească, și să vedeți acum ce mai tablou o să ne facă despre floarea lui prețioasă.

— Ba, nicidecum. Am să vă spun într-un cuvânt că e un înger.

— Negreșit. Numai de n-ar fi un demon, zise d'Orca, se cam întâmplă aşa ceva.

— Mai bine un demon, adăugă Marcel, știi cel puțin cu cine ai a face. În sfârșit, fie și un înger.

Gaston avu un gest de nerăbdare.

— Mai domol, domnule conte, continuă Marcel, suntem cu toții gata să recunoaștem că dorita inimii tale e zâna zânelor, dar arată-ne-o mai întâi.

— O să vedeți.

— Când?

— Asta e acum! Cât mai curând.

— Nu e tocmai precis.

— Credeți poate că o să v-o prezint într-o tavă de argint numai decât?

— Într-o tavă de aur, atunci.

Gaston își pierdu răbdarea.

— În tot cazul, deoarece nu ne-o oferi nouă, n-avem ce face cu ea, zise Servay.

— Voi nu, dar eu, răspunse Gaston cu îngâmfare.

— Oh! oh! te mândrești.

— Mi se pare, domnule d'Encilly că am de ce.

— Oh! negreșit... mai întâi ești milionar.

— Este într-adevăr aşa de frumoasă cum spui, zise d'Orca spre a schimba vorba de teamă ca conversația să nu degenereze în ceartă.

— O minune, scumpul meu! Nu știu cum o să fac ca să o vedeți, dar o să v-o arăt... și atunci o să vă plecați toți, mai cu seamă dumneata, domnule d'Orca.

— Ne-am înțeles.

— Ia stai, domnule d'Orca, zise Marcel, lasă să ne spună cum a descoperit acel mărgăritar.

— Eu aş vrea să știu numai, zise Servay, dacă e blondă sau brună.

— E albă... începu Gaston.

— Mai albă decât crinul! îl intrerupse d'Orca.

— A vrut să spună blondă, observă d'Encilly.

— E blondă, incontestabil, adăugă Servay.

— Acum, domnilor, zise Marcel, domnul de Rostang are cuvântul. Să se aşezăm.

Gaston le povesti atunci în toate amânuntele vizita sa în mansarda din strada Mouffetard.

— Scumpul meu conte, ii zise d'Orca, care deveni dintr-o dată serios, dacă vrei să mă crezi, ai face mai

bine să o lași în pace pe biata fată, pentru că să-i facă mama ta bine.

— Dar și eu vreau să-i fac bine.

— Și noi...

— Respect protecția mamei dumitale...

— Ce avânt plin de virtute are azi domnul d'Orca ! zise d'Encilly.

— Dacă fata e cuminte, zise candidatul la ambasadă, o să știe să se păzească singură.

— Și să-și mai bată joc pe deasupra de Gaston, zise Marcel, care vorbea sincer, fără rezervă cu contele.

— Să-și bată joc de mine ?

— Cum, adică ? ar fi un lucru mare ?... n-ai văzut niciodată cum o femeie își poate bate joc de un om... de spirit ?

— De un om de spirit, poate, dar de un milionar, nu.

— Îți mulțumesc pentru complimentele d-tale, răspunse Gaston zâmbind.

— Milioanele sunt bune, nu se poate tăgădui, și farmecul lor asupra femeilor este cunoscut, zise d'Encilly, dar Don Juan nu era numai milionar.

— Ce vrei să spui, scumpul meu domn ?

— Nimic neplăcut pentru dumneata până acum, dar ce învingător a biruit întotdeauna ?

— Cu alte cuvinte pătișă că dacă aş avea intenția de a căpăta această fată, n-aș reuși ?

— Nu zic asta... dar, în sfârșit, nu toate femeile se vând...

— Atunci nu ai încredere în mine...

— Ba nu, îmi spun numai părerea.

— Ei bine, domnilor, zise Gaston plin de îngâmfare, ațins de aceste sarcasme și întepătat în amorul propriu, am să vă demonstrez că atunci când vreau eu un lucru, trebuie să-l dobândesc.

D'Encilly și d'Orca, își aruncă o privire neîncrățoare pe care Gaston o surprinde.

— Dar, relua el, nu-mi ascund greutățile întreprinderii. Vreți să mă ajutați ?

— Cu plăcere... de ce nu ? zise Servay.

— Eu vă las vouă acest păcat pe conștiință, zise de Brogni.

— Eu, zise d'Encilly, mă unesc cu Servay, cu o singură condiție să o găsească așa de frumoasă, cum pretinde Gaston.

— Puteți să vă asigurați chiar azi.

— Cum așa?

— Du-te la dânsa.

— La dânsa?

— Negreșit.

— Sub ce pretext?

— Sub oricare ar fi, nu este important.

— Mai trebuie apoi... Să-l găsești? Asta e ușor.

Mama ei e bolnavă. Prezintă-te ca medicul doamnei de Rostang...

Marcel încruntă ușor sprâncenele.

— Scumpul meu, zise el cu un ton grav, nu pune numele doamnei contese în legătură cu această comedie proastă.

— Oh! domnule Catone! exclamă Gaston râzând. Ei bine d'Encilly, reluă el, prezintă-te ca doctorul meu.

— Ne-am înțeles. Mâine.

— De ce mâine? Du-te imediat, te aşteptăm.

— Bine. Vii și tu d'Orca?

— Nu, această aventură îmi displace, mi se pare că va fi funestă tuturor celor ce vor lua parte... și, încă o dată, îl sfătuiesc pe Gaston să renunțe la intenția sa... Să vedem, iubite conte, un început promițător.

— Am așa de puțină poftă să renunț, răspunse el cu îngămfare, că mă prind să o fac pe micuță să vină aici peste vreo zece zile să cineze cu noi și asta cu autorizația domnului de Brogni.

D'Encilly își luă pălăria ca să plece.

— Cântărindu-le bine pe toate, zise atunci d'Orca care își luă și el pălăria, mă decid și eu să te însoțesc, vreau să știu ce opinie să îmi fac în privința acelei fete al cărei apărător sunt, fără să știu de ce.

— Nu pierde din vedere, domnule d'Orca, că suntem doi doctori trimiși pentru o consultație, zise d'Encilly râzând.

Și-au plecat.

— Și Imperia pe care am uitat-o ! exclamă Marcel.

— Să mergem dar să-i cerem iertare...

Ei intrară în salon. Tânără femeie nu mai era acolo.

— A priceput, zise Gaston cu nepăsare, și a plecat.

— Conte, vrei un sfat ? întrebă Marcel.

— Da.

— Ei bine ! lasă în pace pe această fată, nu uita că e protejată de mama dumitale...

— Ah ! iubite, nu înțelegi că asta mi-e cu neputință acum ? E vorba de onoarea mea.

— De onoarea dumitale, ești nebun !

— Pe de altă parte, mi se pare că, de când îmi este oprit să o iubesc, o ador și inima mea este tot atât demult în joc, cât și amorul meu propriu.

— Cum te-au stricat oamenii aceia, sărmâne prieten !

— Când mă gândesc că doamna contesă preținde că îmi dai sfaturi vătămătoare !

— Ah ! doamna contesă crede că...

— Că mă pierzi.

Domnul de Brogni avu un zâmbet trist.

— Dacă motivele ce ţi le-am arătat ,nu sunt de ajuns... mai am și un altul.

— Declăr că nu face două parale.

— Ferește-te de Imperia.

— Ce vrei să zici ?

— Că trebuie să o cruci.

— Aș ! zise Rostang cu dispreț.

— Te previn, amice ; Imperia este o femeie ciudată și ține foarte mult la tine ca să se retragă fără a-ți face rău.

— Spune mai bine că ține la banii mei. Dar ai dreptate, până în ultimul moment, trebuie să mă prefac. Astă seară o să mă împac cu ea.

— Avem cel puțin un ceas de aşteptare, reluă Marcel uitându-se la ceas, o să profit de asta ca să împart câteva ordine, dacă îmi dați voie, domnilor. În acest timp puteți fuma și conversa.

Și plecă, după ce mai întâi le-a dat țigări tinerilor. După un ceas, pseudo-medicii sosiră.

— Ei bine, strigă Gaston alergând către dânsii.

— Nu ai exagerat deloc, răsunse d'Encilly, fătă căru de o frumusețe cerească.

— Da, adăugă d'Orca ; dar, sau eu mă înșel, sau o să-ți scape din mâini, lucru pe care îl doresc din toată inima.

Singurul mijloc de a-l decide pe Gaston să facă ceva, era de a-i susține, a-i proba că n-ar fi în stare să reușească. Așa, de când toți își dădeau osteneala să-l dezaproba, să-i arate neîncredere, ceea ce nu fusese într-însul decât o idee fugitivă devenise o idee fixă. Se încăpătână mai mult din spirit de contrazicere decât din perversitate.

— Ei bine ! zise el, atâtat și mai mult de ultimile vorbe ale lui d'Orca, o prinsoare...

— Ce fel ?

— Tu vei pune calul tău roib, care îmi place mult, și eu pun orice vei dori, că peste zece zile Luisa va ciocni paharul cu noi.

D'Orca stătu la îndoială. Ideea de a face o prinsoare pe onoarea unei femei, era contra principiilor sale oneste.

— Prințesc, zise el, în sfârșit, după câteva minute de ezitare.

Domnul de Brogni îl privi cu mirare.

— Dacă fac o aşa prinsoare, adăugă el, voind să se justifice, este că sunt convins că fata va ieși victorioasă din lupta asta injustă.

— De ce injustă ? întrebă d'Ormesson.

— Pentru că nu are loc cu arme egale.

— Ce, ea n-are de partea ei virtutea ?

— Da, dar mai are împotriva ei sărăcia sa și îndemânarea adversarului.

— Toate bune, d'Orca, dar pe ce te prinzi ?

— Pe trei sute de napoleoni pe care o să îi versi la casa de depunerি pentru surioara domnișoarei Maubert.

— Ne-am învoit. Dar tu rămâi neutru ?

— Până la a zecea zi inclusiv.

După aceste vorbe, ei se despărțiră.

Numai vicontele de Brogni și contele de Rostang rămaseră singuri.

— Așadar ai să te ții de întreprinderea asta păcată-toasă.

— Cum ai zis ? exclamă Gaston surprins de tonul serios al amicului său.

— O seducere este un lucru grav și necinstit, adăugă Marcel.

— Asta e acum, iată-te ca și d'Orca azi plouă cu virtute, cad scrupulele ca grindina !... Mi l-au schimbat pe viccontele meu, ce o fi însemnând și asta ?

Cu cât mai sever era Marcel, cu atât se prefăcea mai nepăsător Gaston. Tonul batjocoritor al domnului de Rostang îl redeșteptă pe viconte. El observă că își uitase rolul obișnuit. Expresia feței sale se schimbă deodată și începu să râdă cu ironie.

— Bine zici, ai dreptate, strigă el, la ce dracu mă gândeam ? Cât pe-aici să-mi fie milă de o fată care nu așteaptă poate decât o ocazie pentru a-și schimba zdrobările cu o rochie de mătase !... Fă-ți pe plac, amice... și începu să râdă cu ironie.

— Ce !... nu cumva crezi că...

— Nu cred nimic, dar în vremea de azi fructele ne-coapte se culeg iute ! Ba cele mai multe se culeg înainte de vreme.

— Bravo ! aşa îmi place !

Un servitor anunță că prânzul e gata. Cei doi amici intrară în sufragerie și se aseză la masă.

— Hai să vedem, zise Gaston turnând în pahare un delicios vin — servitorul plecase — să vedem cum o să facem ?

— Cum o să faci ? vrei pesemne să zici...

— Nu o să mă ajuți și tu ?

— Nu, răspunse scurt Marcel.

— Iar cu scrupule ?

— Nu scrupule ci sistem. Fiecare cum știe.

— Dacă i-aș scrie.

— Prost mijloc. O scrisoare compromite.

— Mă duc mâine la dânsa.

— Da, și ai să găsești acolo pe mama sa, pe frățiorul, pe surioara și probabil și pe acel Tânăr, de care ne-ai vorbit și care s-a întâlnit, cum se vede, cu d'Orca.

— Puțin îmi pasă !

— E un rival.

- O fi, dar nu e primejdios.
- Nu e pentru dânsa, dar pentru tine...
- Ce e de făcut ?
- Răpește-o.
- Se începe pesemne romanul.
- Amice, viața toată nu e decât un lung roman, în care toți jucăm un rol în beneficiul Satanei.
- Ești sentimental, azi !
- De altminteri, fă cum știi, nu vreau să mă amestec.
- Fie. Poți să mi-o împrumuți pe Elisabeta, servitoarea ta. Ea e deșteaptă, îndemnatică, vicleană și is-teată.
- Oamenii mei sunt liberi de-a servi pe prietenii mei.
- Îmi răspunzi de dânsa ?
- Plătește-o bine !

VI Biletul

La orele 20, după ce dădu instrucțiuni Elisabetei, Gaston se despărți de amicul său și se întoarse acasă. El o salută pe mama sa, primi cu nerușinare felicitările și sărutările nobilei femei, și după ce își făcu toaleta, ca un ipocrit fără cuget, se duse la Imperia, care oferea un bal elitei societății elegante și desfrâname din Paris. Marcel trebuia să meargă acolo pe la miezul nopții. O serată intimă, la care promisese să asiste, nu-i permitea să se ducă mai devreme. Îndată ce scăpă de contele de Rostang, Marcel își schimbă expresia feței și devine deodată gânditor, cufundat într-o reflexie tristă. În acel moment ceasornicul bătu ora nouă.

— Hai, zise el cu amărăciune, hai, sclav al lumii, reia-ți lanțurile ! Răzbunător neputincios ! fă-ți datoria, cerul să te ajute. Vorbind astfel, Marcel umbla cu pași mari în cabinetul său de lucru în care se retrăsese.

— Să vedem, continuă el oprindu-se înaintea biroului, să mai citeșc o dată biletul Zitellei. Sărmana ființă ! adăugă el cu o voce înduioșată, nu capeți în schimbul

afecțiunii tale fără de margini decât vorbe aspre... și totuși...

Marcel deschise o cutie secretă a biroului, scoase o scrisoare și citi ceea ce urmează :

„Astă-seară la nouă. Am să-ți dau noutăți plăcute, poate.“

Zitella.

„P. S. Toaletă de serată“.

— Ah ! gingășă copilă, zise Marcel, de-ar fi cum zici !... De m-ai pune în sfârșit pe urmele acestui om !

În acest moment, după ce bătu încet la ușă, servitorul deschise ușa camerei și anunță că trăsura era gata.

Marcel rupse biletul Zitellei și aruncă bucățile în sobă. Un petic din hârtia aruncată în foc rămase nears, într-un colț al sobei. Servitorul băgă de seamă acest lucru.

— Să nu mă aștepte, zise Tânărul urcându-se în trăsură.

Abia ieși trăsura din curte și feciorul se urcă iute pe scări, intră în cabinet și scoase din sobă peticul de hârtie care nu arsese. Dar curiozitatea lui nu fu satisfăcută. Din bilet nu rămăseseră decât aceste vorbe incomplete :

„Astă seară la... bune nout...

P .S. Toal...“

— E o scrisoare de femeie, dar nu se prîncepe nimic... murmură el cu ciudă. Cu toate astea, băgă hârtia în portofelul său. Apoi privi cu atenție toate mobilele. Se asigură că toate sertarele erau bine încuiate, mai cu seamă casa de bani. Totul era în regulă.

Feciorul șopti câteva înjurături și, arătând casei de bani pumnul, se retrase murmurând „Tot am să te deschid o dată !“

Acest servitor era din Malta și îl slujea de puțină vreme pe viconte. Fusese recomandat de un amic al viicontelui care plecase în Antile. Acest fecior, mic și uscat, cu ochi de vulpe, era mândru ca un spaniol și leneș ca un lazaron. Mai putem adăuga, spre a completa comparația, că era îndemnătic că un comedian, lacom

ca un cămătar, răzbunător ca un corsican și hoț ca zece intedenți ! Dar știa să ascundă toate viciile sale sub o mască de devotament și onestitate cu care îi păcălea pe cei mai ișteți. Ce interes avea să cunoască secretele stăpânului său ? El se numea Carlos. Toți servitorii îl urau și se temeau de el, căci credeau că se bucură de confidența stăpânului. Numai camerista era prietenă cu dânsul.

Aceste două ființe sе potriveau foarte bine în toate. Elisabeta era spioana Imperiei. Carlos avea același rol alături de o persoană misterioasă de care vom vorbi indată.

Zitella, la care mergea Marcel, era o ființă ciudată. Deși încă o copilă, era deja o personalitate. În Paris, unde totul se pierde, se șterge, se uită, ea reușise să se facă cunoscută. Istoria sa, cam fantastică, semăna cu o legendă. Nimeni nu cunoștea adevărul. Încă un motiv, ca toți să se ocupe de acest meteor pe firmamentul parizian.

Cu vreo trei ani înainte de nenorocirile ce dădu seră peste familia lui, Marcel d'Agghierra, reîntors din Paris, se stabilise pentru câțiva timp la Marsilia. Marcel, la acea epocă, nu era încă omul scârbit, deziluzionat, și sceptic pe care îl cunoaștem. Mai era încă pătruns de sentimente nobile. Era încă mișcat de nenorociri. Suferința altuia încă îl impresiona mult. Era încă un dușman al tuturor prigonirilor și nedreptăților. Într-o zi, plimbându-se în port, văzu o mulțime zgomotoasă de marinari, pescari și precupețe. Din mulțimea aceasta agitată, izbucneau hohote de râs. Marcel își făcu loc și ajunse în mijlocul acestui grup.

O fetiță de 5 sau 6 ani, cu față îngrozită, se ascundea după niște lăzi de marfă. Înaintea ei, un câine cu ochii săngheroși, îi arăta colții și îi închidea trecerea. Dacă copila făcea o mișcare, câinele lătra, dacă încerca să umble, câinele îi sărea înainte. Atunci biata copilă se retrăgea scoțând tipete de spaimă. Lumea, stupidă și răutăcioasă, răspundea prin hohote de râs.

Aprins de mânie, Marcel ii împinse cu violență pe toți ce-i aflați în calea sa și, repezindu-se la câine, îl apucă cu putere de ceafă și-l aruncă peste capetele mulțimii, care fugi speriată în toate părțile.

Animalul căzând, se rostogoli de câteva ori pe pavaj și, urlând de durere, căuta în zadar să se scoale, căci picioarele sale erau frânte și săngele îi curgea din bot. Un murmur de dezaprobară se auzea prin mulțime. În acest timp fetița se azvârli, nu în brațele, dar la picioarele salvatorului ei. Tocmai când Marcel se aplecă să ia copila în brațe, un om, care după costum se vedea a fi măcelar, ieși din mulțime și cu ochi scânteind de furie se așeză în fața lui Marcel, într-o atitudine amenințătoare.

— E câinele meu ! zise el.

Marcel răspunse printre-o privire disprețuitoare.

— E câinele meu, îți zic ! repetă măcelarul strângând pumnii.

Marcel se mulțumi să dea din umeri.

Omul înfuriat de liniștea disprețuitoare ce o lua drept frică, puse cu mândrie mâna pe umărul lui Marcel zîcând

— Stai, să-ți arăt eu.

— Da, da, zbieră mulțimea totdeauna gata să-î aplaude pe îndrăzneți.

Marcel se îndreptă, ochii săi negri ardeau de furie, buzele sale păliră.

Apoi apucând în mâini pumnii agresorului său, îi strânse și îi sucă atât de tare, încât îl făcu să scoată urătipăt de durere.

— În genunchi, mizerabile, zise Marcel cu o voce detunătoare, în genunchi sau îți zdrobesc oasele.

Măcelarul încercă să-și smulgă mâinile din ale lui Marcel, dar acesta îi le sucă din nou. Atunci, acesta tipă din nou, chemând în ajutor mulțimea.

— Ajutor, fraților ! strigă el.

Fără să-i dea drumul, Marcel își plimbă în rândurile spectatorilor privirea sa fulgertăoare și-i spuse cu liniște

— Nimici n-o să-ți vină în ajutor, în Marsilia lașii nu sunt iubiți. Hai, în genunchi !...

Măcelarul îndoiește genunchii și Marcel, dându-i un brânci, îl trânti pe spate. Lumea bătu din palme. Cu neștornicia proprie omenirii, mulțimea lua partea celui mai tare. Viceontele luă copila în brațe. Era gata să plece,

când, deodată, adversarul său sări în picioare și se repezi asupra sa cu un cuțit în mână. Marcel făcu un pas înapoi și scoțând din buzunar un revolver, armă ce din precauție o purta întotdeauna la dânsul, îl îndreptă asupra măcelarului, zicând

— Dacă faci vreun gest, te omor.

Mulțimea urlă entuziasmată. Turbatul se retrase răcind.

— Aruncă cuțitul, îi porunci viccontele...

Măcelarul avu un moment de ezitare. Marcel puse degetul pe trăgaci, iar cuțitul fu aruncat imediat.

— Acum șterge-o !

Cercul făcut de mulțime se deschise. Măcelarul, palid de furie, se codea să se îndepărteze, dar viccontele întinse mâna arătându-i drumul. În fața acestui gest poruncitor, măcelarul se supuse și plecă urmat de huidurile mulțimii. Cam la o sută de pași el se întoarse, arătând pumnul.

— Când lupul e departe, latră câinii, strigă un om din popor.

— A cui să fie oare micuța ? zise viccontele privind-o pe copila ce i se agățase de gât.

Nimeni nu răspunse.

— Cum, nu o cunoașe nimeni pe această mică „Zitella ?“ relua Marcel, dându-i copilei acest nume italian ce-i veni în gând când o văzu aşa de mică și de gingășă. „Povera Zitella“, adică „sărmana fată“ deveni de atunci numele fetei.

— Trebuie dusă la comisariat, zise o voce.

— Și apoi ?

— O să se bată toba și mama sa va merge să o ia.

— Și dacă mama sa nu va veni ?

— Atunci va fi dusă la azilul copiilor găsiți, zise un funcționar care sosi în acel minut.

Ca și când ar fi înțeles că este vorba de soarta ei, micuța fată se strângea tot mai mult lângă protectorul ei. Sunt cuvinte care, în anumite împrejurări, au prilejul de-a mișca adânc inimile generoase. Aceste vorbe : „atunci va fi dusă la azilul copiilor găsiți“ îl impresionară foarte mult pe Marcel. El simți o milă nesfârșită

pentru biata ființă pe care Dumnezeu o pusese în calea lui.

— Prieteni, zise el cu vioiciune, nu o să meargă la azil. O iau eu până ce mama sa va veni să o reclame.

— Bravo!... strigă lumea.

— Toate bune, domnule, zise agentul, dar trebuie să vii să faci o declarație la poliție.

— Bine, domnule, zise Marcel. Haide.

— Adio, Zitella, strigă o femeie, noroc să-ți dea Dumnezeu.

Și toată lumea repeta

— Adio, Zitella.

VII Zitella

Vicontele de Brogni, cu copila în brațe și urmat de o mulțime de curioși care voiau să vadă sfârșitul acestei întîmplări, se duse la comisarul poliției. Imediat se luară toate precauțiile necesare pentru a se găsi părintele copilei. Se afișă pe străzi, se publicără note în jurnale, dar nu se obținu nici un rezultat. Astfel vicontele devin tatăl adoptiv al fetei. Se făcu un proces verbal detaliat și se depuse la primăria Marsiliei. Toate formalitățile cerute în asemenea cazuri fură îndeplinite.

Trebuau asigurate interesele copilei pentru viitor și să se dea autorităților civile dreptul de-a veghea asupra ei. După ce se luară aceste dispoziții Zitella fu încredințată protectorului ei.

Era de o frumusețe răpitoare. Părul ei negru și cam aspru, ochii săi vii și plini de expresie, buzele-i roșii și pline, gura surâzătoare, timbrul armonios al vocii sale, toate aveau un caracter străin și dovedeau că copila trebuie să fi fost născută într-o țară îndepărtată. După rochie se putea recunoaște că copila trebuia să fie dintr-o familie înstărită și că nu se rătăcise de multă vreme. Cine era? Cum fusese părăsită sau pierdută? Nu s-a putut afla.

Vicontele trebuind să facă o călătorie în Italia, și gândindu-se că dacă părinții ar încerca să o caute pe copila

lor ar face-o în Marsilia, o duse pe mica Zitella într-un pension, unde locui 18 luni. Apoi, stabilindu-se la Paris, o aduse la el și o internă într-unul din cele mai bune institute.

Lucru ciudat, dar obișnuit, Marcel, care nu făcuse la început decât să cedeze unei mișcări subite de indig-nare când venise în ajutorul nenorocitei copile, căpătă mai apoi, încetul cu încetul, o afectiune profundă.

Începuse să o considere ca pe o nenorocire speranta pe care a avut-o mai întâi, acea de a-i găsi pe părinții Zitellei.

În ceea ce o privește pe mica Zitella, sentimentul de recunoștință îi copleși inima chiar din momentul în care vicantele o scăpase de furia câinelui. Cu timpul, această recunoștință crescând din ce în ce mai mult, deveni un devotament fără margini, o adorație fanatică. La auzul numelui protectorului său, ea tresărea de bucurie. Când îl vedea, inima sa pasională se „îmbăta“ de placere. Era în stare să-l privească ceasuri întregi; în prezența lui, ea se cufunda într-o contemplare mută ce se aprobia de extaz. Cu un cuvânt, vicantele de Brogni era un zeu pentru Zitella. Zitella avea o inimă simțitoare, un suflet de flăcări și un caracter foarte independent. Natura sa, energetică și pasională, avea în sine ceva sălbatic, ce nu se putea domoli. Nici pedepse, nici rugăciuni, nici promisiuni nu fură în stare să o îmblânzească. Din lectiile pe care le înțelegea cu o usurință miraculoasă, ea nu ținea minte decât sensul. Încăpătânătă, supărăcioasă, dușmană disciplinei și sfaturilor, ea nu voia să știe decât de capriciile sale. În loc să se potolească cu vremea, sentimentele sale se amplificau din ce în ce mai mult. Lăsată în voie, ea deveni din zi în zi mai ambițioasă.

Numai Marcel avea autoritate asupra ei. Cu un cuvânt, cu o privire, el o domolea. În primii ani de școală, ea le declarase profesorilor că nu vrea să învețe nici limba engleză, nici limba germană. Aflând de această împotrivire, vicantele îi făcu mustrări aspre și Zitella se supuse fără a zice un cuvânt.

La vîrstă de 12 ani, ea cunoștea italiana, germana și engleza, limbi pe care le vorbea și Marcel, tot aşa de

bine ca și franceza. Pentru muzică, avea înclinații extraordinare, dar o dată ce învăță principiile acestei arte, nu mai băgă în seamă observațiile profesorilor care erau nemulțumiți.

— Lăsați-o în pace, zicea Marcel când i se raporta nesupunerea fetei, de la sine o să-și vină în fire și o să vă asculte.

El îi dădu o guvernantă germană, de un devotament recunoscut, îi dărui o rentă de 300 franci pe lună și îi mobilă un apartament. Avea atunci 15 ani.

Deși transplantată într-o țară străină, la o vârstă când inteligența nu este formată, ea conservase totuși germanul precocității pe care îl dobândesc femeile născute în climele calde. Înaltă și suplă, Zitella contrazicea numele pe care îl promise. Avea o privire blândă și vie, surâsul ei fermecă, contururile feței erau de o puritate încântătoare. Talia îi era de o eleganță rară și toate mișcările ei erau nobile și grăgioase în același timp.

Cu toată afecțiunea vicontelui pentru fiica sa adoptivă, afecțiune ce îi era răsplătită prin recunoștință și devotament, inima vicontelui nu putuse uita nenorocirile familiei sale. Aceeași nevoie nesățioasă de răzbunare îl sfâșia. Deziluzionat și nemulțumit, vicantele căzu închetul cu încetul în starea de dispreț pe care am descris-o.

Zitella observă această schimbare, ea fu cuprinsă de o mirare dureroasă. Înțelegea că o frământare violentă rodea această inimă făcută pentru fericire și voi să cunoască. Marcel era însă foarte rezervat. El îi spuse numai că este în căutarea unui dușman de moarte. Îi încredința numele și i-l descrise, dar nimic mai mult. Atât însă era destul.

Zitella hotărî să-l ajute pe protectorul ei. Astfel putea să-i dovedească recunoștința sa. Vicele se întrebă la început de ce folos îi putea fi o fată Tânără, fără experiență și fără cunoștințe. Dar ea îi explică cum, prin poziția ei de artistă, putea să devină cunoscută și pe urmă să pună în mișcare planurile sale. Marcel, deși nu acordase o mare importanță speranțelor aliatei sale, consemnă totuși ca aceasta să apară în public și să debuteze într-un mare concert de binefacere pe care îl organizase

în acest scop. Originalitatea sa, tinerețea, frumusețea, talentul și mai cu seamă misterul de care era înconjurate, contribuiră la succesul ei care fu imens. Ea devine o pianistă și o cântăreață la modă. După sfatul lui Marcel, ea pretindea sume foarte mari.

— Trebuie să te măriți după placul tău, ii zise el, aşadar strânge-ți o zestre potrivită.

Vicontele asistă la toate concertele date de protejata sa. E adevărat că nici nu o mai vedea în altă parte. Nimeni nu știa că măcar o cunoștea. Însăși Fernanda nu știa nimic. Această stare de lucruri dura de un an și nici un semn nu era măcar că speranțele tinerei fete s-ar putea realiza.

Însă a doua zi după un concert în care obținuse un adevărat triumf, Zitella primi un bilet a cărui semnătură o făcu să tresără. Acest bilet purta semnatura Bartholomeo.

În aceeași zi, ea ii scrise lui Marcel cele trei rânduri pe care le cunoaștem.

VIII Două serate

În acea seară, Zitella organiză un bal splendid, se putea prevede că salonul renumitei artiste va găsi de lume.

Indată ce vicontele sosi, fu introdus, Tânăra fată îl aștepta cu nerăbdare.

— Ei bine, zise el așezându-se alături de dânsa, ce dorești? Ce ai să-mi zici?

— Citește asta, răspunse Zitella și ii dădu un bilet parfumat.

Vicontele citi cu lăcomie aceste rânduri

, „Zâna mea,

Un adorator al mărețului dumitale talent și al splendifidei dumitale frumuseți, destul de bogat spre a-ți putea face o existență de regină, dorește să aibă onoarea de a-ți fi prezentat. Dar necunoscând direct pe nici un

prieten al dumitale, care să îi poată face acest serviciu, își va permite să se prezinte singur.

Cu devotament nemărginit.

BARON BARTHOLOMEO D...“

Fără semnătură, acest bilet impertinent ar fi avut aceeași soartă ca toate cele pe care le primea seducătoarea artistă în fiecare zi, dar numele îi bătu la ochi. Îi aduse aminte de omul pe care îl căuta Marcel de atâția ani. Citindu-l, vicontele deveni foarte palid.

— Il urăști aşa de tare, pe acest om ? îl întrebă Zitella care nu-i scăpa din vedere nici un gest al amicului său.

— Și încă cum !... zise contele cu o voce înăbușită Oh ! l-aș sugruma !, l-aș sfâșia de viu cu dintii mei, cu unghiile mele ! I-aș deschide pieptul pentru a-i smulge inima !...

— Mă îngrozești ! zise fata. Dar înțeleg ca și iubirea, aşa și ura trebuie să fie nemărginită...

— Din nenorocire, nimic nu demonstrează că scrisoarea este scrisă de dânsul, reluată Marcel. Omul de care mă interesez eu nu era nicidcum baron și apoi acest D, ca inițiala numelui de familie mă pune pe gânduri.

— Ai citit post-scriptumul ?

— Da.

— Ce e de făcut ?

— Ceea ce îți cere, asta e cel mai bun mijloc pentru a ne asigura.

Zitella sună. Camerista sa intră. Era o negresă de o discreție și de un devotament fără seamă.

— Pe măsuță trebuie să fie un buchet de flori, adu-mi-l.

— Ai plicul acestei scrisori ? o întrebă Marcel examinând mereu scrisoarea ca și cum ar fi dorit să găsească într-însa urmele omului căutat.

— Da, iată-l.

Marcel cercetă cu atenție sigiliul. Dar din nenorocire era cam stricat. Însemnele nu ieșiseră bine. Totuși putu să distingă din literele rămase o parte a cuvintelor de-vizei italiene „Adesso e sempre“. Poate că era numai

o simplă coincidență, în orice caz era stranie și lăsa loc la nenumărate supozitii.

Marcel o privi cu iubire pe Zitella și îi zise :

— Dacă omul pe care-l aștepți este mizerabilul pe care încăut în zadar de atâția ani, atunci îmi vei plăti într-un singur moment de sute de ori binele ce am avut fericirea să îl fac până azi.

— Talentul meu, viitorul meu, viața mea ! totul este pentru tine, zise fata cu entuziasm.

Marcel fu adânc mișcat.

— Oh ! reîncepu Zitella, dacă ar voi Dumnezeu să-ți pot fi folositoare cu ceva, m-aș simți cea mai fericită dintre toate femeile.

Dacă Marcel n-ar fi fost absorbit de gândurile sale, ar fi observat fără îndoială accentul de sinceritate, de pasiune chiar, cuprins în vorbele tinerei artiste. Dar el se gădea la inamicul său și nu zări în răspunsul Ziteliei decât expresia recunoștinței. Un nor de tristețe întunecă un moment fruntea Ziteliei, dar bucuria pe care o simțea de a-l putea servi pe Marcel alungă iute această impresie. Fața ei se însenină, frumusețea sa strălucea. Marcel nu se putea opri de a o admira.

— Ce frumoasă ești în seara asta ! îi zise el, vrei să te sănătăiere pe toată lumea în cursă !

— Serios, mă găsești frumoasă ?

— Splendidă !

— Astăzi spui pentru întâia oară.

Zicând aceste vorbe, ea roși de placere și mândrie.

Intr-adevăr Marcel nu-i vorbise niciodată de frumusețea ei.

— Las acest lucru pentru adoratorii tăi, zise el surâzând, eu sunt tatăl tău... Dar, reluă el revenind la ideea sa fixă, cum o să-l recunoști pe acest om ?

— După ochii lui.

— Cum așa ?

— Ochii unui îndrăgostit se recunosc ușor.

— Ai dreptate. Nu te credeam aşa de îscusită, dar în seara asta confuzia o să te împiedice — uite, că iar îmi faci complimente.

— Eu ?... Doamne ferește !... Îți pun în vedere o dificultate.

— Fii pe pace, o să se trădeze el de mă iubește sau nu. În primul caz, o să se supună inimii; în cel de-al doilea, îngâmfării și curiozității... Dar, aud sosind o trăsură. Du-te, așează-te astfel încât să poți vedea pe cineva va intra și mai cu seamă examinează exclusiv ochii celor ce sosesc.

— Pentru ce?

— Căci prima privire a omului nostru va fi îndreptată către mine, ca și buchetul său.

— Vanitoasă!

— Nu te grăbi totuși, căci baronul nu o să vină mai devreme de un ceas.

Prezicerea Zitellei se adeveri. La unsprezece baronul nu venise încă. Gingașa artistă tocmai se așeză la pian pentru a treia oară, când la ușa salonului apără un nou vizitator. Acesta era un om de vreo treizeci de ani.

Părul său negru și buclat fi cădea peste umeri. Avea o culoare palidă și cam pârlită. Fruntea oblică avea lustrul fildeșului. El era de talie mijlocie. Costumul lui era căutat, excentric și îl trăda ca fiind străin. Prima lui privire fu pentru Zitella. Ochii lui străluceau de mândrie. Era mai presus de orice îndoială că noul venit era dăruitorul buchetului.

Marcel îl privi, dar această figură nu-i reamintea pe nimeni. Cum am mai spus, vicantele nu o văzuse niciodată pe persoana pe care tatăl lui i-o descrise ca fiind un dușman primejdios. Dar mama sa și Francesca Taloni i-l schițaseră astfel încât să il poată recunoaște. Baronul însă n-avea nimic care să se fi potrivit cu indicațiile date.

— Haide, își zise el, încă o decepție.

Zitella termină în acel moment piesa pe care o cântă și se duse la locul ei în mijlocul aclamațiilor entuziaste ale admiratorilor. Toată lumea se îngrămădea în jurul artistei pentru a o felicita. Baronul Bartholomeo năvăli printre primii.

— Domnișoară, zise el în franceză, permiteți-mi să unesc admirația mea cu a tuturor. Apoi adăugă vorbind, de această dată cu un accent curat italian

— „Adesso e sempre.“

Un semn imperceptibil pentru oricare altul, îl făcea pe baron să înțeleagă că era așteptat a doua zi.

Ascunzându-și bucuria, el o salută și se pierdu în mulțime. Fata observase pe obrazul lui Marcel nemulțumirea.

— Nu este el, nu-i aşa ? întrebă ea pe viconte când acesta se apropie de dânsa.

— Nu, răsunse el, dar nu știu de ce acest om mă preocupa. Mi-a inspirat de la prima vedere o aversiune ciudată. Parcă o voce secretă mi-l denunță ca pe un dușman.

— Cum poți să te asiguri ?

— Vom vedea mâine.

Aceste câteva vorbe spuse repede și fără afectiune fură luate de mulțime drept complimente din partea lui Marcel și mulțumiri din partea artistei. Nimeni nu bănuia nimic. Înainte de-a ieși din salon pentru a merge la Imperia, vicantele îl căuta cu ochii pe baron, dar acesta dispăruse.

Domnișoara Imperia oferea o serbare superbă. Ea transformase curtea hotelului într-o grădină de iarnă împodobită cu plante împrumutate din florăriile cele mai renumite. Orchestra sa era a curții. Livrelele verzi cu galoane aurite erau toate noi. Pe perisyl* pusese să se execute tablourile cele mai frumoase : nimfe culcate, bacante dormind la umbră de palmieri, globuri roșii de cristal în care licărirea flăcărilor avea aspectul stelelor. La intrarea în salon două florărese ofereau buchete oaspeților. Mai departe doi lachei ofereau cupe cu șampanie celor ce soseau. Era ceva feeric.

Imperia umbla în sus și în jos, grațioasă și încântătoare, răspândind admirarea în jurul ei, fără a avea aerul de-a fi mândră de succesele sale. Ea răspundea complimentelor admiratorilor prin zâmbete grațioase ; ochiul unui bun observator însă ar fi putut ghici sub această veselie aparentă o puternică agitație. Curtezana nu era deloc mulțumită. Ea se plimba în mijlocul prietenilor săi, în puterea unei mari neliniști, gata să se schimbe în mâhnire. Cu o privire rapidă, ea examină mulțimea

* Număr de coloane ce mărginesc un edificiu (lb. fr.).

și un nor de tristețe îi întunecă fruntea. La fiecare ușă ce se deschidea, ea tresărea, ochii ei se aprindeau, dar imediat se stingeau, căci nu vedea persoana așteptată.

În sfârșit, pierzându-și răbdarea, ea îl luă de brat pe d'Orca.

— Cum se face că prietenul dumitale nu te-a însoțit ? îl întrebă ea.

— Prietenul meu, care ? răsunse d'Orca surâzând.

— Oh ! știi prea bine că vorbesc de domnul de Brogni.

— Și eu mă mir că nu-l văd aici, doamnă, pesemne este reținut de vreo afacere foarte importantă, dacă nu a venit să împărtășească admirarea noastră.

Ea se despărți de domnul d'Orca, pentru a se aprobia de contele de Rostang.

— Scumpul meu, prietenul dumitale Marcel nu este nicidecum galant, zise ea.

— O să vină.

— Ești sigur ?

— Mi-a promis-o.

— De ce n-a venit încă ?

— Vreo afacere urgentă, neprevăzută pesemne.

— O afacere ? Și dumneata ca și domnul d'Orca. De când oare este aşa de ocupat domnul de Brogni ?

— Draga mea, este o întrebare ce trebuie să i-o pui lui însuși.

Și contele se îndepărta râzând pentru a se duce să arunce câțiva ludovici de aur pe vreo masă de joc.

Puțin înainte de miezul nopții un fecior veni la ușa salonului, făcu un semn pe care Imperia îl priceput imediat. Ea se grăbi să meargă la el.

— Ce este nou ? îl întrebă dânsa.

— Vi s-a adus asta, răsunse feciorul dând stăpânei sale un bilet sigilat. Imperia aruncă o privire pe plic.

— În sfârșit ! exclamă ea.

Și deschise biletul cu nerăbdare. Nu conținea decât câteva cuvinte pe care le citi încet, încruntând sprâncenele. Apoi mototoli hârtia între degete cu o mișcare de nerăbdare și mânie. Din acest moment ea deveni tristă și visătoare. S-ar fi putut zice că bucuria zgomo-

toasă din jurul ei era penibilă. Surâsul său dispăruse și de la lumea începuse să se îngrijească de această metamorfoză subită, când deodată, ca atinsă de o baghetă magică, fața sa se lumină din nou și ochii ei se aprinseră de bucurie. Conte de Brogni intrase în salon. Sosirea lui abia fu observată.

Numai Gaston și d'Orca, care îl așteptau și îl păndeau, merseră către dânsul în grabă. Primul fiindcă dorea să-i vorbească despre Luisa, celălalt fiindcă avea pentru el o afecțiune sinceră.

— Hai ! vino odată, prietene, iî zise contele de Rostang, Imperia este furioasă ca o tigroaică, îmi face scene pentru toți și pentru toate.

— Te plânge că ești prea iubit.

— Prea, e bine zis.

— Prietene, îngâmfarea ta o să-ți fie vătămătoare, zise d'Orca.

— Și ție, prietene, timiditatea o să-ți strice mult pe lângă zânele noastre. Cu o statură ca a ta, cu o figură din cele mai plăcute, cu spiritul și avereia ta, a-și atinge toate femeile.

— Ce spui ! zise o voce batjocoroitoare, întrerupându-l pe domnul de Rostang. Gaston se întoarse. În spatele lui era Imperia.

— Ah ! tu ești... zise el. Ei bine, nu-mi retrag cuvântul !

Imperia dădu din umeri și luă fără nici o jenă brațul lui Marcel, iar Gaston și d'Orca se duseră la o masă de joc.

— Vii prea târziu, iî zise Imperia vicontelui cu un accent de bună-voință ce părea a fi iubire.

— Îți mulțumesc pentru reproș, zise Marcel cu răceală, dar dacă te-ar auzi Gaston...

Imperia avu o tresărire de nerăbdare, aproape de mânie.

— Ar fi în stare să-mi caute ceartă, zise vicontele cu un ton batjocoritor.

— Să nu mai vorbim de Gaston, te rog, ci de dumneata.

— De mine ! Nu merită osteneala.

— Ajunge... De unde vii la ora asta ? Serbarea mea a început de mult.

— O serbare superbă a cărei regină, tu ești. Primește complimentele mele.

— Le primesc. Dar răspunde-mi, de unde vii ?

— Permite-mi draga mea, să observi că eu nu te întreb unde ai să mergi mâine.

— Oh ! n-ai decât să mă întrebi.

— Nu, n-am nevoie să știu asta.

— Cu alte cuvinte nu vrei să-mi răspunzi.

— Ai ghicit.

— Dar dacă ți-aș spune eu ?

— Ce ?

— Unde ai fost.

— Nu ți-ar folosi mult.

— Poate da !

— Așa ? Ei bine, scumpa mea, eu nu te opresc să vorbești, dar înainte de toate lasă-mă să-ți dau un sfat.

— Dă-mi, de ce nu.

— În loc să te ocupi de afacerile altuia...

— De ale dumitale !...

— Fie și aşa, de ale mele... ai face mai bine să te gândești la interesele dumitale personale.

— În ceea ce privește interesele, domnule viconte, eu nu cunosc decât plăcerile.

— Și Gaston ?

— Gaston e izvorul lor e un fluviu de aur.

— Bagă de seamă ca nu cumva fluviul tău de aur să sece.

— Ești smintit ! Ia uită-te la mine !

— E un ceas de când te privesc într-o.

— Ei și nu mai sunt... frumoasă ?

— Ești femeia cea mai frumoasă din câte se află aici.

Vicontele spunea adevărul. Imperia era de o frumusețe minunată în acea seară.

— Da, repetă Marcel convins, cea mai frumoasă.

— Mulțumesc. Dar să revenim la sfatul dumitale. Gaston este vanitos și nu mă va părăsi decât când va va găsi altă femeie și mai frumoasă, ceea ce este cam greu, nu este aşa ?

- Așa o fi, dar...»
- Uf ! este un „dar“ ?
- Pentru orice lucru este un „dar“.
- Și pentru cele mai bune ?
- Mai cu seamă pentru acelea ! De exemplu paradișul.
- Era și în paradis un „dar“ ?
- Da, mărul.
- În paradișul meu nu văd însă nici un măr.
- Este poate...
- Atunci îl merit.
- Neapărat, numai dacă Gaston...
- Pentru Dumnezeu să nu mai vorbim de Gaston. Pe când Marcel și Imperia se cicăleau astfel, Gaston și d'Orca discutau încet într-un colț.
 - Iubite conte, zicea d'Orca. Imperia este o femeie ciudată și, fără glumă, ești un om fericit. Toată lumea te pizmuiește.
 - Mărturisesc că femeia aceasta este o minune,... dar cealaltă....
 - Care ? întrebă d'Orca prefăcându-se că nu prinsepe.
 - Nu știi ?... Luisa Maubert !
 - Te mai gândești la ea ?
 - Mai mult ca oricând. Apoi mai este vorba și de o prinsoare.
 - Oh ! dacă este vorba numai de asta...
 - Ti-e teamă ?
 - Nicidecum. Dar să vorbim acum de altceva.
 - Da, căci vine Imperia.
 - Ni-l aduce pe Marcel.
 - Despre ce e vorba, domnilor ? întrebă Tânăra femeie.
 - Despre virtute, răsunse d'Orca.
 - Despre virtutea femeilor, adăugă Gaston.
 - Și de ce părere este domnul conte ?
 - Eu, draga mea... cred că este o monedă care nu mai are curs.
 - Și dumneata, domnule d'Orca ?
 - Eu sunt prost, eu cred încă în ea.

— Mulțumiri din partea femeilor oneste, zise Imperia cu severitate.

Apoi întorcându-se spre Marcel

— Și dumneata, domnule de Brogni, ce opinie ai despre virtutea femeilor ? întrebă dânsa.

— Eu spun că acest salon nu este o tribună de filosofie, și numai dacă Epicur ar fi la catedră.

— Bravo ! este bine gândit și bine zis, pronunță o voce cu un accent englezesc.

Marcel se întoarse tresăriind.

Acela ce se amestecase pe neașteptate în discuție era cu totul necunoscut. Niciodată nu-l mai văzuse și totuși îi redeștepta o amintire vagă. Timbrul vocii sale îi cauza o emoție neplăcută. Examinându-l bine, găsi la el o asemănare ușoară cu baronul Bartholomeo. Dar englezul purta favoriți roșii, părul îi era blond și scurt, mustața stufoasă. Și apoi, ca semn distinctiv, el era de o răceală și stângăcie proprie englezilor, lucru ce contrasta mult cu purtarea îndrăzneață și dibace a italianului pe care îl văzuse la Zitella.

— Ah ! tu ești, sir John Harry, zise Imperia. Domnilor, continuă dânsa, vi-l prezint pe sir John Harry, englez de rasă... ca și caii săi, un gentleman care vorbește puțin și bea mult... care nu socotește niciodată... Are inima caldă și capul liber !...

Tinerii îl salutară, în afara de Marcel. În acest moment Imperia fu anunțată că cina era gata.

— La masă ! spuse dânsa cu un ton vesel. Dă-mi brațul, viconte ! Sir John Harry, locul dumitale este la dreapta mea. Cât pentru tine, Gaston, simte-te ca și când ai fi la tine acasă.

— Serios, sunt un zăpăcit, își zicea Marcel privindu-l pe englez, celălalt e mic și mai subțire.

Totuși îl privea mereu.

Înainte de a se așeza la masă, el se apropiu de d'Orca și îi șopti la ureche :

— Examinează-l bine pe acest englez.

— De ce ?

— Nu găsești că seamănă cu un italian ?

- Cu un italian, nu cred, dar ar putea foarte bine să fie grec.
— Trebuie să-l supraveghem.
— Am înțeles. Am să-ți dau socoteală exactă a faptelor și gesturilor sale.

IX Servitorii

Prietenii intimi ai Imperiei plecară abia spre ziuă. Marcel fu printre cei din urmă. Cât despre sir Harry, el plecase imediat după cină. Viccontele se întoarse acasă foarte îngrijorat. Cu cât se gândeau mai mult la baronul Bartholomeo cu atât mai mult i se părea că seamănă cu englezul.

Chiar vocea era aceeași, deși accentul era diferit.

Pe de altă parte, d'Orca, care rămăsese sub impresia vorbelor lui Gaston, plecase gândindu-se cu durere la soarta ce o aștepta pe Luisa Maubert.

Ascultând proiectele lui Gaston și amestecându-se în această mizerabilă încercare de seducere, d'Orca nu făcuse decât să se supună unui sentiment de curiozitate. Respingerea pe care i-o inspira acest plan devinea din ce în ce mai puternică. Inimă sa cinstită se revolta contra odiosului complot ce o amenința pe sărmanna fată, complot în care, prin prinsoarea pe care o încheiase, intra și el. De aceea încercase să facă pe Gaston să renunțe la proiectele sale.

Dar apelase în zadar la generozitatea contelui. El nu reuși decât să atâțe și mai mult dorința Tânărului desfrânat.

Îi veni într-adevăr în gând să o prevină pe Luisa, dar, fiindcă promisese să fie neutru timp de zece zile și interpretând fals datoria sa, nu urmă această bună idee. Asemenea scrupule culpabile sunt din nenorocire foarte obișnuite.

— În tot cazul, își zise el, fata asta o să reziste doar zece zile, altminteri n-aș mai avea încredere în nici o femeie..

El intră în casă, urmărit de imaginea Luisei.

Imperia se culcă, dar deși de obicei dormea foarte mult și deși în acea seară era foarte obosită, ea nu putu adormi. Ea se gândeau la Marcel. Îl iubea oare? Mândra curtezană nu vroia să-și întrebe inima. Nu, ea se măgulea că nu îl iubea pe acest om rece, ar fi afirmat chiar că-i este cu totul indiferent, dar se temea că iubirea să nu o surprindă. Simțea că o dată ce pasiunea să ar aprinde în inima sa, ea ar fi fost foarte nefericită. Dominată în mod exclusiv de dorința nesăchioasă de a plăcea, având, cum am mai zis, toate viciile și defectele care le pierd pe femei, Imperia nu iubise niciodată. Ea se ferea de iubire ca de o primejdie. Nu era o femeie, ci o statuie vie. Ea jurase că nu va iubi niciodată.

— Mi-aș suna mai bine inima dacă ar trebui numai să rămân nesimțitoare. Vreau să fiu de marmură!

Până atunci ea se ținuse de cuvânt. De numai două ori, în viața sa aventuroasă, ea își simțise înima tresăriind. Să spunem și în ceea ce imprejurări și o vom descrie complet.

Prima din aceste două emoții o trăise în urma unei întâmplări.

Un Tânăr frumos și bogat îi scăpase viața, punându-și-o în primejdie pe a sa. Într-o zi caii trăsuirii în care se afla Imperia se speriașeră și prin galopul lor turbat îi amenințau viața. Tânărul se aruncase înaintea cailor și, deși fusese târât câțiva metri, totuși reușise să-i opreasă. Când Tânărul se însănătoșî, după rănilor căpătate în această imprejurare, el îi ceru drept recompensă o sărutare.

Imperia simți o poftă nebună de-a se arunca în brațele îndrăznețului ei adorator, dar frica o cuprinse:

— Dacă pe urmă l-aș iubi! își zise ea cu groază.

— Dragă, îi zise dânsa, o sărutare din partea mea face douăzeci mii de franci.

Eroul se schimbă la față. El aruncă o privire de dispreț asupra nenorocitei și dispără. Imperia de ciudă sparse câteva vase și se liniști.

A doua tresărire de iubire fu pentru un Tânăr, sficioasă un copil și iubit ca zece heruvimi. Neîndrăznind să-i vorbească, acesta îi scrise. Scrisoarea sa era plină de naivitate răpitoare, ce murmură toate inimile de

optsprezece ani. El își avea credință în virtutea idealului său. Nimeni nu vorbise în acest fel până acum cu Imperia. Ea fu emoționată și ajunse până la a săruta aceste pagini amoroase.

— Primejdia e gravă, își zise ea. Să luăm măsuri de precauție grabnice.

Chiar în aceeași seară ea le arătă scrisoarea celor mai glumeți curtezani ai ei, în fața îndrăgostitului pe care îl invitase special. Inocentul rămase zăpăcit. El se supără și îl provocă pe unul din batjocoritori la duel. Naivul școlar căpătă o lovitură de sabie și muri după cincisprezece zile în brațele mamei sale nemângâiate.

— Regret nenorocirea asta, își zise Imperia, dar acum pot să-l iubesc fără teamă. Moartea sa o să mă apere de cei vii...

Și, într-adevăr, ea începu să-l iubească pe acest mort, victima cruzimii sale.

După câțiva timp, ea îl cunoșcu pe Rostang.

— Cu acesta, își zise dânsa, n-am de ce să mă tem de inima mea.

Cu o singură privire, ea îl judecase. Gaston îl adusese pe Marcel la amanta sa, numai ca să o admire întocmai că și când ar fi vorba de un cal de curse sau de un tablou frumos. Vanitatea era cel mai puternic sentiment al lui Gaston, numai din vanitate se împrietenise cu Marcel, a cărui societate era foarte mult căutată. Lui Gaston îi plăcea să poată zice „Prietenul meu Marcel de Brogni.“ El se împodobea cu această prietenie ca cu un obiect prețios.

Imperia ezitase să-l primească la dânsa pe viconte, ea presupunea că va regreta cunoștința acestui om superior. Alături de dânsul ea se simțea umilită. Dar încetul cu încetul, încrederea în puterea sa îi reveni.

— La urma urmelor e și el un bărbat, se gândea dânsa.

Apoi începu să-și îngrijească și mai mult toaleta, sperând să-l câștige pe viconte. Aceasta se arătă politicos, galant, dar și foarte rezervat. Cocheta puse atunci în joc toate mijioacele sale de seducție. Ea se prefăcu, rând pe rând, mândră, măgulitoare, pasionată, indiferentă. Marcel nu observa sau nu vroia să observe nimic. Im-

peria plânse de ciudă. Atunci începu să-l urască și își dădu osteneala ca să-i arate această ură lui Marcel. Dar viccontele se sinchisi tot aşa de puțin de comedia urii ca și de celelalte.

Imperia nu se declară totuși învinsă, înșelându-se pe sine însăși, ea atribuia manevrele sale încăpățâname nu mai unui sentiment de simplă curiozitate și nu admitea nici o altă pasiune.

— Trebuie să-l cunosc bine pe acest om, își zicea ea, trebuie să știu cum de este aşa de stăpân pe sine ! Trebuie să-i cunosc viața ! Ea o corupse pe camerista lui Marcel și făcu din ea o spioană devotată.

Fiindcă se gândeau la Marcel, Imperia nu putea dormi în seara aceea. Ea nu mai avea răbdarea să afle, de ce Marcel venise aşa târziu. Pentru acest scop, ea o aștepta pe Elisabeta.

Și sir John veghea de asemenea. În loc să se culce, când ajunse acasă, el începu să răsfoiască o corespondență voluminoasă. El era îngrijorat și gânditor.

De cealaltă parte, Zitella plângea, ghemuită sub plăpumă.

Numai Gaston dormea liniștit. Somnul său era legănat de visele cele mai plăcute. El o vedea pe Luisa, scuturându-i flori peste cap.

La amiază, ușor și vesel, după ce o îmbrățișă pe mama sa, lucru pe care îl făcea în fiecare dimineață cu o punctualitate ce o încânta pe demna femeie, el se dusese la viccontele de Brogni, unde fu întâmpinat de Elisabeta.

— Domnul viconte a plecat, ii zise dânsa.

— Ti-a vorbit ceva de mine ?

— Mi-a spus să fiu la ordinele domnului conte.

— Bine. Ti-am zis ieri, ce aștept din partea ta ?

— Dacă nu mă înșel, trebuie să aduc aici o fată Tânără. Nu este mare lucru.

— Este mai mult decât crezi... Mai întâi că nu este nici în serviciul domnului de Brogni, nici în al meu, ci la o prietenă a doamnei contese de Rostang.

— Mă bucur de increderea doamnei baronese de Bally.

— Cine e baroneasa de Bally ?

- O persoană închipuită.
— Așa merge. Uite adresa Doamna Maubert, strada Mouffetard...
— Dacă nu o fi acasă ?
— Nu se poate ! e în pat... mama... pe fata o cheamă Luisa. Ai să-i spui că vii din partea stăpânei tale, că are să-i dea lucru... sau să-i ofere un loc... în sfârșit un pretext oarecare ca să o duci pe Luisa la baroneasă.
— Cu ce trăsură să merg ?
— Cu aceea a stăpânului tău.
— A plecat și birjarul.
— Asta e rău !
— Carlos este acasă, dar suntem certați...
— Trimitе-l la mine... și pune-ți un costum potrivit pentru farsă și fii atență.
— Domnul conte poate să fie liniștit. Și unde să introduc „porumbița“ ?
— În salonaș.

Carlos, însărcinat de misiunea lui, pregăti trăsura. După un sfert de ceas, Elisabeta i se prezenta lui Gaston în noul costum. O scufă dantelată încunjurată de o fâșie de muselină, îi acoperea capul până peste ochi. O perereche de ochelari îi ascundea ochii. O broboadă albă îi acoperea pieptul, iar o mantilă brună îi era aruncată peste umeri. Ea semăna astfel cu guvernanta unui preot de provincie.

— Perfect ! zise contele. La lucru !

Carlos era pe capră. Elisabeta se urcă în trăsura care traversă repede bulevardul Champs-Elysées. În momentul când trăsura era gata să încunjoare piața Concordiei, Elisabeta o opri.

— Ce zici, îl întrebă ea pe Carlos, nu putem merge în strada Mouffetard trecând prin piața St. Georges ?

— Neapărat răsunse vizitul improvizat, dar trebuie să ne întoarcem prin strada Vendôme.

— Toate drumurile duc la Roma, zise Elisabeta. Iute, zorește caii.

Trăsura pleca cu o iuțeală îndoită. Imperia sedea în piața St. Georges. Adevaratul stăpân al lui Carlos sedea în strada Vendôme. Amândoi spionii trebuiau să-și dea raportul și să primească noi instrucțiuni.

În ajun, Elisabeta îi trimisese Imperiei aceste vorbe :
Noutăți... mâine.

Acum se ducea în piața St. George pentru a-i da informațiile promise. Abia intră în camera Imperiei și aceasta, aruncând plapuma, se așeză pe pat și o întrebă cu nerăbdare :

— Ce este nou ?

— A primit doamna biletul pe care i l-am trimis ieri ? o întrebă Elisabeta cu o voce lingușitoare.

— Da... patru rânduri fără importanță.

— Dar am anunțat vizita mea.

— Ei bine, ce ai să-mi zici ?

— Că merit increderea dumitale.

— Și apoi ? zise Imperia plină de nerăbdare.

— Domnul de Brogni și-a petrecut ieri o parte a nopții în strada Mont-Thabor.

— La cine ? Știi ?

— Da.

— Spune odată !

— Doamna are ocazia să vadă că poate conta pe mine.

— Să vedem.

— Ieri dimineață, domnul conte a primit o scrisoare.

— De la o femeie ?

— Așa mi se pare.

— Cine a adus-o ?

— Un hamal.

— De unde aducea scrisoarea ?

— N-a spus, dar pesemne din strada Mont-Thabor.

— Ai văzut scrisoarea ?

— Da, era însă în plic și bine pecetluită.

— Cu ceară ?

— Da.

— Ce sigiliu ?

— Un Z cu cuvânt în italiană sau latină.

— Ce cuvânt ?

— Zitto.

— Este în italiană. Cuvântul înseamnă tăcere. Ce fel de scris era ?

— Subțire, lunguiet și larg.

— Ai dreptate, trebuie să fie de la o femeie.

- Așa cred și eu.
- Și n-ai putut să afli numele acestei femei ?
- Hamalul însuși nu-l știa sau n-a vrut să-l spună.
- Ce a zis domnul de Brogni la primirea acestei scriitori ?
 - Mai întâi nimic, pe urmă după ce a citit-o, a strigat : În sfârșit !
 - Și pe urmă ?
 - Asta e tot.
 - Unde a mâncat ?
 - La hotel, cu domnul de Rostang. Apoi domnul viconte a plecat cu trăsura sa.
 - În ce toaletă ?
 - De serată.
 - La ce oră ?
 - La nouă cel mult.
 - Și la mine a venit abia la douăsprezece ! murmură Imperia. S-a dus de-a dreptul în strada Mont-Thabor ?
 - Da, doamnă.
 - Ești sigură ?
 - Vizitiul mi-a spus-o.
 - Era deci o serată, un bal ?
 - Un concert.
 - Nu e nici o sală de concert pe acolo. Trebuie să fi fost o serată particulară la care era invitat în grabă printr-o scrisoare de dimineață. Ciudat... Mai știi ceva ?
 - După plecarea dumitale, domnul d'Ormeson și domnul conte d'Orca s-au urcat în trăsura domnului conte Gaston și au plecat să vadă o protejată a doamnei contese de Rostang.
 - Vreo binefacere. Nu ne privește. Și astăzi ?
 - Domnul viconte a plecat de dimineață.
 - Unde s-a dus ?
 - L-am auzit spunându-i vizitiului : în strada Mont-Thabor.
 - Tot acolo. Trebuie să fie ceva acolo. Știi și numărul casei ?
 - Nu, dar o să-l aflu în seara aceasta.

— Asta e tot ?

— Da, doamnă.

— Ține, ia asta, și nu scăpa nimic din vedere.

Elisabeta băgă în buzunar câțiva napoleoni primiți de la Imperia și plecă în grabă.

Despre Gaston și Luisa ea nu șopti nici un cuvânt. Șireata își rezerva acest izvor pentru mai târziu. Ea voia să o exploateze cât mai bine pe darnica Imperia..

Pentru a câștiga timpul pierdut, Carlos biciui bine caii. După un sfert de oră, ei ajunseră în strada Vendôme. Acolo Carlos o lăsa pe Elisabeta în trăsură și intră în casa unde era așteptat.. Omul care îl întâmpină era o persoană al cărei aspect nu inspira mare incredere. Mic, uscat, slab și chel cu desăvârșire, el avea în privirea sa ceva echivoc, perfid și crud. Nasul acvilin, ochii rotunzi, fruntea sa oblică îi dădeau o infățișare de pasăre de pradă.

— Hai iute, grăbește-te, îi zise el lui Carlos.

— Iată tiparul încuietorii biroului și a casei de bani.

— Nu s-a depus nimic ?

— Nu, dar în treisprezece zile este scadenta.

— Și trebuie să fie ?

— Mai mult de două sute de mii de franci în ea.

— Ești sigur ?

— Notarul aşa zicea acum o zi..

— Și crezi că viccontele o să țină banii ăștia ?

— Cel puțin patruzeci și opt de ore.

— Excelent !

— Când începem ?

— A doua zi după ce vor intra banii în casă. Să mă previi când viccontele va fi absent.

— Este vorba de o vânătoare mare în Berry și viccontele o să petreacă cel puțin două zile acolo.

-- Bine. Acum poți să te duci.

Carlos plecă. Își reluă locul pe capră și după câteva minute opri trăsură în strada Mouffetard, înaintea casei unde seudea văduva Maubert.

X O anchetă feminină

Raportul Elisabetei era foarte vag. El nu lăsa loc decât unor presupuneri mai mult sau mai puțin adevărate.

Totuși el a produs în inima impresionabilă a Imperiei o emoție profundă. Fu întocmai ca un fulger în mijlocul unei nopți întunecoase. Întrebându-și inima, Imperia fu silită să-și mărturisească și că pasiunea pe care o săgăduise exista în toată puterea cuvântului.

La ideea că o femeie avea întâlniri cu Marcel, ea fusese cuprinsă de o furie fără margini. „Examinându-se“ în liniste, ea înțelesese că-l iubea. Așadar, ea, femeia de marmură, care disprețuise pasiunea, care râsesese de iubire, era invinsă!... Această fatală descoperire o umili grozav.

S-ar fi mânăiat poate, dacă și-ar fi putut zice cu siguranță „Nu mă iubește, bine, dar nici pe alta nu iubește.“ Din nenorocire, gelozia sa instinctivă îi demonstra contrariul.

— Oh! această femeie! exclamă ea, am să zdrobesc!... Și pe dânsul... îl iubesc!... adăugă ea, izbucnind în lacrimi.

Pedeapsa vietii sale începea. În zadar se revolta, în zadar își zicea

— O să mă stăpânesc!...

Ea simțea că răul era inevitabil.

Această disperare convulsivă nu dură multă vreme. Imperia nu era o fire slabă, care să cedeze fără luptă. Din contră, pericolul o atrăgea și ea dorea să aibă triumful de-a birui o primejdie serioasă.

— Hai! zise ea sărind din pat. Curaj, trăiască răboiu!... Trebuie să o văd mai întâi. Cine știe? poate nu este așa de periculoasă cum cred!... În seara asta am să-i știu adresa. Să aştept atâta?... Nu. Vreau să știu imediat dacă este frumoasă... mai frumoasă decât mine... Se poate?

Vorbind astfel ea se apropiere de o oglindă, aproape de mărimea zidului și se examină în ea, nu din coche-

tărie, ci ca un soldat care și probează armele înainte de luptă. Nici un văl nu acoperea acest corp admirabil, semănând cu o statuie de marmură lucrată de mâna unui artist maestru. Ea era aşa de albă și de strălucitoare, încât părea o vizuire.

— Aș, zise ea ștergându-și ultima lacrimă ce licărea pe genele ei lungi, mătăsoase, ca roua pe petala unei flori. Poate să fie aşa de frumoasă ca mine, altfel... dar mai frumoasă, nu se poate !

Era adevărat !

Acum, adăugă ea cu vioiciune, înger sau demon, la luptă !... Dacă vrei să-mi răpești inima lui Marcel, vai tie !

După acest blestem, Imperia se îmbrăcă cu o simplitate de bun gust care îi ridică și mai mult frumusețea ei aristocratică. Înfășurată într-un cașmir cu un desen foarte elegant și de culoare închisă, cu obrazul acoperit de un văl des, ea se urcă în trăsură împreună cu camerista sa.

— Strada Mont-Thabor, la colțul străzii Neuve-du-Luxembourg, zise ea vizituirii.

Trăsura porni și ajunse după zece minute la locul indicat. În timpul acestei curse, Imperia îi dădu instrucțiuni confidenției sale.

— M-ai priceput bine, Iulia ? Vreau să știu în care casă a fost ieri o mare serată muzicală, numele persoanei care a dat-o și să am toate detaliile posibile în privința ei.

Indemânatice Iulia își zise pe drept cuvânt că două categorii de oameni au un interes deosebit pentru a ști în ce case se dau serate muzicale și anume : cofetarul și tapițierul.

Nu era nici un tapițier în strada Mont-Tabor, dar un cofetar își deschise de curând prăvălia în acea stradă. Iulia își se adresă lui

— Domnule, zise ea, stăpâna mea a fost aseară la un concert în strada aceasta și a pierdut o brătară prețioasă pe care m-a trimes să-o caut. Din nenorocire, zăpăcită cum sunt, am uitat numărul. N-ai putea dumneata să mi-l spui ?

— N-a fost decât o singură serată muzicală în strada Mont Thabor, răsunse cofetarul ! eu am furnizat înghețatele și bomboanele. La nr. 23, la domnișoara Zitella.

— Iți mulțumesc, domnule.

Iulia știa deja numele și adresa. Mai rămânea să afle detaliile. Cofetarul părea vorbăret, era galant, căci îi plăcea Iulia. Astfel era ușor pentru Iulia să-l facă să mai vorbească.

— Într-adevăr îi zise ea înainte să iasă, mi-e cam foame și aş mânca ceea... Ce ai acolo ? adăugă ea întorcându-se.

— Ciocolată americană, domnișoară.

— Ia să vedem.

Cofetarul puse câteva prăjituri într-o farfurie și Iulia se așeză să le mânânce.

— Ce nume curios, Zitella... șopti ea.

— Da, și ce femeie curioasă ! răsunse cofetarul râzând.

— Cum aşa ? Are familie ?

— Nu, locuiește singură.

— O domnișoară ? Ciudat lucru !

— Pentru o franceză da, dar ea este străină.

— Engleză ?

— Nu. Se vorbește că e născută în colonii.

— E frumoasă ?

— Depinde de gust, nevasta mea zice că nu este frumoasă.

— Și dumneata ?

— Mie îmi plac figurile durdului... ca a dumitale... și nu le pot suferi pe cele blonde...

— Ah ! ea este brunetă ?

— Cu ochi mari și negri.

— Și locuiește singură ?

— Singură de tot.

— Ești sigur ?

— Neapărat... Și nu se vorbește nimic despre dânsa... totuși...

— Totuși ? repetă Iulia ridicând capul cu curiozitate.

— Pesemne asta te interesează, domnișoară ?

— Pentru Dumnezeu ! este aşa de plăcut să-i critici puțin pe stăpâni !... dar nu mi-ai zis...

- Ei bine ! trebuie să fie ceva la mijloc.
- Vrei să zici cineva ?
- Da. Ieri bucătăreasa mi-a zis că un domn...
- Tânăr !
- Cam de treizeci de ani, a fost introdus în budoar, înainte de sosirea invitaților...
- Auzi dumneata !...
- Și azi dimineață, o fi un ceas de atunci, am văzut un echipaj foarte elegant oprindu-se la poartă.
- Auzi ! auzi ! începe a fi interesant.
- Fiindcă niciodată nu vin bărbați, asta m-a mirat.
- Neapărat.
- Atunci, am privit, și am văzut un domn foarte frumos. Trăsura s-a oprit câteva minute, apoi o slujnică a ieșit și i-a spus ceva vizitiului, care a dat bice cailor și a plecat imediat. Dovadă că vizita trebuie să se prelungescă.
- Ești un observator, domnule.
- Aveam dreptate, căci Tânărul a rămas acolo.
- Ești sigur ?
- Foarte sigur.
- Spune-mi, birjarul avea o livrea frumoasă ?
- O livrea roșie, țesută cu argint.
- Și avea arme pe portieră ?
- Da, o marcă albastră cu o coroană și puncte de aur.

Însemnele vicontelui erau azurii cu stele de aur. Fata știa tot ce dorea, mai mult chiar decât îi ceruse Imperia. Ea plăti și plecă.

Pentru a nu lăsa loc de bănuieri, ea intră în locuința Zitellei și ii ceru portarului o informație de care nu avea nevoie.

Apoi se grăbi să meargă la stăpâna sa, care o aștepta cu o nerăbdare febrilă.

- Ei bine ? o întrebă Imperia, zărind-o.
- Domnișoara Zitella, la nr. 23, o Tânără străină, nu primește pe nimeni decât la serate.
- Este frumoasă ?
- Așa cred.
- Trebuie să o văd.

- E cam greu, are o vizită.
— Cu ce mutră îmi zici asta !
— Cofetarul, care locuiește în față, mi-a comunicat că acum un ceas, un vizituu cu livreaua roșie și...
— Al domnului de Brogni ?
— Așa mi se pare și mie.
— Zi înainte.
— S-a oprit în fața casei. Un domn frumos s-a dat jos din trăsură și a intrat în casă.
— Apoi ?
— Apoi trăsura a plecat și domnul mai este încă acolo.
— N-ai băgat de seamă dacă este vreun salon la acel cofetar ?
— Da, la primul etaj. De acolo se văd ferestrele care dau spre stradă.
— Foarte bine. Spune-i lui Louis să ducă trăsura la celălalt capăt al străzii și urmează-mă.
După câteva minute, Imperia și Iulia intrără în cofetărie.
— Ai un salon ? îl întrebă Imperia pe cofetarul mirat.
— Da, doamnă, un salon foarte frumos.
— Trimite-mi o înghețată. Camerista mea mi-o va aduce.
Iulia rămase cu cofetarul care o întrebă din ochi.
— Tăcere ! îi zise ea încet, doamna vine să-l spioneze pe bărbatul ei pe care îl crede la artista de peste drum.
— Sărmana femeie ! șopti cofetarul cu un ton comic.
Imperia se instalase înaintea ferestrei, în aşa fel ca să nu scape nimic din cele ce s-ar întâmpla pe stradă.
Trecu o oră. Nimeni nu ieșea pe poarta cu nr. 23. Curtezana fierbea de nerăbdare și de mânie. Deodată o trăsură de piață se opri la poartă. Omul care coborî din ea, întorcându-se ca să plătească birjarului, își arăta complet fața.
— Ciudat ! exclamă Imperia. Iulia nu găsești că omul acesta are o curioasă asemănare cu...
— Da, da... cu sir John Harry !
— Negreșit ! Numai dacă ar avea păr roșu... Du-te să vezi la cine merge.
Iulia alergă la poartă.

— Domnule, îi zise ea portarului, n-a intrat aici ~~un~~
om...

— Da.

— Nu merge la domnul Mallet ?

— Nu e nici un domn Mallet aici. La domnișoara
Zitella s-a urcat.

— Atunci am greșit, pesemne că în casa vecină o fi
intrat stăpânul meu. Scuză-mă domnule.

Iulia se întoarse în grabă.

— La dânsa s-a dus, îi zise ea Imperiei...

— Atunci Marcel trebuie să iasă îndată, dacă mai
este acolo.

Dar trecură douăzeci de minute și nici Marcel nici
necunoscutul nu ieșiră din casă.

— Poate am venit prea târziu. Hai să plecăm. O să
merg la ea.

După un sfert de ceas, Marcel ieși în sfârșit. Dacă
Imperia ar fi avut mai multă răbdare, l-ar fi văzut tre-
când prin fața cofetăriei și privindu-l s-ar fi putut lansa
în fel și fel de presupuneri. Figura lui Marcel era albă
ca varul.

XI Cursa

Elisabeta își prefăcu o figură potrivită cu rolul pe
care avea să-l joace și bătu la ușa văduvei Maubert.
Luisa veni să deschidă. Scrutând-o bine pe Tânără fată,
Elisabeta îi făcu o reverență foarte politicoasă.

— He, he ! își zise ea, contele are gust.

— Aici locuiește doamna Maubert, întrebă ea cum o
voce măgulitoare.

— Da, doamnă, răspunse Luisa, dându-se la o parte
pentru a-i face loc vizitatoarei. Cu mama sau cu mine,
dorești să vorbești ?

— Cu mama și cu dumneata, draga mea.

— Mamă, zise Luisa cam mirată de această vizită
neasteptată, o doamnă dorește să-ți vorbească.

Văduva se îndreptă pe pat și o salută zicând :

— Sunt gata, doamnă.

— Sunt trimisă din partea stăpânei mele, doamna baroană de Bally, prietena contesei de Rostang.

Acest nume aduse pe buzele celor două femei un surâs de fericire.

— Dumnezeu să o binecuvânteze pe doamna contesă de Rostang, zise Luisa.

— Ah ! ce dreptate ai să vorbești astfel, domnișoară. Ce inimă !... Cum spuneam, doamna de Rostang s-a întâlnit cu stăpâna mea. I-a vorbit de suferința dumneavoastră și doamna baroană a voit atunci să ia parte și ea la grija ce v-o poartă doamna de Rostang. Din nerocire, continuă Elisabeta, stăpâna mea nu poate umbla, fiindcă suferă de reumatism și, dorind să vă vadă, m-a însărcinat să vă conduc pe amândouă la dânsa.

— Ah, doamnă, zise văduva, nu știu cum să mulțumim pentru atâtă bunătate ; dar eu de asemenea, nu pot să mă mișc din pat ! numai fata mea poate să împlinească dorința doamnei baronese. Ai auzit Luisa ?

— Sunt gata, mamă.

— Să mergem, dragă.

— Domnișoara o să se întoarcă în trăsură, să n-al nici o grijă, doamnă, chiar dacă ar întârzia puțin... eaci doamnei baronese îi cam place să vorbească.

— Maria, Paul, mulțumiți doamnei, zise bolnava adresându-se celor doi copii, care nu încetau s-o privescă pe noua venită.

Maria își atinse buzele cu micile-i degete roze. Paul însă se ascunse în spatele surorii sale, fără a șopti nici un cuvânt. Acest copil parcă simțea din instinct cine voia să-i facă rău surorii sale.

— Oh ! sălbaticul ! zise Luisa, amenințându-l cu degetul.

Apoi plecară.

Inocenta copilă roși puțin, urcându-se în trăsură. Ea ar fi preferat să meargă pe jos, mai cu seamă fiindcă trăsura opriță la poartă atrăsese atenția vecinilor, care se îngrămădiseră la uși și la ferestre.

— Acasă, zise camerista.

Caii plecară imediat. Pe drum, Elisabeta, după ce-i făcu elogiu doamnei de Rostang și a fiului ei, lăudând

generozitatea lui, începu să admire frumusețea Luisei. Ea îi făcu un tablou elogios compus din bucuriile și plăcerile avuției și se întinse în reflecții asupra injustiției soartei care distribuia aşa de des bogăția acelor care nu o merită și o refuză acelor demni de a o posedă.

— Dumneata, spre exemplu, draga mea, ar trebui să strâlucești între cele mai admirate și mai frumoase și totuși... aproape suferi de foame.

Luisa se miră de acest discurs, dar nu bănuia nimic. Încrezătoare cum era, nu se îndoi nici o clipă de sinceritatea Elisabetei. Laudele erau pentru dânsa un fruct delicios și necunoscut. Și apoi, în orele sale de descurajare și de amărăciune, de câte ori nu invidiase soarta frumoaselor și elegantelor dame pe care le văzuse trecând, mândre, fericite și cu zâmbetul pe buze!... Ah! mizeria este o rea povătuitoare. Ea șoptește la urechea fetelor sărace și frumoase acele gânduri de invidie, care veștejesc aşa de curând atâtea inimi. Ea murmură, între lacrimi de foame și de frig: „De ce femeia aceea este bogată, fericită și tu fără pâine și fără speranță? Pentru ce existența ei este plină de bucurii, de delicii, iar a ta blestemată și condamnată la toate amărăciunile și suferinței vieții?...“

Mizeria este cea care spune: Dumnezeu e nedrept! Da, aceste vorbe fatale, erau adesea șoptite la urechiile Luisei și de foarte multe ori ea se cufundase în visuri în care se vedea bogată, iubită, admirată, invidiată!

În sfârșit trăsura ajunse. Sub pretext de a o preveni pe stăpâna sa, Elisabeta o conduse pe Luisa într-un mic salonaș și o rugă să aștepte.

Casa în care domnul de Brogni îi primea pe prietenii săi, unde-și petrecea viața sa de Tânăr, nu era pentru dânsul decât un fel de teatru, unde-și juca rolul său de diletant, cu scopul de a-și putea urmări cu siguranță ținta să de răzbunare. Adevăratul său domiciliu, apartamentul său era situat în strada Grenelle-Saint-Germain.

Luisa așteptă câteva minute. Deodată portiera de damasc verde și alb ce acoperea ușa se ridică. Fata se sculă. Ea era gata să salute când, în loc de o femeie, ea îl văzu intrând pe Gaston, cu un zâmbet pe buze. Ea

rămase confuză. Tânărul o salută cu un gest foarte amabil.

— Sezi, domnișoară, n-avea frică, zise el cu o voce lingoșitoare.

Luisa își recăpătase liniștea, ea își spuse că contesa de Rostang și baroneasa trebuie să fie prietene, aşa că nu este de mirare că l-a întâlnit pe Gaston acolo.

— O să am oare fericirea să văd pe doamna contesă? întrebă dânsa.

— Mama nu este aici, eu sunt cel care te primesc. Îți mulțumesc că ai venit.

— Eu trebuie să-i mulțumesc doamnei contese pentru bunăvoiețea ei de a se fi gândit la noi.

— Dar cine oare, când te-a văzut o dată, ar putea să te mai uite? ii replică Gaston cu patimă.

Tonul Tânărului conte o surprinse pe Luisa. Dar ea nu înțelegea însă că era victimă unei curse infame. Ea încă credea că se găsea la baroneasă. Încurajat de tăcerea fetei, Gaston continuă:

— Ești așa de frumoasă... așa de încântătoare!...

De această dată Luisa roși și începu să se teamă. Conte se apropie de ea și voi să o ia de mână. Acest gest îi deschise ochii Luisiei. Ea înțelegea că acest om, servindu-se de această întâmplare, își destăinuia adevăratele sale intenții.

— Mă scuzați, domnule conte, zise ea retrăgându-și mâna și depărându-se puțin, cred că baroneasa mă aşteaptă.

— Baroneasa nu se grăbește și avem destulă vreme ca să mai vorbim... drăguța mea.

— N-am nimic de ascultat nici de spus, domnule.

— Dar eu am să-ți declar că ești cea mai gingășă, cea mai fermecătoare, ființă de pe lume...

— Domnule, abuzezi... mă insultă! strigă Luisa. și dacă baroneasa...

— Draga mea, este vremea să lăsăm gluma asta. Baroneasa nici nu există.

Gaston pronunță aceste vorbe cu o oarecare ezitare. El simțea în sinea sa că comisese o înselăciune infamă și îi era rușine de el însuși. Dar pe de o parte pasiunea și neîncrederea lui în virtutea femeilor, iar pe de altă

parte vanitatea de-a repurta un astfel de succes și dorința de a evita bajocura prietenilor, în caz de nerăsușită, îl aprindeau și mai mult. El crezut că cel mai bun mijloc ar fi să se poarte în fața fetei mai mult decât cavalereste.

— Ce vrei să zici, domnule ? îl întrebă Luisa, care încetul cu încetul fu cuprinsă de o frică puternică.

— Nimic altceva decât că baronessa este invenția mea.

— La cine sunt atunci ?

— La mine sau cam aşa ceva.

— Asta este o cursă mizerabilă, domnule.

— O cursă de iubire, nimic mai mult.

— Lasă-mă să plec, domnule.

— Oh ! nu înainte să-ți spun totul, răsunse Gaston închizându-i drumul.

Luisa se retrase într-un colț al casei. Gaston se îndreptă către ea.

— Lasă-mă în pace, domnule sau încep să strig !...

— Încearcă, micuțo.

Luisa înțelese că n-avea nici o apărare.

— Stai, dragă, nu fi aşa de sălbatică... ce dracu, nu vreau să-ți fac nici un rău...

— Pentru Dumnezeu, domnule conte... lasă-mă să mă duc și-ți promit că n-am să povestesc nimănuim nimic, nici mamei mele, nici doamnei contese... În numele cerului, dă-mi drumul.

— Nici cerul, nici mama ta, nici a mea n-au să se amestece aici, scumpa mea... Te iubesc !...

— Domnule conte, invoc onoarea dumitale ! Lasă-mă să plec !

De această dată Luisa luă o atitudine impozantă și nobilă. Gaston surâse.

— În numele iubirii mele, Luisa, te conjur să rămâi aici.

— Gândește-te la mama dumitale, domnule conte, lasă-mă !

— Gândește-te la a dumitale, Luisa și atunci o să stai.

Cuvintele lui Gaston deveniră poruncitoare și amenințătoare. Luisa tresări. Ea îl privi bine pe Gaston în

față, ca și când ar fi voit să-i citească gândul. Gaston nu putu rezista la privirea senină a fetei și întoarse capul. Un zâmbet de batjocură și de dispreț apără pe buzele Luisei. Ea pricepuse infama amenințare a contelui, dar voia o mărturisire completă. Altfel la mișcarea pe care Gaston o făcu pentru a-i evita privirea, ea presimți prin acel admirabil simț de pătrundere propriu femeilor în diferite circumstanțe, că Gaston nu era un om de o energie mare și că, cu puțină prezență de spirit ar putea ușor să scape de pericol și chiar să-l domine pe adversar. Avea dreptate. Îndrăzneala lui Gaston nu era decât fanfaronadă.

Lui Gaston îi plăcea să exagereze cu destrăbălarea sa. El se lăuda și cu viciile, precum alții cu virtuțile lor.

El își închipuise că va avea de-a face cu o fetiță Tânără fără energie, lesne de speriat și de zăpăcit. Cu alte cuvinte, nu avea decât să se arate și să vorbească pentru a fi victorios fără luptă. În loc să mai stea în colțul în care se retrăsese, Luisa se așeză pe un fotoliu lângă o etajeră pe care, în mijlocul multor obiecte de preț, zărise un mic pumnal, în formă de iatagan, fără teacă.

— Șezi, domnule, îi zise ea contelui foarte mirat de această subită schimbare.

Gaston se supuse, întrebându-se ce putea să-i zică ea. Luisa, când voia, avea în ochi ceva straniu și superb. Privirea ei era fixă și profundă. Se revârsa parcă din ea un fluid magnetic, plin de putere. Ochii săi mari, plini de raze, îl scrutau pe conte, care pentru a doua oară își plecă ochii.

Cu tot cinismul său de paradă și îndrăzneala sa de contrabandă, contele se simți jenat.

— Domnule conte, îi zise ea cu o voce liniștită, ca să mă silești să rămân aici, ca să mă obligi să ascult vorbele dumitale, ai invocat, numele mamei mele. Deși n-am înțeles gândul dumitale, totuși, cum vezi, m-am așezat să te ascult. Acum, vorbește domnule conte de Rostang, explică-te !

Luisa se exprimase foarte simplu, dar fiecare vorbă ascundea o ironie amară. Contele înțelesă și încurcătura sa crescă.

— Domnișoară.. bolborosi el zăpăcit.

— Vorbește pe față, reluată Luisa. Odată ce este vorba de mama mea, pot, trebuie să-ți acord cea mai mare atenție.

Gentilomul tăcea.

— Ascult, continuă Luisa. Vorbindu-mi de mama mea, ai avut o idee...

Gaston tăcea mereu. Această tăcere o încurajă și mai mult pe Tânără fată. Ea urmă, accentuând și mai mult intenția de a-l batjocori :

— Ei bine, domnule, tac ! trebuie probabil să te ajut eu ?

Acest ton ironic nu putea decât să-l încurce și mai mult pe Gaston, care în viață lui nu întâlnise decât curtezane. Aici rolurile erau schimbatе și de n-ar fi fost împiedicat de mândria lui excesivă, s-ar fi declarat învinș. Această mândrie îl mai susținu. Dar în loc să răspundă întrebărilor fetei, el recurse la o stratagemă.

— Cât de frumoasă ești, domnișoară, murmură dânsul cu o emoție sinceră.

— Asta nu este o explicație.

— Dar cel puțin este un adevăr.

— Știi, fi răspunse Luisa cu același ton care ar fi zis „Soarele strălucește“. Da, sunt frumoasă... Pe urmă ?...

— Pe urmă ? dar...

— Nu-mi spui decât pe jumătate gândurile.

— Ai dreptate.

— Vrei să-ți zic pentru ce ?

— Pentru ce ?

— Fiindcă ţi-e frică.

— Frică mie !...

— Da, domnule conte, îți e frică de tine însuți, rușine de tine însuți !...

— Domnișoară...

— Și, pentru a completa gândirea dumitale am să termin eu fraza dumitale insultătoare. Voiai să-mi zici : „ești frumoasă“.

Gaston făcu un gest de aprobare.

„Dar ești săracă și eu sunt bogat !“

— Bogăția asta o depun la picioarele dumitale, zise
Gaston fără a îndrâzni să ridice ochii. Luisa se scuță
deodată și cu o voce gravă ea îi spuse

— Da, ești bogat, dar chiar dacă ai fi de zece ori
mai bogat, Luisa Maubert tot cu fruntea senină ar ieși
de aici. Ah ! ai crezut, domnule conte, că dacă ești mi-
lionar și eu săracă, și dacă tu ești nobil și eu umilă, ai
o pradă ușoară ! Ai crezut că e destul să întinzi o cursă
unei fete din popor pentru a o pângări. Te-ai înșelat rău,
domnule !... Tot aurul Rostangilor n-ar plăti onoarea
unei Maubert, domnule conte ! Si te-ai alege numai cu
lașitatea dumitale.

Contele deveni palid.

— Am zis lașitate, continuă Luisa. Ti-ai murdărit și
înjosit numele, domnule conte...

Izbit de această ironie și de insultele care ploau,
Gaston nu mai fu stăpân pe sine. El își uită orice sen-
timent de rușine și demnitate.

— Ah ! aşa e vorba ! strigă el înfuriat și năvăli asu-
pra tinerei fete.

Aceasta apucă pumnalul.

— Dacă te mai apropii, pe numele meu, îți bag cu-
titul ăsta în piept.

Cu ochii scânteietori, cu buzele strânse, cu brațul
înălțat, Luisa era teribilă. Gaston se opri pe loc.

— M-ai înțeles rău, fi zise el, cu o voce schimbătă,
ai să pleci de aici fără ca un cuvânt urât să te atingă.
Vei fi condusă la tine cu toate onorurile virtuții dumitale.
Nu te teme, reluă Gaston, care se stăpânea cu greu.
Mi-ar părea într-adevăr rău să mă servesc de violență
față de dumneata. Totuși îți mai repet odată : În numele
mamei dumitale, rămâi !

— În minte, zise Luisa întrerupându-l cu furie, am
înteles. Vrei să zici mama ta, fratele tău și sora ta sunt
în puterea mea, nu este aşa domnule conte ?

— Depinde de dumneata. O singură vorbă și te fac
bogată ca o regină.

— Să-ți spun ceva, replică Luisa, numai vederea ta
mă umple de scârbă.

Disprețuitoare și mândră ea se îndreptă către ușă. Și fără să întoarcă capul, ea ieși lăsându-l pe Gaston umilit și turbat de mânie.

Trebuie să mărturisim că Luisa comisese o greșeală în purtarea sa față de Gaston. Dacă, după ce l-a silit să recunoască perfidia și mârșăvia unei asemenea tentative, ea ar fi trebuit să apeleze la noblețea caracterului său, la datoria sa de a se arăta mare și generos, atunci ar fi reușit desigur să-l facă să capituzeze. Dar ea făcu imprudență să-l biciuiască cu disprețul și injuriile sale, să-l provoace : era foare mult. Gaston nu era dintre cei care se tem de pericol, din contră, pericolul îl atața, îl exalta.

Condus cu înțelepciune pe calea binelui s-ar fi putut face din Rostang un erou sau un martir. Linguisirile făcură însă din el un destrăbălat de cea mai joasă speță.

XII Gaston își pregătește revanșă

Când Luisa Maubert ieși din casa domnului de Brogni și se văzu liberă, ea scoase un oftat de ușurare, apoi începu să meargă repede. Dar, curând, ea simți descurajarea umplându-i inima.

Aducându-și aminte de vorbele insultătoare ale contelei, nu-și mai putu reține lacrimile. Ea se întrebă cum un om dintr-o familie aşa de mare, putea să se înjosească până la a specula foamea mamei pentru a învinge rezistența fetei. În primul moment ea avu ideea de a-i povesti totul doamnei de Rostang. Dar cum să îndrăznească să-i spună unei mame :

— Fiul tău este un mizerabil ! În vreme ce tu întinzi o mână de ajutor nenorociților, în timp ce tu consideri că-i o datorie și o onoare să-i scapi pe cei prigojni de soartă, fiul tău își dă toată osteneala să-i prăbușească în prăpastie și pune virtutea lor în luptă cu foamea.

Și, apoi, putea ea să spere că va fi crezută pe cuvânt ? Nu ar fi considerată ca o calomniatoare ?

— Nu, nu, își zise Luisa, este mai bine să nu știe nimic și Dumnezeu să ne ajute ! În afară de acestea,

Gaston ar putea să se căiască și să lase de planurile sale Luisa se agăta de această speranță.

Intrând în casă, îl găsi acolo pe Emanuel, care o aştepta.

Tânărul acesta o iubea și chiar Luisa nutrea o simpatie pentru el. Era o partidă avantajoasă. Emanuel Darcel era orfan ; tatăl său, un arhitect bogat, ruinat datorită unor speculații nenorocite, nu-i lăsase decât o educație îngrijită și un nume onorabil. El îmbrățișă aceeași carieră ca și tatăl său. Ca elev distins al școlii de Belle-Arte, el fusese nevoie să accepte pentru a trăi, un post într-un birou, dar în urma unei schimbări de personal, își pierdu locul. Atunci, Emanuel se înrolă în armată cu speranța că ar înainta ușor în grad și ar scăpa astfel de nesiguranță vieții. El cunoștea scopul plecării Luisei, și când aceasta intră în odaie, primele sale cuvinte fură :

— Ei bine ! ce e cu baroana ?

Luisa nu se gândise încă ce să-i răspundă mamei sale. Cu atât mai puțin îi trecuse prin gând că și Emanuel ar putea să o întrebe ceva.

Foarte încurcată ea îi răspunse cu vorbe evazive. Maria ora veni lângă ea ca să primească vreo mângâiere. Luisa o privi un moment înduioșată, apoi o luă în brațe și izbucni în lacrimi.

— Luisa, zise Emanuel, te-au umilit, nu e aşa ?

— Da, și încă foarte mult.

— Cine ? o întrebă Tânărul deja mânios.

Luisa nu-i răspunse.

— Oh ! răspunse bătrâna, nu trebuie să fii aşa de susceptibilă, suntem prea săraci ca să mai putem fi mândri.

— Dacă ceea ce ţi s-a oferit e nedemn de tine, zise Emanuel fără să ia în seamă ciudatele vorbe ale mamei, bine ai făcut că ai refuzat.

— Îți mulțumesc, zise Luisa.

— Scumpa mea Luisa, îi zise el cu un ton trist, mâine sunt soldat. Nu plec din Paris, dar tot nu o să vă pot vedea decât rar.

— O să fim singure, fără protector !

— Ai uitat de doamna de Rostang ? O să vă ajute... vei avea de lucru. Mama se va însănătoși și totul va

merge bine. Este un Dumnezeu pentru toți oamenii onești.

— Ai dreptate, zise Luisa cu amărăciune, e un Dumnezeu!

— Și în sine mai adăugă

— Aurul!

— Și inimi bune, continuă Emanuel, sora Madelena și doamna de Rostang.

— Și fiul său, îl uitați? zise văduva.

Luisa avu un zâmbet trist, neînțeles de nimeni. Emanuel plecă devreme. După plecarea lui, Luisa îi culcă pe copii. Când toți adormiră, Tânăra fată se adânci în gânduri. În timp ce logodnicul ei era plin de speranță, Sărmana copilă vedea toate lucrurile în negru. Și pe urmă, în mijlocul acceselor de indignare ce o cuprindeau la amintirea conduitei lui Gaston, ea își zicea că mizeria ei este de vină la toate acestea. Și prin negura insomniei, ea revedea tapetele frumoase, mobilele luxoase ale salonașului unde fusese o jumătate de ceas... și își blestema soarta. Sărmana fată vedea confuz, printr-un amestec de lumină și de întuneric al cunoștințelor și imaginației ei arzătoare și tulbure.

După plecarea Luisei, Gaston vorbi puțin cu camerista sa și apoi se duse la mama sa.

Cunoaștem deja îndemânarea Elisabetei care, pentru a profita cu mai mult folos îi însela în același timp pe toți pe care îi servea. Ea juca rolurile cele mai dificile cu o usurință admirabilă. Scopul ei era totdeauna de ai păcăli pe toți. Pentru vizita sa la doamna de Rostang, ea se îmbrăcă în negru de sus până jos ca o femeie în doliu, își impuse o figură severă, plină de demnitate, în armonie cu costumul ei, și sub această mască ipocrită, ea se introducea în casa doamnei de Rostang.

— Doamnă contesă, îi zise ea, am onoarea de al cunoaște pe domnul Gaston de Rostang, fiul dumitale care m-a sfătuit să mă adresez la nemărginita dumitale generozitate cu scopul de a te câștiga în favoarea unei noi binefaceri pentru care s-au asociat câteva doamne caritabile. E vorba de a înființa un orfelinat de fete, unde se vor duce copiii găsiți și abandonatați...

— Cu cât mai multe instituții de acest fel s-ar face în Paris, cu atât mai bine ar fi. Aceste aziluri pentru nenorociți sunt binecuvântate de Dumnezeu. Iau parte și la alte asemenea acțiuni și sunt fericită de a mai avea ocazia să vin în ajutorul nenorociților și deci acord concursul promis de fiul meu.

— Domnul conte de Rostang a binevoit să-mi remită în numele său o sumă importantă.

— Asta mă bucură foarte mult, căci eu și fiul meu nu suntem totdeauna de aceeași părere la capitolul carității.

— Mă mir, doamnă, căci în această privință l-am găsit pe fiul dumneavoastră demn de înalta reputație de binefacere a mamei.

— Fiul meu pretinde adeseori că nu trebuie să se grăbească cineva în a face un bine.

— Poate că domnul conte are dreptate, zise camerista aplecând ochii; părerea aceasta nu trebuie atribuită decât înțelepciunii unui spirit prudent. El știe că sunt multe suferințe false și multe adevărate, dar nedemne de compătimire.

— Asta e într-adevăr o nenorocire dar nu pentru cel care dă.

— A fi înșelat este totdeauna rău, doamnă contesă, căci binele făcut unor oameni nedemni este în paguba celor care îl merită. Așa de exemplu familia Maubert, știu că o cunoașteți.

— Ah ! aceia într-adevăr sunt săraci și curați !

Falsa doamnă de caritate clătină din cap.

— Săraci sunt, ce este drept, dar în ceea ce privește onestitatea...

— Ce vrei să zici !

— M-am ocupat și eu de această familie câțiva timp, doamnă contesă ; până la urmă a trebuit să renunț căci, ca și dumneata, am fost înșelată rău.

— Pentru Dumnezeu ! se poate ?

— Este din nenorocire aşa cum îți spun.

— Cu toate acestea, sora Madelena mi-a făcut cele mai mari elogii despre această familie, mai ales cu privire la fată.

— Sora Madelena este bunătatea personificată ; și a fost și ea înșelată. Bunătatea e prea încrezătoare.

— Deci acea fată, al cărei suflet îmi părea atât de pur pe cât de senină îi era privirea...

— Este o ticăloasă, doamna mea, de care nu merită să te interesezi.

— Ce trist lucru ! Dar ce știi despre dânsa ?

— Nu știu dacă trebuie să-ți spun...

— Spune, spune, vreau să știu totul.

— Ei bine, doamnă, chiar azi dimineață. Fata asta a stat mai mult de un ceas la un Tânăr foarte bogat al cărui nume este foarte cunoscut de femeile galante.

— Cum îl cheamă ?

— Vicele de Brogni.

— Acest nume este într-adevăr de trist renume, murmură contesa consternată.

Aici trebuie să adăugăm că Gaston avusea fantezia de-ai face prietenului său o reputație de mare desfrânat. El voia astfel să se scuture de o mare parte a viciilor și defectelor sale, atribuindu-le prietenului său. Când mama să îi impută ceva, el îi răspundea de regulă : Să vezi ce face vicele de Brogni !...

Așa că vicele trecea în ochii doamnei de Rostang drept geniul cel rău al fiului său.

— În afara de asta, continuă Elisabeta, conduită scandaluoasă a Luisei Maubert, e cunoscută de mult.

— Ce ticăloșie ! exclamă încrezătoarea contesă. S-a terminat, nu mai vreau să știu de ea ! Să nu mai aud de ticăloasa asta !...

— Poate am făcut rău că v-am spus, zise Elisabeta cu ipocrizie.

— Nu, nu, din contră, îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii. Fiul meu are dreptate, de această dată, trebuie să știi cui să-i faci bine. Îi spusesem surorii Madelena să-i comunice proprietarului că voi plăti eu chiria lor. O să-i scriu să nu mai spună nimic. Aveam de gând să-i deschid o prăvălie de albituri acestei nenorocite, dar acum totul s-a sfârșit.

— Înainte de toate, doamnă contesă, ar fi bine să o prevenim pe sora Madelena, care și ea se interesează de familia Maubert...

— Nu este în oraș de câteva zile.

Elisabeta știa foarte bine acest lucru, numai că nu prefăcu.

— Nu am nimic de zis.

— Ah ! cât de rău îmi pare ! reluată contesa. În cine să mai ai incredere ?

Camerista împlinindu-și misiunea, voi să plece.

— Ține, zise contesa punându-i în mână trei piese de aur, pentru osteneala ta.

Elisabeta abia termină cu mulțumirile. Băgă banii în buzunar și plecă.

După o jumătate de oră, ea îi povesti lui Gaston rezultatul întrevederii cu contesa.

— Minunat, zise Gaston, întocmai cum voiam și eu. Am să mă răzbun acum. La luptă, Luisa Maubert, să vedem cine învinge !

El era sigur că contesa nu va mai trimite nici o bucată de pâine familiei Maubert. Dar atâtă nu-i ajungea. El se temea că Luisa are alte ajutoare și astfel planul său nu va reuși. A doua zi, el trimise un servitor la proprietarul caselor unde sedea familia Maubert. Servitorul avea însărcinarea să spună

— Vin din partea doamnei contese de Rostang, ca să te previn că ea nu mai plătește chiria pentru familia Maubert.

— Deci doamna de Rostang nu mai vrea să se intereseze de acești oameni sărmani ?

— Stăpâna mea nu protejează desfrânarea.

— Cum ? oare Luisa...

— Domnișoara Luisa nu este mai bună decât multe altele.

— Ce ticăloșie ! exclamă proprietarul care trăia cu servitoarea sa.

— Ești înștiințat domnule.

— Mulțumesc. Fii pe pace, am să-i învăț eu minte pe acești nerușinați.

În seara aceleiași zile, Gaston fu informat și de istorica aceasta.

Contele nu-și făcea iluzii asupra conduitei sale. El vedea infamia ei, dar pentru a se scuza față de sine în-

suși, el le arunca pe toate pe seama violenței pasiunii sale pentru Luisa.

— O ador, sunt nebun după ea, își zicea el. Și, apoi, nu este pentru binele ei, pentru fericirea familiei sale ceea ce fac eu ?

El credea acest lucru și se înșela singur numai pentru a nu recunoaște consecințele reale ale faptelor sale.

===== XIII Un complice al Zitellei

Cum am mai spus, vicontele de Brogni se duse chiar a doua zi după concert la protejata sa, urmărit de amintirea neplăcută a lui sir John Harry.

— Ce fericită sunt ! exclamă Zitella, surprinsă de această vizită matinală. Poate e ceva nou ?

— Da.

Și Marcel ii povesti întâlnirea lui cu sir John și asemănarea suspectă pe care o găsea între dânsul și baronul Bartholomeo.

— Ciudat ! zise Zitella. Dar nu mi-ai spus încă numele persoanei la care ai avut această întâlnire.

— Nu este nevoie.

— Totuși aş dori să-l ştiu. E de ajuns adeseori să afli un nume, ca să fii pe urmele unui întreg mister.

— Fie, la amanta contelui de Rostang. El singur își trâmbițează relația asta prin toate colțurile orașului, n-am de ce să mai fiu discret.

— Dar femeii nu-i pasă deloc de gura lumii ?

— Ah ! Imperia n-are asemenea scrupule.

După tonul cu care Marcel pronunță aceste cuvinte, Zitella pricepu ce fel de femeie era Imperia. Ea respiră ușurată. De o asemenea femeie n-avea de ce să se teamă.

— Deci, relua ea, această asemănare extraordinară te face să presupui... că acești doi oameni sunt una și aceeași persoană.

— Așa cred.

— De ce n-ar fi aşa ?

— Poate că este numai o întâmplare. Totuși, ca să fiu pe deplin asigurat, ar trebui să-l mai văd pe italian.

Deoarece o să vină azi, vreau să mă ascund undeva și să-l pot examina bine.

— Asta e ușor. Am să-l primesc aici. Acest salonn comunică cu cabinetul meu de toaletă, care are două ieșiri. Deschizând ușa și lăsând cortina jos, vei putea intra tot.

— Dar ca să văd fără a fi văzut?

— Este sus pe portieră o mică gaură prin care altă dată trecea sârma soneriei. Urcă-te pe masă și vei putea să vezi totul foarte bine. Am să mă aşez astfel încât să-ți arate întotdeauna față.

O experiență fu făcută în câteva minute și apoi conversația continuă.

— Mi se pare că și italianul și englezul aveau perucă.

— Va trebui atunci să ne convingem de autenticitatea părului baronului?

— Da. Dacă n-are perucă, este sigur că mă îngălăznești. Dacă poartă perucă, atunci bănuiala că englezul și italianul sunt aceeași persoană e justă.

— Dar de aici nu rezultă că acest om este inamicul tău!

— Nu, dar ipoteza este admirabilă. În orice caz dacă este o travestire, acest om este primejdios pentru tine și este de datoria noastră să...

— De a veghea asupra mea, zise Zitella mișcată.

— Da, ești singură. Cine te-ar apăra?

— Mulțumesc, zise ea cu un zâmbet dulce. Ai dreptate, trebuie să-l cunoaștem pe acest om și mie nu îmi inspiră decât neîncredere și respingere. Dar cum să afflu? Nu pot să mă arunc pe capul lui și să-i smulg părul...

Marcel începu să râdă.

— Ar trebui să găsim un alt plan, zise el.

— Să căutăm... Dacă am pune-o pe cameristă să se prefacă de exemplu că se împiedică și cade și în cădere sa...

— Nu merge, zise Marcel.

— Atunci să căutăm altceva.

Deodată fata izbucni în hohote de râs.

— Ce e? De ce râzi? întrebă Marcel.

— Ce frumos ar fi! zise ea râzând mereu.

— Ce te-a apucat de râzi aşa ? Știi că nu glumim, când e vorba de ceva foarte seiros, căci va curge poate sânge... poate sângele meu !...

— Oh ! iartă-mă, zise fata adânc mișcată. Am râs fiindcă mi-a venit o idee foarte caraghioasă.

— Te-am iertat. Acum explică-te.

Zitella nu avu timp să-i răspundă. Camerista intră în salon și îi dădu o carte de vizită, zicând :

— Un domn pretinde că îl aştepți și stăruie să intre.

Fata îi făcu un semn lui Marcel care dispără imediat. Într-un colț al salonului era o frumoasă colivie în formă de chioșc cu vergele poleite, în care era închisă o mai-muță.

— Ia colivia și pune-o pe măsuța asta, îi zise ea servitoarei care se grăbi să împlinească porunca.

— Acum dă-mi și acest buchet și bomboniera.

Zitella rupse o floare din buchet și și-o puse în păr. Ea vroia să-l facă pe baron să creadă că păstrase florile pe care i le trimisese și că s-a împodobit pentru prima-rea lui. Pe urmă deschise portița coliviei, luă o bomboană din bombonieră și reașeză cutia deschisă lângă ea, tocmai în fața coliviei. Apoi, luând o atitudine le-neșă, ea ordonă să fie introdus baronul. După un minut camerista anunță

— Domnul baron Bartholomeo.

Zitella îl salută ușor și cu un gest grațios îi arătă un scaun vizitatorului. Baronul se înclină.

Zitella, grație îndemânării sale extraordinare, avusese timp să pregătească numai în câteva minute toate lucrurile astfel încât să-i poată reuși planul pe care-l concepuse. Locul ei era în penumbră, pe când baronul, la câțiva pași de dânsa, se afla în deplină lumină. În stânga sa, ea avea soba cu cordonul soneriei și, pe o măsuță, un bici cu mâner de sidef. În dreapta sa, în fața ferestrei, se găsea măsuța pe care era colivia acoperită cu o mătase, în aşa fel să nu se poată vedea animalul închis în ea. În sfârșit, pe oricare parte se întorcea Zitella vedea figura adver-sarului în oglinzi. Fata se întinse pe un fotoliu, își aranjă cutele rochiei de cașmir și aşteptă. Baronul nu se sătura să o privească. El o mâncă din ochi, mai ales fiindcă pri-

mirea care i se făcu îl convinse că a câștigat înținută răpitoarei fete. Totuși trebuia să spună ceva.

— Domnișoară, zise el cu căldură, trebuie să-ți mulțumesc mai întâi pentru favoarea pe care mi-ai acordat-o.

Tonul baronului era atât de îngâmfat, încât fata se simți lovită.

— Nu ţi-am acordat nici o favoare, replică ea cu mândrie. Îți dau o audiență. Așa fac cu toți cei ce mă roagă.

Bartholomeo își mușcă buzele, dar nu își pierdu cum-pătul. Credea că are de-a face cu o cochetă.

— E totuși o favoare domnișoară, ați putea vorbi fără martori inopertuni, cum am fericirea în acest moment.

— Mi-ai cerut câteva minute de con vorbire, pe care ţi le-am acordat. Ai venit, sunt gata să te ascult.

În acest timp Marcel, cu ochiul la observatorul său, nu pierdea nici un gest al străinului.

— Domnișoară, zise italianul cu un accent de sinceritate, te iubesc cu încercare !

Cu toate că Zitella se aștepta la o asemenea declaratie, totuși fu surprinsă de acest atac aşa de brusc.

Frumoasele sale sprâncene se încruntară, buzele i se strânseră cu o expresie foarte încrâncenată și obrajii i se roșiră de mânie și pudoare.

Baronul, în vanitatea sa, interpretă cu totul altfel această subită roșeață. El o socotii ca prilejuită de plăcerea și pasiunea pe care le încerca fata la vorbele lui.

În acest timp Marcel, în ascunzătoarea sa, fu cuprins de o impresie violentă.

I se părea că acest nerușinat îi declara sufletului său iubirea arzătoare. Fiecare gest, fiecare cuvânt îl lovea ca o insultă personală.

În acel moment, din colivia întredeschisă, se furiașă încetisoară o mică maimuță, animal gingaș ce o amuză pe Zitella, aşa cum o păpușă fericește pe fetele mici.

Sol-si — acesta era numele pe care îl dăduse Zitella favoritei sale — era cea mai sărată maimuță.

Nebuniile ei erau aşa de dese, încât stăpâna sa era silită să o închidă mereu în colivia cea poleită.

Dar când se întâmpla să se uite portița deschisă, atunci gingga prizonieră o lua la sănătoasa și trebuiau apoi álergări asidue pentru a pune mâna pe ea.

Ca și când ar fi ghicit intențiile stăpânei sale, Sol-si luă cele mai mari precauții pentru a nu atrage atenția...

Ea scoase mai întâi capul binișor afară, apoi labele dinainte, apoi cele dindărăt și se ghemui ca o pisică ce se pregătește să doarmă.

Zitella o supraveghea cu coada ochiului, fără a înceta de a-l privi pe Bartholomeo.

Sol-si nu era niciodată în libertate când musafirii se aflau în casă, căci avea răutăciosul obicei de a sări pe umerii și chiar pe capul primului venit și a face asupra-i exerciții gimnastice.

Puțin ii păsa dacă mișcările sale puteau strica armonia coafurilor, ea se agăța de dânsenele ca de un trapez, le trăgea, le scărpina și le mușca.

După câteva momente de tăcere, Zittela stăpânindu-și emoția, spuse

— Pentru a-mi spune banalitățile acestea ai venit, domnule baron ? nu merită osteneala.

Și se prefăcu că se scoală spre a da a înțelege vizitatorului că poate pleca.

Dar acesta nu se mișcă din loc.

Nu se putea decide să scape o ocazie aşa de frumoasă.

Pe de altă parte, el își închipui că mișcarea fetei era prefăcută și, deși oarecum intimidat, el voi să continue sistemul său de atac.

— Pentru ca să-ți spun că te iubesc am venit, zise el, dar asta nu e o banalitate, e un adevăr.

„Te iubesc cu tot fulgul, cu toată violența săngelui meridional care arde în vinele mele ! Te iubesc cu o pasiune... până la nebunie ! Poruncește ! Ce trebuie să fac ca să te conving și să te merit ?...“

După schimbarea vocii sale, după fulgul privirii, se vedea că spune adevărul.

Cu toată energia și curajul său, Zitella s-ar fi temut dacă s-ar fi știut singură cu acest om.

Dar Marcel era la câțiva pași, nu se gândeau să-l chemă, prezența lui era destul ca să o liniștească.

După vorbele de mai sus, italianul se apropiere de Tânără fată și voia să o ia de mână.

Această mișcare produse asupra maimuței efectul unei baterii electrice. Ea scoase un țipăt de mână și dintr-o singură săritură fu pe umărul baronului. Italianul sări în sus atât de tare încât Sol-si era să cadă. Deodată se agăta de splendidul păr al baronului și-l scutură cu o iuteală extraordinară. Bartholomeo își duse iute măinile la cap. Dar era prea târziu. Opera era sfârșită. Zitella nu-și putu înăbuși râsul.

— Ah ! ce comedie... exciamă ea, încercând în zadar să-și comprime accesul de veselie. Îndreaptă-ti peruca, domnule ! Ce rău îmi pare...

Baronul săcu fețe, fețe.

— Blestemat dobitoc ! strigă el. Și vru să apucă mai multă.

Dar Sol-si îl mușcă până la sânge și cu un salt se refugie pe umărul stăpânei sale, ducând cu sine peruca ce atârna de un picior al ei ca trofee indiene. Zitella râdea într-o. Și maimuța scoase niște țipete ascuțite care îi motivară numele de Sol-si. Toată această scenă tragi-comică avu loc în câteva minute. Baronul tremura de furie, rușinea și mânia îi albiră obrazul. La vederea capului pe jumătate pleșuv al baronului, acoperit numai la ceafă cu un păr blond roșcat, Marcel scoase fără voie un țipăt de bucurie. Bartholomeo îl auzi și ascultă. Dar Zitella râdea mereu și maimuța împingeau într-o. Italianul crezut că se înșelase. Dar nu era oare destul a avea un martor al acestei aventuri ridicolă, pe Zitella singură chiar ? Râsetele tinerei fete îl tulburau, ele îi străpungeau inima ca niște lame de oțel. Toate instinctele sale cele rele se redeșteptără.

— Bagă de seamă ! zise el făcând un pas către Zitella.

La această amenințare, Zitella deveni pe dată de o seriozitate impunătoare și, cu o voce indignată, zise

— Mă ameninți ?... Ieși afară, domnule, ieși !...

Baronul rămase zăpăcit, năucit.

— Ieși odată, îți spun ! repetă Zitella.

Ea fi arătă ușa cu un gest imperios și disprețitor.
În loc să se spună, italianul bolborosi câteva cuvinte de scuză și căută să se apropie de artistă.

— Ah ! prea multă nerușinare ! strigă ea.

Cu o mână ea trase cordonul soneriei și cu cealaltă apucă biciușca de pe masă, gata a-l izbi pe obraz dacă ar îndrăzni să o atingă.

Bartholomeo pricepu, dar avu puterea să-și stăpânească mânia ce clocotea în el. Se prefăcu rușinat și lăsa capul în piept.

— Recondu pe domnul, zise Zitella servitoarei care intrase.

Italianul își relua iute peruca și ieși fără a ridica ochii.

El străbătu salonul și anticamera fără a mai spune vreun cuvânt, fără a băga măcar de seamă că își uitase pălăria. Coborî iute scara și se aruncă în trăsura de piață cu care venise. Calul plecă în galop. În același moment, o trăsură care staționa la câțiva pași porni și ea, urmărindu-l pe Bartholomeo.

În acest timp, vicantele de Brogni revenise lângă Zitella.

— Dumnezeule, ce palid ești ! exclamă ea. Ti-e rău ?

— Aș ! din contra.

— Și cu toate astea...

— De bucurie... Și ea produce adesea efecte teribile.

— Ești deci mulțumit de mine ? Sol-si și-a îndeplinit bine rolul ?

— De minune. Ah ! nu știi cum mi-am putut stăpâni indignarea, auzind vorbele acestui ticălos !... O vie roșeață coloră obrajii fetei care examina pe ascuns fața agitată a lui Marcel.

— Dacă n-ar fi fost interesul meu de-a afla totul, continuă Marcel, atunci l-aș fi pedepsit imediat pe acest mizerabil care a îndrăznit să-ți vorbească de iubire !... Da, cred că l-aș fi sugrumat înaintea ta !

Inima Ziteliei bătea cu putere. Pentru prima oară Marcel fi vorbea cu atâtă pasiune și cu atâtă foc. Dacă i s-ar fi oferit în același moment o coroană, n-ar fi fost mai veselă sau mai mândră.

— Acum știa cu ce fel de om am de-a face, reluă Marcel, fără a mai observa mareea bucurie a protejatei sale, dar îmi trebuie și alte probe.

— Poruncește ! zise Zitella.

— E absolut necesar să mă mai întâlnesc cu acest miserabil la altcineva.

— Nu e imposibil.

— Contează pe tine.

— Suntem în carnaval. Pot să dau un bal mascat.

— Crezi că ar veni ?

— Mă iubește !

— Ei bine, pregătește invitațiile. Masca să fie de vigoare. Numai tu să poți vedea fața vizitatorilor. Numai dă-mi voie să fac tot ce vreau în casă la tine.

— Ești stăpân să faci ce vrei, eu sunt roaba ta.

— Mulțumesc Vei ști adresa lui ?

— Astă-seară am pus să i se urmărească trăsura.

După câteva momente, vicountele plecă.

— Ah ! mișelule... te-am prins, în sfârșit ! murmură Marcel. Da, pe tine te căutam, tu ești... Ura mea nu mă poate înșela !...

XIV Cum vorbește dracul cu fetele tinere

Luisa Maubert petrecu o noapte agitată și plină de chinuri. Sărmana fată se îngrozea gândindu-se la viitorul familiei ei, dacă mâna caritabilă care le ajutase până aci s-ar retrage și le-ar refuza orice sprijin. Ea măsura cu ochiul prăpastia în care erau amenințați să cadă, căci era convinsă că contele de Rostang nu ar putea să uite vorbele insultătoare pe care i le aruncase ea în față.

— Ce o să facă ? se întreba Luisa. E adevărat că l-am lovit fără milă, dar sunt femeie... Dacă și-ar fi împlinit amenințarea, ar fi fost un mișel. Nu, n-are să facă nimic.

Astfel căuta nenorocita fată a-și insufla singură curajul, dar toate ostenelile ii erau zadarnice, ea presimțea că își făcea numai iluzii și realitatea teribilă ii îngheța inima : familia sa fără pâine și fără adăpost ! Ea

nu uită pe sora Madelena, care singură putea să o ajute în această situație disperată, dar călugărița plecase din oraș fără a spune când se întoarce. Trudită de aceste viziuni ale imaginației sale exaltate, Luisa se gândeau la sinucidere.

— Moartea, își zise ea, este scăparea... sfârșitul oricarei suferințe, alinarea durerilor !...

De multe ori, privind fereastra etajului al șaselea, se întrebă dacă ar suferi mult cine și-ar zdrobi capul pe pavajul străzii... De multe ori, trecând pe vreo punte, seara, se simțea atrasă de murmurul Senei. Dar ea murind, uitată de lume, familia ce s-ar face ? Mama, frațele, sora sa ce s-ar face ? n-ar fi și mai nenorociți ?

Și de astă dată își goni ideile de moarte; apoi, își zicea ea, pentru asta am vreme, pot să o fac când vreau, poate s-o întâmplă să scăpăm altfel... Fusese atât de nenorocită până atunci, încât i se părea imposibil să nu vină și timpuri mai bune. Toți nenorociții au astfel de contradicții. Omul e făcut astfel încât cu greu să se despartă de orice speranță, chiar în cazurile cele mai desperate.

Din nenorocire, Luisa nu avea tăria de suflet necesară în asemenea împrejurări. De o natură fricoasă, pasională, sentimentală, ea nu știa să se mângâie singură, să se încredă în Dumnezeu. Această virtute sublimă, resemnarea, Luisa nu o cunoștea. Concluzia sa obișnuită era „Sunt nenorocită fără să o merit“. Ea se credea născută pentru a fi ceva mai mult și nu era nimic. De aceea, în inima-i rănită simțea o ură, o dorință vagă de răzbunare în contra lumii fericite. Ziua trecu fără nici o întâmplare nouă pentru Tânără fată.

A doua zi, pe la ora nouă dimineață, când Luisa nu era acasă, cineva bătu la ușă.

— Intră, zise văduva.

Ușa se deschise și doamna Maubert, surprinsă, văzu intrând pe proprietarul casei. Acesta era un mizerabil, care altă dată fusese salahor și apoi strânsese, jefuind pe mulți nenorociți, o sumă destul de mare spre a putea cumpăra de la un comerciant strâmtorat casa unde locuia, spre a-i supraveghea pe chiriași.

— Mi se pare că știți că chiria nu e plătită deocamdată pe opt zile, zise el cu un ton aspru.

Mințea. El primise plata pe cincisprezece zile, dar știa că nimeni n-o să vină să reclame.

— Credeam că s-a plătit pe cincisprezece zile, răspunse bolnava, dar fii pe pace, domnule, doamna care ne-a venit în ajutor nu o să lase chiria neplătită.

— Ba, bine că nu ! doamna dumitale a trimis vorbă că nu se mai amestecă.

— Imposibil ! exclamă nenorocita femeie, care se vedea iar cufundată în cea mai grozavă mizerie.

— Imposibil cât și-o plăcea, dar aşa este. Vă previn, că dacă în patru zile nu plătiți înainte, vă dau pe ușă afară.

— Poate n-ai priceput bine, domnule, ce și-am zis.

— Bravo, cu alte cuvinte mă mai faci și prost ?

— Oh ! nu, domnule, dar doamna contesă...

— Doamna contesă nu vrea să încurajeze desfrângerea, dacă vrei să-ți spun curat. Călăul repetă vorbă cu vorbă spusele cameristei. Nu numai fiindcă era lacom și avar acest mizerabil își procura cruda plăcere de-a insulta și umili pe nenorocita femeie. Bătrân depravat, el găsise pe Luisa foarte frumoasă și, ca și contele de Rostang, se măgulise că ar putea ușor să învingă virtutea ei, silită de foame. Dar fata îl tratase după merit și de atunci el renunță la proiectele sale, promițându-și să se răzbune când va avea ocazia.

— Da, repetă el, înălțându-și glasul, doamna contesă nu vrea să favorizeze destrăbălarea.

— Despre cine zici asta, domnule ? replică văduva cu durere. Spune, domnule, spune...

În acest moment sosi și Luisa.

— Poți să întrebi pe fata ta mai bine.

— Luiza, auzi ce face ?

— N-am auzit nimic, răsunse fata pălind...

Ea ghicea o nouă infamie.

— Dar ceea ce a zis, mamă, o să repete și înaintea mea.

— De ce nu ? repetă el cu nerușinare. Oh ! fululia ta nu mă sperie pe mine, cucoană, prințesă a caliciei ! Doamna contesă m-a prevenit că nu mai are nimic

a face cu voi, căci nu vrea să încurajeze desfrâul. Ai priceput ?...

Luisa se aştepta la ceva rău din partea contelui, dar la o asemenea mişolie nu se gândise. Ea căzu pe un scaun, sleită de durere. Proprietarul avu un surâs de satisfacţie şi se îndreptă către uşă.

Înainte de a ieşi, aruncă încă o privire victorioasă asupra celor două femei.

— Țineți minte ce v-am spus. Peste patru zile, parale, de nu, pe stradă !... Şi plecă.

— Cum ? aşa te aperi, zise doamna Maubert fiicei sale, care rămăsesese sfâşiată de durere pe scaun.

— Contra calomniei nu poți să te aperi.

— Ah ! ce o să ne facem ?

— Ce va vrea Dumnezeu.

— Dar doamna de Rostang nu ne poate părăsi astfel, asta ar fi o cruzime prea mare !

— Doamna contesă nu ne datorează nimic, zise Luisa. Ce ne-a făcut e destul. N-avem nici un drept să ne plângem.

— Dreptul ăsta îl avem întotdeauna, murmură bolnavă cu amărăciune.

— Trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu, mamă.

— Să mă rog ! nu mai ştiu să mă rog.

— Sărmăna mamă, se gândi Luisa, mult trebuie să suferi ca să vorbeşti astfel ! Şi apoi adăugă :

— Nici eu nu pot să mă mai rog !

— Ar trebui să mai mulțumim lui Dumnezeu pentru chinurile ce îndurăm. Există un Dumnezeu pentru femei ?

— Ah ! taci, strigă Luisa cu durere.

Vaietele tale îmi sfâşie inima !

— Mă vait pentru că nu mai pot răbda ; e prea mult amăr. Ah ! mai bine ar fi să mor !

— Mă gândesc şi eu la asta, murmură Luisa cu o voce înăbuşită.

— Te gândeşti şi tu la moarte !... Si eu, ce m-ăs face eu ?...

— Asta mă opreşte...

Şi apoi Paul şi Maria ce ar deveni... Sărmănii, ce-ar face ?

— Ar cărși !... Copiilor... li se dă.

Niciodată, în cele mai triste ceasuri, doamna Maubert nu vorbise astfel. Luisa o privea cu groază.

— Să nu disperăm, zise ea afectând o liniște departe de sufletul ei. Mai avem încă ceva bani.

— Bine zici. Trebuie să mai avem.

— Am primit o sută patruzeci de franci.

— Atâtă.

— Am plătit chiria din trecut.

— La ce ?

— Trebuia... 60 de franci.

— Farmacistul nu mai vrea să dea nimic pe datorie. Îi eram datoare 20 de franci.

— Pentru ce atâtia bani... Ai plătit cumva și doctorului ?

— E doctorul săracilor, nu se plătește.

— Mare minune !

— Pentru legume 10 franci, brutarului 17 franci.

— S-a măntuit, sper.

— Nu. Mai e măcelarul, băcanul, cărbunarul.

— În sfârșit, cât ne mai rămâne ?

— Cu cheltuielile pe azi și pe mâine, mai avem douăzeci și unu de franci și douăzeci de bani. Îți trebuie o sticlă de sirop. Paul are nevoie de ciorapi și Maria de ghete.

— Nu zici nimic că ți-ai cumpărat și tu ghete, zise mama cu necaz. O lacrimă alunecă pe obrajii fetei.

— E adevărat, zise ea, ghete vechi pe doi franci.

Apoi, înecată de plâns, oftă :

— Scapă-mă, Dumnezeule, scapă-mă.

Văduva Maubert spusese astea fără să se gândească că rupea inima fetei sale. Spiritul său tocit nu mai era capabil decât de un singur sentiment : frica de foame ! Plânsetele convulsive ale nenorocitei fete nu o mișcară. Ea privea ca o tâmpită, cu indiferență, această disperare sfâșietoare. La ora patru, Paul se întoarse de la școală aducând cu sine pe sora sa de la azil. El ținea o scrișoare în mână.

— O scrisoare pentru tine, Luiza, zise el intrând.

— Cine ţi-a dat-o, întrebă fata îmbrătişându-i pe cei doi copii.

— Femeia de ieri.

— Citeşte iute, Luisa, strigă bolnava, e poate ceva de bine.

Luisa deschise scrisoarea și citi repede.

— Ce este ? întrebă bolnava cu nerăbdare.

— Baroana îmi spune că e nevoie să plece.

— Și nu-ți trimit nimic ?

— Nimic !

— Foarte frumos ! murmură mama. Zgârcita dracului !...

„Nu uita că-ți sunt la dispoziție... Gândește-te la mamă, frate, soră !“

Nici o semnatură.

Dar pentru Luisa acest bilet nu era anonim.

— Mizerabilul ! murmură ea, ne numără ultimele îmbucături de pâine.

A doua zi, două imprejurări fatale agravară situația.

Pe la ora unsprezece, o fetiță o aducea pe Maria de la azil, căci i se făcuse deodată rău. Era joi, Paul se întorsese de la școală la ora două. Trimis de Luisa, el se duse să-l chemă pe doctor, care veni la ora trei. Văduva Maubert căzu într-o slăbiciune extremă.

— Domnule doctor, ii șopti Luisa, examinează-mă cu atenție pe mama și spune-mi adevărul.

După un moment de ezitare, doctorul se decisă a vorbi

— Draga mea, zise el, curaj... Iată părerea mea o femeie bogată, în situația mamei dumitale, ar putea poate să scape.

— Ceea ce vasăzică, în cazul nostru e pierdută.

Medicul se uită la Luisa cu mâhnire.

— I-ar trebui hrană bună, un tratament hidroterapeutic, să petreacă timpul într-o climă mai caldă.

Cu alte cuvinte îi trebuie bani, mulți bani.

— Așa e. Totuși natura poate multe și s-au văzut adesori cazuri mai grave terminându-se cu bine.

Luisa avu un surâs, dar ce surâs !

— Acum, domnule, binevoiește să o examina pe sora mea.

Medicul se apropie de copilă, o cercetă și cătină măhnit din cap.

— E oare pericol ? strigă Luisa.

— Încă nu... poate, mi-e frică...

— De ce ?

— De febră tifoidă.

Luisa, care o adora pe sora sa, scoase un țipăt.

— Și n-am nimic ! strigă ea cu o voce dureroasă, nimic ca s-o pot scăpa pe sora mea ! Ah ! ce viață blesternată.

— Ascultă, soro, zise Paul, am să rog pe bunul Dumnezeu să le însănătoșească pe mama și pe Maria. Luisa se aplecă să-l îmbrățișeze pe fratele său. Atunci copilul îngenunche și unindu-și mâinile începu să se roage. Luisa ținea mâna febrilă a Mariei în ale sale și tremura din tot corpul. Fața sa era de o paloare lividă și ochii ei aveau o expresie îngrozitoare. Doctorul o privi speriat. El asistase la multe scene de durere, dar niciodată nu văzuse o disperare mai grozavă, o suferință mai mișcătoare.

— Curaj!... copila mea, spuse el Luisei cu un ton mângâietor, curaj !

— Curaj... Ah ! o să am, răspunse cu un accent misterios.

— Mă însărcinez eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, să scap pe surioara dumitale.

Luisa tresări și strânse cu pasiune mâna medicului.

— O să le scapi !... și pe mama !... strigă ea.

— Nu răspund decât de copilă, murmură doctorul, căci nu sunt bogat. Și pentru a scăpa de această scenă dezolatoare, el ieși repede, luând cu sine pe mica Maria, înfășurată în paltonul său...

— Oh ! vreau să o mai îmbrățișez o dată ! strigă Luisa alergând după el. Fata îi întinse mâna plângând. Luisa o luă în brațe și o strânse cu frenezie. Ea fi sărută de mai multe ori părul cel blond tăind apoi o buclă mătăsoasă. O mai îmbrățișă o dată și zise medicului :

— Acum ia-o, scap-o și Dumnezeu o să-ți plătească !...

În timpul acesta, Paul rămase în genunchi, rugându-se. Luisa se rezemă de o mobilă și căzu pe gân-

duri. După câteva minute, o voce de bărbat o redeșteptă din gândurile sale.

— Domnișoară Luisa Maubert, o scrisoare, strigă o voce de afară. Era un factor poștal. Nefiind portar în casă, Luisa se repezi iute jos. O scrisoare ! Era poate scăparea !...

Inima fetei se umplu deodată de speranță. Ea luă scrisoarea și urcând scările întunecoase, o pipăi între degete. Era o hârtie satinată, moale, parfumată. Ea crezu că e de la vreo femeie. Cine știe ? Poate doamna contesă de Rostang îi scria ca să-i ceară explicații. Speranța sa se stinse însă pe dată ce putu citi adresa. Ea cunoșcu scrisul contelui de Rostang. Ce-i scria oare ? era deja a doua oară. Îi părea poate rău ? Avea remușcări ? Pentru ce ? Ea privi câteva momente biletul, fără să îndrăznească a-l deschide.

— Citește o dată ! zise Paul. Am rugat așa de mult pe Dumnezeu încât ne-a venit poate o veste bună.

— Poate !... zise ea și rupse plicul. Iată ce citi

„Pentru ultima oară, gândește-te că ai în mânile tale viața întregii familii...“

Acest bilet purta ca semnătură inițiala G.

— Sunt blestemată, murmură Luisa.

XV Ceasul rău

De patru zile, Imperia nu văzuse nici pe contele de Rostang, nici pe vicountele de Brogni. Ocupată cu totul de Marcel, ca nu dăduse nici o importanță absenței contelui. Dar cu toată tăria de caracter ce își atribuia, ea începu să fie îngrijorată. Pentru ea, contele de Rostang reprezenta capitalul ; trebuia să ia seama a nu da faliment. Vorbele Elisabetei despre fata din strada Mouffetard îi reveniră în gând. Își aduse aminte că Gaston îi vorbise de protejata mamei sale cu foc și că chiar domnul de Brogni exprimase câteva cuvinte de simpatie. Gaston avea oare vreun nou capriciu ? Imperia își pusese aceste două întrebări.

— Marcel se aprinde greu, și, dacă, cum mă tem, este atras în strada du Thabor, atunci n-are ce călăui în strada Mouffetard. Dar Gaston ? Ah ! cu el e altceva ; el are mania de a-l juca pe Don Juan. Poate că nenorocita i s-a părut demnă de atenție. O fantezie... Da, dar o fantezie poate deveni o pasiune, după cum o zgârietură se poate schimba într-o plagă periculoasă.

După acest raționament, Imperia îi scrise lui Gaston, invitându-l la dânsa. După un ceas, ea se duse la vicantele de Brogni. Servitorii vicotelui erau obișnuiți cu vizitele sale ; ea fu primită cu oarecare onoare.

— Domnul vicontă nu e în oraș, a plecat ieri seară, iî zise Carlos.

— Atunci, dă-mi cerneală și hârtie și spune-i Elisabetei că trebuie să-i vorbesc.

Câteva minute mai târziu, Elisabeta apăru înaintea Imperiei.

— De ce n-ai venit să-mi comunică plecarea stăpânului tău ? iî zise Imperia.

— Nu mă gândeam că asta te putea interesa.

— Ti-am spus că vreau să știu totul. De aceea îți plătesc. Unde s-a dus domnul de Brogni ?

— La Berry.

— La ce ?

— Nu știu.

— Când se întoarce ?

— Mâine sau poimâine.

— Să mă anunți îndată ce se întoarce.

— Bine.

— Si domnul de Rostang ?

— În privința lui e ceva nou.

— Ah !...

— Fata a venit aici.

— Aici !...

— Am văzut-o. Contelesc a primit-o.

— Perfidul. A venit ea de bunăvoie ?

— Nu. Credea că vine la o prietenă a doamnei de Rostang.

— O răpire dar ! Devine curios... Ce s-a întâmplat ?

— Fata s-a purtat foarte energetic și contelesc i-a dat drumul.

— E frumoasă ?

— Depinde... Luisa...

— Ah ! o cheamă Luisa ? Luisa Maubert. E o figură comună, e blondă, palidă, o mutră de grizetă ofticoașă. Urmă un moment de tăcere.

— A mai revăzut-o ? întrebă Imperia.

— Nu, doamnă ; dar contele i-a scris de două ori.

— Și ea a răspuns ?

— Cred că nu.

— Ei bine, n-am de ce mă teme dacă Gaston vine astă-seară să cineze cu mine. Acum du-te la domnul conte să iei răspunsul la un bilet ce i-am scris ; o să mi-l aduci acasă.

Gaston nu se gândeau deloc la Imperia, ci numai la Luisa. Capriciul luase proporțiile unei pasiuni infocate, mărită încă prin iritarea împotrivirii.

— De ar trebui să mă servesc de violență, tot o să înving ! își zice el. Onoarea mea e în joc ! Văzând-o pe Elisabeta, el crezu că-i aduce răspuns de la Luisa.

— Ce e ? întrebă el.

— Am venit să iau răspunsul domnului conte la o scrisoare a doamnei Imperia.

— Imperia ! Altă treabă n-am acum...

— Dar...

— Ce ?

— Ar putea să bănuiască ceva. Se miră că nu l-a mai văzut pe domnul conte de câteva zile.

— Bine zici... Trebuie să fiu prudent. Spune-i că vin. Dar vezi dacă afli ce se petrece în strada Mouffetard și ține-mă la curent. Iată, pentru osteneală.

Elisabeta luă banii și plecă cugetând la folosul ce l-ar putea trage din pasiunea contelui.

— Mă înșel, își zicea ea pe drum către Imperia, sau de nu, iată o pasiune care o să-l ducă de răpă pe domnul conte de Rostang. Printesa din strada St. Georges își pierde tronul. Trebuie să exploatăm comoara.

Curtezana primi cu entuziasm răspunsul contelui.

— Îmi permite doamna să-i spun părerea mea ?

— Negreșit, dacă o fi bună.

— Așa o cred ; te sfătuiesc să ieși seamă la fata asta...

— E oare ceva nou ?

— Domnul conte mi s-a părut preocupaț... M-a întrebăt dacă am mai văzut fata. Luisa Maubert e în mizerie, doamnă, și ai putea ușor să o înlături.

— Adineaoară îmi spuneai că nu e primejdioasă.

— E adevărat. Dar bărbații sunt aşa de ciudați !...

— Bine, o să mă gândesc.

Plecând de la Imperia, Elisabeta se duse în strada Mouffetard. Ea lăsă trăsura la câțiva pași de casa Luisei, apoi se duse să se plimbe în jurul casei, sperând să întâlnească pe Tânără fată.

Luisa, după citirea biletului amenințător al contelui, căzuse pe gânduri.

Atunci, cu acele reflecții de disperare și de ambicio, iî veni și ideea ciudată de a juca în viață rolul de răzbunătoare !

— Ce ! își zise ea, acești desfrânați fără inimă și fără cuget, care pândesc cu sânge rece ceasul în care nenorocitii mor de foame spre a năvăli în contra virtuții, acești Gaston de Rostang, să rămână totdeauna nepedepsiți ?... De ce n-ar suferi și ei o dată ? Ce voluptate, ce delicii aș simți să răzbun pe acest om toate durerile fetelor aruncate de tovarășii săi în ghearele pierzaniei. Și după dânsul pe un altul !... apoi altul !... și iar altul... Dar mai întâi pe el, pe el mai cu seamă... pe el pe care îl urăsc din suflet !... Astfel se gândeau ea. Ceva irezistibil o împingea pe această pantă fatală. Nici un gând onest, nici o inspirație pudică nu venea să combată aceste idei nesănătoase.

Sunt condamnată ! își zicea ea. Fatalitatea mă atrage, dar cel puțin să răzbun virtutea atât de des devotată mizeriei. Nenorocita era pierdută, într-adevăr, dacă mai luptă, era numai pentru a căuta argumente care să o justifice în ochii săi proprii. Erau tipete de agonie ale unui suflet în îspită. Luisa se reprezentă apoi ca martiră a amorului de mamă și de frați. Lovită de plângerile îngosite ale mamei sale, însăicismantă de teribilele destăinuirile ale medicului, lipsindu-i spre a fi condusă sfaturile înțelepte ale călugăriței și spre a o proteja în con-

de tot, ea cedă, încercând căderea vârtejului.

Onoarea mea pentru viața celor ce iubesc ! își zise ea. Și Dumnezeu să mă judece. Sub influența acestui sentiment fals, nebună de disperare ea scrise acest bilet :

„D-le conte,

Ai câștigat ! Mama, sora și fratele meu nu trebuie să moară.

LUISA“.

Ea închise biletul pe atât de laconic pe cât de expresiv ; apoi puse adresa dată de Gaston și plecă să o ducă la poștă.

— Iată-mă pierdută, își zise ea cu amărăciune. Ah ! domnule conte de Rostang, o să-mi plătești scump această victorie ! O să te aud și pe tine tipând și oftând...

Elisabeta se plimba de aproape un ceas pe stradă, când, în sfârșit, o zări pe Luisa.

— Te căutam, domnișoară, ii zise dânsa cu grabă.

— Și eu te așteptam, răspunse Luisa.

— Serios ? Atunci am avut o idee bună. Ce pot să fac pentru a te servi ?

— Iată, ia scrisoarea asta, zise Luisa.

— Pentru domnul conte ?

— Spune-i că astă seară la ora unsprezece, vin jos să-i vorbesc.

Elisabeta voia să deschidă gura pentru a spune câteva felicitări, dar la un gest al nenorocitei fete, vorbele i se opriră în gât și se grăbi să plece. Gaston era gata să meargă la Imperia, când o văzu pe cameristă intrând. După aerul de triumf al mijlocitoarei, înțelese că ii sosea o veste plăcută.

— Ce e nou ? întrebă el.

Elisabeta ii prezintă scrisoarea.

Contele aruncă o privire asupra biletului.

— Luisa o să te aștepte la unsprezece înaintea porții casei sale, zise camerista.

— De minune. Dar cum să fac că trebuie să merg și la Imperia astă-seară ? Nu face nimic însă, o să mă despărțe de ea devreme și la zece vin să te iau de acasă. Tra ei însăși, prezența lui Emanuel, cu moralul căzut

Vicontele fiind absent ești liberă. Procură-ți o mantilă, un șal, o rochie, ceva în sfârșit ca să schimbăm costumul cuceritei mele. Să iei și o trăsură, apoi să mergi la adresa asta, continuă Gaston dându-i un bilet pe care scriseseră câteva cuvinte, e un hotel unde sunt cunoscut. Spune-le să mi se pregătească un apartament.

După o jumătate de ceas, contele intră la Imperia.

— În sfârșit, ai sosit ! ii zise ea. Știi că de o vreme încocace nu ești deloc grăbit.

— E adevărat, răspunse Gaston, dar o să convii că înainte de toate aparțin mamei mele. Chiar astă-seară, nu pot să rămân aici decât până la zece, dar ziua de mâine e la ordinele tale.

Pentru a o asigura complet pe Tânără femeie, el vorbi de necesitatea de a schimba mobilele, de a spori cheltuielile casei etc.

Cu un cuvânt, el se arăta așa de galant, încât Imperia îl lăsa să plece, convinsă că temerile Elisabetei erau neintemeiate. În acest timp Luisa făcu pregătirile-si nistre.

Ea îmbrățișă pe nenorocita bolnavă de câteva ori, apoi ii dădu o băutură liniștitore și așteptă ca să adoarmă. Paul dormea deja de mult.

O jumătate de ceas o separa pe Luisa de momentul fatal. Ea întrebuiță acest timp spre a aranja lucrurile în casă și a scrie o scrisoare pentru mama sa. Această scrisoare, care trebuia să înșeale lumea, fu așezată astfel ca să bată îndată la ochi. Apoi, ea îngenunchie pe pragul locuinței pe care o părăsea pentru totdeauna.

— Adică ! șopti încetisor, adio, mama mea ! Dumnezeu să ne ajute !... Tu ai pe fratele meu, pe sora mea ca să te mângâie... Eu nu voi mai avea pe nimeni în lume !

Ceasornicul bătu ora unsprezece.

Mai era încă vreme să se opreasă, dar Luisa nu își lăsa conștiința să protesteze. Sub imperiul unei exaltări febrile ca a ei, nu mai era posibil a auzi un sfat bun. Ea ii sărută încă o dată pe mama și pe fratele ei, stinse lumina, închise încetinel ușa și coborî scările, căutând cu picioarele fiecare treaptă. Abia avu putere să deschidă poarta.

Elisabeta, care o aștepta afară, o primi în brațe. Fără a șopti un singur cuvânt, ea o înveli cu mantaua, îi acoperi capul cu un șal și o târzi repede către trăsura în care aștepta contele de Rostang. Era o vreme urâtă; o ceată deasă acoperea orașul, strada era întunecoasă și pustie.

Luisa se lăsa a fi condusă și se urcă în mod mașinal în trăsură. Totuși, zărindu-l pe Gaston, i se strânse inima, sentimentul greșelii sale îi reveni. Ea deschise gura spre a protesta, dar nu putu pronunța nici un cuvânt și capul îi căzu pe spate. Lacrimile înceau. Conteles vor să o îmbrățișeze. Ea îl respinse cu furie. Din nenorocire nimic nu mai putea schimba funesta hotărâre a tinerei fete. Părea că se înarmase contra remușcării.

Pe tot timpul drumului ea nu voi să răspundă la vorbele pe care i le adresa Gaston. Ea rămase rece și liniștită, dar decisă. Gândirea sa nu rămase în nelucrare; ea făcu planul, se pregăti pentru luptă. În sfârșit sosiră, și curând Tânăra pereche fu singură. Un foc plăcut licărea în vatră. Masa era gata dinainte. Conte de Rostang, om fără cuget, conservase totuși manierele aristocratice, proprii oamenilor binecrescuți. El se înclină cu politețe înaintea fetei, o ajută să-și scoată mantila și nu se aşeză la masă decât după ce Luisa acceptă locul oferit. Situația era penibilă. Gaston vor să rupă tacerea, dar Luisa îl opri cu un gest.

— Domnule conte, zise ea, dă-mi voie să vorbesc eu mai întâi. Acest bilet, — și arătă ultimul bilet ce primise, — această rochie, — și atinse rochia de indiană ce-o purta, — vă spune ce sentimente mă aduc în acest loc.

— Sper, dragă mea, că alte sentimente te vor decide a-l conserva.

— Asta depinde de dumneata.

— Poruncește, Luisa; sunt gata la orice.

— Mai întâi, domnule conte, nu mă mai numi Luisa. Intrând în această cameră, am pierdut dreptul de a mai purta numele pe care mi l-au dat părinții mei.

— Fie, alege-ți altul, oricare ar fi, îmi va fi scump.

— O să ne ocupăm mai târziu de acest detaliu. M-ai învins, domnule conte, reluă dânsa, m-ai învins cu arme

teribile ! M-am predat, acum să ne învoim... căci numai o învoială îți ofer.

— O învoială... de amor ?

— Ba o tocmeală de afaceri.

— Permite-mi să-ți spun că în viitor se vor schimba sentimentele.

— Ai înțeles sensul cuvintelor mele, sau nu, domnule conte ?

— Perfect și aștept porunca.

— Medicul mi-a zis că mama ar putea scăpa dacă ar avea mulți bani.

— Atunci e scăpată !... Îți promit de asemenea că sora și fratele tău vor fi îngrijiți. Am să-o înzestrez pe Maria și o să mă ocup de viitorul lui Paul.

— Fratele și sora mea o vor moșteni pe mama mea.

— Cum vrei. Voi da șaizeci de mii de franci doamnei Maubert.

— Când faci actele ?

— Mâine. Acum să vorbim de tine, draga mea.

— Eu n-am nevoie de nimic.

— Înțeleg, dar eu ofer.

— Mai ștai, domnule conte, timpul trece și mai avem alte dispoziții de luat.

— Te ascult.

— Mâine, când s-o trezi, mama mea va găsi pe masă o scrisoare în care îi declar că, disperată, mă duc să mă omor... Pentru toată lumea am murit. Luisa Maubert s-a inecat.

Gaston se aștepta a vedea o virtute șovăind, o fată emoționată și naivă și iată că întâlnea o femeie decisă, un spirit practic, predându-se din dragoste filială. Această situație era aşa de ciudată și de neprevăzută, încât contele rămase incremenit.

— Te miri ? zise Luisa. Sper totuși că nu mă crezi aşa de mărșavă ca să presupui că fac paradă de mișelia mea.

— Oh domnișoară ! aceste vorbe...

— Sunt foarte nimerite, domnule conte. E o tocmeală, îți-o mai repet o dată... o învoială rușinoasă, eu o să îndeplinesc condițiile, trebuie să acorzi și dumneata o-e-ți cer, dacă vrei, de nu... spune un cuvânt și plec.

— Unde ai merge ? Să te omori ?

— Îți mulțumesc că m-ai priceput.

— Ai să trăiești, ai să trăiești spre a fi fericită, admirată, iubită, adorată, invidiată.

— Mâine trebuie să se găsească pe malurile Senei această bonetă, acest şal și o hărtie cu numele meu.

— Cel mai ușor lucru, zise Gaston după câteva momente de gândire. În odaia vecină trebuie să fie rochii pentru talia dumitale... Îmbracă-te cu ele până aduc o trăsură. La miezul nopții totul va fi gata.

Când contele reveni, Luisa era gata. Trăsura apucă pe chei și merse până la Port Royal. Acolo trăsura se opri și perechea se dădu jos. Luisa, urmată de conte, umblă câțiva timp, coborî pe mal și lăsă rochia pe bordul unei corăbii. Cu un ac ea înfipse biletul pe o bucată a îmbrăcămintei. Pe hărtie scrise adresa și dedesubt un singur cuvânt Adio ! Pentru ca vântul să nu ia lucrurile, Luisa puse peste ele o piatră grea. Apoi merseră pe jos la hotel.

— La revedere, pe mâine, domnule conte, zise Luisa oprind pe Gaston pe pragul hotelului. Te invit la masă, la ora unsprezece. Tânărul se înclină, sărută mâna ce-i întinse Luisa și plecă.

XVI Un fapt divers

Luisa petrecu o noapte teribilă, fără somn. Primele ceasuri, petrecute departe de casa părintească, fură lungi și dureroase. Avea vedenii îngrozitoare. Vocea tatălui ei gemea la urechile ei și o blestema. Ea vedea pe mama sa murind de foame lângă sacii de aur pe care îi respingea cu piciorul. Apoi, văzu pe fratele ei, devenit om, ucis în duel de contele de Rostang. Dar toate aceste preziceri nu clătină hotărârea sa. Ea își zise Acum e prea târziu !

Luisa se sculă de dimineață.

Ea găsi îmbrăcăminta pe care i-o trimise Gaston. Se îmbrăcă și aşteptă. Contele sosi mai devreme decât ora fixată. Era plin de bucurie, căci se credea victorios.

-- Ești mai mult decât exact, domnule conte, zise ea.

— Mă grăbeam să te anunț că am rezolvat toate în privința familiei, apoi vreau să pleci din această casă. Astă-seară sau mâine vei avea apartamentul tău și, după o lună cel mult, casele tale.

— Ai luat deci măsurile necesare ca familia mea să fie asigurată?

— Da, dar fără notar. Am adus ceva mai bun decât toate actele. Iată!

Luisa deschise portofelul pe care i-l întinse Gaston. Conținea zece mii de franci în bancnote și o serie de valori industriale, care, vândute după cursul din ajun, reprezentau valoarea promisă.

— Oricât de bogat ar fi cineva, domnișoară, zise Gaston, e greu să ai săptezeci de mii de franci în monedă. Cei zece mii de franci sunt destinați pentru plecarea mamei dumitale în vreun loc cu climă mai dulce. Poți să-i trimiți când vrei. Cât despre rest, îi poți da la un notar, la care vei voi, și n-ai decât să-i dai ordinele dumitale pentru întrebuițarea lor. Ești satisfăcută?

— Da, și îți mulțumesc. Acum, trimit să aducă o trăsură și pe cineva cu care să vorbesc.

— Camerista dumitale îți aşteaptă poruncile.

— Am și o cameristă! șopti Luisa. Și sună.

Acest prim act de autoritate îi făcu o impresie neobișnuită. Ea roși. De rușine sau de placere? De una și de alta poate.

— Domnișoară, zise Luisa fetei ce intră, ia o trăsură și du-te în strada Collegială, la doctorul Rémy. Spune-i că o femeie grav bolnavă îl roagă să vină imediat. Grăbește-te!...

Luisa explică lui Gaston proiectul ei. La ora doisprezece și jumătate, camerista se întoarse împreună cu doctorul Rémy. Luisa se repezi într-o odaie alăturată. Medicul intră.

— Îți mulțumesc, domnule, că ai venit, zise Gaston salutând.

— A alerga unde e nevoie de ajutor e datoria medicului.

— Dar... nu e nimeni bolnav, zise Gaston surâzând.

— Ce vrei să zici?... Își bate joc cineva de mine?

— Nu, domnule, nu...

- Atunci, explică-te, domnule... sunt grăbit.
— E vorba să fii mijlocitor pentru o binefacere.
— Te ascult, domnule.
— Cunoști familia Maubert ?
— Foarte bine.
— Pesemne că nu ști încă trista noutate...
— Ce noutate ?
— Luisa, fata cea mai mare a văduvei Maubert, a murit.
— Luisa a murit !... strigă doctorul încremenit.
— Vai ! tocmai aşa.
— O sinucidere, probabil. Ah ! asta e teribil, o fată aşa de frumoasă... aşa de devotată !...
— O doamnă binefăcătoare, al cărei nume nu-l pot spune, promisese să se intereseze de această familie nenorocită. Din nenorocire, a întârziat a se ține de cuvânt. Azi dimineață, o scrisoare din partea Luisei îi spunea că promisiunile date nenorociților nu trebuieesc uitate.
— Trist adevar !
— Domnișoara Maubert anunță în acest bilet că se duce să se înecă.
— Sărmana fată !
— Ea se roagă să se ajute familia ei, care rămâne fără nici un sprijin.
— Dar e oare sigur !...
— S-a aflat azi dimineață că a plecat de cu seară din casă.
— Ah ! Dumnezeu s-o ierte !
— Acum, domnule, iată ce se așteaptă de la dumneata Doamna de care e vorba, se consideră că ea e cauza involuntară a acestei sinucideri și vrea să repară nenorocirea pe cât îi va fi posibil. Ea vrea să nu îi se știe numele. Cunoscând caritatea dumitale și interesul ce ai purtat familiei, a îndrăznit să conteze pe dumneata.
— Ce trebuie să fac ?
— Iată, deocamdată zece mii de franci pentru cheltuielile ce socotești necesare pentru a grăbi însănătoșirea văduvei Maubert.
— Foarte bine.

- Băiețelul să fie dus într-un pension.
— În acela unde e fiul meu.
— Cât despre fată...
— O să ţin la mine până să o însănătoșe de tot, apoi o duc și pe ea într-un pension.
— Foarte bine, în câteva zile, domnule, vei fi pus în legătură cu un notar care va aranja toate chestiunile de bani. Trebuie ca cineva să fie tutorele oficial al copiilor. Consimți să fii dumneata ?
— Oh ! din toată inima.
— Trebuie să te previn, domnule doctor, că mama și copiii nu trebuie să știe nimic...
— Asta e cam greu. Cum o să le explic avereia asta subită ?
— Copiii sunt la o vîrstă la care totul se uită lesne, zise Gaston. Mai târziu li se va putea spune că această avere le vine de la o rudă îndepărtată.
— Dar mama lor ?
— Știi că ea e preocupată de suferințele sale și nici nu o să se gândească de unde-i poate veni binele de care are atâtă nevoie.
— Dar lumea ?
— Oh ! lumea e aşa de indiferentă. Dumneata vei trece în ochii tuturor ca protectorul copiilor sau ca executorul testamentar al vreunui binefăcător necunoscut.
— Câte mistere spre a face un bine.
— E adevărat că, de regulă, se face mai mult zgomot pentru o binefacere. Mâine voi avea onoarea de a te aștepta aici spre a afla rezultatul primelor demersuri. După vreo opt zile vei primi vizita unui notar, căruia îi vei scrie de câte ori va fi necesar. Nu-mi mai rămâne, domnule, decât a-ți mulțumi pentru nemărginita dumitale bunăvoiță și a-mi lua ziua bună. Sunt grăbit să merg ca să dau cont de rezultatul învoirii noastre.
- Ei se salutară și doctorul plecă zicând
- La revedere, pe mâine.
- El se duse direct la doamna Maubert. La zece dimineață, doamna Maubert se deșteptase. În casă era liniste. O privire îndreptată spre ceasornic o încredință că dormise mai mult decât de obicei. Ea se miră puțin. Acest somn prelungit îi odihnise spiritul și trupul. De

obicei Luisa se scula foarte devreme și nu pleca decât cu știință mamei sale. Aceasta, mirată că nu o vedea, o chemă de mai multe ori cu nerăbdare.

— Aici sunt, mamă, zise Paul care și el dormise mai mult. Și sări jos din pat. Într-un minut el fu îmbrăcat.

— Unde e sora ta? întrebă doamna Maubert.

— Nu știu, mamă. Patul ei e gol și chiar nedesfăcut.

— Atunci s-a dus undeva.

— Așa se pare. Ah! o scrisoare!... zise el arătând-o cu degetul.

— O scrisoare! repetă bolnava.

— Da o scrisoare a Luisei... pentru tine.

— Ciudat! murmură văduva. Dă-mi să văd.

Paul privea scrisoarea cu groază. Acest copil aşa de Tânăr avea o presimțire că disperarea surorii sale, pe care el nu o pricepea, trebuia să aibă o legătură cu conținutul scrisorii. Și-i era frică.

— Dă-mi odată scrisoarea, repetă bolnava.

Copilul luă scrisoarea cu spaimă și i-o dădu. Doamna Maubert privi hârtia câteva momente înainte de a o deschide. Ca și copilului ii era și ei frică... În sfârșit rupse plicul și citi cele ce urmează:

„Scumpă mamă,

Toate mijloacele ne lipsesc. Ni s-a retras și protecția doamnei de Rostang. Suntem părăsiți de oameni și de Dumnezeu, mi-e frică de mizerie... vreau să mor!... Am o presimțire că va fi folositoare. Înainte de plecare v-am îmbrătișat pe tine și pe Paul.. Medicul Rémy mi-a promis că c-s-o scape pe Maria.

Adio, mamă!... Adio Paul!... Fii totdeauna bun; astăzi ești protectorul surorii tale... Fii mai tare ca mine! Spune-i scumpei Marioara să se roage pentru sora ei moartă... și nu mă blestemați. Adio! adio! pentru totdeauna.

LUISA“

Din toate astea, Paul nu înțelesese decât un lucru, că n-o mai vedea pe sora sa. O paloare de moarte acoperi obrajii slăbiți și lacrimile ii curgeau șiroaie. Cât

despre mama, ea rămase mută, nemîșcată, ca împletitul.
După un sfert de ceas, speriat de nemîșcarea mamei sale,
Paul chemă vecinii care năvăliră în odaie. Scrisoarea
Luisei fu citită și comentată de toți. În același timp sosi
și un sergent care aducea rochia și adresa lăsată de
Luisa pe malul Senei. Toată lumea cunoșcu boneta și
șalul. Nu mai încăpea nici o îndoială, Luisa se încase.

În acest moment, Emanuel, care obținuse o permisie
de câteva ore, se întâmplă să vină de asemenea în strada
Mouffetard. Moartea Luisei se constatase. Ce groază !
Ce durere ! Totuși, cu toată declarația scrisă de mâna
fetei, cu toate probele, Emanuel se îndoia.

— Unde e corpul ? întrebă el pe agent.

— Nu s-a găsit încă, pesemne a fost luat de curent.
Supozitia aceasta era foarte naturală.

Emanuel începu să-l întrebe pe Paul. Copilul povestiră
tot ce știa : scrisoarea ce o adusese suorei sale și pe
care i-o dăduse o femeie care mai fusese o dată la ei,
vizita medicului, durerea Luisei, scrisoarea, cea de-a
două, adusă de factor. Asta îl puse pe gânduri pe Emanuel.

— Bună treabă ! zise proprietarul care venise și el
printre curioși, cine dracu o să-mi plătească acum chiria ? Ce este de făcut cu baba și cu băiatul ? Doar n-am
să-i țin eu.

— Nici eu, ziseră pe rând toți vecinii.

— Din nenorocire, vai ! nici eu... oftă Emanuel.

— Ba ! zise o femeie ; cât pentru bătrână, poate
merge la spital.

— Negreșit, spitalul nu s-a făcut pentru câini, zise
o alta.

— Dar copilul ?

— La stăpân, să învețe o meserie, răspunse un lucrător.

În acest moment, sosi doctorul Rémy.

— Mă însărcinez eu și cu îngrijirea copilului și a mamei, zise dânsul.

Prezența medicului silăpea curioși să părăsească odaia.
El rămase în curând singur cu Emanuel. Pe când se
transporta bolnava, Tânărul soldat făcu o percheziție

amănunțită prin toate colțurile și mobilele odăii. O hârtie mototolită îi bătu la ochi. El o luă. Era un petec din biloul lui Gaston. Pe dânsul se putea citi acest sfârșit de frază „Viața întregii familii...“

Nu era semnat decât cu inițiala G.

Hârtia era frumoasă și exala încă un parfum plăcut.

Ceva mai departe el găsi o jumătate de plic, pe care mai era lipită o parte a pecetei de ceară roșie și timbrul poștei. Fără să zică nici un cuvânt, Emanuel băgă totul în buzunar.

— Adio, domnule Rémy, zise el ; plec !... Știi ce afecțiune mă legă de Luisa, dă-mi voie să-ți scriu și promite-mi că-mi vei comunica noutățile. Își strânseră apoi mâna. Emanuel îl îmbrățișă pe Paul și plecă.

În seara aceleiasi zile, o trăsură de casă se opri înaintea casei familiei Maubert, și o femeie, elegant îmbrăcată, întrebă de Luisa.

— S-a înechat astă-seară, îi răspunse o vecină.

— Se poate ?... murmură dama.

— Din nenorocire, da ! Uite unde duce mizeria.

— Să ne înțelegem bine. Eu vorbesc de o fată foarte frumoasă, care ședea în această casă cu mama sa și o soră mai mică.

— Luisa Maubert !... Da, doamnă, ea este.

— Și zici că s-a înechat ?

— Noaptea trecută..

— Un accident pesemne.

— Nu, doamnă, de bună voie.

— Ești sigură ?

— Comisarul a venit, s-au găsit lucrurile fetei pe marginea apei. Doamna venea fără îndoială să ajute pe bieții oameni.

— Da, și-mi pare foarte rău...

— Doamna e foarte bună, dar s-a măntuit. Mama și copiii sunt îngrijiti. Le-a venit cineva în ajutor.

— Cine ?

— O inimă de aur, doamnă, doctorul Rémy

— Cu atât mai bine ! Iți mulțumesc.

— Ține, doamnă, ca să cumperi vreo jucărie la copiii dumitale. Și străina puse un napoleon în mâna vecinei.

Ea se depărtă sub o ploaie de mulțumiri și de bine-cuvântări. Această doamnă elegantă, care se interesa de familie Maubert era Imperia. Informațiile dobândite o liniștiră în privința lui Gaston.

— Am scăpat de o grija, își zise ea, nu mai e nici un pericol pentru casa de bani. Dar cealaltă !... Aceea amenință inima mea... și asta e mai grav !

A doua zi de dimineață, camerista Luisei, mergând să facă târguielile, avu ideea de-a cumpăra un jurnal.

— M-am gândit că o să te mai distrezi citind jurnalul, zise dânsa stăpânei sale.

— Îți mulțumesc, răspunse Luisa luând jurnalul. Ea îl desfăcu și începu a citi cu indiferență. Deodată scoase un șipăt. Zărise numele său scris întreg în fruntea unei coloane de știri. Palidă și tremurândă, cu inima înghețată, ea citi istoria sinuciderii sale :

O dramă intimă și misterioasă a avut loc acum două zile în timpul nopții. Niște marinari, ale căror bărci erau legate lângă Port-Royal, au găsit pe bordul uneia dintre bărci o rochie, un șal și o bonetă. Ideea că se aflau în prezența unei sinucideri le veni îndată în minte. Bănuiala lor fu confirmată printr-o circumstanță particulară. Pe bonetă, aşezat sub o piatră, era înfipt cu un ac un bilet conținând aceste cuvinte :

„Doamnei Maubert, nr. 104, strada Mouffetard. Adio !

LUISA“

Agenții autorității merseră la adresa indicată și din informațiile obținute rezultă că sinucisa era o Tânără lucrătoare, în vîrstă de opt-sprezece ani. Cauza acestui act de disperare e extrema mizerie în care se afla de mai multă vreme familia ei. Văduva Maubert zace de mult bolnavă în pat. Sărmana fată mai avea în sarcina-i o soră de șase ani și un frate de aproape opt ani. Poziția acestei nenorocite s-ar fi agravat mai mult, dacă nu i-ar fi venit în ajutor un om generos, domnul doctor R... medicul cartierului. El a declarat că și ia asupră-și îngrijirea mamei și a celor doi copii. Suntem fericiți a putea înregistra acest fapt, care probează încă o dată cătă filantropie e în inima medicilor francezi.

Până în momentul când scriem aceste rânduri, cadrul tinerei fete nu s-a putut găsi. Se presupune că a rămas agățat de rădăcinile vreunui pom. Înainte de a pune această știre sub presă, aflăm că azi, o damă elegantă s-a prezentat la domiciliul văduvei ca să o ajute. Dar, vai ! era prea târziu !... Cât este de adevărat că nu trebuie să-ți pierzi speranța în Dumnezeu.

Terminând aceste rânduri, Luisa izbucni într-un plâns amar. Deodată ușa se deschise și contele de Rostang intră.

— Luisa ! Luisa ! ce ai ? strigă el repezindu-se la dânsa.

Ea luă de jos jurnalul ce căzuse la picioarele sale.

— Iată, zise ea arătându-i articolul din jurnal, citește ! Aș fi putut trăi fericită. Gaston citi repede.

— Ei Dumnezeule, zise el, crezi oare că cu câțiva bani pe care vi i-ar fi dat acea damă ați fi fost scăpate de mizerie ? Ce poziție și-ar fi făcut ? Sora ta ar fi tot fără viitor, mama ta nu și-ar fi putut căuta sănătatea. Crede-mă, ai făcut cum e mai bine, n-ai de ce să te căiești că ai avut încrude în mine. Dar în gândul său, contele de Rostang dădea dracului de o mie de ori pe autorul acestei știri.

XVII Doamna de Hautefort

Luisa Maubert ținuse să asigure soarta familiei sale.

În două zile, mulțumită activității doctorului săracilor, totul fu gata. Fata nu-și ascunse multumirea față de Gaston. Contele socotî momentul favorabil pentru a repeta asigurările sale de iubire și a solicita favoarea de a prelungi vizita de seară.

— Am să te primesc... la mine, ii zise Luisa. Această odaie îmi reamintește prea mult de Luisa Maubert. Nu trebuie să mai fie nimic comun între mine și acea neorocită. Tânără fată dobândise deja o orecare autoritate asupra lui Gaston.

— Nu se poate ruina un Gaston, zisese într-o zi vicețele de Brogni, făcând aluzie la averea lui Gaston.

Vorbele erau cam exagerate, căci orice avere poate să părea printre-un eveniment nenorocit. Dar e adevărat, contele de Rostang era stăpânul unei averi imense.

Risipa nesocotită a Imperiei nu putuse depăși nici a zecea parte a venitului său personal. El poseda în Paris două hoteluri destinate a primi și găzdui amorurile-i trecătoare. Dacă n-a condus-o pe Luisa în unul din aceste două hoteluri, cauza a fost că omul său de afaceri găsise cu cale să le închirieze mobilate cum erau. Contele ordonă ca unul din hoteluri să i se pună imediat la dispoziție. Intendentul încercă să se împotrivească. El ii puse în vedere enormă despăgubire pe care aveau să o ceară chiriașii.

— Tine minte o dată pentru totdeauna că un Rostang nu socotește niciodată și nu te gândi decât să faci ce îți spun.

Intendentul împlini porunca și chiar în acea seară hotelul fu liber. În mai puțină vreme decât ar fi trebuit poate altuia ca să iscălească un contract, mobilierul fu schimbat, dulapurile umplute cu rufărie, vase etc., și pivnițele cu vin. În şopron se aduse o trăsură, doi cai intrară în grajd. Cu un cuvânt, hotelul era gata a primi pe frumoasa cucerită a contelui. După șase zile, Luisa se instală în noul său domiciliu. Pentru a evita orice indiscreție, ea le concedie pe servitoare. Tinerii se duseră la Gara de Nord, luară un bilet pentru Calais, dar se dădură jos la a treia stație, unde erau așteptați de o nouă cameristă și de o mulțime de bagaje. Apoi veniră la Paris cu primul tren și traseră la hotel ca niște călători care ar veni de departe.

Luisa fu primită de noii servitori o cameristă, un fecior, un vizitru și o bucătăreasă. Camerista care o însoțea pe Luisa știa numai englezesc. Acesta era capriciul fetei. În ochii servitorilor, Luisa trecea drept o Tânără engleză, sosită la Paris pentru afaceri importante și care probabil voia să se stabilească chiar în Paris. Luisa își dăduse numele de doamna de Hautefort, văduva unui ofițer mort în Indii. Pe de altă parte spre a justifica vizitele lui Gaston, căci Luisa voia să păstreze stima oamenilor săi, se învoia cu dânsul să se dea drept o

rudă depărtată care aspira a deveni bărbatul tinerei și frumoasei văduve.

Toate aceste măsuri erau negreșit foarte înțelepte și prudente, dar nu mulțumeau deloc pe pasionatul Gaston. Căci consecința lor a fost rezerva impusă Tânărului conte. El trebuia să se constrângă înaintea servitorilor, să nu vorbească tinerei fete decât cu respect și să evite orice ar putea compromite reputația doamnei de Hautefort. Această situație era dificilă. Conte o blestema, dar trebuia să o observe. Luisa o pregătise dinadins.

Ea făcea parte din planul pe care și-l făcuse pentru a ajunge la ținta secretă pe care și-o propusese. Gaston de asemenea avea socotelile sale. El își zisese că în ziua în care Luisa ar intra la el, ar avea răsplata deplină a iubirii și dărmăciei sale. Până atunci se arătase cu bună inimă, respectuos și supus, dar acum își zice că făcuse destul spre a merita recunoștința fetei pe care o adora. De mai multe ori deja, prin aluzii transparente, el dăduse ișteței Luisa să înțeleagă că e prea puțin platonic, dar totdeauna printr-un gest, printr-o privire, Luisa știuse să-l țină la distanță. Ea îl condamnase la rolul de spectator.

În seara instalării, Gaston socotea să vadă triumful său complet. Din ordinul său, se pregăti o masă superbă. El însuși alese vinurile. Sala de mâncare, garnisită cu flori, era foarte luminată. El conta pe confesiunea sărmanei lucrătoare, intrând pentru prima oară în viața sa, într-o asemenea casă unde luxul avea ceva fermecător. Luisa simți întradevăr un fel de betie; dar, fără a se arăta indiferentă, ea știu să-si păstreze cumpătul. Nu părea nicidcum mirată și oricine ar fi văzut-o, nu și-ar fi putut închipui că se găsea pentru prima oară acolo.

Nu s-ar putea spune că Luisa Maubert se născuse pentru a fi bogată, dar parcă bogăția era potrivită pentru ea. Întocmai ca acele plante rare, care vegetează de departe de pământul unde au răsărit, de departe de soarele care le înflorise, care, readuse în clima lor natală, reînviază, tot astfel și Luisa, condamnată a trăi în mizerie, era numai frumoasă; transportată însă în mijlocul luxului parizian, ea deveni admirabilă. Cu acel instinot particular ce nu se întâlnește decât la femei, ea ghicea întrebuințarea tuturor obiectelor pe care nu le văzuse nicio-

dată până atunci. Ea fusese totdeauna supusă ; cu toate acestea, din primul ceas ea știu și să poruncească, nu ca o parvenită, ci ca o femeie din lumea mare, fără înândrie și vanitate și, ceea ce e mai mult, știu să-și poruncească ei însăși.

Gaston crezuse că o să aibă plăcerea de a o face să admire apartamentul său ; da ea era aici ca la ea acasă. O nouă decepție era rezervată lui Gaston pentru masă. Luisa se purtă întocmai ca damele prea delicate. Ea luă o aripă de prepelită, mușcă dintr-un fruct, își înmuie buzele într-un pahar de vin și atâta tot. Avu grijă să se vaite înaintea servitorilor de oboseală și de somn.

Mai mult însă, ea știu să aranjeze lucrurile astfel încât să nu rămână nici un moment singură cu Gaston, care era condamnat în acest mod la acea respectuoasă familiaritate ce autoriza rudenia, foarte plăcută într-a devăr, dar care nu făcea parte aici nicidcum din programul ambițiosului Gaston.

Când Luisa se sculă de la masă, era daja ora doisprezece. Gaston crezu că Luisa avea să-i permită a o însoți în camera ei, dar ea îi răpi foarte curând această speranță.

— Vere, ii zise dânsa dându-i mâna cu un surâs foarte prietenos, îi mulțumesc pentru osteneală, ești cel mai amabil om și cea mai bună rudă. La revedere, pe măine. Și cu o expresie lâncedă, care o făcea și mai plăcută, ea adăugă :

— Pic de osteneală.

Gaston își rumegă ciuda și tăcu. Modul natural și grațios cu care Luisa spunea și făcea toate, îl consola pe Gaston de purtarea fetei.

— O să am pe cea mai adorabilă amantă, își zicea el. El sărută degetele rose ce le prezenta zâna și plecă, nemulțumit și vesel în același timp.

După câteva minute, Luisa care se grăbea să rămână singură, trimise pe cameristă și ea se culcă, nu spre a dormi, ci spre a cugeta în liniște la conduită ce trebuia să o adopte pe viitor. Ea sondase în câteva zile inima lui Gaston și se convinse că poate face dintr-însul un sclav devotat. Dar, procedeul întrebuințat de Gaston ca să o facă să capituleze, îi inspira un dezgust profund. Ea căpătă contra lui acel sentiment de respingere, care con-

duce la ură și numai gândul de a fi a lui, o umplea de groază. În ziua când luase această fatală decizie, ale cărei consecințe le simțea acum, ea nu își dăduse bine seama de pasul pe care-l făcea. Abia în urmă, încetul cu încetul, ea începu a măsura responsabilitatea faptului ei. Realitatea îi apără în goliciunea-i scârboasă. Apoi, lucru curios, respectul de sine, stima personală, crescă o dată cu averea.

În mansarda sa, aspirațiile poetice, instinctele pudice, sentimentul de castitate, în luptă cu greutățile și dureurile vieții amortiseră, nu mai existau decât în stare latenteră. Acum, când se văzu în mijlocul luxului și al avuției, ea simți redeșteptându-se dintr-însa aceste sentimente, fără a-și aduce aminte că pierduse, oarecum, dreptul de a fi pudică. Ea se vânduse pentru aur și acum tocmai aurul o făcea să se gândească la virtute !

Mai întâi încercase a amâna momentul în care trebuia să împlinească cererile lui Gaston. Ea voia să câștige timp. Și cine oare se pricepe mai bine decât o femeie în a nu acorda nimic, promițând multe ? Dar foarte curând, planul ce și-l făcuse în mansarda din strada Mouffetard se modifică, se transformă. Tot mereu gândindu-se la modul mișelesc cum o câștigase Gaston, ea începu să-l urască cu o pasiune sălbatică și să cugete la o răzbunare teribilă. Dar cum ? A ruina pe contele de Rostang cu cereri... Puțin lucru !

Și apoi câți ani i-ar trebui ca să lichideze această avere colosală ? A-l umili, a-l lovi în amorul său propriu, a-l disprețui, a-l înjosii !... Nici atâta nu e destul. Sunt oameni care acceptă robia, oricât de tiranică ar fi ea, și se cred încă fericiți de a fi tratați astfel. Ea voia ceva mai mult. Căutând o răzbunare, ciudata femeie descoperi chinul, supliciul.

A doua zi, când Gaston intră la dânsa o găsi bolnavă, întinsă pe o canapea, palidă și, mai dispusă a vorbi cu un doctor decât cu un amorez. Totuși era fermecătoare. Ea se plimbă la brațul contelui, prin toate odăile casei, admirând toate lucrurile, mai mult spre a dovedi cât prețuiește generozitatea lui, decât spre a-i manifesta mulțumirea sau bucuria. Ea lăuda gustul și eleganța ado-

ratorului ei, fără a proba totul. Gaston se grăbi a două zi a înlocui toate lucrurile ce nu fuseseră tocmai pe gus-tul Luisei.

Astfel trecură câteva zile fără vreun atac serios.

Gaston se arăta din ce în ce mai pasionat, Luisa din ce în ce mai rezervată. Dar cătă vreme putea să dureze starea aceasta de lucruri ? Gaston era într-adevăr, fermecat, se supunea fără multă împotrivire, dar se va supune oare și pe viitor ? Nu va începe oare să fie mai pretențios ? Acestea erau întrebările pe care și le punea capricioasa fată. Pentru a se convinge, ea se hotărî a face o probă definitivă.

XVIII Prima întâlnire

A treia zi, după vizita pe care o făcuse în strada Mouffetard, Imperia primi o scrisoare de la Elisabeta în temenii următori

„Domnul viconte s-a întors astă-seară. Două femei îl însoțeau o soră de caritate și o țărancă. Azi dimineață, în urma unei conferințe misterioase, care a durat mai bine de un ceas, călugărița a plecat cu o trăsură de piață, dar țăranca a rămas cu el. Domnul viconte i-a oprit pe toți la intrare, excepție făcând medicul și domnii de Rostang și d'Orca.“

— Toate astea sunt ciudate, își zise Imperia, dar de un interes mediocre pentru mine. Ea mototoli biletul spioanei și-l aruncă în foc. După o oră, primi alt bilet.

Elisabeta o înștiința că vicontele se duseseră în strada Mont-Thabor. De astă dată Imperia fu cuprinsă de o fuviozentă. Ea rupse biletul în bucăți, începu să umble prin casă ca o fiară în colivie, răsturnă câteva mobile, trânti alte lucruri și în sfârșit se opri și se puse pe gânduri. Liniștea-i venise.

— Trebuie să o cunosc pe această femeie ! strigă ea.

Mi-e o dușmancă, da, o simt din bătăile inimii, o urăsc !... Ce ! o să-mi răpească ea singurul amor ce-l pot simți și eu ? Nu, nu, o șomor mai bine. Ca concluzie la

această frază, ea trase din toate puterile clopoțelul din casă. Iulia alergă îndată.

- Ajută-mă să mă îmbrac, iute ! îi zise Imperia.
- Ce rochie vrea doamna ?
- Vreau o toaletă care să mă facă frumoasă.
- În ce mod ?

Această întrebare arăta valoarea cameristei.

Domnișoara Iulia era o artistă, nu o cameristă oarecare. Ea știa că pentru o femeie sunt multe feluri de a fi frumoasă. Ea redactase chiar un fel de „tratat al toaletei“, care destăinuia oarecare talent de observație. Da, domnișoara Iulia scria. Ea scria și era instruită. Fusese elevă la St. Denis. O decepție în dragoste o declasase. Ea decăzuse, dar își jurase a se înălța iar, prin căsătorie. Nu visa la o căsătorie prozaică cu un vizitru sau cu un fecior, nu, ci o căsătorie burgheză. Pentru scopul acesta ea voia să fie bogată și era chiar aproape de a-și completa o sumă foarte rotundă în contul Imperiei sau mai bine în al contelui de Rostang.

— Vrea doamna să se îmbrace pentru ea sau pentru alții ?

- Pentru alții.
- Pentru un bărbat ?
- Nu, pentru o femeie.
- Operă de artă, atunci.

Din fericire, cu doamna, lucrul este ușor.

— Îmi trebuie o frumusețe cuvîncioasă dar splendidă, zise Imperia.

- Unde se duce doamna ?
- La ZiteNa.
- Pentru a o vedea ?
- Da.

Înainte de a-l combatе pe dușman, este folositor să-l cunoști și să-l apreciezi.

— Este oare domnul de Brogni îndrăgostit cu adevărat ?

- Mă tem că da.

În acest moment el este la dânsa.

— Nu știu dacă pianista o fi frumoasă, relua Iulia, dar ceea ce știu, este că dacă domnul de Brogni nu este astăzi nebun după dumneata, cauza este că trebuie să

fi orb, surd și mut!... Sub ce titlu se va prezenta doamna?

— Nu știu încă.

— Asta este însă important pentru mine.

— Ai dreptate.

Ei bine, voi fi o doamnă mare care vine să roage pe o artistă aşa de cunoscută să binevoiască a asista la o serată...

În mai puțin de o jumătate de ceas toaleta Imperiei a fost gata.

— Ești minunat de frumoasă, zise Iulia.

Tânără femeie se așeză înaintea unei oglinzi

— Da, zise ea, admirându-se, sunt frumoasă... foarte frumoasă!...

Mi-ar mai trebui un giuvaier...

— Ce giuvaier?... Doamna are tot ce-i trebuie.

— Nu, îmi mai trebuie și asta.

Zicând acest vorbe, Imperia arătă un mic pumnal, cu mânerul de sidef, a cărui lamă ascuțită și tăioasă se ascundea într-o teacă de piele de căprioară. Iulia, care se mira ușor, încremeni.

— Mergi aşa departe! șopti ea.

— Ce să faci... trebuie să prevezi totul!

Imperia mai aruncă o ultimă privire în oglindă și plecă. În acest timp, Marcel și Zitella conversau.

— La ce te-ai hotărât? întrebă fata.

— O să-ți spun îndată.

Bartholomeo a mai fost pe aici?

— A mai venit, dar nu l-am primit. Apoi mi-a scris, mulțumindu-mi pentru invitație.

— Atunci o să vină?

— Negreșit.

— Să-l primești bine.

— Cum voi putea mai bine.

În acest moment camerista veni să anunțe că un zidar așteaptă afară.

— Spune-i să intre, zise Marcel.

Negresa mirată de tonul poruncitor al lui Marcel o privi pe Zittela oa și cum ar fi vrut să ceară o explicație.

Fata pricepu și răspunse:

— Draga mea, orice va porunci domnul trebuie să fie împlinit. Este ștăpânul tău cum este și al meu !

— Cum am zice, adică, logodnicul doamnei.

Numele de logodnic o făcu pe Zitella să tresără.

Toate fibrele inimii sale vibrară și o roșeață subită îi acoperi obrajii.

Pentru a-i ascunde lui Marcel emoția, ea se ascunsese după o mobilă, prefăcându-se că ar căuta ceva.

— Mai mult decât un logodnic, mai mult decât un frate, este tată pentru mine.

Negresa se înclină și-l invită pe zidar.

Viccontele îl conduse în sala de culcare și îi zise, arătându-i un loc :

— Aici trebuie să faci o ușă. Câtă vreme îți trebuie ?

— Zidul e de cărămizi, trebuie câteva ceasuri.

— Deci, astă seară...

— Va fi gata.

— Și zidurile de dincolo ?

— Sunt foarte groase. Cum se vede, cele două case formau altădată una singură, cu două scări și două porți; s-au despărțit apoi printr-un zid, ca să se poată închiria mai ușor apartamentele.

— De minune ! Să tai cu grijă tapetul și să cauți a termina până diseară.

— Diseară e gata.

Zitella asistase la această conversație cu cea mai completă nepăsare.

Când rămase singură cu Marcel, ea îl întrebă din ochi.

— Vrei să știi și tu, nu-i aşa ! îi zise el surâzând. Ei bine ! după cum vezi, îți dărâm apartamentul.

— Și cu balul mascat ?

— Tocmai pentru asta : salonul tău e prea mic, vreau să-l măresc, unindu-l cu odaia casei vecine.

— Și proprietarul ?

— Tu !

— De când ?

— De azi dimineață. Am nevoie să am la dispoziție o cameră cu totul izolată și comunicând, fără ca nimeni să știe, cu apartamentul tău. De aceea am închiriat pentru un amic din provincie apartamentul vecin. Locui-

torii de jos au părăsit casa în schimbul unei despăgubiri, iar etajul de sus era deja gol.

— N-am înțeles încă.

— Vei înțelege îndată. Când o veni vremea, ţi-oi spune ce ai de făcut. A doua zi după bal, totul va fi în aceeași stare ca mai înainte.

— Am să fac ce vei voi, sunt a ta până la moarte.

— Oh ! sper că nu va fi nevoie să mergi aşa de departe.

— Nu ești în nici un pericol ?

— Nu. Fă tot posibilul ca bucătăreașa și fata din casă să nu fie aici înainte de o oră.

— Pentru ce ?

— Nu trebuie să aibă cunoștință de cele ce se petrec. Când ușa de comunicație va fi gata, o să o acoperim cu vreo mobilă. Pentru toată lumea ea trebuie să nu existe.

— Margareta îmi cere de câteva zile un concediu, o să i-l acord, spunându-i că prânzesc în oraș.

— Si cu Grenada ce faci ?

— N-ai grijă. Ea știe să tacă.

— Crezi ?

— O cunosc.

— Bine.

Atunci o să mâncăm aici, Grenada o să meargă să ne aducă mâncare de undeva.

— O să mănânci cu mine ?

— Dacă vrei, mă ai ca musafir.

— Ce fericire ! strigă fata nebună de bucurie.

Ea începu să sară ca un copil care ar fi căpătat ceva neașteptat. Pentru prima oară contele rămânea atâtă vreme la dânsa.

El cunoștea lumea și se temea ca relațiile sale cu Zitella să nu fie rău interpretate de gurile rele. Disprețul său pentru lume, indiferența sa pentru femei îi dădeau dreptul de a fi rezervat. El se îngrijea puțin de asemenea dușmani ipocriți, dar nu voia ca fata să fie calomniată.

Cu inima sa bună și naivă, ea nu putuse pricepe necesitatea unei asemenea prudențe. De aceea fu cuprinsă de bucurie când văzu că Marcel rămâne să prânzească cu

dânsa. Și afară de aceasta ea devenise ceva pentru dânsul, ea cunoștea secretele protectorului său, și era folositoare !

Cei care au iubit fără speranță, vor pricepe ce se petrece în inima fetei.

Bucătăreasa fu încunoștiințată că e liberă să plece. Astă voia și ea, nu așteptă să i se repete de două ori.

În același timp negresa primi ordinele stăpânei sale.

Zitella și Marcel conversau încă, când Grenada veni să anunțe că o doamnă vrea să-i vorbească.

— Spune-i că nu sunt acasă.

— Pentru ce asta ? Primește-o, eu trec în odaia alăturată.

— Atunci spune-i că o aștept.

— Dar dă-i iute drumul, căci în curând trebuie să vină zidarul.

Din odaia în care se retrăsese Marcel, se vedea și se auzea foarte bine tot ce se petreceau în camera unde fusese cu Zitella.

Vizitatoarea intră. Cele două femei se salutară. Zitella nu îndreptă decât o privire indiferentă către noua venită.

Aceasta însă o examina cu multă atenție.

Dintr-o privire, ea se convinse că frumusețea artistei era desăvârșită.

Fața sa luă deodată o expresie ciudată de răutate și Zitella, înmărmurită, văzu în ochii străinei niște fulgere de mânie. Într-adevăr era mânie și ură neîmpăcată în ochii acestei femei.

Recăpătându-și liniștea prin mirarea artistei, necunoscută își schimbă numai decât expresia feței ; ochii săi devină mai blânzi și buzele surâzătoare.

Dar era prea târziu. Bănuiala intrase în inima fetei, care la rândul său începu să-o examineze pe necunoscută.

— Pot să știu, doamnă, cărei fericite împrejurări îți datorez onoarea ce-mi faci ?

— Talentului dumitale, domnișoară, reputației dumitale.

Zitella se înclină.

— Toată lumea te cunoaște. La serata din urmă ai

umplut lumea de admiratie, pretutindeni se vorbește de dumneata.

— Sunt fericită de a afla aşa ceva ; dar binevoieşte, te rog, a ajunge la scopul vizitei dumitale.

— Toți căti te-au auzit au fost răpiți, fermecăt...

Deși nu se gândise nicidcum să asculte vorbele străinei, Marcel le auzi și recunoscu, spre marea lui mirare, vocea Imperiei.

— Curios lucru ! își zise el. Ce-o fi căutând ea aici ? Sunt curios să afiu. Și-și lipi urechea de broasca ușii.

— Te rog, răspunse Zitella, fii mai puțin binevoitoare și mai precisă. Ce dorești de la mine ?

— Numaidecăt. Îți spuneam că admiratorii dumitale au fost cuceriti. Ai avut un succes colosal. Cel puțin aşa-mi spunea unul din admiratorii dumitale, amicul meu intim, vicontele de Brogni.

Acest nume pronunțat de o femeie necunoscută, o făcu pe Tânără fată să tresără și, fără voie, privirea sa se îndreptă către ușa camerei alăturate. Imperia nu-i scăpă aceasta din vedere.

— Acolo trebuie să fie, se gândi ea.

— Oh, doamna cunoaște pe domnul viconte de Brogni ? relua Zitella.

— Foarte bine, domnișoară.

— Vii poate din partea lui ?

— Nu tocmai. Cu toate astea, el mi-a însuflat dorința de-a te cunoaște.

— Cine o fi femeia asta, cugetă Tânără artistă, care vine la mine să-mi vorbească cu atâta familiaritate de Marcel ? De ce a venit ? Ce mai vrea ?

Un sentiment profund de respingere și de gelozie fi pătrunese inima. Ea nu știa să se prefacă multă vreme și răspunse cu o ironie oarecum provocatoare

— Serios vorbind, doamnă, sunt foarte recunoscătoare domnului Brogni pentru deosebita plăcere ce-mi oferă.

— Vicontele te-a lăudat cu atâta căldură, încât toate doamnele care erau la mine sunt acum geloase.

— Aceste doamne îmi fac multă onoare.

Convorbirea luase o întorsătură primejdioasă.

Imperia venise la artista pe care o credea rivala-i norocoasă, cu intenția de a o examina, de a o sonda ; dar

furioasă și umilită de frumusețea acestei rivale, Imperia își uită rolul și se lăsă în voia geloziei.

Deoarece nu admitea amorul onest, nu putea să-și închipui că Zitella rămăsese curată și voia să se răzbune pe dânsa, dovedindu-i că nu e păcălită în părerea ei. De aceea îi zise cu un ton, care singur era o insultă

— Prietenele mele au cu atât mai mult dreptul de a fi geloase, cu cât în urma unor indiscreții — curate bârfeli negreșit — se vorbește că domnul de Brogni...

Aici Imperia se opri dinadins.

— Ei bine, doamnă, spuse Zitella cu energie, se zice în lume că...

— Lumea e așa de rea !...

— Văd asta, doamnă. Dar în sfârșit ce spune lumea ?

— Ei bine, se susține că domnul de Brogni e... cum să zic ?... amicul dumitale intim...

— Nu mi-ai spus adineaori că e și al dumitale ?

— Negreșit, dar nicidecum în aceleași condiții, replică Imperia zâmbind. Pricepi ?

— Nici cât negru sub unghie, doamnă, nu am manierele din saloane și nu pricep jumătăți de vorbe.

Imperia era turbată de liniștea umilitoare a artistei. Ea simțea că sub această răceală calculată se ascundea un dispreț profund pentru dânsa. Rănită în amoru-i propriu, ea își pierduse cumpătul.

— Pentru Dumnezeu, draga mea, zise ea înăltându-și vocea, dacă vrei toate cu lingura, se zice că ești amanta vicontelui de Brogni. Acum ai înțeles ?

Deodată ușa camerei alipite se deschise cu zgomot și Marcel intră în salon, palid și tremurând de mânie.

Cu privirea amenințătoare, el înaintă spre Imperia.

— Minți, ticăloaso ! strigă el, minți !

— Cine e femeia asta cre vine să mă insulte la mine-n casă ? întrebă Zitella alergând spre Marcel.

El o strânse la piept spre a o proteja.

Imperia se sculase, fiori reci îi treceau prin tot corpul.

Dezmîntarea vicontelui o lovise în inimă ca un glonț.

— Mă întrebi cine e femeia asta ? relua Marcel. Am să-ți spun.

Imperia înțelesese ce trebuia să urmeze și se făcu ca ceara. Totuși ea îi privi cu îndrăzneală pe Marcel și pe Zitella.

— Această femeie, continuă vicantele, este o fată pierdută. Ea otrăvește aerul pe care-l respiră!... E vi-ciuil întruchipat care vine aici să insulte virtutea! Această femeie se numește Imperia!... O gonesc în numele tău...

Deodată, Imperia plecă capul. Ea nu cuteza să-l privească pe Marcel. În picioare, rezemată de ușă, cu mâna în manșon, ea strângea mânerul pumnalului.

— Ai auzit, iî zise vicantele arătându-i ușa, afară! Iute!

Imperia se supuse.

Dar, trecând pragul, ea se întoarse către Zitella și-i aruncă o privire de viperă.

- Fata tipă și fugi în brațele lui Marcel.

— Mi-e frică, zise ea.

— Nu te teme, răspunse vicantele, sunt aici ca să te apăr.

Imperia coborî scările casei, clătinându-se, ca și cum ar fi fost beată.

— Oh! murmură ea cu amărăciune, trebuie să spăl cu sânge, numai cu sânge această insultă.

XIX Proiectele

Zitella înțelesese, fără multă greutate, că ura și gelozia erau mobilele vizitei ce-i făcuse Imperia. Dar cu ce scop?! Iubirea adevărată are această particularitate că explică momentan chestiunile cele mai obscure, dar în același timp le și exagerază. Astfel se întâmplă și cu Zitella.

— Ce înseamnă asta, se întrebă ea, când se liniști de emoția pe care o încercase.

Această femeie e o fată pierdută. Ea îl iubește pe domnul de Brogni, asta e sigur. Ea e geloasă pe mine, faptul e evident. Dar este sau a fost amanta lui Marcel?

Toate aceste idei trecuă cu iuțeala fulgerului prin capul tinerei fete. Ea își simțea inimia strânsă de durere și nu-și putea reține lacrimile. Își făcuse o idee aşa de măreată despre eroul ei, încât nu se putea mânăgâia că dânsul, cu sentimente atât de nobile, se înjosise să aibă o curtezană.

Vicontele, pe de altă parte, cugeta la cele întâmplate. El ghicise demult pasiunea Imperiei; dar nu-i dăduse nici o importanță. Credea că nu poate fi decât un capriciu trecător, o fantezie. și nu se simțea nicidcum dispus să răspundă la această pasiune. Împrejurările unei lumi corupte; dar el disprețuia îndeajuns pe acești bărbați stricați și aceste femei pierdute ca să se ridice deasupra oricărei seducții.

Acum, pasiunea Imperiei pe care o judecase aşa de ușoară, îi apărea sub adevăratul ei aspect și îl umplea de mirare. Trebuia într-adevăr să fie puternică, ca să o fi putut sări pe curtezană la fapta cutezătoare și periculoasă pe care o comisese.

În același timp vicontele de Brogni făcea o altă descoperire surprinzătoare. Zitella își trădase secretul inimii. Marcel înțelesese că era iubit de ea. Asistând la această destăinuire, Marcel avu un simțământ curios. Un amestec de bucurie și de durere, o placere ţesută cu amărăciune.

— Oare poate simți inima mea altceva decât ură? își zicea el. Trebuie să mă gândesc la altceva decât la răzbunare? și n-ar fi o nebunie să o iubesc pe această copilă altfel decât ca pe o fiică? Aș putea să-i fiu tată... și totuși, cine știe dacă n-aș fi fericit! Da, dar rațiunea... Să fiu bărbat.

Și el se opri asupra tinerei artiste, care îl observa în tăcere, cu o blândă privire de milă.

Această privire îi dădu Ziteliei lovitura de grație. Ea izbucni în lăcrami.

Marcel fu adânc mișcat de această explozie de durere. De la plecarea Imperiei, fata nu-și schimbase poziția pe care o luase lângă protectorul său.

Ea stătea alături de el cu capul rezemat pe umărul lui, în atitudinea unui copil timid, care, speriat, să arascunde în brațele mamei sale.

El îi luă mâna și o depărtă ușor.

— Ce ai? o întrebă el cu un ton părintesc. Ce înseamnă plânsul asta?

— O urăsc pe această femeie, răsunse ea încet.

— Nu trebuie decât să-o disprețuiești.

— Oh! Nu aşa îmi vorbeai dumneata altădată, murmură ea.

Marcel se simți lovit în inimă de aceste vorbe.

— Dumneata!... Îmi vorbești cu dumneata acum. Ce înseamnă cicăliturile astea de copil răsfățat? Hai, fii cu-minte, nu te mai gândi la cele întâmplate; îți poruncesc, adăugă el cu un ton mânăietor.

Ea cătină din cap cu măhnire.

— O voiesc, repetă Marcel. Oare nu o să mă ascultă, copilă răsfățată!...

— Ah! ce mult sufăr! zise fata.

— Suferi?

— Da, aici.

Și sărmana copilă își apăsa mâinile pe inimă.

— Am înțeles eu foarte bine, se gândi Marcel.

Dar trebuie să-o mângeai cu orice preț.

Și ridicând capul fetei, îi zise:

— Ia privește-mă puțin.

Dânsa ridică frumoșii săi ochi către Marcel.

— Este oare femeia care a plecat cauza acestei dureri?

— Da, răsunse ea oftând.

— Fiindcă te-a insultat, te-a amenințat?

— Nu.

— În acest caz, relua Marcel, nu ai dreptate să plângi.

Ai văzut cum am tratat-o? Din asta ar fi trebuit să deduci ce mare importanță îi dau ei și semenelor sale. Află că nici o femeie n-are dreptul să ne despartă. Curtezana Imperia n-a fost nimic și nu-i va fi nimic vicontelui de Brogni.

Lacrimile Zitellei încetară îndată.

— Ah! ce nebună sunt! zise ea.

Surâsu-i fermecător apăru pe buzele-i trandafirii. Ea știa că Marcel e incapabil de a minti și asta o consolă.

Își trecu atunci mâna peste frunte, ca pentru a goni orice idee rea; apoi, reluându-și tonul vesel și glumeț ce-i era characteristic, ea îi zise lui Marcel

— Să nu mai vorbim de asta. Comunică-mi planurile tale... Dar înainte, ia să vedem ce mâncăm, mi-e tare foame!

Marcel surâse, o sărută pe frunte și, fără a-i mărturisi totul, el îi făcu confidențe importante.

Baronul Bartholomeo fu obiectul conversației lor.

Italianul răspunse printre scrisoare pasională la invitația Zitellei, deși rămăsese cu o bănuială în inimă.

Scena cu maimuța îl umilise foarte mult și bănuia că fusese o păcăleală; dar cum să-și poată explica cineva în ce mod s-au înteles fata cu maimuța.

La urma urmelor el își zise că totul nu putea fi decât o întâmplare și că fata cedase numai unui acces involuntar de râs, prilejuit de întâmplare.

Chiar în seara întoarcerii sale de la vicantele de Brogni, Bartholomeo, încis în odaia sa, începu să facă niște exerciții foarte bizare cu o pereche de cărți de joc.

El fu surprins în această ipostază interesantă, de către Carlos, servitorul domnului de Brogni.

— Ne-am întors, zise feciorul.

— Ce s-a făcut?

— Excursii în mai multe sate ale împrejurimilor din Bourges.

— Ce coincidență, murmură baronul, ce căuta el acolo?

— O femeie din acel loc.

— Cum o cheamă?

— Nu știu.

— Nu ai însoțit-o?

— A trebuit să rămân la Bourges. Totuși, am înteles că era vorba de o doică.

— Nu ții minte numele câtorva din locurile unde ai fost?

— Am auzit vorbindu-se de Néronda, de la Guerche, de Vierzon, de Chanat, de Saint-Florent.

- Ah ! Saint-Florent ?
— E ultimul loc unde a fost.
— Ciudate lucruri.
— De la Saint-Florent d'Orca a adus o țărancă care mi se pare că este în serviciul domnișoarei Zitella.
— Ciudat, foarte ciudat... spune îngâinte !
— Eu am fost trimis, câteva ceasuri mai-nainte, cu ordinul de a-l aştepta pe domnul d'Orca la el acasă.
— Cine este celălalt Tânăr care îl însoțea pe viconte ?
— Nu-l cunoșc, dar știu sigur să era o fată travestită.
— Amanta sa, pesemne.
— Așa cred și eu, căci vicantele era foarte familiar.
— Fără îndoială, omul ăsta mă deranjează zise Bartholomeo.
— Ei bine ?
— Să nu ne grăbim. Da, acest om mă incomodează, mă chinuieste și nu știu de ce... N-am vorbit niciodată cu el, l-am văzut de trei, patru ori, iar el nu m-a zărit decât o dată, deghizat. Dar mă privea cu atâta băgare de seamă că m-a silit să întorc capul. Până azi nu doream decât aurul lui, acum îl urăsc !... mă tem de el.
— Spune un cuvânt și...
— Nu, asta ar însemna să mă bag într-o belea mare. Un om ca vicantele nu poate dispărea fără pedeapsă pentru făptuitori. Suntem în Franța.
— Altădată nu erai aşa de prudent.
— N-aveam dreptate. Și apoi la ce mi-ar folosi ?
— Plăcerea răzbunării.
— Nu am de ce să mă răzbun pe acest om.
— Ești sigur ?
— Nu mi-a făcut nimic, nici nu mă cunoaște.
— Fie. Dar o cunoaște pe Zitella.
— O mai cunosc și alții, ce este cu asta ?
— Ca amorezat, îți lipsește clarviziunea.
— Ce vrei să zici ! exclamă baronul, apucând brațul complicelui său. Crezi că acest om...
— Nu cred nimic. Știi numai că domnul de Brogni merge de câteva zile la artistă și adeseori pe ascuns.

Sunt sigur apoi că acum este la dânsa, căci a spus să nu-l aşteptăm înainte de miezul nopții.

— Ah ! tu m-ai luminat, strigă italianul. Iată deci care este motivul respingerii mele ! Așadar, eu sunt bătaia lor de joc !

— Ah ! vai de ei !...Ai dreptate, Carlos, trebuie omorât !

— Asta e altceva.

— Zici că astă-seară e la ea ?

— Da.

— Trebuie mai întâi să mă asigur că nu mă înseli... ura e oarbă.

— Ca și amorul.

— Taci. Sângele îmi fierbe... capul îmi arde... Dacă m-aș lua după furia mea, aş merge și l-aș ucide în fața ei.

— Prost mijloc. Doar nu îți vei închipui că vicantele o să-și țină mâinile în sân și o să se lase tăiat ca un miel. Chiar admîțând că ai ieși învingător în luptă, tot nu ai avea de ce să te bucuri, căci...

— Ai dreptate. Ce ai de făcut astă-seară ?

— Sunt liber.

— Atunci, să mai vorbim.

— E sigur că vicantele o să se întoarcă pe jos.

— Cum aşa ?

— Birjarul este beat mort... datorită mie. L-am culcat și l-am închis în odaia sa.

— Am priceput.

Vom merge la ora unsprezece la Mont-Thabor. Dacă ieșe din casă, e mort ! Nu stă nimeni la o fermeie singură aşa de târziu, fără să fie amantul ei.

— Natura.

— El, amantul Zitellei ! Si eu am fost batjocura lor ! Sânge și moarte ! urlă italianul.

Deodată el se lovi peste frunte. Își aduse aminte de exclamația pe care i se păruse că o auzise în odaia Zitellei.

— Nu era oare chiar el martorul nevăzut al rușinei mele ? El era acolo când am fost gonit ca un servitor ? Nu, e peste putință ! Si totuși...

— Ah ! continuă el cu o voce tare, măsurându-l din ochi pe Carlos, cum se vede nu stai tocmai bine cu stă pânul tău... Ce neînțelegeri veți fi având ?

— Cearta de familie, zise Carlos.

— Cearta de familie ?... Drace, ia povestește-mi istoria asta.

— Nu, astea sunt afacerile mele. Destul să știi că poți conta pe mine în orice a-i face contra lui.

M-ai băgat la dânsul pentru a servi interesele dumitale, din întâmplare s-a nimerit să dau de un cunoscut cu care am ceva de aranjat.

— Cum vrei.

La ora unsprezece fix, Bartholomeo și Carlos, înfășurați în mantalele lor se plimbau, despărțiti unul de altul, prin str. Mont Thabor, așteptând ieșirea vicontelui de Brogni.

XX Clondirul de aur

Imperia își frământa capul cu fel de fel de planuri de răzbunare ; dar nici unul nu i se păra demn de răzbunarea sa. Putea ea să se răzbune pe viconte ? Vai ! nu. Inima sa pleca împotriva ei însăși. Nu putea decât să lovească în Zitella, să lovească crunt, fără milă !... Dar în ce chip ? Ceea ce o făcea să turbeze de mânie, e că recunoscuse imensa superioritate a rivalei sale. Ea nu putea să-i ierte Zitellei că rămăsese virtuoasă și nepătătată. Imperia înțelesese de asemenea că fata era mai mândră de reputația sa decât de frumusețea și talentul ei.

Pe de altă parte, ea știa că Marcel era dușmanul viului și al destrăbălării. Numai față de contele de Rostang, Marcel nu era aşa de sever. Negreșit, el aprecia după merit inima corruptă a lui Gaston ; dar fiindcă îi păstra contesei o stimă și un respect profund, ierta păcatele fiului în favoarea mamei. El mai spera apoi, că mai curând sau mai târziu, Gaston, scârbit și sătul de desfrâname, va intra în viață onorabilă și folositoare la care era chemat de avereia și numele său.

Imperia se decisese s-o compromită pe Ziletta, știind că numai astfel ar reuși să se răzbune indirecț și pe Marcel.

— Ce ai face tu în locul meu ? o întrebă ea pe cameristă.

— Eu ? Deoarece amorul unui bărbat nu face două parale, m-aș aşeza la masă și aş mâncă foarte liniștită. Apoi aş merge să aud câteva prostii la Palais-Royal. M-aș întoarce apoi acasă, m-aș îmbrăca frumos și aş merge la vreo petrecere unde vreun alt cavaler frumos m-ar face să-l uit pe viconte.

— Asta ar fi într-adevăr lucrul cel mai cuminte.

— Dar nu vreau aşa. Trebuie să mă răzbun !

— Pe el ?

— Nu, pe ea.

— De ce nu pe dânsul ?

— Fiindcă-l iubesc !

— Atunci n-ai să reușești.

— Poate da !... Ah ! dacă aş putea uita o dată acest amor blestemat !

— Dă Doamne să fie cum dorești !...

— Astă-seară mergem împreună.

— Unde ?

— La bal.

— La bal ?... Și mă iezi cu dumneata ? exclamă cu bucurie camerista. La Mabille ?

— Nu, la „Clondirul de aur“.

— Ce bal este la „Clondirul de aur“ ?

— Un bal foarte căutat... de domnii pungași cu tovarășii lor de buclucuri și sotii și alți meseriași de acest soi

Iulia se strâmbă într-un mod foarte semnificativ.

— Nu-ți place ?... Ce mofturoasă mai ești !...

— Ce Dumnezeu, când servești pe o elegantă... regina lumii, a plăcerilor...

— Regina ta este fata unui hoț, zise Imperia.

— Doamna își bate joc de mine, răspunse Iulia râzând.

— Nicidecum. Mi se pare că mama mea, care vindea zarzavat în fața pieții, trăia cu un pungaș de soiul cel mai bun. Acest personaj, care se zice că este tatăl meu, după ce fusese adoratul tuturor fetelor din mahala, se apucase să fure din buzunarele trecătorilor.

— Doamna mă face să incremenesc! Ar putea jura cineva că ești fata unui duce și a unei marchize.

— Fiindcă am picioare mici și mâini frumoase. Așa zice Rostang că se cunoaște rasa. Dobitoțul! parcă ar fi rase!...

Înțelegi că toaleta noastră nu trebuie să fie prea îngrijită. Ține, ia cheia și deschide cabinetul său în care n-ai intrat niciodată. Ai să vezi o mulțime de costume diferite.

Iulia deschise cabinetul și aduse dintr-însul o mulțime de zdrențe. Erau rochii de indiană, murdare, bonete, jupoane, șaluri, ghete cărpite, cu un cuvânt tot ce poate forma toaleta de duminică a unei strângătoare de zdrențe.

— Ce e asta?! exclamă camerista. O să ne îmbrăcăm cu zdrențele astea?

— Negreșit.

— Ba, bine că nu!... corpul dumitale în cărpele astea!...

— Zdrențele astea sunt murdare numai pe afară. Le-am îmbrăcat deja de trei ori. Nu cumva ai vrea să mergi la balul de la Chopine d'Or cu ghete de satin?

Către ora 10 seara, stăpâna și camerista, îmbrăcate ca femei din popor, învelite cu șaluri lungi, plecară din casă prin poarta dosnică. Ele luară o trăsură și se opriră la vreo 500 de pași de cărciuma „La Clondirul de aur“, situată la capătul unui bulevard exterior, între barierele de la Santé și de Lourciene.

Casa era împărțită în două cărciumă și salonul de bal. Ambele comunicau printr-un gang întunecos, abia luminat de o lampă neagră. Sala de bar era îngustă, joasă și aşa de întunecoasă încât trebuia luminată la miezul zilei. Perdelele, pătrate cu roșu și alb, înegrite de fum, acoperneau geamurile opace. Mese și scaune, țintuite pe podea, o tejghea, acoperită cu tinichea stricată, și un felinar atârnat de tavan, compuneau mobila apartamentului. O scară, din spatele tejghelei, ducea la pivniță.

Sala de dans avea drept tavan un acoperiș de geomuri aşa de murdare încât abia putea străbate lumina prin ele, zidurile erau acoperite cu zugrăveli reprezentând grădini cu butoaie de vin, soldați și femei bând și jucând. De jur împrejur erau bânci și mese înguste.

În capăt, era o estradă pentru orchestră. Un miros neplăcut îți strângea gâtul întrând în acest cuib de infecție.

Era luni. Ceasul bătu ora unsprezece tocmai când Imperia opri trăsura.

— Ne lăsăm șalurile în birjă, zise ea birjarului. Bea puțin ca să-ți treacă de urât până ne întoarcem.

Birjarul luă francul oferit și intră într-o cărciumă. În acest timp, cele două aventuriere se duceau pe jos la balul de la „Clondirul de aur“. Imperia nu intră în sala de bar, ci bătu într-un mod particular la fereastră. Înădă apără în prag stăpânul localului. Tânăra femeie se apropie de el.

— Cât este ceasul ? zise ea.

— Ceasornicul s-a oprit, zise cărciumarul.

Aceste vorbe erau semnul convenit mai înainte.

— Picioar-de-Fier și Nas-Cârn au venit deja ? întrebă Imperia.

— Cei dintâi, numai.

— Și Mușteriul ?

— Bea într-un colț.

— Salonul e liber ?

— Până la unu.

— Îl iau eu atunci.

— Știi condițiile ?

— Iată proba.

Și zicând acestea puse în mâna hotelierului o monedă de aur. Cărciumarul făcu un gest de surprindere și le privi pe cele două femei cu niște ochi de tigru.

— Asta e tot ce am, zise iute Imperia, și tovarășa mea n-are nici o para, deci, să nu faci vreun plan rău, domnule Landry.

Domnul Landry își mușcă buzele și surâse. Domnișoara Iulia tremura ca frunza.

— O să trecem prin gang, anunță-i pe Mușteriul și pe Picioar-de-Fier. Adu o sticlă cu rachiu și pahare.

Înainte de a intra în gang, Iulia o apucă de braț pe Imperia și-i zise

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă, să nu intrăm în asemenea loc !

— Vorbește mai încet și nu-mi spune doamnă, sări coaso.

— Poți să-mi zici fricoasă cât vrei, eu nu-i cunosc pe musafirii de aici și cărciumarul nu-mi însuflă nici o încredere. O să ne omoare aici !

— Taci odată, proasto ! Vrei pesemne să ne sugrume.

Aceste vorbe băgară și mai multă spaimă în cameristă.

— Domnă, zise ea cu o voce tremurătoare, am să te aştept în trăsură.

Zicând aceasta Iulia o luă la fugă.

— Ei bine, am să intru singură, își zise Imperia. Ea își pipăi buzunarul ca să se asigure că avea în el un pistol cu două focuri și apoi intră în gang. După un moment, se găsi în fața stăpânului Landry, care deschise o portiță și așezase pe prag un litru de rachiu și pahare. Această portiță conducea într-un beci în care trebuia să cobori printr-o scară mobilă. O lampă lumina în mod confuz baza scării.

Imperia luă sticla și paharele și coborî cu curaj. Totuși avu un fior rece, auzind portița închizându-se în urma ei.

Ajungând jos, ea luă lampa și merse într-un colț unde căută pe zid, câtva timp până găsi un cârlig, îl trase către sine și îndată se deschise o ușă ; Imperia intră. Ea se găsea într-o pivniță circulară, ai cărei pereti erau plini de haine ce atârnau ca într-o prăvălie. La mijloc era o masă înconjurată de scaune. Trei rogojini acopereau o parte a zidurilor. Imperia puse felinarul pe masă, lângă pahare și sticlă și așteptă. În acest loc infiorător, se putea vorbi și face orice fără să se audă afară.

Toate crimele erau posibile, fără să rămână vreo speranță victimelor. Zece minute trecură. Deodată o trapă subterană se ridică și cei doi oameni, așteptați de Imperia, intrără.

Picior-de-Fier era un om uscat și slab, cu membrele subțiri, fruntea oblică și pleșuvă, o privire de bandit, cu buzele subțiri și totdeauna strânse. Era tipul vicleniei și al cruzimii. Era șchiop și-și datora numele de „Picior de Fier“ multelor ținte bătute în tălpile ghetelor sale.

„Mușteriul“ era un bătrân cu o statură înaltă dar înaltă de ani și de vicii. Era cam gras, avea ochiul tulbure, buzele groase, fruntea mică, sprâncenele stufoase și unite; pe obraz purta pecetea beției. „Mușteriul“ își datora numele împrejurării că nu-și schimba cârciumarii.

— Ah! ah! Tu ești fetițo?! Ce mult e de când nu ne-am văzut!

— E adevărat, adăugă Picioar-de-Fier, e mai bine de un an. Doamna se vede așa de rar... ca în zilele fericite.

— Am fost în călătorie.

— Se vede că nu te-ai îmbogățit, continuă Picioar-de-Fier, aruncând o privire de judecător de instrucție pe costumul Imperiei.

— Ai dreptate. Dar asta nu te împiedică să câștigi 500 de franci!

— Cinci sute de franci! Tunete și fulgere. Asta-i va-săzică o afacere cumsecade. Nu e așa, Mușteriule?

— Mi-e sete, murmură bătrânul.

— Ei bine, bea! zise Imperia umplând paharele.

Bătrânul bețiv nu așteptă să i se zică de două ori. El bău, fără să răsuflă, paharul de rachiu.

— Acum, ia să vedem, micuțo, ce trebuie să facem?

— Trebuie să ne jucăm cu cuțitele? întrebă Picioar-de-Fier.

— Nu, nu e decât o glumă inocentă.

— Frumoasă și ciudată glumă trebuie să fie și aia, dacă se plătește cu cinci sute de franci.

— Fără a pune la socoteală partea ei, murmură Mușteriul.

— Încă un pahar înainte de a începe, zise Imperia.

— Dar, tu nu bei deloc, drăguță, zise bătrânul punând paharul gol pe masă.

— Am guturai, răspunse ea.

— Ia spune-ne despre ce e vorba?

— Trebuie să furați o fată.

— O răpire! murmură bătrânul bețiv.

— Tac, limbutule.

— Pentru asta vei înfunda pușcăria chiar și ocna!

Imperia dădu din umeri și umplu pentru a treia oară paharul Mușteriului.

— Bea, zise Picioară-de-Fier, asta te va liniști în privința Codului penal.

— Ai dreptate, asta înseninează ideile. Acum, puică, începe.

Împeria spuse încet confidența sa ; pesemne secretul ei era teribil, căci din când în când, pe când vorbea, bandiții tresăreau. Ea se prefăcu că nu observă emoția celor doi auditori. Picioară-de-Fier dădu la o parte paharul. Mușteriul și-l golise încă o dată pe al său. Figura sa se aprinsese, talia i se îndreptă, privirea i se deșteptă, ca inviat de puterea alcoolului.

Voce-a-i devenise mai sonoră.

— Așadar, vecinico, asta e pentru tine o glumă ?

— Nu sunt muiere, zise Picioară-de-Fier, dar ceea ce-mi propui, mă face să-mi treacă sudori reci pe spinare.

— Nu vă știam aşa de impresionabili, dragii mei.

— O urăști aşa de tare pe acea păcătoasă ?

— Dar, ce credeți ? Că am să vă dau aşa de florile mărului 500 de franci ? Să mergeți poate să spuneți vorbe dulci acelei prințese ?

— Nu, dar ceea ce céri...

— Un fleac ! Se vede că nu știți ce-i gelozia !

— De gelozie, dar ? replică Mușteriul ai cărui ochi scânteau. Atunci înțeleg.

— O femeie mi-a furat amorul ce visam... Sunt femeie, mă răzbun.

— Da, gelozie și răzbunare ! Aceste două sentimente trăiesc totdeauna într-o inimă umilită. Dar răzbunarea nu se vindecă. Poți să-l chinuiești, să-l omori pe vinovat. Acest rău te roade mereu ! Rana săngerează încă. Atunci îi părăsești pe toți, casă, familie, prietenii. Bei ca să uiți. Uitarea te uită ! Bei iar, bei mereu, te tempești. Inteligența moare. Rațiunea se duce și uitarea tot nu vine ! Te azvârli în sânul crimelor, te faci bandit și uitarea tot nu vine ! Te răzbuni, dar nu poți să uiți ! Ții minte totdeauna !

Vorbind astfel, vocea bătrânelui schimba toate tonurile, devenind când vibrândă, cînd întreruptă, când ame-

nințătoare. Imperia asculta cu groază. Niciodată nu-l văzuse astfel. Chiar Picior-de-Fier era mișcat.

— Să beau ! răcni Mușteriul, să beau ! Și înainte de a fi împiedicat, el apucă sticla și începu să bea.

— O să se omoare ! strigă Imperia încercând să-i smulgă sticla.

— Ah ! ah ! ce fată bună ești ! Nu vrei ca tatăl tău să se omoare, căci sunt tatăl tău. Așa spune legea. Frumos lucru și legea ! Legea e mai mult decât natura, decât Dumnezeu ! Știu bine treaba asta, eu notarul.

Imperia se întrebă dacă trebuie să ia aceste vorbe drept revelații smulse de remușcare și de beție sau ca aiureli ale unui creier în delir. Cât despre Picior-de-Fier, acesta începuse a simți efectul rachiului și moțăia de somn. Imperia se apropie de bețivul cel bâtrân.

— Ai fost deci notar ? întrebă ea curioasă.

— Notar, regal ! O funcție superbă, și o femeie... mai frumoasă decât tine ! O iubeam... Eram un prost. Acum sunt filosof... La urma urmelor ce-mi pasă că m-a înselat ? Ah ! ah ! era un cavaler frumos, domnul marchiz de Varandez. Închipuiește-ți ce caraghioasă istorie. Vrei să îți-o povestesc ?

— Da, povestește-mi-o.

— Ah ! de ce ? Același cântec. Un bărbat prea încrezător, o femeie fără inimă, un seducător, un brazilian. Și, apoi... Iată că nu mai știu ce spun. Ajută-mă.

Și nenorocitul se opri căutând a-și reapuca șirul ideilor. El bău încă o dată din rachiul rămas și privi fix la Imperia. Imperia păli. În mod instinctiv ea își depărtă scaunul.

— Nu te teme, zise bețivul, nu te omor... ca pe mama ta Ah ! ce mult semenii cu ea.

— Ai omorât-o pe mama ? strigă Imperia îngrozită.

— Cine a zis asta ? Nu e adevărat, notarul, notarul brazilianului. Marchizul a fugit... dar ea...

— Ei bine, ea, ce i s-a întâmplat ? întrebă Imperia gâfăind.

— Ai dreptate, fata poate știe ce i s-a întâmplat mama sale.

— Era într-adevăr mama mea ?

— Notarul... Nu eu, pricepi ! voia s-o omoare.

— Sunt inocența curată... zicea ea.
— Curată ! vorbă să fie, toate zic aşa.
— Totuși, dacă era adevărat !
— Aș ! mințea, ascultă-mă pe mine. Se iubeau prea mult. Notarul nu o crezu... El puse mâna pe un cuțit... Atunci ea îl opri cu vorbele astea

— Sunt însărcinată !...

— Însărcinată ! și zicea că nu era vinovată, mizerabilă !

Notarul era om de treabă, așteptă. Imperia respiră. Bătrânul răspunse printr-un răcnet.

— Nu o iertase, o să vezi, el avea o idee..

Imperia ascultă cu o curiozitate înclocuită. În sfârșit misterul copilăriei sale i se desfășură într-un mod cu totul neașteptat.

— Copilul se născu, continuă bețivul. Era o fetiță...

— Eu ? strigă Imperia sculându-se.

— Tăcere ! Auzi ? Sunt ceasurile unsprezece. Mama doarme... acum poți intra... Copila doarme alături de ea.

— Vino dragă, trebuie să mori ! să mori numai decât... fără spovedanie. Ea îi jură iar că era inocentă, îi jură pe capul copilei. Ticăloasa, nelegiuța ! Dar notarul... pricepi ce-ți spun, notarul nu o crezu.

— Și ?

Aici, bătrânul se sculă. El avea ochii mari, gura căscată și plină de bale. Era hidos.

— E în stare să mă omoare, se gândi Imperia. Și vârî iute mâna în buzunarul unde era pistolul.

— Îmi ceri iertare în numele copilei ; bine, să trăiască. Dar am să fac din ea o fată pierdută... pricepi ? pierdută ca mama sa ! Nici o milă ! Are să fie ca și tine, rușinea sexului ei. Și tu, tu vei muri... nu știu cum, dar vei muri !

El ajunse la culmea delirului. Se repezi cu pumnii strânși asupra Imperiei, care abia avu timp să sară la o parte. Brațele nebunului nu apucă să decapte văzduhul.

— Te-am prins ! urlă el, te-am pris ! Nu mai scapi. Ce e asta ? Un portret ! Al său ! vroiai să-l duci în mormânt... ah ! ah ! ah !

Deodată, mizerabilul se retrase, fața lui era palidă.

Ochii îi ieșeau din cap. Brațele, întinse înainte, păreau că depărtează pe cineva.

— Du-te, du-te fantomă ! strigă el. Ce vrei ? Pe fata ta ? Caut-o. Vrei portretul ? Ia-ți-l... Dar du-te !... Ia-l !... Lasă-mă, lasă-mă... spectru !

Vorbind astfel, Mușteriul își sfâșia hainele și scoase din săn un medalion. Îl smulse iute dimprejurul gâtului și-l aruncă Imperiei. În același timp, întinse brațele, scoase un tipăt și căzu cu fața la pământ. Imperia se repezi afară din pivniță. Ea urcă tremurând scara, trase zăvorul, mai mult moartă decât vie, se îndreptă către colțul străzii Boutin, unde o aștepta trăsura.

XXI Medalionul

Birjarul, după ce bău câteva pahare de rachiu, se urcă pe capră ca s-o aștepte pe Imperia și adormi. Iulia intră în trăsură, se ghemui în spate și așteptă cu nerăbdare reîntoarcerea stăpânei sale. În același timp Imperia asculta destăinuirile compromițătoare ale Mușteriului. Picioar-de-Fier se prefăcuse că doarme. Apoi văzând că nimeni nu-l observă se furișă încet afară. Picioar-de-Fier nu era un bandit ordinar ; el era intelligent și judeca foarte just. Voia să cunoască locuința Imperiei. Pentru acest scop, trebuia să o urmeze ; de aceea îl părăsise pe tovarășul său.

— Desigur n-o să meargă afară din oraș, se gândi el, ci trebuie să o ia pe strada asta în oraș.

El înaintă prin strada de la Santé până la intrarea străzii Boutin, unde aștepta trăsura. O trăsură la miezul nopții, într-un cartier aşa de singuratic, nu e lucru obișnuit. Acest fapt extraordinar ii produse lui Picioar-de-Fier o via satisfacție.

— E trăsura ei, se gândi el. Cu toate aparențele, femeia asta nu e dintr-ale noastre. Ea poartă rochie zdrențăroasă, într-adevăr, dar mâinile ei sunt albe. Are un șal prost de câțiva gologani, dar părul răspândea un parfum delicat. Nu bea, are aere de regină, un ton poruncitor. Nu, nu, nu e dintr-ai noștri. E vreun mister la mijloc.

Și pe oriunde e un secret, trebuie să găsești -- dacă cauți puțin — o mină de aur sau de argint, măcar.

Picior-de-Fier era un filosof practic. Pe când examină cu atenție trăsura, Iulia scoase capul pe fereastră pentru a privi în stradă.

— Oh ! oh ! își zise Picior-de-Fier, mai e cu cineva ! Sunt sigur că nu mă înșel. Asta trebuie să fie servitoarea. Deci nu pe socoteala altuia vrea să se aşeze la lucru. Picior-de-Fier, amice, bagă de seamă.

El se ascunse într-un colț întunecos și așteptă. După un sfîr de ceas auzi niște pași grăbiți. Imperia venea îngrozită din cărciumă.

Ea deschise brusc portița trăsului, sări înăuntru fără a privi în jurul ei și cu imprudență strigă birjarului

— Strada St. Georges... În galop... Cinci franci bacășis...

Ușor ca o veveriță Picior-de-fier avu timp să se agățe în dosul trăsului și a se instala acolo în modul cel mai comod.

— În sfârșit ai venit ! zise Iulia stăpânei sale. Dacă mai întârzișai cinci minute, aş fi anunțat poliția.

— Și-ai fi făcut cea mai mare prostie.

— Ce să fac, nu sunt aşa de curajoasă ca dumneata ; locul acela pare o ascunzătoare de bandiți.

— Dobitoaco, vezi bine că nu am muștit.

— Negreșit, dar te-ai speriat cum se cade, căci tremuri din tot corpul.

— De frig, răspunse Imperia. Se înveli bine cu șalul și se ghemui în fundul trăsului.

Iulia pricepu că stăpână-sa voia să tacă. Imperia cugeta la lucrurile teribile pe care le auzise. Era plină de nerăbdare să ajungă acasă ca să examineze medalionul ce-i căzuse din întâmplare în mâini și în care trebuia să fie — după toate probabilitățile — portretul tatălui ei.

Preccuparea sa fu aşa de mare încât îl uită pe vicecontele de Brogni și pe Zitella.

În mijlocul vieții sale agitate, Imperia conservase un sentiment ciudat, compus din respect, iubire și curiozitate pentru femeia care o născuse și pe care ea nu o cunoscuse. Vorbele Mușteriului redeșteptară aceste sentimente ce dormeau în sufletul ei. Ea se simți cuprinsă

de milă pentru acea nenorocită care plătise cu viața greșeala căreia ea îi datora viața. În același timp simți născând în ea o ură mare împotriva omului care, după ce o pădesise pe vinovată, continuase răzbunarea împotriva copilului innocent.

La începutul străzii St. Georges, ea opri trăsura și se întoarse pe jos fără a bănuia că era urmărită. Nimeni în casă nu o văzuse ieșind, și nimeni nu o văzuse intrând. Afară de Iulia, toți servitorii ar fi putut jura că Imperia nu plecase de acasă.

Înainte ca trăsura să se fi oprit de tot, Picior-de-Fier, lăsând trăsura, se furișă în umbra unei curți. După zece minute el știa deja locuința Imperiei.

— O să mă dezbrac singură, iî zise Imperia Iulie, poți să te duci să te culci. După ce închise ușa, primul lucru ce-l făcu Imperia, fu de a examina medalionul. Era un giuvaer de aur, foarte elegant. De jur împrejur erau cavități unde fuseseră pietre prețioase. Aceste pietre sau aceste perle fuseseră desigur scoase și vândute de către Mușteriul. Imperia apăsă resortul și deschise căpăcelul. Pe o parte era portretul unei femei de o frumusețe rară.

— Asta e, deci, mama mea ! zise Tânăra femeie, contemplând cu lăcomie acest chip încântător, ai cărui ochi mari exprimau blândețe și melancolie. Timpul pălise culorile și alterase delicatețea contururilor ; dar se putea ușor recunoaște că acest portret era zugrăvit de un artist talentat.

Fără a ști ce face, Imperia își duse medalionul la buze. De când se cunoștea, aceasta era poate prima sărutare castă ce-o dădea.

— Și a fost omorâtă ! murmură ea, fără mișă, pentru frumusețea, pentru tinerețea ei !... Ah ! am să o răzbun !... Întoarse medalionul.

A doua miniatûră reprezenta pe un Tânăr de o frumusețe neobișnuită. El avea o frunte înaltă, părul negru, culoarea feței palidă, gura surâzătoare. Toată fizionomia arăta o natură infocată și pasională.

— Ciudat lucru, parcă cunosc această figură, zise Imperia examinând portretul. Da, am văzut la cineva acești ochi, această frunte intelligentă ; am văzut acest cap mândru... Deodată, tresări. Privirea sa să lumină.

— Oh ! nu mă înșel, nu mă înșel ! strigă ea încremeneită, e Zitella. Deci, continuă ea, dacă acest om e tatăl meu, atunci Zitella ar putea fi sora mea !... Sora mea !... sora mea !... nu se poate. Visez... și totuși e aceeași privire, aceleași trăsături blestemate, aceeași frumusețe mândră...

Atunci, cu gelozia se uni invidia, și ura sa crescă când compară soarta sa cu aceea a rivalei sale. Amândouă erau fumoase, tinere, bogate, celebre. Dar Zitella își datora averea și celebritatea talentului ei, virtuții sale. Imperia datora totul imoralitatea.

Pentru Zitella, respect, considerație, pentru ea, rușine, dispreț... Pentru Zitella un viitor liniștit, bucuriile casnice, tezaurul maternității, pentru ea singurătatea, disperarea și mizeria poate...

Aceste gânduri o turbau și o rechemară la realitate, adică la planurile sale de răzbunare. A doua zi de dimineață, factorul aduse o scrisoare de la Elisabeta. Spi-oana îi scria :

„Domnul de Brogni și-a petrecut ziua de ieri la balul din strada Mont-Thabor. Se vorbește mult de un bal mascat, ce-l va da Zitella peste câteva zile. Domnul de Rostang are o intriga serioasă. Dacă nu vei luce măsuri urgente, o să-ți scape.“

— La dracu ! strigă curtezana mânioasă, tot iadul e împotriva mea !... Din fericire, știu să mă lupt... Ah ! vreți război cu Imperia, continuă ea cu o voce sălbatică, ei bine ! fie, la luptă !...

XXII Proba

Dragostea ei pentru vicantele de Brogni nu o purificase pe Imperia. Ea și-ar fi dat viața pentru el, dar nu mai știa să trăiască fără luxul obișnuit. Ar fi respins cu indignare și rușine un cadou de la Marcel, dar găsea natural ca Gaston să o plătească. Scrisoarea Elisabetei o pușe pe gânduri, ea găsi prudent a se ocupa imediat de contele Rostang.

— Pot să aflu ceva de la feciorul lui Gaston, își zise ea. Și, după ce dădu instrucțiuni Iuliei, o trimise la locuința lui Rostang.

Camerista se întoarse după două ceasuri.

— N-am aflat nimic, zise ea stăpânei sale.

— Cum, cu ochi ca ai tăi, n-ai putut să-l faci să vorbească ?

— E ca și mut.

— Ești o proastă.

— Te asigur că am pus în joc toate mijloacele de seducție.

— Și domnul Louis ?

— Domnul Louis se arată foarte galant, dar gratis.

— Deci, n-am făcut nimic.

— Nimic, sunt foarte rușinată.

— Ai lăsat cel puțin cartea mea.

— Am lăsat-o și Louis mi-a promis că o va preda îndată.

— Bine și asta. În ce timp trăim ? Un fecior credincios !

— Foarte, doamna mea.

— Spre norocul meu.

Fidelitatea lui se poate explica astfel contele când îl luase în serviciul său și spusese

„Vei fi omul meu de încredere, cu trei mii de franci pe an, fără a socoti darurile și bacăsurile. Când m-oi însura am să-ți asigur o rentă pe viață de trei mii de franci. Dar la prima indiscreție, oricât de mică ar fi ea, te dau afară“.

Louis, care era un băiat serios, apreciașe situația și acceptașe. În acest moment sosi Elisabeta.

— În sfârșit am să aflu ceva ? strigă Imperia. Spune, ce e nou ?

— Domnul conte nu se vede de câteva zile, zise Elisabeta.

— Mama lui e bolnavă ?

— Doamna contesă e foarte sănătoasă și domnul conte nu e niciodată acasă.

— Continuă, trebuie că știi ceva.

— A făcut târguieli mari mobile, giuvaiericale, dantele, trăsuri, cai...

— Deja ! exclamă Imperia, o cunoști pe femeie ?

— Nu, doamnă.

— Unde stă ?

— Într-un mic hotel al domnului conte.

— În ce loc ?

— Nu știu.

— Mama lui e bolnavă ?

— De unde e ea ? Deci, continuă Imperia, nu pot măcar să știu ce fel de femeie este.

— N-ai nevoie, zise Elisabeta, deoarece, cum cred eu, domnul conte o să te părăsească.

— După mine, zise Iulia care până aici se mulțumise a o asculta n-ar trebui să aștepți, doamnă, ca să te lase el.

— Nu e vorba de asta... mie nu-mi pasă decât de banii lui Gaston, care e milionar. Dar să lăsăm asta. Să vorbim de domnul de Brogni. Ce face el ?

— Domnul viconte pare foarte ocupat, răsunse Elisabeta. Domnul d'Orca și călugărița îl vizitează des.

— E vreo afacere familiară, pesemne. Dar în strada Mont-Thabor ?

— !i-am spus ceea ce știam în privința unui bal mascat.

— Vreau să merg la această petrecere... Căpeti zece napoleoni pentru o invitație.

— Atunci am avut o bună idee când am luat-o pe aceasta din biroul domnului viconte... E goală.

Imperia apucă cu grabă biletul zicând

— Mulțumesc. Acum lasă-mă singură.

Am povestit în ce mod îndemânatice Luisa reușise să-l țină într-o depărtare respectuoasă pe contele de Rostang și să-l facă să considere ca o favoare deosebită surâsul ei amical. În acest timp, pasiunea lui Gaston, mânuită de o intenție infernală a tinerei fete, creștea din zi în zi. La cererile sale, Luisa răspundeau mereu

— Răbdare, dominule conte ; îmi voi ține promisiunea... dar trebuie să mă fac demnă de dumneată. Deocamdată se simte că sunt o lucrătoare, lasă-mă să mă obișnuiesc cu existența ce ți-o datorez.

Gaston îi săruta mâna și pleca și mai înfocat. Luisa, bineînțeles, nu cunoscuse viața elegantă, dar grație ins-

tinctului de femeie intelligentă ea se familiariză, aşa că putea ușor să prevadă că, în curând, trebuia să ajungă perfectă pentru rolul ce-l avea de jucat. Într-o dimineață, ea primi, într-o cutiuță de argint, actele ce o făceau proprietara casei unde locuia. O sută de mii de franci, în diferite valori, însoteau acest dar princiar. Contele conta pe recunoștința Luisei; chiar în aceeași zi se prezentă cu siguranță unui om care a învins dinainte toate obstacolele.

— Domnule conte, iți zise ea, te porți ca un adevărat gentleman. Ai asigurat viitorul familiei mele, era deja mult... te-ai gândit și la avereala mea personală.

— Nu ţi-am promis că am să te fac bogată și fericită?

— Îți mulțumesc; totuși... nu sunt satisfăcută.

Gaston o privi cu mirare.

— Îmi trebuie altceva decât aurul! continuă ea surâzând.

— Vorbește... cere!

— Iubitul meu conte, relua ea, eu nu sunt o femeie ca celealte. Sunt egoistă pe cât ești dumneata de ambicioas. Ai vrut să ai... ca amanță...

— Pe femeia cea mai frumoasă și mai gingășă din Paris.

— Oh! cea mai frumoasă...

— Da, continuă Gaston, și am reușit.

— Bine, dar această amantă nu vrea rivale.

— N-ai, ţi-o jur.

— Dar, Imperia?

— Ce! Știi?

— Nu trebuie să știu tot ce te privește? răspunse ea, întinzându-i mâna cu o grație cochetă.

— Ești adorabilă! zise el. Dar dacă ești bine informată, trebuie să știi că am încetat orice relație cu ea.

— Ar trebui să încezezi... cel puțin.

— Îți jur că nici n-am mai văzut-o, zise Gaston cu energie.

— Se poate, dar vreau garanții.

— Care ţi-e porunca?

— Să-i scrii:

- Mă supun, scumpă Luisa.
- Știi bine că Luisa a murit, zise ea cu viațciune ; te-am rugat să nu-mi mai spui astfel.
- Nu pot totuși să te numesc doamna de Hautefort.
- Ai dreptate. Ei bine ! Pentru dumneata mă voi numi Cista.
- Cista ?
- E numele unei flori. Cista, e iarba de aur, floarea soarelui.
- Și, de ce așa ?
- Pentru că e simbolul geloziei.
- Gaston fu fermecat de acest cuvânt.
- Acum, zise ea, scrie.
- Vrei să-mi dictezi ?
- Da.

După un moment de reflectie, ea dictă cele ce urmează

„Draga mea,

Nu te mai iubesc. Astfel e inima omului ; se satură și se plăcusește. Sunt deja doi ani de când nă cunoaștem. Destul ! Să nu mai aşteptăm ca unul să zică — Prea mult !... Dându-ți libertatea, o dobândesc pe a mea. Fă ca mine, iubește pe altcineva.“

— Iubește pe altcineva, repetă Gaston... S-a isprăvit ?

- Nu. Spune-mi sincer sunt mai frumoasă decât ea ?
- De o sută de ori.
- Ei bine ! spune-i și asta.
- Nu e politicos. O să mă urască de moarte.
- Dar pe mine crezi că o să mă iubească ?
- Într-adevăr, puțin îmi pasă, replică Gaston.
Și, îmbătat de privirile și vorbele fetei, el mai scrise „Îți zisesem când am făcut cunoștință că vreau să am amantă pe cea mai frumoasă femeie din Paris ; nu mă mai întreba, deci, de ce te părăsesc acum“.

Gaston de ROSTANG.

- Foarte bine, zise Luisa citind acest nerușinat billet. Acum încide și pune adresa.
- Gaston se supuse. Luisa luă scrisoarea, zicând
- Mă însărcinez eu cu trimiterea.
- Spune-mi, Cista, nu vrei să-mi acorzi favoarea de a veni cu mine la operă ?
- Când ?
- Vineri.
- Fie, domnule conte.
- Zi-mi Gaston, te rog.
- Fata păru că se străduiește.
- Așadar, Gaston, vinerea viitoare mă prezintă lumenii pariziene ?
- Te asigur că o să faci senzație.
- Mă vei conduce acasă. Te invit la cină.
- Tânul familiar ce-l luase conversația, grația ferme-cătoare a fetei păreau a-i zice lui Gaston că ceasul de a îndrăzni totul sunase. El trecu brațele în jurul taliei și o strânse la piept. La acest contact, fata tresări ca atinsă de un fier roșu. Ea îl respinse cu violență și îl privi cu furie. Gaston rămase confuz. Situația era dificilă, dar în acest moment decisiv, interesul Luisei era să învingă.
- Gaston își împlinise toate promisiunile și făcuse încă mai mult, deci ea trebuia să-și justifice această rezistență nouă și să-l facă să-i aprobe conduită.
- Domnule conte, zise ea dând privirii sale o expresie binevoitoare, mi se pare că nu ne-am înțeles.
- Dar...
- Stai să-ți spun tot ce gândesc. Mă iubești întradevăr ?
- Mi se pare că și-am dovedit-o îndestul.
- Cu sacrificii de bani ! zise cu dispreț Tânăra fată, mare lucru pentru dumneata ! Ce înseamnă câteva sute de mii de franci pentru contele Rostang ? Puțin lucru pentru mine, nimic pentru dumneata !
- Totuși...
- Lasă-mă să termin, amice, continuă ea, dând voce sale un ton melancolic. Să ne înțelegem, oare ai vrut pur și simplu să mă cumperi ?
- Nu...

— Continuă !

— O femeie ca dumneata, Cista, nu se cumpără, se merită.

— Acest cuvânt, domnule conte, face pentru mine mai mult decât toate darurile dumitale. Negreșit, pri-ccep că un parvenit, care n-are altă virtute și alt merit decât casa de bani ca să plătească amorul unei femei, co-mite o păcătoșie, crezând că face bine, Dar un om ca dumneata, un Rostang, se poartă altfel. El știe că nu numai cu bani se poate face iubit cineva, ci cu delica-tețe, stimă, devotament... Unui conte de Rostang nu-i trebuie o femeie care se vinde, ci una care se dăruiește.

Niciodată o femeie nu vorbise astfel cu contele de Rostang. Cu un farmec nou, ascultă vorbele fetei. Era impresionat. Într-adevăr, putea ea oare să măgulească mai mult vanitatea lui decât făcând aluzie la noblețea familiei, lucru de care el era așa de mândru ? Îl exa-mină cu atenție și înțelese că biruise. Ea continuă

— Într-adevăr, nu e mare lucru să îmbraci o femeie, să o împodobești ca pe o păpușă și să o expui în public ! Nu, nu se poate să fi visat o astfel de mulțumire banală, căci atunci nu ai fi acel Gaston de Rostang, pe care îl stimez deja așa de mult !... Oh ! te implor, Gaston, pro-mite-mi că nu o să te porți cu mine ca un om brutal !... Te asigur, dacă ar trebui să pierd încrederea ce-o am în dumneata, aş prefera să îți înapoiez tot ce am primit eu și ai mei de la tine.

Sub farmecul acestei priviri magnetice și al acestei voci răpitoare, Gaston o asculta, beat de placere, fără a putea șopti un cuvânt.

— Ce ! zise el în sfârșit cu tristețe, spre a răspunde ceva, m-ai putea părăsi ?

— N-aș mai putea trăi după pierderea iluziilor mele, zise ea cu o voce cam tulburată, și aş lua cu mine în mor-mânt durerea de a mă fi înșelat asupra sentimentelor omului pe care sigur l-aș fi putut iubi.

Aceste din urmă cuvinte măriră farmecul contelui.

— Ah ! Cista ! strigă el beat de bucurie, mă înnebu-nești... mă înnebunești de drag !...

Gaston se aruncă în genunchi ca un școlar timid.

— Oh ! a fi iubit... iubit de tine ! murmură el, ar fi paradisul pe pământ. Ce trebuie să fac pentru a obține această fericire imensă ! Poruncește, mă supun !

— Ce trebuie să faci ?... răspunse ea cu grătie, să aştepți amice, trebuie să mă consideri altfel decât pe Imperia, nu să mă dorești numai !... ci să mă iubești !...

— Dar te iubesc, te ador !...

— Răbdare, Gaston, și așteaptă să pătrundă și în mine flacără iubirii tale. De altminteri, continuă ea, nu vreau să te ia în râs prietenii dumitale. Pentru că, pentru lumea care nu pricepe mărinimia dumitale, am să-ți aparțin... Am să te însoțesc oriunde, la teatru, la grădini, oriunde vei voi. Îți convine aşa ?

— Cista, răspunse el cu un ton solemn, ai să fii mulțumită de mine.

— Ea îi întinse mâna și Gaston plecă cuprins de bucurie. Atunci Luisa respiră. Bucuria victoriei străluci în ochii ei.

— Scumpul meu conte de Rostang, își zise ea, îmi cunosc acum puterea, ai să fii robul meu !... Satano, vei fi blestemat !... Da, mă iubești, dar iubirea care azi e o fericire pentru tine, te va face un martir ! Vreau ca durerea și disperarea ta, să egaleze umilința și rușinea mea !

XXIII Aliații

Imperia încă din cea mai fragedă copilărie fusese introdusă de către Mușteriul în acea lume hidroasă de hoți și de fete pierdute, între care Picior-de-Fier și vechiul notar păreau niște căpetenii. Dar într-o zi ea dispărută din mijlocul acestei societăți, care nu mai auzi nimic de dânsa. E natural că Imperia îndată ce intră în lumea înaltei galanterii, se feri a mai da ochii cu tatăl și cu cunoștințele ei vechi ; numai ura și dorința de răzbunare o putuseră decide să facă o vizită la „Clondirul de aur“.

Picior-de-Fier nu știa încă despre situația Imperiei mai multe decât ceea ce ghicise ; dar la Paris e ușor de

afiat orice, strada e un vast cabinet de poliție, unde diserți locuitori își fac plăcerea să a juca rolul de spioni.

Un cărciumar îi povestii lui Picioar-de-Fier despre casele în care le văzuse întrând pe cele două femei, case ce erau locuite de o fată numită Imperia. Mai rămânea întrebarea dacă această Imperia era fata Mușteriului sau altcineva. Picioar-de-Fier se așezase la pândă, înaintea casei, aşteptând să-o vadă pe Imperia arătându-se la fereastră sau ieșind. Într-adevăr după un sfert de oră el o zări la fereastră.

— Ea este ! își zise Picioar-de-Fier. Ah ! ah ! are un hotel, e bogată și-i lasă pe prieteni în mizerie !... După două ore Imperia primi prin poșta biletul următor

„Domnul Picioar-de-Fier dorește a vorbi cu doamna Imperia, în privința domnului marchiz de Varandez. O să se prezinte la ora patru fix.“

Imperia rămase înlemnită citind aceste rânduri. Încă o piedică în druimul ei. Picioar-de-Fier ! Era greu de ghicit. Stăpân pe un secret, Picioar-de-Fier, voia să-l utilizeze. Cum să evite acel pericol ? E sigur că banditul nu s-ar speria de un scandal. Ea pricepu că cel mai bun mijloc era să-l primească.

— Să vină să vedem ce vrea, își zise ea. Să-mi facă mai întâi ce vreau, apoi știu eu să mă debarasez de el. Să dădu ordin ca să-l primească atunci când va veni.

La ora fixată, Picioar-de-Fier și Imperia conversau cu mult interes. După o oră, Picioar-de-Fier, cu punga îndesată, ieșea încântat de Imperia și de sine însuși. Primul lucru ce i-l ceru ea, a fost să i-l aducă pe Mușteriul, ea voia să-l oblige cu orice preț să-și completeze confidențele din ajun. Marchizul de Varandez era oare mort ? Zitelă era cumva fata lui ? Erau ele într-adevăr surori ? Cum se săvârșise drama îngrozitoare a morții mamei sale ? Câte mistere de nepătruns ! Singurul care putea lumina puțin întunericul era Mușteriul.

În seara aceleiași zile Imperia primi din partea lui Picioar-de-Fier o cutiuță lunguiată, ca un flacon, legat și pecetluit. La primirea acestui obiect, curtezana avu un surâs de crudă satisfacție. Ea îl ascunse într-un serdar secret. În același moment, Luisa îl anunță pe sir John Harry. Ea se gândi mai întâi să nu-l primească, dar

ceasul ales pentru această vizită era aşa de neobișnuit, încât se decisese, de curiozitate, să-l primească.

Elisabeta nu neglijase să-i povestească lui Carlos despre amorul Imperiei pentru vicantele de Brogni. Baronul fusese informat de complicele său. Acest lucru, căruia nu-i dăduse nici o importanță, îi reveni în gând.

— Drace ! își zise el, de ce n-aș băga-o și pe Imperia în interesele mele ? Dacă aș putea să o fac geloasă pe Zitella, mi-aș crea o aliată puternică.

Și fără a sta mult pe gânduri, el luă o trăsură și porni direct către strada St. Georges.

— Doamnă, zise el Imperiei, am venit să-ți fac un serviciu.

— Ești foarte galant, răsunse ea, surprinsă de acest început.

— Nu e vorba de galanterie.

— Atunci de generozitate ?

— Nici asta. Generozitatea este viciul stupizilor și mulțumită Domnului eu nu-l posed.

— În acest caz, domnul meu, binevoiește a-mi explica motivul vizitei dumitale.

— Egoismul ! unică virtute a epocii noastre !

— Ascult cu amândouă urechile.

— Ascultă-mă cu inima.

— Inima ! Îmi faci multă onoare presupunând că am și eu inimă ; cei mai mulți oameni pretind că-mi lipsește acest organ.

Sunt niște proști !

— Dumnezeule !... sir John, în privința acestui punct am avut și eu adesea îndoieri.

— Atunci când nu-l iubeai încă pe vicantele de Brogni...

Imperia sări de pe scaun ca și când ar fi fost mușcată de un șarpe.

— Cum ai zis ? strigă ea.

— Ai auzit destul de bine.

— Scumpul meu domn, îți admir siguranța dumitale.

— Draga mea, răsunse el cu un surâs rece, să nu ne mai prefacem. Te știu pe dinafară... Si apoi cu un cuvânt vreau să te liniștesc, sunt îndrăgostit de Zitella !

- Ah ! zise ea, o iubești pe Zitella ?
— Cu foc !
— Ei bine, eu o urăsc de moarte !
— Natural ! și eu îl urăsc pe vicontele de Brogni !
— Ei bine, ce îmi propui ?
— O alianță.
— Ofensivă ?
— Ofensivă și defensivă.
— Care și-e planul ?
— Trebuie să-l faci pe viconte să te iubească.
— Asta pot să-ți spun și eu fă-o pe pianistă să te iubească.
— În această privință afacerea merge bine.
— Serios ! exclamă Imperia cu o vie mișcare de bucurie.
— Drace ! zise John Harry, nu aş fi crezut că inima îți este aşa de grav rănită.
— Știi că ai spirit de observație foarte dezvoltat, domnul meu, nu e nevoie să studiezi acum sentimentele mele. Să revenim la alianța pe care mi-ai propus-o. Cum vom face ?
— O să ne ajutăm reciproc. Dumneata o să-l silești pe viconte să se ocupe de dumneata prin toate mijloacele posibile.
— Am încercat, deja, totul.
— Ești sigură că o iubește pe Zitella ?
— Nu, căci acest om este o enigmă. Dumneata ce crezi ?
— Eu nu cred, zise englezul.
Imperia își ascundea o parte a gândirii sale. Ea era convinsă că Marcel o iubea pe Zitella.
— Da, reluă Imperia, acest om e o adevărată enigmă, dar dumneata îl cunoști tot aşa de bine ca și mine, sir John ?
— Nu, nu l-am studiat încă, dar am un sentiment de ură și respingere când îl văd.
— Și tu crezi că Zitella îl iubește pe viconte ?
— Sunt aproape sigur că nu, răspunse englezul cu o îngâmfare ce o făcu pe Imperia să surâdă. Ea știa contrariul, dar vroia să cunoască aprecierile baronului.
— I-ai zis că o iubești ? întrebă Imperia.

- Da.
— Ei bine ?
— Și-a bătut joc de mine.
— Frumos răspuns!
— Dar apoi mi-a scris.
— Asta este ceva mai mult.
— Mă invită la balul ei.
— Atunci, o întâlnire ?
— Așa cred.
— Sir John Harry, ai mulți bani ?
— De ce mă întrebă ?
— Ah ! ah ! Pentru că adeseori amorul e produs de avere.
— Sunt bogat.
— În acest caz, propune-i căsătoria.
— Nu vreau să mă însor.
— Atunci nu o iubești.
— Te asigur că da.
— Ascultă, sir John, o urăsc pe această femeie din toate puterile dar, între noi fie zis, o cred demnă de a purta numele unui bărbat onest. Fruntea sa e senină că a unui copil, privirea ei, îndrăzneață și sinceră. Nu cunoaște viciul ! Se vede în toate mișcările sale că este o fată cumsecade... Cu un cuvânt, sir John, ea face de o sută de ori mai mult ca mine !
— Unde ai văzut-o ?
— Ce-ļi pasă ! Am văzut-o, am vorbit cu ea... și ţi-o repet, nu o iubești dacă nu vrei să te însori cu ea. Poate că ai nevastă ?
— Sunt liber.
— Atunci nu este vorba decât de o dorință trecătoare, un capriciu ?...
— Pentru Dumnezeu, draga mea, pierdem vremea cu banalități... Să vorbim mai serios. Zitella este dușmanca dumitale naturală ; pe vicantele de Brogni nu-l pot suferi. De când vorbim am priceput mai bine situația noastră respectivă. Din cauză mea, te îngrijești de vicante ; din cauza dumitale eu tremur pentru Zitella. Promite-mi că n-ai să-i faci nimic și atunci îți făgăduiesc să-l las pe vicante în pace. Trebuie să te previn că-i pot face mult rău.

— Între noi, ce poate însemna această promisiune ?

— Am fi mai uniți.

— Vorbă să fie ! nu crezi nici un cuvânt din câte spui. Ai profita de promisiunea mea ca să îți împlinești interesele proprii. Nu promit nimic.

— Pentru a fi liberă, nu e răsa ?

— Da.

— Bagă de seamă !

— Iată o amenințare, sir John, care îmi probează că trebuie să mă feresc de dumneata.

— Deci, spuse el, căutând a-și ascunde necazul, nu te increzi în vorba mea ?

— Nici cât negru sub unghie !

— În acest, caz, nu ne putem înțelege, zise el ridicându-se și luând pălăria, o să-ți pară rău în curând.

Tocmai când era să plece, Imperia îl chemă. Falsul englez se întoarse.

— O idee, sir John, cum ar fi dacă ai răpi-o ?

Englezul nu se gândise încă la acest mijloc.

— Bine zici ! ce prost sunt !

— Totuși ești sigur de contrariu.

— Să vedem, mă ajuți ?

— Da.

— Atunci, să vorbim.

— Sincer ?

— Da.

— Cei doi complici se învoiră să o răpească, cu ajutorul Imperiei, prin viclenie sau cu de-a sila pe Zitella și sir John să o ducă undeva departe de Paris. Aceasta era prima parte a proiectului comunicat Mușteriului și lui Picior-de-Fier în pivnița de lâ „Clondirul de Aur“. Asocierea sa cu sir John, în această nouă combinație, ii permitea Imperiei să joace un rol mai puțin activ și să se descarce, în cea mai mare parte, de responsabilitate. Grăbită să o scoată pe Zitella de sub protecția lui Marcel, dorea ca englezul să fi început a doua zi chiar a pregăti cursa în care vroiau să o atragă pe Zitella ; dar pseudo-englezul era într-adevăr îndrăgostit și ii era frică să nu-și piardă, servindu-se de violență, sănsele că credea că le are, de-a obține un succes mai puțin scump. Cu

toată insistența Imperiei declară că așteaptă câteva zile. El se despărțiră, dându-și o întâlnire pentru a doua zi după bal.

XXIV Secretul Mușteriului

Contele de Rostang nu se mai dusese pe la Imperia. Ea fi scrisese trei scorisori care toate rămăseseră fără răspuns. Nici Elisabeta nu mai dădea semne de viață. Imperia, pierzându-și răbdarea, nu mai căuta nici măcar să-și ascundă necazul.

— Sunt trădată și înșelată de toți, zise ea Iuliei a doua zi după vizita lui sir John Harry.

— Dacă nu încetezi cu supărările, răsunse camerista, o să te faci urâtă... În locul dumitale, l-aș fi uitat deja pe necredincios.

— Nu, e vorba de demnitatea mea de n-ar fi deoăt pentru câteva zile măcar și vreau ca Gaston să vină să-mi ceară iertare. Mi-a venit o idee !

— Care ?

— Mâine este zi de operă. O să fie multă lume la orchestră, căci este o artistă nouă. Probabil că Gaston nu va lipsi de acolo.

— E sigur.

— O să merg și eu. Mă fac frumoasă, încât o să captevez toate privirile.

— Așa înțeleg și eu !

— Să-ți arăt astă-seară talentul.

Bine zici, pună două tacâmuri pentru astă-seară.

— Vine cineva ?

— Da, doi cavaleri de la „Clondirul de Aur“.

Iulia se strâmbă.

— Află, domnișoară, zise Imperia, că unul din ei este un vechi notar regal, celălalt este un brav soldat, rănit grav în serviciul patriei ! După ce vei pune masa, trimite pe toți din casă.

Puțin înainte de orele șase, cei doi invitați sosiră. Mușteriul era îmbrăcat în negru, cu cravată albă și cu borduri largi. El purta ochelari albaștri și ținea în mână

un baston cu cap de argint. Era îmbrăcat destul de bine. Cât despre Picior-de-fier, acesta avea niște pantaloni albaștri largi, o tunică de aceeași culoare, închisă până la gât. Mustațile și favoriții lui mari îi dădeau aparență unui soldat în retragere.

— Știi fetițo, zise Mușteriul golind un pahar cu vin, știi că ai niște case minunate?

— Da, destul de frumoase.

— Cum zice ea asta! Ce aer de prințesă!... Ce este drept, ne dai astăzi un prânz cumsecade, dar aş vrea să știu ce o să ceri pentru asta?

— Eu? nimic.

— Și ideile tale din seara trecută?

— Și-a luat adio, zise Picior-de-Fier.

— Cu atât mai bine!

— V-am invitat din prietenie.

— Oh, asta este frumos, foarte frumos. În acest timp, Imperia umplea mereu paharele. Mușteriul începu să aiureze.

— A venit vremea, se gândi Imperia. Și adresându-se bâtrânelui

— Și brazilianul ce a făcut? îl întrebă deodată.

— Care brazilian?

— Știi, acela pe care-l cunoștea notarul.

— Nu știu nimic, murmură bețivul, care din instinc se ferea să spună ceva.

— Mai bea un pahar.

— Neapărat, adăugă Picior-de-Fier, apoi ne vei povesti toată istoria.

— Nu știu nimic.

— Istoria marchizului de Varandez și a fetiței.

— Aha! fetița notarului.

— Da, și, mama sa?

— Mathilda, frumoasa Mathilda.

— O chema Mathilda, își zise Imperia.

— Era mama ta, zise Mușteriul adresându-se Imperiei, trebuie să știi. Mathilda Savary era o femeie foarte frumoasă!

— A murit, nu e aşa?

— Da, a murit, răspunse el cu o voce sugrumată.

— Cum a murit ?

— A ! vrei să mă faci să vorbesc !... Dar, vezi tu, notarul nu se teme de nimic. Toată lumea știe că femeia sa a murit de foame... într-o pivniță a cărei ușă se închise de vânt.

— Ce grozăvie ! murmură Imperia tremurând.

Bătrânul întinse paharul.

— Toarnă, zise el.

Ea avu curajul să umple iar paharul. Voia să afle totul.

— Nu era nimeni acasă ? întrebă Picioar-de-Fier.

— Nimeni. Servitorii fuseseră condeiați de cu ziuă.

— Și băieții ?

— Biroul se predase altuia.

— Ce ciudată întâmplare ! strigă Imperia.

— Întâmplare !... exclamă bătrânul cu un zâmbet crud.

— Și notarul, unde era ? întrebă Picioar-de-Fier.

— Notarul ?...

— Da, bărbatul Mathildei.

— Plecase în călătorie.

— A lipsit multă vreme din oraș ?

O lună. El ii scrisese mai multe scrisori femeii sale. Neprimind nici un răspuns, se întoarse la Paris. Găsi locuința deșartă... Poliția a fost sesizată și a făcut cercetări...

— Și apoi ? întrebă Imperia.

— Nu mai știi... Dă-mi rom.

— Știu eu, zise Picioar-de-Fier, îmi aduc aminte.

— Știi tu ?

— Da. Sunt de atunci aproape douăzeci de ani... A fost mare gălăgie. Poliția a făcut o descindere. Căutându-se prin pivniți, s-a găsit pe pământ cheia unui beci închis de o ușă foarte grea de stejar. Ce mai ușă ! bolborosi bătrânul. Deschizându-se beciul, s-a găsit corpul sărmanei femeii pe jumătate mâncat de șoareci. Lângă dânsa era un sfesnic și un coșuleț cu sticle. Se spusese că vântul a trântit ușa și cheia a căzut la zdruncinătura ușii, aşa că nenorocita rămăsesese închisă și murise de foame. Broasca era secretă și nu se putea deschide decât pe dinafără.

Asta e îngrozitor ! murmură Imperia.

Îngrozitor ! repetă bețivul sughițând.

— Mi-aduc aminte, continuă Picioar-de-fier, mila ce o insuflă bărbatul întregii lumi. Sărmanul era aproape nebun de durere... Mușteriul horcăi într-un mod convulsiv.

— Cum dracu îl chema, zise Picioar-de-fier, căutând a-și aduce aminte. Nu spune numele, te opresc eu ! strigă bătrânul, sculându-se pe jumătate. Stai, zise Picioar-de-Fier, sforțându-se a-și aduce aminte, era un nume cu... in, cu... sin, ca Tassin.

— Terassin, Terassin ! strigă Imperia a cărei figură era palidă ca un linșoliu. Da, da... Pierre Terassin. Oh ! acum îmi aduc aminte, murmură Imperia. Si pe mine mă cheamă Luisa Terassin.

O tăcere de mormânt urmă după aceste vorbe.

Picioar-de-Fier îl privi pe tovarășul său cu groază.

Imperia tremura gândindu-se la chinurile nenorocitei sale mame. Vechiul notar, cu coatele pe masă și capul în mâini, era cufundat în aceste sinistre amintiri, care se arătau confuze prin fumul beției. Totuși o licărire de inteligență se agita în acești creieri bolnavi. Ca și în pivnița cărciumii vroia să se justifice.

— Am probe, — zise el îndreptând capul, — că notarul nu și-a omorât nevasta — și scoase din buzunar un portofel murdar.

— Probe adevărate ?

— Da, citește.

Imperia luă portofelul și-l deschise. Erau în el mai multe hârtii și un petic din gazeta tribunalelor. Faptul morții doamnei Terassin era povestit în toate amănuntele

Lovit în ce avea mai scump, — adăuga redactorul, — nenorocitul bărbat a dispărut împreună cu fiica sa.

Vai ! știi ce a făcut cu fata, zise Imperia cu mânie. După ce a omorât-o pe mamă, a vândut-o pe fată, mișelul !

— Acum Mușteriile, povestește-ne ceva despre marchiz, zise Picioar-de-fier. Vechiul notar nu răspunse. Imperia îl luă de braț și-l scutură cu putere. El pronunță câteva cuvinte neînțelese și capu-i căzu pe masă. Mușteriul era beat mort.

— Nu vreau ca acest mizerabil să mai stea la mine.

— N-avem decât să-l ducem afară, zise Picioară-de-fier. Strada din dos e mai totdeauna pustie la ceasurile astea.

— Ajută-mă numai să-l iau pe umeri, restul mă privește.

A doua zi de dimineață, niște lucrători găsiră în colțul străzii Oliver Saint-Georges corpul unui bătrân. El îl transportară într-o farmacie. Acest individ respiră încă și cu îngrijiri energice fu readus la viață; dar, punându-i-se diferite întrebări, se constată că era nebun. Negăsindu-se asupra sa nici o hârtie care să-i constate identitatea, el fu condus la Prefectura poliției și de acolo la un ospiciu.

Când Imperia rămase singură, prima sa grijă fu să facă inventarul portofelului. Printre hârtiile conținute, cel mai multe de puțină importanță pentru ea, găsi un document foarte prețios. Era o scrisoare semnată mar-chiz Léonce de Varandez. Iat-o :

„*Domnule,*

După atâția ani de o crudă tăcere, te decizi a-mi scrie. Dar ce scrisoare!... Ne putând să aflu unde ești, te cre-deam mort... Credeam de asemenea că nenorocita ființă pe care o prigonești a murit și ea. După mama și fata! Această a doua crimă, tot așa de oribilă ca și cea dintâi, o pricepeam; era urmarea fatalei dumitale greșeli. Dacă vei fi împlinit grozava ta amenințare, o să dai socoteală înaintea lui Dumnezeu.

Dacă te-am ofensat prin amorul meu pentru nevasta dumitale, dacă a fost vinovată iuhindu-mă chiar într-un mod innocent, ai putea să ne omori, dar sărmana copilă ce ți-a făcut? Vrei să o dai pradă viciului, să o jertfești infamiei? Ia seama! Oprește-te!... Ce, nu ți-ajunge moartea teribilă a mamei?! Nu, nu vei avea o cruzime așa de sălbatică... Dacă mai este timp, renunță la proiectele astea nelegiuite! Ai pierdut avereala, ei, bine! Îți ofer una nouă. Dă-mi pe copila Mathildei pentru un milion. Am să o iau cu mine, va fi sora mică mele Nera;

marchiza va deveni mamă sa. Evită o nouă crimă și să-te bogat.“

La margine, se puteau citi aceste cuvinte scrise de o altă mână :

„Minciuni ! Sunt sigur !...“

În dosul acestei scrisori era prins cu bolduri un articol de jurnal tăiat din coloana faptelor diverse. Iată-l

„Se citește în „Sud“ jurnal din Marsilia :

Epidemia continuă a bântuit cu violență această regiune.

În ziua de ieri au căzut trei victime. Un brazilian bogat, marchizul Léonce de Varandez, a fost lovit de flagel chiar în ziua sosirii sale în port.

El a fost condus la spital într-o stare disperată“.

Istoria Zitellei era bine cunoscută în Paris. Nu se știa numele omului care o luase de pe o stradă din portul Marsiliei și devenise protectorul ei ; dar Imperia știa destul pentru a putea trage concluziile. După toate probabilitățile Tânără artistă era sora sa și fata marchizului. În zadar îmi întreb inima, nu găsesc decât ură în inima ei grave scrupule, dar de ce această rudă era rivala singurului ei amor ?

Nu simt nimic din ceea ce se numește vocea sângei lui. În zadar îmi întreb inima, nu găsesc decât ură infocată și sălbatică !

După un moment de gândire, ea își zise

— Vreau să mă asigur dacă e fata marchizului. La bal, mascată și necunoscută, o voi putea ușor întreba despre copilăria ei. Până atunci pot să-i scriu, ca să o pregătesc. Da, să-i scriu.

Ea luă o hârtie și scrise aceste rânduri

„Nera marchiză de Varandez-San Paulo. Nu își aduce aminte să fi făcut în copilarie o călătorie lungă pe mare ? Unul din invitați, care îi poartă cel mai mare interes, ar vrea să știe dacă ea nu e născută în Brazilia și dacă a cunoscut-o pe mama sa“.

Acest bilet enigmatic, fu pus la cutie în aceeași zi și seara, Imperia, liniștită, începu să se gătească pentru a se duce la operă.

De un secol și jumătate, vinerea e cea mai frumoasă zi de operă. A rămas un obicei vechi a da vinerea o reprezentație de gală. Cele mai mari frumuseți și cele mai splendide toalete își dau întâlnire în acea zi în lojele și amfiteatrul operei pariziene. După o datină veche, în lumea înaltă, cei căsătoriți de curând se arătau în public în prima zi de vineri după nuntă sau după călătoria de nuntă.

Aplicând acest vechi obicei, Gaston se hotărî a o duce pe Cista la operă; el nu mai avea răbdare să poată arăta amicilor săi noua sa victorie. Cititorii își aduc aminte cum contele de Rostang și d'Orca făcuseră o prinsoare. Patru mii de franci trebuiau depuse la casa de economii, dacă Gaston ar fi pierdut; în caz contrar, d'Orca era obligat să trimită calul său căștigătorului.

Cele zece zile acordate lui Gaston trecuseră de mult. D'Orca ocupat cu lucruri mai serioase, nu se mai gândeau la prinsoarea ce făcuse. Într-o dimineață, el primi de la conte scrisoarea următoare, însoțită de patru bilete de câte o mie de franci:

„Scumpul meu amic,

Cum ai aflat și din jurnale, Luisa Maubert s-a sinucis. Acest trist sfârșit probează că ai judecat-o bine pe această fată. E sigur că aş fi pierdut prinsoarea. De acea îți trimit alăturat două sute de napoleoni, a căror întrebunțare o știi. De când nu ne-am văzut, n-am pierdut vremea. Vino vineri la operă și vei vedea o nouă frumusețe.

Al tău,

GASTON.“

Într-adevăr, d'Orca auzise despre drama din strada Mauffetard și, lucru ciudat, el se bucurase de moartea tinerei fete. El prefera să o vadă moartă decât dezonorată! Nu o văzuse decât o singură dată și căpătase pentru ea o simpatie deosebită.

Același lucru ce-i scrisese d'Orca, Gaston îl comunică la toți prietenii; tuturor le lăudă perfețiunile unei noi perle pe care o descoperise și îi invită la operă.

Imperia sosi la nouă și jumătate, puțin înainte de sfârșitul actului al doilea al unei opere din care nu se cântau decât aceste două acte. Intrarea sa făcu senzație. Toate binoclurile se îndreptară către dânsa. Niciodată, în nici o altă împrejurare, Tânăra femeie nu meritase mai mult numele de Imperia.

Fruntea sa era radiosă. Ochii îi străluceau ca diamantele ce-i împodobeau părul superb, care șerpua în bucle mătăsoase în jurul gâtului ei de marmură. Pe sănul ei alb ca zăpada curgea un râu de diamante. Brățări cu briliante și perle fine îi înconjurau brațele statuare.

Un zâmbet grațios aluneca pe buzele ei, ce-i mărea far-mecul frumuseții sale.

Văzându-se obiectul admirăției generale, fața sa strălucea de bucurie și mândrie. Era sigură de triumful ei. Îi părea peste putință ca Gaston să întârzie să vină să-i ceară iertare. Toți cei ce cunoșteau oarecum secretul contelui de Rostang, ar fi pariat pentru Imperia.

În timpul unei pauze, loja sa se umplu de oameni eleganți, care considerau ca o glorie să pară intimi cu reginele galanteriei. Relația contelui de Rostang cu Tânăra fată era cunoscută de toată lumea. Luxul scandalos ce-i făcea, îi procurase reputația de om excentric, de o vanitate fără seamăn. Cei care îl cunoșteau erau deci foarte mirați că nu-l vedea lângă Imperia. O singură lojă rămăsese încă goală, ca și aceea a contelui de Rostang, care era în apropiere. Toate privirile se îndreptară în mod instinctiv către acea lojă ca și când se presimțea că era rezervată pentru ceva neașteptat.

Cortina se ridicase și contele de Rostang nu se arătase încă. Deodată, zgomotul unei uși deschisă tare, produse între spectatori o mișcare de mânie și nerăbdare, dar aproape momentan acest sentiment se transformă într-o mirare generală. Un murmur măgulitor se auzi în tot teatrul. O femeie intrase și luase loc în loja alăturată cu a lui Rostang.

Ca și Imperia, Cista își dăduse toată osteneala spre a se face cât mai frumoasă.

Luisa contrasta izbitor cu Imperia. Totul exprima mândrie, îndrăzneală, energie în Imperia. Totul arăta grație, blândețe, timiditate în Cista. Frumusețea îngerească a Cistei avea ceva bland, ca madonele lui Rafael, cât timp chipul Imperiei era plin de severitate și pasiune. Înfășurată într-un nor de dantele, cu părul blond, cu ochii blâzni albaștri, cu fața roz, Cista, semăna cu o apariție cerească, una din fantasticele creaturi ale minților însfierbântate de douăzeci de ani, o viziune de poet. Drept podoabă, ea purta o coroană de miosote, lucrată din pietre prețioase și în mâna ținea un buchet din aceleai flori, însă naturale.

Atracția ce-o exercita era aşa de puternică încât scena și artistele fură câtva timp uitate.

Cu tot curajul ce își propusesc să-l aibă în fața lumii, ca roși sub privirile curioase îndreptate asupră-i din toate părțile. Lumina o orbea, se simțea rău și fu nevoie să-si ascundă fața cu evantaiul. Când cortina se lăsă, toate binoclurile convergeau către loja Cistei.

— Cine să fie femeia asta ? se întreba fiecare.

Oricât de frumoasă, oricât de cochetă, o femeie onestă de șaptesprezece, optprezece ani, nu vine singură la teatru și nu se expune aşa de mult ! Astfel cugeta fiecare și concluzia fu că această admirabilă persoană trebuie să aparțină acelei clase de feței aşa de răspândite în viața de azi. Cista înțelesese admirația ce excita. Vanitatea sa de femeie frumoasă fu foarte măgulită. Timiditatea ei o făcea și mai fermecătoare. Sentimentul de pudoare la o femeie de lume e lucru foarte rar.

Din instinct, Imperia simți o antipatie împotriva acestei femei care o eclipsa. În zadar căuta ea cu binocul să descopere vreun defect în figura Cistei. Totuși nu se declară invinsă.

— Tot eu sunt mai frumoasă ! se gândi ea. De altminteri Gaston nu e cu ea și nimic nu probează că se cunosc. Cu toate astea, ea era chinuită de niște presimțiri vagi.

Către finele actului, ușa lojei unde sedea Cista se deschise și un bărbat apăru ; era contele de Rostang. Imediat toate privirile se îndreptară către Imperia, ca

și când ar întreba-o ce înseamnă asta, dar în realitate pentru a se bucura de confuzia ei.

Imperia pricepu îndată că domnia ei încetase. Totuși ea se prefăcu indiferentă și continuă să examineze cu binoclu pe Cista. Privirea ei era însotită de un zâmbet ironic, care fu observat de toată lumea, dar care nu înșelă pe nimeni. Imperia înțeleseră acest lucru. Poziția ei era foarte dificilă; în acest moment cortina se ridică și ea având pretextsul spectacolului spre a-și ascunde mânia.

— Amice, zise Cista către conte, acea femeie care atrage atenția tuturor e Imperia, nu e aşa?

— Da, ai ghicit.

— Mi se pare că nu ești încă sigur de inima dumitale, domnule conte, mai ai încă vreme, vrei să-ți iei iar lanțurile vechi?

— Niciodată! zise Gaston, nu o mai iubesc!

— Totuși, ai pălit, zărind-o.

— Mărturisesc... dar fiindcă am fost surprins.

— Și acum?

— Ah! nu-mi mai pasă.

— Îți mulțumesc!... Dar trebuie ca și ea să n-o înțeleagă altfel. E feciorul aici?

— Da.

— Uite cade cortina. Trimitе-mi-l te rog.

Gaston ieși din lojă și-l chemă pe Luis.

— Vezi ce poruncește doamna, ii zise el.

— Luis, zise Cista servitorului, dându-i biletul pe care-l dictase cu două zile mai-nainte lui Gaston, să asta doamnei Imperia.

După câteva momente biletul era în mâinile Imperiei.

După ce-l citi, îl mototoli cu furie și aruncă o privire de ură către loja Cistei. Ar fi plecat îndată, dar ar fi însemnat că fugă.

Pe la mijlocul ultimei scene, Gaston se aplecă să-i spună câteva vorbe încet Cistei, care se sculă îndată și ieși din lojă. Imperia, care o păndeau plecă și ea. Toată lumea observă această dublă plecare. Ce era să se întâmple?

Vreun scandal, vreo dramă, vreo comedie? Făcea osteneala de a se scula să asiste. Toți tinerii, fără a aștepta lăsarea cortinei, se repeziră afară. Cele două rivale luară

aşa de bine măsurile lor de precauţie încât sosiră împreună pe aceeaşi scară, unde aşteptau deja o mulţime de tineri.

Gaston oferise braţul său Cistei. Imperia era singură. Ea se opri deodată înaintea fetei cu o privire provocatoare. Dar Cista se prefăcu că nu observă nimic; ea umblă cu linişte şi fără afectiune.

— Oamenii domnului conte de Rostang ! strigă unul dintre portari.

Trăsura contelui înaintă şi Cista merse către ieşire străbătând un culoar de tineri care salutau frumoasa pereche. În momentul când intră în trăsură, alături de care erau grămădiţi mai mulţi oameni, o voce strigă

— Luisa !

Ea întoarse iute capul, dar nu văzu nici un cunoscut. Acest nume pe care voia să-l dea uitării o străpunse ca un pumnal. O recunoscuse oare cineva ? sau acest nume fusese adresat altei femei ? Oricum, ea suferea groaznic.

Cât despre Imperia, îndată ce intră în trăsura ei, izbucni în plâns şi blestemă.

— Ah ! O să mă răzbun ! O să mă răzbun ! zicea ea. Nu vreau să mai iubesc pe nimeni !... îi urăsc pe toţi !...

XXVI Balul

Néra Varandez San-Paulo... Aceste vorbe erau sub ochii Zitellei, şi recitindu-le poate pentru a douăzecea oară, ea răscolea cele mai depărtate amintiri. Dar ele nu-i evocau nimic. Cu toate acestea, cele trei vorbe îi sunau în ureche ca un ecou din trecut. Când sosi Marcel, ea îi dădu hârtia zicând

— Citeşte, uite ce mi se scrie.

— Scrisoarea nu mi-e necunoscută, răspunse Marcel. San-Paulo e un oraş din Brazilia. Néra e numele unei femei. Cât despre Varandez, trebuie să fie numele unei familii. Sunt Varandezi în Spania. Am auzit acest nume undeva.

— Şi eu, zise fata. Şi apoi mi se pare că în copilăria mea, eram numită Néra ! Néra ! Néra ! Da, mama mă cheama astfel.

— Iți aduci aminte de mama ta ?

— Oh ! ca prin vis !... Mi se pare că văd într-o ne-gură deasă, umbra unei femei care mă ține în brațe, plimbându-se printr-o grădină cu pomi stufoși.

— Și altceva ?

— Mi se pare că mai văd un bărbat care se apleacă să mă îmbrățișeze. Altă dată, le visam adesea pe aceste două ființe fantastice...

Deodată, ea scoase un țipăt de bucurie. Îl părăsi subit pe Marcel și reveni ținând în mâna un pachet cu rochiile de copil.

— Cu asta eram îmbrăcată la Marsilia, spuse ea, mi-ai zis să le păstrezi.

— Ia să vedem dacă rufelete sunt marcate.

— Da, privește... Uite un N, un V.

— Da. Și aceste două inițiale pot însemna foarte bine' : Néra Varandez. Acum îmi aduc aminte, la ambasada portugheză am auzit vorbindu-se de marchizul de Varandez, acum trei ani. A murit în Franța, mi se pare. Era un brazilian foarte bogat. Nevasta sa murise de friguri bengale cu câteva zile înainte de plecarea lui din Brazilia.

— Marcel, nu știu ce îmi spune că sunt fiica acestui marchiz de Varandez.

— O vom ști în curând ; de mâine încep demersurile necesare. Și de astă dată vechiul tău amic nu te va părăsi... Am să te înapoiez familiei, adăugă el cu mulțumire.

— Familie ! exclamă Zitella aruncându-se în brațele lui ; familia mea ești dumneata !... Părinții mei au murit ; dumneata le ții locul.

Ochii lui Marcel se umplură de lacrimi. El luă în mâini capul tinerei fete și o sărută pe frunte. Fu un moment de extaz pentru Zitella. Marcel, atât de rece și liniștit de obicei, tresări însă sub impresia unui farmec de voluptate. Acest simțământ îl speria. Și, depărtându-se din brațele Zitellei, exclamă cu o mirare amestecată cu mânie :

— Ce ? mai am încă o inimă ? murmură el.

O paloare subită acoperi fața Ziteliei și lacrimile o podidiră. Marcel se întoarșe spre a-și ascunde emoția. După un moment, când se putu stăpâni, el continuă

— Ar trebui să știm cine a scris acest bilet. Ce înseamnă atâtă mister? Poate nu e decât o intrigă josnică.

— Tu vezi toate în rău.

— Răul e pretutindeni pe pământ!

— Ce poate să-mi facă?

— Știi eu?... Dar autorul acestei scrisori se ascunde și asta nu-mi miroase bine. De ce, dacă are să-ți dea informații despre familie, nu vine direct la tine?

— Ai dreptate. Dar, de ce mi-a scris atunci acest bilet?

— Cine știe? Poate pentru a-ți stoarce bani. O speculație îndemânică. Se exercită la Paris o meserie rușinoasă și productivă, numită şantaj.

— Ei bine, sfătuiește-mă. Ce să fac?

— Să aștepți și să mă ții la curent cu tot ce se va întâmpla. Astăzi o să ne ocupăm de mine

— Astăzi și totdeauna, zise fata cu încocare.

Pe la ora zece, Zitella, într-un costum de țigancă din secolul XV, își aștepta invitații. Marcel apăru. La ora 11, saloanele erau pline. Pe la ora 12, Zitella își schimbă costumul de țigancă cu un domino alb și violet. Cu un moment înainte, Bartholomeo își schimbase cu ea un zâmbet și inima lui era cuprinsă de bucurie. Desigur, dacă ar fi avut încă vreo urmă de bănuială în suflet, primirea amabilă ce i-o făcu artista, era de ajuns spre a o risipi, după cum razele soarelui gonește ceața dimineții. El uitase cu desăvârșire de vicantele de Brogni. De l-ar fi zărit lângă dânsa nu s-ar fi codit să întindă mâna tinerei artiste, atât de sigur era de triumful său. Baronul dăduse, totuși, ordin feciorului său să aștepte cu trăsura pentru cazul că s-ar ivi ceva neprevăzut.

Balul era în toată splendoarea, când sosì Imperia. Ea purta un costum fermecător care accentua foarte mult frumusețea ei. Strălucea de pietre scumpe. Rochia sa neagră, garnisită cu catifea purpurie și aur. Părul său lung, desfăcut în plete și împodobit cu perle, se ondula pe umerii goi. La cingătoare avea un pumnal cu mâne-

rul de oțel, înegrit. În mâna ținea o baghetă aurită. În spatele ei era Picioară-de-Fier, în costum de drac. Imperia voia să fie observată ; ea puse să o anunțe cu o voce tare pe dânsa și pe tovarășul ei, sub aceste două nume Fermecătoarea Urganda și un drac șchiop.

Toată lumea se dădu la o parte spre a face loc acestei perechi ciudate, a cărei sosire neașteptată părea că trebuie să producă vreo surpriză. Picioară-de-Fier, îmbrăcat în roșu, ținea poalele rochiei, pline de stele, a stăpânei sale. El nu avea mască, ci se mărgălise pe obraz, aşa că avea figura cea mai urâtă de drac.

Fermecătoarea și dracul se plimbară în tăcere prin saloane.

Dintr-o scurtă privire Imperia se convinse că era între cunoșcuți. Într-adevăr, Marcel ii invitase pe prieteni, oameni care țin la plăceri, dar oameni de înimă, de care era sigur.

Pentru a-și justifica costumul său, Imperia se legă puțin de toată lumea, destăinuind nume, fapte, anecdotă, totul cu o ironie delicată. Toți râdeau și aplaudau. Dar nu pentru asemenea succes venise Imperia ; ea voia să-i vadă pe Marcel și pe Zitella. Nezărindu-i, își închipui că sunt împreună. Acest gând ii prilejui o vie durere, vărsându-și necazul pe toți cei care ii ieșeau în cale. Așa, surescitată, ea uită limitele bunei cuviințe și scandaliză mai multe persoane, care începură a se mira de vorbele ei.

În acest timp Zitella, mascată, se întoarse în salon. Ca să fie recunoscută de baron ea își puse pe cap o cunună de gardenie. Bartholomeo o văzu venind și inima ii bătu cu violență. La rândul său, el înaintă către ea spre a-i oferi brațul dar ea îl opri cu privirea. În același timp ii arătă ușa odăii din care ieșise. Bartholomeo înțelese. Intră în odaie unde îl urmă și Zitella. Ușa se închise în spatele lor, fără a-i lăsa adoratului său timpul de a spune vreun cuvânt ; Zitella străbătu repede odaia, ridică draperia ce ascundea ușa secretă și intră în altă odaie. Bartholomeo era sigur de reușita sa. El luă mâna fetei și vru să o ducă la buze. Dar ea o retrase repede și, făcând semn italianului să tacă, alergă la o altă ușă pe care o

întredeschise. Baronul zări o cameră într-un întuneric complet. Zitella intră prima, el o urmă cu nerăbdare.

— Te iubesc, murmură el, deschizând brațele spre a o cuprinde pe Zitella.

Dar în același moment brațe invizibile îl respinseră cu tărie și îl trântiră pe un fotoliu. El voia să se ridice, imposibil... nici nu putu să se miște măcar. El era pe unul din acele scaune inventate de un chirurg celebru, care ține într-o nemîșcare completă pe bolnavii care n-au curajul să suporte o operație dureoasă.

— Dacă țiipi, ești pierdut ! îi șopti o voce amenințătoare la ureche.

Și odată cu aceste vorbe el simți lama unui pumnal. În același moment lămpile se aprinseră și baronul putu vedea odaia în care se găsea. Ușile și ferestrele erau căptușite cu vată ; pe podea era un tapet gros. Baronul pricepu că aceste precauții se luaseră pentru ca să nu se poată auzi strigăte afară.

În fața lui sedea în nemîșcare două femei mascate, în domino. La dreapta și la stânga, de asemenea, doi oameni mascați ; în spatele odăii stătea Zitella, în picioare și tremurând. În mijlocul camerei, pe o masă acoperită cu un tapet negru, se vedea Un pumnal cu mâner de fildeș, o scrisoare îngălbinită de timp, o sfoară termipată cu ciucuri țesuți cu cânepă și două săbii atârnau pe zid dedesubtul unei cruci.

Într-o clipă, Bartholomeo văzu toate acestea și fu cuprins de groază. El nu-și putea explica cu ce scop i se întinsese această cursă. Unul dintre cei doi bărbați se apropie de el și îi luă armele ; celălalt îi smulse masca și-l lovi peste obraz. Apoi se demascără.

Bartholomeo țipă văzându-i pe vicontele de Brogni și pe Leon d'Orca.

El crezu mai întâi că era vorba de o rivalitate în dragoste și vră să protesteze, dar, înainte de a deschide gura, cele două femei, la un semn al lui Marcel, își scoaseră măștile și, arătându-l cu degetul, ziseră

— El este !

XXVII Răzbunătorii

De astă dată, Bartholomeo nu-și putu înăbuși un țipăt de spaimă. El rămase cu gura căscată, cu ochii mari în fața celor două femei. Una din cele două femei era sora Madalena, cealaltă o țărancă adusă din Berry.

— Eu sunt Fernanda d'Agghiera, zise călugărița.

— Eu sunt contele d'Agghiera, zise Marcel ; înțelegi Bartholomeo Lettchi ?

Groaza mizerabilului atingea nebunia. Se simtea pierdut. Figura lui era palidă ca a unui mort. Tot corpul îi tremura. Nu-și putea face nici o iluzie, îl aștepta moarte. Se găsea fără apărare între inamici neîmblânziți. Trebuia să spele crimele pe care le săvârșise ; ora învinuirii sunase. Ceea ce mărea încă și mai mult supliciul său, era că drama trebuia să aibă loc înaintea Zitellei.

— Copilă, zise Marcel, adresându-se tinerei fete, te vei fi întrebăt adesea de ce-l uram pe acest om ; o vei afla acum. O să-l cunoști în sfârșit pe mizerabilul care îndrăznea să-ți vorbească de amor. Privește-l, acest mișel ! acest trădător ! acest excroc ! acest hoț ! acest ucigaș !... Ucigaș, el a intrat noaptea în odaia surorii mele și, după ce a străpuns-o cu pumnalul, a dezonorat-o, aproape în agonie !

— Ah ! exclamă Zitella cu groază, acoperindu-și fața cu mâinile.

Marcel continuă

— Ca excroc a fost gonit dintr-o casă de comerț. Asculță încă, ascultă !... Dacă tatăl nostru a murit, cauza este că acest infam, după ce și-a trădat patria, i-a vândut pe frații săi. El s-a alăturat de conspiratorii patrioți că să-i poată preda dușmanului.

— Nu e adevărat ! zise Bartholomeo, trădătorul se numește Luigi Petrozzi.

— Lașule ! minți, strigă d'Orca, minți. Și îl scuipă în față.

Bartholomeo răcni de furie.

— Luigi Petrozzi, continuă d'Orca, victima trădării tale, ca și contele d'Agghiera, au fost închiși într-o tem-

niță întunecoasă. Mișcule ! după ce l-ai vândut, ai vrut să-l și dezonorezi ! Avem certitudinea crimelor tale.

— Dar cine ești ? bolborosi mizerabilul.

— Eu sunt Luigi Petrozzi, scăpat din temniță ; sunt una din victimele tale !

Bartholomeo era zdrobit ; el își lăsă capul în piept. Numai la gândul că acest monstru îi atinsese rochia și chiar mâna, Zitella, fu cuprinsă de scârbă și de groază.

Urmă un moment de tăcere în care nu se auzi decât plânsul Fernandei. Zitella o cuprinse în brațe și îi acoperi obrajii cu sărutări. Ea o numea sora ci.

— Lettchi, continuă Marcel cu ton grav, ai să mori ! Îți rămân câteva secunde ca să te rogi.

— Iertare ! murmură banditul.

— Da, iertare... zise Fernanda.

— Trebuie să moară ! repetă Marcel. Sâangele victimelor cere răzbunare. Vei muri, Lettchi, lovit de minc cu acest fier care a lovit pe aceea pe care ai dezonorat-o.

Și Marcel luă pumnalul de pe masă. Bartholomeo privea în jurul său cu groază.

— Iertare, îngână el încă o dată.

Marcel și d'Orca își schimbară o privire repede.

— Fie, continuă de Brogni, o să-ți dăruim poate viață, dar trebuie să meriți indulgența noastră.

— Spuneți, ce cereți ? zise iute Bartholoméo.

— Acum câțiva ani ai furat-o pe copila surorii mele... spune-ne ce-i cu ea.

Cu scopul unei speculații și spre a-și face o armă împotriva acestei familii, în cazul când ar avea să se lupte cu dânsa, Bartholomeo îi furase într-adevăr copilul Fernandei. Din întâmplare el aflase numele satului unde copila fusese dată la doică. La întrebarea lui Marcel, el înțelese tot folosul ce-l putea trage din această situație.

— Deoarece vor să stie unde e copila, își zise el, nu o să-mi facă nimic... Și, cu mai multă siguranță, el răspunse :

— Nu știu despre ce e vorba.

— Minți ! strigă Marcel. Minți ! Uite doica, ea mai are pe frunte cicatricea rănii pe care i-ai făcut-o pentru că apăra copila. Doamnă Jerome, îl cunoști pe acest om ?

— Da.

— Această fermeie se înșeală.
— El e, afirmă din nou țăranca.
— Acum, reluă Marcel, o să vorbești ?
— N-am nimic de spus.

— Ei bine ! dacă nu vrei să răspunzi de bună voie, am să-ți smulg cuvintele cu de-a sila.

Apoi adresându-se amicului său, adăugă

— D'Orca, ia frânghia și dă-o încoace.

— Ce vreți să-mi faceți ? întrebă Bartholomeo cu groază.

— O să vezi îndată, zise Marcel.

Apoi, întorcându-se către cele trei femei :

— Plecați, zise el, să nu fiți martore la cele ce se vor petrece aici.

Fernanda pricepu că fratele său plănuia ceva teribil.

Neascultând decât inima sa, ea căzu în genunchi înaintea mizerabilului

— În numele cerului domnule, zise ea, vorbește... Unde e copila ?

— Nu știu, am spus o dată.

— Destul de rușinos pentru tine, soro, zise Marcel. Ceea ce el refuză la rugămințile tale, o să ofere, desigur, la ale noastre. Du-te.

Natura are misterele sale inexplicabile ; acela al dragostei materne e unul din cele mai sublime. Astfel Fernanda nutrea o iubire profundă pentru copilul ei, fruct al violenței și al crimei ! Negreșit, vederea fiicei sale nu-i putea reaminti decât rușinea, suferințele ce încovârșeau pe ea și pe ai săi. Da, inima sa săngera la aceste gânduri, dar acest copil era al său, era sângele său... și-l iubea poate cu atât mai mult cu cât îi pricinuise mai mult amar. Dumnezeu a pus în inima mamei lor tezaurul de iubire.

Când cele trei femei ieșiră din odaie, d'Orca încinse fruntea lui Bartholomeo cu sfoară. Marcel sucă căptăialele și le dădu o mișcare de rotație.

— Unde e copilul ? întrebă Marcel înainte ca sfoara să-i fi strâns pielea.

Bartholomeo tăcu. El se gândi că ar putea suporta durerile și că își va scăpa viața păstrând tăcere. Pârghia se învârti de două ori, sfoara pătrunse în carne.

— Unde e copila ? întrebă iar Marcel.

— Nu știu, răsunse Bartholomeo, încleștându-și dinții de durere.

Căpătăiele se răsuciră iar. Sâangele țâșni ; pielea era tăiată, carnea sfâșiată. Bartholomeo urlă de durere.

— Opriți ! opriți !... zise el.

— Unde e copila ? Răspunde îndată sau îți retezăm capul.

— O să-mi dăruiți viață ?

— Vorbește mai întâi. Nu meriți promisiuni.

— Da...

D'Orca apăsa degetul pe frânghie.

— Nu, nu, strigă el înfiorându-se.

— Unde e copila ? repeta Marcel.

— La Passy, în pension, sub numele de Micheline Gérard.

— Ai să scrii o scrisoare, care ne va autoriza să o luăm din pension.

— Nu pot să scriu.

— D'Orca, sloboade-i mâna și adu masa mai aproape... Dar bagă de seamă, Lettchi, când vei fi scris, sora mea va pleca și tu vei rămâne aici, până ce va veni cu copila. Dacă ai mințit, te ucidem ca pe un câine turbat.

Bartholomeo scrise repede câteva cuvinte.

— Iată.

— Bine, zise Marcel, după ce citi cu atenție. Acum d'Orca, cheamă pe Fernanda !

— D'Orca deschise ușa, și călugărița intră.

— Fernanda, zise Marcel, asta e pentru tine. Cu această hârtie îți se va înapoia copila. Ia trăsura și pleacă îndată.

Fernanda citi biletul și apoi, întorcându-se către fratele ei, se rugă :

— Promite-mi că o să-l lași să trăiască.

— Bine, zise Marcel, dacă va vrea Dumnezeu.

— Acum domnule, zise ea, adresându-se lui Bartholomeo, deși îți datorez toate nenorocirile mele, te iert, fiindcă îmi redai copila. Adio ! și să te ierte Dumnezeu.

Un zâmbet infernal trecu pe buzele lui Bartholomeo. Călugărița plecă.

— Ei bine ? întrebă d'Orca.

— Nu o să-l omorâm, cum eram hotărâtî, răsunse Marcel.

— A avea milă de acest mizerabil ar fi o slăbiciune, zise d'Orca cu voiciune.

— Fernanda nu voiește, zise Marcel. Dar, continuă el, adresându-se lui Bartholomeo, nu crede că suntem aşa de nebuni ca să te lăsăm în pace.

Bartholomeo se gândi că o să fie mutilat, poate oribil.

— Ce-o să-mi faceti ? strigă el cu groază.

— Mai întâi trebuie să semnezi asta.

— Ce e asta ?

— Mărturisirea tuturor crimelor, însotită de scrisoriile către Francisca Taloni și alte hârtii, care toate probează mișelia ta.

— Niciodată, exclamă Bartholomeo respingând condeul prezentat de Marcel.

— Mori, deci, zise d'Orca, punându-i stiletul în piept.

— Nu, nu, murmură el, iscălesc.

El luă condeul și semnă pe locul arătat de Marcel.

Vicantele luă această mărturisire prețioasă și o vârî în sân.

— Acum sunt liber ? întrebă Bartholomeo umilit.

— Da, liber să te aperi răsunse d'Orca.

— Nu pricep.

— Suntem răzbunători, continuă d'Orca, îți acordăm onoarea de a încrucișa sabia cu tine. O să ne batem aici, chiar acum.

Bartholomeo crezu că visează.

— Ah ! își zise el ; ei nu știu că, dându-mi o sabie, mi-au dat libertatea !

— Trebuie să-i răzbun pe ai noștri, zise d'Orca. Apără-te, mișelule !...

Zicând aceste vorbe, d'Orca scoase săbiile. Aruncă una adversarului său și îi dădu o palmă. Marcel apăsa resortul scaunului. Bartholomeo scoase un țipăt de bucurie. Cu batista el se legă la cap, spre a se opri sângele ce-i curgea pe frunte ; apoi năvăli asupra armei, o apucă și se așeză în poziție de apărare.

Înainte de a se reîntoarce în sala balului, unde absența sa prelungită putea fi observată, Zitella își puse iar costumul de țigancă. Era grăbită să-și schimbe rochia pe care i-o atinsese Bartholomeo. În acest timp, Imperia atrăgea atenția generală și provoca nemulțumiri prin conduită sa nerușinată. Mulți o căutau deja pe Zitella spre a-i cere explicații. Asta căuta și Imperia. Neputând să se apropii altfel de Zitella, ca să o întrebe de copilăria ei, ea voia să o oblige să vină să se amestice în discuție și astfel să aibă ocazia de a se măsura cu ea în ochii lumii.

Picior-de-Fier, cu toată îndrăzneala lui, era neliniștit.

El prevedea că se va isca vreun conflict, fatal poate și pentru el, și era gata s-o prevină pe Imperia, când aceasta puse capăt nereușitei sale, insultându-l pe bâtrân. În același moment douăzeci de voci cerură explicații măștii în costum de drac. Picior-de-Fier nu știa ce să răspundă. Îndrăzneala lui dispăruse. În acest moment intră Zitella. Ea auzise vorbele înjurioase ale curtezanei și ardea de mânie. Mai multe brațe se ridicaseră deja ca să-i demasăte pe fermecătoare și pe însoțitorul ei. Dar fata, străbătând mulțimea, strigă

— Opriți-vă, domnilor ! mie mi se cuvine să o demascu pe această femeie ; iar slugile să o dea afară.

Și, cu o repeziciune uimitoare, ea smulse masca de pe față.

— Imperia ! strigări mai multe voci.

La acest nume, toate femeile se retraseră cu scârbă.

Fapta Ziteliei se petrecu atât de repede încât Imperia rămase incremenită.

Dar îndată recăpătându-și săngele rece ea seoase din cingătoare un pumnal și se aruncă asupra fetei. Însă, a fost imediat dezarmată.

— Nu ștui, domnilor, zise Zitella cu un ton plin de demnitate, în ce mod a intrat această femeie la mine, în mijlocul soților și fetelor dumneavoastră, vă cer iertare pentru această rușine. O să-și primească numai decât pedeapsa.

La aceste vorbe, Zitella se repezi în camera unde erau d'Orca și Marcel cu Bartholomeo.

— Amice ! strigă ea, fără a privi, fără a vedea, Imperia e aici ; l-a insultat pe unul din invitați.

Marcel și d'Orca rămăseră înlemniti de mirare și cel dintâi plecă după Tânăra fată.

— Să vină servitorii să o dea afară pe păcătoasa asta !...

Imperia nu se mișcă. Ochiul ei avea o expresie care îl infurie și mai mult pe Marcel. El luă din mâna unui invitat, deghizat ca poștaș, un bici și dându-l unui servitor, zise

— Gonește-o pe această femeie cu lovitură de bici.

Imperia păli la această nouă insultă. Ochii ei ardeau de o furie sălbatică.

— Vîconte de Brogni, strigă ea, știi tu cine e femeia tale !

Asistența rămase împietrită.

— Dumnezeule, ce a zis ? exclamă Zitella roșie de indignare.

— Spun că tu ești Néra, fata marchizului Léonce de Varandez, și că tatăl tău este și al meu.

— Eu, sora acestei femei ? oh ! înnebunesc ! exclamă Zitella, alăturându-se de Marcel.

— Da, ești sora mea ! zise Imperia spumegând de furie, și dacă eu sunt amanta contelui de Rostang, tu ești amanta vîcontului de Brogni.

— Neleguito, zise Marcel.

— Oh ! suntem demne una de alta ,răcni curtezana , ba chiar eu prețuiesc mai mult pentru că nu sunt ipocrită.

Invitați ităceau și deja în mai multe inimi rău-voitoare sau slabe se furișă veninul îndoielii. Zitella șovăi la acest atac odios. Marcel tremura de mânie. Câteva femei râdeau deja sub evantai. Imperia simți că răzbunarea sa începe. În loc să se retragă, ea făcu un pas înainte și apoi continuă cu o voce plină de ironie :

— Ei bine ! dragă soră, nu vrei să mă imbrățișezi ? Marcel nu mai era stăpân pe sine.

— Mizerabilo ! strigă el apucând-o pe Imperia de umeri, în genunchi ! în genunchi ! cere iertare !...

Și el o forță să se încchine înaintea Zitellei.

— Domnilor, zise el, această femeie va fi dată pe mâna justiției, dar, înainte de toate, vreau să-o spăl pe această fată inocentă de insulta infamă pe care o suferă din cauza mea... eFricirea ei și a mea îmi dictează această datorie.

Vocea vicontelui era solemnă, impunătoare. O tacere profundă domnea în sală. Se aștepta vreo destăinuire curioasă. Imperia rămăsesese țintuită pe parchet, sub mâinile de fier ale lui Marcel.

— Domnilor, reluă Marcel, ceea ce vă voi spune este adevărat, eu n-am mințit niciodată ! Sunt contele d'Agghiera. Acum zece ani am adoptat-o pe această fată, părăsită pe cheiul Marsiliei. Afirm pe onoarea mea, pe memoria sfintei mele mame că e curată ca îngerii...

Bărbați și femeile se plecau înaintea Zitellei. Toți erau convinși, cu toată gclozia ce-o provocase superioritatea ei adeseori. Sinceritatea și onestitatea vicontelui erau cunoscute în general. Toți îl stimau. Era socotit sceptic, dar oricine ar fi garantat pentru onoarea lui.

— Nu v-ați îndoit de vorbele mele, zise vicontele cu emoție, vă mulțumesc în numele ei și al meu.

Mâinile bărbătilor se întinseră către Marcel. Femeile o înconjurau pe Zitella.

— Dar, continuă vicontele, nu trebuie să rămână nici o urmă de îndoială.

Un murmur de reproș a fost răspunsul acestor vorbe.

— V-am spus ce am făcut cu ea, ca orfană, ca copilă. Vreau să vă spun intențiile mele în privința ei, ca fată.

Zitella asculta, nemîscată, palpitând, strângându-se lângă Marcel, care putea simți cum îi bătea inima. Imperia, ghemuită, cu privirea umilită, agitată de mișcări convulsive, simțea vorbele lui Marcel căzându-i pe inimă ca picăturile de plumb topit. Așa se spunea cu nerăbdare de rația vicontelui. Ce avea să zică ?

După câteva momente de tacere, el reîncepu :

— Am făcut din copilă fata mea adoptivă și pentru dânsa, tot ce ar fi făcut un tată.

— Oh ! da, murmură Zitella.

— Acum, continuă Marcel, iată ce am de gând să fac cu fata am să-i dau numele meu și va fi soția mea !

O exclamație, de surprindere și de aprobară ieși din toate piepturile.

Marcel luă mâna Zitellei și continuă

— Deoarece nu are o mamă care să v-o prezinte și să ceară pentru ea amiciția dumneavoastră, cum i-ați acordat deja stima dumneavoastră, eu, Marcel de Brogni, contele d'Agghierra, am onoarea de a vă prezenta pe logodnica mea.

Și, înaintea lumii întregi, Marcel o sărută pe frunte pe Tânără artistă.

— Acum, zise Marcel depărtându-se de Imperia, să se aducă poliția pentru această păcătoasă și pentru complicele ei.

Toată lumea căuta cu ochii pe dracul cel șchiop. Acesta însă profitând de împrejurarea că fusese uitat, o luase la sănătoasa Imperia se sculase, cu mânile încleștate, cu spume la gură. Ea semăna cu o furie.

— Ah ! este nevasta ta ! răcni ea deodată. Ei bine ! iacă darul meu de nuntă !

Și sărind înainte, ea deșertă asupra Zitellei conținutul unui flacon pe care-l scosese din săn. Iute ca fulgerul, Marcel ridicase brațul și, afară de câteva picături ce îi străpîră rochia Zitellei, lichidul căzu pe gâtul curtezanei, care scoase niște tipete îngrozitoare de durere. Lichidul corosiv îi rodea carne și nenorocita se răsucea în convulsi oribile. La un semn al vicontelui, servitorii au scos-o afară.

Atunci invitații se strânseseră în jurul logodnicilor, femeile o îmbrătișau cu căldură pe Zitella, emoția era generală. În acest timp invitații începură să plece. În curând salonul devine gol. Marcel și Zitella rămăseră singuri. Vicantele o îmbrătișă pe Zitella, ai cărei ochi erau plini de lacrimi.

— Am să fiu a ta !... zise ea cu frenzie, femeia ta..., n-o să trăiesc decât pentru tine.

— Scumpa mea ! trebuie să mă justific... dacă nu refuzi.

— Dar te iubesc !... te iubesc... îi zise ea privindu-l cu dragoste, n-ai ghicit, n-ai înțeles până azi ?... Dumnezeule ! dacă nu e decât un vis, fie să nu mă trezesc niciodată !...

Marcel o strânse la piept.

— Și d'Orca ! d'Orca pe care l-am uitat ! exclamă deodată vicantele.

— Ei bine ! zise ea mirată.

— Se bate cu Bartholomeo.

Și zicând aceste vorbe, el năvăli în odaia unde îi lăsase pe cei doi oameni luptându-se. Scoase un țipăt de groază, intrând în odaie. Leon d'Orca zacea întins pe podea, într-o balta de sânge, cu pieptul străpuns de o lovitură de sabie. Bartholomeo dispăruse.

I După dramă

La vederea lui d'Orca, scăldat în sânge, în fața acestei catastrofe, pe atât de teribilă, pe cât de neașteptată, Marcel și Zitella rămaseră împietriți. Vai ! atunci când se credea la sfârșitul ținetei sale de răzbunare, atunci când putea fi fericit, nenorocitul văzu toate calculele sale greșite, toate planurile spulberate. Situația se complicase în mod dureros prin deznodământul fatal al acestui duel.

Prin ce viclenie infernală putuse vinovatul, nu numai să scape de pedeapsă, dar să facă încă o victimă, tocmai din acela ce trebuia să fie instrumentul justiției divine. Fatalitatea făcuse totul.

Cititorii își aduc aminte că Zitella spre a pedepsi nerușinarea Imperiei, împinsă de acest sentiment irezistibil care ne silește să recurgem la cei pe care-i iubim pentru ajutor, năvălise în camera unde erau Marcel și d'Orca, acesta din urmă în luptă cu italianul. Fără să se gândească, ea strigase la Marcel cu același ton cu care ar fi strigat foc sau mă_omoară

— Imperia e la mine !

La această noutate neașteptată, Marcel sări la ușă, uitându-i pe amic și pe inamic. D'Orca, printr-o mișcare naturală și involuntară, întorsese iute capul în partea unde erau Marcel și Zitella.

Timp de zece secunde, poate, el încetă de a-și fixa privirea asupra adversarului său, deja rănit. În scrimă, privirea prețuiește atât cât și mâna. Zece secunde e puțin, dar e mult când te afli înaintea unui adversar obisnuit, dar în fața unui bun duelist. Italianul îi demonstră lui d'Orca acest lucru. Îndată ce avu o sabie în mână

nă, el își recăpătă iute săngele rece și prezența de spirit. Apărându-se cu îndemânarea unui maestru de scrimă, calculă toate șansele și își promise a profita de cea mai mică imprejurare. Distragerea nenorocită a atenției lui d'Orca nu-i scăpă din vedere.

Înainte ca acesta să fi avut timp a presimți pericolul, el îi dădu în piept cea mai violentă lovitură directă ce s-a putut vedea vreodată.

Lovitura a fost aşa de rapidă, aşa de puternică, încât lama s-a frânt în rană și Bartholomeo și-a pierdut echilibrul. D'Orca șovăi, se cătină și căzu grămadă, scoțând un geamăt. Bartholomeo răspunse răcnind triumfător. Fără a pierde un minut, el se îmbrăcă cu mantaua inamicului său, își puse mască și fugi prin ușa prin care ieșiseră doica și Fernanda, pentru a merge la Passy. Marcel nu le spusese încă servitorilor să o dea afară pe Imperia, când falsul baron coborâse deja scările și se urcase în trăsura ce-l aștepta, fugind astfel departe de teatrul dramei.

Ce se-ntâmplase cu Fernanda ? Putuse ea ajunge la Passy pentru a-și relua fata aşa de târziu noaptea ? Sau Bartholomeo o fi luat-o mai înainte și o fi anulat autorizația ?

Sau poate, ștind unde o va întâlni pe nenorocita-i victimă, o aștepta pentru a se răzbuna pe ea și pe copilă pentru pedeapsa pe care o suferise ?

Aceste întrebări îi frământau pe Marcel și Zitella. Întrebări deșarte și nepotrivite, pentru acel moment când înainte de toate trebuia îngrijit d'Orca. Marcel era disperat. El își imputa cu amărăciune că-l lăsase pe d'Orca să lupte cu Bartholomeo.

Cât despre Zitella, energetică și activă, ea luă numai-decât, fără ezitare, măsurile necesare. Un medic a fost chemat în grabă. Rănitul a fost culcat pe un pat ; Marcel și Zitella se așezară alături de amicul lor, victimă a devotamentului său. După o lungă și crudă așteptare, medicul sosi.

— Domnule doctor, zise el, o întrebare : o să mai trăiască ?

Medicul îl cunoștea pe d'Orca, el știa ce prietenie îi lega pe cei doi tineri, pentru care avea o simpatie deosebită.

bită. El îl consultă pe bolnav cu atenție și-i scoase fierul din rană. Această operație delicată cauză o hemoragie abundentă, care-l sperie pe medic, dar de care a fost apoi cu atât mai mulțumit, văzând că ea îi făcea bine bolnavului. După o oră, d'Orca, pansat și aproape liniștit, dormea. Medicul îi asigură că o să scape, dacă nu se va întâmpla vreun accident neprevăzut.

— Trebuie, zise el, ca rănitul să fie scris de orice emoție violentă. Nici un organ vital nu e afectat. Fierul a întâlnit, din fericire, o coastă și s-a frânt în acest obstacol. Iată, continuă el, arătându-i lui Marcel bucata de oțel, vezi spărtura ? e neagră în loc să fie cenușie, cum sunt toate frânturile de oțel. Pentru ce ? Pentru că aici a fost un păi... un păi providențial !... care l-a scăpat pe amicul dumitale, altfel, ar fi acum mort. Mulțumită lui, într-o lună e sănătos. Poți chiar să-l transporti la el, numai să o faci înainte de prânz, până când o să înceapă desigur frigurile.

Liniștit în legătură cu soarta scumpului său amic. Marcel începu să se gândească la sora sa și la Imperia. El vedea în curtezană cauza dezastrului lui d'Orca și plin de indignare vrut să meargă să-o reclame pe Imperia. Într-adevaăr, atentatul ei criminal ajungea ca să fie condusă înaintea jurațiilor, și martorii n-ar fi lipsit, ca să poată fi condamnată. Lucrul era grozav și Zitella, al cărei consimțământ era necesar, făcu observații foarte prudente. Era oare convenabil a preda toate secretele familiei curiozității și răutății publicului ? Ce gălăgie ! ce scandal ! ce bună ocazie pentru jurnale !

Zitella era compromisă în existența-i personală și, mai mult decât existența sa, amorul său trâmbițat în gazete ! Vicele de Brogni era constrâns de a destăinui o parte din nenorocirile sale ! Duelul lui d'Orca va trebui explicat ! Fernanda va fi obligată să mărturisească dezonoarea în urma cercetărilor ce ar fi provocate de cunoștința celor întâmplate în camera secretă ! Conte de Roștang, ca amant al Imperiei, ar fi silit să figureze ca martor. Marcel aprecie repede situația. Se decise să tacă.

Zitella a fost încântată de decizia prietenului ei. În realitate era fericită de rezultatul dramei, în ceea ce o privea personal și nu putea să-i pară rău de intervenția

involuntară a Imperiei, care la urma urmelor era poate sora ei.

— E tot aşa de nenorocită cât e şi de vinovată, fi zise ea lui Marcel. Dumnezeu să o ierte, eu o iert.

— Amin, răspunse contele.

Rămânea de ştiut ce făcuseră Fernanda şi Bartholomeo. Zitella îşi procurase adresa acestuia din urmă, în ziua scenei cu maimuţa, punând să i se urmărească trăsura; dar Marcel găsi de prisos a-l mai căuta acolo, căci, îşi zicea el, inamicul său nu putea fi aşa de imprudent ca să aștepte acasă. Deci, el amâna cercetările sale în această parte, spre a se ocupa numai de sora sa.

Fernanda părăsise strada Mont-Thabor între orele unu şi două dimineaţă.

Trei sau patru ore cel mult îi trebuiau spre a ajunge până la Passy, pentru a vorbi cu stăpânul localului şi spre a-şi relua copila. Trecuseră însă şase ore şi trăsura nu venise. Această întârziere începu să-l îngrijoreze pe Marcel.

I se prezintau mai multe ipostaze

— Poate Fernanda a aşteptat să se facă ziua spre a pleca la Passy, dar în acest caz m-ar fi prevenit şi rugat să o însuşesc şi eu. Poate după ce o fi luat copila s-a întors iar la mănăstire. Dar atunci trăsura de ce nu s-a întors? Pe semne mă aşteaptă la mine acasă, îşi zise Marcel.

El luă o trăsură de piaţă şi merse acasă, lăsând-o pe Zitella să-l îngrijească pe d'Orca. La ora opt, Marcel ajunse acasă, dar îl aştepta o deccepţie. Nu găsi nici pe sora sa şi nici o altă informaţie. Nimeni nu venise. Alergă la mănăstire. Sora Madalena nu se întorsese din ziua în care obtinuse autorizaţia de a absenta. Marcel se îngrijoră şi mai mult.

— N-am decât un mijloc ca să aflu ceva, se gândi el. Dacă Fernanda a trecut pe la hotelul meu din Champs-Elysées, i-o fi spus ceva lui Carlos. Se duse în grabă la a doua şi principala sa locuinţă, unde, cum cititorii ştiu, el era cunoscut sub numele de vicontele Brogni. În faţa hotelului era o mulțime de oameni. Intrarea era păzită de jandarmi. Un comisar şi alți agenți ocupau domiciliul

său. Se comisese o crimă. Magistratul îl aștepta pe domnul de Brogni cu nerăbdare, pentru a continua constatările și a completa instrucția.

II Cum un hoț devine ucigaș

Bartholomeo se dusese plin de speranță la Balul Zitellei, dar, deși legănat de iluzia de a fi iubit de dânsa, el totuși nu renunțase la proiectul propus de Imperia de a o răpi. Luase deci toate măsurile necesare spre a se putea servi de ele, la prima ocazie favorabilă. Doi tovarăși ai săi, oameni de același soi, care depindeau de dânsul, îmbrăcați unul ca vizitu, celălalt ca fecior și pregătiți cu frânghii, așteptau în trăsura lui...

Pe de altă parte, Carlos, care fusese înștiințat, părăsise trăsura stăpânului său și aștepta și el în trăsura italianului momentul de a contribui prin viclenie sau cu de-a sila la răpirea Zitellei.

Trăsura în loc să fie în rând cu celealte, staționa la câțiva pași de strada Mont-Thabor, accasta cu scopul de a fi lesne găsită. Din întâmplare, Marcel și d'Orca luară aceleași precauții.

Marcel poruncise vizitiului să nu se dea jos de pe capă și să nu se miște din strada Saint-Honore ca astfel trăsura să nu se amesteece cu celealte din strada Mont-Thabor.

Din nenorocire, Fernanda nu fusese informată de această măsură. Când ieși din casă împreună cu doica, căutând trăsura fratelui său, îi fu imposibil să o găsească. Cele două femei, nu s-ar fi muncit atâtă cu căutarea trăsurii, dacă ar fi purtat îmbrăcămîntea din ajun, adică dacă Fernanda ar fi avut rochia de călugărită și doica costumul țărănesc.

Servitorii invitaților, feciorii, s-ar fi grăbit a le evita căutarea zadarnică în mijlocul cailor și trăsurilor prin zăpadă și gheață, care făceau pavajul aşa de alunecos. Dar Marcel le sfătuise să-și pună fiecare un domino, pentru cazul neprevăzut că ar fi obligate poate să intre și ele în salonul balului. Grăbindu-se, la ieșirea din ca-

mera secretă, nu-și schimbară fustele de satin negru. La vederea acestor două măști, ieșind dintr-o casă vecină, alergând speriate și rătăcindu-se în mijlocul trăsurilor, feciorii își făcură răutăcioasa plăcere de a le păcăli. În zadar întrebau ele de oamenii vicontelui Brogni, nu li se răspundeau decât prin hohote de râs și glume urâte.

În sfârșit, Fernanda chemă un sergent, care le căută trăsura vicontelui. Dar nu era decât vizitul la locul său. Fernanda era grăbită să plece.

Vizitul recunoscându-le pe cele două femei, nu făcu nici o greutate și se supusee Fernandei. În acest timp, Bartholomeo, scăpat din lupta cu d'Orca, ajunse la trăsura sa, în care aștepta Carlos.

— Ei bine ! zise acesta, văzându-l alergând singur și foarte emoționat.

Bartholomeo îl dădu la o parte, îi arătă fruntea plină de sânge, și îi zise încet, dar cu un accent de nemărginită mulțumire :

— Pleacă ! l-am omorât !

Carlos n-avu vreme să-l mai întrebe nimic pe enigmaticul său complice. Înainte să-și fi venit în fire din surprinderea cauzată de această știre,, trăsura porni, ducându-l pe Bartholomeo, care era mai grăbit să se panseze și să se ascundă, decât să povestească peripețiile și sfârșitul teribilului său duel. Carlos s-a gândit, nici nu-i putea veni această idee, că altcineva, nu chiar stăpânul său fusese ucis de Bartholomeo. Spiritul său începu să lucreze cu o activitate prodigioasă.

Și el îl ura pe vicantele de Brogni, și ar fi vrut să se răzbune cu ceva asupra lui. Dar cum ? Profitând de moartea lui.

Fără multă osteneală, spiritul său inventiv îi arătă numai decât un mijloc.

Se gândise că italianul o va lua la sănătoasa „e neîndoielnic că va avea loc o instrucție care mă poate băga în belea pe mine, confidentul intim al omorâtorului. Trebuie să o șterg și eu, dar bani de drum...“ El nu pierdu timpul cu reflexii și se îndreptă în fuga mare către hotel. Un om neîndemânic, spre a ajunge mai iute, s-ar fi dus cu trăsura stăpânului său sau cu vreuna de piață dar în felul acesta și-ar fi creat un martor împotriva lui.

Carlos se duse pe jos în pas alergător, ca cineva care fugă spre a se încălzi. Pe drum, își schiță planul. După socoteala sa, avea la dispoziție două ore. Era de ajuns spre a-și realiza planul, ce constă în a-l jefui pe stăpânul său. Nu avea de ce să se teamă de vizituu, căci acesta trebuia să-l aștepte pe viconte. Bucătăreasa îi ceruse voie să plece pentru două zile. Cât despre Elisabeta, ea trebuia să fie în oraș, căci avea un amor. Si apoi de ar fi chiar acasă și ar vedea ceva, tot ce ar face, ar fi să ceară și ea o parte a furtului. Mai era și portarul, dar acesta trebuia să fi adormit, beat mort, după obiceiul său. Si afară de asta, Carlos putea intra în hotel fără a-l deștepta, căci avea cheie pentru o portiță din dos. Îi era foarte ușor să intre în casă și să iasă fără să fie văzut.

Avea deci motive excelente ca să acționeze iute. Cele două sute de mii de franci, de care-i vorbise lui artholomeo, erau deja în casa de bani, el să văzuse biletele de bancă și amintirea lor îi ardea creierii. Cheia fabricată de Bartholomeo, după tiparul pe care i-l procurase, o avea în buzunar. N-avea decât să intre în cabinetul stăpânlui său, să deschidă lada, să ia cele două sute de mii de franci, să le bage în buzunar, să iasă apoi frumușel din hotel și să ascundă undeva banii. Apoi ca să înlăture bănuielile, să arăce liniștit în strada Mont-Thabor, să băga printre ceilalți și ar aștepta, ca un fecior de treabă, sosirea stăpânlui său.

Toate vor merge strună, își zicea el.

Cu planurile astea, el ajunse la portița hotelului și intră fără a fi văzut de nimeni. Apoi intră în apartamentul vicontelui.

Convins că nimeni nu-l poate vedea de afară din cauza perdelelor groase și a jaluzelelor lăsate, el aprinse o lumânare. Băgă cheia în broasca casei de bani și... drace ! cheia nu se întoarse.

Ce ! să renunțe la două sute de mii de franci ?! o avere aşa de frumoasă !

În imaginația sa el vedea biletele de bancă și săngele-i fierbea în vine.

— Oh ! trebuie să-i iau ! urlă el.

Sub pretext că-l ajută pe vizitru la curățirca trăsurii, Carlos avusese precauția să-și procure fel de fel de instrumente, între care și un clește tare de oțel. El alergă repede în odaia sa și se întoarse cu acest instrument. Astfel armat, încercă să spargă casa. Dar trecu o oră și încercările-i fură zadarnice. Sudorile îi curgeau șiroaie, mâinile îi sângerau, blestemă și injura, continuând încercările sale inutile. Negreșit, prudența îl sfătuia să renunțe la o încercare aşa de primejdioasă, dar nu-i mai era cu putin“ă. O voce infernală-i striga :

— Două sute de mii de franci ! încă puțină muncă și sunt ai tăi. Și apoi, de ce ar renunța la proiectul său ? Figura era necesară și mai mult acum. Ca și binele, și răul are atracții puternice. Mărimea pericolului tocmai îi dădea energie. El continuă.

Deodată se auzi o scârțietură. Cu o putere supranaturală, el apăsa din nou pe clește ca pe o pârgănie și, după câteva momente, ușa, despicată în două de sus în jos, permise hoțului realizarea crimei sale. El scoase un răcnet de triumf, luând portofelul umflat cu bancnote. Carlos îl deschise cu lăcomie să se asigure că sunt biletele în el. Le pipăi tremurând, cât pe-aci să le și sărute.

— Acum, își zise el răsuflând, la sănătoasa !

Își băgă portofelul în buzunar, ieși din cabinet, străbatește saloul și ajungește în sala ce era decorată ca o sală de arme, pereții fiind acoperiți cu săbii, iatacane, pistoale, măști de duel și altele. Tocmai când era să iasă din sală, Carlos tresări din tălpi până-n creștet, picioarele îi se încovoiară și fu silit să se rezeme de zid. O sudoare rece îi îngheță tot corpul. El auzise deschizându-se poarta. Ascultă, ținându-și respirația și tremurând. Într-adevăr nu se înșelase, poarta curții se închisese. Apoi auzi pași în curte. Cine o fi venind ? Jandarmii poate ! Deci era prinț, prinț tocmai în momentul când devenise bogat ! Într-o clipă îi veni în gând închisoarea, judecata, condamnarea. Această viziune îngrozitoare îi redeșteptă energia.

— Ce e de făcut ? se întrebă el. Să las banii ? nici odată ! La urma urmelor, dacă nu sunt decât doi, nu sunt

încă pierdut ! O cută sinistră se desenă pe fruntea lui palidă. Ochii săi scânteiară ; văzu roșu în fața ochilor.

Zgomotul se aprobia și devinea mai deslușit. Se auziră pași pe scară. El aștepta în nemîșcare.

Mai erau câteva trepte și trebuia să ajungă în sală.

Atunci îi veni ideea de a se ascunde undeva, dar nu mai era timp. O lumină străbătu prin broasca ușii și dovedi prezența lui în odaie.

— Cu atât mai rău pentru ei !... se gândi Carlos.

— Ah ! bine c-am ajuns ! zise o voce de femeie. Marcel, deschide !

— Merge bine, își zise Carlos, este o femeie.

El pipăi portofelul, strânse toporul în mână și așteptă. O mână apăsa clanța. El ridică brațul, gata a lovi pe cel ce va intra. Ușa scârțâi, deschizându-se. O femeie intră și făcu un pas în cameră. Carlos sări, izbind-o cu toporul.

Dar necunoscută avusea timp să se dea la o parte, aplecându-se și scoțând un tipăt sfâșietor. Ea evită astfel prima lovitură. Carlos nu se întoarse spre a mai da în ea. Clipele erau prețioase, nu se gândeau decât să fugă.

Dintr-o săritură, el ajunse pe scară. Dar jos, el se găsi deodată înaintea unui bărbat și a unei femei care îi baraseră drumul. Acest bărbat și această femeie au ziseră tipătul și, văzând un om coborând în salturi, treptele scării îl ghiciseră din instinct pe dușman. Bărbatul vră să-l apuce pe hoț, dar toporul ce-l lovi în umăr îl trânti la pământ. Atunci, cu un curaj puțin obișnuit, femeia sări asupra ucigașului. Ea îl ținea cu o mână de haină și cu cealaltă îi băgă unghiile în ochi. Carlos răcni de durere. Apoi, reușind, printr-o smucire convulsivă să se desprindă, îi dădu în piept o lovitură cu piciorul aşa de puternică, încât ea se rostogoli pe pământ la vreo zece pași.

El alergă în curte, — era liber —, deschise poarta și se găsi în sfârșit în Champs-Elisée. Scăpase.

În acest timp strigătele de „ajutor ! ajutor !“ îl deșteptară în sfârșit pe somnorosul portar. Casa se umplu de oameni. Mai întâi se ridică răniții. Cel lovit cu toporul era vizitiul vicontelui de Brogni. Cele două femei

erau Fernanda și doica. Aceasta din urmă era lovita rău. Vizitiul avea umărul zdrobit. Când se dispuse să se chemă poliția, Fernanda trimise să-l înștiințeze și pe fratele său. Marcel însă plecase deja în căutarea ei.

Să povestim acum prin ce împrejurare Fernanda venise în acea seară la fratele său, în momentul când miserabilul fecior fugea cu banii. Cele două femei, ieșind din camera secretă, luaseră trăsura vicontelui și porniră către Passy. Din nefericire drumurile erau foarte rele, zăpada se topise puțin de soarele din timpul zilei și apoi înghețase, formând un polei foarte periculos. Calul nu putea să meargă decât foarte încet.

Pentru a trece timpul, Fernanda vorbea despre copila sa, pe care nu o văzuse de câțiva ani. Câte mângâieri, câtă dragoste își propunea ea după atâtă absență! Totuși cu aceste gânduri de fericire se amestecau și idei dureroase. Copilul ei, fata sa iubită o va recunoaște oare pe mama sa? Nu o să fie primită ca o străină? Cum fusese crescută această copilă? Avea poate instincțe perverse ca tatăl ei? Pentru a le combatе, pentru a le dezrădăcina, pentru a le înlocui cu sentimente bune, micuța n-avusese pe nimeni să o sfătuiască, să o îngrijească.

Alături de imaginea fetei sale, un alt chip radios îi surâdea, zicând „speră...“. Un nume răsună în inimă sa, numele unui Tânăr, frumos, curajos, nobil, generos, detat... Luigi Petrozzi, amicul fratelui său. O zdruncinătură puternică a trăsurii îi intrerupse deodată visările. Își pierdu echilibrul și căzu peste doică; aceasta scoase un tipăt de spaimă.

Calul, luncând, căzuse, târând după sine trăsura care se răsturnase. O roată se desfăcu și coșul se desfundă. Vizitiul, azvârlit la vreo zece pași, zacea aproape fără simțiri pe pavajul rece și strălucitor ca oglinda. Calul avea un picior frânt. Din fericire femeile scăpară cu câteva contuzii usoare. Ele putură ieși ușor din trăsură.

Era ora trei dimineața, era încă întuneric și nu se vedea nici o așezare omenească. Rămâneau două lucruri de ales: să continue drumul pe jos până la Passay

sau să se întoarcă la hotelul vicontelui, care nu era foarte departe.

Comisarul își începuse cercetările, când Marcel se întoarse acasă, după ce o căutase în zadar pe sora sa. Declarațiile vizitului și cele ale doicei nu lăsară nici o indoială despre identitatea criminalului. În tot cazul Carlos nu se putea folosi de fapta sa, căci în fugă îi căzuse portofelul care fu găsit în curtea hotelului.

Cercetările își urmăra cursul, dar cu toată dîbăcia poliției, Carlos reuși să scape.

III Noua instalație

După plecarea comisarului și a agenților polițienești, Marcel și Fernanda rămaseră în sfârșit singuri și putură să-și comunice gândurile fără martori. Fata îi povestii fratei ei accidentul care o oprișe să meargă la Passy. Marcel, la rându-i, îi povestii în ce circumstanțe fusese obligat să se declare în fața publicului ca logodnic al Zitellei. Fernanda o iubea deja pe frumoasa creolă. Ea aproba alegerea lui și simți o bucurie nemărginită de a avea o soră ! Dar, pe cât de plăcută îi fu această nouitate, pe atât de crudă și de dureroasă îi fu stirea despre d'Orca. Inima părea că i se sfâșie. Ea văzu negru înaintea ochilor și începu a tremura din tot corpul.

Fernanda, creștină pioasă, a cărei credință nu șovăise niciodată, protestă împotriva divinității.

— Cum ! strigă ea, cei răi trebuie să biruiască totdeauna ? Oare cei buni sunt ursuși să sufere pentru virtuțile lor întocmai ca și când ar fi plini de păcate ?

Un plâns amar o înecă.

— Ah ! du-mă la el, zise ea după câteva clipe ; din cauza mea și-a riscat viața, eu trebuie să-l îngrijesc.

— Nu se poate, răspunse Marcel. O fată de vârstă ta n-are ce căuta la un Tânăr pentru care nu e nimic.

— E prietenul nostru. Vai ! era logodnicul meu !

— Fie, dar buna-cuvîntă, lumea...

— Sunt o femeie oarecare, exclamă ea cu o voce sfâșietoare, sunt o fată, sunt o călugăriță, o soră de caritate și e datoria mea să veghez la căpătâiul lui.

— Liniștește-te, d'Orca nu e în primejdie. E îngrijit de Zitella, care și ea îl iubește ca o soră, o să fie transportat la locuința lui. Astă seară mergem împreună să-l vedem. Dar înainte trebuie să-o luăm pe copila ta.

Aceste vorbe o făcuse să-si vină în fire. Gândindu-se că și-ar putea uita copila pentru un bărbat, ea roși. Ce ! oare amorul său era așa de puternic, așa de înfocat ? Ea simțea mărimea patimei sale și, în loc de bucurie și speranță, nu vedea într-însă decât chinuri și dureri. Ce sentiment putea să inspire ea ? Milă, stima, amicitie, nimio mai mult.

Cu toată castitatea, cu toată virtutea sa, ea se simțea totdeauna copleșită de rușine. Între ea și iubircea unui om onest era o barieră de nefinalitată. Nu avea decât un singur adăpost : dragostea maternă. Copilul ei, mărturie vie a nenorocirii sale ireparabile, îi reclama iubirea ei, pentru el trebuia să-si jertfească viața. Numai fata sa, fructul crimei, putea să-i dea forță, curaj și resemnare. Tristă soartă !

Ca și când Dumnezeu ar fi vrut să o pedepsească, pentru că se îndoiese de dreptatea lui, când ajunse la Passy își găsi copila bălinavă. De câteva luni niște friguri ascunse o mistuiau pe sărmana copilă.

Era o fetiță slabă, molatică, fără voință, cu privirea leneșă, cu o inteligență mediocră, un fel de automat care nu lucra decât sub influența unui impuls străin și nu se gândeau decât cu gândirea altora. De cinci ani de când era în cest pension, de o valoare mediocră, ea trăise și crescuse fără a primi vredoată vizita vreunei prietene, fără a fi schimbat vreo vorbă prietenoasă cu cineva. Niciodată nu ieșise din casă. În timpul vacanțelor rămânea singură.

Obicei de milă pentru profesoare, de batjocură pentru colege, ea vegetase că acele plante străine care, transportate pe un pământ sterp, mor înainte de a fi încetat să trăiască.

În fiecare an, plata era achitată dinainte. Numai această împrejurare o scăpase poate de antipatia profesorilor. Un om, care nu venea decât cu această ocazie, cerea să i se aducă fata, ca și când ar fi vrut să se asigure de existența ei, o privea într-un chip ce o speria pe biata copilă, plătea apoi și pleca. Acest om era Bartholomeo. Niciodată el nu-și îmbrățișase copila. Era oare indiferență sau remușcare ? El, singur, nu știa.

— Acest copil e orfan, ii spuse el direcțoarei pensiunului, n-are familie. O cheamă Leona. Să nu o dai nimănui decât mie sau cu un ordin scris de mine. Directoarea se plecase și învoială era făcută.

Fernanda prezintă ordinul, semnul lui Bartholomeo, și își luă copila. De aici înainte, viața sa avea un scop a îngriji de sănătatea zdruncinată a fiicei sale și de a redăștepta într-însa gândirea și simțirea. Apoi, ea își făgăduia că dragostea ei maternă, va înăbuși pasiunea nerocită, fără întărire, care o coploșea aşa de mult.

Cele întâmplări la Zitella au fost cunoscute chiar a două zi. Declarația lui Marcel, în mijlocul unui bal mascat, avea un caracter aşa de neobișnuit, încât se discuta prin toate cercurile aristocrației pariziene : aristocrația numelui, a talentului, a averii, a celebritatii. Multe fete o invidiau pe Zitella, care, fără familie, avu parte de un bărbat din cei mai nobili, din cei mai demni, ce l-ar fi dorit fiecare dintre ele. Multe familii mari văzură topindu-se speranța lor de a se uni cu acest gentilom. Multe fete înalte, cărora Marcel nu le era indiferent, simțiră o vie gelozie contra acestei fete, o simplă artistă. Cei ce au avut norocul să fi asistat la această întâmplare erau căutați pretutindeni și povestea cu exagerări. Povestea lor obținea un succes extraordinar.

Ce ar mai fi fost, dacă s-ar fi știut despre duelul lui d'Orca ?

Dacă la început, în virtutea aceluia sentiment ciudat ce face ca orice femeie să se credă, de regulă, lipsită de dragostea pe care un bărbat o dăruiește alteia, multe femei fuseseră geloase pe Zitella, mai târziu însă, se produse în ea o schimbare profundă. Fermecătoarea artistă se bucura de o reputație foarte bună.

Familiile cele mai onorabile, care nu o cunoșteau decât ca artistă, se grăbiseră a-i exprima stima lor și a o felicita, în același timp, de unirea ei cu vicantele de Brogni.

Această istorie, această dramă care semăna cu un roman, le pasiona pe femeile din lumea bună cu atât mai mult cu cât ele simțeau, că nu știau decât o parte din secretele acestor doi oameni, deveniți eroii momentului. Invitațiile ce i se făceau, nu aveau acel caracter de politețe banală, care le strica totdeauna tot prețul; se vedea sinceritatea unor sentimente foarte măgulitoare pentru Tânără fată. Femeile veneau, împreună cu fetele lor să dea mâna cu Tânără logodită. Zitella se simțea foarte fericită, fericită pentru sine și pentru Marcel; aceste omagii îi probau că era demnă și în ochii lumii de dânsul.

Cele mai multe saloane erau încă de mult deschise lui Marcel. Reputația de sceptic ce și-o însușise de bunăvoie și pe care amicii săi o propagau cât puteau, nu-l depărtase decât numai din câteva case prea severe și aceasta era numai ca o cheștiune de formă. Totuși, cu toată simpatia de care se bucura Zitella, ea deveni foarte rezervată, conformându-se noii sale poziții.

— Draga mea, îi zise Marcel, acum nu mai ești Zitella artista, ci logodnica contelui d'Agghierra. Știi cât de mult îi stimez pe artiștii de valoare, știi cât de mult ador arta, deci, nu trebuie să găsești nimic care să te lovească când îți voi spune ce doresc, mă crezi, nu-i aşa?

— Cred tot, tot ce-mi spui.

— Ei bine! mi se pare firesc să nu mai trăiești din talentul tău.

— Chiar dacă n-aș împărtăși această justă părere, răspunse Zitella, dorința ta ar fi o poruncă pentru mine. Luându-mă, m-ai făcut dintr-o artistă o doamnă din înalta societate. Fii sigur că am să fac totul, iubitul meu, ca să fiu demnă de tine!

— Știi, sunt sigur, scumpa mea.

— De altfel, pentru tine sunt tot acea Zitella, care are nevoie de aer și de soare; pentru lume însă, nu sunt eu oare Néra de Varandéz?

— Nu, încă. Vom vedea. Un lucru știi: părăsirea carierei tale artistice, o să-ți prilejuiască mari dureri.

— Ce vrei să zici ?

— Ti-ai muiat buzele în cupa gloriei, dragă mea, te-ai îmbătat de acest nectar delicios ce se numește succes căre ametește pe cei mai tari și face mândri pe cei mai modești. Da, nu se poate altfel, vei simți amarul regretului când vei fi lipsită de beția triumfului.

Fata îl privi cu drag.

— Ah ! zise ea, un bravo din partea ta face mai mult decât toate cununile ! Am să-ți repet mereu succesul meu, triumful meu, gloria mea, arta mea, ești tu !... Da, îmi place succesul ! iubesc gloria ! ador arta ! dar pentru tine, pentru tine numai ! Vrei să nu mai cânt ? Vorbește, ordonă, aceea ce-ți datorează totul, pe care ai făcut-o fericită, e gata să se supună !

— Dumnezeu să mă ferească de a-ți opri cultul artei, răspunse cu vioiciune Marcel. Numai amorul pentru artă te-a făcut ce ești, nu eu. A te smulge muzicii, o lyra mea cu viață, e ca și cum aş comite o crimă ! Nu, vei continua a face să vibrezé pianul sub degetele tale inspirate, vei cânta și de aici înainte cu inima, cu sufletul tău. Dar, pentru noi, pentru ai noștri și pentru săraci, când vei fi rugată.

Marcel se decise a-și schimba cu totul felul vieții sale. Prima sa grija fu de a scăpa de hotelul său din Champs-Elysées. Cu sentimentele sale, de o delicatețe nemărginită, el nu vroia ca soția sa să stea în casa unde se petrecuse, se cântase, se băuse de atâtea ori. Domiciliul său particular nu era destul de încăpător pentru noile sale trebuințe. El luă un hotel nou, un fel de vilă foarte simplă și comodă.

Într-o parte a casei se instală Zitella cu o guvernantă ce se bucura de o reputație foarte bună. Conte d'Agghiera, voind ca nimic să nu-i poată reaminti de vicontele de Brogni, își schimbă personalul, reînnoi mobilele și cumpără până și alți cai și alte trăsuri. Nu mai umblă cu aceia din amicii săi care aveau o purtare prea ușuratică. Din cele trei servitoare ale fetei, el nu ținu decât pe Grenada, care era de un devotament deosebit. Dar

toate acestea nu erau de-ajuns pentru a păzi buna-cu-vînță. Spre a putea ședea în aceeași casă cu logodnică sa, această măsură era dictată de imprejurări, el trebuia să o înconjoare pe Tânără fată cu toată considerația posibilă, să-i creeze un mediu în care să fie la adăpost de gurile rele..

Înainte deci de a fi luat în posesie această vilă și de a fi instalat într-însa pe viitoarea contesă d'Agghierra, el o duse într-o mănăstire unde stătu aproape o lună. În acest timp el îl aduse din Italia pe medicul familiei sale, Andreea Malvielli. Doctorul avea șaizeci de ani, cunoștea toate secretele sale, dintr-însul putea să facă oarecum, pe tatăl creolei. Dar nici atât nu i se părea destul. Într-adevăr, îi trebuia logodnicii sale, acestei naturi voluptoase, acestei inimi sentimentale, altfel de tovărăsie decât o guvernantă serioasă și un bătrân indulgent. Nu, cu o femeie în serviciul său și-ar fi putut deschide inima, nu bătrânlui medic i-ar fi încredințat speranțele și dorințele sale. Da, se gândi contele, îi mai trebuie o colegă, o amică. El decise ca această prietenă să fie chiar sora lui. Negreșit, care altă femeie decât Fernanda ar fi putut împlini mai bine acest rol delicat ?

Zitella fu încântată de a intra astfel, dinainte, în familia viitorului său soț. Casa fu, dar, pregătită, cu o zi înainte de Zitella, Fernanda se instală în ea, împreună cu copila ei. Pentru a-i face plăcerea fratelui său, ea părăsi cu totul mănăstirea de la Saint-Vincent-de-Paul.

După cum îi făgăduise lui Marcel, renunțând la plăcerile succesului, la beția gloriei, Zitella nu simți nici regret nici mâhnire. Demult ea se pregătea a-i jertfi protectorului său libertatea și gusturile sale.

Ea era, de altminteri, sigură de faptul că contele nu i-ar fi putut cere nimic împotriva sentimentelor sale de artistă și femeie. Așa cum nu vroia să fie Tânără și frumoasă decât pentru el, tot astfel n-ar fi vrut să aibă talent decât pentru el.

Marcel fu foarte mulțumit de rezerva tinerei fete și toată lumea o aprobă și-i primi motivul ce o făcea să se poarte astfel. În acest timp, contele d'Agghierra se gădea mereu la continuarea planului pe care și-l propusese,

a cărei execuție era însă foarte puțin înaintată. Si, apoi, mai avea acum o nouă datorie : aceea de a descoperi familia logodnicei sale. Era oare ceva adevărat din declarațiile Imperiei, în privința familiei de Varandez ? Marcel credea să întrevede probabilități și totuși spera că nu va fi, nici o rudenie între nobila artistă și păcătoasa curtezană. În tot cazul, căsătoria nu putea avea loc fără a se fi stabilit situația civilă a Zitellei.

IV Două prietene

Fernanda și Zitella dobândiră una pentru alta o prietenie încercată. Ceea ce nu fusese la început decât o simplă înclinație se schimbă încetul cu încetul într-o adevărată dragoste.

Amândouă, de o natură iubitoare, sentimentală, păreau a fi făcute una pentru alta. Fernanda nu-i mărturisise totuși Zitellei că în adâncul inimii sale, alături de afecțiunea nemărginită pentru copila sa, se ascundea o altă iubire, poate mai arzătoare ca cea dintâi ; logodnica lui Marcel, însă, ghicise o parte a acestui adevăr.

Dar îi mai rămânea să cunoască taina acestei iubiri secrete, care se furișa până la dânsa, întocmai ca parfumurile care, oricât de biñe ar fi închise, tot și-ar răspândi mirasma din vasele prețioase ce le conțin. Nu-i fu greu să afle.

Interesul Fernandei pentru d'Orca, aprinderea obrajilor ei când Marcel îl lăuda pe amicul său, bucuria ce o resimtea când afla progresele vindecării lui, emoția sa la vedere lui d'Orca... totul, în sfârșit, o trăda pe sărmâna Fernanda, care credea că amorul ei era bine ascuns.

Fernanda era oare și ea iubită ?

Zitella își puse această întrebare.

Fernanda însăși își punea această întrebare. Dupa nenorocirea ei mai putea fi iubită de d'Orca ? Vai ! ea nu putea să creadă ; o stavilă, o piedică enormă se așezase între dânsa și logodnicul ei.

D'Orca era totdeauna serios și rece ; nici un gest, nici o mișcare, nici o vorbă nu-i trădau sentimentele.

Creola își pierdu răbdarea.

Desigur nu din curiozitate, ci din interes pentru Fernanda, voia să citească în această inimă încisă.

Dacă prietena sa era iubită, ar putea să contribuie și ea la fericirea ei, dacă nu, ar căuta să o vindece de o pasiune fără speranță. O voce din inima sa i-ar fi putut spune :

— Dragostea adevărată nu se vindecă.

Cu toate că Zitella nu avea de ce să mai ascundă amorul ei, situația sa fi impunea oarecare rezervă și, ca și Fernanda, ea își înăbușea avânturile de iubire.

Cu cât ele se sileau a-și stăpâni amorul, cu atât simțeau o nevoie mai mare, o ușurare de a-l îndrepta în altă parte.

Leonia avea în realitate două mame.

Văzându-se astfel iubită, sărmâna copilă, simțea o fericire fără margini.

Puțin câte puțin, sub influența bunului trai și a îngrijirii de care se bucura, Leonia își venea în fire.

Când se deștepta și le vedea pe cele două femei, stând la căpătâiul ei ca doi îngeri păzitori, ea întindea brațele slabe către dânsela, zâmbea și le șoptea vorbe dulci, care umpleau de lacrimi ochii celor două mame ; astfel le numea ea pe Fernanda și pe Zitella.

— De ce m-ați lăsat atâta vreme singură ? zicea ea cu un bland reproș în glas. Dacă ați ști ce urât mi-a fost, cum am mai plâns !... Si apoi mă doare, aici... Si punea mâna pe inimă.

Atunci urmău sărutări fără sfârșit, mângâieri încolate, tipete de bucurie... apoi deodată totul înceta.

O paloare de moarte acoperea obrazul celor două prietene. Leonia avea niște accese de tuse seacă, care îl făcea adesea pe doctor să dea din cap. Aceste crize veneau mai totdeauna după râs. Atunci negresa alerga mâniată către cele două stăpâne, zicând :

— Este oare înțelept să o faceți pe biata micuță să râdă aşa de tare ?

O luă în brațe și o legănă ca să o adormă, ca și când ar fi fost o copiliță de câteva luni.

În acest timp, Marcel și d'Orca încercau să-l descopere pe Bartholomeo. În zadar scotociră tot Parisul, aju-

tați de oameni obișnuiți cu căutarea criminalilor ; Bartholomeo dispăruse fără să i se poată da de urmă. Marcel, deși absorbit de căutarea lui Bartholomeo, nu uita nici un moment interesele logodniciei sale. Reținut în Paris de necesitatea de a veghea asupra surorii sale și asupra Zitellei, amenințate de Bartholomeo și de Imperia, el a fost nevoit să renunțe la proiectul său de a merge în Brazilia și a lua de acolo informațiile dorite asupra familiei marchizului de Varandez.

E adevărat că ambasadele respective îi promiteau că se ocupă serios de această afacere ; dar când va avea răspunsul ? Pentru mai multă siguranță și grabă, el trimise în Brazilia un Tânăr avocat, activ, intelligent, a cărui carieră începea astfel, plătindu-l foarte bine. Luând aceste măsuri, nu-i mai rămânea nimic de făcut, decât să aștepte. Cum se întâmplă mai totdeauna, Tânărul pereche se credea deja la adăpost de orice grija ; ei erau aproape siguri că chinurile lor trecute erau pe sfârșite.

Marcel îi spusesese logodnicei sale că, oricare ar fi rezultatul demersurilor avocatului trimis în Brazilia, la întoarcerea lui va face nunta. Ei se hotărâseră să facă o călătorie îndată după prezentarea în lume a Zitellei drept d'Agghierra. Aceste dispoziții copleșeau de bucurie inima fetei. Totuși, în această inimă generoasă, se furișă o grija, aproape un chin. Ea va fi fericită, dar Fernanda ? Dragostea ei pentru d'Orca creștea din zi în zi. Oare ghicise și Tânărul această pasiune ?

Zitella bănuia acest lucru, judecând după reținerea subită pe care o adoptase d'Orca în conduită sa. Vizitele lui devineau din ce în ce mai rare, mișcările sale mai puțin familiare, vorbirea mai rece, mai cumpătată. Adeseori el se simțea jenat, mai cu seamă când Fernanda vorbea despre fata ei. Această copilă, a cărei sănătate începea să prospere, pe care altă dată o îmbrățișa, acum nu o mai putea privi. Într-o zi, Zitella îi zise lui d'Orca, înfățișându-i fetița :

— Haide, domnule, îmbrățișează-o ; e fata dumitale, aşa cum e și a mea.

D'Orca nu-și putu stăpâni un gest de respingere.

Fernanda surprinse această mișcare și-i zise prietenei sale :

— Pentru Dumnezeu ! dă-i pace.

Dar nu asta era dorință creolei.

Ea își puseșe în cap ca d'Orca să devină bărbatul iubitei sale, Fernanda.

Înainte de a se ocupa direct de acest proiect, care i se părea ușor de realizat, ea voia să știe dacă și Marcel ar fi dispus să lucreze pentru același scop.

Ea începu să-i pună întrebări foarte îscusite, dar cu toată osteneala ei de a-și ascunde intenția, contele principu.

— Ești prea curioasă, draga mea ! îi zise el surâzând și amenintând-o prietenos cu degetul.

— Si tu, nu destul de curios, scumpul meu !

— Așa crezi tu, şireat-o ; din contră, mi-e teamă că mă gândesc prea departe.

— De ce mă rog ?

— Fiindcă mă tem de nenorocirea a două ființe scumpe.

— Nenorociți, fiindcă se iubesc ! exclamă Zitella.

— Chiar din pricina asta.

— Nu pot înțelege.

— Uiti pe Leonia.

— Din contra... Vor-fi doi care s-o iubească.

Contele dădu din cap.

— Un bărbat nu-și iubește decât copiii săi, zise el.

— Se poate admite că o să aibă un copil.

— Neapărat ; dar atunci l-ar detesta pe celălalt și nu se poate ști dacă Fernanda însăși...

— Fernanda va înceta să o iubească pe fata sa... Nu ! nu se poate !

— Scumpa mea, tu nu poți pricepe lucrurile astea... Crede-mă pe mine, ar fi nenorociți amândoi.

— Ce e de făcut atunci ? Fernanda îl iubește !

— O vom lua pe sora mea cu noi, în călătorie, cu timpul are să uite și o să se mângeie... Sărmana femeie, de atâtă a avut parte în lumea asta !...

— Oh da ! sărmana Fernanda, zise Zitella.

— Sărmana Fernanda ! repetă îndărătul lor o voce sugrumată de lacrimi.

Ei se întoarseră deodată. Tânăra mamă stătea pe pragul ușii. Zitella alergă la dânsa și o îmbrățișă cu pasiune. În acest moment, feciorul îi aduse lui Marcel o scrisoare. El o deschise îndată, dar abia aruncă o privire și imediat devine palid ca un mort.

— Ce e? întrebară amândouă femeile. Marcel vră să le dea scrisoarea, dar își luă seama și zise liniștit:

— Nimic, un lucru fără importanță. Apoi se depărta murmurând: mizerabilii!

Această scrisoare era o denunțare anonimă împotriva Ziteliei și a lui d'Orca, acuzându-i de o trădare infamă. Conte nu spuse nimic despre această calomnie. Dar se întreba cine putea să fie autorul ei. O asemenea mișenie nu se putea naște decât în creierii vechii amante a contei de Rostang. Imperia era deci în Paris! Toată lumea credea că plecase în Rusia, în urma tentativei sale criminale. Marcel își propusese să fie cu băgare de seamă.

V Unde se regăsește Imperia

Cu tot zgromotul ce-l făcuseră întâmplările din strada Mont-Thabor ele au fost totuși curând uitate. Așa se întâmplă întotdeauna.

Parisul este o prăpastie, un vârtej, unde totul se scufundă și se pierde în uitare, toate dramele și tragediile vieții. Adesea, în mai puțin de o lună, nimeni nu-și mai aducea aminte de evenimentele ce zguduiseră toată lumea.

Pe când Cista, această fată ciudată pe care o cunoaștem, își păstra castitatea și dădea frâu liber urii sale împotriva lui Gaston, care la rândul său se lăsa în voia unui amor nebun, în același timp alte amoruri, alte ură și urmau cursul lor, întotdeauna cum apele unui fluviu trec învingând și înlăturând obstacole în cale. După unii ură nu ar fi decât dragostea împinsă la extrem, așa cum durerea nu e, după alții filozofi, decât o exagerare a plăcerii. Poate e ceva adevarat din aceste susțineri mai mult paradoxale decât logice... Oricum ar fi, pentru persoanele

acestei povestiri, mai cu seamă pentru Bartholomeo și Imperia, afirmațiile acestea s-ar fi potrivit foarte bine.

Astfel, amorul infocat, furios, nemărginit al Imperiei, pentru Marcel se transformase într-o ură sălbatică, fără a se stinge totuși. Pe de altă parte, pasiunea italianului pentru Zitella, dorința nesatisfăcută, îi cauzau torturile cele mai crude. Aceeași flacără arzătoare le ardea pe aceste două ființe : bandit și curtezană.

Toate pasiunile vieții au un rezultat fatal. Băutorul de absint știe că fiecare picătură îi atacă rațiunea și-l omoară încet ; cu toate acestea el continuă a căuta în această băutură nebunia și moartea. Tot păcatul își are astfel și pedeapsa.

Imperia și Bartholomeo, separați din întâmplare, se întâlniseră fără a se căuta. Ei au fost atrași unul către altul, ca fierul către magnet, ca apa noroioasă a pădurilor către bălți ; ei presimțeau că sunt la fel și că se pot servi unul de altul pentru opera lor misterioasă. Bartholomeo fusese constrâns să se ascundă pentru a se sustrage căutărilor contelui d'Agghierra. Imperia socotise prudent a se depărta din Paris, în urma scandalului pe care îl făcuse, nu însă de frică, dar Marcel ar fi putut cere intervenția poliției ; ea îl cunoștea destul de bine spre a putea fi sigură că Marcel s-ar abține, în propriul său interes, de a face zgromot. Ea voia numai să se pregătească în liniște pentru o nouă campanie. Nimeni nu se ocupa de dânsa.

După câteva zile se întoarse în hotelul ei, unde Iulia o aștepta cu nerăbdare, după ce îi concediase pe toți servitorii, cum îi ordonase stăpâna sa. Imperia, cum știm, nu îl iubise niciodată pe furnizorul bugetului ei, dar ca femeie care se gândește la viitor, nu-și uitase nici un moment interesele. Ca și negustorul care păstrează pe fiecare an o parte a beneficiului său pentru zilele de odihnă, Imperia, cu tot luxul ei orbitor, știuse să se asigure în cazul unor schimbări capricioase ale soartei. Ea răspândise zvonul că părăsește Parisul spre a se retrage în Rusia, în tovărășia unui principе oarecare.

Vînzarea mobilelor sale, închirierea hotelului și, în sfârșit, dispariția ei, nu lăsară nici o îndoială despre adevarul acestei știri.

Această plecare servi câteva zile drept subiect de conversație pentru galanții Parisului, apoi, ca orice în lumea asta, fu uitată.

De altminteri, o nouă stea, tot aşa de strălucitoare, apăruse în lumea pariziană. Cista cea blondă o lăsa în umbră pe Imperia cea brună. Zâna feerică îi luă locul reginei impozante pe tronul dorit al plăcerilor.

Imperia plecase într-adevăr din Paris, dar nu în Rusia, ci în Anglia. Ea se duse la Londra, unde îl întâlni pe Bartholomeo. Alianța proiectată la Paris se strânse mai tare. Când mai târziu, Imperia se întoarse în Paris, dându-se drept o burgheză bogată, Bartholomeo o urmă în costumul unui preot italian refugiat.

Opera de răzbunare a acestor două ființe trebuia să înceapă. Imperia vră mai întâi să afle tot ce se întâmplat de la plecarea sa. Prudența îi poruncea să se ascundă de toate persoanele ce luaseră parte la drama din Mont-Thabor; ea se gândi totuși la Picior-de-Fier. Își zicea, cu drept cuvânt, că acest mizerabil, pierdut în obscuritatea sa, i-ar putea folosi mai bine ca oricare altul. Pe de altă parte, Picior-de-Fier, convins că, mai curând sau mai târziu, Imperia va avea nevoie de dânsul, se decise să meargă în toate zilele la „Clondirul de aur“, ca astfel să fie găsit acolo de dânsa. Așteptarea sa se realiză.

Într-o zi, un bilet al Imperiei, îl informă că ea îl aşteaptă. Sub numele de doamna Deslandes, Imperia, locuia la Batignolles, într-o casă mică, pe care o cumpărase. Îl primi în această retragere izolată pe Picior-de-Fier.

— Ascultă, îi zise ea, am fost în mod crud învinsă o dată de acea blestemată Zitella și vreau acum o răzbunare teribilă...

— Să vorbim mai întâi de rivala dumitale.

— De englezoaica lui Gaston?

— Da. Și aceea te-a bătut.

— Eh! ce-mi pasă de Gaston și de aceea pe care el a preferat-o!... Această rană s-a cicatrizat de mult. Ah! continuă ea cu amărăciune, dacă nu m-aș fi îngrijit aşa

de mult de acel lucru, aş fi biruit-o poate pe cântăreaţă. Acum văd, în paguba mea, că nu poți să alergi după doi iepuri deodată.

— Eh ! Eh ! milioanele contelui erau bune !

— Aş ! dacă aş vrea n-aş găsi oare pe dată alt casier ? M-am convins la Londra, că englezii prețuiesc mai mult decât francezii... ca excentrici. Să-l lăsăm pe Gaston și pe amanta sa și să ne gândim numai la vicantele de Brogni și la femeia sa.

— Femeia sa ! nu-i încă nevastă.

Imperia îndreptă capul.

— Cum ! zise ea surprinsă, nu sunt încă cununați ?

— Nu cred să fie măcar vorba de cununie.

— Deci, nu și-a ținut promisiunea... Ah ! iată primul moment de bucurie pe care-l simt, de mai bine de o lună ! Vorbind astfel, ea strângea cu putere mâna banditului. Imaginea îi reprezenta deja ipotezele cele mai fantastice. Se vede că nu o iubește, își zise ea ; o fi iubit-o oare vreo dată ?

Apoi adresându-se complicelui :

— De unde știi asta ? întrebă ea.

— Mare lucru ! Din ziua acea chiar, am citit zilnic publicațiile căsătoriilor și n-am dat de numele lor. Afară de asta, o nuntă ca aceea ar fi făcut vâlvă la Paris și un om de seama mea ar fi știut-o fără îndoială.

Intr-adevăr Picior-de-Fier lua parte la toate nunțile ; el nu lipsea de la nici una, ca ajutor, spre a deschide portierele trăsurilor.

— Unde a instalat-o pe drăguța mea soră ? întrebă Imperia.

— La dânsul, mai e vorbă ! Stau împreună !...

— Atunci e metresa lui !... atunci nu o mai ia de nevastă... atunci...

— Oh, oh ! mai încet !

— Ce vrei să zici ?

— Domnul conte d'Agghierra locuiește nu departe de aici, lângă parcul Monceaux, într-o frumoasă vilă, împreună cu sora sa, logodnica sa, un doctor bătrân și trei servitori. Dând-o logodnicei sale pe sora sa drept tova-

rășă, domnul conte a vrut să probeze că o consideră pe cântăreață drept nevasta sa.

— În tot cazul încă nu este, și atât îmi trebuie și mie. Pot să știu cum de ești așa de bine informat?

— Din întâmplare.

— Nu cred. Trebuie să fie altceva.

— Ai dreptate. De meserie eu caut casele retrase... aceea îmi atrase atenția.

— Acum pricep.

— Ziduri joase, grădini împrejur, mahalaua pustie... Mi se părea o afacere minunată! Luai informații și aflai cele spuse.

— Trebuie să completezi informațiile. Bagă însă de seamă să nu te observe, te-ar putea recunoaște ușor... Ar fi bine să ai un tovarăș.

— Am pe cineva... dar și el e cunoscut de conte.

— Cine?

— Carlos.

— Feciorul?

— Da. Dar nu mai e în serviciul contelui.

— Dobitoacul. Tocmai acum!... 1-am fi plătit așa de bine!... De ce a ieșit?

— Bițetul băiat a avut bealele; o casă de bani de spart... un om de omorât sau aproape așa...

Această confidență nu-i pricinuia nici o emoție Imperiei.

— Văd, zise ea, că putem conta pe acest om. Si apoi probabil că și Bartholomeo îl cunoaște.

— Negreșit.

— Atunci o să-l luăm de partea noastră așa oameni ne trebuie. Cu ce se ocupă?

— Cu ce poate.

— Cum a scăpat de poliție după aventura de care mi-ai vorbit?

— S-a transformat într-un spaniol și și-a dat numele de Raymond Bergas.

— De minune.

— Până să-i dăm de lucru, tu pune-te pe treabă. Caută să afli totul. N-ai putea să intri în acea casă?

— Ca servitor ! eu ?... strigă Picior-de-Fier, indignat.
— Douăzeci de franci pe zi, timp de o lună.
— Dă încoace un bilet de o mie de franci și atunci vom vedea.

— Ai vreun plan ?

— Neapărat !

— Ia să vedem.

Trebuie să ne gândim bine la toate, ca să reușim. Un grăunte de nisip poate opri cea mai bună mașină.

— Ei bine ! iată : e o grădină. O să mă propun ca ajutor. Voi fi un soldat invalid... Am să îmblâncesc, să le mișc pe femei... Dar, adăugă el întinzând mâna, îmi trebuie... Un aconto, ca să cumpăr costumul.

— Iată o sută de franci, tot atât îți voi da în ziua când vei intra acolo.

— Atunci pregătește bănișorii pentru poimâine. Am să vin.

— Nu veni, scrie.

— Niciodată !... Scrisorile se pierd, se citesc... Fii pe pace, am să te înștiințez.

— Cu ce nume te vei prezenta ?

— Charles Benoit, vechi vânător în regimentul al cincisprezecelea.

— Ai hârtii ?

— Câte vrei catastif, concedii și altele...

— Ești un giuvaier. Am să-ți plătesc după merit, zise Imperia, dar nu da nimănuí adresa mea.

— Oh ! n-am incredere decât în dumneata, prințeso, zise Picior-de-Fier făcând un semn cu ochiul ; dacă m-ai uita, apoi fi sigură că aş ști să-ți îndrept memoria.

Imperia nu răspunse ; dar un surâs ironic ii aluneca pe buze. După ce-i dădu drumul lui Picior-de-Fier, ii scrise lui Bartholomeo. După câteva zile prima din partea lui Picior-de-Fier detaliile cele mai amănunțite despre felul traiului în vila în care, cum anunțase, intrase în calitate de ajutor de grădină. El ii confirmă că Zitella nu era încă nevasta lui Marcel. Ochii Imperiei scăpărau fulgere de ură. Un zâmbet răutăcios și batjocoritor ii strâmbă buzele. Oh ! acum, că sunt în mâna mea, am să

le arăt eu ! Ea se ghemui într-un fotoliu moale și se puse pe gânduri.

Vom cunoaște mai târziu rezultatul acestor gânduri negre.

VI O revelație

În nici un oraș viața oamenilor iubitori de plăceri nu e mai puțin statornică decât la Paris. Inconstanța, schimbarea, agitații de tot felul, aparțin îndeosebi populației pariziene. Prietenii cei mai buni, colegii care își petrecuseră ani întregi împreună, se despărțeau și nu se mai întâlneau niciodată. Unul s-a dus la răsărit, altul la apus. Cu o zi înainte, își dăduseră poate mâna zicând La revedere, pe mâine ! Si nu se mai revedea. Cea mai neînsemnată împrejurare poate produce aceste rupturi, care adesea nu lasă nici un gol, nici un regret. Ajunge pentru asta un pas făcut la dreapta, în loc de a-l fi făcut la stânga, întâlnirea vreunei femei, un ceas care merge înainte sau întârzie, o invitație neprevăzută...

Apoi, într-o bună dimineață, află de la un străin că fostul prieten intim s-a însurat sau a murit sau că vine din Antile, sau, lucrul cel mai grav, că a sărăcit, s-a ruinat. Ruinat !... La Paris, e îngrozitor !... Pentru omul ruinat, totul e sfârâmat, zdrobit în jurul său ! A fi sărac nu e o rușine ; dar a se ruina, ce umilință ! Un mort e plâns. Un criminal e compătimit sau disprețuit. Un ruinat ? Nimic. Când află de o asemenea întâmplare, cei mai buni zic : „Sărmanul !... cine ar fi crezut una ca asta ?“ Si atâtă tot.

S-a rostit discursul funebru al fericirii și al prieteniei trăcute. Pe lângă aceste incidente vulgare care produc ruptura, mai sunt și altele mai serioase care pun o barieră între prietenii. Gaston, deși nici nu se însurase încă, îi văzu încetul cu încetul pe prietenii săi depărțându-se de dânsul. Conte de Rostang, ale cărui invitații erau altădată atât de dorite, a cărui prietenie era atât de căutată din cauza numelui său, a averii sale, a

înaltelor sale relații, a cărui poziție fusese așa de invadată, care era considerat cel mai favorizat și privilegiat de soartă, care avea înainte-i viitorul cel mai strălucit, contele de Rostang căzuse aproape în disprețul lumii. Nu era încă evitat, dar nici dorit. Ce se întâmplase? Un lucru foarte trist...

Justiția divină îl lovise pe acest sceptic, pe acest om pe negândite. O femeie îl pedepsea pentru mândria și desfrânarea lui. Această femeie era Cista. El se gândise să o piardă și să o dezonoreze pe Tânără fată; ea însă îl pierduse pe el și aproape îl dezonorase. Victimă deveni călău. Ea îi aplică legea talionului în toată rigoarea.

După triumful Cistei la operă, mândria lui Gaston crește odată cu pasiunea sa. Orgoliul dobândit pentru ruptura lui cu Imperia și felicitările datorate succesului său fată de Cista, îl îmbătară și-l aprinseră și mai mult. Din acel moment dărnicia lui a fost fără margini.

Cista ar fi putut fi pizmuită de o regină!... În câteva săptămâni luxul său întrecu pe acela al celor mai cunoscute curtezane. În visurile sale de ambiție, în dorințele nesănătoase, ea își imaginase multă splendoare; dar închipuirea ei rămăsese mult mai prejos de realitate. Ea îi era recunoscătoare lui Gaston? Antipatia sa împotriva Tânărului conte se schimbă în aversiune, aproape în scârbă. Ea era oare frământată de remușcări? Nu s-ar putea spune. Dar simțea un fel de nevoie de a iubi, de a cunoaște adevărata dragoste. Din nenorocire, nu-și mai putea face iluzii; înțelegea că trebuia să renunțe pentru totdeauna la dragostea adevărată. Ea se vedea izgonită din Paradis și nu-i putea ierta lui Gaston că el era demonul care îi închisese poarta. Aceasta era cauza principală a aversiunii sale împotriva Tânărului conte. Dar ură nu poate fi o placere decât în strânsă legătură cu răzbunarea.

Și Cista voia să-l pedepsească pe Gaston pentru greșala la care o ispitise. Pentru ea nu era decât un vi-novat Gaston. N-avea dreptate întru totul, e adevărat; dar această morală plină de paradoxuri e veche ca lumea și admisă bucurios de toate femeile. Pentru a se spăla, Cista îl condamnase pe contele de Rostang. Nu trecu mult și avu un motiv mai serios de a-l urî și de a dori răzbunarea.

nare. Ea crezuse că Gaston fusese lovit de o dragoste subită ca de o congestie cerebrală sau de un acces de nebunie. Atunci, se simțișe dispusă să ierte conduită sa.

Care femeie n-a avut ceasuri de indulgență pentru crima comisă pentru ea sau împotriva ei, dacă această crimă a fost inspirată de iubire ? Dar, dacă într-o zi este dezamăgită, dacă se convinge că a fost înselată, atunci reacția e teribilă ; femeia lovitură astfel în amoru-i propriu, în demnitatea sa, nu mai iartă !

Într-o seară, Gaston îi ceru Cistei permisiunea de a aduce pe câțiva prieteni împreună cu amantele lor, care cu toții, bărbați și femei, doreau să-l cunoască. Ea refuză mai întâi, consimțișe deja a primi câțiva bărbați, dar se încăpătânase a nu voi să vadă femei în casa ei. Ea ghicise că la asemenea întreniri, bărbații sunt totdeauna superiori femeilor. Într-adevăr pentru una din cele care cad din casa conjugală în camera hotelului, nouăzeci și nouă au ieșit din colibe pentru a ajunge în budoare. La femeile de această categorie, nu le putea găsi decât vulgarități și defecte morale : mojicie și nerușinare ! La bărbați, din contră, ea era sigură că va întâlni dibăcie, exterior politicos, adesea chiar sentimente bune.

Gaston nu-și dăduse osteneala de a analiza această justă respingere a Cistei. El își zicea, cu oarecare dreptate într-adevăr, că nu există grade în viciu și că nu e mare deosebire între fata pierdută și femeia adulteră. În sfârșit, în urma rugămintilor lui Gaston, Cista consimți să primească persoanele ce doreau să o viziteze. De altminteri, această concesie făcea parte din programul său.

— Fie ! zise ea, îți acord atâta lucru !... Dacă nu pot să-ți satisfac toate dorințele, trebuie să mulțumesc cel puțin vanitatea ta ; laudă-te dar cu minte, cu frumusețea mea !... expune-mă ca pe o raritate.

Se hotărî ziua și începură pregătirile. Sărbătoarea a fost superbă. Cleopatra sau Aspasia n-ar fi tratat mai bine pe Cesar sau pe Pericle.

Vinuri delicioase; mâncăruri rare, flori străine, serviciu prinsiar, muzică regală, nimic nu lipsea, nici măcar spiritul, căci Gaston, care era cunosător, își alesese bine oaspeții trei comedianti renumite prin glumele lor ori-

ginale și două femei de lume celebre. Din partea bărbaților erau doi milionari, un candidat la diplomație, un poet cu plete frumoase și un pictor, premiat, care se făcuse caricaturist sub un nume împrumutat, spre a nu-l umili pe Rafael... Deja, după al doilea serviciu, societatea era foarte animată. La un banchet ca acesta despre ce s-ar fi putut vorbi dacă nu de amor și de femei ?

— E oare aici o persoană care crede în amor ? întrebă deodată Cista.

— Aceste vorbe au fost însotite de hohote nesfârșite de râs.

— Natural, că vorbesc de amorul dezinteresat, adăugă Tânăra fată.

— Amorul cel mai pur, zise comedianta Celina, se poate traduce astfel : pentru bărbați, ce zestre are ? pentru femei, o să-mi poată da o trăsură, rochii de mătase, dantele, diamante și restul ?

— Amorul, zise Tânărul diplomat, chiar cel sincer, seamănă cu un prospect finanic... nu dă decât a zecea parte din cele promise.

— Și apoi mai vin și falimentele, adăugă una din femeile galante.

— Și, încă, cele frauduloase, adăugă cel mai bătrân dintre milionari.

— Deci, zise Cista, asta este opinia voastră despre amor ; nu credeți în el ?

— Tot atât cât în virtutea femeilor, zise Gaston.

— Cum, conte, nu crezi în virtute ? strigă una din femei.

— În aceea a femeilor, doamnă.

— Ce amabil ești ! spuse Celina.

— Scumpa mea, în viața oricărei femei cinstite, e un ceas pentru greșală... Totul e să sosești tocmai când bate ceasornicul...

— Gaston, nu excluzi pe nici o femeie ? întrebă Cista.

— Nici una !... Ah ! ba da...

— Pe care ?

— Pe aceea care n-ar avea nici patimi rele, nici nevoi, nici temperament, nici invidie, nici ambicio pentru sine și ai săi.

- O statuie, cu alte cuvinte.
- Ai nimerit, Celino.
- Sunt totuși unele care rezistă, zise diplomatul d'Ormesson.
- Acelea care n-au fost bine atacate, zise Gaston cu o îngâmfare ce o făcu pe Cista să zâmbească.
- Chiar, unele atacate cu multă putere, fac un adevarat asediu, replică d'Ormesson.
- Cunoști tu poate vreuna care s-a lăsat a fi bombardată ? zise Gaston cu un ton ironic și neîncrezător, care dovedea o beție ușoară.
- Cunosc una... și o cunoști și tu.
- Eu ! aş ! niciodată !
- Vrei să ţi-o spun pe nume ?
- Da, da, da, strigără împreună toți invitații.
- În să cunosc numele acestei vestale, acestei călugărițe. De unde era ? din mănăstire poate.
- Nu, răspunse d'Ormesson, — care devinea sentimental când bea, — era din strada Mouffetard.

De câteva clipe, Cista asculta cu oarecare interes conversația aceasta. Vorbele lui Gaston, deși loveau restul sentimentelor ei delicate, îi atâța curiozitatea. Susținându-și cu cinism opinia, Gaston mințea, insultând-o. Ea se vânduse, dar, nu se predase încă. Pe de altă parte, afirmând că există femei capabile de a rezista, d'Ormesson îi arunca, fără a se gândi, o imputare umilitoare în obraz, un reproș care îi lovea înima ca un gârbaci pe obrajii. Ea nu vedea în această discuție decât o coincidență ciudată, când deodată vorbele lui d'Ormesson o făcuseră să tresără. Totuși, ea nu se gândi că era vorba despre ea. Deci, își zise ea, în strada Mouffetard, unde m-am născut, e o fată din popor, ca mine, frumoasă și săracă, negreșit, care a fost destul de tare spre a respinge seducțiile ? Ea voia să afle mai mult.

— Ce stradă e Mouffetard ? întrebă ea ca o străină ce vrea să se informeze.

— Strada Mouffetard, răspunse d'Ormesson, s-ar putea numi palatul caliciei sau castelul zdrențăroșilor... Acolo vei găsi la fiecare pas mizeria, foamea, prostituția.

— Si acolo ai întâlnit virtutea ? exclamă ea.

— Nu eu, doamnă, Gaston.

Contele bea mereu, fără a mai asculta.

— Ce ? despre ce e vorba ? ce virtute ? zise Gaston.

— Oare o fi făcând aluzie la mine ? se gândi Cîsta foarte mirată.

— Oh ! un adevărat Waterloo ! răspunse d'Ormesson.

Sărmana... i Slacrimile începură să-i curgă în pahar.

— Iacă, ajungi la elogii...

— Povestește-ne această istorie.

— E foarte simplă... decât să-i cedeze lui Gaston, băta copilă s-a înecat...

— S-a înecat ! Ești sigur ?

— Foarte sigur ; toate ziarele au povestit acest fapt.

— D'Ormesson, spune-ne numele acestei eroine ; o vom număra printre sfinte.

— Cum o chéma ?

— Luisa Maubert.

— Mi-aduc aminte acum și eu, zise unul dintre milionari, dar nu știam că Gaston... De unde dracu știi toate astea, d'Ormesson ?

— Da, bine zici, de unde știi atâtea ? întrebă Cista, mirată de a-l vedea, pe acest om necunoscut, aşa de bine informat.

— Gaston ne-a povestit toate astea, răspunse d'Ormesson.

— Toate ?

— Da, dragostea sa pentru sărmana fată.

— Ah ! povestește-mi această istorie, domnule d'Ormesson ; sunt curioasă să știu cum a putut rezista o femeie milioanelor contelui de Rostang.

— Nu ar fi amuzant pentru aceste doamne.

— Doamnele nici nu se mai ocupă de noi.

Intr-adevăr, două din ele moțiau pe o canapea, alte două conversau între ele. Cât despre Gaston, el bea mereu, ca să capete curaj și îndrăzneală pentru mai târziu. Se vorbea de Luisa, de moartea sa. Această istorie, considerată ca adevărată, nu-l putea interesa. El n-avea decât un sentiment nerăbdarea. Cista i se părea mai frumoasă ca oricând și d'Ormesson de o limbuție nesuferită.

- Ei bine ! domnule d'Ormesson, te ascult, zise Cista.
— Se pare că contesa de Rostang, mama lui Gaston,
• proteja pe Luisa Maubert.
- Ah !
— Dar Gaston voia de asemenea să o protejeze.
— De bunătate, zise cu amărăciune Cista pesemne
• iubea ?
- El ! nu o văzuse decât o dată !
— De ce atunci, dacă nu o iubea ?
— Pentru ce ? O chestiune de onoare, doamnă.
— Nu pricep.
— E foarte simplu. Gaston făcuse o prinsoare !
— O prinsoare ! exclamă Cista cu durere. Ce fel de
prinsoare ?
- Că, în zece zile ne-o va prezenta pe Luisa Maubert
la o cină.
— Oh ! asemenea infamie e imposibilă !
— Doamnă, un d'Ormesson nu minte niciodată.
— Deci, e adevărat ? aşa cum spui ?
— Gaston e de scuzat, doamnă ; era o fată de o frumusețe răpitoare.
— Ai văzut-o ?
— Eu nu ; dar doi prieteni ai mei da !
— Să nici unul din dumneavoastră nu a avut cu-
rajul să-i spună contelui de Rostang că va comite o pă-
cătoșie ?
- I s-a spus, doamnă ; prietenii săi îl indemnau să
o crute pe aceea pe care mama sa o proteja.
— Domnule d'Ormesson, spune-mi, te rog, numele
acelor prieteni.
— Eu mai întâi, doamnă.
- Mințea puțin, dar nu-i era ușor să mărturisească cum
fusesese oarecum complice la o mișerie.
- Dumneata, domnule d'Ormesson, îngână Cista,
mișcată, îți mulțumesc în numele nenorocitei fete ! Cine
sunt ceilalți ?
- D'Ormesson căută în memoria-i puțin întunecată de
fumul betiei
- Vicontele de Brogni, zise el.
— Ah ! da. Gaston mi-a mai vorbit de el.

— O fire nobilă, doamnă, o inimă de aur !... E amicul cel mai apropiat al lui Gaston.

— O să mi-aduc aminte totdeauna de acest nume, își zise ea.

Apoi adăugă tare :

— Gaston nu mi l-a recomandat încă.

— Vicontele de Brogni, sau mai exact contele d'Agghiera, s-a însurat sau se însoară curând.

— Ferice de nevasta sa ! murmură Cista cu melancolie. Cine încă ?

— Leon d'Orca. El l-a rugat pe Gaston să o lase în pace pe sărmana lucrătoare.

— Frumoasă inimă !

— Gaston s-a încăpățanat. Atunci d'Orca a primit pariul Două, trei sute de napoleoni pentru zestrea surorii Luisei, oricare va câștiga pariul.

— Cine a avut această idee ?

— D'Orca.

Cu toată beția sa, Gaston înțelegea că indiscrețiile lui d'Ormesson nu erau de natură a câștiga favoarea Cistei ; el vră să protesteze, să intrerupă convorbirea ; dar Tânără fată îi interzise cu o voce dulce

— Bea, scumpul meu conte, bea în sănătatea și pentru dragostea noastră.

Docil ca un rob, el se supuse și continuă să bea.

— Domnul d'Orca e Tânăr ? întrebă Cista întorcându-se către d'Ormesson.

— Poate să aibă vreo treizeci și cinci de ani.

— E frumos ?

— Da, dar cam retras.

— O cunoștea pe Luisa ?

— Nu, dar mi se pare că a văzut-o o dată.

— Unde ? întrebă Cista îngrijorată.

— La dânsa ?

— La dânsa ? nu se poate ! exclamă fără voie Tânără fată.

Dar d'Ormesson nu observă nimic.

— Ba da, la ea în strada Mouffetard ; el s-a prezentat ca fiind doctorul doamnei de Rostang.

Cista își aduse îndată aminte de vizita celor doi prieteni ai contelui de Rostang. Ea își reaminti tonul politicos cu care îi vorbea unul din ei. Era oare d'Orca ?

— Domnul d'Orca e blond sau brun ? întrebă ca.

— Blond, cu ochi albaștri, răspunse d'Ormesson.

— El e, se gândi Cista. Și apoi ? reluă ea tare.

— Apoi d'Orca îl îndemnă și mai mult pe Gaston să renunțe la Luisa.

Tânără fată rămase câțiva timp în tăcere. Ea se gândea la d'Orca și căuta să-și readucă aminte figura lui. Oaspeții se sculaseră deja spre a pleca. Gaston era aproape beat.

Cista ii zise cu acel ton fermecător care îl amețea totdeauna :

— Însoțește-i pe prietenii dumitale, domnule conte, și la revedere, pe mâine. Gaston se supuse fără a protesta. Atunci Cista se încuie în odaia ei.

În timpul povestirii lui d'Ormesson, ea se silise să-și înăbușe mânia. Acum era singură, turbată de furie, ea sfâșia dantelele ce o acopereau, azvârlea florile și diamantele ce o împodobeau și, cu pieptul gol, cu părul despletit, începu să umble iute prin odaie ca o fiară sălbatică în colivie. Deci, am fost obiectul unei prinsori ! Frumusețea mea a servit pentru un rămășag. S-a taxat inocența mea, onoarea mea ! Zece zile de termen... Domnul conte de Rostang ținea virtutea mea la o depărtare de zece zile ! Mizerabilul ! mișelul ! n-avea dar nici pașiunea drept scuză ! Când îmi zicea : „Alege între moarte, pieirea familiei tale și rușine !“ el pariașe numai, făcuse o prinsoare !... Acest cuvânt îi ardea buzele. Deodată, ea izbucni într-un plâns convulsiv, blestemându-l pe Gaston și dorindu-i toate relele.

Se luminase de zi când se decise să se culce. Înainte de a se culca, se privi într-o oglindă. Se îngrozi văzându-se, palidă ca o moartă, cu ochii înconjurați de niște cercuri vinete, cu buzele albe.

— Oare devin urâtă ? strigă ea cu groază. O ! nici Dumnezeu nu-ar dori-o ! Frumusețea mea trebuie să-mi servească drept răzbunare !... Ah ! domnule conte, zise ea cu o energie sălbatică, ai pariat că în zece zile Luisa

Maubert va fi amanta ta ; ei bine ! Cista îți jură că în mai puțin de zece luni... Ea nu termină, dar un zâmbet crud se arătă pe buzele-i tremurânde și ochii ei scânteau ca oțelul.

De astă dată, contele de Rostang era serios condamnat.

Răzbunarea Cistei trebuia să fie îngrozitoare.

VII Opéra Cistei

Timp de câteva zile, Cista, pretextând o migrenă, nu primi pe nimeni. Irițația sa se potoli încetul cu încetul. În sfârșit, se simți destul de liniștită spre a-l putea vedea pe Gaston. Ea a fost în stare să-și ascundă mânia și ura și să se prefacă amabilă și mulțumită. Dorea o răzbunare ciudată și simțea că în situația ce își crease, avea multe dificultăți de întâmpinat. Dar pentru a le înlătura, ea conta tot atât de mult pe slăbiciunea lui Gaston, cât și pe propria ei putere.

E adevărat că de multe ori se simțise dispusă să-l ierte. Gaston ar fi reușit să o îmblânzească prin generozitatea sa excepțională, prin supunerea sa.

— La urma urmelor, își zicea ea, am făcut un contract, trebuie să-mi ţin și eu promisiunile.

Destăinuirile lui d'Ormesson schimbaseră însă într-o clipă aceste bune dispoziții. Ceea ce făcă să crească încă dorința sa de răzbunare, e că alături de ură se născu un amor ciudat ! Ce contradicție ! Câteva vorbe, scăpate din gura unui om, ajunseră să aprindă în inima sa un sentiment de afectiune și dragoste.

În același timp, când combina cu răceală măsurile de luptă împotriva lui Gaston, ea și-l închipuia cu emoție pe Leon d'Orca. Imaginația sa, exaltată, îl înzestra pe Tânărul dorit cu toate calitățile fizice, cu toate perfecțiunile morale. Intervenția lui în proiectele lui Gaston, spre a le combate, interesul ce-i purtase, vizita lui în mansardă, toate deveniră în ochii Cistei motive puternice de atracție către d'Orca.

Ea se împăca cu aceste gânduri și își zise, că poate d'Orca îi luase partea ei sub influența unei iubiri ce abia se-nfiripa.

Iluzia aceasta îi păru așa de plăcută, încât se lăsă cu voluptate în voia ei.

Aceste fenomene psihologice pot părea stranii, dar se pot explica prin poziția particulară a Cistei. Chinuită de nevoia de a se justifica în ochii săi proprii și dorind a găsi un aliat împotriva lui Gaston, ea crezut totul posibil. Avântându-se astfel către ideal, sentimentul ce o încerca pentru d'Orca luă foarte repede proporțiile unei pasiuni violente. Trebuie să spunem totuși că acest amor subit era mai puțin în inimă decât în capul ei. Ea mai mult se chinuia să-l iubească decât îl iubea în realitate. Pentru moment nu era încă decât o aspirație ideală.

Ea visa că îl protejează pe d'Orca; ar fi dorit să fie sărac și nenorocit spre a-l putea consola. Ea simțea că a se devota, ar fi pentru dânsa o voluptate nemărginită.

Dar d'Orca era bogat și fericit, deci cum îi putea fi folositoare vreodată? Cu toate acestea ea se mulțumea cu ideea că nu-i putea fi străină lui d'Orca și că, din respect pentru sine însăși, din pudoare, ea trebuia să-l depărteze cât mai mult pe contele de Rostang. De astă dată Gaston nu mai avea ce aștepta; orice speranță de iertare îi era înlăturată.

A i se da lui, acum când cugeta la d'Orca, i s-ar fi părut faptul cel mai monstruos, un păcat și mai rușinos decât cel pe care-l comisese părăsind-o pe mama sa, obiceiurile sale, pentru a mulțumi vanitatea sa, pofta de lux precum și pentru a-i mântui pe ai săi de mizerie. Înainte să-l fi iubit pe d'Orca ar fi preferat să-l ucidă pe Gaston decât să se predea lui, acum s-ar fi sinucis mai bine. În acest timp pasiunea contelui atingea limitele frenziei. Obișnuit să nu întâlnească decât femei usoare, gata a-i ceda, el simți pentru prima oară focul mistuitar al dorințelor neîmplinite. De douăzeci, de o sută de ori el crezuse că Cista i se supune și totdeauna avusese amare decepții.

Cruda fată se juca cu dânsul ca tigrul cu prada ce nu-i poate scăpa. Ea ațâța pasiunea contelui spre a-și face apoi cruda plăcere de a-l stăpâni, de a-l căzni.

Găsea în cochetăria sa instrumentul de tortură. Simțea o bucurie răutăcioasă, un fel de voluptate sălbatică, văzând în privirea aprinsă a lui Gaston dorința și speranța. Pentru a ajunge la acest rezultat, ea avea un arsenal întreg de seducții infernale.

Câteodată își despletea bogatul ei păr blond și atunci buclele mătăsoase, parfumate gădilau obrazul înfocat al contelui.

Alteori, acoperindu-și farmecele, ascunzându-și formele voluptuoase ale corpului său, își dădea aerul de o inocență rușinată. Alteori, îl primea cu o familiaritate îmbătătoare, în mijlocul florilor, cu picioarele goale, în pantofi de catifea neagră, care făceau să strălucească și mai mult albeata lor.

Nu mai era o ispătă acest picior micuț, boltit, subțire la toc, cu vine albăstrui, era perfect. Călcările erau înguste, rotunde și netede ca marmura; talpa prezenta un arc, degetul cel mare era un giuvaier. La fiecare deget al acestui picior delicios se putea pune un inel prețios și o brătară de aur — la rădăcina lui. Altădată, ea își lăsa atitudinea unei regine ofensate și-l lăsa să-i cad în genunchi, amețit, găfâind în delir, dar umilit și cu pocăință pe cel care îndrăznise să credă că era dispusă să fie cuprinsă în brațele sale.

De multe ori, excitat de aceste provocări, Gaston vruta să se servească de violență, dar Cista știu totdeauna să scape de primejdie. Contele plătea fiecare din aceste încercări cu câteva zile de exil.

Această luptă continuă, în fiecare zi, în fiecare ceas, devenind pentru Gaston un supliciu îngrozitor. El se simți pierdut. Într-o zi el se gândi să rupă această legătură ciudată care nu-i cauza decât chinuri și nu-i dădea în schimb decât satisfacția vanității și a mândriei sale. Dar după opt zile de absență și de stăpânire, el se întoarse mai pasionat și mai supus. Într-o seară, când Cista îl îndepărta ca de obicei, el zise :

— Tu faci tot posibilul ca să mă chinuiești ; o astfel de situație nu mai poate dura ; am să te părăsesc... și atunci...

— Poți să mă părăsești, domnule conte, știi bine că nu mi-ar lipsi consolatorii.

— Cum ! ai îndrăzni.

— A te înlocui cu un succesor ?... Da, și cu speranța de a găsi un om demn de mine. Vrei să căutăm împreună ?... Am vreo douăzeci de scrisori... Iată, poți să le citești. Ce zici de acest marchiz spaniol ?... și de acest bancher italian ?... Asta este de la acel Tânăr englez pe care mi l-am recomandat acum câteva zile. Citește, uite ce-mi spune : el merge mai departe ca ceilalți, îmi propune căsătoria.

Gaston știa toate acestea. În fiecare zi Cista îi arăta câte o declaratie, una mai infocată decât alta. Aceasta era unul din mijloacele ei pentru a-l domoli, a-l stăpâni.

— Cisto ! Cisto ! strigă el, nu mai știu ce sunt ; n-am putere, nici voință. Spune-mi ce să fac ? Si, cu o mișcare convulsivă, el îi luă mâinile.

— Ce să faci ?... răspunse ea privindu-l cu ochi fermețători.

— Da, spune-mi !...

— Trebuie să mă meriți, să fii demn de miine.

— Oh ! totdeauna aceleași vorbe ; să fiu demn !... cum ? nu știu ce să mai inventez !...

— Caută, domnule conte, caută.

Nenorocitul plecă disperat.

— Îl ostenesc, îl scot din răbdări, își zise ea, într-o clipă poate să devină de temut. Da, într-un acces de furie, ar fi în stare să... Cine știe dacă, nu mă atrage în puterea sa cu vreo viclenie ?...

Ochii ei fulgerau, o expresie de cruzime îi contracta obrazul. Si dacă într-adevăr m-ar părăsi, cum mi-a zis ! își spuse ea trăsărind. Pentru asta nu i-ar trebui decât puțin curaj ; poate să-și revină în fire, să își aducă aminte că e dator pentru onoarea sa, pentru familia sa, să renunțe la acest amor fatal ! Nu, nu, reluă ea cu furie ; nu, nu vreau, acest bărbat îmi aparține ! Ce, ar scăpa de răzbunarea mea ? Nu, nu se poate. De ce mijloc s-ar putea servi ca să împiedice această eventualitate ?

Căută și găsi — un mijloc îngrozitor !... Reușind, nu numai că nu se mai putea teme de Gaston, dar nenorocitul era pierdut, mânjit, degradat pentru totdeauna.

Acest mijloc, sau mai bine acest aliat, ar face singur mult ca toate farmecele privirii sale, ca toată puterea energiei sale, lui trebuia să-l predea pe Gaston și atunci ea nu mai avea decât rolul de spectatoare. Acest aliat era beția ! Ea dorea ca domnul conte de Rostang să devină bețiv.

Pentru a-i se supune, pentru a-i plăcea, el bău. Ea îi ceru să se îmbete. Și nenorocitul se îmbătă. Ea ajunse la acest rezultat înmulțind invitațiile la masă, chenând oaspeți, făcând petreceri. Și, apoi, când Gaston, încrezător și dorind a-și uita puțin slăbiciunea, intră pe această cale primejdioasă, ea îl încurajă fără muștrare de cuget. Când ostenit, scârbit el zicea : destul, ea-i zicea :

— Haide ! haide ! bravul meu Gaston, mai bea în sănătatea noastră. Și îi oferea cupa de șampanie. El bea. Pentru ochii mei, zicea dânsa, privindu-l cu dragoste prefăcută. El bea mereu.

— Bea și pentru mâna ce o acoperi cu sărutări.

El bea iar.

În scurt timp ea nu mai avu nevoie să-l îndemne. El se prăbuși singur în prăpastie. I se părea că această nouă pasiune îl vindeca de cealaltă. În realitate, însă, amândouă îl consumau, îl omorau încet.

Cista, urmându-și planul ei de răzbunare, care constă în a cobori un om la nivelul unui debitor, nu se simți nenorocită. Pasiunea ciudată pe care o căpătase pentru un bărbat pe care nu-l cunoștea decât din vedere, o chinuia îngrozitor. Ea era geloasă și se gândeau mereu la el. Nu-și făcu totuși iluzii ; știa că d'Orca n-ar putea iubi niciodată. Ca toată lumea, ar fi și el înselat de aparențe. Și totuși, cu toate aceste raționamente, ea nu făcu nimic pentru a uita, pentru a se lecui. Și-o fi aducând măcar aminte de mine ? își zise ea.

Câțiva timp ea se mulțumi cu visări, dar apoi dori mai mult. Ea voia să-l vadă. O dată această poftă străcurată în inima ei, deveni atotputernică. Să-l vadă ! dar unde ? cum ? Mai întâi ea se gândi să-l îndemne pe Gaston să-l invite și pe el la o petrecere ; dar apoi părăsi această idee ce îi părea o profanare. Chiar la fețe cele mai decăzute, iubirea adevărată are asemenea ciu-

date sentimente de castitate. Ea considera o crimă a-i alătura pe acești doi oameni : a-l chema de d'Orca la dansa, într-o casă dăruită de altul ; a-l vădea la o masă, plătită de altul ; a fi înaintea lui lângă un altul. Nicio-dată.

Și apoi ar putea să mă recunoască, își zise ea-roșind. Oh, aş muri de durere și de rușine !

Cu toate acestea, dorind a nu fi văzută, ea nu se lăsa de ideea de a căuta să-l întâlnească.

— Cum ! ce să fac ? se întrebă ea.

Aruncând din când în când chestiuni pe departe, ea află de la Gaston câteva detalii în privința acestui om, care ocupa atât loc în inima ei. Dar Gaston nu-l mai văzuse de mult ; ca și contele d'Agghiera, d'Orca dispăruse și el.

O întâmplare îi veni în ajutor tocmai când își pierduse orice speranță de a-și atinge ținta.

VIII Confidență

Instalându-se în a doua sa locuință cu Fernanda și Zitella, contele d'Agghiera, după cum am mai zis, îi concediase pe toți servitorii din hotelul de la Champs-Elysées... Nimeni nu a fost exceptat de la această măsură. Elisabeta, camerista, ea însăși, trebuia să plece ca și celelalte. Ea avea o ambioție : să se retragă odată în provincie, în tovărășia legitimă a vreunui bătrân, căruia i-ar îndulci ultimele zile. Ea mai visa, de asemenea, să devină o doamnă de caritate. Din nenorocire nu era destul de bogată pentru a duce o viață aşa de plăcută. Pe de altă parte, își simți încă mult curaj și activitate pentru a renunța aşa de repede la afaceri, adică la intrigă. Dar a găsi o nouă poziție potrivită nu era tocmai ușor. Ea se gândi că Imperia i-ar putea fi de ajutor. Sărviciile ce le făcuse fostei amante a contelui de Rostang, o făcea să spere că ar fi bine primită.

Dar, ducându-se la Imperia, a fost foarte deziluzionată, aflând că aceasta plecase în Rusia. Ea își închipuia că Tânăra femeie, lovită în amoru-i propriu, n-a vrut să asiste la triumful rivalei sale. Imperia lipsind,

ea se decisese să se adreseze contelui Rostang. Ca toți cei laiți, auzise și ea de sinuciderea Luisei Maubert. Pe când Parisul crezuse această știre, ea singură se îndoia. Nu putea admite că domnul conte fiind la dispoziție, fata s-ar fi putut decide să părăsească hotelul și să se arunce în Sena. Ea întrevedea un mister și se trudea să-l pătrundă.

Fără multă osteneală ea reuși să afle locuința amantei celei noi a contelui de Rostang.

Grație relațiilor sale de cameristă, ea știa tot ce se petreceau prin lumea pariziană. De altminteri, numele de doamna Cista de Hautefort era în toate gurile; luxul ei orbitor era subiectul obișnuit al conversațiilor. Și apoi, nu era zi în care Cista, singură sau însotită, să fi uitat de a se arăta în Bois de Boulogne. Tânăra femeie nu era nicidcum mulțumită să stea alături de contele de Rostang; dar își propusese să-l compromită în toate fețurile și să arate prologul unei drame al cărei dezno-dământ venea mai târziu.

Elisabeta o văzu pe Cista, într-o zi, când ieșea la plimbare. Vechea cameristă rămase incremenită. Într-adevăr avea de ce.

— Nu văd bine? mi se pare poate? își zise ea. Să fie oare Luisa Maubert, lucrătoarea din strada Mauffetard, această femeie aşa de elegantă, aşa de impunătoare? Ce?! această cochetă care tărăște după trăsura sa tinerimea nobilă a zilei, care e născută pentru a porunci, al cărei aspect arată o origine aristocratică, o educație îngrijită, să fie Luisa Maubert, fata cea sărmană pe care am cunoscut-o? Elisabeta nu știa ce să credă. Era foarte zăpăcită.

Metamorfoza era aşa de încântătoare, aşa de desăvârșită, încât ii trebuiau mai multe examene, pe atât de atente cât de minuțioase, spre a se convinge. Și totuși, Elisabeta era o femeie dibace, pătrunzătoare și o văzuse de mai multe ori pe Luisa. Într-adevăr, fata cea sărmană din mansardă nu mai exista. Bunul trai și abundența produseseră un efect miraculos; formele sale se dezvoltaseră, mersul ei devenise sigur, nobil. Capul era ridicat cu grație și fruntea înaltă, deschisă, strălucea de expresie. Ochii erau mai vioi, zâmbetul mai provocator,

dar tot ginggaș. Mâinile sale se înmuiaseră și se albliseră sub influența parfumurilor. Se făcuse chiar ceva mai înaltă.

În sfârșit, ajungând la acea epocă delicată și decisivă în care frumusețea celor mai multe fete să mărește sau scade, după cum imprejurările sunt favorabile sau nu, Luisa înflorise mai mult. Obrajii săi rumeni, fragezi, catifelați, îi răpeau vederile. S-ar fi putut zice că e o statuie a tinereții inviată de un soare de mai.

Îndată ce s-a convins că doamna Cista de Hautefort nu era altcineva decât Luisa Maubert, Elisabeta cugetă să se folosească de această descoperire.

Intr-o zi ea se înfățișă la Cista. Figura cameristei era adânc imprimată în memoria tinerei fete. De la prima privire, ea o recunoscu și se miră, cu drept cuvânt, văzând pe această femeie mizerabilă, complicea contelui de Rostang, venind să-i ofere serviciile sale. Avu un moment de furie, și prima sa idee fu de-a o da afară. Dar nu întârzie să se gândească că ar fi o prostie și că era mai bine a face din ea o confidentă la nevoie, decât o inamică. Totuși, ea simți cât de necesar ar fi fost să nu se prindă. Pricepu îndată planul Elisabetei; nu numai că nu voia să se lase a fi exploatată de ea, dar din contră se gândi a se folosi de ea.

Ea știa că mesagera lui Gaston era în serviciul lui Marcel și că prietenii acestuia îi încredințau adesea misiuni echivoce. Dânsa trebuie să-l fi cunoscut pe d'Orca, se gândi ea. Apoi, aruncând asupra Elisabetei o privire disprețuitoare, spuse

— Ce vrei ?

— Aș vrea să intru în serviciul doamnei, răspunse Elisabeta surprinsă de tonul de protecție cu care vorbea Cista.

Aceasta reluă

— Casa mea e completă și n-am deloc poftă să o măresc.

Elisabeta nu voia să cedeze ușor.

— Oare doamna nu mă mai recunoaște ? zise ea cu un fel de familiaritate.

Cista luă binoclul și o privi cu răceală.

— Nu ! zise ea.

— Sunt Elisabeta... doamna știe că...

— Nu știu nimic decât că aşa mi-ai fost anunțată adineauri.

Elisabeta era încurcată. Ea voia să mai facă o ultimă încercare.

— Vrea doamna să-mi permită o întrebare ? zise ea cu umilință.

Cista o privi cu o mirare aşa de naturală, încât o zăpăci cu totul.

— Fără îndoială, în Franță oamenii sunt prea curioși... zise ea cu ironie, dar nu face nimic... întreabă, ce dorești să știi ?

Aș fi fericită dacă doamna ar binevoi să-mi spună de câtă vreme este la Paris ?

Cista surâse și sună clopoțelul. O cameristă sosi.

— Clarisse, întrebă ea, de când suntem la Paris ?
Tu îți aduci aminte ?

— Am primit-o pe doamna la Gara de Nord la 18 ianuarie.

— Bine, asta voi am să știu, mulțumesc.

Ei bine, continuă Cista adresându-se Elisabetei, ești mulțumită ?

— Nu, trebuie să recunosc, se gândi Elisabeta. Și plecând ochii, răspunse :

— Da, doamnă... Doamna mă va ierta... O asemănare, o luam drept altcineva.

— Ah ! relua Cista fixând o privire poruncitoare și rece asupra ei, ești sigură că m-ai luat drept alta ?

— Oh ! da, foarte sigură.

— Bine. Cu toată indiscreția dumitale, cred că ești o femeie inteligentă... N-ai post ?

— Nu, doamnă.

— Îmi vine în gând că mi-ai putea fi de folos, te iau în casa mea.

— În ce calitate ?

— Vom vedea asta mai târziu.

— Doamna poate conta pe devotamentul meu, pe...

— Pe interesul dumitale mai cu seamă, o întrerupse cam cu asprime Cista. Și ca să nu păstrezi nici o îndoială despre identitatea mea, cum ziceți voi francezi,

vreau ca să poți răspunde la oricine s-ar putea însela că și dumneata de acea asemănare de care mi-ai vorbit.

— Doamna poate fi sigură că nu voi spune decât ceea ce va voi.

— Nu e vorba de ceea ce vreau, ci de ceea ce este. Iată ! zise ea, dându-i o legătură de hârtii, citește.

Aceste hârtii erau acte confirmând că ceea ce le poseda se numea doamna Edmond de Hautefort, văduva unui ofițer mort în Indii și că venise spre a rezolva niște afaceri. Elisabeta păru rușinată. După un moment, Cista relua

— În Franța lumea e vorbăreață, indiscretă, curioasă... Eu am principiul de a trăi la lumina zilei și vreau ca fiecare în casa mea să poată răspunde la vorbele răutăcioșilor și să astupe gura stupizilor. De aceea îi-am dat aceste hârtii. Acum să vorbim despre altceva. Îl cunoști pe contele de Rostang ?

— L-am văzut adesea la vechiul meu stăpân, vîcontele de Brogni.

În acest moment un servitor îl anunță pe Gaston.

— Domnule conte, îi zise Cista, arătându-i-o pe Elisabeta, s-a recomandat ca venind din partea dumitale, de aceea o iau în serviciul meu...

— Ah ! zise Gaston care nu-și putut ascunde surprinderea.

— Ai ceva de obiectat ?

— Nu, draga mea, răsunse Gaston.

El avea de mult un plan și acum își zise că Elisabeta i-ar putea fi un ajutor prețios. Era deci foarte vesel văzând-o pe fosta lui complice în serviciul Cistei.

— Deci ne-am înțeles, de la întâi ești în serviciul meu.

Elisabeta salută respectuos și plecă.

— Ai recunoscut-o pe această femeie ? întrebă Gaston pe Cista când rămăseră singuri.

— Da, foarte bine.

— Și ea, crezi că te-a recunoscut ?

— Da. M-am căznit să-o conving că se înselă : i-am arătat hârtiile ce ne-am procurat, i-am dovedit că sunt doamna Hautefort ; dar ea e intelligentă și deșteaptă, nu cred să se fi înselat.

După opt zile, Elisabeta, întrebată cu dibăcie, dăduse deja noii sale stăpâne toate informațiile posibile asupra vechilor prieteni ai contelui de Rostang. Elisabeta nu văzu la început în întrebările Cistei decât un sentiment de curiozitate, foarte natural; dar îndată tânără femeie îi lăsă de o parte pe d'Ormesson, pe d'Encilly și alții și nu vorbi decât de d'Orca. Elisabeta începu să ghicească. Atunci ea pricepu pentru ce doamna de Hautefort o luase în serviciul ei și pentru ce o ridicase așa de repede la rangul de primă confidentă. Ea prevedea o intrigă amoroasă, cu perspective superbe și nu se putea felicita îndeajuns de inspirația ce avusesese de a se prezenta Cistei.

Într-o seară, când îl conducea pe conte și se mira de felul vieții ce-o duceau cei doi tineri, Gaston îi zise repede :

— Pot să mă încred în tine?

— Ca și altădată, ca totdeauna; sunt la ordinele dumitale, răspunse ea.

— Bine.

— Ce trebuie să fac?

— Am să-ți spun îndată. Dar tac, nu suntem singuri.

Camerista engleză se apropia de ei.

— E Jenny, zise Elisabeta, nu știe franțuzește.

Era adevărat, dar Jenny era devotată stăpânei sale care o umplea de daruri și de măguliri. După un moment, Cista știa că contele avusesese o con vorbire misteroasă.

— Bine, zise Cista, am să fiu cu băgare de seamă. De altminteri ce pot ei oare pune la cale împotriva mea? Am însărcinat-o pe Elisabeta să-mi procure informații despre ceea ce face acum d'Orca; dacă mă trădează, spunându-i lui Gaston, cu atât mai bine. Conte va deveni gelos și ca și beția, gelozia își are otrava și chinurile sale!

Ea nu arăta nici o nemulțumire Elisabetei, și nu lăsă să observe că o bănuia de trădare. Ea continuă, din contră, să-i vorbească de d'Orca, fără a-și da măcar osteneala de a-și ascunde sentimentele. Pe de altă parte, în această privință, Elisabeta merita încrederea ei.

— Doamnă, zise într-o seară Elisabeta stăpânei sale, dacă poftești, am să-ți comunic rezultatul demersurilor pe care le-am făcut zilele astea.

— Ce ai aflat ? Spune, te ascult.

— Am ajuns să descopăr noua locuință a domnului conte d'Agghierra, acesta e numele adevărat al vicontelui de Brogni, nu doreai asta, doamnă ?

— Da, apoi ?

— Domnul Leon d'Orca locuiește în același loc.

— Este la Paris.

— Da, doamnă. Atunci când părăseam serviciul meu, domnul d'Orca s-a bătut în duel și a fost grav rănit. Cista oftă ca și când duelul ar fi avut loc în acel moment.

— Continuă, zise ea cu o voce tremurătoare. Cu cine s-a bătut ? Pentru ce ? întrebă ea.

— Toate circumstanțele duelului au fost, desigur, încunjurate de cel mai adânc mister ; n-am putut să aflu nimic ; nimeni nu știe nici numele adversarului, nici cauza duelului.

— Trebuie să aflăm asta, am nevoie de detalii precise în această privință.

— Am să fac tot posibilul spre a o mulțumi pe doamna.

— Și, mai știi altceva ?

— Domnul viconte, care e amicul cel mai apropiat al domnului d'Orca, nu l-a părăsit nici un moment în timpul bolii ; apoi a fost îngrijit de două femei.

— Le cunoști ?

— Da doamnă. Una din ele este o artistă mare, foarte cunoscută în tot Parisul, sub numele de Zitella.

— Da, da, îmi aduc aminte. Zitella e iubita contei d'Agghierra și-i va fi nevastă.

— Da, doamnă.

— Și cealaltă femeie ?

— Este domnișoara Fernanda d'Agghierra, sora fostului meu stăpân.

— Ai văzut-o ?

— Da, doamnă.

— E frumoasă ?

— Aproape aşa de frumoasă ca și dumneata, doamnă.

— Ah ! zise Cista. Inima i se strânse și simți o durere nouă.

Elisabeta plecă și Cista se cufundă în gândurile sale. Ea încerca primele atacuri de gelozie. De astă dată nu mai era o gelozie vagă, ci foarte bine motivată. Umbra se transforma într-un corp, era o femeie ! Dar să adăugăm, spre lauda Cistei, suferința nu o făcu nedreaptă către acea necunoscută ; ea nu simți nici ură, nici mânie. Se simți dispusă a primi această durere ca o ispășire.

Apoi se întrebă

— Iubește ? este iubită ?

Lângă indoială, ea vedea licărind o rază de speranță. Folosindu-se de informațiile pe care i le dăduse Elisabeta, ea reuși să-l vadă pe d'Orca.

Adeseori, ascunsă în trăsură, cu obrazul acoperit de un voal negru, ea aștepta ore întregi ca Tânărul să iasă din locuința sa. Când îl vedea o dată, ea pleca mulțumită, fericită pentru câteva zile. În acest timp, pasiunea lui Gaston ajungea la paroxismul nebuniei. Nenorocitul jertfi acestui amor totul ; pe prietenii săi, familia sa, datoriile sale, demnitatea sa, dragostea filială, singura virtute ce o mai avusese până atunci.

Altă dată el își controla purtarea față de lume ; se arăta plin de iubire către mama sa ; acum, afectând un cinism nerușinat, brava toate mustrările și deveni din zi în zi mai nepăsător. Câtva timp, Cista trăise retrasă în casa sa, acum ea se plimba prin toate părțile. Toată lumea o credea amanta lui Gaston și se mira de aspirația ei față de dânsul. Mai târziu, mulțumită indiscrețiilor servitorilor, mai cu seamă ale Elisabetei, toată lumea știu că cu toată dărnicia lui, contele de Rostang nu dobândise nici cea mai mică favoare. În Franța e permisă unor nebuni risipa lor nesocotită în virtutea acestui proverb banal : „trebuie să guști tinerețea“. Dar nu era ierlat nimănui să fie ridicol.

Gaston de Rostang era și el în acel punct. Tinerii își băteau joc de dânsul și oamenii serioși îl disprețuiau. În orele sale lucide, dar fără a-și da bine seama de gradul de înjosire în care decăzuse, contele de Rostang înțelegea că nu putea fi, pentru cunoșcuții săi, decât un

obiect de compătimire. Aceasta îi umilea foarte mult amaru-i propriu, singurul sentiment ce-l păstrase neatins. Un altul ar fi priceput că singurul mijloc de a ieși din această poziție falsă era de a părăsi Parisul și a se apuca de o ocupație oarecare.

„Depărtarea aduce uitarea și munca te oprește să-ți aduci aminte.“

Dar, pentru a ajunge să ia această dublă decizie, îi trebuia o energie de care nu era capabil sau un amic precum contele d'Agghiera, pentru a-l sfătui. Din ne-norocire alte gânduri îl frâmântau pe Gaston și dibăcia Cistei nu-i lăsa timp de reflexie. Ațâțat de focul pasiunii, de glumele și batjocura amicilor, de rușinea slăbiciunii sale, el se decise să biruie cu orice preț prezența Cistei. Ceea ce ea îi refuza amorului, recunoștinței, măiei chiar, el avu funesta idee de a obține printr-o crimă.

IX Complotul

Cititorul o cunoaște desigur pe Elisabeta pentru a ști că un singur mobil putea să o îmboldească a face ceva interesul. În lipsă de devotament și de bună credință, ea avea pentru cei ce o plăteau o supunere oarbă. Dar tocmai pentru că nu cunoștea decât o lege, aceea a aurului, ea aparținea totdeauna celui mai darnic. Cista era generoasă, dar contele de Rostang era risipitor. Cista socotea ceea ce dădea și proporționa recompensa după serviciul făcut. Contelete nu număra.

Afară de asta el nu avea nevoie de ajutoare ascunse decât pentru o faptă rea și aceasta era pe placul Elisabetei ; ea știa că se plătește mult mai scump pentru a face un rău decât un bine. Când află despre dragostea stăpânei sale pentru d'Orca, ea se gândi că a dat de o comoară. Ea se aștepta că va duce biletele și scrisori, să aranjeze întâlniri secrete, să audă confidențe și dinainte ea avu plăcerea de a-l păcăli pe conte.

Dar cât de dezamăgită a fost ea când a văzut că tot romanul visat se reduce la aspirații inocente. Se gândi să-i raporteze acest lucru lui Gaston ; dar o asemenea

descoperire nu putea să-i producă mare căștig chiar admînd că domnul conte era gelos. Apoi ea știa bine că Cista ar afla repede că a fost trădată și ar da-o afară. Așteptă atunci o ocazie favorabilă să o ajute a-și răzbuna pe stăpâna sa și a-și umple punga. Să se răzbune pe stăpâna sa ? Ce-i făcuse Cista ?

Cista avea vina neierată că manifesta față de ea o rezervă mândră. Elisabeta își închipuise că va obține încrederea absolută a stăpânei sale și că va trăi cu dânsa într-o intimitate plăcută. În afară de astea, ea era o semi-confidentă a Cistei celei amorezate, prea umila servitoare a doamnei Hautefort. Deci, în ziua când Rostang îi ceru serviciile sale, ea fu foarte dispusă să i se supună. Ea crezu mai întâi că n-ar fi vorba decât de un spionaj. În condițiile în care trăia Cista, un spionaj nu era un lucru greu. Dar cu dibăcia Elisabetei era o mină de exploatat. Contele o deziluzionă repede ; era vorba de ceva mai serios.

Într-o zi el îi dădu o întâlnire pe bulevard, o chemă în trăsura sa, și pe când caii alergau către Vincennes, el îi încreindă proiectul său. Așezată în fața lui ea îl privea cu mirare și ironie. Nu-i venea să credă cele ce-i spunea contele, i se părea un vis.

— Serios, domnule conte, exclamă ea, cele ce am ónoarea a asculta sunt de necrezut !

— Și totuși sunt foarte adevărate.

— Nu se poate, domnule conte.

— E aşa cum îți spun.

— Deci, nici generozitatea dumitale, nici tinerețea, nici numele, nici avuția dumitale, nu ți-au folosit nimic ?

— Își bate joc de numele, de avereia mea, de toate !... Tinerețea mea ? o scârbește !... Generozitatea mea ? mi-a propus de o mie de ori să-mi dea totul înapoi !... Cu un cuvânt, tot ce e al meu, ce vine de la mine, îi e nesuferit !...

— Dar dragostea dumitale ?

— N-are încredere în ea.

— Ce vrea dar ?

— Ah ! ah ! ah ! exclamă Gaston cu un surâs silit, ce vrea ?... mi-o spune prea des ca să o țin bine minte... vrea să fiu demn de dânsa !

Elisabeta își mușcă buzele spre a nu râde.

— Ce nostim ! zise ea ridicând ochii către cer. Si pentru ca să fii demn de dânsa, domnule conte, ce vrea să faci ?

— Când ii pun întrebarea asta, ea îmi răspunde „Caută, fă ce știi ca să te iubesc“.

— Atunci ?

— Atunci mă silesc în cercetări zadarnice, o copleșesc cu daruri, inventez fel de fel de surprinderi, devin robul ei.

— Da, da... tocmai de aceea îți rezistă. Trebuie să pronuncești — ca stăpân — domnule conte.

— Cu ea, e imposibil.

— Ai dreptul, însă.

— Așa crezi tu... am vrut și eu și am pățit-o...

— Atunci las-o, părăsește-o !

— Am amenințat-o ; atâta vrea și ea să audă.

— Și ?

— Și n-am avut răbdarea și puterea de a trăi nici o săptămână departe de ea...

— O iubești, dar, cu foc ?

— Aș omorî-o ! Nu mai e iubire, e furie, e turbare ! Un foc îmi arde, îmi mistuiește inima ! Trebuie să o am cu orice preț !

Vorbind astfel, el se agita, se aprindea, ochii îi scânteau, buzele fi tremurau.

Elisabeta simți un fior.

— Dacă i-ai da de băut, zise ea, beția ți-ar predă-o.

— Am încercat, răsunse el ; eu mă îmbăt mai iute ca dânsa.

— Dumneata, un bărbat !

— Nu mai sunt bărbat, zise el cu amărăciune ; sunt nebun, sunt un dobitoc ; oh ! știi bine că mă urăște !

— Ce ! după atâtea sacrificii, exclamă Elisabeta, prefăcându-se mirată.

— Da, și cine știe ! poate tocmai din cauza asta.

Elisabeta nu mai pricepea. Ea ghicise că era ceva ciudat, misterios între Gaston și Cista. Numai de două ori, de când era în serviciul tinerei femei, contele petrecuse noaptea în hotel ; dar ea observase că el se culcase într-o odaie izolată, separată de aceea a Cistei, prin mai

multe camere închise cu cheia și că Cista, sub pretext că nu se simțea bine, o chemase pe Jenny să se culce în odaia ei. De altminteri, în cele două zile, Gaston era beat mort. Cu toate acestea, oricât de ciudată era viața asta, Elisabeta nu bănuia adevărul; îi trebuia mărturisirea și asigurările contei ca să se convingă că iCsta, împotriva aparentelor, rămăsese tot atât de pură ca Luisa Maubert.

Această știre îi ridică în ochii săi valoarea stăpânei sale, dar îi crescă în același timp și mânia.

Neștiind măcar ce serviciu i-ar fi cerut Gaston, ea era gata să se supune. Voia să se răzbune. Luisa Maubert o umilise prin mândria și severitatea sa, la rândul său ea vroia să cadă această virtute invinsă, zdrobită, călcată în picioare.

— Așadar, relua ea, căutând să cită în inima lui Gaston, e castă... cum ar zice poeții?

— Da, răsunse el cu ciudă.

— Și pură?

— Da, răsunse iar Gaston.

— În acest caz, domnule conte, permiteți-mi să spun întreaga mea părere.

— Spune.

— Sau că e de marmură...

— De o sută de ori ochii ei mi-au spus contrariul.

— Domnule conte, ochii femeilor sunt decoruri de operă, nu-i crede niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Am zis sau că e de marmură... sau că iubește pe altcineva.

— M-am gândit și eu la asta, replică Gaston, cu ochii aprinși, cu pumnii strânși, cu dinții înclestați; dar ea nu vede și nu primește pe nimeni.

— Ești sigur?

— Știi poate ceva? Spune. Oh! dacă aș fi înșelat-o astfel!...

Felul cum pronunță aceste din urmă cuvinte făcu pe Elisabeta să înțeleagă că contele de Rostang ar deveni ușor un Othello. Ea se îngrozi.

— Nu, domnule conte, nu știu nimic, răsunse ea repede.

— Cista nu mă iubește, de asta sunt convins, dar nici pe altul nu iubește.

— Atunci, domnule conte, dacă ea nu e de marmură, dacă nu iubește pe nimeni, atunci ești...

— Sunt ?

— Mi-e greu să o spun ! respectul...

— Lasă respectul la o parte și spune-mi... Haide, ce sunt ?... un prost, nu e aşa ?

Ea dădu din cap, afirmând.

— Știi ! exclamă Gaston cu un fel de furie ; da, sunt un dobitoc din cei mai proști, dar de acum înainte nu voi mai fi.

— Așa da ! iată ce vasăzică a vorbi cu minte.

— Și pentru acest scop am nevoie de tine...

— Ce pot face eu ?

— Mâine trebuie să fie a mea.

— Așa aş vrea și eu, dar...

— Ascultă : mâine mergem la opera italiană ; la întoarcere o însoțesc.

— O să te poftescă să pleci.

— Da, și mă voi duce.

— Ca întotdeauna.

— Dar, dar în loc să merg acasă, am să aștept în trăsură până ce vei veni să-mi deschizi poarta.

— N-ai o cheie ?

— Am o cheie ; în fiecare seară Cista face o inspecție, ca un comandant în jurul redutei, și pe la ce ușă trece, trage zăvorul, aşa că cheia nu folosește la nimic.

— Am să îngrijesc eu ca să trag zăvorul la loc.

— Bine.

— Dacă nu mă însel, ai de gând pe când doarme...

— Da.

— Și dacă nu doarme ?

— O să doarmă.

— Fie ; dar ea are un somn ușor ; la cel mai mic zgomot o să se deștepte.

— Știi și asta.

— Ei bine ?

— Nu o să se deștepte.

Zicând aceste vorbe, Gaston puse în mâna Elisabetei un mic flacon înfășurat într-un bilet de o mie de franci.

— Asta e cam grav, domnule conte, zise, și nu știu dacă...

— Poimâine îți dau de două ori pe-atâtă.

— Domnul conte nu mă înțelege.

— Vei fi având oare scrupule ?

— Nu, căci sunt din acelea care spun scopul scuză mijloacele.

— Atunci ?

— Stăpâna mea o să reclame.

— Cui ?

— Justiției.

— Proasto ! zise Gaston dând din umeri cu ironie. Mai întâi când s-o deștepta în brațele mele, de voie, de nevoie, o să cedeze !

— Cred...

— Și apoi, pe care magistrat îl va găsi să credă că o femeie întreținută a fost victimă unui „odios atentat“ cum zic judecătorii, din partea celui ce i-a dăruit un hotel, diamante, trăsură, cai ?

Și Gaston râdea cu ironie.

— Totul e adevărat, dar eu aş rămâne pe drumuri.

— Stăpâna ta n-o să știe nimic.

Ea dădu din cap cu neîncredere.

— De altminteri dacă te dă afară, am să te despăgubesc.

— Domnul conte știe să răspundă la toate.

— Deci, ne-am înțeles ?

— Da.

— Cum o să faci ?

— Lucrul nu e tocmai ușor. Jenny face totdeauna ceaiul și o ajută pe doamna când se culcă.

— Atunci trebuie ca Jenny să fie bolnavă.

— Negreșit.

Apoi arătând flaconul :

— Câte picături ? zise ea.

— Cinci într-un pahar cu apă e destul pentru a produce un somn de plumb.

— Și nu e pericol ?

— Nu, dacă nu dai de trei ori atât. Fii prudentă.

— Fii liniștit, țin la capul meu.

Gaston se înfioră. Ideea că mizerabila ar putea greși și fulgeră prin creieri. Oh ! dacă în loc de a dormi ea ar muri... În primul moment el avu intenția de a relua flaconul și de a renunța la planul său ; dar pasiunea îl doboră. Nu era numai frica de crimă, ci groaza de a o pierde pe Cista.

Elisabeta îl părăsi și se grăbi să se întoarcă la stâlpăna sa, spre a începe pregătirile. Ea deveni și mai măgulitoare, spori linguisirile și se prefăcu că și ea are o aversiune contra contelui. Această tactică, cu totul nouă, o miră pe Tânăra femeie.

Până în acea zi, Elisabeta, deși în mod indirect, pleda totdeauna pentru contele de Rostang, lăuda la fiecare vorbă, generozitatea, spiritul, purtarea contelui ; această schimbare subită, mări bănuiala Cistei. Totuși, ea nu-și putea explica scopul acestei noi conduite a cameristei sale. Ea simțea că Elisabeta plănuia o trădare, dar ce fel de trădare ?

Ea își zise că singurul mijloc de a afla misterul, era de a opune vicleniei ,fătărnicia ,falsului devotament, o falsă incredere. Atunci ea se prefăcu de o dispoziție admirabilă. Tot ce ii spunea Elisabeta, era aprobat de dânsa. Complicea lui Gaston era încântată.

Tânărul conte veni foarte devreme și-i propuse Cistei să meargă cu el la opera italiană. Cista era tentată prea puțin de plimbările cu Gaston ea avea altceva de făcut în acea seară și refuză. Cu această ocazie ea observă că acest refuz motivat înaintea Elisabetei, îi produse acesteia o nemulțumire și un fel de dezamăgire ; i se păru chiar că observă o privire tainică schimbată între conte și cameristă.

— Numaidecăt ea luă seama și cu tonul cel mai gingăș adăugă

— Mi se pare, scumpul meu conte, că refuzul meu te nemulțumește.

— Negreșit, răspunse el, ar fi pentru mine o plăcere nespusă să te duc astă-seară să-l auzi pe Maria.

— Ah ! Mario cântă astă-seară ?

— Da. și apoi mi se pare că ai o rochie nouă de încercat.

— Bine zici. Profit de ocazie ca să te felicit pentru gustul delicat și să-ți exprim mulțumirile mele.

— Îți place, dar? exclamă contele transformat de bucurie.

El nu era obișnuit cu vorbele dulci și cu mulțumiri.

— E de o frumusețe neîntrecută, răsunse ea întinzându-i mâna.

— Și asta era o favoare rară.

Contele luă mâna cea mică în ale sale și o duse la buze.

— Cista, zise el, dă-mi o probă de mulțumirea ta.

— Ce probă?

— Vino astă seară la operă!

— Ții dar să merg astă seară chiar?

— Sunt așa de mândru, așa de fericit de succesele tale!

— Ei bine, dragul meu, spre a-ți fi pe plac, consimt. Vii cu mine, nu e așa?

— Voi avea plăcerea să te însotesc.

— Atunci mă duc ca să mă ocup de toaletă.

Figura Elisabetei se însenină.

— Fără doar și poate, își zise Cista, țin să ies la plimbare astă seară!

— Ce are Jenny! întrebă deodată Gaston cu un ton de nepăsare, îmi pare foarte ostenită.

— Nu-i e bine astă-seară, zise Elisabeta.

Dacă doamna poftește, am s-o înlocuiesc eu pe Jenny astă-seară și o voi aștepta eu pe doamna.

— Să vedem până la sfârșit ce mi se pregătește, își zise Cista.

Și ea răsunse cu un ton foarte natural

— Foarte bine.

X Prinși în flagrant delict

După un ceas, contele de Rostang și Cista se urcară în trăsură spre a merge la operă. La zece, Jenny se duse în odaia sa și Elisabeta rămase singură, așteptându-și

stăpâna. La miezul nopții contele se întorcea cu Cista, mai frumoasă și mai plăcută ca oricând.

— Cista îi zise el, dacă ai vrea, fericirea mea ar fi la culme astă-seară.

— Ce ar trebui să fac pentru asta ?

— Să nu mă trimiți.

Ea începu să râdă.

— La revedere, pe mâine, conte, îi zise ea.

Ea îi permise să-i sărute mâna.

— Sunt moartă de osteneală, zise Cista Elisabetei, intrând în camera sa. Haide, draga mea, ajută-mă să mădezbrac... Oh ! dacă aș fi fost mai cuminte, m-aș fi culcat, mai bine decât să fi mers să casc la operă ; dar contele o dorea... trebuia să-i fac acest mic hatâr.

— Doamna a făcut bine, cu toate că domnul conte nu merită această bună-voință.

— Ah ! vorbă să fie ! replică Cista, te găsesc foarte schimbătă în privința domnului Rostang, acum câteva zile mi-l lăudai cu o pasiune care mă copleșea ; astăzi dacă te-aș lăsa... ce nu mi-ai spune ?...

— Cauza e că... ieri s-a întâmplat ceva...

— Ce ? Ia să vedem... Povestește-mi cât îmi pregătești ceaiul.

Domnul conte a avut îndrăzneala să-mi propună să spionez pe doamna.

— Serios ? ce urât pentru un om ca el. Ai refuzat, negreșit.

— Ba nu, dimpotrivă, am acceptat. Ah ! pricep... ca să mă servești mai bine. Îți mulțumesc, am să-ți fiu recunosătoare.

— Doamna e un înger.

— Dragă Elisabeta, îmi plac servitoarele credincioase. Bunăoară, Jenny, o iubesc. Știi de ce ? este credincioasă și devotată.

— E adevărat că doamna are mare simpatie pentru Jenny.

— Jenny este o compatriotă. Seara, vorbim de Anglia... Si apoi, ea are bunul simț de a nu uita nicio dată ; oricât de familiară, oricât de prietenoasă aș fi cu

ca, tot nu uită că-i sunt stăpână. Mi se întâmplă adesea, seara, când suntem singure să luăm ceaiul împreună.

— Știu, doamnă, și această favoare face mulți invidași.

— Adevărat ?

Vorbind astfel, Cista își luase cămașa de noapte, și Elistabeta prepara ceaiul.

— Elisabeta, zise Tânără femeie, du-te în cabinetul meu și adu-mi o bonetă... ah ! nu știi unde este... Toarnă ceaiul.

La aceste vorbe, Cista întoarse spatele Elisabetei, și se îndreptă încetinel către cabinetul său de toaletă.

Acesta era o minune de eleganță și de cochetărie ; era luminat de o duzină de lumânări parfumate, ale căror lumini erau reflectate de oglinzi venețiene, care cuprindeau toată înălțimea zidului.

Cista prevedea dorința Elisabetei, și-i servea de minune planurile sale. Flaconul era gata. În două secunde, operațiunea era săvârșită. Când Cista intră în camera sa, cu părul desfăcut, înfășurată în rochia ei de casă, cu picioarele în pantofii de casă, Elisabeta stătea departe de masă.

Ceaiul aburea în pahar.

— Așadar, zise Cista, se spune că ţin prea mult la Jenny ?

— Nu zic asta ; dar în tot cazul nu e numai Jenny devotată doamnei.

— Hei ! hei ! mai știi cui să te îincrezi ?

— Oh ! doamnă !

— Dumitale, poate, ţi-am încredințat multe... dar cine îmi spune că nu m-am înselat...

— Doamna știe că poate conta pe discreția mea. Nu vrea doamna să ia ceaiul ?

— Da, bine zici, dă-mi ceașca.

Cista își băgă buzele în lichidul parfumat și fierbinte.

— Brrr... făcu ea, e prea fierbinte ; pune ceașca pe masă.

Elisabeta se supuse, pe când Cista își aşeza sub bonetă o buclă de păr.

— Acum, reluă ea, pune în ceaiul meu o plecătură de lapte... nu mult, puținel... destul... e bine.

Bine zici, Elisabeta, deoarece astă-seară o înlocuiesc și pe Jenny și vreau să te tratez ca pe dânsa.

— Doamna mă face fericită.

— Haide, ia o ceașcă și toarnă-ți ceai... Numai, nu uita ce ți-am zis despre bunul simț al cameristei mele.

— Țin minte, doamnă.

Elisabeta era în ceruri. Nu numai că lucrurile mergeau strună, dar încă ea obținuse — aşa credea — deplina incredere a stăpânei sale. Și fiindcă știa că orice favoare ascunde o cerere de serviciu, ea se convinse că Cista nu se arăta aşa de amabilă decât fiindcă avea nevoie de ea.

— Haide, o să vorbim și de d'Orca, se gândi ea; acum începe.

Ea preparase paharul de ceai în care turnă și ea, ca pentru stăpâna sa, puțintel lapte. Tocmai când Cista își ducea paharul la buze, ea se opri deodată ca pentru a asculta.

— Ah ! Dumnezeule, exclamă ea, nu auzi ?

— Ce ?

— Bate cineva la poartă, sau la fereastră ; vezi ce este te rog ; mi-e aşa frică.

Elisabeta ieși în grabă, lăsând toate ușile deschise afară de aceea a odăii. Imediat după întoarcerea stăpânei sale, ea avusese precauția să deschidă ușile pe care Cista le închisese cu zavorul. Cista bea ceaiul sorbindu-l deliciu. Elisabeta își bău ceaiul fără să răsuflă. Apoi o ajută pe stăpâna sa să se culce.

— Așeză-te puțin aici înainte de plecare, ii zise Tânăra femeie, și apoi...

O căscătură ciudată îi tăie vorba.

— Și apoi, continuă ea, nu mă lăsa singură până ce adorm... Bună seara...

În mai puțin de cinci minute, respirația regulată a Cistei, o convinse pe Elisabeta, care sedea pe un fotoliu, lângă pat, că stăpâna sa dormea. După o jumătate de ceas, contele de Rostang, își lăsă trăsura afară și intră în casă.

— Fără îndoială, Elisabeta asta este un giuvaer, zise contele de Rostang, găsind ușile toate deschise.

Umblând în vârful picioarelor și ținându-și respirația, el ajunse în odaia Cistei. Se opri o secundă, ascultând. Nici o mișcare, nici un alt zgomot decât respirația regulată și liniștită a Cistei. Era intuneric; el se îndreptă către pat cu brațele înainte. Ridică încetisor plapuma. Emoția sa era aproape delir inima sa zvâcnea cu putere, săngele îi fierbea în vine, tot corpul îi tremura ca frunza. Fiori reci îi șerpuiau prin tot trupul. Picioarele îi șovăiau.

În acel moment, adormita făcu o mișcare. Crezând că se deșteaptă, el fu cuprins de o teamă grozavă.

— Dacă ar deschide ochii, își zise el, aş fi pierdut!... Ba nu, doarme bine... și apoi, nu e lumină... El își scoase redingota și o aruncă într-un colț. Deodată, odaia se umplu de lumină.

În același timp, el o văzu pe Cista și pe Jenny ieșind din cabinetul de toaletă.

Rămase pironit pe loc, cu ochii holbați, cu gura căscată.

— Cum! dumneata ești, domnule conte, îi zise cu ironie Cista.

Gaston bolborosi cuvinte fără rost.

— Ah! zise Tânăra femeie râzând, ce ți-a făcut sărmâna Elisabeta, pentru ca să vrei să-i tulbuși somnul?

— Elisabeta! exclamă el gângăvind.

— Da, Elisabeta, care doarme un somn de înger, innocent, zise vocea ironică a Cistei.

Jenny, desfă perdelele patului, zise ea în englezeste. Camerista se supuse. Figura slabănoagă a Elisabetei se infățișă privirii zăpăcite a lui Gaston. El turbă de mânie, și voi să se repeată asupra complicei sale adormite. Cista îl opri punându-i-se în față.

— Mizerabila, m-a trădat! strigă el ridicând din nou mâna.

— Nu, îi zise Cista oprindu-l, a fost numai nefindemânătică. Mi se pare că doza era prea puternică.

— Ce vrei să zici?

— În locul meu a băut ea lichidul din flacon, zise ea râzând. Știi fără îndoială ce lichid.

Contele era zdrobit ; cu capul plecat, cu ochii în jos, el stătea nemîscat ca un copil prins asupra unei fapte rele. Nenorocitul simțea în ce poziție ridicolă se găsea.

— Te iubesc aşa, de mult ! murmură el, spre a se scuza.

— Bine, îi zise ea, te iert.

El ridică capul.

— Dar să sfârșim o dată, continuă Cista. Împreună cu Jenny du-o pe femeia asta în patul ei. Când s-o deșteptă, nu-și va aduce aminte de nimic. Jenny va tăcea ca o piatră.

— Eu să pun mâna pe ea ? exclamă contele cu un fel de scârbă.

— Trebuie totuși, afară numai dacă preferi să-i sculăm pe servitori.

Gaston scoase un strigăt de mânie, dar trebui să se supună. Elisabeta a fost dusă în odaia ei. Apoi contele, după îndemnul Cistei, plecă. Jenny îl însoțî până la poartă.

Cista o surprinse pe Elisabeta turnând narcoticul, înțelesese totul și voise să-și bată joc de conte. Ea schimbase pe ascuns paharele și iapoi, bându-l pe cel al Elisabetei se sculă și se prefăcu că doarme. După câteva minute Elisabeta, care băuse ceaiul ce conținea narcoticul, fuse cuprinsă de un somn greu și adormise. Atunci Cista, împreună cu Jenny, care veghea, așteptând, cum îi poruncise stăpâna sa, o culcaseră în pat pe Elisabeta și se ascunseseră în cabinetul de toaletă, a cărei ușă fiind bine acoperită cu tapet nu lăsa să străbată nici o rază de lumină în camera unde dormea Elisabeta.

Când se sculă Elisabeta, era zece dimineață.

Ea nu-și mai aducea aminte că dormise pe un fotoliu în camera stăpânei sale ; ea nu ținea minte când se culcase.

— Ai vegheat multă vreme lângă mine, îi zise Cista cu un ton amabil ; îți mulțumesc.

A doua zi Elisabeta rămase un moment singură cu Gaston.

— E bine, domnule conte ? întrebă ea.

El o privi într-un mod ciudat. Elisabeta nu știa ce să credă.

— Si cele două mii de franci ? continuă ea.
— Ce ? exclamă el.
— I-am câștigat, îi merit.,.
El o privi cu furie.
— Oare domnul conte n-a venit ?
— Nu, răsunse el cu un ton sălbatic.
— Si pentru ce ?
— Am adormit.
— Ce păcat !
În tot cazul, flaconul nu e gol, nu e aşa ?
Gaston plecă fără a răspunde.
— Ce dracu ! murmură Elisabeta, a înnebunit pe semne !

XI Sărmana mamă !

Ca toate ființele slabe și stricate, contele de Rostang era blând și moale cu cei ce îi rezistau și brutal și despotic față de cei slabî. Tot astfel se purta și cu cei care îl iubeau.

Astfel pe cât era de supus, de umil, de sfiicios alături de Cista, pe atât deveni de rece față de mama sa. Această purtare era cu atât mai ciudată cu cât până acum contele de Rostang o adorase pe mama sa și se arătase totdeauna pătruns de datorile sale de fiu recunoscător și respectuos. Această rușinoasă transformare se cuibării în el încet, încet, în contrast cu fatalul lui amor pentru Cista.

La început contesa, gata totdeauna a ierta defectele fiului său, atribui această schimbare ciudată vreunei cauze trecătoare. Dar Gaston făcea progrese enorme către rău... Abia atunci contesa îngrijorată îndrâzni să-i facă observație.

Dar vai, atunci era prea târziu. Cea mai mică vorbă îl irita. El nu accepta să audă nici sfaturi, nici mustrări. Contesa trebui să înghită toate neleguiurile. Gaston ajunse a nu mai avea nici un scrupul, nici o rezervă față de servitorii săi. De multe ori, în fața slugilor, o umilea pe mama sa în modul cel mai scandalos.

Contesa era disperata.

— Da, acum văd ce nefastă a fost slăbiciunea mea pentru acest copil, altădată bucuria și mândria mea ! Dumnezeu mă pedepsește... dar, vai, pedeapsa e prea crudă.

Într-o zi Gaston se întoarse beat mort. Sărmana mamă se rușină nespus.

Cu câteva zile în urmă, fusese în același hal, apoi a treia oară, a patra și în toate celelalte zile. Năravul prinse rădăcini.

De multe ori Gaston avu nevoie să fie sprijinit de servitori spre a urca scara. Este lesne de înțeles necazurile contesei. Supliciul său era îngrozitor. În zadar încercă ea prin fel de fel de mijloace, prin viclenii, prin minciuni să ascundă lumii destrăbălarea fiului ei. O dată pornit pe această pantă fatală, el nu se mai putu opri. Nici nu-i mai păsa măcar de demnitatea sa, de numele său și de al familiei sale. Cu toate acestea, contesa încă nu se putea decide a-l acuza pe fiul ei iubit, și arunca vina asupra cunoșcuților desfrânați ai lui Gaston și-l blestema mai cu seamă pe vicountele de Brogni, pe care-l cunoștea ca geniul lui cel rău. Această idee calomnioasă, era, cum am spus, opera involuntară a contelui de Rostang. Când petrecea nopti întregi afară din casă, el spunea de obicei :

— Am fost cu Marcel.

Marcel îl conducea în societățile suspecte. Marcel îl învăța să joace. Marcel era vinovat de toate extravagantele pe care le comitea Gaston, care din gură în gură ajungeau la urechile contesei. Gaston nu se mai întâlnea de mult cu contele d'Agghiera, dar doamna de Rostang nu știa acest lucru. Dacă ar fi luat informații de la Marcel, ea s-ar fi dezamăgit numaidecât, dar renunță. În acest timp, știrea despre purtarea scandaluoasă a lui Gaston se răspândi cu repeziciune și ajunse în saloanele cele mai mari, din care cauză casele cele mai bune îi fură închise. În toate serile, adeseori foarte târziu, contesa pândea întoarcerea fiului ei, pentru a-l sustrage privirilor servitorilor. În picioare său sezând, cu urechea atentă, ea aștepta îngrijorată. Îndată ce zărea trăsura, alerga să-l primească și să-l ascundă privirilor indis-

crete. Servitorii de altfel, aveau bunul simț și evitau să se arate când contele nu era în stare normală. La un semn al vizitiului, când intra în curtea hotelului, toți servitorii, preveniți astfel, se retrăgeau.

Trebuie să spunem că oamenii doamnei de Rostang erau servitori vecchi, care păstrau respectul stăpânului lor. Totuși, spre a fi ajutată în sarcina neplăcută, contesa era silită să ia doi confidenți, muți amândoi, unul din interes, celălalt din devotament, primul fiind Luis, un fecior model, devotat supunerii pasive, al doilea era doica lui Gaston, o femeie de treabă, care nu părăsise familia de când alăptase copilul contesei.

Împreună cu Francisca, sărmana mamă aștepta întoarcerea fiului. Adesea, după o lungă noapte petrecută în rugăciuni, le prindea ziua dormind una lângă alta. stăpână pe fotoliul, servitoarea pe scaun. Când Gaston intra în casă, ele îl luau cu binișorul, ii vorbeau încetisor și nu-l părăseau până ce nu-l vedea dormind. Atunci plecau în vîrful picioarelor, închideau ușile fără zgromot și tăceau, neîndrăznind să-și comunice tristele lor gânduri. Câteodată, durerea le zdrobea, cădeau una în brațele celeilalte, izbucnind în lacrimi. Se întovărășeau în necazul lor, ca două surori de inimă, prin devotament și suferințele lor. Bucuria și durerea alăturau inimile generoașelor femei.

Gaston părăsise de mult obiceiul să-și îmbrățișeze mama la plecarea din casă.

Când cină cu Cista, el găsi necesar a bea cât mai multă șampanie spre a-și face curaj, dar nu spre a se îmbăta, căci dorea să meargă cu iubita sa la operă. În urma aventurii sale ridicolе în cameră Cistei, cu inima aprinsă de mânie, dorind să uite, el a avut greșita idee de a intra în unul din acele restaurante care rămân deschise toată noaptea.

Înainte de a intra pe furiș la Cista, trimisese trăsura acasă. De la restaurant, trebuia să se întoarcă pe jos la hotelul de Rostang. Era într-o stare ce putea inspira milă. Ereau ceasurile trei când bătu la poartă. Contesa și Francisca îl așteptau foarte îngrijorate. Louis se culcase și toți servitorii dormeau. Ciocanul lovi cu putere poarta cea grea, de stejar și o zguduia făcând un zgomot asur-

zitor. Contesa, atipită, tresări și Francisca alergă să devină. Abia ajunse pe scări și ciocanul de la poartă lovit de câteva ori. Portarul speriat și trezit din somn, trase cordonul și poarta se deschise.

Gaston nu știa ce e răbdarea, intră înjurând, trântind poarta care făcu un zgomot îngrozitor și străbătu curtea clătinându-se. În corridor el o întâlni pe Francisca, care venea către dânsul ținând în mână o lumânare aprinsă.

— Ce faci tu acolo ? zise el cu asprime, zmulgându-i lumânarea din mână. Luis trebuia să mă aștepte, nu tu. Unde e Luis ?

— Doarme domnule conte, răspunse ea tremurând, ai pus pe vizitiu să-i spună că se poate culca.

— Dar ție cine ția- zis să-i iei locul ?

— Doamna contesă a crezut...

— Ce ?

— Că ai putea să te întorci și că...

— Sunt deci spionat aici ! spuse el cu mânie.

Împiedicându-se la fiecare pas, el ajunse la piciorul scării.

— Gaston, nimeni nu te spionează, ii zise mama sa care înainta spre dânsul.

— Sunt spionat, sunt păzit, răspunse el cu furie. Ce, sunt încă copil ?

— Dar nimeni nu te spionează, repetă doica.

— Atunci ce vreți ? Ce vrea baba asta zmintită ?

— Baba asta, fiul meu, zise contesa mai simțitoare pentru insultele făcute alteia decât ei însăși, ți-a salvat de două ori viața.

— A fost plătită pentru asta, răspunse el obraznic.

— Domnul conte are multă dreptate, murmură sărmanta doică ștergându-și lacrimile.

El intră în casă și zise dați-mi pace odată.

— Da ! fiul meu, strigă contesa cu durere, tu vorbești astfel ?

— Da, eu vorbesc cum am poftă, ce treabă ai ?

— Nenorocitule, norocitule ! gemu doamna de Rostang.

Nu vreau morală, te previn că nu am nici vârsta nici timp să aud acum sfaturi. Lasă-mă să trec o dată.

— Gaston, Gaston, îmi zdrobești inima !

— Acum iată că începi văietele și plânsetele.

— Domnul conte, omorât de doamna contesă ! strigă doica.

— Ce treabă ai tu ? cine te bagă în vorbă ? Mi-e sete, dă-mi să beau.

Francisca luă un pahar cu apă zaharisită și-l întinse contelui.

— Apă ! răcni el azvârlind paharul, vă bateți joc de mine și voi ca și ceilalți ? Și lovi cu piciorul mâños.

Cele două femei îl priviră cu groază.

El se duse înaintea lor cu brațele încrucisate și privirea amenintătoare.

— Fiul meu, iubitul meu, liniștește-te, adăugă ea, ascunzându-și fața în mâini.

— Ai ghicit și acum sunt beat. Și chiar dacă sunt beat, e treaba mea, fac ce vreau. Beau cu Cista care îmi ține companie și sunt mulțumit de asta. M-a gonit Cista, da, m-a gonit adineauri; Vreți să mă goniți și voi ? Toți contra mea.

Auzind acest nume, ce-i ajunsese de mai multe ori la urechi, contesa simți o durere fără margini.

Fiul ei mergea cu nerușinare până la o compara pe ea, mamă-sa, contesa de Rostang, cu o fată pierdută, cu o femeie plătită ! Ea se revoltă și luă asta drept o insultă. Tot săngele i se urcă în cap. Onoarea de femeie, demnitatea de mamă de familie, totul protesta într-ânsa.

— Taci, domnule conte, ai insultat-o pe contesa de Rostang.

— Doamnă, nu-l dojeni, strigă servitoarea speriată.

Contesa depărtă brațul bătrânei servitoare și continuă

— Ai insultat-o pe mama ta alăturând numele ei de acela al unei femei păcătoase.

— Mamă, zbieră Gaston, care își ieși mai mult din fire, Cista este o femeie onestă...

— O femeie onestă, fata aceasta care te-a dezonorat și îi-a murdărit numele ?

— Da, Cista este o femeie cinstită, aşa cinstită ca... El se opri.

— Ai fi putut spune totul, zise contesa cu amărăciune, tot atât aş fi suferit auzind restul cât sufăr ghicindu-l. Apoi întorcându-se către portretul tatălui lui Gaston oftă.

— Auzi ce spune ! strigă ea întinzând brațele către tablou, auzi ? conte de Rostang, fiul tău o insultă pe soția ta văduvă ; pune numele ei alături cu acela al unei femei de stradă.

Departate de a-l liniști pe Gaston, aceste cuvinte îl aprinseră și mai mult. Turbat de mânie, cu ochi îngrozitor, el înaintă către dânsa cu brațul ridicat.

— Ei bine ! zise el scrăṣnind din dinți, pe această fată de nimic am s-o fac nora ta !

Francisca îngrozită se duse spre conte și-l cuprinse cu brațele-i slabe. Gaston se desfăcu dintr-o singură mișcare și o respinse cu atată violență pe nenorocita femeie încât aceasta căzu pe scânduri, la celălalt capăt al salonului.

— La o parte răcni el, spumegând de furie.

Contesa veni în fața lui privindu-l în ochii.

— Nenorocitule ! nu trebuie decât să o și bați pe mama ta !... Suntem singuri, nu te vede nimeni ! Să vedem dacă vei îndrăzni !... El pironi asupra mamei sale o privire fixă, apoi, după o clipă de nemîșcare îngrozitoare se clătină, picioarele cedaseră și căzu pe spate.

XII O inimă zdrobită

A doua zi contesa de Rostang părea mai bătrână cu zece ani. Umilită în dragostea de mamă, în cinstea de femeie și mândria ei de familie, a fost zdrobită de durere. Într-un singur moment ea văzu toate iluziile sale spulberate.

Și totuși nu cunoștea încă adâncimea prăpastiei în care se prăbușise fiul ei, nu aflase încă toate durerile inimii sale. Amară durere pentru o mamă care se sacrificase pentru a-l face pe acest unic copil demn de nu-

mele ce îl purta ! După multe lacrimi și rugăciuni, sărmâna femeie începu să se acuze singură. Pentru o sărutare de amor, ea vroia să găsească scuze pentru purtarea lui Gaston. Astfel sunt toate mamele, asta le face sublime.

Iubirea doamnei de Rostang pleda circumstanțele atenuante pentru fiul ei și luă toată vina asupra ei.

— Da, zise ea, e vina mea, nu am păzit destul de bine această inimă pasionată, n-am știut să înfrâng slăbiciunea acestei naturi ușuratice. Dar mai vinovată e blestemata aceea de femeie ! Ea a zdrobit inima copilului meu.

Și acel viconte de Brogni... mizerabilul. Și el își are partea sa în nenorocirea lui Gaston. Fiul meu nu e rău din fire... Mai întâi el, apoi ea, l-au prăpădit. Aceste două ființe blestamate l-au pierdut ! El a fost geniul său cel rău, el l-a făcut un sceptic, un nelegiuit. Ea a făcut din Gaston un fiu capabil să insulte pe mama sa. El, acest ticălos de viconte, l-a învățat pe fiul meu să-și bată joc de toate sentimentele nobile, de toate virtuțile sfinte. Ah ! Dumnezeu o să le plătească la amândoi. Ce păcate avem noi, femei cinstite, soții virtuoase, mame devote, ca Dumnezeu să lase pe aceste femei blestamate să ne amărască viața ?

Și sărmâna mamă vârsa șiroaie de lacrimi.

Ea se sculă ca să umble puțin, dar în loc să stea dreaptă, cu capul în sus, cu ochiul senin, ea mergea plecată, cu brațele atârnând, cu ochii stinși, fără de viață. Se opri înaintea portretului bărbatului ei și ridicând ochii încet, ca și când n-ar fi îndrăznit să privească fața mândră și energetică a contelui, murmură :

— Morții sunt fericiți ! Tu, conte de Rostang, nu asiști la spectacolul rușinii noastre !... Moartea, continuă ea, a intrat iar în această casă !... Sunt zece ani, de când mi-a răpit bărbatul, astăzi ea lovește în onoarea fiului meu ! Cum am purtat doliul tău, conte, astfel port acum doliul onoarei tale !... Ai fi purtat și tu acest doliu teribil !... Îl voi purta eu pentru amândoi !...

Apoi, încet, merse de luă dintr-un sertar un voal negru, pe care îl purtase în ziua morții bărbatului ei. Cu același voal ea acoperise fața contelui, înainte de a fi în-

fășurat corpul în lințoliu. Această voal era pentru căpătă o podoabă prețioasă. Primise sărutarea morții. Ea îl săruiea la buze și apoi veni cu el către tabloul soțului ei, în fața căruia îngenunchie, rugându-se. Bătrâna doică se aşeză și ea în genunchi, lângă stăpână și, împreunându-și mâinile, se ruga. Atitudinea celor două femei în genunchi, în mijlocul salonului, spunând înaintea unui tablou rugăciunile pentru morți ca înaintea unui coșciug de curând închis, prezenta un spectacol mișcător.

Apoi, după terminarea acestor rugăciuni funebre, contea făcu un semn Franciscăi, care aduse înaintea tabloului un fotoliu înalt, purtând pe rezemătoare însemnele celor două familii. Contesa, urcându-se pe acest scaun, putu săruta figura portretului, aşa cum, cu zece ani înainte, sărutase fața mortului. Apoi, ridicând brațele la înălțimea tabloului ea agăță de colțurile lui văoul cel negru.

Atunci, mai privi câtva timp acest chip mut și, cu un gest disperat, lăsa jos văoul. I se păru, că pentru a doua oară, își pierde bărbatul. După această ceremonie lugubră, încercată în lacrimi, eu mâinile încrucișate, cu capul plecat, ea intră încet în odaia sa.

În acest timp Gaston dormea.

El visa că Cista era în genunchi și îi zicea Te iubesc ! Dimineața, când contesa se arăta servitorilor, aceștia rămaseră încremeniți. Ea era îmbrăcată în doliu, purta rochia de văduvă. Părul care părea că-i albise, era învelit într-o bonetă neagră. Francisca, de asemenea, era îmbrăcată în negru. Servitorii se priveau mirați și nu îndrăzneau să întrebe, presimțeau o nenorocire. Ei aveau astfel de respect pentru stăpâna lor, că imediat, toți, camerista, vizitiul, bucătăreasa, toată lumea îmbrăcă haine negre.

În casă se făcu tăcere ; femeile vorbeau încet, bărbății își măsurau pașii.

Toți se întrebau

— Ce s-o fi întâmplat ?

Francisca fiind întrebată răspunse

— Doamna e tristă !

Când se sculă Gaston și-l văzu pe Louis îmbrăcat în negru, el îl privi cu mirare.

- Ce e costumul ăsta funebru ?
— Dacă domnul conte binevoiește să privească prin fereastră, va vedea că suntem toți în doliu.
— În doliu, pentru cine ?
— Nu știu, domnule conte.
— Cine ți-a zis să te îmbraci astfel ?
— Am văzut-o pe doamna contesă în negru și am crezut de datoria noastră...
— Cum, mama mea în doliu ?
— Uite-o, tocmai trece prin curte.

Gaston privi. El o văzu într-adevăr pe mama sa în rochie de văduvă. Francisca, cu o carte de rugăciuni în mână, tot în negru, o urma pe stăpâna sa. Contesa mergea la biserică spre a se ruga pentru odihna sufletului bărbatului ei și spre a cere lui Dumnezeu convertirea fiului ei. Acest doliu neașteptat îl miră foarte mult pe Gaston.

Mirarea sa ajunsese la culme ; el a rămas înlemnit, când trecând prin salon, văzu portretul tatălui său acoperit cu negru. Mai întâi crezuse că i-a murit vreo rudă îndepărtată, dar în acest caz numai persoanele ar putea purta doliu. Ce idee îi venise mamei sale de a cerni portretul contelui de Rostang.

— Louis, zise feciorului, du-te de vezi dacă a venit vreun bilet de doliu ; informează-te de ce nu mi s-a comunicat și mie că aa murit cineva dintre ai mei.

— Sunt sigur, domnule colonel, că n-a venit nici o scrisoare de doliu.

- Ești sigur ?
— Da, domnule conte.

Gaston începu a înțelege însemnatatea acestui doliu. I-a fost silă și spre a-și goni necazul, bău câteva pahare de malaga. Înviorat de această băutură îi spuse feciorului cu un ton sec :

— Deoarece n-a murit nimeni, domnule Louis, să binevoiești a-mi face placerea să scoți costumul ăsta de cioclu.

- Numaidecât domnule conte.
— Și în viitor să faci bine să mă întrebi pe mine în asemenea împrejurări.

După aceste vorbe mândre, Gaston plecă să-și ia prânzul. Contesa își închipuise că Gaston, plin de pocăință, va veni să-i ceară iertare. Ea se pregătise să-i dea sfaturi blânde și binevoitoare de mamă, dar a fost deziluzionată când a aflat că fiul ei plecase fără să fi întrebat de dânsa. Ea auzise că el cheltuia sume enorme cu o fată al cărei lux scandaliza lumea. Dar ceea ce pentru o avere mediocru ar fi o risipă neobișnuită, pentru avuția lui Gaston era poate o cheltuială fără importanță serioasă.

Femeile cinstite nu-și pot închipui cât costă capriile unor fete. Aurul se scurge în mâinile acestor vânzătoare de amor, ca apa printre degete, unele par că nu știu valoarea banilor, ele îi imprăștie ca pâlberea în vînt, ca zâmbetele și sărutările lor, fac risipă cu ei ca și cu tinerețea lor. Altele, mândre, ambițioase își fac o onoare de a fi risipitoare ; ele inventează fel de fel de mijloace de cheltuială, își procură orgii de lux, așa cum betivii își ifac orgii de băutură.

Averea lui Gaston era independentă. Când deveni major se constată o sporire de patru milioane peste capital. După informațiile luate la notar rezulta acum că Gaston, care se bucura de un venit de vreo nouă sute de mii de franci, luase mereu înainte de vreme sume enorme de bani. Din timpul relației sale cu Cista, de mai puțin de un an, contele de Rostang cheltuise, nepunând la socoteală hotelul ce-i dăruise, o avere de un milion și trei sute de mii de franci. La joc, la curse, el pierduse vreo patru sute de mii de franci.

Și de la majorat, afară de venit, el cheltuise o avere de peste două milioane și trei sute de mii de franci. Mergând astfel, contele mergea repede spre ruină. E adevarat că averea mamei sale se urca la vreo două sute de mii de franci venit, era încă neatinsă. Dar ce era asta pentru un risipitor ca Gaston. Aflând astea, contesa înmărmuri.

Ea simți că trebuie să intervină și în acest scop ea-l chemă pe notar, care nu întârzie să vină.

XIII Consultația

Notarul, așezându-se în fața contesei, iî zise

— Scumpul meu domn, scrierea mea te-a însărcinat pentru ce doream să te văd ?...

— Da, doamnă contesă.

— Și ți-ai pregătit răspunsul ?

— Am studiat serios situația.

— E gravă, nu-i aşa ?

— Da, doamnă foarte gravă.

— Ce trebuie să fac ?

— Mai întâi de toate cred că doamna contesă ar face bine să-l povătuiască și să-l prevină pe domnul conte. Respectul ce l-a avut totdeauna pentru dumneata, va fi de folos.

Contesa dădu din cap.

— Prost mijloc, domnule Michaud, zise ea cu amărăciune. Să căutăm altceva.

Notarul pricepu că contesa nu-și mai făcea iluzii despre fiul ei ; el se bucură aproape de această împrejurare.

— Dacă l-ai convinge pe domnul conte să călătorescă, zise el iute.

— Da, se zice că voiajurile îl prefac pe om, murmură contesa cu tristețe. Dar cine o să-l poată îndupleca să părăsească Parisul, să o lase pe ea ?

Contesa pronuntase acest cuvânt „ea“, cu un ton asa de mâños și de scârbit, încât Michaud nu se mai îndoia nici un moment despre natura și importanța destăinuirilor ce se făcuseră sărmamei mame. Notarul Michaud se îngrijise adeseori de nebunile Tânărului său client și se întrebă prin ce miloc Gaston ar fi putut fi smuls de lângă doamna de Hautefort. În aceasta, el se supunea datoriei sale, dar în același timp era în el un sentiment secret, de care nu-și dădea bine seama, și care semăna mult cu gelozia. În tot cazul, el nu putuse lua inițiativa într-o afacere aşa de delicată și așteptase. Ora sosită.

— Doamnă contesă, continuă el, dacă am reușit să-l introducem pe fiul dumneavoastră în diplomație, am reușit.

— Da aşa cred și eu. Contele ar putea foarte bine să fie alăturat la o ambasadă. Cu numele său, cu titlul său, ar putea fi văzut bine... Grație prietenilor noștri n-am avea decât să ne rugăm, să stăruim.

— Ei bine, trebuie să începem imediat demersurile și să-l prevenim pe domnul conte. O dată în funcție, nu s-ar mai putea retrage.

— Da, cu altcineva, asta ar merge, dar cu el...

— De încercat, nu strică.

— Sunt sigură, domnule Michaud, că fiul meu va refuza să plece din Paris. De altminteri, o știi și dumneata d'estul de bine. Nu te teme, domnule, vorbește-mi curat, trebuie să fie un mijloc de a împiedica un om, să se piardă, trebuie să fie un mijloc de a scăpa pe un om care se îneacă!...

Urmă o tacere de câteva minute.

— Ei bine, doamnă, este un mijloc, ba chiar două.

— Care e cel mai bun? domnule, spune!

— Sunt mijloace violente însă; trebuie să bagi cuțitul în rană.

— Nu face nimic, zise contesa cu energie, principalul este să se vindece.

— Doamnă contesă, replică notarul, iată cele două mijloace ce le propun, vei alege care îți va plăcea.

— Te ascult, domnule, spune.

— Trebuie să-l legi pe domnul conte.

— Nu te pricep.

— Trebuie să înlături voința lui.

— Pentru Dumnezeu, explică-te mai bine.

Notarul se codea.

— E dar ceva foarte grozav, ceea ce o să-mi propui?

— Vei judeca dumneata, doamnă contesă. Când un copil e prea slab, spre a putea umbla singur, ce se face?

— Se ține, se conduce...

— Și dacă nu se lasă, atunci se silește...

Contesa pricepu.

— Interdicția! exclamă ea sărind în sus.

Notarul făcu un semn afirmativ.

— Oh! glumești poate, domnule!

— Nicidecum, doamnă.

Interdicția pentru fiul meu ! relua ea, aprinzându-se din ce în ce mai mult. A târî pe copilul meu, pe contele de Rostang din judecată în judecată ! A da numele meu pradă disprețului lumii ! niciodată !...

— Cu toate acestea, doamnă..

— Niciodată, îți spun... Să fac, eu, văduva contelui de Rostang, să fac memoriei bărbatului meu injuria de a declara înaintea judecătorilor că moștenitorul familiei sale, că fructul sănului meu e incapabil... nedern ! Dar umbra fiecărui Rostang, fantoma tuturor Grand-Rieux, s-ar trezi să mă blesteme !...

Sângele ii fierbea în vine la aceste gânduri. Notarul o privea cu milă.

— Ai dreptate, zise el, și înțeleg ezitarea dumitale.

— Oh ! asta ar fi teribil ! domnule Michaud.

— Să vedem celălalt mijloc ce ne rămâne.

— Dacă e tot ca cel dintâi... nici să nu mai vorbim de el.

— Nu doamnă dar totuși e foarte delicat ; e să-ți iei asupră-ți o mare responsabilitate.

— Cum, ia să vedem despre ce e vorba ?

— De o căsătorie.

— Ah ! a-l însura, exclamă contesa căzând pe gânduri. Da, da, asta ar fi poate ceva.

— Noi datorii de împlinit, datorii de soț, de tată... da, da, e un mijloc bun, adăugă notarul.

— Da, ai dreptate, domnule Michaud ; amorul unei femei tinere l-ar reduce pe calea vieții oneste ; dragostea părintească l-ar face un om de treabă. Dar n-ar mai fi numai al meu !...

Expresia acestui sentiment egoist îl făcu pe notar să surâdă.

— Mi se pare, doamnă contesă, zise el, că domnul conte nu e nici acum numai al dumitale...

— Da, da, e și femeia aceea.

— Și de acolo ne va veni piedica.

— Cum, crezi că o aşa ființă ar îndrăzni ?

— Să se opună pe față, nu, dar domnul conte...

— Așa e... dar când fiul va vedea o fată frumoasă, gingășă, spirituală, nu o să mai stea la îndoială. Nu crezi ?

— Ai pus deja ochii pe cineva ?

— Poate.

— Ar trebui să fie foarte frumoasă !

— Aceea e dar frumoasă... foarte frumoasă ?

— O minune, doamnă ! exclamă notarul cu un fel de entuziasm.

— O cunoști dar ?

— Toată lumea o cunoște în Paris.

— Ai crede oare, domnule Michaud, zise contesa indignată, că fiul meu, într-un moment de uitare negreșit, a avut îndrăzneala să-mi spună că o va face fata mea pe acea femeie ?

— Dacă ţi-a spus-o, doamnă nu e primejdie mare. E o amenințare din cele care nu se împlinesc niciodată.

— Oh ! un Rostang să-și dea numele său unei fete pierdute !

— Fii pe pace ; ca și cei care intr-adevăr vor să se omoare, cei care vor să se dezonoreze nu o spun dinainte lumii întregi.

În ceea ce-l privește pe Gaston, notarul se însela ; ideea acestei căsătorii nepotrivite îl frământa intr-adevăr pe Tânărul conte.

— Dar, zise contesa, nu s-ar putea face să dispară această femeie ?

— Să dispară ! exclamă notarul încremenit.

— Da. Nu sunt case unde se închid aceste ticăloase, ce sunt ciuma familiilor ?

— Iertare, doamnă și cu ce drept ?

— Cu dreptul ce trebuie să-l aibă oamenii de a se apăra împotriva dușmanilor !... De ce se închid hoții ?

— Hoții e altceva, dar femeile...

— Aceste femei sunt hoațe, domnule, de o mie de ori mai periculoase ; hoții ne fură bani, giuvaiericale, dar ele ne fură amorul, onoarea copiilor !

— Oh ! ai de o sută de ori dreptate, doamnă, din nenorocire legea nu prevede aceste cazuri.

— O să merg să mă arunc la picioarele regelui, o să-l rog...

— Ce ? S-o închidă pe doamna de Hautefort la Fort-l'Evêque ?

— Ah ! sunt smintită ! zise contesa cu durere, trebuie să râdă de mine.

— Nu doamnă, durerea unei mame pentru viitorul copilului nu poate fi de râs.

— Îți mulțumesc, domnule Michaud, zise contesa dându-i mâna, îmi ești devotat... tatăl dumitale, demnul bătrân, era mai mult prietenul decât notarul răposatului meu bărbat.

— Nasul meu de asemenea a fost amicul domnului conte Gaston.

— Știu toate astea și tocmai de aceea te-am chemat.

— Sunt fericit, să vă pot servi, doamnă contesă.

— Spune-mi, domnule Michaud, astfel de femei nu țin decât la bani ?

— La bani și iar la bani.

— Dacă i s-ar oferi ?... dacă i-aș plăti răscumpărarea fiului meu ?

— Asta e o bună idee, poate. Dar cine o să mijlocească ?

— Dumneata, scumpul meu notar. Nu e aşa ?

— Eu ! exclamă el foarte mirat.

— Ei bine ! parcă ți-e silă, parcă te îngrozești de această propunere.

— Misiunea e într-adevăr foarte delicată !... fata asta nu e ca toate celelalte... și se zice de ea multe...

— Ce se zice ? Acum nu mai trebuie să-mi ascunzi nimic.

— Ei bine, doamnă, se susține, că domnul conte oftează după frumoasa Cista.

— După atâtea nebunii, este oare cu putință ?

— Nu pare posibil, dar toată lumea afirmă. Ca mulți alții, notarul culesese indiscrețiile Elisabetei și ale altor servitori ai Cistei.

— Nu-mi vine să cred, domnule Michaud, una ca asta, răspunse cu vioiciune contesa. Tinerețe, avere, frumusețe, Gaston are tot !... Nu se poate, îți spun !

Doamna dé Rostang avea toate mândriile unei mame.

— Și eu aş vrea să fiu de părerea dumitale, doamnă, Dar poate tocmai fiindcă faptul pare peste putință, trebuie să-l admitem. Cât despre mine, eu îl cred...

- Atunci, e o nenorocire !
— O nenorocire ! repetă notarul.
— Da, căci nu mai putem conta să o mulțumim.
— Așa cred și eu.
— Caută totuși, domnule, de fă ce poți ca să o convingi să plece. Propune-i mult.
— Vei fi știind, doamnă, că domnul conte a îmbo-gătit-o ?
— Atunci o să fie și mai pretențioasă, nu face nimic.
— Cât pot să-i dau ?
— Cât vei vrea.
— Până la ce cifră, doamnă ?
— La ce sumă se urcă veniturile mele neîntrebuin-tate ? întrebă doamna de Rostang după câteva minute de reflexie.
— Mai mult de o sută de mii de franci, doamnă. De la majoratul domnului conte, am mărit capitalul dumitale cu aproape un milion.
— Ei bine, aceste economii erau destinate fiului meu, dispune de ele, domnule Michaud.
— Atunci, sunt sigur de reușită, zise el mulțumit.
— Ai deplină putere.
— Mulțumesc, doamnă contesă. Dar nu uita de mi-reasă...
— Nu uit... În opt zile va fi aici. Este indiscret din parte-mi să întreb ?...
— De nume ? Nicidcum ; dumneata vei face actele. Se numește Léonie de Rostang.
— Verișoara domnului conte ?
— Da, fata unchiului său, Amédée de Rostang.
— Am avut onoarea să o cunosc copilă, promitea să se facă adorabilă.
— Un inger ! scumpul meu notar.
— Crezi că o să consimtă și ea ?
— E contesă și milionară.
— Și domnul viconte ?
— E un om posomorât, sever... știu. Nu suntem bine de cățiva ani ; dar când va știi despre ce e vorba, o să să mă ajute, sunt sigură.
— Mi se pare că nu este tocmai bogat ?

- Poți să zici deloc ; asta este o piedică.
- Cum aşa ?
- E în stare să refuze.
- Pentru ce ?
- Din mândrie. Eu un Rostang.

La aceste cuvinte, contesa se ridică. Notarul o salută cu respect. Doamna de Rostang intră în camera ei și se așeză la o masă de scris. Ea scrise repede trei scrisori scurte și foarte laconice. Cea dintâi, adresată bătrânlui marchiz de Grand-Rieux, era astfel compusă

„Scumpul și venerabilul meu părinte,

Fata dumitale e disperată ea se adresează lui Dumnezeu și dumitale !

CONTESA DE ROSTANG“

A doua era pentru vicontele Amédée de Rostang

„Domnul meu și scumpa mea rudă,

Onoarea Rostangilor e în primejdie. Vino. Doresc să-o binecuvânteze pe fata dumitale. Nenorocita dumitale cunnată,

CONTESA DE ROSTANG“

În sfârșit, a treia, care purta această adresă Domnului Sebastian, conținea aceste cuvinte

„Amice,

Dumnezeu pare că se depărtează din casa de Rostang. Am nevoie de rugăciunile dumitale. Am nevoie de autoritatea dumitale. Nu pierde nici un minut. E vorba de a mânui trupul și sufletul lui Gaston.

CONTESA DE ROSTANG“

După opt zile, marchizul de Grand-Rieux, vicontele Amédée de Rostang și fata sa erau în Paris. A doua zi sosi și abatele Sebastian.

Casa din Batignolles în care seudea Imperia, sub numele de doamna Deslandes, avea două etaje și, în spate, o grădiniță ce dădea într-o ulicioară. Fațada era de un stil ce reamintea arhitectura italiană. Era împodobită cu un fel de galerie cu coloane și un peron cu trei trepte, un grilaj de fier, în dosul căruia erau plăci de fier, ce apărau fereștele de privirile trecătorilor curioși. La dreapta era un loc liber pentru construcții, iar la stânga, într-o baracă, se stabilise un anticariat de cărți, sticlării, fierării, haine vechi etc.

Acest magazin era condus de o pereche cunoscută sub porecla „perechea cea potrivită“. Femeia era cocoșată, bărbatul era șchiop și amândoi erau scunzi, slabî și bolnavicioși.

Ziua, pe când nevasta rămânea în prăvălie pentru a-i primi pe clienți, bărbatul își facea comerțul pe stradă, iar seara se întorcea, închidea prăvălia și se ducea la braț cu nevasta în mansarda situată într-o stradă vecină.

Pe acea vreme, Batignolles nu era un cartier în care ai fi putut trăi sigur. Certurile, bătăile, atacurile nocturne erau foarte dese. Astfel pentru a se apăra împotriva oricărei tentative a răufăcătorilor, Imperia își luase doi câini colosali din Anglia. Meg și Ralg erau instalați în fundul grădiniții, într-un fel de groapă înconjurate de un fel de gard. Cele două animale nu cunoșteau pe nimeni decât pe stăpâna lor și pe bătrânul anticar, care pentru o mică plată îi scotea din cușcă și le dădea mâncare constând numai din carne crudă.

Vara, de la orele douăzeci și iarna de la orele opt-sprezece, strada era pustie, cel mult se putea întâlni vreo slujnică în convorbire amoroasă cu vreun erou în uniformă. Această împrejurare permitea falsei doamne Deslades, de a primi la dansa pe oricine ar voi, fără să se teamă de vecini.

Spre a nu introduce străini în casă, ea și Iulia mâncau în oraș. Această viață cumpătată, retrasă, nu-i plăcea nicidecum frumoasei cameriste, dar ea aștepta cu nerăbdare să sune ceasul de scăpare promis de stăpâna sa.

Trebuie să-adăugăm că Iulia era oarecum artistă ; Imperia era pentru dânsa un subiect de studiu și de admiratie. Cunoscându-i tot trecutul, ea dorea să urmeze toate peripețiile dramei și era nerăbdătoare să cunoască sfârșitul. Domnișoara Iulia nu era singura femeie în serviciul Imperiei.

În viața aventuroasă ce o petrecuse la început, ea avu-se relații cu o oarecare văduvă Maréchal, modistă, care era acum în puterea ei atât prin interes cât și de frica de a nu vedea niște secrete ale sale destăinuite. Din această cauză ea era foarte devotată Imperiei. Dânsa a fost însărcinată cu raporturile către Picior-de-Fier precum și cu calomnierea Fernandei, a lui d'Orca și a Zitteliei, răspândind zvonul unei uniri rușinoase între dânsii.

Într-o dimineață, modista care făcuse vizita obișnuită la debitoarele sale, o întâlni pe Elisabeta. Aceste două femei, care trăiau în sănul intrigilor, se cunoșteau de mult. Maréchal o văzuse de mai multe ori pe Elisabeta la Imperia. Ele semănau așa de bine, în toate privințele, încât deveniră iute prietenele cele mai bune din lume. Separate de împrejurări, ele se regăsiră, având fiecare amintiri murdare de povestit.

- Unde ești acum ? întrebă Maréchal.
- Ghici... fac prinsoare pe cât vei vrea.
- Ce vrei să ghicesc ?
- Un lucru peste putință.
- La o femeie onestă ?
- Da și nu.
- Explică-mi această enigmă.
- Sunt femeia de încredere a...
- A cui ?
- A amantei celei noi a contelui de Rostang.
- Aceea e femeia ta cea cinstită ?
- Nu-ți spusesem să cauți un lucru peste putință ?
- Într-adevăr nu aş fi dat de asta.

Atunci Elisabeta povesti demnei sale amice poziția ciudată în care se afla contele, exagerând încă starea de degradare în care căzuse nenorocitul.

— Pe viața mea, zise Marechal, asta o va amuza pe Imperia. În acea parte e răzbunată.

- Ah ! o mai întâlnesti ?... Ce face ?
— Trăiește retrasă.
— Aș !... unde ?
— La Batignolles, sub numele de doamna Deslandes.
— Ce idee ciudată !
— Are un scop.
— Oh ! asta e sigur ! Dar despre ce e vorba ?
— Asta e un secret.
— Îl mai adoră încă pe domnule de Brogni ?
— Este de neînțeles în această privință ; cred însă că l-a uitat.
— Ar fi făcut mai bine să nu se fi gândit niciodată la el.
— De altfel e răzbunată și în acea parte.
— Cum așa ?
Marechal nu scăpă o ocazie așa de favorabilă pentru a-și debita calomniile împotriva Zitellei, Fernandei și a lui d'Orca.
— Ce-mi tot spui ?... strigă Elisabeta. Cum ? domnul d'Orca să fie amantul fostei surori de caritate ?
— Toată lumea o spune.
— Cine o probează ?
— E sigur, draga mea... Și apoi, știi bine, nu se face fum fără foc.
— Oh ! nu m-aș fi așteptat niciodată la una ca asta ! Și să te mai increzi acum în mutrele astea ipocrite ! Ce o să zică stăpâna mea ? !..
— Ce o privește pe ea asta ?
— Ah ! și tu !... Domnul d'Orca este un băiat foarte frumos...
— Oare !... oare...
— Da, da, ține foarte mult la domnul d'Orca.
— Sărmănatul Gaston !...
— Oh ! să ne înțelegem bine... e în toată cinstea...
— Negreșit.
— Până acum cel puțin.
— Atunci, povestește-i ce ți-am spus.

— Fii pe pace, n-am să uit nici un cuvânt. Știu că are să se bucure, adăugă Elisabeta cu un zâmbet răutăcios.

Cele două femei se despărțiră. După o oră, Elisabeta povestea toate Cistei, cu o perfidie crudă. Tânără femeie îl prezenta pe d'Orca ca pe o ființă supranaturală, înconjurat de aureola tuturor virtuților și iată că deodată eroul ei, semizeul ei, se transformă într-o ființă vulgară, într-un desfrânat și fățarnic de frunte. Lovitura a fost crudă, căci ea nu s-a gândit la început că putea fi o calomnie. Nu vedea nici un motiv de minciună. Modista nu o cunoștea și nu avea nici un interes să o supere. Crezu dar cele spuse despre d'Orca și Fernanda.

Singură, măhnită, ea se închise în odaia sa. De mai multe ori își șterse lacrimile din ochi. De ce plâng ea oare? un amor deziluzionat sau un ideal distrus? Dar în curând liniștindu-se, începu să se gândească. Inima ei se revoltă împotriva acuzației brutale ce pângărea două ființe pe care le admirase. Nu, își zicea ea, nu e adevărat; nu se poate! Nu vreau să mă îndoiesc de virtutea domnișoarei d'Agghierra, această nobilă și sfântă femeie, pe care am cunoscut-o sub numele de sora Madalena, pe care am văzut-o plângând la patul sărmamei mele mame bolnave! Și oare în casa fratelui său, onoarea personificată, ar putea fi ea vinovată!... Ce nebunie!... E o bârfă, o mișelie la mijloc!... Domnișoara Fernanda și Zitella sunt inocente, curate!

Din acel moment ea era convinsă că d'Orca nu era amantul Fernandei. Dar gândindu-se că ei se vedea în toate zilele, în intimitate, că d'Orca putea prețui frumusețea atrăgătoare, grațiile sficioase și virtuțile Fernandei, inima i se strângea de durere. Neavând cunoștință de drama ce-i sfârâmase inima fetei, ea admitea că d'Orca ar putea-o iubi și lua de soție. Această idee îi veni de mai multe ori și totdeauna își dădu osteneala de a o izgoni. A doua zi, vorbind iar de ceea ce îi spusesese modista, Elisabeta pronunță numele Imperiei. Asta a fost pentru Cista ca un fulger în întuneric. Ea văzu de unde venea calomnia. Dar cu ce scop?

XV Cista joacă un nou rol

Ca toate naturile excepționale și decăzute, a căror inimă a mai păstrat încă sentimente cinstite și care doresc a se justifica în ochii lor printr-un fapt bun, Cista, după ce căutase în iubirea ei către d'Orca, bazată pe vise, o compensație a durerilor sale, vroia să-și răscumpere greșelile printr-un sacrificiu sau devotament oarecare. Faptele ce i se comunicaseră îi oferea această ocazie. Sunt trei nimi cinstite, care mi-au făcut bine și m-au ajutat! vreau să le plătesc datoria mea și am să le-o plătesc fără ca ei să-să știe măcar.

Și îndată, fără a ști cum va face, fără a cunoaște pericolele la care se expunea, ea se decise a fi îngerul păzitor al lui Marcel, al Fernandei, al lui d'Orca și al Zitellei.

O dată pe această cale, care surâdea imaginației sale înfocate și romantice, ea nu se mai opri. Ea crezu că Dumnezeu îi procura ocazia de a-și spăla păcatele. Oricât de ciudat ar părea acest sentiment, el e prea natural și, ca să zicem astfel, născut în femeie. El trebuia să existe și în sufletul exaltat al Luisei Maubert. După o oră de reflexie, o chemă pe Elisabeta.

— Doamna Elisabeta, îi zise ea privind-o drept în ochi, ești o ticăloasă.

Oricât de obișnuită era Elisabeta cu vorbe aspre, căci auzise destule în viața sa, ea își înălță capul și deschise gura spre a răspunde.

— Taci, îi porunci stăpâna sa, și ascultă-mă. Domnul de Rostang mi-a povestit viața ta, nu e frumoasă, dar asta nu mă privește, nu-mi pasă de ceea ce ai făcut la alții... depindea de mine să te primesc în serviciul meu sau să te dau afară...

— Dar, doamnă...

— Ti-am zis să taci, porunci Cista. Dacă n-am dreptul să ocupă de ceea ce ai făcut până acum, conduita de azi, însă, îmi aparține. Să-ți spun ce ai făcut? M-ai prădat, m-ai furat! Elisabeta vră să protesteze. Cista o opri prinț-un semn.

— M-ai furat, repetă ea, te-am văzut răscolind prin această mobilă și luând bani.

Era adevărat. Dar ceea ce nu spuse Cista, fu că voia să pună la încercare credința Elisabetei, supunând-o ispitei. Elisabeta plecă fruntea.

— Înainte de a mă fura ai vrut să mă otrăvești ! reluă Cista.

În fața acestei teribile acuzații, Elisabeta avu un gest de o elocventă indignare.

— Nu voiai să mă omori poate, continuă Cista, dar voiai să mă predai adormită, înțepenită ca un cadavru, domnului de Rostang. Nu tăgădui, știi totul, contele mi-a mărturisit tot.

Elisabeta voi să protesteze. Dar Tânăra femeie, îi zise cu asprime

— Te-am văzut turnând narcotic în paharul meu cu ceai, atunci te-am trimis afară că să pot înlocui paharul meu cu al tău și aşa ai băut tu narcoticul.

Elisabeta rămase înmărmurită.

— Aș putea să te dau pe mâna justiției, urmă Cista, măcar numai pentru furt ai intra în pușcărie.

— Oh ! doamna nu va voi să-mi facă rău, zise nenorocita, tremurând de frică.

— Nu, dacă m-ascultă însă.

— Porunciți numai, și...

— Nu numai că n-am să te denunț justiției, cu care mai ai și alte socoteli de rezolvat, dar încă am să te țin în serviciul meu și am să te plătesc bine.

— Ce trebuie să fac ? întrebă Elisabeta cu resemnare.

— Trebuie să afli, prin prietena ta, modista, unde locuiește Imperia. Trebuie să te mai informezi ce are de gând ea împotriva lui d'Agghierra, a surorii sale, a logodnicei și amicului său.

Elisabeta era încremenită. Sarcina ce-i impunea stăpâna sa era foarte grea. A afla adresa Imperiei nu era lucru mare, dar a ghici proiectele ei era cu totul altceva.

Fără a da atenție groazei cameristei sale, Cista continua :

— Îți dau deplină libertate, promite oricât, voi plăti totul fără tocmeală. Cu bani, o femeie ca tine, poate orice.

Elisabeta făcu un gest de neîncredere.

— Ai trei zile termen. Azi e marți ; sămbătă dimineață am să-ți dăruiesc două mii de franci, sau o să te bag în închisoare.

Trei zile ! era mai mult decât destul pentru ca Elisabeta să o șteargă și să scape astfel prin fugă de primejdia ce o amenința.

Dar ca și când Cista i-ar fi ghicit gândul, ea îi zise tocmai în momentul plecării

— Bine zici, să nu-ți vină în gând a fugi ; te previn că ești păzită și că la cea mai mică poftă de trădare, pun să te aresteze fără milă.

Elisabeta era prinsă, ea se supuse definitiv.

Ar fi putut da o probă imediată de sinceritate și de supunere, povestind stăpânei sale ceea ce știa deja despre locuința Imperiei ; dar se gândi că această destăinuire, făcută mai târziu, ar fi pusă în socoteala dibăciei sale. Cista era aproape sigură că va obține repede informațiile folositoare în privința celor ce voia dânsa a proteja ; dar nu se mulțumi cu atâtă. Ea se decise a pune în jurul hotelului contelui supraveghetori atenții.

Pentru aceasta ea o însărcină pe Elisabeta să-i găsească pe cineva care să păzească împrejurimile vilei, fără a trezi bănuielii. În aceeași zi, o femeie și fată ei de doisprezece ani, se instalară într-o mică magherină de prăjituri și jucării la cățiva pași de casa contelui.

Elisabeta făcu o vizită prietenei sale, doamna Maréchal. Modista ar fi vrut să spună tot ce știa Elisabetei ; ea nu ezita să o trădeze pe Imperia, dar îi era frică de consecințele acestei indiscreții. Ea răspunse întrebărilor prietenei sale ca și cum n-ar fi știut nimic. Cele două prietene se cunoșteau bine și se bănuiau una pe alta.

— Știe drăcoaica, își zicea în sine Elisabeta, dar nu vrea să spună.

— Vrea să mă tragă pe sfoară, să afle noutăți de la mine, se gândi Maréchal, dar să mai aștepte, nu-i spun nimic. Totuși ea îi dădu Elisabetei adresa exactă a Imperiei, numită acum doamna Deslandes.

A doua zi Elisabeta se duse la Bâtonnolles, se plimbă de jur împrejur pe lângă casa Imperiei, cu speranța de a descoperi ceva. Dar constatând că singurii vecini ai Im-

periei erau bătrânul negustor și nevasta lui, ea se convinse că și pierde în zadar timpul. Nu era destul să afle planurile Imperiei, mai trebuia cu orice preț să o apere pe Fernanda și pe prietenii ei, și să sting calomnia ce mai exista încă. Dar prin ce mijloc ?

Cista nu-și făcea iluzii despre greutățile pe care le avea de întâmpinat. Ea știa că toate dezmințirile din lume nu mai sunt în stare să doboare calomnia o dată răspândită în mulțime. Dar atâtă de amorul său pentru d'Orca și în amintirea bunei sale surori, Madelena, ea nu șovăi. Începu cu aceleași mijloace ca și Imperia. Ea dădu oamenilor săi ordinul să vorbească pretutindeni de bine pe contele d'Agghierra și pe ai săi. Elisabeta fu foarte mirată că avea de făcut un bine, dar se supuse. Totuși Cista își zise că nu trebuia să mulțumească numai cu măsurile ce luase pentru a surpa proiectele Imperiei, de aceea se decise a preveni și pe contele d'Agghierra, să fie cu băgare de seamă. Ea îi scrise un bilet anonim și-l duse la poștă. A doua zi trebuia să aibă loc multe evenimente.

XVI Acuzația

În seara zilei când îi scrisese Cista, contele d'Agghierra primi biletul ei împreună cu o altă scrisoare. Amândouă scrisorile îl mirară foarte mult. Biletul Cistei era astfel compus

„Domnul conte e sfătuit să vegheze asupră-și, asupra logodnicei sale, asupra surorii sale și a amicului său, domnul d'Orca.“

Aceste rânduri erau urmate de aceste vorbe O amică.

Scrisoarea subțire și nesigură, lăsa să se ghicească în același timp nedecizia gândirii și neîndemânarea mâniei. Conte obseră însă că hârtia era ordinară și că plicul nu era lipit cu gumă, ci numai cu ceară roșie. A veghia asupra să însăși, nu era grija lui Marcel. O înimă oțelită ca a lui nu se temea de pericol. Dar recomandarea ce i se făcea de a veghea asupra Ziteliei și

asupra Fernandei, îl puse pe gânduri. Ce primejdil le mai puteau amenința oare? Cât despre d'Orca îi dăduse destule probe de curaj și de prudență; deci negreșit ar ști să se apere singur.

Cea de-a doua scrisoare purta adresa *Domnului viconte Marcel de Brogni*. Ea cuprindea următoarele

„*Domnule Viconte,*

Avem onoarea să te rugăm a ne acorda o întrevedere particulară. Am fi foarte obligați dacă ai binevoi să ne indică locul și timpul în care ai putea să ne primești.

Doamna contesă, văduva de Rostang, ne pune saloul ei la dispoziție și — dacă nu preferi în al dumitale — am fi măguliți să ne întâlnim într-ânsul. Primește, domnule Viconte, expresia sentimentelor noastre cele mai distinse.“

MARCHIS SIGISMUND DE GRAND RIEUX. VICONTE AMÉDEE DE ROSTANG.

Marcel nu avusese niciodată ocazia de a-l întâlni pe bătrânul marchiz de Grand-Rieux, moșul lui Gaston, nici pe unchiul său, vicontele de Rostang. El îi cunoștea puțin pe acești doi bătrâni gentilomi, care trăiau retrași, depărtați de lume, fiecare la moșia sa, fără a mai veni niciodată la Paris. Prezența lor în hotelul de Rostang era un eveniment.

— Ce-or fi vrând să-mi spună acești domni? se întrebă Marcel.

El știa ce puțină simpatie avea contesa de Rostang pentru dânsul și nu-și putea da seama pentru ce se alesese tocmai salonul ei ca loc de întâlnire.

Într-adevăr i se lăsa liberă alegerea locului, dar propunând salonul contesei, era lesne de înțeles că doreau a-l primi acolo. Marcel și-ar fi putut spune că dacă acești oameni vroiau să-i vorbească, n-aveau decât să vină la dânsul. Dar marchizul avea peste 80 de ani, și vicontele de Rostang. 60. A le împlini dorința era doar

o dovadă de respect. Deci, el trimise la hotelul de Rostang acest răspuns

„Domnilor,

Voi avea onoarea a mă prezenta mâine, la ora trei după prânz, la hotelul doamnei contese de Rostang, pentru a primi comunicările ce doriți să-mi faceți. Permiteți-mi domnilor, să mă felicit de împrejurarea aceasta, care-mi procură onoarea de a saluta pe doi din cei mai venerate reprezentanți ai nobilimii franceze. Binevoiți, domnule marchiz, domnule viconte, a primi asigurarea sentimentelor mele de înaltă considerație cu care am onoarea de a fi plecatul dumneavoastră servitor.

VICONTELE MARCEL DE BROGNI“

Deoarece scrisoarea era adresată vicontelui de Brogni, Marcel nu crezu necesar a-și semna răspunsul cu „conte d'Agghiera“. În primul moment el avu ideea de a se duce împreună cu d'Orca. El presimtea ceva grav și poate ostil. Dar, judecând după termenii scrisorii, întrevederea trebuia să aibă un caracter particular și să se ducă cu un martor neinvitat ar fi contra bunului simț și al bunelor maniere. El se decise a pleca singur.

La ora trei fără câteva minute, trăsura sa se opri înaintea hotelului de Rostang. Feciorul deschise portiera și în același timp se deschiseră și porțile hotelului. Trăsura intră în curte. Marcel a fost primit la piciorul scării de doi feciori îmbrăcați în doliu. Alți doi feciori îl conduseră cu ceremonie pe Marcel în salonul de onoare ale cărei uși era deschise larg, în semn de considerație. Un om cu barba albă, cu fruntea pleșuvă, cu fața vie, stătea în picioare lângă o sobă, în care ardea un foc abundant. Acesta era vicontele Amédée de Rostang.

Vicontele avea peste 60 de ani. Era un om de o statură mijlocie, cam gras, cu o expresie binevoitoare și un surâs de sinceritate. Generos și sincer, el era de o susceptibilitate aproape exagerată. Gata a obliga pe origine, el nu cerea totuși nici un serviciu de la alții. Femeia sa fusese unică sa patimă, iar acum și-o adora pe

fata sa. El înaintă cu politețe către Marcel și il salută în tăcere.

În acel moment, două portiere care mascau intrarea în apartament se deschiseră și în prag apără un servitor bătrân care anunță

— Domnul marchiz de Grand-Rieux, doamna contesă de Rostang, domnul abate Sebastian, baron de Kéragny.

Contesa intră la brațul tatălui ei. După dânsii urmă abatele. Revăzând-o, după mai mult de un an, pe această femeie; altădată aşa de impunătoare și mândră, Marcel avu un sentiment de durere. În câteva luni, contesa îmbătrânise cu zece ani; ea avea părul aproape cărunt, ascuns sub o scufă neagră, de care atârna un voal lung negru. Talia ei era curbată sub sarcina unei dureri grele. Fruntea ei zbârcită, contururile trase și slabite, privirea stinsă și pleoapele roșite, toate dovedeau o suferință crudă și nopti de insomnie petrecute în lacrimi. Ea umbla încet, cu capul în jos. Cu un sentiment de adânc respect, amestecat cu milă, Marcel salută mai întâi pe contesă, apoi pe marghiz și pe abate. Salutul îi fu întors cu solemnitate. Servitorii le prezenteră scaunele. Deși era pregătit pentru o convorbire serioasă, Marcel fu totuși surprins de modul ceremonios și solemn al acestei primiri. Pe fiecare obraz, el ctea ceva sever, rece.

Salonul, care de obicei, prin frumoasele mobile aurite și sculptate în stilul Louis XIV, prin ghivecele pline de flori, prin candelabrele și statuile sale era de o frumusețe și de un lux regal, se transformase acum într-o cameră funebră, din care nu lipsea decât catafalcul și sicriul. Totul era acoperit cu negru, toate mobilele cernite. În centru, tabloul contelui de Rostang, era acoperit cu un voal negru. Unul din personajele acestui funebru tablou îi mărea și mai mult impresia lugubră; acesta era marchizul Sigismund de Grand-Rieux.

Ultimul reprezentant al acestei mari familii avea optzeci și opt de ani. În vîrstă de douăzeci și opt de ani, el luase parte la revoluție și fusese căpitan de mușchetari. Tatăl său murise pe eșafod. El emigrase și nu se întorsese în Franță decât la 1816. Se însurase în străinătate

cu fata unuia dintre tovarășii săi de exil. Era un tip al nobililor vechi. Fidel tradițiilor trecutului el trăia de vreo cincizeci de ani departe de mișcările și schimbările actualității. Respectu Isău pentru trecut era aşa de mare, încât conserva, până la cele mai mici detalii obiceiurile din tinerețe. Pudrat, cu sabia la brâu, cu pălăria sub braț, cu pantalonii scurți, cu pulpele strânse, purtând pe piept medaliiile regelui, el s-ar fi putut lăua drept unul din seniorii secolului XVIII care ar fi fi inviat și s-ar fi coborât din cadră sa. Înalt, drept, el părea a fi de lemn. Obrajii albi, gălbui, era slab și osoși. Ochii înfundăți, nasul subțire și curbat, bărbia sa ascuțită, fruntea pleșuvă și lucitoare, toate îi dădeau un fel de asemănare cu renumitul erou al lui Cervantes, Don Quichotte. Totuși din ochii lui albaștri plecau raze vii și luminoase de inteligență. Buzele sale palide mai puteau încă zâmbi. Ca și fata sa, marchizul era în doliu.

Abatele Sebastian, baron de Keraguy, era văr de-al doilea cu Grand Rieux și cu Rostang. El era un om scund, cu pielea palidă, cu privirea sfioasă, cu o voce blandă, ca de copil. Dar cu toată aparența sa cea slabă și timidă, era dotat cu o mare energie. În urma unei crude supărări din dragoste el se făcu călugăr, la vîrsta de douăzeci și nouă de ani. Om foarte instruit, de un devotament și de o dezinteresare admirabilă, el trăia pentru caritate și era tot atât de sever față de sine însuși pe cât era de indulgent față de alții. Doamna de Rostang avea pentru Tânărul preot un adânc respect și o prietenie sinceră.

Salutându-l pe Marcel, bătrânul marchiz îl examină cu atenție; el fu surprins de aerul demn al contelui d'Agghiera. Marcel era îmbrăcat în negru. La butoniera redingotei el purta rozeta de ofițer al unuia din ordinele străine cele mai apreciate în Europa. Ca și marchizul, abatele părea surprins.

— Domnule viconte, zise marchizul, avem onoarea să-ți prezentăm pe domnul abate Sebastian, o rudă a noastră. Dacă-l găsești aici, fără ca să te fi întărit în scrisoare, cauza e că a sosit abia astăzi dimineață în Pa-

ris. Marcel schimbă o salutare cu abatele. Toată lumea se aşeză și marchizul reluă

— Îți mulțumesc, domnule viconte, de bunăvoie în ce-ai avut să vii la invitația noastră.

— Domnule marchiz, răsunse Marcel cu politețe, când cineva primește o invitație de la oameni aşa de nobili ca dumneaovastră e dator să se grăbească a o îndeplini.

Marchizul și vicele de Rostang se înclinară.

Mirarea lor fu și mai mare când îl auziră vorbind pe Marcel.

— Ciudat ! murmură marchizul.

Urmără câteva momente de tăcere ; bătrânul luă o atitudine gânditoare care miră pe contesa, pe cunnatul ei și pe abate. Marcel nu știa la ce să se gândească ; el plimbă o privire întrebătoare, de la unul la altul, așteptând să i se spună motivul invitației. În sfârșit, marchizul ridică încet capul și cu o voce ce ezita, spuse

— Oare avem într-adevăr onoarea de a vorbi cu însuși domnul vicele Marcel de Brogni ?

Întrebarea era ciudată. Totuși Marcel se prefăcea că nu se miră și răsunse cu politețe

— Marcel de Brogni, însuși, are onoarea de a fi în fața dumneavoastră.

Deodată contesa luă cuvântul și cu un glas plin de amărăciune îi zise marchizului

— Da, tată, acela cu care avem onoarea — cum zici dumneata — de a vorbi, este vicele Marcel de Brogni, prietenul apropiat, confidentul discret, mentorul experimentat ,sfătuitorul cinstit al lui Gaston de Rostang, nepotul dumitale. Da, el este nobilul gentilom, a cărui eleganță, curtenie și sinceritate, sunt atât de admirate. Da, el este !

Vocea contesei era atât de ironică și amenintătoare, încât Marcel incremeni de mirare.

— Ah ! îl cunosc bine, foarte bine ! strigă contesa ridicându-se, l-am văzut prea des la sărmanul meu copil... Da, domnule marchiz ; da, iubite frate ; da, domnule abate ; da, conte de Rostang, da, iubitul meu soț, continuă ea întinzând brațele către tabloul cernit ; da, uite omul pe care vi l-am denunțat ca diavolul trimis din

iad, ca să piardă pe ultimul reprezentant al neamului nostru.

Marcel era înmărmurit, dar nu înțelegea ce vroiau să zică aceste insulte.

— Da, urmă contesa, din ce în ce mai mâniașă, da, iată tâlharul care mi-a furat dragostea și respectul fiului meu ! Aveți înainte pe blestemul care a pângărit inima copilului meu și i-a aszvârlit sufletul în noroiul urgiei.

Sub această ploaie de injurii, obrazul lui Marcel se făcu galben ca ceară.

El crezu că o nenorocire izbise această familie și contesa înnebunise.

El se sculă cu mai multă milă decât mânie în privire și deschise gura pentru a-l întreba pe marchiz. Dar contesa nu-i lăsă timp să vorbească.

— Gaston era bun și plin de respect pentru mama sa, urmă ea. A devenit un fiu neascultător și păcătos, avea instințe generoase, sentimente nobile. Toate mamele mă invidiau. Acum e un obiect de dispreț și de batjocură pentru toată lumea ; era un creștin pios, acum e un nelegiuț !... În sfârșit, Gaston era un model de virtute, azi, însă, e un mișel !... Ei bine, cine l-a făcut pe fiul meu, pe contele de Rostang un mizerabil ?... Acest om !... exclamă ea arătându-l pe Marcel. Apoi, ridicând și mai mult vocea, zise

— Viconte de Brogni, contesa de Rostang te acuză că ai dezonorat pe fiul ei, pe contele de Rostang... te acuză și iată-ți judecătorii !...

Mânia nenorocitei mame ajunsese îngrozitoare. Dreaptă, cu capul în sus, cu ochii înflăcărați, în doliu, amenințătoare era îngrozitoare. Marcel, era ca pironit pe podea.

Uimirea îl amuțise și-i înăbuși vorbele în gât. El nu-și putea explica altfel această scenă teribilă, decât admitând că doamna contesă înnebunise.

Marchizul și contele de Rostang se ridicaseră, de asemenea și stăteau de o parte și de alta a contesei. Privirile lor severe, fixate asupra lui Marcel, păreau a sprijini, prin muta lor elocvență ,acuzația contesei. Abatele

stătea puțin mai în spate. Tabloul era solemn și împins către nător.

— Fata mea, zise marchizul cu un ton grav, îmi să găduiești că vei fi cu sânge rece cum se cuvine unui judecător. Negreșit, durerea ta e mare, dar demnitatea numelui și a cauzei tale, care e și a noastră, îți impun mai multă rezervă.

Auzind aceste vorbe, Marcel nu-și putea îñăbuși un strigăt de indignare. Abia acum începu să înțeleagă adevarul.

El văzu în sfârșit că doamna contesă era în mințile sale și că chiar cu consimțământul tatălui, fratelui și vrăjitorului ei, îi aruncă în față insulțe fără nici un motiv cunoscut de dânsul. Atunci fața sa roșii. Ridică semet capul, ochii i se aprinseră și cu o voce emoționată, dar cumpătată, căci nu uita că se află înaintea unei femei, a doi bătrâni și a unui preot, zise

— În numele onoarei mele și a familiei mele, doamnă contesă, și dumneavoastră, domnilor, protestez contra insultelor ce mi se aruncă în față. Dacă nu răspund altfel la aceste injurii, e că mă gândesc că sunt rostită de o femeie, de o mamă smintită de durere poate, înaintea a doi bătrâni și a unui preot... Protestez, domnilor, protestez !

Marchizul voi să răspundă, dar Marcel îi tăie vorba.

— Deoarece, în loc să fiu chemat la o convorbire am fost atras într-o cursă, ar fi trebuit, cel puțin, să întâlnesc și oameni tineri, putând ține o sabie !... Domnule marchiz de Grand-Rieux, domnule viconte de Rostang, v-ați purtat urât ! După aceste cuvinte Marcel încrucișă brațele și aşteaptă.

XVII Numele lui d'Agghierra

Marchizul și vicontele de Rostang erau foarte sinceri ca să nu simtă injuria și să nu aprecieze în același timp dreptatea imputării pe care le-o adresa Marcel. Ei se pregăteau să răspundă când contesa, din ce în ce mai furioasă, reluă cu violență

— Viconte de Brogni, zise ea, nu sunt smintită, sunt în toată firea ; ah ! de ar voi Dumnezeu să-mi ia mințile, ar fi mai bine !... Prefăcându-te că mă crezi nebună, socotești că scapi de blestemul meu ? Crezi oare că ai dreptul să ridici capul fiindcă ai adresat o provocare acestor doi bătrâni ? Ah ! știam eu bine că viccontele de Brogni e un mizerabil și un infam !

La această nouă insultă, obrazul lui Marcel se desfigură ; din ochii săi negri ieșeau fulgere. Îi trebuia o putere supranaturală pentru a-și stăpâni mânia legitimă ce-i aprindea creierii. Pentru a pune capăt acestei scene îngrozitoare, el nu văzu decât un mijloc a se retrage. Își luă pălăria și se îndreptă către ușă. Marchizul îl opri.

— Domnule viconte, îi zise el cu o voce mișcată, oricare ar fi nedreptățile dumitale către contesa de Rostang, suntem departe de a aproba limbajul ei și te rugăm să primești scuzele noastre.

— Creștino, zise abatele Sebastian, ai păcătuit.

Marcel nu știa ce să credă. Cele ce se petreceau sub ochii lui erau aşa de ciudate încât, deși dorea să se depareze spre a scăpa de insultele pentru care nu se putea răzbuna, el era totuși turmentat de dorința de a afla adevărul acestei enigme.

— Domnilor, zise el cu o voce măhnită, căci mânia lui se potolise deodată, vă mulțumesc, dar scuzele dumneavoastră, pe care nu vi le-am cerut, credeți că sunt de ajuns pentru onoarea mea ? E, în toate, un mister îngrozitor, trebuie să-l descoperim ; mă însărcinez eu cu dezlegarea lui și contez pe ajutorul dumneavoastră. Apoi intorcându-se către contesa

— Doamnă contesă, zise el, cineva a abuzat, în mod nedemn, de încrederea dumitale calomniindu-mă... În numele lui Dumnezeu, îți jur că ești victima unei uneltiri infame !... În loc de a mă insulta și a mă blesțema, ascultă-mă, întrebă-mă !... Chiar dacă ar fi cu pericolul vieții mele, îți promit că voi spune tot adevărul !...

Domnule marchiz, l-ai cunoscut pe tatăl meu, și pe dumneata te întreb, a mințit vreodată un conte de d'Agghiera ?

Marchizul scoase un țipăt de surprindere.

— Tinere, zise el cu o voce tremurătoare, de emoție, ce nume ai pronunțat ?

— Acela al nobilului meu tată, care a murit victimă a devotamentului său pentru patria și regele său, ca și al dumitale domnule marchiz.

— Ești fiul contelui d'Agghierra ?

— Sunt fiul său.

— Oh ! da, semenii perfect ! Dar de ce acest alt nume ?

— Ar fi prea mult de poevstit nenorocitele evenimente în urma cărora am fost nevoit să-mi schimb, în mod provizoriu, numele familiei, dar n-am usurpat nici un nume, nici un titlu, sunt viconte de Brogni din partea mamei mele... În tot cazul, Brogni sau d'Agghierra asta nu e de mare importanță acum, domnule marchiz.

— Ba, da, e de mare imoprtanță, domnule conte.

— Explică-te, domnule marchiz.

— Ești acuzat de o crimă monstruoasă, neprevăzută măcar de lege.

— Eu, acuzat de o crimă ! strigă Marcel.

— Nu dumneata, domnule conte, ci vicontele de Brogni : deci, ceea ce mi se părea posibil, despre un necunoscut, ce ni se zugrăvise cu culorile cele mai negre, devine o enormitate, pe care o resping din toate puterile îndată ce e vorba de un d'Agghierra, al cărui nume însemna sinceritate și onestitate.

— Chiar dacă te asigur eu de contrariul, tată, zise contesa ?

— Chiar în acest caz, fiica mea. Împărtășesc părerea domnului conte și-ți repet ca și dânsul : e un mister, o calomnie ! O să pătrundem în adâncul acestui mister, o să răzbatem prin acest întuneric și o să dejucăm intriga, fii sigură fata mea.

Sărmana mamă îl privi pe abate cu disperare.

— La ce să mai trăiesc ? murmură ea.

— Pentru a suferi, răsunse preotul, , aşa a vrut Dumnezeu !

— Domnule conte, zise vicontele de Rostang întin-zând mâna către Marcel, am incredere în dumneata.

— Si eu de asemenea, zise bătrânul marchiz și con-tăm pe dumneata pentru a-l mântui pe Gaston.

— Nu știu încă nimic, domnilor, despre ce este vorba, ce primejdie îl amenință pe Gaston ?...

— Domnule conte, răsunse abatele Sebastian, Gaston se prăbușește într-o prăpastie, dacă nu-l oprește cineva e pierdut.

— Mă îngroziți, domnilor ! exclamă Marcel. Dar, pentru Dumnezeu, informați-mă, pun în serviciul dumneavoastră, al contelui de Rostang, inima mea, avearea mea, brațul și viața mea.

Tânărul pronunță aceste cuvinte cu atâta foc, încât nimici ultimele bănuieri ale contesei.

— Domnule conte, răsunse marchizul coborându-și vocea, ca și când i-ar fi fost frică de a se auzi singur, nenorocitul meu nepot, uitând orice principiu de demnitate și de onoare, a căzut în degradarea cea mai joanică.

— Nu se poate ! exclamă Marcel ; un Rostang !... vă înselați cu toții.

— Vai ! nu, e foarte adevărat ; contele Gaston de Rostang ne necinstește !

— Se dezonorează ! repetă contesa plecând capul.

Vicontele și abatele confirmără cu o mișcare această sinistră declarație.

— Te miri, domnule conte, zise marchizul.

— Îmi săngerează inima ! domnilor, să vedem, cum...

— Ei bine ! zise marchizul, el bea, se îmbată !

— Joacă ca un nebun, zise vicontele care în viață să nu pusese mâna pe o carte de joc.

— Minte, păcatuiește... zise abatele.

— Își mânjește numele în orgii blestemate, reluă marchizul, târăște coroana sa de conte în noroi ; o fată pierdută își bate joc de el, îl face de râsul lumii și-l împinge la tâmpenie, la nebunie !

— Oh ! e grozav ! strigă Marcel ; l-am cunoscut pe Gaston, domnilor, e usuratic, plăcerea îl atrage poate mai mult decât trebuie, dar nu e în stare să păcătuiască în contra cinstei !

Aceste vorbe generoase rămaseră fără răspuns.

— Deci, reluă Marcel, cele ce mi-ați comunicat sunt din nenorocire adevărate ?

— Si nu e numai atât, gemu contesa.

— Dacă am meritat încrederea dumneavoastră, doamnă, domnilor, nu-mi ascundeți nimic, zise Marcel.

Contessa înălță capul și, făcând doi pași către Tânărul conte, spuse :

— Conte de Rostang a insultat-o pe mama sa, și-a bătut joc de memoria tatălui său !... El ne amenință că ia în căsătorie pe fata pierdută pe care o plătește ! adăugă contesa ,ascunzându-și fața în mâini.

Marcel rămase înmărmurit.

— Așadar, relua el după un moment de tăcere, ai crezut că n-am făcut nimic pentru a-i corecta conduita lui Gaston, că nu am încercat să-i îmbunez sentimentele !... Ah ! doamnă contesă !

— Am crezut mai mult decât atât, răsunse marchizul ; te-am acuzat pe dumneata ca rău sfătuitor al lui Gaston.

Lă aceste vorbe, inima lui Marcel se aprinse de indignare. Fruntea i se acoperi cu o sudoare rece. Sâangele i se urcă în cap, simțea că se înăbușe și fu nevoie să-și desfacă cravata. Marchizul îi luă mâna și-i zise cu afecțiune

— Îți cerem iertare !

Vicontele și preotul înaintară la rândul lor pentru a-i strânge mâna. După câteva momente Marcel, liniștindu-se, întreba :

Pe ce aparențe înșelătoare v-ați sprijinit aruncându-mi această grea învinuire ?

— Pe intimidarea dumitale cu Gaston, răsunse contesa ; pe cele ce însuși fiul meu mi-a spus despre dumneata.

— Cum, Gaston mă acuză ? Mă calomniază, doamnă !

— El susținea că-l însoțești pretutindeni, că-l tărăști la joc, în locuri unde își pierde tinerețea... am dedus că...

— Doamnă, zise Marcel cu o voce gravă, am fost într-adenevr adesea tovarășul de plăceri al lui Gaston

— Un d'Agghierra a putut trăi astfel ! murmură marchizul.

— Pentru același motiv pentru care am adoptat numele de Brogni, domnule marchiz ; contele d'Agghierra avea o sarcină de împlinit, o afacere de onoare.

— Nu-ți cerem secretele dumitale, domnule, conte, dacă mi-am exprimat mirarea în privința schimbării de nume, cauza este că în neștiință am comis greșeala de a-l fi bănuit și acuzat pe un om nobil ca dumneata.

— Secretele mele, sau mai bine zis ale familiei mele, vor fi în curând cunoscute, sper. Până atunci, permiteți-mi, domnule marchiz, să vă asigur că n-am dat niciodată vreun sfat rău domnului conte de Rostang : adaug că atunci când am încercat să-l văd, nu aveam nici un motiv să presimt o astfel de nenorocire.

— De când nu-l mai vezi pe fiul meu ? întrebă contesa.

— E mai mult de un an...

De astă dată, contesa fu convinsă de inocența lui Marcel. Fusese înșelată de fiul ei ! Ea se apropiie de Tânărul conte d'Agghierra și, dându-i mâna, ii zise

— Domnule conte, iartă-mă ! sunt aşa de nenorocită !...

Marcel se înclină și sărută mâna contesei.

— Sărmană mamă, zise el cu o voce mișcată, nu disperă ! Vom mândri pe contele de Rostang și-l vom face demn de dumneata.

— Ah ! îți mulțumesc pentru aceste vorbe bune ! exclamă contesa.

— În curând, domnule d'Agghierra, zise vicantele de Rostang, voi avea onoarea de a-ți face o vizită și îți voi prezenta pe domnișoara de Rostang, fata mea.

— Dacă îmi permiteți, domnule conte, zise abatele Sebastian, ii voi însotii pe domnul viconte și pe domnișoara de Rostang.

— Sora mea și eu, domnilor, vom avea onoarea de a vă primi.

— Ai o soră, domnule conte ? întrebă contesa.

— O soră mai Tânără decât mine cu câțiva ani.

— Credeam că domnul conte de d'Agghierra, tatăl dumitale și amicul meu, n-avea decât doi copii, zise marchizul.

— Într-adevăr, aşa e, domnule marchiz.

— Așadar, domnișoara Fernanda d'Agghierra mai trăiește ? Auzisem că a murit.

— Acest zvon a fost răspândit dinadins de noi, domnule marchiz. Nu era cu totul fals ; sora mea se retrăsesese din lume, făcându-se soră de caritate. Ea are onoarea de a fi cunoscută de doamna contesă.

— Eu, domnule, o cunosc pe domnișoara d'Agghierra ?

— Da, doamnă. Ca și mine, Fernanda își schimbase numele ; la mănăstire ea se numește sora Madalena.

— Sora Madalena ! strigă contesa, adică virtutea și bunătatea personificată ! Ah ! îmi aduc aminte că ea ave despre fiul meu o părere pe care eu nu o aprobam ; și totuși, ce aproape de adevăr era !... De ce n-am mai văzut-o ? Ea m-ar fi mângâiat !

— Vai ! doamnă, și noi avem durerile noastre !

— Domnule conte, zise marchizul, nu vrem să pătrundem în secretele dumitale ; dar permite-ne să-ți spunem că marchizul de Grand-Rieux s-ar simți fericit dacă și-ar putea fi folositor cu ceva.

— Vă mulțumesc, pentru bunăvoiță, domnule marchiz, sunt mândru și fericit. Cât despre ajutorul ce-mi oferiți, pe care îl prețuiesc destul, am onoarea a observa că acum nu este vorba de mine, nici de necazurile mele, ci de familia dumneavoastră, de Gaston, de chinurile dumneavoastră.

— Oh ! n-am uitat ! Dar în momentul în care îți cerem ajutor, e drept să-ți oferim și serviciile noastre.

— Vă mulțumesc încă o dată, domnule marchiz, dar înainte de a ne gândi la mine, trebuie să-l mântuim pe contele de Rostang.

— Contez pe dumneavoastră toți ! exclamă contesa.

— Lucrul e greu, zise vicontele de Rostang, dar vom birui toate dificultățile.

— Atâtia câți suntem și tot nu este destul, adăugă preotul.

— Dacă o fi nevoie, reluă contele de Rostang, am să pot alătura o inimă devotată.

— De cine vorbești ? întrebă contesa de Rostang pe fratele ei.

— De un Tânăr pe care-l cunosc și pe care îl stimez. Nu e decât un simplu adjutant subofițer ; se numește Emanuel Darcet. Deși din popor, prin sinceritatea și bravura sa, el e demn de increderea și prietenia noastră.

— Nu resping nici un devotament, zise contesa ; dar ai încredințat durerile noastre unui străin !...

— Nu propun serviciul Tânărului meu prieten Emanuel decât în caz de trebuință, replică vicontele.

— Acest Tânăr e deci în Paris ?

— E deocamdată în concediu. Cunoaște perfect Parisul, căci e născut aici.

— Înainte de a ne gândi la acest om, zise abatele Sebastian, să aşteptăm mersul evenimentelor.

— Asta e și părerea mea, răsunse marchizul.

În acest moment o voce se auzi în anticameră. Contesa și oaspeții crezură că era o luptă între mai mulți oameni. Vicontele de Rostang se repezi la ușă ; dar aceasta se deschise deodată cu zgomot și un om năvăli în mijlocul salonului.

XVIII Domnul Michaud

Înainte de a-și împlini misiunea delicată cu care îl însărcinase contesa de Rostang alături de Cista, notarul contesei crezut necesar a lua informații precise asupra femeii ce-și dădea numele de doamna de Hautefort. Michaud era un om prevăzător. Cu toată suma enormă de care putea dispune, care-i părea un argument irezistibil, nu voi să pună în joc reușita acestei afaceri. El era cu totul devotat familiei de Rostang, dar în această împrejurare ar fi preferat ca altcineva să fi fost însărcinat cu acest demers.

El începu un fel de anchetă spre a afla de ce avere dispunea aşa zisa amantă a clientului său. El știa, aproape exact, câți bani cheltuia contele de Rostang cu Cista, dar nu știa cum întrebuințea sumele enorme pe care i le dăruia Gaston. Cista nu i se adresase niciodată lui, nici pentru vreo cumpărare de imobile, nici pentru vindecarea vreunei proprietăți ; acest lucru îl mirase și își

zise : Doamna de Hautefort este oare o risipitoare, care azvărle, fără să se gândească, aurul ce-l primește ? Sau poate, prudentă și cu grija pentru viitor, pune deoparte din banii ce-i dă Rostang ? În primul caz sunt șanse pentru contesa. În cel ce-al doilea, șansa pare îndoelnică. Ce e de făcut atunci ?

Aceste reflexii îl frâmântau pe notar. Femeile de condiția Cistei sunt foarte cunoscute aşa că după abia douăzeci și patru de ore el putu să se informeze că Cista nu-și cumpărase nici un imobil.

El află că afară de hotelul în care locuia, care era proprietatea ei, ea nu posedă decât o casă la țară în Beusval, în valoare de numai treizeci de mii de franci.

Deci, deoarece ea nu avea imobile, trebuia să posede valori mobiliare. Dar în această privință, notarul nu putu afla nimic. Cista făcuse poate aceste cumpărări prin vreun curier discret sau prin vreun agent de schimb căruia îi poruncise să tacă. Oricum ar fi, notarul nu putea să de urma întrebuițării fondurilor pe care le primea frumoasa englezoaică. Cheltuia ea oare tot ce dobândeau ? Michaud era înclinaa la început spre această ipoteză care explică luxul orbitor al tinerei femei. Dar un simplu raționament, bazat pe fapte, îl făcu să înțeleagă că se înșelase.

Într-adevăr Gaston, pentru a evita morala — deși foarte respectuoasă — ce-i făcea notarul său, luase obiceiul să ascundă la bancherul său facturile giuvaiergiului, croitorilor și altor furnizori ai Cistei. În acest mod, cădea asupra lui Gaston cea mai mare parte din cheltuielile cele mai importante, nerămânând pentru Cista decât cele ale casei. Deci notarul putu calcula cheltuiala. Cista avea doi cai, două trăsuri, un vizitiu, un fecior, un bucătar, o cameristă și pe Elisabeta, în total cinci servitori. El află apoi că doamna de Hautefort era foarte indulgentă cu servitoarele sale, că le plătea foarte bine și că numai cu condiția de a fi respectată ca o regină ea lăsa toată grija casei celor două cameriste, Jenny și Elisabeta. El putu de asemenea să se informeze mai bine despre Tânăra femeie, culegând cele ce se spunea despre ea.

Viața ei era foarte ordonată. Niciodată nu se întâmplase vreun scandal în jurul numelui său. Nu se vorbea de dânsa decât pentru a admira frumusețea și eleganța sa. Ea nu se întâlnea cu nici o femeie de o reputație rea, la ea nu veneau decât oameni de treabă.

Mulți îi făcuseră curte, dar toți recunoscuseră că-și pierd timpul. Nu atinsese pe nimeni, căci avea bunul simț de a nu vorbi pe nimeni de rău. Ea era milostivă și bună cu cei nenorociți, niciodată nu i se adresase vreun suferind în zadar. Preotul comunei și biroul de binefăcere, adresându-i o circulară în care o rugau să contribuie pentru ajutorarea săracilor, fură surprinși de dărnicia ei.

În sfârșit, doamna de Hautefort, considerată ca un fenomen, ca o excentricitate a lumii galante, se bucura de o reputație foarte bună. Toate acestea îi dovediră lui Michaud, că țăre de-a face cu o femeie deosebită, și că, spre a reuși alături de dânsă, îi trebuia o dibăcie și un zel neîntrecut. Michaud nu o văzuse niciodată pe Cista de aproape, dar o zărise adeseori la teatru sau la Bois de Boulogne. Ocaziile de a veni în raport cu Cista, nu-i lipsiseră; contele de Rostang își exprimase de multe ori dorința de a-i prezenta pe amanta sa și întotdeauna el se opusese cu tărzie.

Intr-o zi, Gaston nu se putuse opri de a-i zice cu un ton batjocoritor

— Precum se vede, țări-e frică de fetele frumoase. Doamna Michaud e o femeie norocoasă.

Notarul tresărise. Gaston, fără a se gândi, nimerise momentul refuzului său de a vedea pe Cista. Fără a se teme tocmai de ochii cei frumoși ai doamnei de Hautefort, rezerva lui Michaud era dictată de o prudență extremă.

Domnul Michaud avea atunci 48 de ani. El era un om rece, serios și foarte practic. Intrând din fragedă tinerete în birourile tatălui său, un om foarte aspru, fusese nevoie să-și înfrângă pasiunile tinereții sale, aşa că la 20 de ani era un curat dosar viu. El se însură cu o femeie aleasă de tatăl său, pe care nu o văzuse decât de trei ori poate. De atunci el a trăit, că să zicem astfel, ca un automat. A crezut că ar putea regăsi în bucuriile și datoriiile părintești o consolare pentru plăcerile ce-i

scăpaseră, dar nevasta sa nu avu copii. Pe lângă asta, ea mai era bolnavă și de un cancer. În acest mod ea nu putuse dobândi amorul bărbatului ei; acesta nu vedea nimic într-ânsa decât zestrea pe care i-o adusese.

Neavând nici o mulțumire, nici o bucurie în interior, Michaud, spre a nu cădea în ispita lumească, se condamnase la o muncă excesivă; el nu trăia decât pentru biroul său și numai în biroul său, apărând cu patimă interesele clienților săi. Onestitatea sa era la adăpost de orice îndoială. Generos, fără mândrie sau risipă, milostiv adesea, foarte sever cu sine însuși și puțin cu ceilalți, el se bucura de o reputație foarte bună. Foarte instruit, intelligent și amator pasionat al muzicii, el își petrecea timpul în birou și la teatru. El era un om slab, uscat, osos, al cărui cap expresiv semăna cu acela al călugărilor devotați privațiunilor. Avea fruntea în mare, boltită, ochii înfundați, obrajii scofâlcîți, buzele, dezacord cu celelalte părți ale figurii, erau groase și roșii. Era înalt și drept. Totdeauna îmbrăcat în negru cu cravată albă, el inspira respect. Vorbea puțin. Vorba lui era sonoră, dar pronunța vorbele încet, rar și măsurat, ca și când s-ar fi temut de a-și trăda impresiile interne.

Deci, inima lui Michaud era un secret bine ascuns. Nenorocitul o iubea pe Cista, o iubea cu încercare, cu o pasiune nebună pe care nu îndrăznea să și-o mărturisească nici lui însuși. Această patimă fără speranță și fără rațiune, îi veni deodată în minte.

În prima zi când o zărise pe Cista, în lojă la operă, se simțiase atras către ea de o forță misterioasă. El căută toate ocaziile de a o întâlni fără să îndrăznească să se apropie prea multe de ea. A o vedea, deveni pentru dânsul dorul de zi și de noapte, și încet, încet, fără să se gândească poate, lăsă să intre veninul în inima sa. Până atunci, el trăise numai pentru sine, cu inima închisă la toate emoțiile vieții și la beția amorului. Deodată simți sufletul său revoltându-se contra sclaviei trecute, con-

tra trândăviei la care fusese condamnat și căuta să se avânte în regiuni noi.

Din fericire, alături de acest suflet în primejdie, era un paznic sever și neînduplecăt onestitatea. Dar, dacă inima sa se prinse să în cursă, nu era oare pericol și pentru cinstea lui?... Acest singur gând ii dădu notarului putere de rezistență; de aceea nu voi să fie prezentat doamnei de Hautefort, presimțind că asta ar putea duce la pierzania lui. Dar de astă dată, nu mai era posibil să se împotrivă, trebuia să fie față în față cu frumoasa englezoaică. Nu putea să înapoi; făgăduise deja doamnei de Rostang și aceasta conta pe devotamentul lui. Ca toți pe care amorul ii surprinde târziu, el se gândi că rațiunea să ar fi cea mai puternică în luptă cu pasiunea și că ar birui-o, înlăturând primejdia. În sfârșit, decis să-și împlinească misiunea oricât de grea și periculoasă ar fi ea, el scrise contesei de Rostang, arătându-i ziua în care ar merge la dânsa, spre a-i da socrateala de rezultatul demersului său pe lângă doamna de Hautefort.

XIX O lacrimă

Chiar în momentul când contele d'Agghiera se ducea la contesa de Rostang, Gaston, se sculă de la masa la care mâncase cu Cista. Fără a fi beat de tot, Gaston, era într-o stare de amețeală care la dânsul, precedea totdeauna betia adevărată. Căuta această semi-betie fiindcă ea ii dădea un fel de curaj.

Din noaptea în care o insultase pe mama sa, Gaston nu se mai întâlnise cu dânsa. Dintr-un sentiment de puodoare și din remușcare poate, se ferise de a o întâlni pe nenorocita contesă. El se întorcea foarte târziu, sau deloc, acasă și nu mânca la masă cu mama sa. De două ori pe zi, așezată în fața locului gol, pe care altădată îl ocupa fiul ei, contesa era în prada durerii singurătății.

Din sala de mese, Gaston și Cista intrară într-un mic salon. Preocupată de rolul generos ce-și impusese împotriva Imperiei, Cista știu să aducă cu dibăcie vorba despre viccontele de Brogni.

— Mi-ai vorbit adeseori despre vicontele de Brogni ca despre unul dintre cei mai buni amici, zise ea lui Gaston ; oare s-a răcit prietenia asta ?

— Nicidecum, răsunse, el, suntem ca și mai înainte prieteni buni.

— Atunci de ce nu l-ai adus niciodată pe aici, de ce nu l-ai recomandat ?

— Bine zici, am uitat ; dar nu trebuie să te superi. Pentru tine, iubita mea, am neglijat mulți prieteni.

Nu numai că-i neglijă, dar îi uitase cu desăvârșire pe toți cei care i-ar fi putut da sfaturi bune.

— De altminteri, continuă el, e mai mult de un an de când nu l-am mai văzut pe Marcel. Știu că a vândut hotelul din Champs-Elysées. Dar unde e acum, ce face, n-am idee... Totuși, dacă asta îți face plăcere, o să-l caut imediat. Un om ca dânsul nu dispare fără să se știe pentru ce și în ce fel. Și apoi, mi-e dor de scumpul meu moralist !... Marcel e singurul care mă iubește într-adevăr... Vreau să fie martor al fericirii mele, adăugă el cu amărăciune, căci sunt foarte fericit nu-i aşa ?...

— Dragul meu, răsunse Cista, înțeleg că nu găsești în tot Parisul un singur Tânăr care să nu te invidieze.

— Ai dreptate, toți mă cred cel mai fericit amant.

— Ei ce mai vrei, nu-ți ajunge ?

— Negreșit, zise Gaston silindu-se a zâmbi ; vreau ca Marcel să te cunoască și el.

— Crezi că are să vină aici ?

— Te îndoiești ?

— Da, foarte mult, încă.

— Și de ce, mă rog ?

— Se zice că amicul dumitale s-a făcut om de treabă, că în curând face casă, se însoară.

— Marcel se însoară ? un filosof ca dânsul... Fugi de-acolo, dragă și-a bătut joc cineva de tine.

— Domnule conte, pe mine nu mă păcălește nimeni. Îți repet că Marcel de Brogni o să se însoare.

— Cu fata vreunui rege, atunci !

— Cu o simplă artistă, al cărei nume e o enigmă și a cărei viață e un mister !

— Ah ! da... îmi aduc aminte, Zitella !

— Tocmai.

- Un roman întreg.
- Mai e ceva.
- Ce ?
- Un alt prieten se însoară și el.
- Glumești ! e o epidemie dar ! Cine e celălalt ?
- Domnul Leon d'Orca.
- Cum ! seniorul, recele, nepăsătorul d'Orca se însoară ?

— Nu e aşa rece cum zici, căci după cum se spune, se însoară din dragoste.

— D'Orca amorezat ! exclamă Gaston. De bună seamă îmi povestești basme din lumea cealaltă !

— Da, d'Orca este amorezat, replică Cista cu o voce sugrumată, fixând privirea-i scrutătoare în ochii lui Gaston.

După cum știm, Cista se temea de căsătoria lui d'Orca, ca de o nenorocire ; ea voi să afle dacă Gaston știa ceva sigur în această privință. Ea se supunea instincelor sale de gelozie, care presimțiseră amorul Fernandei și admitea ipoteza amorului lui Leon d'Orca pentru sora lui Marcel.

— La urma urmelor, răsunse Gaston, d'Orca și de Brogni sunt capabili de acest eroism... Poate chiar eu însuși... „

- Ce vrei să zici ? întrebă cu ironie Cista.
- Că mă gândesc a-i imita.
- Cista dădu din umeri.
- De ce nu ? relua el.
- Să te însori ? dumneata ?
- Negreșit.
- Te asigur că vorbesc foarte serios.
- Se vede că ești după masă ; vrei să glumești.
- Nu cred.
- De ce nu ? Nu e aşa de ciudat, toată lumea se casătorește.
- Dar nu și contele de Rostang.
- Nu te înțeleg.
- Fiindcă nu-ți dai osteneala de a te gândi puțin.
- Deci, presupui că n-am să mă însor ?
- Sunt sigură.
- Și de ce, mă rog ?

— De ce ? Pentru că nu te poți însura.

— Oh ! oh ! zise Gaston, ai descoperit în mine vreun caz de incapacitate ?

— Nu, răspunse ea privindu-l pe Tânărul conte cu o privire îngrozitoare, nu o să te însori, fiindcă ești al meu, fiindcă nu vreau eu, ai înțeles ?

— Nu vrei ? replică el. Și dacă aş vrea să te iau pe dumneata de nevastă ?

Cista tresări ; ea crezu că nu aude bine.

— Cum ! zise ea privindu-l pe Gaston cu o căutătură pătrunzătoare, ai avea de gând să mă iei pe mine de nevastă ?

— Da, răspunse el.

— Nu ți-ar fi rușine să mă consideri pe mine drept o contesă de Rostang ?

— Nu, și am vorbit deja cu mama de intenția mea.

Cista tresări iar. Nu mai încăpea îndoială, Gaston era sincer. În visurile ei cele mai ambicioase de fericire, niciodată nu-i trecuse prin gând, a purta pe frunte coroana de contesă. Ea încetă a-l privi pe Gaston și își lăsa capul în piept, cufundându-se într-o visare adâncă. Gaston găsind de cuvîntă a o lăsa absorbită în gândurile sale, se ridică și ieși binișor din salon.

Trebuie să mai mărturisim, că el se simțea roșind de cele întâmplate. Poate regreta deja vorbele imprudente ce-i scăpaseră fără de voie. Dar acest regret nu dură mult. Nimic nu șcuză mai bine greșelile noastre, decât vederea greșelilor altora. Gaston se gândeau. Dacă vicontele de Brogni, acest perfect gentilom, acest tip de onoare, ia o simplă artistă, fără familie, pentru ce nu aș luia și eu o fată de lucrători ? O să vorbească, or să râdă. Ei și ? Apoi toate ușile i se vor deschide frumoasei contese de Rostang.

Superioară multor femei cu titlu, ea va fi admirată și invidiată de toate. Cea mai mare parte din femeile astea n-au decât titlu și avere, și încă multe din ele își trag nobelețea lor din partea bărbatului. Cu zestrea și-au cumpărat titlul. În schimbul titlului de contesă, Cista îmi va da frumusețea și tinerețea sa, eu o să-i mulțumesc. Si chiar dacă mi s-ar închide intrarea în saloane,

lumea întreagă nu mi-e deschisă ? lumea, universul în care ea va fi regina ! Conte de Rostang căuta argumente pentru a înăbuși vocea sentimentului de demnitate care protesta într-ânsul.

Când rămase singură Cista înălță capul. Două lacrimi î se prelingeau pe obraz.

De când nu mai era Luisa Maubert, figura sa nu avusese niciodată o expresie aşa de blândă și de melancolică. Ce se petrecuse în sufletul ei ? În toate privințele, această ciudată fată trebuia să fie un obiect de mirare. Pentru prima oară ea se simți pătrunsă de milă. Chipuri din trecut, i se infățișără cu repeziciune : contesa de Rostang însotită de sora Madalena, intrând în mansarda din strada Mouffetard și apropiindu-se de patul unde mama mama ei bolnavă, apoi ea văzu pe fratele său, apoi pe sora sa Maria, pe care o iubea aşa de mult, și pe mama sa aproape vindecată, la adăpost de mizerie, grație generozității contelui de Rostang. În același timp, două voci misterioase îi strigau „Luisa Maubert, ceea ce faci e o neleguire, o mișelie !“

Una dintre aceste voci, dulce și suavă ca o mângăiere, o recunoscu ; era vocea surorii Madalena. Cealaltă nu o auzise niciodată, dar i se părea că e aceea a lui d'Orca.

Astea toate nu erau numai o iluzie ci redeșteptarea sentimentelor bune ale inimii sale. Fără a se gândi, cu o singură vorbă, propunându-i căsătoria, Gaston răscumpărase crima comisă contra ei. Da, ceea ce Gaston însuși nu putea considera decât o prostie, o nebunie, îi meritase iertarea Luisei Maubert. Am să-i povestesc totul, își zise ea ; îi voi arăta fundul prăpastiei în care voi amăgi prăbușesc ; o să se retragă îngrozitor ! Teribila mea răzbunare e deja prea înaintată, dar tot nu e prea tarziu ; cei ce-l iubesc, mama sa, prietenii sai îi vor scăpa. Eu o să plec, o să părăsesc ceea ce mi-a dat, o să mă duc departe de Paris, să nu mă mai vadă...

N-am să-ți omor fiui, doamnă contesă, sărmană femeie ce te-am făcut să suferi atât de mult ! Nu, am să-ți înapoiez familiei și lumii pe contele de Rostang. Si el, el, d'Orca. Un adânc ofstat îi scăpă din piept. În

acel moment Jenny intră în cameră și-i înmână o scrișoare, zicându-i

— Acest domn te roagă să-i acorzi câteva momente de con vorbire:

Cista își aruncă ochii pe scrisoare și citi „Michaud, notar“. Numele de Michaud nu-i era necunoscut, știa că e notarul familiei de Rostang. El făcuse, în urma ordinului lui Gaston, actul în virtutea căruia existența mamăi sale, a lui Paul și a Mariei fuseseră asigurate. Ce motiv ii putea aduce la dânsa? Ce voia oare? După un moment de ezitare, ea dădu ordin ca notarul să intre.

===== XX Cât vrei ?

Camera în care atșepta Michaud era salon și bibliotecă. În ea se vedea un pian și o mobilă de eben sculptat, plină de cărți, tapet elegant, nimic bătător la ochi, câteva bronzuri de preț și un singur tablou, tabloul lui Gaston, bust. Michaud văzuse atâtea case, atâtea mobile, examinase atâtea apartamente, încât aranjamentul și natura lucrurilor erau pentru dânsul semne după care recunoștea caracterul, temperamentul, obiceiurile locuitorilor. El se așteptase să vadă casa doamnei de Hautefort bine ținută; el crezuse însă că va întâlni și aici acel ceva caracteristic ce trădează pe femeia întreținută. Văzându-se îngeslat, el înțelese și mai bine greutatea misiunii ce o avea de îndeplinit.

Tânără englezoaică apăru. Fără a șopti un singur cuvânt, ea îl conduse pe notar lângă stăpâna sa. Cista era îmbrăcată foarte simplu o rochie de cașmir cenușie, fără garnitură, guler și manșete valentiene, o legătură care-i prindea părul auriu. Afară de un singur inel la deget, ea nu avea nici o altă bijuterie. Notarul nu o văzuse niciodată atât de răpitoare. Ea ținea în mână scrisoarea pe care i-o dăduse camerista.

El o salută cu curtoazie, dar cu demnitate. Cista răspunse înclinându-se. Cu mâna, îi arăta un scaun, se așeză și ea pe un fotoliu și așteptă.

— Doamnă, zise notarul Michaud, știți cine sunt?

— Scrisoarea mi-a spus-o, domnule.

— Nu sunt numai notarul domnului conte de Rostang ; sunt prietenul familiei și doamna contesă, mama sa, binevoiește a mă onora cu încrederea sa.

— Ești, negreșit, demn de această încredere, domnule, dar nu știu ce, mă poate privi asta pe mine.

— Sunt însărcinat cu un demers față de dumneata.

— Din partea doamnei contese de Rostang ? zise Cista fără a-și ascunde mirarea.

— Da, doamnă.

— Vorbește dar, domnule, te ascult.

— E un lucru foarte delicat, foarte dificil ; văzându-te cineva aşa de Tânără, aşa de frumoasă, plină de farmec, de distincție...

— Nu pot crede, domnule, că doamna contesă de Rostang te-a însărcinat să-mi faci complimente, răspunse Cista surâzând.

— Numești astea complimente, doamnă ; e adevăr, adevăr clar ca lumina zilei.

— Ia seama, domnule notar ; dacă permit adesea prietenilor domnului de Rostang să-mi facă complimente, o fac numai de față cu dânsul... Dar să ajungem la țintă, deoarece vîi ca ambasador.

— Ca ambasador, însărcinat cu negocieri...

— Diplomatică ?

— Și... familiare.

Domnul Michaud se simțea încurcat. Vocea lui își pierdea siguranță. Ca și când s-ar fi temut de lumina ochilor tinerei femei, privirea lui se plimba în toate părțile, fără a îndrăzni să privească pe cea a Cistei. Cista observă această schimbare și o atribui dificultății ce întâmpina notarul de a se explica deschis, de-a dreptul.

— Ezitați foarte mult, domnule notar, zise ea cu amăriciune.

— Doamnă... bolborosi notarul.

— E deci ceva prea grav ?

— Foarte grav, murmură notarul.

— Ei bine ! domnule, o să mă silesc să-ți ușurez sarcina.

Doamna contesă de Rostang este o femeie creștină în puterea cuvântului. Reputația sa de bunătate, de miloste-

nie, de virtute, îmi e cunoscută. Toată lumea o laudă, o admiră. Oricare se simte fericit de a-i face o plăcere. Deci, deoarece domna de Rostang nu poate cere decât lucruri drepte, mă voi crede fericită de a-i putea face și eu un serviciu. Vorbește dar, domnule ; ce poftește doamna contesă de Rostang de la umila ei servitoare ?

Vorbind ; ea se ridicase. Mâna sa dreaptă era sprijinită pe marmura sobei, obrazul ei luminat, capul puțin într-o parte, cu ochii luminoși, ar fi smuls un tipărt de admirație unui sculptor sau unui pictor. Notarul astăルtase cu un fel de voluptate. Această voce aramonioasă, sonoră, i se părea o muzică. El ridică ochii asupra Cistei, a cărei față aprinsă de sentimentele ce o agitau, străluceau parcă ; notarul fu fermecat. În acest moment Cista îl privi în ochi pe notar și tresări din tălpi până în creștește. Ea ghici ce se petreceea în inima lui Michaud. Această descoperire îi fu neplăcută și îi inspiră neîncredere.

— Aștept, domnule, reluă ea, aștept să binevoiești a te explica. Ce poftești ?

— Eu, nimic, doamnă. Am avut onoarea să-ți spun că veneam...

— Din partea doamnei contese de Rostang, am înțeles.. Ei bine ! ce vrea doamna contesă de Rostang ?

— Doamna contesă de Rostang nu vrea decât ceva foarte legitim, doamnă, răsunse Michaud, readucându-și aminte de datorie.

— Sunt convinsă, domnule, dar despre ce e vorba ?

— Despre domnul conte de Rostang.

— Ce ! zise Tânără femeie, prefăcându-se mirată, în privința fiului său îmi face doamna contesă onoarea de a se ocupa de mine ?

— Meriți, doamnă ; nu ești o femeie de rând, și...

— Ai început iar cu complimentele, domnule ambasador, il intrerupse ea cu o voce ironică ; în schimb uităm chestiunea principală.

— Ei bine, doamnă, vin să-ți spun că doamna contesă de Rostang, vrea să-l căsătorească pe domnul conte.

Un zâmbet ciudat trecu pe buzele Cistei.

— Doamna contesă întreprinde un lucru greu, zise ea, dând din cap, știu dinainte că domnul conte nu va

lî prea dispus a se supune ordinelor mamei sale. Dar trebuie să-ți mărturisesc, domnule că nu înțeleg pentru ce doamna Rostang a crezut de cuviință să-mi comunice proiectul său.

— E ceva foarte serios, doamnă, e vorba de viitorul domnului conte și doamna contesă s-a gândit că...

— Că voi consimți ușor a-l părăsi pe fiul ei, nu e aşa domnule ?

— Da, doamnă.

— Doamna contesă și dumneata însuți, domnule, ca fiind confidentul ei, a-ți prevăzut poate și cazul că aș refuza ?

— Da, răspunse cu stângăcie notarul.

Cista încruntă din sprâncene.

— Ei bine ! domnule ambasador, zise ea cu asprime, nu-l voi părăsi pe Gaston și nu vreau să se însoare !

— Îl iubești, se gândi notarul, care simți o emoție penibilă.

— Ah ! să las pe Gaston, reluă Cista, făcând câțiva pași prin salon, și pentru acest scop, doamna contesă îmi trimite pe notarul său ; crede că atâtă ajunge... o femeie ca mine, ce treabă mare !... Ei bine ! nu, nu o să mă despărte de el, nimeni nu o să mi-l răpească, Gaston e al meu, nu mi-l poate lua nimeni.

— Îl iubești dar mult ? șopti notarul.

Ea se așeză înaintea lui, cu privirea inflăcărată.

— Da, da, îl iubesc, răspunse ea.

Dar expresia privirii sale și aceea a vocii sale dezmințeau vorbele.

— Desigur nu, își zise Michaud, nu pe Gaston îl iubești, ci avereala contelui de Rostang.

— Domnule, reluă Cista, ți-am dat răspunsul meu, dacă n-ai nimic să-mi mai spui, nu mai am nici eu nimic de adăugat.

— Uîți, doamnă, că sunt un ambasador.

— Ei bine ! și apoi !

— Când un ambasador e însărcinat a cere ceva, e natural să aibă ceva de oferit în schimb.

Cista înțelese.

— Față sa se acoperi de o roșeață subită.

— Ai venit dar să-mi oferi bani ? zise ea cu o voce indignată.

Domnul Michaud simți că sosise momentul decisiv pentru a da asaltul.

— Cât vrei ? întrebă el.

Aceste două cuvinte, zise cu o zi înainte, ar fi fost desigur urmate de o explozie de mânie ; dar acum Cista rămașe liniștită; ea luă o sticlă cu apă, udă batista și o trecu peste frunte, se plimbă puțin prin salon și, întorcându-se către notar, îi zise cu o voce aproape liniștită :

— Domnule, m-ai insultat, m-ai insultat la mine în casă !... Aș putea să pun să te dea afară.. dar în situația pe care mi-am creat-o de bunăvoie, n-am dreptul să mă supăr. Da, mama a re poate dreptul de a voi să cumpere pe cea pe care o plătește fiul său...

— Doamnă, gângăvi notarul, te asigur... aș fi dezolat...

— Oh ! nu-ți spun să-mi ceri scuze îl intrerupse ea cu voiciune, în asemenea chestiuni trebuie să vorbim curat, pe față... Am un singur răspuns pentru propunerile ce ești însărcinat să-mi faci mă întrebi cât vreau ?

— Nu, eu, ci doamna contesă.

— Da, da, am înțeles. Ei bine ! spune-i că nu vreau nimic.

— Trebuie să te previn, doamnă, că sunt liber să ofer.

Cista dădu din umeri.

— Ai primi 500.000 de franci ?

Ea surâse cu amărăciune.

— Acum opt zile, un adevărat ambasador mi-a oferit această sumă, răspunse ea ; am refuzat-o.

— Ei bine! doamnă, sunt autorizat a-ți propune un milion.

— Asta nu probează decât un lucru, domnule, replică ea cu nepăsare, că doamna contesă de Rostang ține mult să scape de mine. Dar știi răspunsul meu, domnule, adăugă ea, un vreau nimic, decât pe Gaston.

— Dar asta e o curată nebunie ! strigă notarul înmărmurit.

— Cum crezi.

— Dacă ai iubi aşa de mult pe contele de Rostang, ar fi o curată nebunie.

— Să admitem că e o nebunie.. Dumneata nu poți înțelege asta, domnule notar, dumneata un om grav, un om serios și rece ! Dumneata n-ai fi în stare să iubești până la nebunie, continuă ea aruncându-i flăcări din ochii săi.

Ea îl amenința cu frumusețea ei ca și cu o armă.

— Dumneata, domnule Michaud, relua ea, ești de marmură, nimic nu te tulbură, nimic nu te mișcă.

Era foarte aproape de dânsul. Ea îi luă mâna.

— Uite, ești tocmai cum am zis, de marmură, căci mâna și-e rece ca marmura.

Intr-adevăr Michaud simți sângele înghețându-i în vine. Nemîșcat, cu ochii în jos, cu fruntea plecată, nu mai putea să respire. Picături reci de sudoare îi curgeau pe tâmpale.

Cista îl-privea cu milă, aproape cu dispreț.

— Virtuosule, domnule Michaud, cred că ești bolnav, poți să te duci, spune-i răspunsul meu doamnei contese de Rostang și ascultă-mă pe mine, nu mai da pe aici.

— De ce nu vrei să mai vin pe aici ? întrebă el cu naivitate.

— De ce ? Pentru că ochii dumitale speriați îmi destăinuiesc ceea ce dumneată crezi foarte bine, bină ascuns în fundul inimii... Pentru că tot ce ai de treabă, de cinste în dumneata, ar pieri aici !

Notarul simți un fior rece trecându-i peste tot corpul. Cista sună. Feciorul apără.

— Condu-l pe domnul, zise ea.

Și înclinându-se, ea pleca și-l lăsa pe Michaud în lemnit.

Pe stradă, la aer liber, notarul își veni în fire.

— Ciudată fată ! își zise el, tremurând încă ; mi-a citit în ochi, mi-a privit până în fundul inimii... Oh ! da, are dreptate, nu trebuie să o mai văd cu ochii, nu trebuie să mai dau de ea !... Dar ce e ascuns în sufletul ei ? Îl iubește oare într-adevăr pe Gasto ?... Vrea ca el să o ia de nevastă ?

Pe când Michaud, făcând asemenea reflexii, se îndrepta către hotelul de Rostang, Cista, închisă în odala ei, era în prada unor gânduri triste.

— Oh ! oh ! bani, mi se oferă bani ! exclamă ea cu un fel de disperare. Mama nu e mai puțin generoasă decât fiul... Un milion... Deci, pentru amândoi, eu nu sunt decât o marfă !... un lucru care se cumpără ! Cu aur, vrea și mama să plătească tot răul ce mi-a făcut fiul ei. Și eu, în amintirea binelui adevărat, ce a voit să-mi facă odată, era să renunț la răzbunarea mea, voi am să-i reintorc fiul ! Ei bine ! deoarece mă consideră o fată pierdută, deoarece mă insultă, n-am să mai părăsesc ideea de răzbunare ! Între mine și doamna de Rostang începe acum o luptă, o luptă crâncenă !...

Ești bogată, doamnă contesă, eu însă sunt frumoasă... arma mea e mai îngrozitoare... Fiul dumitale e al meu, nu mi-l vei smulege ! Nu, nu, nu poate să-mi scape, acum e prea târziu ! Ascultând gândurile sale rele, ea căuta să se îneșele despre propriile ei sentimente. Într-adevăr, propunerile notarului o loviseră în inimă și suferea grozav. Pedeapsa sa începea.

XXI Jurații în familia Rostang

Plecând de la Cista, contele de Rostang, se urcă într-o trăsură și-i dădu vizitiului ordinul de a-l duce la hotelul de Rostang, unde voia să-și schimbe hainele și să ia câțiva pumni de aur, spre a fi mai cu vază seara la joc. El se gădea la ceea ce îi spuse Cista, despre vicountele de Brogni și despre d'Orca.

— Îl voi vedea pe Marcel mâine, chiar, își zise el, o să-mi spună adevărul, și dacă o fi adevărat că o ia pe Zitella, atunci o să mă aprobe că îl imit, căsătorindu-mă cu Cista. Intrând în curtea hotelului, el se miră văzând trăsura prietenului său.

— Domnul de Brogni este înăuntru ? întrebă el pe feciorul contelui d'Agghierra.

— Domnul conte este în vizită la doamna contesă de Rostang, răspunse servitorul.

— Iată o întâmplare fericită ! strigă Gaston repezindu-se pe scară.

În anticamera apartamentelor mamei sale, un servitor bătrân, iî ieșî înainte zicând

— Domnul marchiz de Grand-Rieux a poruncit să nu las...

— Ce vasăzică asta ? întrebă Gaston cu mândrie ; de când, mă rog poruncește aici domnul de Grand Rieux !

— Porunca lui, domnule, este și acea a doamnei conțese, ea mi-a ordonat să nu las pe nimeni înăuntru.

— Minți, păcătosule, exclamă Gaston, mama mea a primit vizita domnului de Brogni.

Îl apucă pe servitor de guler și-l îmbrânci la o parte.

Am povestit în ce mod Gaston năvălise în salonul unde erau întruniți principali membri ai familiei și contele d'Agghierra. El știa de prezența moșului și unchiului său în hotel, dar nu se gândise că mama sa fi chemase. Văzându-i pe toți strânși la un loc, el se zăpăci. Mai cu seamă vederea abatului Sebastian, ale cărui principii aspre și severe le cunoștea, iî pricinui o neplăcere penibilă. Cele cinci persoane erau în picioare și formau un fel de arc în al cărui mijloc era contesa și la extremități erau abatele Sebastian și Marcel. S-ar fi zis un tribunal. Era chiar aşa.

După ce salută cu demnitate, trebuie să o zicem, mașinal, Gaston plimbă în jurul său o privire, speriată și întrebătoare. Toți aveau ochii fixați asupra lui și aşteptau în tacere. Deși se silea să pară liniștit, contele de Rostang se simțea foarte încurcat. Draperiile funebre ce îl înconjurau, mama sa, celealte rude și chiar prietenul său Marcel, toți în picioare, tăcuți și reci ca niște judecători, iî făceau o impresie foarte neplăcută. El voia să se retragă și făcu un pas înapoi către ușă. O privire ironică a abatului Sebastian îl opri.

Această căutătură părea a zice : Conte de Rostang, și-e frică ! Gaston o interpretă astfel, era aproape o insultă. El își stăpâni slăbiciunea, înălță capul, privi cu mândrie spre preot și merse drept înainte, cu un surâs mândru pe buze. Apoi, întorcându-se deodată către Marcel :

— Ce înseamnă toate astea ? întrebă el.

— Domnule conte, răsunse Marcel, întreabă-l pe domnul marchiz de Grand-Rieux.

— Bine, zise el cu mândrie. Și adresându-se moșului său

— Domnule marchiz, zise el, vrei să-mi spui motivul acestei ceremonii funebre ?

— Domnule conte, răsunse bătrânul cu o voce încetă și gravă, se îngroapă onoarea unui Rostang.

— Cum ai zis ? întrebă Gaston cu arăganță, n-am auzit bine.

— Se îngroapă onoarea unui Rostang, a dumitale !

Ochii lui Gaston scânteiau. Vorbele marchizului îl izbiră mai rău decât o palmă pe obraz.

— Cine a zis că onoarea contelui de Rostan a murit ? exclamă el cu turbare, acela a mințit ! El încrucișă brațele și plimbă o privire îndrăzneață, așteptând un răspuns.

Atunci, mama ta a mințit, răsunse contesa.

— Da, eu am zis-o și o repet, onoarea contelui de Rostang a murit !

Gaston păli.

Si eu am mințit, zise bătrânul marchiz, căci repet ca și fiica mea onoarea contelui de Rostang a murit !

Din palid cum era, Gaston deveni vânăt. Fără a răspunde nimic, el se întoarse către viccontele de Rostang și abatele Sebastian. Nu-și făcuse niciodată idei mari despre unchiul său.

— Domnul viconte este și el de părere mamei mele și a domnului marchiz ? întrebă dânsul.

— Da, domnule nepot, răsunse el cu răceală.

Gaston făcu un pas înainte, un pas brusc, însotit cu un gest de amenințare. Înaintea acestei provocări, viccondele reluă

— Sunt de aceeași părere cu doamna contesă și cu domnul marchiz, domnule, când este vorba de onoarea familiei, judec foarte bine.

Gaston lovî cu piciorul în scânduri, de mânie. Abatul Sebastian i se aşeză în cale.

Ah ! ah ! zise Tânărul cu o ironie amară, dumneata n-a zis încă nimic, domnule abate, vrei să rostești și dumneata o liturghie ?

— Conte de Rostang, răsunse preotul cu un ton de compătimire, care-l necăji și mai mult pe Gaston, cred, ca și nobilele dumitale rude: ca nobil, ai mânjat numele familiei, că fiu, ai uitat toate datoriile, ca om te-ai degradat până la dobitocie și ca creștin, tăi pierdut sufletul.

Gaston scoase un răcnet de furie și își trecu mâna pe frunte. Era insultat, lovit fără milă și se simtea neputincios, cu brațele legate. El tremura ca frunza. Fără a-și mai stăpâni furia ce-i fierbea în inimă, înaintă către Marcel.

— Și dumneata, poate, domnule viconte de Brogni ! ii zise el cu un ton provocator. Crezi și dumneata că contele de Rostang a păcatuit contra onoarei ?

Marcel îl privi cu durere și răsunse :

— Eu cred că Gaston de Rostang e smintit !... Cred că e orbit, că se găsește sub stăpânirea unui geniu rău. Nu vreau să cred decât atât și întind contelui de Rostang o mâna de prieten sincer...

— Ah ! iți mulțumesc, strigă Gaston, bucuros că găsea un aliat acolo unde se aștepta la un nou adversar. Apoi, întorcându-se către răudele sale, le zise cu un accent de triumf :

— Cel puțin el nu se îndoiește de mine ! dânsul !...

— Nu numai că nu mă îndoiesc, reluă Marcel, dar ii păstrez contelui de Rostang aceeași stimă și prietenie ca și până acum.

La această declarație neașteptată, contesa voi să protesteze. Dar marchizul strângându-i mâna, ea își opri cuvântul pe buze. Gaston, mândru de sprijinul amicului său, se îmbărbătă și cu siguranță zise :

— Să vedem, domnilor judecători, să vedem ce aveți să-mi impătați, sunt gata să vă răspund. Domnule de Brogni, dumneata vei fi avocatul meu...

El luă un scaun și se așeză în mijlocul salonului.

— Domnule marchiz de Grand-Rieux, te ascult, zise el, începeți rechizitorul.

— Scumpul meu domin, zise marchizul lui Marcel, spune-i acestui copil nenorocit că nu e timpul potrivit pentru glumă.

— Dar nu glumesc, domnule judecător, aştept să mi se comunice crima de care sunt acuzat, zise Gaston.

— Domnule conte, uiți cu cine vorbești, zise cu severitate marchizul, acest ton...

— Acest ton îmi convine, domnule marchiz... Haide, să isprăvim o dată cu comedia. Și mai întâi de toate cu ce drept mi s-a vorbit astfel ?

— Cu ce drept ? repetă marchizul, cu dreptul ce-mi dau vârsta și rudenia, domnule... Ești aici înaintea unui consiliu de familie, înaintea unui tribunal sfânt.

— Oh ! oh ! zise Gaston, și oare cine a convocat acest tribunal ?

— Mama dumitale, domnule.

— Cum, doamna contesă de Rostang a...

— Eu am chemat rudele în ajutor ca să te mîntuim, fiul meu, dacă se mai poate.

— A mă mîntui ! de ce pericol ?

— De îngrozitorul pericol de a-ți pierde onoarea.

— Iar !

— Mereu fiul meu.

— Ah ! mă scoateți din răbdări, exclamă Gaston furios, vreau să știu...

— Nenorocitule ! află deci că... Ba nu, n-am puterea să pronunț aceste cuvinte care mă fac să roșesc de rușine... Domnule de Brogni, fiul meu tăi-a cerut să-i fie avocat, spune-i dar ce știi.

Marcel se înclină și cu o voce adânc mișcată, îi zise lui Gaston

— Știi, scumpul meu amic, ce se zice printre oamenii ce n-au de lucru.

— Nu-mi pasă de opinia prostilor.

— Poți să nu ții cont de opinia unui prost, dar trebuie să iei în seamă pe aceea a lumii. Se zice pretutindeni că domnul conte de Rostang își petrece timpul jucând și bând.

— Ce lucru mare, zău !... Ce, a risca câțiva napoleoni și a face ceva petreceri, e păcat mare, e o crimă ?

— Nu, răspunse Marcel. Ceea ce e o crimă pentru rangul dumitale, pentru numele dumitale, Gaston, este de a juca cu patimă, de a te îmbăta... A te deda desfrânrăii și urgiei, este a uita că viața este un tezaur de care trebuie să dăm socoteală la ai noștri, nouă înșine și patriei până ce-i dăm și lui Dumnezeu care ne-a dăruit-o.

Vorba lui Marcel devenise severă. Nu mai era amicul indulgent care vorbea, ci judecătorul. Gaston își pierdu din nou cumpătul.

— Destul! zise el, din când în când câte o noapte de petreceri, nu e mare lucru.

— Nu? relua Marcel, ei bine! Gaston, privește-te în oglindă, compară obrajii slăbiți, privirea-ți stinsă, fruntea palidă, buza-ți lăsată, cu obrazul rotund și fraged, cu privirea strălucitoare, cu fruntea senină, cu gura zâmbitoare de pe portretul din camera mamei tale, da, compară și judecă singur... Nenorocitule! dar de un an de când nu te văd, ai îmbătrânit cu zece ani. Te tâmpești, Gaston, te omori!...

— Aș, vorbă să fie, sunt sănătos ca tunul.

— Gaston, nu mă înșel și o știi și tu destul de bine. Îți pierzi sănătatea și mintile!

— Vrei să mă sperii.

— Vreau să-ți deschid ochii. Îți-o spun pentru binele tău.

— Ei bine! o să trăiesc mai cumpătat. Dar nu era nevoie de... El își termină gândirea aruncând o privire către rudele sale.

— Când starea unui bolnav e disperată, zise marchizul, se face o consultație la medic.

— Disperată! murmură Gaston.

Marcel schimbă o privire cu marchizul.

— Nu, nu e încă disperată, relua el strângând cu afectiune mâna lui Gaston, și nu depinde decât de tine de a opri răul, dar îți trebuie voință, o voință energetică.

— Trebuie...

— Ei bine, ce te oprește? Doctoria e doar foarte amară? adăugă el cu ironie.

— Nu trebuie să mai bei, răspunse Marcel cu asprime.

Gaston roși până în vârful urechilor, el înțelesc că funesta lui pasiune era cunoscută și se simți foarte umilit. El nu găsi nici un cuvânt de protest, dar încetisoară săptăni

- N-o să mai beau.
- Mi-o promiți, Gaston ?
- Îi-o jur.
- Pe onoarea mea, pe amorul meu...

Aceste din urme vorbe nesocotite, erau o nouă injurie pentru contesa și rudele sale.

Ea voia să se ridice pentru a protesta și a-i aminti fiului ei, respectul ce-l datora la toți cei de față, dar nu avea puterea; ea privi cu durere pe tatăl ei, scoase un lung oftă și își acoperi obrazul cu mâinile. În mod involuntar, Gaston invocașe amorul său; pasiunea să pentru Cista era așa de puternică, încât se trăda în toate vorbele, apărându-se în toate gândurile sale, așa precum rugina se iubește mereu pe fierul odată atacat. Marchizul înțeles că sosise momentul de a da o lovitură decisivă asupra imaginației slăbite a nepotului său.

El se ridică, își îndreptă mijlocul și măsurându-i pe Gaston cu o privire în care se ctea în același timp mirarea, mânia și disprețul, îi zise cu o voce severă :

— De care amor vrei să vorbești, domnule ? Pe ce amor îndrăznești să juri aici ? Pe amorul filial ? fiu denaturat, ai amenințat pe mama dumitale ! Pe amorul patriei ? Îți târăști în trândăvie și desfrâñare o viață nefolositoare. Spune, de care amor vorbești ?

Gaston, copleșit de rușine, își luă curajul a privi pe bunicul său în față.

- Domnule, zise el întărindu-și vocea, cu ce drept ?...
- O privire teribilă a marchizului îi tăia vorba.

Fără a-și da osteneala a răspunde la întrebare, el continuă

— Ce amor ai putut să iezi ca mărturie pentru jurământul tău, jurământ de bețiv ? adăugă el cu o expresie de scârbă.

Trebuie să mărturisim, că de când intrase în salon, fumul vinului și al rachiurilor se îndesa din ce în ce mai mult în capul lui Gaston și ajungea la o stare de beție completă. Totuși, el voia iar să-i reziste bătrânu-

lui și îl privi cu o ironie disprețuitoare. Dar figura marchizului devenise aşa de impunătoare, aşa de teribilă, încât fu constrâns a-și pleca ochii.

— Am înțeles, domnule, continuă marchizul cu o voce sonoră, nu mai ai nici măcar rușinea, bunul simț de a-ți ascunde pasiunea rușinoasă și înjositoare pentru o femeie mizerabilă, pentru care ai sacrificat totul... da, totul avere, rude, onoare, familie și pe Dumnezeu !... Ah ! domnule, te crezi oare în mijlocul tovarășilor de desfrânare, că ne vorbești de un asemnea amor ? Ce ? înaintea sfintei tale mame, în prezența unui preot venerat, în această locuință care a văzut mai multe generații de femei pioase și cinstite, îndrăznești să ne vorbești de un amor nerușinat pentru o fată pierdută, pentru o murdară prostituată, demnă de biciul feciorilor tăi ?

După aceste vorbe, smulsc de mânie și de indignare, marchizul își încrucișă brațele. Cu capul puțin plecat înainte, cu privirea fixată pe Gaston, el stătea în picioare, sever și neîmblânzit, ca o statuie. Gaston, după ce-și lăsase în jos capul, se îndreptă cu iuțeală auzind injuriile adresate Cistei ; i se păru că fiecare vorbă a marchizului îl lovea pe obraz ca un bici. Ochii săi se injectară de sânge, gura ii făcu spume și fu apucat de un acces de nebunie. Sări în sus strigând

— Tăcere, mizerabile, sau te ucid !...

Și cu fruntea înflăcărată, scrâșnind din dinți, el voi să se repeadă asupra bătrânlui. Marchizul nu se mișcă din loc ; cu brațele încrucișate el aștepta atacul. Dar, în momentul când nenorocitul se avântă asupra bunicului său, Marcel, care îl păzea cu ochii, năvăli asupră-i și-l apucă de brațele sale robuste. Sub strânsarea energetică a contelui d'Agghierra, Gaston se zbătu ca un nebun, scoțând tipete îngrozitoare. Cu păru-i vâlvoi, cu cravata desfăcută, gâtul descoperit, ale cărui vine umflate și întinse păreau gata a se rupe, cu vocea-i înăbușită, cu gura încleștată, băloasă și ochii ieșind din cap, el părea mai mult un dobitoc decât un om. Era scârbos.

— Lasă-mă ! lasă-mă ! urla el, vreau să-l omor !...

Marcel nu răspunse nimic ; el se mulțumi a-l ține pe fotoliu pe care-l așezase cu de-a sila, gândindu-se că cu cât criza ar fi mai violentă, cu atât ar ține mai puțin.

Într-adevăr, după câteva minute de sforțări zadarnice pentru a se elibera, Gaston rămase sleit, nemîșcat într-o stare de slăbiciune completă. Contesa leșinase. Abatele Sebastian și vicontele de Rostang îi dădeau îngrijiri.

— Ei bine ! domnule conte, zise marchizul către Marcel, aşa că nenorocirea noastră e mare.

— E nemărginită, domnule marchiz, dar nu trebuie să pierzi speranța !

— Să te audă Dumnezeu, domnule conte, zise abatele Sebastian.

— Pericolul e mare, reluă vicontele de Rostang, ce să facem ?

— Nu știu încă, răspunse Marcel, vom vedea.

— Numai dumneata, domnule d'Agghiera pară a fi conservat oarecare autoritate asupra nenorocitului meu nepot ; nu crezi că influența dumitale...

— Ti-am promis ajutorul meu, domnule marchiz, dar ca sfaturile amicului să fie obținute, ar trebui ca Gaston să scape de influență fatală, a acestei femei care l-a făcut robul ei. Cine este această doamnă de Hautefort ? de unde vine ea ? ce mobil o face să lucreze astfel ? Amorul ? N-am decât să-l privesc pe nenorocitul meu prieten ca să mă conving de contrariu. Poate lăcomia... În două sau trei zile vă promit să aflu ce-mi trebuie. Desigur domnișoara Cista nu e invincibilă, trebuie să-i găsim partea cea mai slabă.

În acel moment, sunetul unui clopoțel anunță un vizitator. Marchizul și Marcel se apropiară de o fereastră. El îl zări pe notarul Michaud urcând treptele scării.

— Acest domn e notarul familiei, zise marchizul, ne aduce informații.

— Cum ?

— Fata mea l-a însărcinat cu o misiune pe lângă Cista.

— Cu scopul de a ?...

— De a o cumpăra, odată ce se vinde.

— Mi-e teamă că doamna contesă a făcut rău, zise Marcel.

— Dacă femeia asta nu iubește decât banii, cum ai zis adineauri, atunci...

— Ei bine ?
— Notarul s-a dus să-i ofere un milion.
— Un milion ! repetă Marcel înmărmurit, oh ! aşa e altceva.

Un fecior îl anunță pe Michaud. Când acesta intră, toate privirile erau îndreptate asupră-i, în așteptare. Figura notarului își reluașe caracterul său rece și sever. Văzându-l nepăsător și liniștit, nimenei n-ar fi ghicit răspunsul ce aducea și încă mai puțin pasiunea nebună ce-i sfâșia inima.

— Ei bine ! zise marchizul înaintând către dânsul.
— N-am reușit, răspunse notarul, a refuzat.
— Nu i-ai oferit deci ?...
— I-am oferit un milion, cum vorbisem.
— Și a refuzat ?
— Într-una
— Cât vrea dar ? strigă contesa.
— Nimic.
— Nimic !
— Nu vrea să-l părăsească pe domnul conte.
— Atunci, ea îl iubește ! zise vicontele de Rostang.
— Da ! exclamă contesa, numai dragostea poate explica...
— Sau ura, murmură abatele Sebastian îngrijorat.

Marcel tresări. Cu o singură vorbă, preotul tradusese gândul lui

El îl privi pe conte cu milă și apoi cu o voce înceată și gravă, el zise

Nu amorul unei femei, pronunță el, l-ar fi lovit pe contele de Rostang. Ce i-a făcut el doamnei de Hautefort ? Nu știu, dar cred că nu mă înșel zicând că această femeie exercită asupra lui Gaston o răzbunare teribilă !

XXII Don Ramon y Bergas

Intr-o zi, lujia intră în salonul unde era stăpâna sa și-i dădu o serisoare pe care se ctea, dedesubtul unei mărci de baron

DON RAMON Y BERGAS

Cu acest nume sonor se împodobise Carlos, vechiul fecior al contelui d'Agghierra.

— El, aici ! murmură Imperia, ce îndrăzneală !

Înainte de a fi putut spune un singur cuvânt cameristei sale, Carlos intră în salon fără jenă și cu o siguranță ce atingea nerușinarea. El purta uniforma ofițerilor marinei braziliene. Acest costum elegant, ce îl purta cu o mare ușurință, se potrivea foarte bine cu fața lui părțită și părul său creț. O cicatrice falsă care, plecând de pe frunte peste ochiul stâng, se întindea până la obrazul drept, dădea figurii sale o expresie războinică și îl făcea necunoscut.

Metamorfoza era așa de completă, încât Imperia nu-și putu reține o mișcare de surpriză.

— Precum se vede, sunt bine deghizat, zise el zâmbind, dacă nici dumneata, o femeie superioară, nu mă mai recunoști. Asta îmi dovedește că pot să mai lipsesc de la micile mele afaceri... Aceste vorbe fură pronunțate cu un ton familiar, ce o supără pe semeața Imperia.

— Te înseli, replică ea cu asprime, l-am recunoscut foarte bine pe servitorul Carlos, i-am dat destui bani ca să-mi aduc aminte de figura lui. Dacă mă mir, e numai de îndrăzneala dumitale... Ești smintit ? Să vii aici, ziua în amiaza mare, fără să te fi chemat nimeni, cu primejdia de a fi prins de poliția care te caută. Ai uitat pesemne că e în joc capul tău ?

— Oh ! numai munca silnică cel mult, răspunse Carlos cu nepăsare, aş avea circumstanțe atenuante. Si apoi, și dumneata ești în Paris, dumneata care ești mai ușor de recunoscut decât mine !...

— Eu n-am de ce mă teme.

— Ești sigură, sigură ?

Imperia dădu din umeri.

— Nu s-a reclamat împotriva mea, nu s-a adresat nici o plângere, zise ea. Si apoi ce mi s-ar putea imputa ? Un act de gelozie stupidă.

— Haide, scumpa mea cucoană, ce îmi tot cântă, zise Carlos rânjind.

Cum ai zis, domnule Carlos ? răsunse Imperia cu mândrie, ce înseamnă această familiaritate ? Mi se pare că uîți...

— Nu uit nimic, răsunse Carlos, trântindu-se pe un fotoliu, cu mine, draga mea, mofturile astă de cucoană mare nu fac nici două parale. Ce, nu te știu cine ești ? Zici că uit, dimpotrivă, mi-aduc aminte.

— Dacă îți aduci ainte, atunci știi că-ți plătesc, și cel ce plătește, trebuie să știi că are dreptul...

— Ce drept ?

— Dreptul de a fi respectat și ascultat...

— Ascultat, da. Sunt gata să execut ordinele ce-mi vei da, dacă mi-ar conveni. Dar a te respecta... asta e altceva.

— Prea multă îndrăzneală ! strigă Imperia, ducând mâna către cordonul soneriei.

— Vrei să chemi camerista ?

— Da, ea să te poftească pân afară.

— Nu face osteneala, nu mă duc.

Imperia scoase un țipăt de mânie. Ea voi să sunе. Carlos o opri.

— Nu te grăbi, iî zise el, ți-ar părea rău numai decât.

— Mă amenință, acum ?

— Și pentru ce nu, mă rog. Crede-mă, e mai sănătos pentru dumneata să fiu tovarășul, aliatul dumitale decât dușman.

— Să vedem, ce vrei ?

— Să-ți fac un serviciu. La dracu, aşa sunt eu, îmi place să fac bine prietenilor.

— Dacă e un serviciu, am să ți-l plătesc.

— Nu mă îndoiesc. Amicul nostru Picioar-de-Fier, m-a rugat să mă interesez de trebușoarele dumitale... Cum stăteam la îndoială, ca să-mi dea o probă din simpatia domniei sale pentru mine, mi-a povestit tot ce știa despre viața dumitale.

— Ticălosul ! se gândi Imperia.

— Știi ceva, acel băiat e prevăzător, el și-a zis, poate, că, într-o zi dumneata ai dori să te lipsești de ajutorul lui și să scapi de un martor important, mai știi minune ?... Cu un cuvânt, el s-a gândit că doi confidenți e mai bine decât unul și... atunci ne-am asociat.

— Trădătorul ! murmură Imperia.

— Vezi bine acum, nu e aşa, zise Carlos, că mulțu mită istoriei ce mi-a povestit prietenul Picioar-de-fier sunt un om demn de încredere ? Uite ce urmări ar fi avut tragera clopoțelului m-ai fi gonit, aş fi plecat și, mâine, după ce mi-ăs fi pus pielea la adăpost, câțiva însă ar fi aflat că frumoasa Imperie se ascunde la doam-Deslaudes și că urzește un mic complot, o mică răzbunare cuiva.

Imperia dădu cu dispreț din umeri.

— Dacă n-ai alte arme contra mea nu ești aşa de grozav, zise ea.

— Ei ! ei ! și un incident pentru curtea cu jurați, un flaconaș de vitriol n-ar face mare brânză. Dar mai e ceva...

— Serios ! zise Imperia scrâșnind din dinți.

— Da, draga mea. Crezi oare că parchetul nu ar face nimic aflând de o notă concepută cam în termenii următori „În cutare zi, în cutare ceas al nopții, un moșneag, cunoscut sub numele de „Mușteriul“, un vechi notar din Paris, a fost introdus în hotelul doamnei Imperia ; de atunci, nu se știe ce a devenit. Dispariția este cu atât mai suspectă, dacă se are în vedere că femeia, Imperia, este cum se zice, fata acestui om.“

Imperia tresări și nu se putu opri a striga cu groază

— Ce ! Știi ?

— Picioar-de-Fier este tovarășul meu, deci, nu mi-a ascuns nimic.

Printron-o sforțare supranaturală Imperia își recăpăta siguranța.

— Ce basm minunat, replică ea, dar în asemenea chestiuni nu ajunge numai o denunțare anonimă. Și apoi, când tot ce spui s-ar probă, când ar fi stabilit că acel bețiv bătrân și-a petrecut o parte a nopții la mine, când s-ar descoperi că acel „Mușteriu“ e tatăl meu, ce ar fi ? Aș avea câțiva inamici, nimic mai mult.

— Oh ! știi, nu-mi fac iluzii, n-ai trece pe la curtea cu jurați, nici chiar prin poliția corecțională. Dar ar avea loc o anchetă, o instrucție, un interrogatoriu, o vizită la domiciliu, confruntarea, un scandal.. Cel mai

mic lucru ce ar rezulta din toate astea ar fi destăinuirea prezenței dumitale în Paris. Inamicii dumitale ar fi preveniți, comedia ar fi un fiasco, ceea ce ar fi păcat, căci promite a deveni încântătoare. Dar, dacă poftești, să revenim la scopul vizitei mele.

— Despre ce e vorba ?

— Despre mine, mai întâi.

— Ah !

— Ai să vezi cum în lumea asta totul se înlănțuie, se succede... Ah ! întâmplarea... ce bun artist !

— Ai venit să-mi ţii un curs de filosofie.

— Nu vorbi rău de filosofie, draga mea, ea ne ajută să îndurăm toate relele, aşa zic oamenii fericiți. Mulțumită ei, am făcut o descoperire interesantă.

— Ce descoperire ?

— Puțintică răbdare... mă rog. Prietenul nostru Picior-de-Fier, trebuie să-ți fi spus cum s-a făcut de n-am reușit în operațiunea de bancă la domnul de Brogni, după acest eveniment am crezut de cuviință a o șterge.

— Da, știu.

— Steaua mea cea bună m-a condus la Clondirul de Aur, unde l-am întâlnit pe Picior-de-Fier. Eram cu totul fără finanțe, prietenul și asociatul meu Bartholomeo nu era în Paris, trebuia să fac ceva ca să nu mor de foame.

— Negreșit.

— Căutând acest mijloc, am citit într-un jurnal că se cerea pentru o casă de sănătate un om ce vorbește spaniola și italiana. Deoarece vorbesc aceste două limbi, m-am prezentat și am fost primit. Mă anunțasem ca un refugiat politic ; directorul se mulțumi cu această declarație, nici nu-i trăsnii prin gând dobitocului să-mi ceară actele pe care nu le aveam.

— Astea toate nu mă interesează deloc.

— Stai puțn. Poziția nu era grozavă, dar eram deja sigur. Funcția mea consta în a supraveghea o duzină de nebuni. Bolnavii din acest sanatoriu sunt toți străini. Erau spanioli, germani, italieni, un rus, doi portughezi și un brazilian.

— Ce-mi pasă mie de astea ?

— Stai să vezi. Trebuie să știi că toți pacienții doctoarului Coendoza sunt, ca să zicem astfel, niște copii găsiți. Sunt nebuni cărora nu li se cunoaște familia. Conaționalii lor plătesc, prin intermediul consulului, pensiunea, până ce bolnavul e reclamat de rude. Cei mai mulți sunt duși în patria lor după scurtă vreme. Totuși este unul acolo de mai mulți ani de zile, e un brazilian.

— Ah ! zise Imperia îndreptând capul.

— Nebunia lui e blândă, continuă Carlos, crede totdeauna că vorbește cu un copil, cu o fată pe care a pierdut-o.

— Ciudat !... murmură Imperia. Îi dă vreun nume acestei fete ?

— Da.

— Care ? Spune repede, care ?

— Precum se vede istoria asta te interesează.

— Răspunde-mi, cum o cheamă ?

— Nera.

— Nera ! Nera ! zise Imperia cu vie agitație. Și el cum se numește ?

— Asta e un mister, nimeni nu știe.

— Ce ! nu se cunoaște numele acestui om ?

— Dacă s-ar fi știut cine e, n-ar mai fi la doctorul Coendoza.

— Cum s-a aflat că e din Brazilia ?

— După limba sa.

— Ce spune ?

— Vorbe fără sir între care amestecă neconenit numele Nera și...

— Și... ? zise Imperia cu o mare emoție.

— De bună seamă, am noroc azi povestirea mea te interesează din ce în ce mai mult.

— Spune-mi și celălalt nume.

— De ce nu ? bucuros ! acest nume e Pierre Terrassin.

— Pierre Terrassin ! exclamă Imperia săringă în sus.

— Acest nume e, dacă nu mă înșel acela al bătrânlului „Misterios“, tatăl dumitale.

— Da, da, dar totul e aşa de extraordinar...

— Așa cred și eu.

— Oh ! trebuie să aflu numele acestui nebun.

- Nu e greu de ghicit, totuși.
— Crezi ?
— Negreșit, marchizul de Varandez, da, draga mea.
— Nu se poate !
— De ce nu ?
— Pentru că ar fi o minune, un noroc neașteptat, de necrezut !
— Ei bine, aşa este !
— Marchizul de Varandez la Paris și nebun ! exclamă Imperia ; ce mister !
— Mai crezi acum că nu trebuia să-ți fac o vizită ?
— Nu, nu ; dar trebuie să mă conving că acest om e într-adevăr marchizul de Varandez.
— Cred că mai bune probe decât cel aduse, nișă poate.
— Cheamă-l pe nume, atunci poate o să-și aducă amintea.
— Da, bine zici.
— Cum de nu te-ai gândit la asta ?
— Pentru că plecasem de la doctorul Coendoza, când Picioar-de-Fier mi-a povestit biografia dumitale.
— Cum ai plecat din acea casă ?
— Când zic „plecat“ e un fel al meu de a vorbi.
— Pricep, ai făcut vreo prostie și te-au dat afară.
— Ai ghicit. Doctorul avea un excelent vin de malaga și mie îmi dădea un fel de oțet cu apă, în loc de vin.
— Smintitule ! să pierzi un loc aşa de bun pentru o sticlă de vin ! În sfârșit, nu face nimic, am să-l vad chiar eu singură pe nebun.
— Te previn că nu poți intra la doctorul Coendoza decât cu o scrisoare a ambasadei sau a consulatului țării căreia ii aparține bolnavul vizitat.
Voi avea acea scrisoare. Abatele mi-o va procura.
— Oh ! oh ! doamna are relații cu preoți acum.
— Fii pe pace, preotul meu nu mă spovedește, răspunse ea zâmbind ; e Bartholomeo, sau dacă vrei mai bine, sir John Harry.
— Ce ! acest scump amic e în Paris ?
— De trei luni, numai.

— N-am să-l trădez pe scumpul preot ; dar domnul Lettchi îmi va plăti acest secret.

— Lettchi ! nu e dar englez ?

— Cine e el ? e un piemontez foarte dibaci a scoate castanele din foc cu mâna altuia și a le mânca. Să te ferești de el.

— Ce-mi pasă, interesele sale sunt și ale mele. El se intereseează de Zitella și, fiindcă o iubește atât pe cât o urăsc eu, ne înțelegem bine.

— Crezi că nu se intereseează decât de ea ?

— Oh ! e nebun după ea ! El crede că o urăște și când colo o adoră.

— Deci, vrei să i-o predai ?

— Da !

— Pe sora dumitale ?

— E oare sora mea ?

— Te mai îndoiești ?

— Nu știu. O urăsc atât încât nu pot crede că suntem de același sânge. Si apoi, ce-mi pasă !

— Te previn că Lettchi îl urăște de moarte pe vicountele de Brogni.

— Negreșit, fiindcă acesta e iubit de Zitella. Dar, când o va avea pe ea, atunci va fi răzbunat destul.

Carlos dădu din cap.

— Eu cred că îl omoară pe viconte.

Un fulger porni din ochii Imperiei.

— Nu, zise ea zâmbind, n-ar îndrăzni să-l atace pe Marcel.

— Crezi ce vrei, dar te previn. Așadar tot îl mai iubești pe domnul de Brogni ?

— Nu știu, în unele momente aş vrea să-i fac chinurile iadului, tot aşa gândul că ar fi bărbatul Ziteliei sau amantul alteia mă înnebunește.

— Oh ! gelozia nu e decât o manifestare a amorului. Știi asta. Un cuvânt mai mult de a fi cu băgare de seamă în privința lui Lettchi.

— Am să mă feresc de el, să mă ajut și dumneata.

— Nu permit aşta.

— De ce nu ?

— Pentru că și eu îl urăsc pe vicountele de Brogni, murmură Carlos cu ochii aprinși.

— De unde vine ura asta ?

— E o poveste veche, ce un merită osteneala de a fi relatată.

— Ba da, ţin să o cunosc.

— Ei bine ! iubeam o fată, părintii ei mi-o promiseră, era să mă insor cu ea și, deodată am fost dat afară cu răceală de tatăl ei.

— Atunci fata nu te iubea.

— M-ar fi iubit.

— Poate. Și vicontele de Bragni îți-a luat mireasa ? întrebă Imperia cu ironie.

— Nu el, ci unul din servitorii lui care mi-a fost preferat fiindcă domnul de Brogni se amestecă și dădă o sumă mare de bani pentru instalarea tinerei perechi.

— Vicontele te cunoștea ?

— Nu mă văzuse niciodată.

— Deci îți-a făcut rău fără să știe.

— Poate, dar eu nu-l iert.

— Și ce s-a ales de iubirea dumitale ?

— S-a dus, s-a stins !

— Și mireasa ?

— Într-o zi a fost găsită moartă într-o stradă din Turin, împunsă în inimă cu o lovitură de stilet.

— Oh ! șopti Imperia înfiorată. Și bărbatul ei ?

— A dispărut.

— A murit ?

— Așa se zice.

— Așadar, relua Imperia încruntând sprâncenele, ai jertfit doi inocenți și nu îți-e destul ?

— Nu, căci am făcut apoi o nouă descoperire.

— Ah !

— După ce-am petrecut mai multă vreme în Portugalia și în Spania, am venit la Paris, acum trei ani. Steaua mea cea bună sau cea rea m-a făcut să-l întâlnesc pe Lettchi transformat într-un englez. Pe vremea aceea, cum știi, se vorbea mult de domnul vicontele de Brogni, al căruia lux miraculos, a căruia eleganță și nobilă erau lăudate de toată lumea. Sir John Harry era așa de gelos încât îl ura. Atunci începu tovărășia noastră și ne-am învoit ca eu să intru în serviciul vi-

contelui. Scopul nostru era de a-l fura, de a-l ruina.
Dar n-am reușit, acest om are un noroc extraordinar.

— Aștept noua ta descoperire, zise Imperia prefăcându-se nepăsătoare, spre a obține o confidență completă.

— Îndată Brogni nu era adevăratul nume al viconTELUI.

— Toată lumea o știe astăzi

— E contele d'Agghierra.

— Da, unul din numele cele mai mari din Italia...
Apoi ?

— Ei bine ! răspunse Carlos cu răceală, ca și când ar fi fost vorba de un lucru de nimic, tatăl său l-a omorât pe al meu.

— Nu se poate :

— Îți repet că domnul conte d'Agghierra l-a omorât pe tatăl meu.

— În duel, atunci ? căci un d'Agghierra nu poate fi un criminál.

— Nu, nu în duel ; contele singur înarmat cu un pistol. Fără mișă, cu nepăsare, rece, la câțiva pași, i-a zburat creierii.

— Fără martori ! striga Imperia.

Înaintea a trei sute de oameni

— Am înțeles... o pedeapsă. Tatăl dumitale era soldat nu-i aşa ?

— Da

Trădase, dezértașe sau îi vânduse pe tovarășii săi.

Imperia ghicise

— Conte d'Agghierra l-a omorât pe tatăl meu, atâta știi eu.

— Bine, dar fiul nu e vinovat. De altminteri, te opresc să-l atingi pe Marcel. Dacă trebuie să fie pedepsit, și va fi, asta mă privește pe mine. Nu știu dacă ceea ce mai simt pentru el mai e iubire sau ură, dar nu vreau să mi se răpească bucuria de a-i zice suferi, ești chinuit, nenorocit, pierdut, eu ți-am făcut-o.

Oh ! amenințările dumitale nu mă mișcă, zise Carlos zâmbind. Teama de a te avea împotriva mea, nu m-ar putea opri...

— Ai face foarte rău, răsunse Imperia aruncându-i o privire amenințătoare.

— Nu vezi pericolul atunci când vrei să te răzbuni, zise el, asta o știi la fel de bine ca și mine... Dar nu vreau să mai omor... căci morții nu sunt morți de tot... îi mai vezi din când în când !... Dar îmi trebuie bani, mulți bani !...

— O să capăti în schimbul unei supunerii oarbe.

— Poți să ai încredere în mine. Acum pot să știu ce am de făcut ?

— Vreau să te recompensez mai întâi.

— Iată vorbe de treabă, care îmi sună plăcut la ureche.

— Iată pentru întâia lună, zise Imperia, punând în mâna lui Carlos cinci bancnote de câte cinci sute de franci.

— Încep să văd că o să ne înțelegem foarte bine, zise Carlos băgându-și biletele în buzunar.

— Instalează-te în hotelul din Brazilia, relua Imperia, plătește mult, și atunci nimeni nu o să te bănuiască.

— De minune, răsunse Carlos, chiar în hotelul acesta locuiesc și eu.

— Atunci, e bine. Acolo o să te caute. Picior-de-fier.

— Rămâne acum să știu proiectele dumitale.

— E bine într-adevăr să știi totul.

Atunci Imperia îi povestii planul conceput de Bartholomeo, care începea, cum știm, prin calomnie.

— Așa procedează întotdeauna acest scump amic ; dar astea nu sunt decât mijloace prea slabe. Trebuie lucrat cu mai multă energie. Fapte, fapte, trebuiesc !

— Asta e și părerea mea. Avem noi în rezervă și ceva mai energetic.

— Așa da. Când îl pui în lucru ?

— În câteva zile. Eram gata să dau o lovitură teribilă, dar descoperirea ce ai făcut-o mi-a modificat proiectul. Acum trebuie să-l văd pe nebun, să dobândesc siguranța că e chiar marchizul de Varandez tatăl meu și al Zitellei.

— Asta e neîndoiosnic.

— Nu face nimic, trebuie să-l văd.

— Apoi ce o să faci ?

— Voi vedea, după imprejurări. Dacă acest om e chiar marchizul de Varandez, atunci îl scot de-acolo.

— Cu ce scop ?

— Cu scop de răzbunare. Trebuie să-l găsesc și pe Mușteriul.

— Pentru treaba asta trebuie să te adrezezi lui Picior-de-fier, el e un şiret, care ştie tot, de la dânsul poți afla ce s-a întâmplat cu vechiul notar.

— Mi-o va spune. E interesul său să mă servească.

Carlos dădu din cap zâmbind.

— Asta doresc și eu, zise el ; dar nu uita, draga mea, că interesul de ieri nu mai e același și azi, ori mâine.

— Adică ?...

— Trebuie să grăbeşti evenimentele și să te aşezi la pândă contra eventualităților neprevăzute.

— Domnule Carlos, am să profit de sfatul dumitale.

Nemaiauvând nimic de zis lui Carlos, Imperia ii dădu drumul.

— Du-te, ji zise ea, o să aștepți instrucțiunile mele ; fii cu multă băgare de școală. Falsul brazilian plecă încântat de isprăvile sale.

XXIII Motive de ură

Îndată ce rămase singură, Imperia căzu pe gânduri. Situația i se păru bună. În sufletul ei se producea un fenomen psihologic foarte ciudat. Ea era sub impresia a două temeri opuse pierduse speranța de a fi iubită, dar nu voia să și-o mărturisească siesi ; amorul ce-i inspirase contele nu se stinsese în inima ei. Acest amor aprindea în ea furiile geloziei ; nu mai distingea bine nici gândurile, nici sentimentele sale și lucra sub impulsul unei uri pasionale.

Ceea ce contribuia și mai mult la întunecarea ideilor era și imprejurarea că, dânsa, obișnuită cu o viață zgomotoasă și agitată, trăia acum izolată și în nelucrare. Ea nu se putea obișnui cu singurătatea ; existența ei

trândavă și era nesuferită. Descoperirea neașteptată făcută de Carlos, îi dădea obiect de gândire.

Acest brazilian, acest nebun, să fie într-adevăr marchizul de Varandez? Atunci, ea își aduse aminte către-murându-se de tot ceea ce îi povestise Pierre Terrassin, și simți inima umplându-se de ură pentru acest om, acest marchiz, pe care îl iubise mama să și care avusesese asupra vieții sale, o influență fatală. Da, se gândi ea, acest om a fost cauza tuturor nenorocirilor noastre. Fiindcă mama mea l-a cunoscut pe acest om, de aceea a murit de foame sau a fost poate mâncată de vie de șoareci în acea pivniță unde a închis-o mizerabilul ei bărbat. Și el, Pierre Terrasin, era un om bun, onest... marchizul de Varandez l-a schimbat într-o fiară sălbatică, în cel mai infam scelerat!... din cauza lui mi s-a corrupt sufletul și pângărit trupul! Eu n-am avut o mamă care să mă iubească, mi-au lipsit devotamentul familiei, toate bucuriile copilăriei și apoi am devenit Imperia, curtezana, purtând pe frunte toate torturile amorului disprețuit, am îndurat toate chinurile geloziei.

Pentru a-l urî je marchizul de Varandez și pe vechiul notar, motivele nu-i lipseau. Dar gândindu-se că marchizul putea să fie tatăl ei, ea tresări. Căci, oricât de împietrită era inima sa pentru remușcări, i se părea totuși că o voce secretă îi striga „Oprește-te nenorocito! nu fi călăul tatălui tău, instrumentul dezonoare al surorii tale!...“ Dar ea se revolta numai-decât contra acestor sentimente, revenind la instinctele sale perverse și crude. Din cauza acestui om și a acestei fete suferise ea, mai suferea încă și de aceea nu voia să renunțe la răzbunare.

Nu, nu, strigă ea, vreau să am deliciul răzbunării! Vreau să le plătesc tot răul ce mi-au făcut... ochi pentru ochi, dintă pentru dintă! Ea nu se gândeau că există un Dumnezeu atotputernic care protejează pe inocenți și pedepsește pe vinovați. Dumnezeu, pentru ea, era succesul și deoarece succesul îi încoronase toate eforturile ei de până atunci, mândria îi ținea loc de toate. Avea

de multe ori momente de disperare și niciodată nu invocase milostivirea lui Dumnezeu.

Deodată ea deschise un sertar și scoase un medalion, pe care-l puse înaintea ei pe o măsuță. Acest medalion era cel pe care i-l dăduse vechiul notar într-un acces de nebunie. Ea examină cu atenție cele două miniaturi pe care le conținea acesta. Găsi o asemănare perfectă între portretul marchizului și Zitella; dar în zadar căuta ea, așezându-se în fața unei oglinzi, a descoperi cea mai mică asemănare a sa cu miniaatura. Din contră, afară de strălucirea privirii sale și de câteva mișcări ale fizionomiei sale, celălalt portret, acela al nenorocitei sale mame, reproducea în mod fidel chipul său. Ea veni din nou lângă măsuță, luă portofelul, îl deschise și scoase din el scrisorile marchizului și fragmentele de jurnal, culese altădată de bătrânul Mușteriu, spre a le citi iar, pentru a cincizecea oară poate. Această lectură o întărâta și mai mult împotriva gădelui mamei sale și îi aprinse și mai mult dorința de răzbunație.

În seara acelei zile, Bartholomeo veni să-i facă o vizită. Ea îl primi cu un strigăt de bucurie.

— Era să-ți scriu, ii zise ea, am noutăți să-ți comunic și mare nevoie de ajutorul și sfaturile dumitale.

— Ei bine! iată-mă, despre ce este vorba?

Ea ii povesti, în câteva cuvinte, ceea ce ii comunicase Carlos.

— Este o descoperire prețioasă, într-adevăr; diavolul acela de Carlos este istet. Si eu am o noutate să-ți spun.

Imperia îl privi pe Bartholomeo cu mare atenție.

— Da, continuă el, o dragoste a lui d'Orca.

— Atunci, asta îmi e cu totul indiferent.

— Poate.

De câteva zile, o trăsură de casă, foarte elegantă, în care era o femeie acoperită, se oprește lângă vilă. Picioară-de-fier a fost întrebătă în privință lui d'Orca de către o precupeată, instalată de curând în strada aceea, și ieri a văzut-o vorbind cu femeia din trăsură, care e, se zice, de o frumusețe incomparabilă.

— Eu n-am nici un motiv de ură contra lui d'Orca, e treaba dumitale.

— Uiti că această cauză a noastră e comună, răspunse Bartholomeo cu asprime.

Imperia tresări; ea își aduse aminte de ceea ce ii spusesese Carlos și pricepu că Bartholomeo se gândeau să satisfacă pasiunile sale personale. Carlos avea dreptate când zicea să mă feresc de el, se gândi dânsa.

— Scumpul meu, răspunse ea, interesele noastre sunt comune, negreșit, și nu m-am gândit niciodată să mă retrag, dar cu toate precauțiile dumitale, adverșarii vor afla veste.

— Fii pe pace; sunt prea ocupați cu afacerile lor ca să se mai gândească și la noi.

— Se poate. Dar cu teama astă de a atrage atenția, încetineala dumitale de broască testoasă o să le lase timp să ne scape iar. Vrei sau nu să te răzbuni?

Un fulger sinistru porni din ochii întunecoși ai italienului.

— Să renunț la răzbunare, răcni el, mai bine aş muri!

— Atunci să lucrăm iute... Partida e frumoasă, avem aproape toate şansele de succes, în câteva zile totul se poate schimba.

— Ei bine! șopti Bartholomeo, să întrebuiuțăm mijloacele cele mari.

— În sfârșit! strigă Imperia, te decizi... a dat Dumnezeu. Nu uita că-mi trebuie mâine o scrisoare pentru doctorul Coendoza. Intenția mea este de a-l scoate pe marchizul de Varandez din casa de nebuni.

— Asta va fi prea greu.

— Vrei să zici că o să coste mai scump.

— Da, și asta însă...

— Nu te îngrijii, dau eu banii. Am nevoie de un ordin al ambasadorului din Brazilia adresat doctorului Coendoza; poți să mi-l procuri?

— Sper.

— Pe baza acestui ordin, doctorul îmi va libera pe nenorocitul nebun. Ca să fiu dinainte cunoscută doctorului Coendoza, o să mă prezint chiar mâine ca o rudă a marchizului de Varandez.

— Voi face tot posibilul, zise Bartholomeo, mâine îți aduc scrisoarea și mă voi pune pe lucru ca să-ți procur

și ordinul în chestiune. Dar când marchizul tăi se va preda, unde o să-l ții?

— Aici; vreau să-l am la îndemână.

— Fără a socoti încurcătura ce-ți va pricinui, prezența lui la tițe poate fi primejdioasă. De ce nu l-ai încredința „perechii potrivite“?

— Bine zici; marchizul ar fi mai bine păzit de ei decât de mine.

— Ei au o pivniță adâncă, întunecoasă, unde nebunul dumitale ar sta foarte bine pe o saltea.

— Ne-am înțeles, am să-i înștiințez.

XXIV Elisabeta la luptă

Elisabeta, devotată cu totul Cistei, desfășură o activitate minunată pentru a servi pe stăpâna să în lupta contra Imperiei. Dacă nu da târcoale prin împrejurimile hotelului d'Agghierra, se vedea desigur pe la Batignolles. Ea își făcea spionajul obișnuit tocmai în momentul când Carlos ieșea din casa Imperiei. Un om care făcuse o vizită curtezanei, era necesar să-i atragă atenția și cu atât mai mult un individ purtând o superbă uniformă de ofițer. Oh! oh! își zise ea cu surprindere un ofițer străin, asta e ciudat... Trebuie să fie o bună afacere aici. Apoi îndată ea reluată Ei! ei! talia acestui frumos ofițer îmi reamintește de o cunoștință veche; pesemne un vechi prieten al frumoasei Imperie, care i-a rămas credincios. Trebuie să-i văd fața.

Ea își grăbi pașii, îl întrecu pe Carlos fără teamă și se ascunse după un zid pe unde trebuia să treacă. După cum ghicise, Carlos trecu alături de zidul unde stătea ea la pândă, lângă o grămadă de lemne.

Elisabeta se înălță pe vârful degetelor și începu să râdă în hohote. Ah! tâlharul! își zise ea umblând pe urmele lui Carlos, ce față și-a croit! Din fericire, am ochi buni și memoria bună, altfel desigur nu l-aș mai fi cunoscut.

Tinându-se cu grijă la distanță, spre a nu fi zărită și cunoscută, îl urmă pe falsul brazilian până la hote-

lul *Brazilia*. În loc de a se depărta îndată ce-l văzu pe Carlos intrând în hotel, ea se puse să aștepte, gândindu-se că dacă n-ar locui acolo, va pleca curând. Ea stătu aproape un ceas la pândă și, nemaivăzându-l pe Carlos ieșind din hotel, se convinse că locuia acolo. Se urcă într-o trăsură de piață, spre a ajunge mai iute și se duse la stăpâna sa.

Nu trecuse nici o jumătate de oră de când Cista îl concediase pe Michaud, ea era încă sub impresia dure-roasă cauzată de oferta ce-i făcuse notarul, în numele contesei de Rostang, — când Elisabeta, după ce anunță în felul cuvenit, bătând de două ori la ușă, intră în odaia ei.

— Doamnă, zise confiștă, a cărei față strălucea, am noutăți.

Prima dorință a tinerei femei era să îi spună, „la-să-mă acum !“ dar aceste vorbe i se opriră în gât.

— Ah ! zise ea cu un zâmbet trist, despre ce este vorba ?

Elisabeta povestii număidecât ceea ce știa despre Carlos, de furtul comis la stăpânul său, contele d'Agghierra, încercarea lui de omor, căutările zadarnice ale poliției și, în sfârșit, cum văzându-l ieșind de la Imperia, ea îl recunoscuse cu tot costumul său de ofițer străin și-l urmărise până la hotelul *Brazilia*, unde părea că locuiește. Cista ascultă cu cea mai mare atenție. Această povestire o distrase puțin, se simțea mai liniștită și mai ușurată.

— Un asemenea mizerabil în serviciul Imperiei este foarte primejdios, zise ea Elisabetei, trebuie cu orice preț să fie cu noi.

— Așa mi-am zis și eu, doamnă.

— Un păcătos ca acela iubește desigur aurul ; o să-l putem cumpăra, ce zici ?

— Nu poate fi vorbă decât de preț, doamnă și deoarece dumneata ești mai darnică decât Imperia...

— În orice caz, trebuie să încercăm. Dar cum să-l chemăm aici ?

— Scriindu-i.

— E prea puțin prudent ; scrisoarea mea poate să-l îngrozească și dacă pleacă din hotel, ne scapă. Apoi,

mai e o dificultate cum poartă o haină străină, tot aşa trebuie că are și un nume fa's.

— Ai dreptate, zise Elisabeta, nu mă gândeam la asta. Atunci, să punem mâna pe el prin poliție.

— A-i prinde pe hoți, nu e meseria mea... Apoi, asta ar însemna să renunț de bună voie la serviciile ce ne poate face nu unui comisar de poliție sau unui judecător de instrucție va spune el secretele Imperiei.

Elisabeta stătea pe gânduri.

— Doamnă, zise ea după un moment, o idee.

— Să vedem dacă e bună.

— Mijloacele cele mai simple sunt adesea cele mai bune.

Cu o scrisoare din partea ta, în care i-ai spune că i-ai plăti bine un serviciu ce îți-ar putea face, m-aș duce eu la Carlos, și... restul mă privește, o să-l aduc aici,

— Ei bine ! fie. Și fiindcă timpul e prețios, fiindcă n-avem nici un minut de pierdut, astă seară chiar, dacă reușești, adu-mi-l pe acest om. N-am să ies din casă și, dacă va veni domnul de Rostang, nu vine decât târziu de tot.

Ea luă o foaie de hârtie, scrise repede câteva rânduri și, introducând scrisoarea într-un plic, scrise următoarea adresă

Domnului Carlos

Elisabeta luă o trăsură și plecă la hotelul Brazilia.

Un băiat cu un șorț alb fuma o țigară pîimbându-se prin curte.

Elisabeta se apropie de el.

— Domnule, ii zise ea, aveți aici un ofițer străin ? Aș vrea să-l văd, am o scrisoare urgentă să-i dau.

— Avem mai mulți ofițeri străini ; cum îl cheamă ?

— Na-ți... ce zăpăcită sunt, am uitat numele... Dar l-am văzut deja ; are pe frunte o cicatrice lungă.

— Ah ! da, știu, e senior don Ramon y Bergas.

Da, da, don Ramon y Bergas, aşa este, ce rău e să ai o memorie aşa de slabă !... Crezi că e acasă ?

— L-am văzut întrând, e ceva mai mult de un ceas ; nu știu dacă n-a plecat apoi. Vezi la No. 23.

— Mulțumesc pentru bunăvoiță, zise Elisabeta cu curtoazie. Și se repezi pe scări.

Când ajunse la ușa cu numărul 23, inima îi zvâcnea cu putere; dar în sfârșit se liniști și bătu încetîșor. Ușa se deschise și Carlos apăru în prag. Văzând-o, el o recunoșcu și din instinct, fără voie, se retrase până în fundul odăii.

Elisabeta se grăbi a intra și închise ușa.

— Cine ești? ce vrei? întrebă Carlos vrând să joace rolul de ofițer brazilian.

— Cine sunt! știi bine, răspunse Elisabeta. Cât despre ce vreau, o să am ănoarea a spune lui don Ramon y Bergas. Știu că posezi arta de a te metamorfoza mai bine decât cei mai buni comedianți. De n-ar fi fost prietenia ce o aveam pentru dumneata, ingrațule, n-aș fi recunoscut niciodată în ofițerul don Ramon pe bunul meu prieten Carlos.

Carlos tresări și ascultă ca și când ar auzi deja pe agenții poliței la ușă. Elisabeta îi ghici gândul.

— Amice Carlos, relua ea cu un ton batjocoritor, ești un mare prost; dacă aș fi avut intenția de a te preda justiției, n-aș fi venit să te vizitez, te-aș fi denunțat.

Aceste vorbe erau destul de logice; ele îl asigurăra pe Carlos.

— Ai dreptate, murmură el.

Apoi, cu un ton mai ridicat, adăugă

— Dacă ai venit să mă cauți, e că ai nevoie de mine, nu-i aşa?

— Negreșit, ți-ai venit în sfârșit în fire.

— Să vedem despre ce este vorba? ce poftești? Spune.

— Între noi, ar fi o prostie să facem pe șireții; îți spun de-a dreptul scopul venirii mele. Citește mai întâi scrisoarea asta.

— Ei bine! zise el după ce o citise, mi se cere un serviciu, mi se propune o răsplată... dar nu spune ce fel de serviciu.

— O să-ți spun, de altminteri, principalul pentru dumneata e să câștigi o sumișoară frumoasă.

— Depinde. Cine e această doamnă de Hautefort ? Nu o cunosc.

— Doamna de Hautefort este stăpâna mea. Ai s-o cunoști îndată, căci te duc la dânsa.

— Cum ! zise Carlos cu neîncredere. Și dacă aş refuza ?

Elisabeta începu să râdă cu hohote.

— Nu-l mai recunosc pe Carlos cel de altădată, răspunse ea. Ai face cea mai mare dobitocie, ai scăpa din mâini o afacere minunată. Pe de altă parte, a-i da doamnei de Hautefort, care cunoaște aventura dumitale din Champs-Elysées, dreptul de a te denunța poliției.

— Într-un ceas, pot să fiu departe.

— Dar abia ai ajunge pe stradă și doi găligani zdrenveni, înarmați până în dinți, plătiți de doamna de Hautefort, te-ar apuca de guler și te-ar duce... știi unde ? Trebuie să-ți spun, dragul meu Carlos, că din acest moment vei fi păzit zi și noapte. Cum vezi, libertatea dumitale depinde numai de conduită dumitale.

Elisabeta mintea cu nerușinare, ea știa că un vinovat se lasă lesne a fi dominat de frică și că e bine totdeauna să credă cele de care se teme. Vorbele ei produseră într-adevăr asupra lui Carlos o vie impresie. El o privi cu groază și începu să tremure.

— Cine mă asigură că nu-mi întinzi o cursă ?

Elisabeta dădu din umeri.

— Pesemne, frica de jandarmi, senior don Ramon y Bergas, îți tulbură spiritul, zise ea cu ironie. Ce interes aș avea să te atrag într-o cursă ? Dacă aș fi vrut, n-aș fi avut decât să pun să te aresteze. Dar din contră, libertatea dumitale e de folos și nu numai că nu vreau să-ți fac rău, ci îți ofer ocazia de a câștiga o sumă bună de bani.

Acest mic discurs avu tot succesul dorit de Elisabeta

— Ei bine ! fie, zise Carlos, consimt a merge la doamna de Hautefort.

— Vino dar, zise Elisabeta ; trăsura ne așteaptă afară.

După 20 de minute, Elisabeta îl introducea pe Carlos în anticamera stăpânei sale.

— Am să te anunț, îi zise ea ; așteaptă un moment.

Și, intrând în camera Cistei, îi povestî repede tineriei femei ceea ce se petrecuse între ea și Carlos. Apoi ele merseră într-un mic salon, în care Jeny fu însărcinată de a-l introduce și pe Carlos. Cista îi arăta un scaun în fața ei. Elisabeta stătea în picioare, în spatele stăpânei sale.

— Domnule Carlos, zise Cista, Elisabeta ți-a înmânat o scrisoare din partea mea, spunându-ți că am trebuință de dumneata. Carlos se înclină. Cista luă o bancnotă de o mie de franci și o puse pe o măsuță înaintea ei. Ochii lui Carlos scânteiau.

— Am obiceiul să plătesc cu dărnicie serviciile ce mi se fac, reluă Tânără femeie și știu să-i pedepsesc pe trădători. M-ai înțeles, nu-i aşa ? Am să-ți spun acum, ce vreau de la dumneata.

E în Paris o femeie geloasă, răzbunătoare, care fără să mă cunoască, mi-a devenit cea mai crudă dușmancă ; tot răul ce vrea să mi-l facă, trebuie să-l împiedic. Această femeie se numește Imperia, stă ascunsă la Baignolles sub numele de doamna Deslandes ; o cunoști...

— Dar... eu... bolborosi Carlos.

— O cunoști și-i știi secretele, reluă Cista cu asprime.

— Doamnă... eu... te asigur...

— Ia seama, domnule Carlos, nu căuta să mă înșeli și adu-ți aminte că ai de ales între aceste două lucruri a fi împreună cu mine, cu sinceritate contra Imperiei, sau... sau a merge în pușcărie. Să vedem, adăugă ea, cât îți dă Imperia pentru ca să-i fii complice ? Răspunde.

— Cinci sute de franci pe lună.

— Ce Dumnezeu ! zise Cista cu dispreț, pentru o sumă aşa de neînsemnată te faci sclavul acelei femei răutăcioase, robul mișeliilor ei !

— Trebuie să trăiești ! răspunse Carlos.

— Eu, reluă Cista, pentru a o supraveghea pe Imperia, pentru a ști tot ce face, pentru a fi în stare de a dejucă planurile ei îți ofer două mii de franci pe lună. Iată pentru jumătate de lună, îi zise ea, dându-i un bilet de o mie de franci. Și nu numai atât, când vei reuși

s-o pui pe Imperia în imposibilitatea absolută de a vă-tăma pe cei ce-i protejează să-ți dau o sumă proporțională cu serviciile ce îmi vei fi făcut, care-ți va permite să pleci din Paris, unde nu mai ești în siguranță, și să te stabilești liniștit în străinătate. Iți convine?

— Poți să ai încredere în mine.

— Deoarece ai fi în stare să mă trădezi, nu te miră că oameni, puși de mine, te vor supraveghea.

— Știu am fost prevenit.

— Ah! Elisabeta îi-a spus-o. Cu atât mai bine. Acum spune-mi ce știi?

Carlos povestiră tot ce aflase. Cista îl asculta fără a-l întrerupe, dar cutremurându-se de groază.

— Ce cursă, ce rețea de infamii și de blestemății!... strigă ea. Dar informațiile ce mi le-ai dat, domnule Carlos, sunt mai prețioase decât credeam. Iată, continuă ea punându-i în mână încă un bilet de o mie de franci, îi dau încă unul ca să-ți arăt mulțumirea mea... e un dar.

— Ah! zise Carlos cu entuziasm, aş merge și în foc pentru dumneata.

— Fii devotat și credincios, răspunse Cista, asta e tot ce-ți cer. Dar, spune-mi, Imperia știe că marchizul de Varandez există și că el e la Saint-Mandé?

— Da, din nenorocire; i-am spus-o chiar astăzi. Ca să poată pătrunde la dânsul, ea trebuie să-și procure o scrisoare din partea consulului din Brazilia, căci, cum îi-am spus, nu se poate intra decât cu o carte de la ambasada țării căreia îi aparține bolnavul.

— Știi planurile sale?

— Imperia nu spune niciodată totul, doamnă; dar ea va încerca desigur să-l scoată pe nebun, de acolo.

— Cu ce scop?

— Pentru a se răzbuna, ea este o femeie care nu s-ar retrage de la crima cea mai odioasă.

— Da, e grozavă... dar eu veghez... cred că, în curând, va avea nevoie de dumneata.

— Am primit ordinul de a aștepta instrucțiunile sale la hotelul Brazilia.

— Le vei primi.

— Da și îi le voi comunica imediat.

— M-ai priceput ; e bine.

La aceste vorbe Cista se sculă și-i dădu drumul lui Carlos.

— Totul merge bine, își zise ea... pentru ei. D'Orca, Zitella, sora Madalena și fratele ei, o să-i scape pe toți... Si eu, eu ! strigă ea, ce mă fac ? Cine mă va scăpa pe mine de durere și disperare.

XXV Omul florilor

Imperia, cu o toaletă severă, elegantă și de bun gust, se prezenta la doctorul Coendoza. Ea fu primită ca o damă din lumea mare.

— Domnule doctor, zise ea, după ce acesta citise scrisoarea de introducere, înainte de a-l vedea pe acel nenorocit vrei să-mi permiti să-ți pun câteva întrebări ?

— Doamnă baroană — scrisoarea îi dădea acest titlu Imperiei — sunt la ordinele dumitale zise doctorul încinându-se.

— Familia noastră a fost crud încercată de câțiva ani, începu Imperia ; fiecare generație a văzut pe unul sau mai mulți, ai săi, înnebunind.

— E trist, într-adevăr, zise doctorul.

— Pesemne, această boală nu se moștenește totdeauna din tată în fiu și, ca și altele, se poate să nu atingă o generație întreagă.

— Nimic nu e mai adevărat, doamnă. Nu rareori se vede nepotul atins pe când fiul a fost curat ; uneori, chiar nepotul de-al doilea primește această sinistră moștenire.

— Familia Varandezilor, căreia am onoarea de a-i apartine, a văzut mai mulți membri atinși de nebunie și asta, fără întrerupere, în timp de vreo două sute de ani.

— E trist, doamnă...

— Totuși, de la mătușă mea cea mare, sunt acum mai bine de 60 de ani, nimeni n-a mai fost lovit. Sperăm că am scăpat. Fetele ei se măritară și avură copii.

Unul din ei, marchizul de Varandez, avea oarecum ceva ciudat în apucăturile sale, dar doctorii nu exprimau nici o grija. Anii trecuă în pace. El se însurase, trăia în Brazilia. După câtva timp, venind după afaceri în Franța, el o aduse și pe fetița sa de vreo patru sau cinci ani. Ce s-a făcut? Nimeni nu știe. Nu s-a mai auzit nimic de la plecarea lui din Rio de Janeiro.

— Ciudat, murmură doctorul, nu s-au făcut cercetări?

— Nevasta marchizului murise; cercetările, rău dirijate, nu au vră niște un succes. Autoritățile braziliene puseră sub sechestrul averea rămasă și numiră un curator judiciar.

Așa stau, însă, lucrurile.

— Și presupui că marchizul de Varandez e la mine?

— Nu pot crede cu siguranță; dar am venit fiindcă am auzit la ambasadă că printre pacienții dumitale este unul din Brazilia și că nu i se știe numele.

— E adevărat, n-am putut afla nici până azi numele lui, noi îl numim omul florilor.

— Ce nume ciudat!

— Acest nenorocit adoră florile.

— De câtă vreme e la dumneavoastră?

— De cinci ani.

— De unde venea când v-a fost încredințat?

— Din Marsilia.

— Nu vi s-a dat nici o informație în privința lui?

— O! prea puțin, răsunse doctorul. De altminteri o să poți vedea după acest dosar.

Doctorul deschise un carton și scoase un caiet de hârtie, pe care se citea

OMUL FLORILOR 17 Septembrie 1872

Era dosarul necunoscutului, care se compunea din patru bucați: un proces verbal al primarului din Marsilia, constatănd starea de vagabond a unui numit „el hombre de las flores“; o chitanță de o sută de franci plătiți agentului care-l adusese pe nebun la Paris; o scrisoare a consulului brazilian din Paris către doctorul

Coendoza, anunțându-i sosirea unui nou intern încridentat îngrijirii lui și asigurând prețul pensiunii.

Iată conținutul scrisorii consulului brazilian din Marsilia

„Domnul și scumpul meu coleg,

Conform instrucțiunilor ce mi-ați dat, trimit la Paris printr-un agent sigur pe nenorocitul brazilian de care v-am vorbit. Nu știu decât prea puține lucruri despre acest nenorocit. După informațiile pe care le-am putut culege, el a fost găsit în anul 1872, zăcând bolnav de holeră pe chei. Binefăcătorii săi muriseră, precum se vede, după ce-l ținuseră câtva timp; atunci el rămăsese fără adăpost și trăia din mila obștii.

Nebunia lui e blandă, ea constă în aceea că strânge pretutindeni flori, face buchete și vrea să le dăruiască unei ființe imaginare, unei fete de care întreabă pe toată lumea. Nu se știe dacă avea asupra lui hârtii, valori, când a fost luat de pe stradă în Marsilia. Până azi nu s-a descoperit nici un indiciu care să contribuie la a-i constata identitatea. Fața sa, culoarea pielii și vorbele lui arată că e de origine braziliană. Se poate presupune însă că aparține claselor înalte ale societății.

Scumpul meu coleg, doresc călduros ca dumneata să ai mai mult noroc ca mine și să reușești a-i regăsi familia acestui nenorocit. În orice caz, grație bunăvoiinței dumitale, nenorocitul va avea un adăpost, pâinea de toate zilele și îngrijirile ce reclamă starea lui. Primește, domnule și scumpul meu coleg etc.“

Dacă Imperia se mai îndoiese încă, scrisoarea consulului o asigură.

— Această scrisoare nu e destul de precisă, pentru a mă lumina complet, zise ea; înainte de a mă bucura, trebuie să-l văd pe acela pe care-l cred ruda mea.

— Bucuros, îi vei putea vorbi, nu e nici o primejdie. O să te duc la dânsul, adăugă doctorul, trăgând clopoțelul.

— Iți mulțumesc pentru bunăvoiță, domnule, zise Imperia. Pot să-ți mai pun o întrebare?

— Negreșit, doamnă baroană.

— Nu e speranță de a vindeca pe acest nenorocit ?
— Doamnă, nu trebuie să pierdem niciodată speranța.

— Deci, crezi... ?

— Ar trebui să i se redeștepte amintirile, să se smulgă perdeaua ce acoperă trecutul lui, să se lumineze noaptea ce s-a făcut în jurul lui. Ar trebui să i se înăpoieze fata pe care o cere mereu, copila sa pesemne, dar o mai și trăind ? A trăit ea vreodată ?

Imperia tresări.

— Dacă omul florilor, cum îl numiți aici, este ruda pe care o caut, el avea o fată de cinci ani, cum ţi-am spus. Ce s-a făcut cu ea ? Dumnezeu știe !

Un servitor apăru.

— Condu-o pe doamna la omul florilor, îi zise doctorul.

Imperia se ridică, întinse mâna doctorului și-l urmă pe servitor. După ce străbătu mai multe alei ale grădinii, servitorul se opri și, arătând Imperiei un om în genunchi înaintea unui mic palmier al cărui frunzis era desfăcut ca o umbrelă, îi zise :

— Iată, bolnavul.

— Mulțumesc, răspunse Imperia.

Servitorul se retrase cu discreție.

Nebunul părea că asculta un zgomot depărtat și cu o voce melancolică el murmură Nera ! Nera ! Auzind acest nume, nesuferit pentru ea, Imperia simți sângele urcându-i-se în cap. Ea ar fi vrut să se arunce asupra lui strigând

— Și eu sunt fata ta !

Dar înainte de a i se arăta, voia să-i vadă fața ; ea se ascunse după un tufiș și privind printre frunze, așteptă ca nebunul să ridice capul. Fiindcă nebunul, cu fundat în visuri, nu se mișca, Imperia încercă să deștepte această inimă zdrobită, prin amintirea amorului trecut.

— Matilda, Matilda ! pronunță ea cu o voce dulce și blândă.

Nebunul nu se mișcă din loc, dar tresări. Imperia repetă proba.

— Matilda, Matilda Terrassin.

De astă dată nebunul încercă o zguduitură mai puternică și ridică deodată capul, zicând

— Nera ! Nera !

— Tot pe ea, murmură cu necaz Imperia, tot pe ea o cheamă !

Totuși, privindu-l pe nenorocit, cu fruntea zbârcită, cu privirea stinsă, obrajii scofâlcîți și palizi, ea nu-și putu înăbuși emoția ; cu toate acestea ea recunoșcu trăsăturile frumosului Tânăr al cărui portret îl ținea în mână.

— Da, el este, își zise ea, este tatăl Ziteliei... Aceiași ochi... aceeași gură... dar este și al meu... Așadar, iată-l pe tatăl meu !

Ea își examină inima pentru a ști dacă un nou sentiment se deștepta într-însa. Nimic ! Și se mai vorbește de glasul săngelui ?! se gândi ea cu amărăciune.

În acest timp nebunul, cu urechea atâtită, cu ochii ficsi, privea înaintea lui. Imperia, ghicind efectul vorbelor ei, zâmbea cu răutate. Ea se decise a da o lovitură decisivă și strigă cu o voce tare, sonoră și aproape amenințătoare

— Nera de Varandez !

Nebunul sări în sus deodată și își duse mâinile la frunte ca cineva care caută să-și adune gândurile.

— Nera de Varandez ! Nera de Varandez ! repetă el cu un ton întrebător.

— Ah ! cum îl mișcă acest nume blestemat ! strigă Imperia.

Și înaintând către el, se așeză în fața lui și cu mâna întinsă, cu gura zâmbitoare, îi zise :

— Domnule marchiz de Varandez, eu sunt Matilda Terrassin.

Auzindu-se chemat pe nume, cu titlul său, privirea nenorocitului se aprinse cu o mișcare de mândrie ; cu o voce semeață, el pronunță aceste vorbe

— Yo contra todos !

— E deviza familiei, își zise Imperia, e gravată în josul portretului, dar mama mea..., de mine, trebuie să-și aducă aminte.

Domnule marchiz de Varandez, relua ea, apropiindu-se de dânsul, privește-mă... Sunt fata Matildei Terrassin... fiica dumitale, auzi !... fiica dumitale !...

— Fata mea este Nera, Nera Varandez, răsunse el, întorcând capul.

Imperia îl apucă de braț.

— Eu sunt fata dumitale ! exclamă ea, cu furia groazei.

— Nu, nu, zise nebunul, fata mea e Nera, Nera de Verandez !

Și repetă cu exaltarea iubirii

— Nera ! Nera !

— Ah ! mizerabilul ! urlă Imperia, mama a murit din pricina lui și nici nu-și aduce aminte de numele ei.

— Privește-mă dar, dobitocule, continuă ea scuturându-l cu putere ; sunt fata ta, fata Matildei.

Și de trei ori ea repetă cu turbare

— Matilda ! Matilda ! Matilda !

Nebunul o privi cu groază pe Imperia, apoi, dând din cap

— Fata mea se numește Nera, zise el, o aştept.

— Oh ! aşteptă pe Nera, pe fata ta ! răcni Imperia.

— E frumoasă, foarte frumoasă, iubita mea Nera, seamănă cu mine altădată. Ai văzut-o, o cunoști... Unde e ? spune-mi.

— Ah ! vrei să știi unde e Nera ta, zise Imperia scrâsnind din dinți.

— Nera ! Nera mea ! iubita mea era ! murmură sărmanul smintit.

— Ei bine ! Nera e pierdută pentru tine !

El făcu un pas îndărăt, deschizând ochii mari de groază.

— Da, relua Imperia, Nera ta e pierdută, n-ai să mai vezi niciodată !

— Niciodată ! repetă el.

— Și eu, auzi ce îți spun ? eu sunt cealaltă fată a ta, care îți va moșteni numele, avereia.

— Numele, avereia mea, repetă bolnavul care începea să priceapă sensul vorbelor violente pe care le auzea.

— Da, totul, totul va fi pentru mine, fata Matildei

— Fata Matildei, murmură bătrânul strângându-și capul cu mâinile.

— Da, da, continuă Imperia, care se bucura că-l chinuie pe nenorocitul nebun, toată avereea ta va fi a mea, căci Nera ta...

— Nera mea ?

— A murit ! strigă ea turbată.

O flacără îi aprinse ochii marchizului. Statura lui se îndreptă, apoi respingând-o pe Imperia, zise cu voce tare

— Minți !... minți !... Nera n-a murit, azi dimineață i-am auzit glasul, l-am cunoscut, glasul ei iubit. Mi-a zis că o să vină, să o aştept.

— Îți spun că a murit, că n-ai să o mai vezi niciodată ! replică Imperia mâniată.

— Ești o femeie rea, reluă marchizul, du-te, pleacă de aici, o să vină fata mea.

Și cu ochii strălucitori, cu nările umflate, el înaintă către Imperia, care se retrase cu groază.

— Oh ! oh ! murmură ea cu o voce speriată, o să-și vină oare în fire ?

— Du-te o dată, zise marchizul înaintând mereu amenințător și grozav.

Frica o cuprinse cu totul pe Imperia, ea scoase un țipăt și începu să fugă prin grădină.

XXVI Secretul domnișoarei de Rostang

În urma scenei îngrozitoare unde, fără intervenția lui Marcel contele de Rostang ar fi comis poate un parcid, nenorocitul Gaston căzu într-o stare de tâmpenie completă. După accesul de nebuie, furioasă, urmă liniștea, adică o stingere momentană a facultăților sale, el nu auzea și nu vedea nimic. Feciorul și Francisca fură siliți să-l poarte aproape în odaia sa. Criza fu urmată de un somn greu. La deșteptare, el era prada unor figuri violente. În zadar se căzni să se scoale ca să se îmbrace, puterile îi lipsiră. Luis îl ajută să se culce iar. Contesa fu prevenită. Ea porunci să i se cheme doctorul

— E poate mai bine, își zise ea, cine știe dacă o boală de 15 zile, de o lună măcar, nu l-ar scăpa? În acest timp n-ar mai bea, n-ar mai vedea-o pe acea ființă ticăloasă.

Spre seară, după cină, când domnișoara Leona de Rostang se retrăsese în camera ei, contesa putut să-și deschidă cu totul inima rудelor sale și să le comunice planului său de a-l însura pe fiul ei cu domnișoara Leona de Rostang. Ea vedea în această unire un mijloc eficace de a reduce pe nenorocitul conte pe călea binelui, de a-l scăpa din prăpastia în care căzuse. Negreșit, domnișoara de Rostang, mai bine ca oricare alta, era în stare să realizeze speranțele contesei, dacă Dumnezeu ar fi făcut o minune în favoarea lui Gaston.

Leona era blondă, părul ei, de o nuanță ceva mai închisă, semăna cu acela al Cistei. Poate nu era așa de frumoasă ca amanta lui Gaston, dar poseda ceea ce orice fată din popor nu poate dobândi niciodată accea armonie grațioasă și suavă a gestului, a vocii, a privirii, a zâmbetului, care e semnul distinctiv al fe-melor din societatea înaltă. Talia ei, mlădioasă ca trestia, destăinuia forme răpitoare. Vorba ei era fermecătoare, ochii săi, mari, albastri, blânzi și limpezi erau ca oglinda sufletului ei, ei reflectau toate sentimentele, toate impresiile. Fericirea, speranța încoronau cu raze fruntea ei măreată. Pe obrajii ei satinați înfloreau rozele tinereții.

Leona avea abia opt-sprezece ani, s-ar putea zice o floare a primăverii și, ca și o floare, ea răspândea în juru-i parfumul inocenței și al fecioriei. Totuși, oricât de ușor se putea citi în ochii ei, Leona avea un secret ascuns în fundul inimii sale, pe care tatăl ei nu-l desco-priese și de care nu vorbise niciodată și nu-și da singură seama.

Intr-o zi pe când Tânăra fată, însotită de alte trei doamne, se plimba în trăsura deschisă, caii speriați de sunetul unei trâmbițe alergau. Ei începură să alerge cu turbare, nemaispunându-se frâului nici vocii vizitului. Cei ce se plimbau fugeau în lături, femeile tipau. După un drum de vreo două sute de metri, cei doi cai dădură de o grămadă de pietre și căzură. Trăsura, cu o roată desfăcută, cu osia sucită, se răsturnă. Cele trei prietene,

mai mult sau mai puțin rănite, reușiră să se agațe una de trăsură, alta de osie și cealaltă de rădăcinile unei sălcii, la marginea apei, unde se răsturnase trăsura.

Mai puțin norocoasă domnișoara de Rostang se rostogoli pe povârniș și căzu în apă. Biata copilă era în mare primejdie căci nu putea conta nici pe ajutorul prietenelor sale, nici pe acela al vizitului care își frânsese un braț și urla de durere, strigând după ajutor. Cauza inocentă a accidentului fu un pluton de soldați ca luau lectii de trâmbiță pe malurile râului. La tipetele victimelor, ei alergară. Primul care ajunse la locul accidentului fu un Tânăr sergeant; i se arătă locul unde căzuse și dispăruse domnișoara de Rostang sub apă. El își scoase într-o clipă tunica, își smulse ghetele din picioare și, deși plin de sudoare, se aruncă în apă. Se dădu la fund urmând curentul cel repede în acel loc. Trei minute trecură într-o aşteptare penibilă.

Deodată Tânărul sergeant apără la suprafață, ținând în brațe pe domnișoara de Rostang. La tipetele, la văietele generale, urmară aclamații de bucurie. Soldații îl înconjură pe colegul lor și, aplaudându-l, îi strânseră mâna. Fata fu transportată într-o casă apropiată. I se dădură îngrijiri, până ce a fost readusă la viață. După câteva ore, ea se simțea în putere pentru a merge acasă cu tatăl ei, care fusese înștiințat și alergase la fața locului. I se povestiseră toate cele întâmplate.

În acea zi el nu-i putuse mulțumi salvatorului fiicei sale; Tânărul soldat plecase cu tovarășii săi în oraș; el putu afla numai că se numea Emanuel Darcet. A doua zi chiar, vicontele de Rostang se duse la cazarmă și făcu cunoștință cu Emanuel. El îi luă mâna și i-o strânse în ale sale, zicându-i cu lacrimile în ochi și cu vocea vibrând de emoție

— Fără dumneata, fără curajul dumitale aş fi cel mai nenorocit om de pe fața pământului, m-ai scăpat de cea mai mare durere ce-l poate lovi pe un tată. Salvându-mi fata, unica mea fată, mi-ai scăpat viața, căci nu aş fi putut trăi fără ea. Ah! nu voi uita niciodată că-ți sunt dator!...

— Dar nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Emanuel, roșind.

— Dacă aş judeca astfel, aş fi cel mai nerecunoscător dintre oameni, dar, slavă Domnului, sunt un Rostang și în familia noastră știm să prețuim devotamentul, faptele frumoase și pe oamenii de inimă!... Dar, continuă el, am venit să te iau la mine, căci domnișoara de Rostang dorește să-l cunoască pe salvatorul ei și să-i mulțumească ca însăși.

Emanuel fu prezentat Leonei și viccontele îl opri la masă.

Emanuel era — cum am spus — instruit, el putea vorbi de orice cu entuziasmul tinereții. El cuceri din prima zi prietenia și inima domnului de Rostang, care îl invita foarte des. Emanuel deveni curând musafirul caslei.

Fără a-și da seama de farmecul deosebit ce-l simtea lângă viconte și fata lui, el era fericit în fața lor.

O iubise pe Luisa Maubert, poate o iubea încă, dar lângă Leona liniștea și bucuria îi veneau în suflet. Dacă își mai aducea aminte, nu mai suferea. Tămăduirea începea. Mai e nevoie să spunem acum de ce natură era secretul domnișoarei de Rostang? Ea deschisese frageda sa inimă recunoștinței și iată că amorul se furișa într-însa. Nu era încă decât un german, e adevărat, timpul și împrejurările îl puteau înbăuși sau dezvoltă. După ce scăpase viața domnișoarei de Rostang, Emanuel primise felicitările șefilor care, în unanimitate, cerură înaintarea lui la gradul de adjutant.

Să ne întoarcem acum în salonașul doamnei de Rostang. Contesa ședea pe un fotoliu lângă foc; abatele Sebastian în fața ei; tatăl ei la dreapta și viccontele de Rostang completau un semicerc. Doamna de Rostang avea încă ochii roșii de lacrimi, cei trei bărbați, serioși și tăcuți, așteptau ca ea să ia cuvântul.

— Scumpii mei părinți, zise dânsa, în sfârșit, alături de dumneavoastră îmi recapăt curajul. V-am comunicat totul, fără ezitare, în privința fiului meu. Ați crezut poate că durerea mă făcea să exagerez lucrurile. Dar l-ați văzut... nu mai vreau să adaug nimic. Răul e grozav și primejdia nemărgininită... Vreau să-l scap, vreți și dumneavoastră nu-i aşa?

- Si o să-l scăpăm, fata mea, strigă marchizul.
— Am venit pentru asta, zise preotul.
— Pentru a-l scăpa, nimic nu ne va fi prea scump, zise vicontele de Rostang.
— Nu e aşa ? cu orice preț, trebuie, reluă contesa.
— Sora mea, zise vicontele cu un ton convins, onoarea unui Rostang nu poate pieri !
— Oh ! ît mulțumesc !... Mă gândeam că acea ticăloasă de femeie ar consimți să se depărteze primind un milon, ce-i ofeream ; m-am înșelat. Nu vrea parale ; ceea ce vrea, am priceput-o în sfârșit, e ruina nenorocitului meu fiu, e dezonoarea contelui de Rostang.

Incep să cred, ca și contele d'Agghierra, că Gaston e pentru acea ființă o pradă, o victimă ! Totuși, contele de Rostang a îmbogățit-o, a copleșit-o cu daruri, caut în zadar motivul urii sale, cauza dorinței ei de răzbunare.

— Domnul d'Agghierra ne-a promis să pătrundă acest mister, zise vicontele.

— Da, dar atâtă nu ajunge pentru a-l salva pe fiul meu... Trebuie să-l smulgem de lângă dânsa. Cum ? Am să o spun : să împotrivim acestei femei, necurate și păcătoase, din nenorocire foarte frumoasă, se zice, să opunem o fată castă și bună, iubitoare și de asemenea foarte frumoasă ; în acest mod, un amor onest și pur va vindeca pe nenorocitul meu fiu de pasiunea sa rușinoasă.

— Da, ar trebui să facem astfel, zise abatele Sébastien.

— M-am gândit mult zilele acestea și am ajuns la convingerea că trebuie să-l însurăm pe Gaston.

— Atunci, ai o fată în vedere ? întrebă marchizul.

— Da, una perfectă din toate privințele.

— O va iubi el oare ?

— Asta e întrebarea, zise vicontele.

— Îndată ce o va vedea, o va iubi, sunt sigură, răspunse contesa.

— Atunci merge bine, e scăpat, zise marchizul.

— Deci, aprobați ideea mea ?

— Negreșit, răspunse marchizul.

— E singurul mijloc de scăpare, zise abatele.

— Si dumneata, ce zici, domnule viconte ?

— Sunt de aceeași părere, ideea e excelentă.

— Acum, reluă contesa, adresându-se în particular vicontelui de Rostang, vreau să-ți spun care e adorabila fată pe care doresc a o numi copila mea. Nu e destul să găsești că ideea mea este bună, trebuie să aprobi și alegearea mea. Fata cea încântătoare, gingășă, distinsă și frumoasă între toate, pe care o consider ca îngerul mântuirii, pe care o iubesc deja ca pe copilul meu, această fată e Leona de Rostang.

Viccontele sări în sus.

Contesa se sculă.

— Domnule viconte de Rostang, zise ea cu un ton solemn, în fața marchizului de Grand Rieux, tatăl meu, în prezența abatului Sebastian, demnei noastre rude, am onoarea de a-ți cere, pentru fiul meu, contele de Rostang, mâna domnișoarei Leona de Rostang.

Aceste vorbe fură următe de câteva momente de tăcere. Preotul și marchizul se întoarseră către domnul de Rostang ; ei îl întrebau cu privirile. Contesa, îngrijorată aștepta răspunsul mândrului gentilom.

— Scumpa mea cununată, zis el, mișcat, nu mă aşteptam la onoarea ce binevoiești să-mi faci ; de aceea nu ţi-am putut ascunde surprinderea. Inima mea de tată e foarte măgulită de considerația și iubirea ce o ai pentru domnișoara de Rostang și-ți mulțumesc pentru amânădoi, dar contele de Rostang se poate gândi altfel decât dumneata, el e stăpân pe o avere mare și ești nu uit că fată mea e aproape săracă. Gaston are dreptul de a aspira la o căsătorie bogată.

— Domnule viconte, reluă contesa, Leona de Rostang e de aceeași teapă cu vărul ei și când e vorba de viitorul fiului meu, al nepotului dumitale, putem oare să ne mai gândim la bani ? Meritele cele mari și frumusețea Leonei sunt în ochii mei cea mai prețioasă zestre

Îmi vorbești de intențiile ce ar putea să le aibă contele de Rostang ; vai ! le cunoaștem destul de bine. Ah ! continuă ea cu un ton dureros, poate e alt motiv, care te pune pe gânduri, frate, mi-e teamă că nu-l găsești demn pe fiul meu, de domnișoara de Rostang.

Mi-arfi rușine, mie, un Rostang, să am o asemenea idee.

— Domnul viconte e poate legat de o promisiune anterioară ? întrebă abatele Sebastian.

— Nu, nicidecum.

— Atunci nu ne refuza sprijinul dumitale, domnule viconte, zise marchizul.

— Dacă sunt aici, domnilor, e pentru că vreau să fiu solositor, dar ceea ce-mi cere doamna contesă e grav și cere reflexie. De altminteri contele nu știe nimic de proiectele doamnei contese și se poate opune ; eu n-aș putea, în tot cazul, să consimt la această unire decât dacă contele de Rostang ar iubi-o pe fata mea.

— Așa înțeleg și eu, răspunse contesa, o va iubi, inima mi-o spune. E vorba numai ca Leona să-l vrea și să fie cu noi. Domnule viconte, vrem să-l mântuim pe fiul meu, onoarea noastră, cu ajutorul scumpei Leona, vom reuși.

— O să consimtă ea ? obiectă marchizul.

— De ce n-ar voi a fi cu noi domnișoara de Rostang ? zise contesa pentru a se opune ar trebui ca inima ei să fie deja inclinată către altcineva.

— Nu ! o cunosc destul pe fata mea, zise domnul de Rostang, pentru a putea afirma că inima ei e cu totul liberă.

— Deci ne-am înțeles, reluă contesa, dumneata o vei preveni pe scumpă Leona, îi vei spune ce așteptăm de la ea ! Ah ! mai bine decât mine îi vei putea vorbi de Gaston fără să o lași să ghicească sinistra realitate.

A doua zi, vicecontele de Rostang avu o con vorbire foarte lungă cu fata sa. Din primele vorbe relative la proiectele contesei, el observă tulburarea Leonei. Totuși el crezut de cuvîntă a-i explică planul doamnei de Rostang, a-i descrie situația, păzindu-se însă bine de a scoate din umbră pe doamna de Hautefort. El îi înfățișă numai pe Gaston târât de tineri stricați în excese, devorat de urâta pasiune a jocului, trăind departe de mama sa care nu mai avea nici o autoritate asupra-i și înaintând cu pași repezi către ruină și dezonoare. Trebuia dar readus în familie, la datoriile sale de fiu, de om și de cetățean și era în stare a începe actul de devotament de care depindea fericirea și onoarea familiei. Astfel îi vor-

bea tatăl ei de Gaston și ea se gândeau în același timp la altul.

— De altminteri, continuă vicantele, deoarece nu înțeleg prin căsătorie decât unirea intimă a două suflete, a două inimi, ne-am învoit că n-aș consumați decât dacă v-ați iubi, altfel aş repinge această căsătorie.

— Îți mulțumesc, scumpul meu tată, strigă Leona

— Dar acum nu știm nimic, relua zâmbind, trebuie să-l vezi mai întâi pe vărul tău, să vorbești cu el...

— Mi-e teamă că n-am să-l iubesc niciodată, mormură Leona roșind.

Domnul de Rostang tresări și o privi pe fata sa cu surprindere.

— Cu ce ton îmi zici asta ! zise el.

Și cu un ochi scrutător el căuta să citească gândurile fetei sale. După un moment de tăcere, el relua cu o voce blândă și mângâietoare

— Leona, ai vreun secret față de tatăl tău ?

— Nu, dacă aş avea și l-aș încredința, dar când îmi vorbești de căsătorie, nu știu ce se petrece în mine, nu e numele vărului meu care vibrează în inima mea...

— Destul, nu mai spune nimic... nu e grabă.

— Îți mulțumesc tată.

Și strângând-o la piept el își zise, la o parte

— E vina mea.

Chiar în acea zi el scrise lui Emanuel Darcet. Îi reînoia asigurările de prietenie și simpatie, dar, pentru un motiv pe care nu i-l putea comunica, îl ruga să nu vină la hotelul de Rostang. Pentru a-i da o nouă probă de încredere, el îl însărcină să facă cercetări despre ce fusese doamna Cista de Hautefort înainte de a deveni amanta contelui de Rostang. Dacă ar reuși să afle ceva, îl ruga să-l înștiințeze imediat printr-o scrisoare sau mai bine să comunice informațiile dobândite domnului conte d'Agghiera.

Citind scrisoarea vicontelui de Rostang, Emanuel încercă o dureroasă emoție. El ceruse concediu numai pentru a o putea vedea, din când în când, pe domnișoara Leona. I se răpea această fericire. El se silea a ghici motivul care îi închidea intrarea în hotelul de Rostang, dar nu reuși. Scrisoarea cea foarte prietenoasă a domnului

lui de Rostang nu-i deslușea nimic. Trebuia să se resemneze. Atunci, el nu se mai gândi decât a da tatălui Leonei o nouă probă de devotament, ocupându-se de doamna de Hautefort.

După ce cugetă un moment, strigă deodată
— Dacă ar fi chiar ea !

XXVII Inima Cistei

Emanuel Darcet bănui adevărul, dar atâta nu ajungea ; era nevoie să se convingă. Pentru acest scop era necesar să o vadă pe doamna de Hautefort. Îmbrăcat civil, pentru a nu atrage atât atenția, cât dacă purta uniforma, el se puse la pândă în apropiere de hotelul Cistei.

Sigură că n-ar fi vizitată de Gaston, care era bolnav, Cista, profita de libertatea ei pentru a urmări în liniște lupta sa împotriva Imperiei. Ea tocmai plecase de aesa când Emanuel Darcet o pândeau să o vadă ieșind și nici nu-i trecăea prin gând că putea tocmai să intre ; de aceea el nu băgă mai întâi de seamă o trăsură ce venea de departe. Dar când trăsura se opri tocmai înaintea porții hotelului și vizitul strigă „Poarta !“, el fu surprins. Cu riscul de a fi recunoscut, el străbătu strada și dintr-o săritură fu înaintea cailor, care cât pe-aci erau să-l trântească, intrând în curtea hotelului. Cista, care văzuse cum acei cai erau să calce pe un om, scoase un țipăt de groază și scoase capul pe fereastra portierei. Poate din cauza tulburării sale, ea nu-l recunoșcu pe Emanuel ; dar acesta o văzuse, el nu se mai îndoia : doamna de Hautefort era Luisa Maubert. Poarta se închise.

— Mizerabila ! murmură Emanuel, are hotel, echipaj ; astea toate plătesc rușinea ei ! Trăiește în mijlocul luxului, e acoperită de mătase și dantele... Si mama sa, și sora sa, și fratele său ! Ce s-au făcut ei ?...

El vrăia tocmai să plece, când un nou echipaj se opri în fața lui, la poarta Cistei.

— E pe semne domnul conte de Rostang, se gândi el Nu-mi mai pare rău... e nepotul domnului viconte de Rostang... Nu, nu-l urăsc... și plâng pe amândoi...

Un Tânăr foarte frumos, elegant, coborî din cupeu.

— Iată, nu e domnul de Rostang, își zise Emanuel. trebuie să-i știu numele acestui om...

Acesta intrase în hotel ; vizitîul rămase pe capră, iar feciorul se plimba pe trotuar. Emanuel putu recunoaște în marca trăsurii o coroană de conte. El se apropie și se făcu că admiră caii..

— Ce frumoști cai ! zise el feciorului.

— Domnului îi plac caii ? zise servitorul zâmbind.

— Foarte mult, mai cu seamă aşa de frumoși ca ăștia !...

— Sunt frumoși, într-adevăr, englezesti curați.

— Ai cui sunt ?

— Ai domnului conte d'Agghierra.

— Domnul conte d'Agghierra ! strigă Emanuel. El e cel care a intrat în această casă ?

— El însuși. Îl cunoști ?

— Nu. Dar am să-i comunic ceva grabnic și în loc i merg la dânsul, în strada Courcelles, am să-l aştept mai bine aici...

— O să iásă numaidecât, căci a dat vizitîului ordin să nu se depărteze.

Intrând în hotel, contele d'Agghierra dădu de Elisabeta care nu fu mai puțin mirată decât fostul ei stăpân de această întâlnire neașteptată.

— Îmi pare bine că te văd, Elisabeta, zise contele, precum se, vede ești în serviciul doamnei Hautefort.

— Da, domnule conte, răspunse ea, am avut noroc să găsesc un loc bun.

— Îmi pare bine și mie.

— Mulțumesc domnului conte. Vine la stăpâna mea domnul conte ?

— Da, dacă vrea să mă primească.

— O să te primească, negreșit, domnule conte, e acasă, acum a venit.

— Convinge-o să mă primească, căci doamna de Hautefort nu mă cunoaște.

— Ba te cunoaște bine, deși nu te-a văzut, domnule conte.

— Ah, da ! știe că sunt prietenul contelui de Rostang.

Oh ! contele de Rostang ! zise camerista cu un ton ciudat, care îl miră pe Marcel.

Apoi, coborând glasul, ea șopti cu un gest de mister

— Pentru ca stăpâna mea să te primească, zise ea, e un alt motiv.

— Un alt motiv ! repetă contele mirat.

— De câtva timp, ea nu se gândește decât la dumneata, la sora dumitale, la Zitella și la domnul d'Orca.

— Serios !... Și pentru ce ?

— Åsta e secretul ei... domnule conte. Oh ! stăpâna mea e o femeie ciudată. Dar, te rog, nu-i vorbi de cele ce ți-am spus, nu m-ar ierta niciodată.

— Ceea ce-mi spui mă pune pe gânduri, Elisabet ; asta e ciudat ; cu ce scop se ocupă ea de mine, de sora mea, de prietenii mei, cu ce scop ?

— Cu scopul de a vă folosi, da, domnule conte, pentru a-și face plăcerea de a vă apăra, a vă proteja, fără să o știți.

— Să ne apere, să ne protejeze ! exclamă Marcel.

— Da, domnule conte, și eu, în serviciul doamnei de Hautefort, servesc, dar tot pe vicontele de Brogni.

— Deslușește-mă Elisabet.

— Zilele trecute, domnul conte a primit o scrisoare care-l sfătuia să se ferească de dușmani ?

— Da, am primit una.

— Stăpâna mea a scris-o. Domnul conte și iubiții săi au doi dușmani grozavi, neîmpăcați Imperia, fosta amantă a contelui de Rostang și un italian, un oarecare Bartholomeo...

Marcel se cutremură.

— Dușmani de moarte, murmură el. Sunt oare în Paris ?

— Da, domnule conte, de câteva luni, pândind ocazia de a te lovi.

— Nu vor îndrăzni, mizerabilii !

Elisabeta dădu din cap.

— O ! ar fi făcut-o deja, zise ea, dacă n-ar fi doamna de Hautefort la mijloc.

— Așadar, relua contele, agitat de sentimente diferite și contradictorii, cum îmi ziceai, doamna de Hautefort

ne apără, ne protejează, dar de unde acest interes ce nu arată?

— Am avut onoarea a spune domnului conte că aici e secretul ei. Nu știu totul, nu pot să vă spun, dar ceea ce știu e că stăpâna mea pândește toate mișcările inamicilor dumneavoastră și parează toate loviturile. Am crezut de datoria mea a spune acăstea domnului conte, pentru că nu știu scopul vizitei domniei sale și ca să o poată judeca mai bine pe doamna de Hautefort.

— Îți mulțumesc, Elisabet, și consider astfel destăinuirile dumitale și nicidcum ca trădare, îți mulțumesc.

— E poate o trădare, domnule conte, dar deoarece nu face rău stăpânei mele; nu-mi pare rău că am comis-o. Rog totuși pe domnul conte să nu zică doamnei Hautefort ce i-am comunicat.

— Ti-o făgăduiesc, Elisabet.

Confagenta se transformă deodată în servitoare, zicând

— Am să anunț doamnei Hautefort vizita contelui d'Agghiera.

După un moment, Elisabeta îl introduce pe Marcel în camera Cistei. Tânăra femeie avusese timpul ca să-și schimbe costumul ea își pusese o frumoasă rochie, de un albastru deschis, elegantă și grăioasă, care-i sedea de minune. La intrarea contelui, ea se sculă și înaintă către dânsul înclinându-se. Obrajii îi erau palizi și contele o observă că tremură.

Cista nu fusese poate niciodată aşa de emoționată.

Desigur, vizita contelui d'Agghiera nu era un lucru obișnuit. Negreșit, o chestiune serioasă îl aducea la ea. Ea aflase de la feciorul lui Gaston o parte din cele petrecute în hotelul de Rostang și știa că contele d'Agghiera fusese nevoit a dojeni purtarea amicului său. Fără îndoială, el venea la dânsa în numele familiei de Rostang. Voia oare și el să încerce a-i răpi victimă? Ce i-ar oferi? Venea poate și el ca notarul, să facă o tocmeală umiliatoare pentru dânsa. Ce voia să-i spună?

Toate aceste întrebări ce-i cutreierau creierii, o făcură să tremure de frică și neliniște. Ar fi putut să nu-l primească. Dar a închide uşa contelui d'Agghiera, unul din cele patru persoane care ocupau toată viața ei,

pe care îl respecta mai presus decât orice în lume, se putea ? Nici nu se gândeau la aceasta. Ș-apoi, nu făcea ea un pas către Leon d'Orca, iubirea ei, pasiunea ei, primindu-l și vorbind cu amicul lui ? Oh ! dacă mi-ar vorbi de d'Orca, aş fi în stare să-mi trădeze secretul.

La rândul său, cu toată energia sa, Marcel era tulburat. El se așteptase să o vadă pe Cista și pregătise ce avea să-i spună, dar cele ce aflase de la Elisabeta îl punneau în încurcătură. Vederea tinerei femei, care se potrivea aşa de puțin cu monstrul ce i se zugrăvise, pe care și-l închipuise el însuși, îl zăpăcise și mai mult. Se aștepta să vadă una din acele femei care, fără voie, căutând chiar a se ascunde, trădează ce sunt și, în locul unei asemenea femei, el întâlni o fată, o copilă aproape, timidă, modestă, cu apucături decente, cu privirea limpede și cu față senină, semnele distinctive ale onestității și innocencei.

Cista îi prezintă un fotoliu și se așeză și ea.

— Doamnă, zise Marcel, sunt fericit că ai binevoit să-mi acorzi un moment, ți-ai adus aminte că sunt amicul contelui de Rostang și desigur acestei împrejurări dătorez favoarea de a fi în fața dumitale.

— Mi-am adus într-adevăr aminte, domnule conte, răspunse ea, dar, primindu-te, am vrut mai mult să mă arăt demnă de onoarea ce-mi faci.

— De altminteri, relua Marcel, numai ca amic al lui Gaston mi-am permis a mă prezenta la dumneata.

Cista se înclină.

— Trebuie să știi, continuă Marcel, că Gaston e bolnav la pat.

— Da, domnul de Rostang m-a încunoștiințat.

— Ți-a vorbit vreodată de mine domnul Gaston ?

— Foarte rar, domnule conte.

— Regret, căci ți-ar fi spus că-i sunt foarte bun prieten.

— Domnul Rostang a putut uita acest lucru, dar alții mi l-au spus.

— Atunci, doamnă, nu te vei mira de demersul ce-l fac astăzi. Am de îndeplinit o misiune foarte grea, foarte delicată.

— Amicul meu, contele de Rostang, e într-o situație dificilă, doamnă, aş putea chiar adăuga că e într-o mare primejdie.

— Mă sperii, domnule conte, mi s-a vorbit de o slabiciune.

— Oh ! nu e vorba de o simplă indispoziție, ci de un rău mai grav. Era mai mult de un an de când nu-l văzusem pe Gaston și acum trei zile ne-am întâlnit la mama sa. Ei bine ! cu greu l-am putut recunoaște pe veselul meu prieten de altădată. Conte de Rostang nu e decât fantoma lui. Si știi ce am aflat ? Am aflat cu durere că domnul de Rostang a pierdut orice sentiment de bună-cuvîntă, că e un jucător pasionat, că trăiește în desfrânări, că nu mai ascultă vocea rațiunii, a onoarei sale, am aflat, în sfârșit, că domnul conte de Rostang se întoarce, în toate zilele, acasă beat mort și că în asemenea stare a insultat-o pe mamă-sa. Așa că aveam dreptate spunând că Gaston e într-o situație groaznică și că se află într-o mare primejdie... Oh ! da, răul e teribil și dacă cei ce-l iubesc nu-i dau o mâna de ajutor, nenorocitul e pierdut ! Sunt prietenul lui, doamnă și mi-am spus că trebuie să-l opresc cu orice preț la marginea prăpastiei. Vreau să-l scap, doamnă, vrei să mă ajută, spune-mi, vrei ?

-- Îmi atribui asupra contelui d-e Rostang o autoritate pe care nu o am, domnule conte.

— Bine. Dar permite-mi să-ți adresez o întrebare. Nu știai cele ce ți-am spus în privința lui Gaston ?

— Oricărui i-aș răspunde : nu. Dumitale, domnule conte, nu vreau să-ți mint. Toate câte mi-ai spus le știam.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate. Ai dreptate, da, să fim unul către altul...

Si spre a-ți dovedi că nu-ți ascund gândurile mele, am să-ți spun că înainte de a intra aici, aveam despre dumneata cea mai proastă părere.

— Si acum, domnule conte ?

— Nu știu încă să te judec, doamnă, dar în ochii mei nu mai ești aceeași femeie pe care mă gândeam s-o întâlnesc aici. Am venit cu idei preconcepute, nu le mai am...

Un fulger de bucurie străfulgeră privirea Cîstei.

— Ah ! reluă contele, nu depinde decât de dumneata de a-mi lăsa o impresie favorabilă, dar, dacă vrei, voi pleca de aici cu gânduri bune despre dumneata.

— Ce trebuie să fac pentru asta domnule conte ? întrebă ea.

— Oh ! un lucru foarte simplu, înapoiază-l pe contele de Rostang mamei sale, familiei sale.

— Nu-l țin legat cu lanț, replică ea cu vioiciune, e acasă la mama sa, nu o să merg să i-l răpesc din brațele contesei, să și-l țină, nu mă împotrivesc.

— Știi bine că îndată ce s-o însărișoși, cel dintâi lucru ce-l va face este a veni aici.

Ea tăcu, dar zâmbi cu un gest care însemna sunt sigură.

— Ne-am învoit să fim sinceri, să vorbim ca doi prieteni.

— Crezi oare, domnule conte, că am putea să-l împiedicăm pe domnul Rostang să vină aici ?

— Nu, negreșit, dar s-ar putea să nu fi acasă când vine el.

— Cu alte cuvinte, replică Cista cu energie, să părăsesc această locuință dăruită de contele de Rostang, să mă ascund apoi aşa de bine încât să nu mă mai poată găsi ? Am înțeles bine gândul dumitale, domnule conte ?

— Da, doamnă.

— Ești amicul domnului de Rostang ; pe drept sau pe nedrept, socotești că eu îi sunt funestă și apoi vrei să mă depărtezi de dânsul, să ne desparti ; înțeleg asta. Dar în calculul dumitale, domnule conte, te-ai gândit și la mine ? Ți-ai adus aminte de mine ? te-ai întrebat ce mă fac eu ?

— Da, doamnă, răsunse Marcel inclinându-se.

— Așadar, domnul conte d'Agghierra, a cărui bunătate, a cărui mărinime e cunoscută de toată lumea, își face o asemenea idee despre viitorul, despre existența unei femei... Orice ar fi, sunt la urma urmelor o femeie, ca toate femeile, am și eu suflet, inimă, inteligență... Ei bine ! fără șovăire, fără multă îndoială, vrei să sfărâmi o viață, să-mi sfâșii inima ! Domnule conte, sacrificiul

ce-mi ceri, e mai presus decât curajul meu ; nu trebuie să ceri de la o inimă mai mult decât îi este cu puțință să-ți dea.

— Doamnă, răsunse Marcel cu multă liniște, ți-am spus că vreau cu orice preț să-l vindec pe Gaston ; pentru el, pentru mama sa sunt aici. Ceeă ce-ți cer e poate un sacrificiu, dar e oare într-adevăr mai presus de curajul dumitael ? Spune-mi-o sincer, îți rănesc inima, îți distrug într-adevăr fericirea ?

— Nu te pricep, domnule conte răsunse Cista îndreptându-se cu mândrie.

— Iată, nu vrei să fii sinceră, zise Marcel zâmbind.

— Cum aşa ?

— Negreșit, căci fericirea dumitale nu e deloc amenințată, căci inima dumitale n-are a se teme de nici o durere.

— Explică-te, domnule conte.

— Nu căuta să mă înseli, doamnă ; ești bună, ai inimă nobilă, cinstită ; de ce să ascund calitățile ce le posezi ? Îmi ceri să mă explic. Ei bine ! iată ce voiam să-ți zic nu-l iubești pe Gaston...

— Domnule conte ! exclamă Cista.

— Îți repet, nu-l iubești pe contele de Rostang, continuă Marcel cu un ton convins.

Sub privirea lui, Cista își plecă ochii.

El reluă întinzând brațele către ea

— Aș putea chiar să adaug și n-ai îndrăzni să mă dezminți îl urăști !

Înaintea acestui om, care părea că îi citește în fundul inimii, Cista tresări și își plecă privirea.

— Să vedem, zise Marcel, ce ți-a făcut acest nenorocit conte de Rostang ? ce crimă a comis pentru a merita pedeapsa ce-i aplică ? Îl cunosc e usuratic, îngâmfat, vanitos, dar nu e rău... Te-a umilit, ți-a făcut rău, mult rău ; aşa trebuie să fie, deoarece, îmbogățită de dânsul, încărcată de daruri, cu toată supunerea și dragostea lui, tot nu l-ai putut ierta încă ! Fără să știi cât de departe ar fi putut merge, am înțeles, am ghicit răzbunarea dumitale !... Ce scop ai, deci ?...

Ah ! Judec după ceea ce am văzut deja, ceea ce vrei este ingrozitor ! Ceea ce vrei, doamnă, e mai mult decât moartea nenorocitului Gaston ; e înjosirea lui, degradarea lui completă. Mă infior gândindu-mă că beția îl duce la nebunie ! Si văzându-te aşa de Tânără și frumoasă, nu mai îndrăznesc să cred că acest fapt odios, că această crimă să fi fost născocită de dumneata ! Sunt dar în dumneata două femei, două ființe îngerul și demonul ? Atunci trebuie să-l ucizi pe cel din urmă și să lași în libertate îngerul. Crede-mă, doamnă, Dumnezeu nu te-a creat pentru răzbunare ; ţi-a dat viața pentru a iubi nu pentru a urî ; ura este sentimentul ființelor rele, perverse !...

Te rog, doamnă, în numele mamei dumitale, dacă mai există încă, în numele dulcilor credințe ale copilăriei, în numele lui Dumnezeu, pe care l-ai uitat desigur, oprește-te, nu merge mai departe... Înapoiază-l pe Gaston lumii, familiei sale ; și dacă nu pentru dânsul, obiect al mâniei și disprețului dumitale, fă-o pentru mama sa, cea mai bună, cea mai onorată, cea mai sfântă femeie !

— Mama sa ! strigă Cista cu mânie, mama sa ! știi ce-a făcut ? Doamna contesă de Rostang a vrut să mă cumpere ca pe o marfă, ca pe un obiect... Notarul ei a venit aici din partea ei ca să-mi ofere un milion' !...

— Da, răspunse Mareel, un milion ! Si l-ai refuzat... L-ai refuzat fiindcă ai văzut în această ofertă o jignire, o insultă și fiindcă sentimentele de onestitate ce sunt în dumneata s-au revoltat. Dar, nu trebuie să-o acuзи pe doamna contesă de Rostang ; nu putea să te judece, fiindcă nu te cunoștea. Te-a insultat, e adevărat, o recunosc.

— Ei bine ! ascultă. Înaintea marchizului de Grand Rieux, tatăl ei, înaintea cununatului ei, vicontele de Rostang, înaintea unui respectabil preot din familia lor, ea m-a acuzat, pe mine, contele d'Agghierra ! ea mi-a aruncat insultă în față, m-a numit laș și infam !

— Pe dumneata ? domnule conte ! exclamă Cista.

— Da, pe mine. Ea m-a învinovățit de toate obrăznicile fiului ei ; ea a pretins că eu îl duceam la joc, să-l

ruinéz, în locuri disprețuite, pentru a-l pierde ; ca mă acuzat că-l fac să bea ca să-l târasc la tâmpenic, la deznoare !

Tânără femeie își ascundea fața în mâini.

— Ei bine ! continuă Marcel, durerea sa este aşa de mare, aşa de îngrozitoare, că am iertat-o, că am uitat injuriile sale, încât pentru dânsa am plâns mai mult decât pentru fiul ei. Am venit aici să te rog în numele acestei familii desperate, de a nu isprăvi, de a nu pierde pe ultimul ei reprezentant, pe contele de Rostang. Ah ! oricât de grave ar fi cuvintele de nemulțumire, de ură contra lui, oricât de mare ar fi răul ce ți-a făcut, nu găsești că e destul de pedepsit ? Vechii săi prietenii fug de dânsul, toate ușile i se închid și, cu toată averea lui, contele de Rostang n-ar găsi azi în tot Parisul o fată bine crescută care să-l vrea de bărbat.

Acum, doamnă, continuă Marcel, nu mai am nimic de adăugat, mă adresez inimii dumitale care e bună, onestității ce îți citesc în ochi, la toate nobilele sentimente ce se reflectă pe fața dumitale. Nu mă lăsa să plec fără un cuvânt bun ! Ah ! te implor, spune-mi că pot să o asigur pe doamna contesă de Rostang că va primi și vești bune.

Cista își înălță capul și arătă lui Marcel fața ei frumoasă scăldată în lacrimi.

— Domnule conte, zise ea cu o voce tremurând de emoție, m-ai făcut să plâng, dar pot să plâng înaintea dumitale, asta mă ușurează, îmi face bine. Dacă altcineva mi-ar fi vorbit ca dumneata, n-aș fi vrut să-l ascult. Vorbele dumitale mi-au pătruns în inimă și vor rămâne acolo întipărite. Îți-a fost milă de mine, te-ai adresat sufletului meu, mi-ai vorbit ca unei femei ! ca unei prietene, îți mulțumesc ! În câteva zile, mă vei cunoaște, sper, mai bine. Am nevoie să mă mai gândesc, domnule conte. Azi e marți ; duminică îți promit, vei putea da un răspuns doamnei contese de Rostang.

Contele se șculă și-i dădu mâna.

— Oh ! domnule conte, zise ea roșind.

— Mi-ai spus că ți-am vorbit ca unei prietene, rezluă el ; e mâna de prieten, sinceră și sigură, ceea ce îți

dau ; dacă mai târziu vei avea nevoie de contele d'Agghiera, nu ezita de a te adresa lui, adăugă el.

— Ah ! exclamă Cista la plecarea contelui, înțeleg de ce e iubit, iubit de toată lumea.

XXVIII Camera Leonei

În momentul când contele d'Agghiera se pregătea să se urce în trăsura sa, Emanuel înaintă către dânsul, cu pălăria în mână. Conte îl salută fără a putea însă să își stăpânească un moment de surprindere.

— Domnule conte, zise Tânărul, am onoarea de a fi cunoscut pe domnul viconte de Rostang, sunt autorizat de dânsul să vorbesc cu dumneata și, de aceea, mi-am luat libertatea de a te opri pe stradă.

— Poți să-mi spui numele dumitale, domnule ?

— Mă numesc Emanuel Darcet.

— Domnul viconte mi-a vorbit într-adevăr de dumneata.

— Am să-ți spun ceva în privința persoanei ce ai vizitat.

— Doamna de Hautefort ?

— Da, domnule.

În acest caz, domnule Darcet, urcă-te în trăsură, să putem vorbi mai liberi. Unde te dai jos ?

— E tot una, domnule conte.

— Acasă, zise Marcel vizituilui. În tot cazul, trăsura mea te poate duce acasăoricând. Acum putem vorbi în liniște, continuă Marcel — pe când trăsura mergea cu repeziciune — ce ai să-mi zici în privința doamnei de Hautefort ?

Doamna Hautefort este un nume inventat.

— Așa e. Ea nu este englezăică, ci, cum am cunoscut numai decât, este franțuzoaică.

— Și chiar pariziană, domnule conte.

— Tot ce se poate, n-are nimic străin într-ânsa ; dar de unde știi dumneata ?

— Cunosc familia ei, domnule conte, am fost chiar prietenul ei în copilărie.

— Asta e foarte important ! strigă Marcel. Deci, ea are încă părinți, frați și surori ?

— Din nenorocire pentru ea, tatăl ei a murit, dar are un frate, o soră, cred că mama ei mai trăiește, încă.

— Ce poziție au ?

— Când i-am văzut ultima oară, locuiau la Châtenay, într-o căsuță a lor proprie, aproape bogăți ; credeau și am crezut și eu că dânsii, că au fost scoși din adâncă lor mizerie printr-o colectă făcută printre oamenii ce se interesaseră de nenorocirea lor. O împrejurare m-a făcut să bănuiesc adevărul și acum sunt sigur că numai domnul conte de Rostang i-a ajutat.

— Cel puțin aceea care își dă numele de doamna de Hautefort nu i-a părăsit de tot pe ai săi.

— Și totuși, domnule conte, pentru toți cei ce au cunoscut-o ea a murit.

— A murit în inima lor, nu-i aşa ? pentru că o găsesc nedemnă de iertare, zise Marcel cu un ton ciudat.

— N-am vrut să zic asta, domnule conte, a murit fiindcă ei cred într-adevăr că nu mai există.

— Nu înțeleg, lămurește-mă.

— Nu ai auzit niciodată de numele Luisa Maubert ?

— Luisa Maubert ! Da, negreșit... Sora mea s-a interesat de ea... Îmi aduc ceva aminte... o mansardă, o bătrână bolnavă, o mizerie îngrozitoare, o fată foarte frumoasă...

Apoi, lovindu-se pe frunte, zise deodată

— Gaston, Gaston de Rostang ! prinsoarea ! Oh ! îmi aduc bine aminte... Așadar, doamna de Hautefort ?...

— Este Luiza Maubert, domnule conte.

— Ești sigur, domnule Darcey ?

— Foarte sigur. Ca toată lumea am crezut și eu în moartea, în sinuciderea Luisei Maubert... Toate jurnalele au relatat faptul ; se aruncase în Sena, corpul n-a fost găsit, dar hainele, o scrisoare care nu mai lăsa nici o îndoială asupra morții sale... ,

— Așa e, și sora mea a crezut.

— Pe vremea aceea eram soldat, în garnizoană la Paris. Într-o zi, când obținusem o permisie pentru o oră am trecut, din întâmplare, pe la operă, în momentul când ieșea lumea de la teatru ; — parizianului îi place

nu privesește ; m-am oprit ca și ceilalți în fața edificiului. Deodată o femeie Tânără, într-o toaletă superbă, îmi atrase privirea în momentul când se urca în trăsură. Fusesem ca și străpuns în inimă, recunoscând în această femeie pe Luisa Maubert și, în însătorul ei, pe contele Rostang. Scosei un țipăt. Trăsura plecă și eu rămăsei aproape un sfert de oră nemîșcat ca o statuie, ca încremenit, pe loc. Mai târziu, gândindu-mă mereu, ajunsem să mă conving că mă înșelasem și în cele din urmă nu mă mai îndoii că halucinasem. Ieri seară primii o scrisoare de la vicantele de Rostang. Mă ruga să dobândesc informații despre doamna de Hautefort, amanta nepotului său. Amintirea despre seara de la operă îmi veni deodată în minte și iar începui să mă îndoiesc. Am vrut să o văd pe această doamnă de Hautefort și am văzut-o.

— Și ai recunoscut-o ?...

— Da, e Luisa Maubert, domnule conte ; e ea ! Conte căzu pe gânduri.

— Oh ! mi se pare că pricep, ghicesc ! strigă el după un moment.

Ciudată ființă !... Alături de sentimente de afecțiune sublime, sentimente joasnice de ură... binele și răul împreună ! Care din două va birui ?

— Domnule Darcet, relua el, mulțumită descoperirii dumitale, ai făcut familiile de Rostang și chiar Luisei un serviciu nemăsurat. O să împiedicăm o mare nenorocire !... Nu pot să-ți spun mai mult. E vorba de un secret teribil, pe care nu pot să îți-l comunic. Deocamdată nu trebuie să se știe că doamna de Hautefort e Luisa Maubert. Trebuie să fim prudenti. Contez pe discreția dumitale chiar față de domnul conte de Rostang. Mâine ai să mergi la Chatenay.

— Asta voi am să fac și eu.

— Când te vei informa despre situația actuaă a familiei Maubert, vei veni să mă găsești. Vei fi bine venit la orice oră din zi sau din noapte. O să ne sfătuim și o să lucrăm împreună.

— Domnule conte, sunt la ordinele dumitale.

— Îți mulțumesc, zise Marcel întinzându-i mâna.
După un moment trăsura se opri.

— Am ajuns la mine acasă, zise Marcel; unde trebuie să te ducă trăsura?

— Îți mulțumesc, domnule conte, prefer să merg pe jos acasă.

Cei doi tineri se despărțiră strângându-și mâna.

Contele o găsi pe sora sa și pe Zitella în camera micii Leona. Așezate una în fața alteia, ele lucrau în tacere la o broderie. Leona era tot bolnavă, de o lună nu putuse ieși din casă. Mamele sale, cum le numea ea pe amândouă spre a fi aproape de dânsa, se obișnuiseră să lucreze în acea odaie. Se părea că ele nu puteau trăi altfel decât în acest spațiu îngust, unde suferea și gema plăpânda fetiță.

În ziua aceea, în urma unei crize violente, Leona adormise, dar doctorul crezu de cuviință că este bine să nu plece de lângă dânsa. Cu neliniște, el observă somnul agitat al sărmănei miciute. Din când în când cele două femei îl priveau și atunci el le zâmbea, spre a le liniști și a ascunde teama ce o avea. Sosirea lui Marcel nu le făcu să-și lase lucru, dar ele știau pentru ce plecase și amândouă îl întrebară cu privirile. Contele se așeză lângă ele și le povestii ce se petrecuse între el și Cista. Totuși, temându-se să n-o măhnească mult pe Fernanda, el nu le spuse adevăratul nume al doamnei de Hautefort, dar nu le ascunse cele povestite de Elisabeta.

— Deci, după cele ce spui, vom rămâne datoare acestei femei. Pentru ce ne apără contra dușmanilor? Cu ce scop? Care e motivul ce o împinge la asta?

— Nu vreau să te îndemn, zise Fernanda lui Marcel, a te arăta nerecunoscător, dar conduită acestei femei e de neînțeles. Nu văd ce interes ar avea să ne protejeze. Îmi vine să cred că se apără singură contra Imperiei.

Marcel dădu din cap.

— E un mister, răspunse el. Elisabeta zicea „ăsta e secretul stăpânei mele.“ Care este acest secret? Căutând bine, îl voi afla poate, dar acum mă preocupă alte lucruri. Totuși nu sunt de părere ta, Fernanda, doamna

de Hautefort n-are a se apăra în contra Imperiei căreia nici prin gând nu-i trece a o ataca.

— De ce ia parte cu noi, fără să o știm, contra dușmanilor noștri ?

— Uii iar că e un secret al ei.

— Acest secret trebuie să-l cunoască Elisabeta.

— Se poate ; dar în acest caz, dânsa n-a crezut de cuviință să-mi spună.

— Eu, zise Zitella, care rămăsese visătoare câteva momente, eu nu văd decât o explicație pentru conduită doamnei Cista.

— Ei bine ! draga mea, ia spune-mi și părerea ta.

— Ceea ce face pentru noi doamna de Hautefort, e un fel de devotament, nu e aşa ?

— Da, scumpa mea, răsunse contele.

— În acest caz, amorul singur putând fi motivul acestui devotament, conchid că doamna Cista e îndrăgostită.

— E un drept ce-l are și ea ca toate femeile.

— Dar, deoarece îl urăște pe contele de Rostang, e sigur că iubește pe altcineva.

— Nu mă gândeam la asta, răsunse Marcel zâmbind.

— Marcel, pe tine te iubește !

— Asta e și mai bună, replică el râzând.

— Marcel, nu vreau să te mai duci la femeia asta.

— Geloaso, zise contele amenințând-o cu degetul, știi bine că nu te iubesc decât pe tine.

— Da, dar vreau să te iubesc numai eu, să te admir doar eu ; mi se pare că dacă te-ar iubi acea femeie, mi-ar răpi jumătate din fericirea mea.

— În tot cazul, nu te poți teme în această privință din partea doamnei Cista, care nu mă cunoștea decât după nume și care nu m-a văzut decât azi pentru întâia dată ; te îngrijești degeaba.

— Iartă-mă, ai dreptate, dar sunt aşa de fericită, încât uneori mi-e frică...

— Că...

— Că te-aș putea pierde, răsunse ea întinzându-i mâna.

Un adânc oftat, ce scăpă din pieptul Fernandei, le atrase atenția. Fernanda plângea.

— Sora mea, zise Zitella îmbrățișând-o, ce ai, ce sunt aceste lacrimi ?

Fernanda izbucni în lacrimi fără a răspunde.

— Ah ! nu vreau să te văd suferind astfel, zise Zitella, îmbrățișând-o din nou ; scumpă Fernanda, sărmană inimă zdrobită... eu știu de ce plângi, ești și tu geloasă...

Contele înclină capul.

Vorbele Zitellei, rechemară pe Fernanda la realitate.

Ei îi fu rușine de slăbiciunea ce o cuprinsese.

— Geloasă ! zise ea cu măhnire, și pentru ce. Dumnezeule ! și pe cine aş fi geloasă ? Iubesc eu pe cineva ? pot eu să iubesc ?

— Te-am ghicit ; te-ai gândit că doamna de Hautefort îl iubește pe d'Orca.

— D'Orca ! de ce-mi vorbești despre dânsul ?... Te înșeli... te asigur...

— Fernanda, iubita mea, te-ai trădat ; dar acest secret nu-l cunosc de azi, îl știam de mult.

Fernanda oftă adânc.

— Dar eu nu gândesc ca tine, reluă Zitella. Tu te crezi condamnată să suferi și eu îți spun că Dumnezeu nu te va părăsi... iubește fără frică și fără rușine, Fernanda, iubește și speră. Iubirea unei femei oneste e totdeauna sfântă. Vrei să-ți spun cum am înțeles că ai fost geloasă pe doamna de Hautefort ?

— Ah ! ești fără milă ! strigă Fernanda.

— Nu înțelegi că vreau să te mângâi, să-ți dau curaj ? Alaltăieri, domnul d'Orca plecase de lângă noi ; amândouă ne-am așezat la fereastră pentru a-l vedea ieșind. Pe stradă, staționa o trăsură. În acea trăsură era o femeie acoperită cu un voal des ; în momentul când poarta se închidea, ea scoase capul afară și ridică voalul pentru a-l vedea pe amicul nostru. Fără îndoială, ea îl aștepta. Ca și tine, am surprins privirea-i pasionată. Atunci te-am privit... tremurai, erai palidă și lacrimile te înecau. Crezi oare că acea femeie este doamna de Hautefort ?

— Da, își zise în sine contele, iată secretul Cistei.

— Lasă-mă, lasă-mă în durerea mea, murmură Fernanda obosită. N-avem aceeași stea!... Oh! ce slăbițiune, ce inimă! N-am putut suferi în tăcere, și trebuie să-i chinuiesc și pe alții cu durerea mea, să nelinișteșc, să măhnesc pe cei ce mă iubesc!...

Ei bine! o dată ce ai ghicit acest secret, pe care îl credeam îngropat în fundul inimii mele, nu mă mai ascund, da, îl iubesc pe d'Orca; dragostea lui m-a urmărit pretutindeni; nici călugăriță nu l-am putut uita; în mănăstire, Dumnezeu nu l-a putut alunga din inima mea. Am fost logodnica lui, aveam dreptul de a-l iubi; după nenorocire, am vrut să-l uit... n-am putut... Ah! cine va mai voi să mă scape de disperare, cunoscând rușinea mea!...

— Ei și eu, răsunse în spatele lor o voce sonoră, aceea a lui d'Orca. Sosise tocmai atunci și stătea pe pragul ușii. Fernanda scoase un țipăt de groază și își ascunse fața în mâini. D'Orca se apropiie de dânsa și, îngenunchind, îi luă mâna și o duse la buze.

— Te-am auzit Fernanda, zise el, iartă-mă; am intrat incetisoară nu spre a te surprinde, ci pentru a nu deștepta pe Leona. Fiindcă te-am auzit, lasă-mă să-ți răspund. Înainte de nenorocire, Fernanda, te iubeam, te iubesc și acum, poate mai mult, te-am iubit totdeauna. Am vrut să respect voința ta, am împărtășit durerea ta, am ascuns ca și tine, acest amor, care mă chinuia, dar care-mi dădea curajul de a trăi. Astăzi, Fernanda, continuă d'Orca sculându-se și întorcându-se către Marcel, cel contelui d'Agghierra, amicului meu, fratelui meu, promisiunea ce mi-a dat.

— Eu, femeia sa! exclamă Fernanda, Dumnezeule! e adevărat? nu e un vis?

— Nu, nu e un vis, răsunse Zitella. Ai suferit destul ca să ai dreptul să fi fericită.

— Domnule conte d'Agghierra, zise d'Orca cu un ton grav, am onoarea a-ți cere pentru a doua oară, mâna Fernandei d'Agghierra.

— Scumpe Petrozzi, nobilul meu prieten, răsunse Marcel mișcat, ești fratele meu de multă vreme, o ști bine, spune surorii mele să-ți răspundă. D'Orca o privi pe Fernanda. În acest moment Leona se deșteptă și

șopti mamă. Fernanda tresări și cu o mișcare iute alergă către patul bolnavei.

— Fernanda, nu-mi răspunzi ? zise d'Orca cu mâinire.

— Răspunsul meu !... răspunsul meu ! strigă ea disperată, îl știi. Uită-mă, domnule Petrozzi, uită pe nenorocita Fernanda, ea aparține Leonei, copilei sale.

Marcel strânse în tăcere mâna lui d'Orca.

— Fernanda are dreptate, zise doctorul Zitellei care rămăsesese înmărmurită. Ea nu se poate gândi la bucuriile lumești în fața unui mormânt ce se deschide.

— Leona ?...

— Nu mai are decât două zile de trăit.

Zitella, se aruncă pe scaun, izbucnind în lacrimi durerea îi sfâșia inima.

XXIX Doctorul Coendoza .

Leona de Rostang, cedând stăruințelor tatălui ei, răsfățărilor mătușii sale și rugăciunilor abatului Sebastian, consimți a juca alături de vărul ei rolul ce i se cerea. Ea plânsese și se rugase mereu împotrivindu-se, la urmă însă ca se decise la acest sacrificiu. Era din familia Rostang și i se vorbise de onoare și de datorie. Înăbușindu-și lacrimile, străpânindu-și inima și rechemând zâmbetul pe buze, ea se arăta amabilă, gingășă, grațioasă lui Gaston. Contesa începu să spere.

Totuși văzând-o pe acea copilă fermecătoare lângă fiul ei, îmbătrânit înainte de vreme, vestejit de patimi, purtând pe frunte stigmatul viciului, ea se cutremură și simțea o adâncă durere cuprinzându-i inima. Ea se întreba cu groază dacă nu făcea un rău, o nedreptate. Și, ca și doamna de Rostang, cugetau și ceilalți. Ei nu puteau vedea în această fată pe care voiau să o facă contesa de Rostang decât o victimă !

Intr-o dimineață, sămbătă, la ora prânzului, când Gaston era așteptat la masă, contesa fu anunțată că fiul ei nu era acasă. Reînsănătoșit, fără a spune nimic, fără a o preveni pe mama sa, Gaston se îmbrăcă și se urcă în trăsură pentru a merge la Cista. Contesa păli, scoase

un adânc oftat și aruncă o privire dezolată asupra tatălui și cununatului său. Aceștia plecară capul ; ei înțeleseră.

— E pierdut ! e pierdut ! murmură sărmâna mamă disperată.

Gaston ajunse la Cista pe la unsprezece.

El nu găsi acasă decât pe bucătăreasă.

— Doamna a plecat, îi zice aceasta.

— Așa de devreme ? zise el contrariat, când vine ?

— Nu mi-a spus, nu știu !

— Și Elisabeta ?

— Nu e nici ea acasă.

Gaston bătu din picior de mânie.

— Dacă domnul conte poftește să prânzească așteptând-o pe doamna... zise bucătăreasa.

— Nu, răspunse el, am să mă întorc mai târziu.

În loc să meargă acasă el se îndreptă către bulevard. Lăsa apoi trăsura și intră într-un restaurant unde speră să găsească o petrecere.

Chiar a doua zi după ce-l văzuse pe Carlos, Cista socoti că trebuie urgent să facă o vizită în casa de sănătate a doctorului Coendoza, cu scopul de a-l pune la curent cu intențiile Imperiei și a-l îndemna să se ferească de tentativele ei. Dar spre a-fi admisă să vadă pe vreun bolnav, trebuia, cum o prevenise Carlos, o scrisoare către doctorul Coendoza. Cum să și-o procure ? Ea își aduse aminte de d'Ormesson, candidat la diplomație, pe care îl văzuse și îl promise la dansa, și a cărui adresă o cunoștea. În calitatea sa de viitor secretar de ambasadă, d'Ormesson îi putea fi de folos în acea împrejurare. Ea îi scrise, rugându-l să-i obțină scrisoare călduroasă de recomandație către doctorul Coendoza. Pentru motive particulare, pe care nu putea să le comunice, ea ținea ca scrisoarea să fie din partea consulului brazilian din Paris.

D'Ormesson, lipsind din oraș atunci, nu primi scrisoarea decât la întoarcere, după patru zile. Ea nu mai putea de nerăbdare, când în sfârșit sosi răspunsul lui d'Ormesson.

D'Ormesson îi răspunse la scrisoarea ei

„Voi căuta să-l văd pe consul azi, îi scria el ; îndată ce voi obține scrisoarea ce-mi ceri, voi avea onoarea să ţi-o aduc singur“.

— Numai să nu fie prea târziu ! murmură ea.

Trecură încă două zile.

Nerăbdarea ei era la culme ; i se părea că umblă pe cărbuni aprinși.

— Dacă nu primesc nici azi scrisoarea, își zise ea, mâine merg orișicum la Saint-Mandé... Cu orice preț trebuie să dau cu ochi de acest doctor aşa de scump la vedere, trebuie să-l previn !

Era vineri. Ea aștepta toată ziua ca pe ghimpi. D'Ormesson nu se arătă. Se gândi să meargă la el, dar apoi renunță la această idee. A doua zi pe la nouă, ea încă aștepta. Puțin înainte de ceasurile zece, i se anunță vizita unui funcționar al consulatului de Brazilia. Ea scoase un țipăt de bucurie și-l primi imediat pe Tânărul brazilian.

— Doamnă, îi zise el, abia ieri seară a putut să-l vadă domnul d'Ormesson pe consul. Ei au crezut că ar fi mai nemerit, în loc de a-ți da o scrisoare pentru doctorul Coendoza, să-i fii prezentată prinț-unul din secretarii ambasadei, prin mine, doamnă.

— E multă osteneală, domnule, zise Cista, și nu știu cum...

— Nu e nici o osteneală, doamnă, căci trebuia să-l văd și eu din partea consulatului pe doctorul Coendoza.

— Sunt fericită de această ocazie, domnule. La ce oră ?

— Dacă doriți, doamnă, vă aștepț.

Cista îl chemă pe fecior.

— Pune caii numai decât la trăsură, îi zise ea. Apoi chemă pe Jenny și intră în odaia sa. În mai puțin de douăzeci de minute, ea fu gata. Se dădu jos împreună cu secretarul și se urcă în trăsură.

În momentul când contele de Rostang întreba de Cista, Tânăra femeie intra în casa doctorul Coendoza. Secretarul era cunoscut, căci abia se anunță și fu primit.

— Domnule doctor, zise brazilianul, am onoarea de a-ți prezenta pe doamna de Hautefort, care dorește să aibă cu dumneata o con vorbire particulară și pe care domnul consul îl-o recomandă cu deosebire. Doctorul o salută cu politețe.

— Consulul m-a însărcinat de asemenea să-ți comunic ceva, domnule doctor, reluat secretarul, și dacă permiteți, doamnă, voi împlini mai întâi misiunea mea pentru ca doctorul să poată la urmă să fie mai liniștit cu dumneata.

— Bucuros, domnule, zise Cista; mă retrag.

— Oh! poți să stai, doamnă, ceea ce am de spus domnului doctor nu te va interesa poate, dar poți să asculti.

— Domnule doctor, continuă secretarul, la Rio de Janeiro e acum nu avocat francez, însărcinat să facă cercetări în privința unui bogat și nobil brazilian, care a dispărut, sunt vreo 12 ani de atunci. Acest avocat este, precum se vede, mandatarul familiei compatriotului nostru dispărut. El s-a adresat guvernului nostru, căci e vorba de o succesiune imensă, pusă sub sechestrul. Ministrului noștri i-au promis sprijinul lor, și o circulară a ministrului nostru de externe a fost adresată tuturor consulilor din Brazilia, să reînceapă cercetările în mod serios. Între internii dumitale e un brazilian; consulul a crezut că ar trebui să ne asigurăm dacă acest nenorocit nu e compatriotul pe care-l căutăm.

— Vorbele dumitale îmi pricinuiesc cea mai mare surprindere, răspunse doctorul, căci consulul trebuie să știe că acest brazilian nu mai e la mine, deoarece în urma unui ordin al lui propriu, l-am înapoiat familiei sale. Deci, el cunoaște foarte bine numele acestui nenorocit. Cista ascultase cu răbdare, dar cu o anume curiozitate lacomă; vorbele doctorului împinseră la culme agitația sa.

— Domnilor, zise ea tremurând, scuzați-mi libertatea ce-mi iau, dar nu mai pot să tac; presimțiri îngrozitoare mă chinuiesc... Nu vorbiți de marchizul de Vrandez?

— Da, doamnă, răspunse secretarul.

Tânăra femeie se făcu albă ca varul.

— Ah ! strigă ea, sculându-se, am venit prea târziu, prea târziu ! Marchizul a fost smuls din casa asta, răpit... am vrut să preîntâmpin răul, dar acum s-a făcut, s-a dus ! Domnule doctor, continuă ea cu disperare, și eu veneam să-ți vorbesc de marchizul de Varandez și acum nu mai e aici... Dumnezeule ! Dumnezeule ! ce nenorocire !... Ea căzu sleită pe un scaun. Doctorul însuși era agitat; el deschidea ochii mari ; nu pricepea.

— Așadar, reluă secretarul, adresându-se doctorului, s-a stabilit că pacientul era marchizul de Varandez ?

— Ruda sa, baroana de Caudal, l-a recunoscut.

— O falsă baroană, exclamă Cista. Marchizul de Varandez n-are decât o rudă, pe fata sa, domnișoara Nera de Varandez. Și tocmai dușmanei de moarte a domnișoarei de Varandez a fost predat tatăl ei.. Oh ! e grozav !

— Da, toate astea par foarte grave, murmură secretarul, care, singur, nu-și pierdu cumpătul... Dar, continuă el, să procedăm în regulă ; de când nu mai e marchizul de Varandez la dumneata, domnule doctor ?

— De două zile.

— A venit chiar baroana de Caudal să-l ia ?

— Da, ea însăși însotită de un preot, unchiul ei.

— Da, zise Cista, Bartholomeo, celălat dușman al Nerei, un mizerabil care se ascunde sub haină de preot, pe care n-are dreptul să o poarte.

— Mi-a dat un ordin al consulului, răspunse doctorul.

— Din nenorocire, domnule doctor, consulul n-a semnat și n-a dat nici un ordin de felul acesta.

— Dar ordinul îl am aici, iată-l, strigă doctorul ingrozit. El luă dosarul omului florilor și-l puse în mâna secretarului.

— Iacă, zise el, asta e întâia bucată, citește.

La prima vedere, hârtia era în regulă, era cu marca și sigilul consulatului.

— Această hârtie e din biroul nostru, zise secretarul.

Apoi, dând din cap

— Numai, a fost sustrasă. De cine ? Cum ? Trebuie cercetat. Acest ordin n-a fost la consulat și nu e iscălit de consul. Eram sigur, căci toate actele trec prin mâna

mea înainte de a fi înaintat consulului ca să le semneze. Astă, domnule doctor, e opera vreunui falsificator.

— Fals ! acest ordin fals ! strigă nenorocitul doctor cu disperare ; sunt dezonorat, pierdut !... Durerea, disperarea lui, erau la culme.

— Liniștește-te, domnule doctor, relua secretarul răul nu e ireparabil. Ai fost victimă unei aventuriere mizerabile, a doi intriganți.

— Zi mai bine a doi bandiți ! a doi infami ! exclamă Cista.

— Dar marchizul de Varandez nu a putut fi dus departe ; poate mai e încă în Paris. Cu ajutorul poliției îl vom descoperi.

— Da, da, zise doctorul, mă duc numai decât să depun o plângere la parchet.

— Consulul este tot atât de interesat ca și dumneata să-i găsească, să îi pedepsească pe vinovați. Lui i se cuvine ca să reclame și să ceară ajutorul justiției. Știi unde locuiește această baroană de Caudal ?

— Da, i-am luat adresa, o am aici baroana de Caudal, No. 55, strada Varennes.

— Altă minciună, domnilor, zise Cista. Aceasta este adresa hotelului de Rostang.

— Ah ! și-au bătut joc de mine ca de un copil ! murmură doctorul.

Secretarul se apropi de Cista.

— Doamna de Hautefort ne va putea desigur lămuri în privința acestei false baronese Caudal, ii zise el.

— Nu v-am spus deja că această femeie e dușmanca de moarte a domnișoarei de Varandez ?

— O cunoști ?... știi adevăratul ei nume ?

— O cunosc, aş putea într-adevăr să îți dau câteva informații foarte precise. Dar, pentru motive foarte grave, serioase, nu pot să-ți comunic nimic în acest moment. Este, în privința marchizului de Varandez, a fiicei sale Nera și a falsei baroane de Caudal un secret ce nu-mi aparține și n-ar fi prudent să-l destăinui.

Înainte de toate vreau și trebuie să o consult pe domnișoara de Varandez și pe prietenii ei. Îți cer chiar ca o favoare nemărginită, să nu faci nici un demers pentru a-l găsi pe măchiz. Amicii domnișoarei Nera își

vor lua, sper, asupra lor această sarcină și nu vor avea nevoie de a se adresa poliției. În orice caz, chiar mâine, o promit, domnul consul și dumneata de asemenea, domnule doctor, veți fi informați de ceea ce voi decide.

— Bine, doamnă, voi comunica dorința dumitale domnului consul și sper că va consimți să aștepte instrucțiunile pe care i le transmite domnișoara de Varandez.

Cista se întoarce la Paris împreună cu secretarul consulului, care se dădu jos în strada Păcii. După câteva momente, ea ajunse acasă și ordonă vizitiului să aștepte, că voia să facă o nouă cursă. I se spuse că contele de Rostang o căutase.

— Bine, răspunse ea, o să mai vină. Unde e Elisabeta?

— Aici.

— Trimite-o, am nevoie de ea.

Apoi intrând în camera ei, aruncă pe un scaun pălăria și mantia sa și cu o mână tremurândă de emoție ea scrise următoarele rânduri

„Domnule conte,

Vino numai decât, am să-ți vorbesc.

Nu e vorba de contelă de Rostang, ci de marchizul de Varandez, care e în Paris, poate într-o primejdie ingrozitoare.

Devotata dumitale servitoare,
CISTA.“

Ea băgă acest bilet într-un plic, când Elisabeta intră în odaie.

— Mi s-a spus că doamna are trebuință de mine, zise ea.

— Da, ai să iezi trăsura, răspunse Cista, scriind pe plic numele contelui d'Agghierra, e afară și te vei duce, la domnul conte d'Agghierra căruia îi vei da această scrisoare; lui însuși, ai priceput?

— Și dacă domnul conte nu va fi acasă?

— Il vei aștepta.

— Câtă vreme?

— Până mâine, dacă trebuie. Cred că o să-l găsești acasă, căci contele d'Agghiera nu ieșe decât foarte rar. Ca să nu întârzie, o să vină în trăsura mea, dumneata vei veni pe jos.

Elisabeta băgă scrisoarea în buzunar și plecă. Ea ajunse îndată la hotelul contelui. Era ora două și jumătate. Doi servitori vorbeau în anticameră. Unul din cî pronunță aceste vorbe :

— A murit !

Elisabeta ascultă, dar un auzi nimic.

Sosirea ei întrerupse conversația.

— Domnul conte d'Agghiera e acasă ? întrebă ea.

— Da, răsunse feciorul ; dar făcute trist, aşa că nu cred să-i poți vorbi.

— Am numai o scrisoare să-i dau.

— Adu-o încocace, o să i-o duc eu.

— Nu se poate. Am ordinul să i-o dau în mâna. Domnul conte mă va primi. Spune-i numai numele meu : Elisabeta.

Marcel și Zitella erau împreună într-un salonaș care corespundea cu apartamentul Fernandei. Conte citea un ziar ; fata plângea cu coatele rezemate pe masă și cu capul în mâini. Fernanda se ruga în odaia vecină lângă patul fetei sale, acoperite cu flori și cu coroane. Leona murise în dimineața aceea.

Feciorul intră în salonaș și o anunță pe Elisabeta.

— Elisabeta ! strigă Marcel surprins.

— Vrea domnul conte să primească pe această femeie ?

Zitella auzise, ea ridică privirea.

— Negreșit, răsunse contele, o să...

Voa să iasă afară, dar își schimbă părerea zărind privirea întrebătoare a logodnicei sale.

— Nu, reluă el, am să o primesc aici ; spune-i să intre.

Camerista fu introdusă. Ea se înclină fără a zice nimic și-i dădu contelui scrisoarea Cistei.

Tânărul nu-și putu reține o exclamație.

— Ce e ? întrebă Zitella, vreo nouă nenorocire ?

— Nu știu, răsunse contele, dar ar putea să fie o fericire pentru tine. Citește.

— Marchizul de Varandez, tatăl meu ! strigă fata ; este în Paris, aşa de aproape de mine ! Marcel trebuie să ştii unde e, să-l ajut... Dumnezeule ! o să-l mai văd ! Spune de o mare nenorocire... mă cutremur ; e bolnav, moare poate şi eu nu sunt alături de dânsul !

— Scumpa mea, linişteşte-te, zise Marcel, alerg la doamna de Hautefort şi mă întorc îndată. Uite cum tremuri, am făcut rău că ţi-am arătat scrierea ; te rog, fii liniştită, nu te speria.

— Domnul, conte n-are nevoie de a pune să se pregătească trăsura ; aceea a stăpânei mèle îi stă la dispoziţie, am primit ordinul de a-l lăsa pe domnul conte şi de a mă întoarce pe jos.

— Da, da, bine zici, o să ajung mai iute.

El o sărută pe Zitella pe frunte, alergă în odaia sa, îşi schimbă hainele şi, după câteva minute, în trăsura Cistei, se oprea în strada Courseles. În acelaşi timp, Elisabeta intra în prăvălioara în care instalase pe negustarea de jucării de copii.

XXX Unde era Muşteriul

Intr-o dimineaţă, Imperia porunci lui Picior-de-fier să vină împreună cu Carlos. Cei doi tovarăşi sosiră la ora indicată.

— Pot să merg fără grijă, îşi zisese Carlos ; vreau să ştiu ce se petrece şi doamna de Hautefort nu mă împiedică de a câştiga din două părţi.

— Momentul suprem a sosit, le zise Imperia ; după triumful care e sigur, va veni ceasul de recompensă meritată de credincioşii mei aliaţi şi vă promit că va fi demnă de serviciile făcute. Pot să mă încred în voi ?

— Porunceşte, zise Carlos.

— Sunt gata, zise Picior-de-fier.

— Ştii ce vreau, zise Carlos.

— Bine, dar să nu pierdem vremea în zadar. Trebuie să ştiu chiar azi unde e Muşteriul ; am ceva să-i vorbesc. Vreau să-l instalez aici, i-am pregătit o odaie, în acest scop. Muşteriul este tatăl meu şi pe urmă vreau

să-i asigur o viață liniștită la bătrânețe. Picioar-de-fier, tu știi unde este, răspunde.

— Nu știu deloc, strigă banditul. Mușteriul e ca o pasare, ba ici, ba colo.

— Se poate, relua Imperia încruntând sprâncenele; dar tu vei ști să-l găsești, Carlos te va ajuta; iți repet că am nevoie de el; trebuie, vreau să fie aici astă seară, mâine dimineață cel mult.

— Mai încet puțin! Ce e zorul astă? E vorba poate de vreun consimțământ, vrea doamna să se mărite?

— Păcătosule, replică ea mâniaosă, nu te-am rugat să glumești, ci să mă servești. Dacă nu mai vrei, du-te, pot să mă lipsesc de ajutorul tău.

— Oh! Oh! ce te-a apucat?...

— Nu-mi place să fii taler cu două fețe; dacă ai fi astfel, te-aș sfătu i să iezi seama. Te-am prevenit; acum vorbește sau pe aici și-e drumul, poți să pleci.

— Ce ciudată dispoziție ai azi.

— Încă o dată te întreb, unde este Mușteriul?

— Știi eu? Umblu după el ca să știu unde e.

— Îmi făgăduiești să mi-l aduci azi?

— Să făgăduiesc... Trebuie mai întâi să-l găsesc, apoi să vrea să vină

— O să-l găsești... nu-mi pasă de rest; tu și Carlos veți putea să-l aduceți, fiș și legat.

— Vom vedea.

— După expediție, căpătați un bilet de cinci sute de franci pentru amândoi.

— Brânză mare; trebuie să știi să-i încurajezi pe prietenii; dă-ne acolo o mie de franci, nu cinci sute.

— Bine, o să vă dau o mie.

— Așa da!

— Dar mai înainte de toate țin să știu ce a mai făcut Mușteriul din seara când l-au luat în spinare beat mort.

— Oh! nu e deloc interesant.

Nu face nimic, trebuie să-o știu; astă-mi va folosi.

— Ei bine! a fost cules de pe stradă, dus la secție. Doctorii l-au găsit nebun. Era adevărat. Atunci a fost dus la Bicêtre, în casa de nebuni. Sunt oameni care in-

tră sănătoși acolo și apoi își pierd mintile și se fac nebuni de legat. Pentru Mușteriul a fost contrariul ne bun când a intrat la Bicêtre, după șase luni se însănătoși. Abuzul de absint și rachiul îi pricinuiseră nebunia, doctorii numesc asta alcoolism.

La Bicêtre, nu se știe ce absintul și rachiul e oprit. Mușteriul a băut apă de fântână și asta i-a făcut bine. El a fost trimis din balamuc, dar nu cum spera la aer liber, ci într-un azil; acolo bietușom se plătisea, natural, un om bine crescut ca el, un vechi notar, nu se poate învoi cu oricine; când nu avea nimic de făcut se gândeau cu dor la Clondirul de Aur. Într-o dimineață văzu poarta pe jumătate deschisă, o deschise de tot și cîinchise apoi pe afară. Uf! pe aici ți-e drumul, o luă la sănătoasa. Ajunse găfăind și cu gâtlejul uscat de sete la Clondirul de Aur, unde căzu în brațele amicului său Picior-de-fier. În ziua acea am făcut un chef, o petrecere pe care n-am s-o uit în viața mea. N-am numărat sticlele goale de pe masă căci am căzut ca și tovarășul meu sub ea. Dacă l-am fi lăsat, Mușteriul ar fi secat în acea zi pivnița cârciumii.

După câțiva timp avu loc la Clondirul de Aur o neînțelegere, o ceartă sau mai bine zis o bătaie, nu mai în minte pentru ce; paharele și sticlele zburau ca gloanțele, ca ghiulele. Au fost brațe frânte, obraji sfâșiați, capete găurite. Poliția alergă. S-a strigat: Fugiti băieți! Mușteriul o șterse printre cei dintâi. Îi era frică să nu fie iar poftit la hotelul lui unde n-avea decât apă de ploaie și de puț. El își vîrni în cap că nu mai e sigur în acel cartier și de atunci n-a mai venit la Clondirul de Aur.

Trecu o lună. Nu știam ce s-a făcut.

Într-o bună dimineață, îl găsesc făcându-mi concurență în meseria mea de deschizător de parter. Își avea culcușul prin apropiere. Mușteriului i-au plăcut totdeauna dealurile, acu stă pe dealul Montmartre. Iată toată istoria, vorbă cu vorbă, nu mai știu nimic, adăugă Picior-de-fier. Dar cred că Mușteriul nu-și face grija cu plata chiriei. La Montmartre sunt locuințe gratis în cupertoarele de cărămizi și în cariere.

— Bine, zise Imperia, Pierre Terrassin, un bețiv, nu poate fi decât un vagabond și un cerșetor. Mi-e milă orișicum de el, dacă s-ar face om de treabă, l-aș scoate din mizerie. Căutați-l și aduceți-mi-l cu orice preț, de voie, de nevoie, aici.

Picior-de-fier și Carlos plecară.

— O mie de franci astă seară, pentru o plimbare până la Montmartre, nu e rău, zise Picior-de-fier.

— O să-l găsim? întrebă Carlos.

— Dacă nu va fi nici în prima cârciumă nici în a doua, atunci va fi în a treia sau a patra.

— Și dacă nu e nicăieri?

— Știu culcușul lui sub niște pietre.

Cei doi tovarăși se îndreptără către mahalaua Montmartre, în acea parte unde erau fortificațiile; acolo totul era respingător sinistru, se găseau pe aceea vreme mai-dane imense, grădini necultivate, case dărâmate, puștii. Se vedea mizeria, se simtea viciul și crima. Picior-de-fier nu se înșelase.

Așa după cum spuseseră, ei îl găsiră pe Mușteriul într-o cârciumă din str. Marcadet. Era un fel de beci, negru, întunecos, plin de fum, puturos, cu zidurile umezi și crăpate; acolo își dădeau întâlnire șifonierii, strângătorii de mucuri de țigări, haimanalele barierelor, hoții și alții tovarăși de același soi. La vederea lui Picior-de-fier, bătrânușul bețiv bătu din palme și striga cu o voce răgușită

— Hei, cârciumare, două pahare, pentru prietenii, trăiască spintecătorii! Nu trebuia supărat. Carlos și Picior-de-fier ciocniră cu el; acesta din urmă le oferi chiar încă o dată băutura, ceea ce provoca în Mușteriul o nouă explozie de dragoste. El se aruncă în brațele vechiului său coleg, care primi îmbrățișarea fără a se strâmba.

— Scumpul meu Mușteriu, constat cu placere că au trecut cinci ore și încă nu ești beat.

Bețivul scoase un oftat.

— S-au dus vremurile bune, răsunse el; mor de sete și nu pot să beau, căci creditul a murit; nu mai beau.

Carlos privea și tăcea.

Și, deoarece nu ești beat, reluă Picioar-de-fier, vei pricpe că n-am venit să te cauț ca să admir ochișorii tăi frumoși. Am nevoie de tine.

— E o afacere bună ?

— Excelentă, nici nu mă mai ocup de altele.

— O să capăt și eu un galben ?

— Un galben, numai ! o să capeți mai mulți.

— Atunci sunt gata.

Picioar-de-fier plăti consumația și cu toții plecară din cărciumă.

— Ce ieftin am scăpat, șopti Picioar-de-fier lui Carlos la ureche.

Ei opriră o trăsură goală care se întorcea de la Saint Denis și douăzeci de minute mai târziu Pierre Terrassin era în fața fiicei sale. El scoase un țipăt de spaimă și voia să fugă. Dar Carlos rămăsese dinadins la ușă.

Mușteriul se întoarse către Picioar-de-fier și arătându-i pumnul, zise

— Ah, mișelule ! mi-ai întins o cursă și m-ai prins ca pe un șoarece. Dacă nu mă crezi întreab-o pe ea însăși.

— Ce năzuros e domnul, reluă Picioar-de-fier ; vrem să-l facem rentier, om de lume și se supără... ați mai văzut una ca asta... ?

Și pufni în râs.

— Tâlharilor, știu ce vreți ! strigă Terrassin ; vreți să mă ucideți, să mă otrăviți.

— Între noi fie zis, moșule, moartea ta n-ar fi mare pagubă pentru societate, dar fii pe pace, te-am adus aici ca să facem plăcerea doamnei Imperia, fiica dumitale care vrea să te facă fericit, nerecunoscătorule...

Mușteriul îndreptă o privire sfiicioasă asupra Imperiei. Aceasta zâmbea.

El înaintă către dânsa.

— E adevărat că nu vrei să-mi faci rău, zise el, e adevărat ?

— Vreau să-ți dau alte haine ca să lași trențele ce le porți, răspunse Imperia, vreau să te culci într-un pat ca lumea, nu pe gunoi, vreau să te am lângă mine.

— Si ce vrei de la mine ? întrebă bătrânul cu neincredere.

— Nimic.

— Nimic, repetă el mirat și n-o să mă condamni să beau numai apă ?

— O să ai vin cât vei pofti.

— Și puțintel răchiu.

— Coniac chiar, de cel mai bun.

— Serios, zise bețivul ai cărui ochi fulgerau, nu ești dar rea, cum te credeam ?

— Vezi bine.

— Totuși, relua el cu o voce întreruptă și agitată, știi ce-am făcut... Într-o zi când eram beat, nebun, ți-am mărturisit totul... Picior-de-fier mi-a spus-o pe urmă. Imperia tresări, ochii i se aprinseră, dar în curând ea se stăpâni, arătându-se nepăsătoare.

— Așadar, relua Mușteriul, nu vrei să-ți mai aduci aminte. Ah ! ești mai fericită decât mine... eu am aici... aici în cap totdeauna... totdeauna, nu pot să uit. Când mă gândesc, zise el cutremurându-se, mi se pare că văd fantoma cea amenințătoare. De aceea beau, beau mereu.

Imperia zâmbitoare, ascundea ura ce o avea, și-l instală pe Pierre Terrassin într-o odaie pregătită în acest scop. Odăia aceasta era mică, cu o ușă solidă, cu o ferestruică mică la care erau fixate vergele de fier, spre a opri orice încercare de fugă ; curată și veselă de altminteri, semăna totuși cu o închisore. După ce își luară recompensa promisă, Picior-de-Fier și Carlos plecară. Mușteriul fu încrezintăat Iuliei, cu însărcinarea de a nu-l pierde din vedere. Camerista îi ducea mâncarea în celulă.

În acest timp, Imperia ajunse la Bartholomeo, care iar purta o discuție misterioasă cu „Perechea cea potrivită“. Coliba anticarului era despărțită de locuința Imperiei printr-un spațiu încis pe partea dinspre stradă cu un zid, iar în fund, înspre partea grădinei, printr-un gard. Bartholomeo făcu o porțiță în zid, așa că stabili o comunicație sigură și discretă între cele două case. Pe deasupra gardului, arunca negustorul vechituri sau femmeia sa, de două ori pe zi, dimineața și seara, la anuințite ore, hrana pentru cei doi câini.

Cum am mai spus-o deja, aceste animale sălbaticice și periculoase, aveau cotineață în fundul curții ; o groapă adâncă de un metru, înconjurată cu un gard de scânduri și în care se putea coborî printr-o scară de pietre ; dar nici anticarul, nici nevasta să n-ar fi îndrăznit să se apropie. Cu toate că Meg și Ralph erau deja obișnuiți cu ei, totuși nu se apropiau de dânsii, decât cu cele mai mari precauții și numai când foamea mopșilor era potolită. Anticarul născocise un mijloc foarte ingenios cu ajutorul căruia, fără a intra în grădină, cu o sărmă de alaniă, putea deschide portița gropii. Îndată buldogii săreau afară din groapă și năvăleau asupra bucășilor de carne crudă ce li se arunca. Ziua ei erau închiși ; numai noaptea li se dădea drumul.

— Ce dobitoace teribile, zise într-o zi Bartholomeo Imperiei, și se fac din zi în zi mai răi, mai sălbatici fiindcă îi ții închiși toată ziua ; ar trebui să scapi de ei.

— Cum ?

— Dă-i cuiva.

— Îi vrei dumnează pesemne.

— Nu, negreșit, nu pot suferi câinii și apoi la ce-mi trebuie ?

— Scumpul meu, replică Imperia, nu i-aș da altuia fiindcă sunt sigură că ar mânca de viu pe noul lor stăpân.

— Poți să te scapi altfel de ei.

— Cum ?

— Omoară-i.

— O să-i omor odată, dar nu înainte de a mă fi mutat din casa asta. Sunt aici foarte singură, ei mă păzesc noaptea și-i îndepărtează pe hoți.

Actul pe care l-am văzut la doctorul Coendoza și pe care secretarul consului l-a declarat fals, fusese fabricat de Bartholomeo pe o hârtie, pe care o cumpărase de la un funcționar de acolo. Mai târziu, dovedindu-se necredința acestuia din urmă, el a fost dat afară din postul său. A doua zi după ce Carlos și Picioară-Fier îl aduse-seră pe Mușteriu, Imperia, în posesia falsului document de care am vorbit, se infățișă la doctorul Coendoza. Pentru a inspira mai multă incredere doctorului, ea era îsoțită de Lettchi, în costum de preot.

— Fata dumitale, domnișoara de Varandez, te aşteaptă, vino, am să te duc la Nera, zise falsul preot marchizului.

— Nera, Nera, repetă nenorocitul.

Şi el se lăsă a fi condus, bucuros ca un copil.

Ca să nu fie poate recunoscută de nebun, Imperia se acoperise cu un voal des pe obraz. Când ajunse acasă, ea se descoperi. Marchizul o privi, încruntă sprâncenele și, întorcându-se către falsul preot, zise :

— Unde e Nera ? întrebă el.

— O s-o vezi, răsunse Bartholomeo.

— Nu trebuie să-i faci promisiuni zadarnice, zise Imperia complicelui ei. Ai luat toate măsurile ?

— Da.

— Ocupă-te dar fără întârziere de Zitella, eu am de rezolvat câteva mici afaceri familiare.

— Cred că pot să-ți fiu folositor.

— Nu, prezența ta nu-mi va fi necesară decât când o vei aduce aici pe Zitella. Atunci, ura mea nu va mai avea nimic de dorit și îndoita noastră răzbunare va fi completă.

Bartholomeo plecă.

— În sfârșit ! strigă Imperia aruncând asupra bătrânlui o privire răutăcioasă, sunt amândoi în puterea mea, acești doi oameni care au făcut din mama mea o martiră și din mine o fată pierdută ! Un zâmbet crud ii strâmbă buzele.

— Ah ! zise ea, n-aș putea să le fac destule chinuri ! Nu știi un supliciu, o tortură destul de mare pentru ei ! Ura și mânia mea nu sunt destul de mari ca să le plătesc răul ce mi l-au făcut ! Aș vrea să fiu focul care i-ar arde, trăsnetul omorâtor, oțelul ce i-ar sfâșia ! Vreau să se vadă, să se cunoască. Unul din ei e tatăl meu... dar vreau să fiu fără milă, vreau s-o răzbun pe mama mea.

XXXI Medalionul

Marchizul, după ce examină toate lucrurile din odaia în care se afla, se aşeză gânditor într-un colț ; cu brațele lăsate, cu capul plecat cu privirea fixă, el avea at-

tudinea unui om care cugetă adânc și care ar fi lovit de o mare nenorocire. Imperia, după ce își schimbă toaleta, ordonă Iuliei să-l ducă pe Pierre Terrassin în salon. Apoi luă o cutiuță din care scoase medalionul ce conținea miniaturile lui Varandez și a mamei sale și se îndreptă către bietul nebun, care era tot în nemîșcare completă. Ea fu nevoită să-l scuture pentru ca să ridice capul.

— Nu ești Nera, iî zise el dând din cap, du-te.

— Nu, nu sunt Nera, dar sunt totuși fata ta, marchiz de Varandez.

— Da, sunt marchizul de Varandez, zise nebunul vorbindu-și singur; îmi aduc aminte, eram Tânăr, aveam o fată Nera... Mi-a spus că va veni; o aştept de mult.

— Marchize de Varandez, relua Imperia, deoarece ți-aduci aminte de numele tău, trebuie să cunoști și numele de Pierre Terrassin.

— Pierre Terrassin, Pierre Terrassin, repetă el de două ori.

— Era notar..

— Ah! notarul! notarul! șopti marchizul.

— Era însurat, notarul avea o femeie foarte frumoasă. Matilda, frumoasa Matilda Terrassin.

— Matilda Terrassin, murmură nebunul.

El păru că încearcă să-și aducă aminte ceva.

— Da, relua Imperia și marchizul de Varandez, care era Tânăr și frumos, deveni amantul frumoasei Matilda, amantul nevestei lui Pierre Terrassin.

Marchizul asculta. După gesturile sale, Imperia văzu că numele de Matilda și Pierre Terrassin îl mișcau, dar nu pricepea totuși. Erau mai mult niște licăriri fulgerătoare.

— Marchize de Varandez, iî zise ea cu un aer aproape misterios, privește, privește... Si ea îi dădu medalionul.

Mai întâi îl învârti și-l sucă între mâini, cum ar face un copil cu o jucărie. Deodată tresări, mâinile-i tremură, fața i se aprinse, ochii îi străluciră. El se apropiie de fereastră ca să vadă mai bine. Își recunoscuse portretul.

— Marchiz de Varandez! murmură el.

Imperia, în nemîscare și găfâind, îl observase la cățiva pași. După un moment, el întoarse medalionul și privi, cu un fel de lăcomie, fața încântătoare a nenorocitei semei pe care o cunoscuse și o iubise altădată.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz. Ah ! pentru a cunoaște adevăratul motiv al emoției marchizului, ar fi dat poate tot ce avea. Recunoscuse oare figura victimei notarului ? Atunci de ce rămăsese linștit și nepăsător înaintea ei, care semăna așa de mult cu mama sa ? Era ceva ciudat și de neînțeles.

Într-adevăr, această emoție trebuia să aibă o cauză. Inima marchizului își recăpătase deodată simțirea. Îi venise poate rațiunea ? Imperia își zise : acum că e aici, la mine, poate să-și recapete mințile, nu mai am de ce să mă tem.

Un zgomot de pași ce se auzi o înștiință de apropierea lui Pierre Terrassin. Ea voi să ia medalionul din mâna nebunului, dăr acesta îl strânse în mâna zbierând Nu, e al meu !

Ușa se deschise. Mușteriul intră.

Marchizul, ca și când s-ar fi temut să nu i se fure obiectul, îl băgă iute în sân. Imperia nu avusesese timp să i-l smulgă cu de-a sila. Vechiul notar se opri în mijlocul salonului ; Imperia îi făcu semn să se apropie și-l duse în fața marchizului ; cei doi oameni se priviră. Deodată Pierre Terrassin se făcu galben, fața i se contractă într-un mod îngrozitor, ochii săi verzui străluccau.

— El este, marchizul de Varandez ! strigă el scrâșniind, în sfârșit, am pus mâna pe tine, mizerabile care mi-ai furat femeia !...

-- Notarul ! notarul ! murmură la rândul său marchizul.

Pierre Terrassin răcni ca o fiară și voi să se azvârle asupra nebunului, dar Imperia i se aruncă în față.

— Marchizul de Varandez e nebun, nu-l atinge, ii zise ea cu un ton amenintător, fiindcă vreau să-și redobândească mințile... Si apoi, tu nu-mi ești nimic, el este tatăl meu ! Mușteriu răcni.

— Tocmai de aceea, zise el, vreau să-l sugrum ; a necinstit-o pe mama ta !

— Si tu, mizerabile, ce ai făcut ? strigă Imperia cu mânie, tu ai omorât-o ! El a iubit-o. Când a venit în Franța, el se gândeau la mine, la viitorul meu, la fericierea mea. Ah ! te cunoștea el bine, călăule ! Ghicise ce voiai să faci cu mine. Răspunde, care din voi doi este mai păcătos ? Vă uram deopotrivă pe amândoi, dar acum mi-e milă de el...

Era frumos, bun, generos, iubitor, devotat ; mama mea l-a iubit, o înțeleg, și înțeleg încă că te-a urât pe tine, monstrule. Nu, nu-l mai urăsc, vreau să-l respect, e tatăl meu ! Auzi tu, Pierre Terrassin, este tatăl meu ! tatăl meu ! Si ura toată care îmi arde inima, e pentru tine, neleguitule !

Ochii fostului notar se umplură de sânge, buzele î se acoperiră de bale, dinți îi scrâșneau, fața lui era teribilă, hidoașă. Nebun, furios, el sări asupra marchizului, ca tigrul pe o pradă. Dar apucat de o groază subită, marchizul sări în cealaltă parte a salonului, căutând o ieșire.

— Iulia ! Iulia ! strigă Imperia.

Camerista intră îndată.

— Du-l de aici zise Imperia, arătându-i-l pe marchiz.

— Unde ?

— În camera albastră !

Pe când Imperia îl ținea pe Mușteriul rezemat de zid, Iulia îl luă pe nebun de mâna și amândoi plecară. După un moment, ne mai avându-l pe marchiz înaintea ochilor furia Mușteriului se potoli. Sub privirea aspră a Imperiei, el își înclină capul. De voie, de nevoie el se urcă în odaia lui, unde Imperia îl închise.

Atunci Imperia o chemă pe Iulia, îi dădu instrucțiuni privitoare la cei doi oaspeți și intrând în oadă sa, se trânti pe o canapea. Ea era în prada unei agitații nemarginite. Deodată scoase o exclamație, simțise o lacrimă picându-i pe mâna.

— Ce am ? se întrebă ea așezându-se în fața unei oglinzi. Sunt neliniștită !... mi-e frică !... și plâng !... Oh ! eu să plâng !... Un zâmbet îi strâmbă buzele.

— Nu, nu de înduioșare, strigă ea, eu nu sunt născută pentru a iubi, ci pentru a urî ! Ea se trânti din nou pe canapea, unde rămăsesese mai mult de un ceas pe gânduri.

În odaia vecină, camera albastră, cum o numise Imperia, marchizul Varandez, ținând medalionul în mână, privea rând pe rând portretul său și pe acela al Matildei Terrassin. Emoțiile, violente și succesive, produseseră efecte neprevăzute, ce nu putuseră fi obținute prin ajutorul științei. O lumină subită i se făcuse în creier; puțin câte puțin el începu să vadă în trecut, memoria îi reveni, gândirea sa ieși din întunericul nopții în care fusese cufundată. Singur, în tăcerea nopții, nemîșcat, neîndrăznind să respire, el încerca să-și coordoneze amintirile vagi din trecut. El singur, marchiz de Varandez, încerca să-și capete rațiunea! Si acel fenomen ciudat, constatat adesea de medicii alieniști, neexplicat de știință, acel fenomen minunat se petrecea în el.

Marchizul mâncă în odaia sa, servit de Iulia. El mâncă puțin și bău două pahare mari cu vin. Lucru curios, el nu spusește nici un cuvânt, nici măcar numele „Nera“ care îi fusese până atunci necontenit pe buze. La ora 9, Iulia îi făcu patul și-l invită să se culce. El plecase să deschidă fereastra, privi cerul înstelat și apoi îngenunchie lângă pat. Asta miră atât de mult pe fata din casă, încât ea alergă numai decât să comunice Imperiei că nebunul spune rugăciunea.

Nu vom zice că marchizul a dormit în acea noapte, dar la ora 6, dânsul se seulă, se îmbrăcă, se așeză la fereastră și respiră aerul îmbălsămat, privi soarele și ascultă cu placere vădită cântecul păsărilor. Părăsim deocamdată casa Imperiei spre a asista la a doua întrevedere a contelui d'Agghierra și a Cistei.

Aceasta îl aștepta pe Marcel cu o nerăbdare febrilă; ea număra minutele, la fiecare huruit de trăsură ea alerga la fereastră. În sfârșit, poarta se deschise și trăsura în care era contele, intră în curte.

-- Domnule conte, zise ea lui Marcel când acest fu introdus în camera ei, dacă aş fi îndrăznit, aş fi venit eu însămi la dumneata. Ai înaintea dumitale, domnule conte, o nenorocire care merită mânia și supărarea dumitale. Sunt disperată, aproape nebună de durere și rușine... Domnule conte, sunt o mizerabilă și îți cer iertare în genunchi. Ea căzu într-adevăr în genunchi plângând.

Marcel o ridică și cu o voce dulce și mângâietoare îi zise :

— Liniștește-te, să vedem ce este, ce s-a întâmplat ?

— Domnule conte, reluă ea ștergându-și ochii, sunt foarte vinovată că nu te-am înștiințat rândul trecut, când ai fost la mine, aşa de bun, aşa de generos. Singură voi am să-i combat pe dușmanii ce voiau să vă lovestească în umbră. Nebună ce eram ! poate o femeie singură să facă ceva ? Cine m-a pus să mă amestec în treburile dumitale ? Ai dreptul să mă întrebi și nu aș ști ce să-ți răspund, nu pot să-mi dau năcar seama de sentimentele diverse ce mă agită. Simteam o aşa de mare nevoie de a merita grația dumitale, a surorii dumitale, încât voi am să vă servesc, să vă fiu folositoare ; credeam că în acest fel m-aș spăla, în ochii multora.

— Oare numai pentru asta, doamnă, ai căutat să ne aperi contra dușmanilor noștri ? întrebă contele.

— Ah ! strigă ea, de nu te-aș admira, domnule conte, mi-ar fi frică de dumneata. Deci, vəzi până în adâncul inimii mele, ai ghicit nebunia mea.

— Da, și te compătimesc.

— Nu, nu mă compătimi. Îți vorbeam adineauri că voi am să obțin iertarea lumească ; ei bine ! domnule conte, nebunia pentru care vrei să mă compătimești este un mobil principal ! Știi ce am de făcut, acum ! Dar nu e vorba de mine, nu pentru asta te-am chemat, domnule conte, ci pentru a-ți comunica ceva despre marchizul de Varandez, despre domnușoara Nera de Varandez, logodnica dumitale.

— Da, să vorbim mai întâi de el, e la Paris ? Ce pericol îl amenință ?

— Sunt numai două zile de când marchizul de Varandez, nebun din nenorocire, era încă la Saint-Mandé, într-o casă de sănătate. Am știut-o marți, deși nu ți-am spus-o numaidecăt ! Azi dimineață, însotită de un secretar al consulatului brazilian, am fost la Saint-Mandé. Voi am să-l îndemn pe directorul acestui institut să se ferească de tentativele unor dușmani ai dumitale și mai cu seamă de Imperia care se crede și ea fiica marchizului de Varandez. Am ajuns prea târziu, domnule conte ; marchizul nu mai e la Saint-Mandé. Ieri, Im-

peria, împreună cu Leitchi, s-au prezentat doctorului Coendoza cu o scrisoare falsă din partea consulatului și l-au luat de acolo !

— Ai dreptate, primejdia e mare, zise contele foarte agitat.

— Am obținut de la doctorul și secretarul consulatului promisiunea că nu o să prevină imediat justiția, relua Cista. Am crezut că e mai bine să știi dumneata întâi totul.

— Oh ! ai făcut foarte bine, îți mulțumesc, strigă contele. Mi-e groază de scandal, nu trebuie să eliberăm, pe cât e posibil, secretele noastre publicului.

— Dar trebuie să găsim marchizul de Varandez, domnule conte.

— O să încep astăzi cercetările. Știi unde locuiește Imperia ?

— Da, domnule conte.

— La dânsa mă duc să-i cer pe marchizul Varandez.

— Nu te duce singur la dânsa, domnule conte, strigă Cista cu groază, ai putea să fii omorât acolo !

— Nu-ți fie frică, nu merg singur. Care e adresa ei ?

— Iată-o, domnule conte, zise Cista, scriind-o pe o hârtie.

— Mulțumesc : scuză-mă că plec așa de iute ; nu vreau să pierd nici un minut.

— Voi avea onoarea de a te vedea mâine, domnule conte ?

— Ah ! bine zici, uitam deja familia de Rostang, zise el.

Apoi, după un moment de reflexie

— N-am să vin la dumneata, răsunse el, dar mâine la ora două, domnișoara Fernanda d'Agghiera și contele d'Agghiera te vor aștepta în strada Courcelles. Apoi Marcel salută și plecă.

După douăzeci de minute aproape, Jenny intră să anunțe vizita lui Gaston de Rostang.

În același timp, ea fi dădu un bilet sigilat ce i-l dăduse un hamal prăfuit și nădușit de alergare. Fără a-i răspunde Jenney, ea deschise biletul și citi :

„De ieri marchizul de Varandez nu mai e la Saint-Mandé. Imperia trebuie că-l ține ascuns la dânsa, ca

și pe Mușteriul, fostul notar... Nu știu planurile sale, dar te-am prevenit. În acest moment, Bartholomeo a răpit-o pe Zitella; cred că și ea va fi dusă la Imperia“.

Biletul era îscălit cu nerușinare *don Ramon*.

— O mizerabilii, infamii ! exclamă Cista.

— Ce s-a întâmplat ? ce e ? întrebă Gaston care intrase.

— Oh ! ești și dumneata, domnule conte, ai sosit într-un moment rău, tocmai trebuie să plec.

— Cista, răspunse el, sunt câteva zile de când nu te văd, nu vrei să stai puțin cu mine ?

— Oh ! nu se poate, nici un moment.

Ea era foarte palidă, picioarele îi băteau mereu în loc, degetele îi se strângeau mereu.

— E îngrozitor ! murmură ea.

— Dumnezeule ! Cista ce ai, ce îți s-a întâmplat, spune...

— Nîmic, nimic, răspunse ea brusc.

— Și-mi dai drumul ? zise el mâhnit.

Cista se așeză în fața lui și-l privi drept în ochi.

— Domnul de Rostang, zise ea, contele d'Agghierra îi-e prieten ?

— Cel mai bun, cel mai sincer amic al meu.

— Ei bine, onoarea și fericirea lui sunt în joc...

— Cum ? Marcel...

N-am vreme să-ți explic acum. Vrei o ocazie de a-i proba contelui d'Agghierra că-i ești amic ?

— Da, ce trebuie să fac ?

— Să mergi la el imediat și să-i duci această scrișoare, trebuie să afle conținutul ei îndată.

— Mă duc, Cista, dar îmi dai voie să mă întorc astă seară ?

— Nu, nici n-ai să poți.

— Atunci mâine.

— Da, mâine, ne vedem.

— La ce oră ?

— La două, la contele d'Agghierra.

— La Marcel ? strigă el mirat.

— Da, la cel mai bun prieten al tău... Să nu uiți să fi la timp acolo.

Acum du-te, du-te de dă scrisoarea fără a pierde vremea.

Gaston coborî iute scările, sări în trăsură și spuse vizitului adresa contelui d'Agghierra.

XXXII Răpirea

Pe când Elisabeta vorbea în prăvălioara din strada Courcelles cu vânzătoarea de prăjituri și jucării, atenția ei fu atrasă printr-un incident care se schimbă într-un fapt de o importanță nemăsurată.

Contele d'Agghierra plecase la Cista.

Dintr-o trăsură care staționa pe stradă, la vreo sută de pași de hotelul contelui, Elisabeta văzu coborându-se doi însă : un preot și o călugăriță. Aceasta din urmă purta costumul surorilor de caritate. Ei se despărțiră îndată Preotul se duse înainte, iar călugărița se îndreptă către hotelul contelui, unde sună. Poarta se deschise imediat și călugărița intră. În același moment trăsura se apropie și ea de hotel și se opri înaintea porții.

Elisabeta, obișnuită de multă vreme a spiona aventurile, în loc să plece, cum era decisă, se așeză în prăvălioară astfel încât să nu piardă nici un moment din vedere trăsura misterioasă. Ea dădu o monedă de cincizeci de bani fetiței precupeței și-i spuse să-i aducă o trăsură de piață. În acest timp călugărița ajunse, cum cereuse, la Zitella, care o primi cu multă bunătate și respect.

— Dumneata ești domnișoara Zitella ? întrebă călugărița inclinându-se.

— Da, soră, răspunsee Tânăra fată ; spune-mi cu ce pot să te servesc ?

— Zitella e numele sub care ești cunoscută, domnișoară, dar Nerra și-e adevăratul nume ; ești domnișoara de Varandez.

Fata tresări.

— De unde știi ? întrebă ea cu surprindere.

— Mi s-a spun că ești domnișoara de Varandez, adineauri, trimițându-mă la dumneata ca să te iau.

— Vii să mă iezi undeva ? exclamă Zitella

— Da, domnișoară, pentru ca să te conduc la marchizul — tatăl dumitale.

— La tatăl meu !... Deci l-am văzut, știi unde e ?

— Vin de lângă dânsul.

— O Dumnezeule !... De ce n-a venit el însuși ?

— Nu poate, domnișoară. Domnul marchiz e bolnav, foarte bolnav.

— Sărmanul meu tată ! zise Zitella cu o voce plângătoare ; astă e dar pericolul de care vorbea scrisoarea.

— Domnul marchiz se teme să nu moară fără a te îmbrățișa ; dânsul te cere cu nerăbdare.

— Dă-mi adresa ; într-un ceas, poate mai uite, voi fi acolo.

— Domnul marchiz m-a trimis să te iau eu, am venit cu o trăsură, așteaptă la poartă.

— Dar sunt singură, n-are vine să mă însoțească... Dumnezeule ! Dumnezeule, ce e de făcut ?

— Nu sunt eu cu dumneata ? vino cu mine !

— Nu pot, nu îndrăznesc, murmură fata.

— Îți repet domnișoară, domnul marchiz e prea bolnav ; momentele sunt prețioase ; într-un ceas poate tatăl dumitale nu mai e pe lumea asta.

Zitella oftă cu durere.

— Nu, nu, zise ea, nu trebuie să stau la îndoială ; Marcel o să mă ierte că nu l-am așteptat... Tatăl meu mă cheamă, trebuie să-l ascult. Cu o mână iute și tremurândă ea scrise câteva rânduri la adresa contelui.

Apoi zise

— Să mergem, soro, sunt gata.

Ochii verzui ai călugăriței străluciră într-un mod ciudat. Zitella își puse o pălărie, își aruncă un șal pe umeri și se repezi către ușă, zicând

— Să mergem.

Din observatorul ei, Elisabeta o văzu apărând pe călugăriță, urmată de logodnica contelui d'Agghierra.

— Oh ! oh ! își zise ea, când cele două femei se urcară în trăsură, astă îmi pare suspect. Călugărița astă nu seamănă să fie prea pioasă, prea catolică precum și preotul de adineauri. Un fior ii trecu peste tot corpul ; ea se gândi la Bartholomeo.

— Dacă o fi chiar el ? murmură ea.

Trăsura înaainta prin strada Courcelles.

Elisabeta ieși repede din magherniță.

— Vezi trăsura aceea ? zise ea birjarului, ia-te după ea, la o distanță de vreo cincizeci de pași, aşa ca să nu ne observe.

Ea se urcă în trăsura care pleca imediat. Cele două trăsuri, una după alta, intrără în strada Bienfaisance, apoi o luară prin starda Iocher, către barieră. Elisabeta ghicise Bartholomeo Lettchi o răpea pe Zitella.

Toată ziua, italianul pândise pe lângă hotelul d'Agghiera. Picioară-de-Fier îi comunica toate cele ce se petrecă în casă. Astfel fu el înștiințat că contele d'Agghiera nu era acasă, că Fernanda se ruga la căpătaiul fiicei sale moarte, deci că Zitella era singură. Momentul oportun așteptat de mizerabilul Lettchi sosise. Scrisoarea Cistei contribuise în mod fatal la a o decide pe Tânără fată să urmeze pe trimisa italianului, pe care ea o luă drept călugăriță.

— Conte d'Agghiera întorcându-se acasă, o căută pe Zitella. El voia să o liniștească în privința marchizului de Varandez. Negăsind-o, el chemă pe fata din casă.

— Unde e Domnișoara ? întrebă el.

— A plecat, răspunse ea.

— Cum aşa ? exclamă contele mirat.

— Da, domnule conté, a plecat.

— Singură ?

— Cu o călugăriță.

— Cu o călugăriță ? nu pricep asta, repetă Marcel.

— Călugărița a venit să o ia, aşa mi se pare.

— Ciudat lucru. A plecat fără să spună nimic, dar a scris ceva pentru domnul conte.

— De ce n-ai zis mai iute asta. Unde e scrisoarea ?

— În camera domnului conte.

— Bine ! Îndată ce domnișoara s-o întoarce, să mă înștiințezi.

El se duse repede în apartamentul său, inima ii bătea cu putere, era în prada unor presimțiri triste. În cabinetul său de lucru, el găsi pe d'Orca și pe Emanuel Darcet, care sosise de curând.

— Scumpii mei amici, strigă el, ce bine-mi pare că vă găsesc aici ! Așteptam pe domnul Darcet, dar pe tine

d'Orca voiam să te caut. Am nevoie de brațul, de inima, de devotamentul vostru. Într-un moment veți ști despre ce e vorba, e foarte grav... Dar mai întâi vreau să văd ceva...

El căută în toate părțile fără a găsi nimic, apoi plin de nerăbdare intră în odaia sa. Primul lucru ce-i bătu la ochi fu scrisoarea Zitellei, pusă pe o măsuță.

El o deschise iute și citi

„Tatăl meu moare, vrea să mă vadă ; o călugăriță a venit să mă ia ca să mă ducă la dânsul. Alerg să-l îmbrățișez. Nu te îngrijora, mă întorc înainte de a se inseră“.

Cei doi tineri îl auziră pe Marcel scoțând un tipăt, apoi îl văzură ieșind din cameră palid ca un cadavru, cu ochii mari deschiși, cu figura speriată. El înainta șovăind și căzu pe un scaun. Ei alergară la dânsul.

-- Marcel, ce ai ? ce s-a întâmplat ? întrebă d'Orca înmărmurit.

Contele se îneca, nu putea respira ; cu o mișcare a capului el arătă fereastra. Emmanuel înțelese și alergă s-o deschidă. După câteva momente contele își reveni în fire și putu vorbi.

— Ce nenorocire ! Oh ! asta e foarte mult, murmură el.

Oh ! lașii ! infamii ! reluă el cu turbare ; trebuie să-i lovim fără milă, de astă dată. Dar, ea, biata copilă ! o să o mai putem scăpa ? Nu va fi prea târziu ?... Mizerabilii ! neleguiiții !

-- Pentru Dumnezeu, Marcel, zise d'Orca, spune-ne ce e ? pe cine trebuie să lovim, sunt gata.

— Și eu sunt gata, domnule conte, zise Emmanuel.

— O să o scăpăm, nu-i aşa ? o să o scăpăm strigă Marcel.

Ascultați : i s-a întins o cursă infamă Zitellei, logodnică mea. El n-avu vreme să continue. Ușa se deschise deodată și contele Rostang sări în mijlocul comerei.

— Marcel, zise el cu o voce tremurândă, Cista mă trimite la tine, ca să-ți vin în ajutor. M-a însărcinat să-ți dau asta, citește. Marcel citi hârtia semnată „don Ramon“ și o dădu lui d'Orca să o citească tare. Conteles

d'Agghierra era în picioare, amenințător, cu ochii aprinși.

— Prieten, zise el, știți totul ieri Imperia l-a ridicat pe marchizul de Varandez; azi, Lettchi, spionul, tâlharul, banditul, ucigașul a răpit-o pe Zitella. Dar cunosc peștera tigroaicei și a lupului... Răzbunare, amicilor, astă vreau ! Cine mă urmează ?

— Toți răspunseră căteșitrei.

— Mulțumesc d'Orca, mulțumesc Darcet și tie Gaston, vrei să fii cu noi ? îți mulțumesc, am fost totdeauna sigur de prietenia ta !

— Să plecăm dar ! strigă Gaston entuziasmat, am trăsura afară, haidem, căteșipatră.

— Nu aşa iute, replică Marcel ! nu putem să intrăm fără arme în vizuina fiarelor sălbaticice.

El deschise un sertar.

— Iată cartușe, zise el.

Apoi merse către perete și desfăcu, de pe un superb cadru cu arme, patru revolvere și patru pumnale pe care le dădu prietenilor săi, zicând

— Alegeti.

Pistoalele fură numai decât încărcate.

Tinerii, astfel înarmați, cu câte un revolver și un pumnal, ieșiră în tacere din hotel.

XXXIII Ca tatăl aşa și fiica

Sosirea Zitellei la Imperia fu anunțată de către Picior-de-Fier, care, îndată ce văzu fata urcându-se în trăsură, împreună cu călugărița, se grăbi să o tulească din casa contelui d'Agghierra, unde, negreșit, știa că n-are ce mai căuta. Soarta lui era de-acum strâns legată de a Imperiei și a lui Bartholomeo, deci trebuia să fie gata a-i urma pretutindeni. Carlos, informat de răpirea Zitellei, de către acela pe care-l numea asociatul său, promise și el ordinul de a merge la Imperia; dar după ce spuse lui Picior-de-Fier că vine și el îndată, intră într-o cărciumă pe la barieră și scrise Cistei, încunoștiințând-o de cele întâmplate. Apoi se întoarse liniștit, fumând o țigară la locuința sa.

Ajungând la Imperia, Zitella, care cunoștea foarte puțin cartierele mărginașe ale Parisului, nu putea să se gândească că se afla la Batignolles, în puterea celei mai crude dușmane, gata a fi predată în brațele unui om care jurase să săvârșească o crimă din cele mai odioase. Mizerabilul voi numai decât să se arunce asupra celei ce o ură poate pe atât pe cât o și iubea; dar Imperia era de altă părere, nu-l lăsa.

— Intră acolo, zise ea arătând un cabinet, și aşteaptă să te chem.

Bartholomeo se supuse; Zitella așteptă cu nerăbdare împreună cu călugărița, în salon; Imperia o chemă pe Iulia.

Fata din casă era foarte îngrijorată; ea presimțea că ceva sinistru trebuia să se întâpte în casă și tremura de frică.

— Iulia, ii zise Imperia, condu-o pe Zitella în camera marchizului de Varandez, apoi adu-mi-l pe Pierre-Terrassin în odaia mea. Marchizul e liniștit încă?

— Da, doamnă.

— Ți-a vorbit ceva?

— Nu.

— Ciudat lucru!

— Poate dumitale.

— Nu, nu încă.

— Acum e momentul suprem.

— Dacă, văzând-o pe Zitella, marchizul nu-și redobândește mințile, atunci nu mai rămâne nici o speranță.

— Oh! nu e aşa de nebun precum crezi, zise Iulia.

— Ce vrei să zici?

— Nimic doamnă, decât că tot ce l-am văzut făcând de azi dimineață până acum sunt fapte de om cu mintea zdravănă.

— Așa sunt toți nebunii; sunt unii care-ți trântesc din când în când chiar vorbe foarte cu minte. Unde e Picior-de-Fier?

— Pe corridor, de pază.

— Carlos n-a venit, încă?

— Nu, încă.

— E în stare să nu vină, se gândi Imperia. Bine,

zise ea tare ; spune acum babei că n-avem pentru moment nevoie de ea și trimite-o undeva.

Iulia se depărta zicând : O să-i fac și asta pe poftă dar apoi o șterg și eu.

Imperia intră în odaia sa, situată cum am spus alături de camera albastră. Cele două camere erau totuși despărțite printr-un cabinet cu comunicație în amândouă. Ușa cabinetului dând în camera albastră, era închisă cu o verigă de aramă. Imperia intră în cabinet, trăse zăvorul, deschise puțin ușa și pronunță încetisor aceste cuvinte

— Marchiz de Varadez, iate pe Nera, iată pe fata ta !

Bătrânul se sculă în picioare. Dar nu avu vreme să vadă de unde venea vocea. Ușa camerei se deschise pentru a lăsa să intre Zitella. Văzându-se în prezență unui om, în picioare, nemîșcat, cu ochii strălucitori, când ea se aștepta să vadă un bătrân în agonie, se retrase speriată. Dar ușa i se închise în spate. Expresia cea blândă a bătrânlui o liniști. Ea voia să-i vorbească, când bătrânul îi zise

— Nera, este oare Nera ?

— Domnule, zise ea aprobindu-se de dânsul, când eram mică tatăl meu mă chema Nera.

Bătrânul ascultase aceste vorbe rostite de vocea melancholică a Zitelei, cum se ascultă o muzică îngerească.

— În Brazilia ? zise el privind-o cu lăcomie.

— Da, aşa se zice și m-am născut în Brazilia, la Rio de Janeiro, zise fata.

— La Rio de Janeiro, repetă mărcizul.

— Am fost uitată sau rătăcită pe o stradă în Marsilia, adăugă fata.

— Ah ! da ! în Marsilia, mi-aduc aminte, acolo am pierdut-o pe Nera mea, exclamă bătrânul.

El o luă pe Tânăra fată de mână, o duse la fereastră și o privi. Atunci scoase medalionul din buzunar și privi rând pe rând, portretul său și fața Ziteliei. El gâfâia și tremura de bucurie. Fața lui se luminase parcă de fericiere. Zitella, de asemenea, simțea inima zvâcnindu-i cu putere.

— Iată-l, zise bătrânul arătându-i medalionul, privește...

Ochii fetei se fixară pe miniatură. Ea scoase un țipăt de mirare, atât de mult semăna cu portretul marchizului. La rândul său ea începu să examineze figura bătrânlui. Acesta aștepta, îngrijorat. Îmbătrânise și anii de suferință îi stricaseră mult fața. Totuși expresia era aceeași.

El puse mâna pe medalion și șopti încetisoară

— Iată-l pe marchizul de Verandez.

Zitella tresări; ea îl privi pe bătrân cu mai multă atenție. Gândirea sa se întoarse în trecut, în primii ani ai copilăriei. Deodată o amintire îi trecu ca fulgerul pe dinaintea ochilor.

— Ah ! strigă ea, cuprinzându-l în brațe pe bătrânul marchiz și izbucnind în lacrimi, ești marchizul de Varandez, ești tatăl meu !

— Buzele marchizului se lipiră pe fruntea Ziteliei în același timp când el o ținea strânsă la piept. Amândoi plângăneau.

— Oh ! da, zise el, ești Nera, fata mea, nu m-a înșelat.

— Tată ! tată ! murmura Zitella.

— Da, sunt tatăl tău, da ești Nera, Nera de Varandez... Te țin în brațele mele, te văd, te am... Adineauri când vorbeai, mi se părea că o aud pe mama ta, e aceeași voce. Ah ! acum mi-aduc aminte tot ! Mai era puțin întuneric, ca un nor în capul meu ; tu ai luminat noaptea gândului meu, tu mi-ai împrăștiat norii amintirii și mi-ai înseninat cugetul. Mi se pare că mă deștept dintr-un somn lung de moarte !... Oh ! sunt vindecat acum, sunt tămăduit !.

— Nera, scumpa mea, ce mult te-am așteptat ! Dar, te-am găsit, în sfârșit, în același timp cu mintea pe care o pierdusem ! Ce frumoasă ești !... Nera, Nera, te strâng la piept, te cuprind cu brațele mele, Nera fata mea iubită, îmbrățișează-l pe tatăl tău ! Ah ! cât sunt de fericit acum !

Tatăl și fiica se îmbrățișau și se sărutau cu fericire, cu voluptate. În picioare, lângă ușa între deschisă a cabinetului de comunicație, Imperia și Mușteriul auzeau totul. Fiecare sărutare părea că-i sfâșie inima Imperiei

Ea încerca toate chinurile unei gelozii oarbe, veninoase și simțea săngerând toate plăgile vechi ale inimii sale.

În sfârșit, nemaiputându-și înăbuși mai mult furia, palidă, turbată, ea deschise deodată ușa și sări în mijlocul camerei. La vederea sa, Zitella scoase un tipăt de spaimă și alipindu-se de marchiz strigă

— Tată, tată, apără-mă de această femeie !

— Tatăl tău este și al meu, răcni Imperia cu o voce îngrozitoare ; amândouă suntem fetele marchizului de Varandez : sunt sora ta !

— Tată ! exclamă Zitella, această femeie este o ticăloasă, o păcătoasă, cea mai crudă dușmancă a mea !... Ai auzit ce-a spus ? E sora mea ! Ah, nu se poate, ar fi prea mare rușine !...

— Marchize de Varandez, răspunde dar fetei tale Nera ! urlă Imperia cu turbare ; zi-i că ai fost amantul mamei mele, Matilda Terrassin ; spune-i că sunt într-adevăr fata ta, sora ei !

Bătrânul se îndreptă și cu o voce severă și gravă el zise

— N-am decât o singură fată, iat-o Nera de Varandez !

— Si pe mine, idiotule și mișelule, răspunse Imperia disperată, pe mine nu vrei să mă recunoști, mă tagăduiești !

— Matilda, femeia notarului Terrassin, era pe atât de bună cât și de frumoasă, răspunse marchizul cu liniște ; semeni cu ea, dar n-ai inima ei.

— Da, ai dreptate, Marchize de Varandez, căci mama mea te-a iubit și eu te urăsc !... Auzi ?... Te urăsc pe tine, amantul mamei mele, pe tine care ai necinstit-o, ai pierdut-o !...

— Nenorocito, tac ! zise marchizul cu un ton plin de autoritate ; mânjești memoria unei sfinte, a unei martire, o insultă pe mama ta !

Imperia avu un hohot de râs convulsiv. Ea se repezi în cabinet și, apucând de braț pe fostul notar, îl târî în mijlocul camerei, înaintea marchizului.

— Pierre Terrassin, ii strigă ea, răspunde tu marchizului de Varandez. Spune-i, cum și pentru ce ai osândit-o

pe nevasta ta, pe mama mea, de a murit de foame,
închisă într-o pivniță !

— Marchize de Varandez, zise notarul cu o voce suierătoare, cu pumnii strânși, cu dinții înclestați, e adevarat ; am omorât-o pe femeia mea fiindcă era amanta ta... Păcătoasa și-a spălat păcatul... Si această fată, a Matildei, este și a ta ; e fructul adulterului !

— Minciuni ! exclamă marchizul ridicând brațele ; iau de martor pe Dumnezeu care ne vede și ne aude, Matilda era o femeie cinstită, sfântă, Matilda a fost totdeauna credincioasă datorilor sale de soție.

— Minti ! răcni Terrassin.

— Spun adevărul, răspunse marchizul.

— O iubeai ! tipă notarul.

— Da, o iubeam ; ne iubeam, răspunse marchizul, nu tăgăduiesc adevărul ; dar, după cum am respectat fata, candidă și pură, tot aşa, când fu femeia ta, Terrassin, am respectat într-ânsa cinstea soției. Îți repet, pe viața fiicei mele, pe sufletul unicului meu copil, îți jur, femeia ta a fost o sfântă !

Vocea și atitudinea bătrânlui erau aşa de solemne, aşa de sincere încât era peste putință să te îndoiești de vâr. Discuția ajunse la inima Imperiei. Ea asculta cu gura căscată, cu ochii holbați, încremenită. Pieptul i se umfla cu putere, picioarele ii tremurau. Zitella fugise într-un colț al camerei și, rezemată de zid, cu fața ascunsă în mâini, ea asculta cu curiozitate și cu groază.

— Pierre Terrassin, continuă marchizul, în turbarea ta, în gelozia ta nesocotită, fără măcar să cauți probe de vinovăția nevestei tale, ai jertfit-o inocentă !... Si nu numai atât, nenorocitule, nu numai atât !... Dacă îți-ai împlinit într-adevăr amenințarea, ce-ai făcut cu fata ta, cu copila ta ?

— Ce a făcut cu fata sa ? strigă Imperia. Cine o știe mai bine decât el însuși ?.. I-a zdrobotit inima, a aruncat-o în prăpastia răului, a tărât-o prin gunoiul străzilor... A făcut-o o femeie fără cuget, fără credință, fără rușine, rea ca și dânsul... Așadar, e adevărat... adugă ea cu scârbă și groază, sunt fata acestui monstru !...

Pierre Terrassin gemea, tipă, răcnea și se tăvălea pe jos în convulsii oribile ; el își smulgea părul, își sfâșia

obrajii, își mușca brațele cu turbare ; degetele-i încleștate zgâriaau podeaua în care se înfigeau unghiile ; enormitarea crimelor sale îl turba ; deci femeia sa, pe care o adorase, fusese inocentă și el o omorâse ; apoi pe fata lui proprie a împins-o el singur la degradare, la umilință, la desfrânare, la infamie ! Slein de puteri el se liniști și îngenunchiind ridică ochii către fata sa. Se făcuse noapte, dar un rest de lumină i-o arăta dreaptă, nemîscată, ironică, palidă și amenințătoare. El se tărî în genunchi până la dânsa și unindu-și mâinile însângerate murmură :

— Iertare ! iertare !

Ea îl respinse ca pe un dobitoc necurat. El se sculă și șovăind, cu brațele deschise, înaintă către Imperia, dar fu din nou respins.

— Ah ! ești neîmpăcată ? zise el.

— Fără milă, răcni ea.

— Gemând el vru iar să o îmbrățijeze. Ea se retrase și, cu un răcnet de fieră sălbatică, sări asupră-i și strigă :

— Pui de tigru, sunt o tigroaică.

— În același timp ea îi înfipse un pumnal.

— Mizerabile, zise ea, fata ta te omoară... răzbună pe mama sa !

El șovăi un moment apoi căzu jos grămadă. Dar înainte de a cădea, apucase pe fata sa de gât. Între Pierre Terrassin și Imperia, avu loc o luptă crâncenă în întuneric. Fata lovea mereu cu pumnalul, sângele ii țășnea în obraz, ii curgea pe mâini ; ea nu vedea nimic în jurul său ; mâinele tatălui său ii strângea gâtul ca un laț, care se închidea din ce în ce mai tare, căutând să o susgrume. Ea dădea mereu ; în sfârșit o lovitură disperată a pumnalului intră până la mâner în gâtul miezerabilului. Bătrânul scoase un geamăt adânc, mâinile sale părăsiră gâtul victimei și Terrassin se întinse pe pardoseala. Imperia încercă să se ridice în nesimțire pe scânduri. Marchizul de Varandez ghici cele ce se petreceau ; el căută în zadar lumina. În întuneric el încercă să despartă pe cei doi luptători ; ar fi reușit poate dacă un tipăt al Zitellei nu l-ar fi silit să se ridice repede.

— Scumpa mea, fata mea, ce ai ? întrebă el.

Nu i se răspunse. În mijlocul camerei, gemetele și

vaietele continuau, el nu le mai lua în seamă, nu se mai gândise decât la fata sa.

— Nera, Nera, unde ești ? întreba el mereu.

Nici un răspuns. I se păru însă că aude un tipăt înăbușit și în același timp niște pași grei depărtându-se. El nu pricepu nimic, dar săngele-i îngheță în vine ; îi fu frică !... Voi să deschidă ușa ; peste putință ; era închisă pe din afară cu cheia. Pipăind pe zid el căută ușa către cabinet ; și aceasta era închisă. Atunci înțelese, i se răpise fata și pe el îl închiseseră. Pentru ce ? Probabil că să nu-și poată apăra copila. Dar atunci, îi voiau răul ? Ce primejdie îl amenința ? Sângele i se urca în cap, inima îi zvâcnea, tâmpilele îi băteau, picături reci de sudoare îi curgeau pe frunte, urechile îi șuierau, se îngrozi cugetând că ar putea înnebuni iar.

Voi să spargă ușa, imposibil ! Se repezi la fereastră cu intenția de a sări în curte ; fruntea i se ciocni de vergelele de fier ; se dădu îndărăt, tipând de disperare. Un mare zgomot, ce se făcu deodată în casă, îi atrase atenția. Lângă dânsul lupta încetase ; o tacere de morănt domnea în camera albastră ; astă nu-l mai îngrijora ; el uitase de tot pe Terrassin și pe fata sa.

XXXIV Pedeapsa

Pe când Imperia se lupta cu tatăl ei, Bartolomeo și Picior-de-Fier, alergând la zgomot, năvăliră în camera curtezanei. Prin ușa cabinetului, Bartolomeo privi în ușa albastră. El văzu pe notar târându-se în genunchi și pe Imperia respingându-l cu brutalitate. La celălăit capăt al camerei, lângă ușă, Zitella, rezemată de zid, stătea în nemîscare. Un zâmbet feroce îi veni pe buze ; el se gândi să exploateze situația, să se folosească de împrejurare. El închise ușa cabinetului, făcu un semn lui Picior-de-Fier să-l urmeze și se duse să deschidă încetinel ușă camerei albastre. Intrând, sări asupra Zitellei, o apucă în brațe și sări cu ea afară din cameră. Biata copilă nu avu timp decât să scoată un tipăt, tipătul auzit de tatăl ei ; un postav des îi infășură capul.

Pe când banditul își tăra prada, Picior-de-Fier

închise iute ușa cu cheia. În odaia unde italianul se opri spre a-și executa proiectul său infernal, era lumină. El puse victimă pe o canapea și alergă să închidă ușa. Simțindu-se liberă, fata se ridică și-și scoase bucata de postav ce o înăbușea. Văzând obrazul hidos și rânjind al lui Bartolomeo era tresări de groază.

— Ah ! ah ! Zitella, zise monstrul cu ironie, de astă dată nu mai scapi.

— Mișelule, ucigașule ! strigă Zitella.

— Două vorbe urâtă într-o guriță aşa de dulce !
El se apropiă de ea.

— Nu te apropii ! Nu te apropii ! exclamă ea, retrăgându-se.

— Oh ! continuă el, nu-ți mai vorbesc de iubirea pe care ai disprețuit-o, ci de ura mea... N-am decât o singură pasiune : răzbunarea !

— Mizerabile, ce vrei să-mi faci ?

Ochii lui ardeau. El râdea ca un demon.

— Ce vreau, răspunse el, nu știu, n-ai ghicit încă Zitello ? Vreau să ieși de aici mânjită, pângărită... Vreau să te întorci necinstită la logodnicul tău, la contele d'Agghierra pe care îl urăsc de moarte !...

— Banditule ! mai înainte mă vei omori... Dintr-o săritură el o cuprinse în brațe. Ea se zbătea cu o furie, cu o energie sălbatică, scotând tipete desparate.

— Ești a mea ! răcni banditul.

Cu toată rezistența Ziteliei, ea fu târâtă și trântită ; pe față sa ea simțea suflarea arzătoare a banditului.

Ea îl lovea cu toată puterea în obraz strigând

— Ajutor !... tată !... ajutor !...

În momentul când mizerabiul reuși să-i paralizeze mișcările, o zguduitură puternică clătină ușa ; o a doua lovitură o făcu să scârție cu putere ; apoi încă una, o mișcă din tătâni, încă una, iar una... Bartolomeo se sculase, și alb de groază, apucă pe fată și o târî în fundul odăii, unde cu pumnalul în mână, așteptă. O lovitură și mai puternică decât celelalte făcu ca ușa să sară în bucăți. În prag apărură doi oameni înarmați cu revolvere.

Zitella scoase un tipăt de bucurie, recunoscându-l pe contele d'Agghierra. Celălalt era Emanuel Darcey.

D'Orca și Gaston erau ocupați cu legarea lui Picioar-de-Fier. Fata voi să se repeadă la salvatorii ei ; dar italienul o împiedică, apucând-o de păr.

— Dacă faceți un pas, strigă Bartholomeo ridicând brațul înarmat deasupra capului Ziteliei, o străpung cu pumnalul ! Nu era o amenințare deșartă ; cei doi tineri rămăseră nedeciși ; tremurau de frica de a o vedea pe fată asasinată sub ochii lor. Mânia și groaza sugrumană gâtlejul contelui. Ce era de făcut ? Marcel era năucit, nu știa ce să facă. Emanuel își putu păstra sângele rece și nu-și pierdu cumpătul.

„Să lămurim acum, în ce mod cei patru tineri reușiseră să intre în casă Imperiei. Elisabeta o urmărise pe călugăriță și pe Zitella până la Batignolles. Când le văzu pe amândouă intrând la Imperia, ea se întrebă ce trebuia să facă. Nu găsi decât două cai : a alerga imediat să o înștiințeze pe stăpâna sa, sau mai bine să continue a observa noile întâmplări. Ea se decisese pentru acest din urmă lucru. Elisabeta se gândi că, împlinindu-și misiunea, călugărița trebuia să plece ; de aceea se puse s-o aştepte zicându-și

— O să mă țin după ea și am să o fac să vorbească. Trebuie să aflu ce se petrece la Imperia.

În acest timp, trăsura ce le dusesese pe călugăriță și pe Zitella plecă, cea ce o miră foarte mult pe Elisabeta. Atunci ea se apropiere de casă și se opri înaintea prăvăliei „Perechi potrivite“ prefăcându-se că privește cu interes diferite obiecte răspândite prin magherniță. Deodată, ea văzu trecând pe dinaintea ușii, din fundul prăvălioarei, pe călugăriță. Această operațiune îi pricinui o via surprindere. Ea înțelese că o dată ce văzuse pe călugăriță intrând în curtea locuinței Imperiei și ieșind prin prăvălia anticarului, trebuia să existe o comunicare între cele două case. Elisabeta intră în prăvălie ; înainte ca negustorul să fi avut timp să se scoale ea fu în fundul magherniței.

— Ah ! scuză-mă zise ea văzând-o pe femeie în cămașă aceasta-și schimba costumul.

— Ce poftești ? întrebă anticarul, împingând-o îndărât.

— M-am mutat de curând aici, răsunse ea și aș vrea să fac câteva târguieli pentru casă ; am văzut la dumneata lucruri de care am trebuință, le-aș cumpăra dacă nu ceri prea mult.

— Pesemne, nu găsești nimic care să-ți convie, zise negustorul clientei celei prea puțin grăbite.

— Ba da, răsunse ea, măsuța asta îmi place foarte mult ; cât costă ?

— O sută cincizeci de franci.

— Dumnezeule, ce scumpe !

— În prăvăliile mari se vinde cu două sute de franci.

— O să mai lași doar ceva.

— Nu se poate, doar dacă cumperi mai multe lucruri...

— Aceste două sfeșnice îmi plac ; sunt de bronz ?

— Vezi bine, sunt sculptate și pline.

— Cât ceri pe ele ?

— Cincizeci de franci perechea.

Elisabeta se tocmai mult și obținu o reducere destul de mare.

— Ce mult durează să se îmbrace, se gândi ea.

Deodată prin geamurile prăvăliei ea văzu pe contele d'Agghiera și pe contele de Rostang. Înțeles că Marcel informat despre răpirea misresei sale, era pe urma răpitorilor. Cum de era însoțit de contele de Rostang ea nu căută să-și explice.

— Ne-am înțeles, zise ea anticarului, o să vin mâine să iau lucrurile. Bună seara.

Și ieși repede din prăvălie. Elisabeta îi văzu pe cei patru oameni la poarta locuinței Imperiei. Marcel voia să sună.

— Nu sunt, zise ea alergând la dânsii.

— Ce bine că ești aici, Elisabeta, zise Marcel, știi ceva ?

— Nimic încă, domnule conte.

— Nu știi dacă Zitella este în casa asta ?

— Ba da, domnule conte, e înăuntru.

— Atunci trebuie să intrăm.

— Să vă arăt eu un drum bun, zise Elisabeta.

— Pe unde ?

— Veniți cu mine.

Ei intrară în prăvălie, merseră în spate, unde nu găsiră pe nimeni.

— Iată, domnule conte, privește asta, zise Elisabeta arătând pe o masă costumul de călugăriță.

Ea deschise portița ce dădea în curte, în care intrară cu toții. Casa Imperiei răspundea, cum am zis, cu această curte.

— Știam eu, iat-o ! exclamă ea.

În același timp Elisabeta zări pe anticar și pe nevasta sa.

— Ei se pregăteau să dea mâncare câinilor, dar nu avură timp.

— Domnilor, puneți mâna pe acești doi briganzi ! strigă Elisabeta.

Perechea potrivită fu numai decât dusă în prăvălie și legată după îndemnul Elisabetei, cu frângiile găsite acolo. Apoi, conduși de către Elisabeta, cei patru tineri pătrunseră în casa Imperiei. Ajunși abia la nivelul primului etaj, ei auziră strigătele de ajutor ale Zitellei. Picior-de-Fier, prins în corridor, vru să fugă. Gaston și d'Orca pușteră mâna pe el, pe când Marcel și Emanuel alergau către odaia din care veneau țipetele fetei.

Când ușa fu sfărâmată, ei se opriră, cum am zis, în prag, speriați de amenințarea lui Bartholomeo, care, cu pumnalul în mână, era gata să dea în Zitella. Fu un moment sinistru, în timpul căruia Emanuel ridică încet revolverul. Deodată arma făcu explozie, glonțul lovi brațul mizerabilului ; pumnalul căzu pe parchet și în același timp cealaltă mână o slobozi pe Zitella, care, tremurând, cu părul vâlvoi, sări în brațele contelui și căzu aproape leșinată. Bartholomeo răcni de furie ; el înțeles că pierdea din nou lupta. El voi să scape. Înainte de a fi putut fi prins, el deschise fereastra și sări în grădină.

— Ah ! ar fi trebuit să-i trimit și celelalte cinci gloanțe în cap ! strigă Emanuel cu mânie și părere de rău.

D'Orca și Gaston alergă și ei lângă tovarășii lor.

— Banditul, ne-a scăpat iar, le zise Marcel.

În acest moment un tipăt sălbatic, îngrozitor, se auzi din afară.

La lumina lunii, un spectacol înfiorător li se infățișa vederii. Cei doi câini, care căutau în zadar carne proaspătă ce li se arunca în fiecare seară, săriră asupra lui Bartholomeo, îl trântiră și începură să-l târască în cotineața lor, pe când el scotea tipete îngrozitoare de durere, la fiecare mușcătură a dobitoacelor înfricoșătoare. Se vedea câinii sărind, întinzându-se, și în același timp, cu urletele lor de placere, se auzeau clănțaniturile colților. Bartholomeo se zvârcolea în convulsi de durere, se zbătea și se lupta în zadar cu sălbaticele bestii.

— Trebuie să-l ajutăm ! strigă Marcel, nu putem să-l lăsăm să fie sfâșiat de viu !

Un ultim tipăt, mai teribil decât cele dintâi, se auzi. Apoi, nimic, decât tacerea adâncă a nopții și gâfâitul voluptos al câinilor.

— E prea târziu, zise d'Orca plecându-se pe reastră.

Deodată el se trase îndărăt, cutremurându-se de groază. Văzuse pe unul din câini ducând în bot capul cel smulsese din trunchiul cadavrului.

— Oh ! zise el tremurând din tot corpul, să fugim din această casă blestemată !

— Să tatăl meu, tatăl meu ! strigă Zitélla.

— Iată-l, domnișoară, răspunse vocea Elisabetei.

Ea deschise camera albastră și-l aduse pe marchiz. Fata se aruncă în brațele bătrânlui. Elisabeta luă mâna contelui și zise :

— Vino, domnule conte, să vezi ceva. Veniți și dumneavoastră, domnilor, veniți adăugă ea adresându-se celorlalți tineri.

În mijlocul camerei, într-un lac de sânge, zacea corpul lui Terrassini. Imperia, cu îmbrăcămîntea sfâșiată, era întinsă lângă dânsul. Nenorocita avea gura plină de bale, ochii îi ieșeau din cap, fața era vânătă, pe gâtul ei erau semne roșii și sângerânde, făcute de degetele tatălui ei ; unghiile bătrânlui sfâșiaseră această piele atât de albă. Curtezana era în agonie. Bătrânlul notar voise

să o sugrume pe fata care și ea voise să-l străpungă. Sătana se servise de cei doi monștri, ca să se pedepsească ei însiși.

XXXV Carlos se denunță singur

Pe când d'Orca și Gaston de Rostang o conduceau pe Zitella și pe marchizul de Varandez la hotelul d'Agghiera, Marcel și Emanuel se duseră la comisariatul din Batignolles. Elisabeta luase o trăsură pentru a se duce să povestească și părții sale cele întâmplate. Înaintea magistratului, contele povestii tot ceea ce știa din drama cea îngrozitoare. De la primele cuvinte ale lui Marcel comisarul de poliție chemă pe secretarul său și-i ordonă să strângă imediat câțiva agenți și soldați. Apoi se întoarse către conte și-l rugă să continue. Marcel îi povesti cu de-amănuntul despre răpirea marchizului de Varandez, apoi despre aceea a Zitellei. Comisarul îi puse multe întrebări la care el trebuia să răspundă. El vorbi despre cel dintâi atentat al Imperiei contra Zitellei, despre ura și gelozia celei dintâi. Același motiv îl indemnase și pe Bartholomeo Lettchi. Amândoi vruseseră să se răzbune. El nu atinse istoria dureroasă a Fernandei. Era un secret de familie, care trebuia să rămână totdeauna ascuns.

Cei doi dușmani neîmpăcați, ai noștri, nu mai sunt de temut, continuă el, dar mai au trei complici. Pe anticar și nevasta lui îi veți găsi legați în prăvălie; în casa Imperiei e încă unul bine legat; apoi, într-o odaie, două cadavre și în grădină resturile italianului Lettchi, sfâșiat de câini. Depozitia contelui fu scrsă.

Dedesubt el și Emanuel iscăliră.

— Îți mulțumesc, domnule conte, zise atunci magistratul. După emoții aşa de violente, vei avea nevoie de odihnă, poți să pleci. Dacă mâine dimineață voi avea nevoie de dumneata am să te chem.

— Voi fi la ordinele dumitale, domnule, răsunse Marcel, precum și la ale justiției, pentru a repeta depozitia mea.

După un ceas, magistratul, însotit de agenți și soldați, se găsea în casa Imperiei; toate ieșirile erau păzite. Conform declarațiilor contelui d'Agghiera, el găsi pe Picior-de-fier și „perechea potrivită“ legați cu frânghii. Cel dintâi rămase mut la toate întrebările, iar perechea potrivită mărturisi numai decât complicitatea lor.

Comisarul constată într-un proces-verbal cu de-amănuntul evenimentele tragice ce se întâmplaseră. Apoi vizită grădina; câinii sătui dormeau; el dădu ordin să-i împuște; bestiile fură trăsnite pe loc. Pe când magistratul își făcea procesul verbal în salon, un agent scotocea buzunarele lui Picior-de-fier. El găsi asupra lui un portofel murdar, și mai multe scrisori; două din ele erau de la Bartholomeo, alte două de la Imperia; toate acestea probau complicitatea lui Picior-de-fier.

În portofel mai era o scrisoare de la Carlos.

Acesta îi scria lui Picior-de-fier, pe care îl numea amicul său, că ieșise din slujba doctorului Coendoza și că se instalase în hotelul Brazilia, unde spera să fie la adăpost de persecuțiile poliției, căci trecea drept un ofițer de marină brazilian, numit don Ramon y Bergas. Carlos, crezându-se în siguranță, dormea și visa în odaia sa. I se părea că Cista îi dădea drept recompensă cincizeci de mii de franci și cu această sumă se ducea în Belgia, când deodată agenții, înarmați cu pistoale, îl deșteptară cam brusc din aceste vise frumoase.

A doua zi el se întâlni cu prietenul și tovarășul său Picior-de-fier la prefectura poliției. După o lungă și minuțioasă instrucție, cei doi mizerabili fură trimiși înaintea curții cu jurați. Carlos, nevoit a-și mărturisi crimele sale, a fost condamnat la muncă silnică pe viață. Picior-de-fier a fost osânđit la douăzeci de ani de muncă silnică și amândoi au fost duși la Brest. Nevasta anticarului a fost pedepsită cu cinci ani de recluziune, iar bărbatul ei, care avuse o complicitate mai mult pasivă, primi doi ani de închisoare.

Contesa de Rostang, nevăzându-l pe fiul ei reîntorcându-se, a fost cuprinsă de o durere nemărginită. O dis-

perare adâncă îi umplu inima ; în zadar încercau ruedelc ei să o consoleze, contesa rămase nemângâiată. Ea vegheau aşteptându-şi fiul până la ora unu. Atunci abia, în urma stăruinţelor tatălui ei, ea se înduplecă să se culce. Dar nu putu dormi nici un minut ; când se lumină de ziua, ea se sculă.

— A venit ? întrebă ea pe credincioasa doică.

— Nu, doamnă, răspunse aceasta măhnită.

Contesa oftă cu durere. Deschise fereastra și se uită în curte. Vicόntele de Rostang se plimba, gânditor, fumând o țigară. Deodată portița dinspre stradă se deschise și Gaston intră, însotit de un om pe care contesa nu-l cunoștea. Cu o singură privire ea recunoscu că fiul ei era treaz.

— N-a băut, murmură ea.

— Ea îl văzu pe viconte făcând o mișcare de surprindere și alergând către cei doi tineri. Observă că, după ce necunoscutul spuse ceva, vicantele întinse mâna cu mulțumire la amândoi. Biata mamă nu mai știa de bucurie. Necunoșcutul plecă și vicantele, împreună cu Gaston, intrară în casă ; contesa alergă la dânsii.

— Mamă, zise Gaston, dă-mi voie să te îmbrățișez.

— Soro, zise vicantele, domnul conte de Rostang și-a petrecut noaptea asta într-un mod demn de numele său contele d'Agghierra a fost într-o mare primejdie și fiul dumitale și-a pus brațul și inima în serviciul prietenului său.

Contesa se aruncă în brațele lui Gaston.

— Gaston, n-ai plecat ieri în trăsură ? întrebă ea după un moment.

— Da, mamă, și m-am întors în trăsura pe care am pus-o la dispoziția domnului Emmanuel Darcet.

— Emmanuel Darcet ? repetă contesa.

— Tânărul militar de care ți-am vorbit, zise vicantele.

— Da, îmi aduc aminte. Deci el e Tânărul care era cu Gaston adineauri ?

— Da, chiar el. Domnul Darcet a devenit prietenul contelui d'Agghierra și prin urmare și al lui Gaston.

Contele Rostang, zdrobit de osteneală, se duse să se culce. El nu uită că Cista îi dăduse întâlnire la ora două în casa contelui d'Agghierra.

— Ce i s-a întâmplat contelui d'Agghierra ? întrebă contesa.

— Nu știu nimic mai mult decât ce ți-am spus adineauri, răsunse vicontele Amédée ; contele și ai săi au fost amenințați de o nenorocire groaznică. Gaston și Darcet nu mi-au spus mai mult, pesemne contele d'Agghierra își rezervă povestirea acestui eveniment.

— Vorbești de contele d'Agghierra, zise marchizul de Grand-Rieux intrând în salon ; nu e aşa că azi e ziua în care trebuie să ne trimítă răspunsul definitiv al doamnei de Hautefort sau mai bine zis al domnișoarei Cista ?

— Da, aşa cred că putem conta pe promisiunea lui, răsunse vicontele.

— I-am făgăduit o vizită, reluă marchizul.

— Da.

— Dacă vrei, domnule de Rostang, să-i facem chiar astăzi această mărturie a stimei și prieteniei noastre.

— Voi am și eu să-ți fac această propunere, domnule marchiz.

— Vreau să vă însotesc și eu, căci îi datorez o reparație domnului conte d'Agghierra, primiți ?

— Fata mea, aprobat acest sentiment, prezența dumitale la contele d'Agghierra va da vizitei noastre un caracter mai solemn.

Trăsura a fost chemată pentru ora unu, după prânz. În dimineața acestei zile, la hotelul d'Agghierra avu loc o tristă și tăcută ceremonie. Marcel și d'Orca, însotiti numai de doctorul Malvielli, de doica și de servitorii casei, merseră la biserică cu coșciugul Leonei și de acolo la Cimitirul de Nord, unde copila Fernandei a fost îngropată.

Fernada și Zitella erau în doliu. La ora unu după-amiază, Marcel stătea cu ele de vorbă în salonașul Zitellei. Se vorbea de Cista și de rolul ce-l jucase în evenimentele petrecute.

— Suntem foarte mult îndatorate către doamna de Hautefort, zise Fernanda, și trebuie să uităm ceea ce este și, să ne amintim numai ceea ce ne-a făcut.

— Ah ! îi datorez mai mult decât viață ! strigă Zitella, mișcată.

— Fratele meu îi va exprima recunoștința noastră.

— N-am putea să facem ceva pentru dânsa ? relua Zitella. Dacă, cum speră Marcel, ea va consimți a se depărtă de contele de Rostang, aş vrea să-i înapoieze tot ce a primit de la dânsul.

— Sunt convins că o să-o facă, zise Marcel.

— Și e foarte bine, adăugă Fernanda.

— Negreșit, relua Zitella ; dar ar fi mai important să știm dacă va avea mijloace de existență apoi.

— Nimic ! decât lucrul, zise Marcel.

— Oh ! munca unei femei... exclamă Fernanda.

— Poate are vreo avere personală.

— Nu, răspunse contele, înainte de a fi devenit Cista, ea era o fată săracă și cinstită.

— Cunoști, aşadar, trecutul ei ?

— Da, dar e un secret ce trebuie să-l respect.

— După ce s-a obișnuit cu luxul, va mai putea oare să lucreze pentru a trăi ? întrebă Zitella.

— Și chiar dacă ar avea bunăvoiință, curajul, zise Fernanda cu măhnire, nenorocita ar cădea iar în prăpastie.

Zitella se ridică. Fața sa strălucea.

— Pentru o femeie care mi-a înapoiat tatăl, zise ea cu o voce entuziastă, pentru o femeie care m-a scăpat de cea mai mare primejdie, nu, trebuie oare să-mi ascult inima ? Ei bine ! iată ce-ăș voi Nera de Varandez este azi foarte bogată ; Marcel, cu permisiunea ta, vreau să ofer o avere celei care m-a mântuit.

— Ah ! scumpa mea, răspunse contele, văd ce inimă ai... Ei bine, da, vreau și eu să-i dai Cistei o sumă egală cu ceea ce ea va înapoia contelui de Rostang.

În acest moment, poarta hotelului se deschise și hruitul unei trăsuri se auzi în curte.

— Trebuie să fie Emmanuel Darcet, zise contele mergând la fereastră. El se întoarse îndată la cele două femei.

— Nu e domnul Darcet, pe care-l aştept cu nerăbdare, zise el, ci o vizită. Să intrăm în salon, vom avea onoarea de a primi pe marchizul de Grand-Rieux, pe doamna de Rostang, pe vicantele de Rostang și pe domnișoara Leonia de Rostang, fata lui.

Intrând în salon, contesa o întâlni pe Fernanda, pe care o recunoșcu îndată.

— Domnișoara d'Agghierra, zise ea, n-am uitat pe sora Magdalena, permite-mi să te îmbrățișez.

Fernanda se aruncă în brațele contesei plângând. Vicantele o prezintă pe fiica sa și apoi, Marcel, luând mâna Ziteliei, zise :

— Doamnă contesă, domnișoară, domnilor, am onoarea de a vă prezenta pe domnișoara Nera de Varandez, logodnica mea, cunoscută în Paris sub numele de Zitella.

După aceste ceremonii, toți se așezără. Conversația abia începuse, când feciorul îl anunță pe contele de Rostang. Gaston intră și nu-și putu reține o mișcare de surprindere, văzându-și toată familia reunită în salonul contelui d'Agghierra, unde avea o întâlnire cu Cista. Contesa nu căută să-și ascundă bucuria ; ea îi făcu semn să se așeze lângă dânsa.

— Domnule conte, zise ea adresându-se lui Marcel, fiul meu a avut ieri fericirea să-ți dea o dovadă de prietenie ?

— Făcându-mi un serviciu nemăsurat, doamnă contesă, răspunse Marcel. Nu-ți voi spune în acest moment despre ce serviciu este vorba ; e strâns legat de istoria dureroasă a familiei d'Agghierra ; pentru dumneata, doamnă contesă, pentru domnul marchiz de Grand Rieux și pentru domnul viconte de Rostang nu voi păstra acest

secret, veți afla totul. Vă voi spune și istoria domnișoarei de Varandez, a tatălui ei, mâine la hotelul de Rostang.

Un nou incident suspendă conversația. Servitorul re-apără; el se apropie de contele d'Agghiera și-i șopti ceva înțel. Marcel aruncă o privire la ceasornic, arăta ora două și trei minute. Se ridică și ieși repede din salon.

În anticameră o găsi pe Cista, dar nu era aceeași Cista de Hautefort, elegantă și cochetă al cărui lux fusese admirat de tot Parisul. Cista se transformase. Ea purta o rochie simplă de lână neagră fără nici o podoabă, un șal negru de cașmir pe umeri și o pălărie de pânză neagră. Nu purta nici o bijuterie. Sub acest costum aşa de modest, frumusețea ei minunată era și mai fermecătoare.

— Am promis să vin la ora două, domnule conte, iată-mă.

El îi luă mâna zicând

— Te așteptam.

— Sunt trăsuri în curte, domnule conte, reluă ea, ai musafiri, te deranjez, poate?

— Nicidcum, răspunse contele sora mea și domnișoara de Varandez sunt și ele acasă.

— Am văzut echipajul domnului conte de Rostang, eu i-am spus să vină aici la ora două, fiindcă vreau să fac înaintea lui declarația ce mi-ai cerut, domnule conte.

Aceste vorbe îi explicară lui Marcel sosirea neașteptată a lui Gaston și surprinderea lui la vederea rudelor sale. Un nor trecu pe frutea contelui; Cista îl observă.

— Domnule conte, nu te jena de mine; vin altă dată.

— Nu, nu. Dar, îți mărturisesc, e ceva care mă pune la îndoială. Vrei să vorbești înaintea contelui de Rostang?

— Da, țin foarte mult la asta.

— Asta e tocmai taina mea, o vei pricepe din două vorbe! doamna contesă de Rostang e și ea acolo.

— Mama sa! murmură ea tresărită.

— Și bunicul său, marchizul de Grand Rieux și unchiul său vicontele de Rostang...

Cista plecase un moment capul; ea îl ridică deodată. Pălise, tremura, dar ochii ei străluceau.

— În salon? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

— Ei bine ! domnule conte, dacă-mi permiteți, o să vorbesc înaintea lor, înaintea domnișoarei d'Agghierra și a domnișoarei de Varandez.

Marcel ezită un moment.

Cista aștepta răspunsul cu îngrijorare.

— Vino, dar, vino, zise el. El deschise ușa salonului și se dădu la o parte ca să o lase să intre ea întâi.

La vederea sa, toată lumea se sculă în picioare cu o privire întrebătoare. Gaston voi să se repeadă la dânsa. Cu o singură privire ea îl pironi pe loc... Ea înaintă încet și îngenunchie înaintea Fernandei.

— Luisa ! Luisa Maubert ! strigă domnișoara d'Agghierra.

— Luisa Maubert ! repetă contesa ca un ecou.

— Doamnă contesă, cuvântă Cista, întorcându-se pe jumătate către dânsa, fata din popor, pe care dumneata și sora Magdalena ați vrut să o sprijiniți și să o scăpați de mizerie, se află înaintea voastră ; dar din ziua în care, ca doi îngeri de bunătate ați apărut în mansarda din strada Mouffetard, Luisa Maubert a purtat un alt nume, pe care l-ați blestemat, doamnă contesă.

— Ce aud ! strigă contesa... Cum ! această mizerabilă !...

Luisa Maubert plecă capul gemând.

— Fata mea, zise marchizul cu un ton poruncitor, invoc mila creștină pentru această sărmană femeie în genunchi, umilită și pocăită.

Contele d'Agghierra se apropie ; el luă mâna nenorocitei și zise :

— Luisa Maubert, ridică-te ; oamenii nu pot fi mai severi decât Dumnezeu care-i iartă pe cei ce arată o sinceră căință ; ridică-te și vorbește !

După ce se ridică, Luisa își șterse ochii plini de lacrimi și zise

— Domnule conte de Rostang, m-ai împins la disperare... Într-un moment de uitare și de nebunie, am părăsit-o pe mama mea iubită, pe fratele și pe sora mea, pentru a te urma. Împodobită cu darurile dumitale, m-ai arătat lumii, prietenilor, fălindu-te cu mine ca și când aș fi o curiozitate... Vanitatea dumitale a fost satisfăcută.

Cu giuvaieruri, cu un hotel, cu servitori, cu aur, ai vrut să cumperi ceea ce nu se vinde o inimă de femeie !

Domnule conte de Rostang, te-ai înșelat. Sunt numai opt zile de când Luisa Maubert îți era încă dușmană neîmpăcată ; mă silești să-mi fie rușine de mine însămi ; te uram, voi am să mă răzbun ! Răzbunarea mea ar fi fost teribilă. Am avut intenția, odioasă și criminală, a-l face pe contele de Rostang, cel stimat, iubit și onorat, o ființă murdară, josnică și disprețuită ; voi am să-ți degradez, să-ți distrug toate sentimentele bune, să te fac să calci în picioare, credința și cinstea, să-ți imprim pe frunte pecetea infamiei și a lașității.

Contesa voi să vorbească, dar marchizul o opri zicând

— Fata mea, îți ordon să tacă.

— Vă îngroziți, nu-i aşa ? continuă Luisa Maubert. Ah ! eu însămi sunt însămicătă... Iată ce voi am. Geniul rău mă stăpânișe. Vai ! am suferit aşa de mult !... Dar într-o zi când am văzut opera mea aproape săvărșită, am simțit o tulburare nemărginită în mine, mi-a fost frică... Mi-am adus aminte de mama mea, de sora și de fratele meu. În mansarda din care ieșisem, am văzut-o pe sora Magdalena, o sfântă și, o altă femeie, cinstită și respectată de toți... Pe dumneata, domnișoară d'Agghierra și pe dumneata domnă contesă de Rostang.

În acea zi am plâns, am plâns mult. Apoi, n-am mai simțit în mine demonul răului care mă împingea la răzbunare. Amintirea binelui ce era să mi se facă stinse pe aceea a răului ce o îndurase. Din acea zi, în inima mea, contele de Rostang a fost iertat !

— Dumnezeu a milostivit-o, murmură marchizul de Grand Rieux.

— Atunci, Cista de Hautefort muri, continuă ea, dar sărmăna Luisa Maubert reînvie iar. Ea îl redă pe contele de Rostang mamei sale și contelui de Rostang, tot ce a primit de la dânsul.

— Un conte de Rostang nu ia niciodată înapoi ceea ce a dăruit, zise contesa foarte mișcată.

Gaston se ridică.

— Mamă zise el, îți mulțumesc ; dar tot ce am dat domnișoarei Luisa Maubert, e al ei.

— E prea târziu, domnule conte, replică Luisa ; am semnat deja actul, e în mâna domnului Michaud, notarul dumitale ; nu rămâne decât donația făcută mamei mele în numele fratelui și surorii mele.

— Cunosc acel dar și-l aprobat, zise contesa și deoarece depinde de dumneata de a renunța la el, doamna Maubert și copiii săi nu vor fi lipșiți de averea lor.

— Vrei dar să-mi răpești fericirea de a o îmbrățișa pe mama mea ! strigă ea cu disperare. Pot oare să apar înaintea ei fără a fi răscumpărat tot trecutul meu ?...

— Bine, răspunse contesa, vei fi satisfăcută ; nu fiul meu, ci eu dăruiesc averea mamei dumitale ; poți să mai zici ceva ?

— Nu, doamnă, îți mulțumesc pentru ai mei.

— Iată soarta mamei dumitale, a fratelui și surorii dumitale asigurată, dar dumneata ?

— Eu, doamnă ?

— Doamnă contesă, zise atunci Zitella, domnișoara Luisa Maubert a uitat să-ți spună cât îi datorează Nera de Varandez. Grație domnișoarei Luisa Maubert, mi-am regăsit eu tatăl... Ieri, am căzut într-o cursă infamă, mulțumită domnișoarei Luisa Maubert, domnul conte d'Agghierra, însotit de domnul conte de Rostang și cei doi prieteni ai lor, au putut să mă scape la timp. Domnișoara Luisa, îți datorez onoarea mea ! îți datorez viața mea. Sunt fericită că pot să-ți exprim aici, înaintea tuturor, recunoștința mea, permite încă domnișoarei de Verandez, care îți datorează recunoștință, să-ți ofere un dar, să-ți asigure viitorul.

— Mulțumesc din inimă domnișoarei de Varandez, răspunse Luisa Maubert încercându-se în lacrimi, viitorul meu e asigurat de câteva zile. Mâine plec ca soră de caritate într-una din coloniile depărtate, unde sunt bolnavi de îngrijit, unde ai totdeauna ocazia să faci bine și să fii în primejdie continuă. Nu cer decât un singur lucru, doamnă contesă, iertarea dumitale. Si izbucnind în lacrimi, ea se aruncă în genunchi la picioarele contesei de Rostang.

— Luisa, sărmană copilă, zise contesa, mult m-ai făcut să sufăr, dar am uitat totul, te iert ! te iert !

Ea se ridică mulțumită.

— Acum, zise ea, mă duc să-i cer iertare mamei mele

— Vine la dumneata, ii zise contele d'Agghierra.

O ușă a salonului se deschise.

În prag apăru Emmanuel Darcet sprijinind-o pe văduva Maubert și, cu el fratele și sora Luisei.

— Mamă, strigă Tânăra fată, mamă ! Si se aruncă plângând în brațele mamei sale, care aflase totul de la Emmanuel.

Apoi ea îmbrățișă și sărută pe fratele și pe sora sa. Cei doi copii o sărutau într-una. Toată lumea era înduioșată și plângea.

După un moment, Luisa se apropiu de Marcel și-i zise roșind :

— Am o rugămintă către dumneata.

— Vorbește, scumpa mea, sunt la ordinele dumitale.

— Aș vrea să am o amintire de la...

— De la cine ?

— De la dânsul, zise ea plecând ochii.

Contele o privi înmărmurit. Ea puse degetul pe buze și adăugă

— Dar să nu-i spui nimic, să nu știe niciodată...

— Vei fie satisfăcută, răsunse Marcel.

Emmanuel se trase la o parte.

Vicontele de Rostang merse la dânsul.

— Scumpul meu Darcet, ii zise el, ești înaintat la gradul de sublocotenent, mâine îți vei primi brevetul. Vei merge cu regimentul al 14-lea de linie în Africa. Acolo ocaziile de a te distinge nu-ți vor lipsi. Ferește-te de iluzii deșarte, dar adu-ți totdeauna aminte că numai cu munca poți ajunge la orișice.

— Domnule conte... bolborosi Tânărul.

— Tăcere amice, evenimentele sunt în mâna lui Dumnezeu.

După o lună, Emmanuel Darcet se bătuse deja în Africa contra Kabylilor. Nera de Varandez devenise contesa d'Agghierra. Tânăra pereche se decise să călătorescă împreună cu Fernanda prin orașele principale din Europa și să se întoarcă apoi pe la Turin unde trebuia să se întâlnească cu Luigi Petrozzi, care de asemenea voia să călătorescă. Se hotărâse ca nunta domnișoarei d'Agghierra cu baronul Petrozzi să se celebreze în capitala

Piemontului. Lumea pariziană se miră foarte mult de dispariția subită a contelui de Rostang. Afară de mama sa nimeni nu știa ce făcuse. Rușinat de trecutul său și dorind să-și răscumpere greșelile și păcatele, el declară mamei sale că se face călugăr.

Doamna de Rostang îi răspunse

— Ai nevoie să fii uitat, fiul meu ; du-te ! și când inima ți-o fi curată, când sufletul ți-o fi odihnit, când te vei simți demn de numele ce-l porți, vino lângă mama ta, dacă mai există. Astăzi te iert, când te vei întoarce te voi binecuvânta.

Elisabeta, convingându-se că e mai multă plăcere să faci bine decât rău, se schimbă și ea.

Ea întrebuiuță economiile sale pentru a se clădi un orfelinat a cărui director devine.

În ziua când Luisa Maubert se îmbarcă la Marsilia pentru Senegal, ea primi printr-un necunoscut un pașechel. În el era o carte de rugăciuni. Pe prima pagină ea citi

„Această carte e binecuvântată de papa, ea a aparținut bunicii domnului d'Orca (Luigi Petrozzi). Spre amintire din partea fiului, pocăitei.“

Noua servitoare a săracilor și măhniților sărută cu devotament cartea de rugăciuni. După o oră, corabia plecă pe marea largă purtând cu ea, către țara frigurilor galbene, pe fata, care în timp de un an, orbise Parisul ca lumina unui meteor.

A străluci și dispărea, iată soarta stelelor lumii pariziene.

URA

I Trecutul Imperiei

Imperia a fost ridicată aproape în agonie. Un minut mai târziu ea ar fi fost găsită moartă, sugrumată de către tatăl ei. Marcel, a cărui inimă era totdeauna deschisă pentru milă și compătimire, acceptă să i se dea îngrijirile necesare și să o transporte într-un spital particular, al cărui director îi era prieten.

Acesta, întrebat despre starea bolnavei, răspunse :

— Constituția ei robustă, foarte robustă chiar, și organele vitale nu sunt nicidecum amenințate.

— O să trăiască, aşadar ?

— Da.

— Va fi multă vreme bolnavă ?

— Nu pot spune nimic în această privință, căci nu pot prevedea urmările acestei aventuri. Poate să capete numai friguri și poate chiar să înnebunească. Orice e posibil. După delirul ce-l are acum, va veni desigur o liniște, o slabire. Să vedem apoi.

— Doctore, fă tot posibilul pentru această nenorocită. Eu mă însărcinez cu toată cheltuiala, scumpe Catuing.

Nici mușteriul nu murise ; când însă plăgile lui fură vindecate și își veni în simțiri, se constată că înnebunise. Alcoolismul, care de ani de zile își împlinea opera sa mortală, ajunsese la cel mai înalt grad. Rațiunea zguduită prin excese de tot felul, mai cu seamă prin remușcare, nu rezistase ultimelor atacuri ce le primise.

Sfătuit de Fernanda și Zitella, Marcel, în această imprejurare, dădu probă de mărinimie și de bunătate. Ex-

notarul fusese încredințat doctorului Coendoza, același care-l îngrijize și pe bătrânul marchiz de Varandez.

— Fă cum știi mai bine, ii zise Marcel, și Dumnezeu să-i ierte pe acești vinovați.

Dar mizerabilul era osândit. Cincisprezece zile mai târziu, fostul notar își dădu sufletul. El muri, nu ucis de pumnalul fetei sale, ci de absint și de rachiu, care îi arseseră corpul, după cum viciul ,ura și remușcarea îi arseseră inima. Acest monstru pieri în cele mai crude suferințe.

Nimic nu e mai îngrozitor decât ceea ce medicii numesc combustie internă prin alcool.

Mizerabilul avea odaia sa particulară unde petrecea timpul în deplină liniște ; i s-a recomandat să nu bea, permîțându-i-se totuși să fumeze.

Intr-o zi el își apropia de gură un chibrit aprins tocmai în momentul când un sughiț tare îi veni în gât.

Deodată bătrânul betiv se aprinse înăuntru și arse ca un vas plin de spirt. Focul îi mistuise măruntaiele, grăsimea se topit, fierbând, oasele i se calcinară și nu rămase dintr-însul decât cenușă. Ceea ce anunțase doctorul Catuing, se realiză întocmai.

Delirul Imperiei dură mai multe zile ; vorbe sără și îi ieșeau din gură, ea pronunța vorbe ce nu rostise nici o dată până atunci. Ea se ridică deodată pe pat și tipând, cu brațele întinse, părea că respinge o vedenie îngrozitoare. Se ascundea apoi sub plapumă, gomea, plânghea ca un copil și striga

— Mama, mama !

După această agitație extraordinară, urmă o stare de tâmpire completă ; adevărata odihnă veni apoi, precedată de o nădușeală abundantă. A opta zi de la intrarea ei în spital, Imperia își veni în fire, dar era de o mare slăbiciune. Mai întâi ea nu-și aduse aminte de nimic. Privea cu mirare în jurul său și făcu o mișcare de frică, zărind-o pe infirmiera care veghea lângă dânsa și pe doctorul Catuing care studia pe fața ei mersul bolii. Nu mai era decât un lucru de temut, că venindu-i memoria deodată să nu se declanșeze o nouă criză. Câteva vorbe bune din partea doctorului, câteva nume cuvântate la timp, declarația doctorului despre mila ce inspira chiar

vechilor ei adversari, speranța ce i se însăși de împăcare cu dânsii, o puse pe o cale, nu de căință, ci de rationament.

Mulțumită familiei de Rostang, lui Grand Rieux și lui Marcel, nu se înaintă mandat contra ei.

Ea fu întrebătă numai de o comisie rogatorie și primă invitația de a părăsi Parisul și chiar Franța, îndată ce se va însănătoși.

După opinia doctorului, convalescența trebuia să dureze cel puțin trei luni.

Imperia ar fi dorit să-l vadă pe contele d'Agghiera, dar acesta se afla în călătorie cu Tânără sa soție.

Pe de altă parte, dacă Marcel putuse în numele umanității și a milieii creștine să scape viața nenorocitei, nu uitase totuși tentativele criminale ale Imperiei contra iubitei sale Zitella.

Un gol nemărginit se făcu în inima curtezanei.

Deși era tot frumoasă, Tânără și bogată, ea nu se gândi să-și reia existența-i coruptă și vanitoasă dinainte.

Toate simțirile păreau că muriseră într-însa.

— Am să călătoresc, se gândi ea.

Într-o zi, când se văita, fără amărăciune, că nimeni nu se interesa de ea, femeia angajată pentru îngrijirea ei ii răspunse fără să se gândească la rău

— Așa e lumea, doamnă. Nu te mai vezi nicăieri ; lumea te crede poate urâtă, ruinată ; atunci ești și uitată și părăsită ; aşa e în lumea asta !

— Uitată și părăsită eu ! care eram admirată de tot Parisul ?!

— Da doamnă ; în asemenea momente ce rău e să n-ai familie ! să n-ai în lipsa unei mame, unei surori, un copil de iubit ! Oh ! a avea un copilaș, care te iubește și pe care-l iubești, de-ai știi cât de bine e ! ce fericiere mare e !

Imperia tresări din tălpi până în creștet. Un fior ii trecu prin tot corpul.

— Un copil ! exclamă ea ; dar aveam doi.

Și supusă unei agitații secrete a sufletului, ea-și ascunse fața în mâini și plânse în tacere. Era adevărat ce zicea ; ea avusese doi copii.

După mult și amar plâns, Imperia zise îngrijitoarei :
— Lasă-mă singură. Oh ! fii pe pace, sunt foarte li-
niștită acum. Vreau să mă gândesc, să țuget la viitor.
Și în sine ea adăugă și la trecut.

Care era acest trecut necunoscut ? Ea revăzu într-ade-
văr acest trecut sinistru, care o făcuse ce era, acest tre-
cut care îi prezicea un viitor amar ; această panoramă
murdară, reprezentând toate rușinile ei trecute și se în-
fățișau înaintea ochilor. Mai întâi ea auzi, ca un ecou
din altă lume, blestemele și injurăturile tatălui ei, sfa-
turile lui perverse, îndemnurile rușinoase ale acelui mi-
zerabil care o silise, ca copilă, să ia parte la orgiile cele
mai scârboase. Apoi se văzu crescând, mărindu-se în
mijlocul desfrânațiilor care o curtau și o pofteau, pe când
tatăl ei o iniția în toate rușinile viciului. La patruzece
ani, ea se deșteptă într-o dimineață în brațele unui bă-
bat pe care nu-l văzuse niciodată și căruia tatăl ei o
vânduse.

Din acea zi rușinea îi pieri de tot și devini o fată
pierdută. Si ea își făcu această oribilă meserie, cu ne-
rușinare, necrezând nimic, nici în amor și nedorind de-
cât a fi cea dintâi printre semenele ei. La șaisprezece
ani a fost amanta unui Tânăr medic scoțian, venit la
Paris ca să-si termine studiile. Fusese admis ca internist
într-un spital. Acest Tânăr sentimental o adora și, deși
cunoștea trecutul rușinos, îi propuse căsătoria. El o iubea
la nebunie și ea îl înșela cu nepăsare. El nu știa sau era
orbit de pasiune. Când iubita lui rămăsese însărcinată,
amantul nu mai putea de bucurie. El considera această
maternitate ca o reabilitare. Amanta născu doi copii ge-
meni două fetițe.

— Ascultă, îi zise el, fii iar cinstită, te iau împreună
cu copiii în străinătate și mă însor cu tine.

— Câți bani ai ?

— Aveam cincisprezece mii de franci renta, când
te-am văzut pentru prima dată, acum un an.

— Și acum ?

— Zece mii.

— Ah ! Ah !

— Negreșit, e puțin ; dar lucrând...

— Bine.

— Primești ?

— Ai fi într-adevăr fericit având copiii cu tine ?

— Oh ! da, și-o jur !

— Ei bine, în două zile vei avea răspunsul meu.

A doua zi, când veni, Imperia, care atunci se numea Ioana, plecase.

Fata din casă îl conduse pe Tânăr în dormitor unde copii dormeau supravegheți de două doici. Pe masă era o scrisoare.

Tânărul o deschise liniștit, căci nici prin gând nu-i trecea ce era să afle. Biletul nu conținea decât aceste vorbe

„Fii fericit, îți las copilele... Asta e tot ce pot să-ți fac, deoarece le-ai recunoscut.“

Tânărul se făcu alb ca varul, dar nu scoase nici o exclamație. El făcu semn doicilor, care-i infășară copiii și-l urmară pe noui lor stăpâr. Imperia revedea pe rând toate aceste scene.

După treisprezece ani și mai bine, ea recitea în gând acest bilet monstruos, scris de o femeie fără inimă și fără de cuget. Se îngrozi singură de infamia ei. Fără voie, privi în juru-i, pentru a se asigura că era singură, că nici un alt ochi de om nu vedea că și ea acest tablou criminal al trecutului ei. Deodată se auzi un zgomot de pași ; ea tresări și stinse lumina de frică să nu i se citească pe față teribilul adevăr. Uitarea ștersese aşa de bine toate, încât ea nu-și mai amintea nici măcar numele scoțianului. Căutând în gândul ei, își stoarse amintirea acestor rușinoase amintiri. Patrick Parnel ! Doctorul Patrick. Numit doctor la douăzeci și nouă de ani , el o cunoscuse pe Ioana cu doi ani în urmă.

— Numele tău nu e de om, e numele unei române, un cântec se numește aşa, ii zise ea.

Acum era numele unei drame !

Ea îl părăsise pe Tânărul medic pentru a merge după un american care-i dăduse o trăsură. Inima ei era atât de seacă, sufletul atât de corrupt, încât după o săptămână, uitase deja și de Patrick și de fetele sale. După

doi ani, ea primi într-o zi o hârtie pe care erau aceste vorbe „Au murit !“

Drept semnătură era... P.

Mai întâi nici nu pricepu, nu-și aduse aminte despre ce era vorba. După câteva minute de gândire, ea aruncă hârtia în foc, murmurând Cu atât mai bine pentru ele. După această liturghie, ea-și pusese mâna pe frunte ca și când ar fi voit să alunge o gândire supărătoare, zâmbi, se privi într-o oglindă și plecă la o petrecere. Și în zilele următoare nu-și mai aduse niciodată aminte de copiii ei, nici de tatăl lor. Era aşa de ocupată !

II Descoperirile Imperiei

Cu cât se cufunda mai mult în amintirea trecutului, cu atât Imperia se simțea mai mult atrasă către el. Amintirile sale întunecoase aveau asupra ei influența fatală a amețelii pe înălțimi, atracția ciudată a prăpăstilor. Cele mai mici amănunte ale amorului ei cu doctorul Patrick, împrejurările dinainte și după nașterea celor două copile, îi apăreau distințe. I se părea că vede încă bucuria nebună a Tânărului, când aflase că ea, fata plăcerilor, devenise mamă. Oh ! frumoasele visuri trecute !

Ar merge în Bretania, unde locuia mama lui Patrick, iubita lui mamă ar consimți la căsătorie fără împotrivire, când ar afla că iubita fiului ei era să nască un copil. Și ar trăi fericiți, văzând înflorind acest copil adorat, fructul amorului. Dacă copilul ar fi fată, s-ar numi Regina, ca mama Tânărului. Dacă ar fi băiat, l-ar chama Patrick, numele tatălui și al bunicului... Și pe când generosul Tânăr făcea aceste planuri, ea, mama, blestema nașterea ce trebuia să vină și se întreba cum ar putea scăpa de smintitul, care avea atâtă incredere în ea.

Cum am mai spus, în loc de un copil, născuse doi, două fete. Printr-o curioasă coincidență, a fost îngrijită de doctorul Rémy, același care mai târziu îngrijea familia Maubert.

Oricât de îndemânic se știa Patrick, în această împrejurare nu avu încredere în sine și-l chemă pe colegul său.

— Privește, zise acesta tinerei mame, arătându-i primul copil. Iată-o pe Regina.

Apoi, adăugă :

— Și iată și pe Reginetta.

Și-i arătă și pe a doua copilă.

— Fie, să se numească Reginetta, răsunse Patrick.

— Regina și Reginetta !

Imperia șoptea aceste două nume cu o expresie de mână și în același timp cu distracție ca ceva cu totul indiferent.

Cei doi copii fuseseră declarați sub numele de Regina Maria Parnell și Reginetta Luisa Parnell, fete ale lui Patrick Parnell, născut la Edinburg. Mama necunoscută. Cum am văzut, în ziua când Patrick îi scria „Au murit !“ frumoasa Ioana devenise celebra Imperia, și stirea despre moartea copilelor sale nu-i pricinuise nici cea mai mică emoție. Dar acum, în urma celor întâmplate, pe patul de boală, aducându-și aminte de acel bilet lăconic, a fost cuprinsă de un sentiment dureros și voi să afle unde fuseseră îngropate cele două copile. Desigur, aveau o piatră, o cruce. Ea se decisese să descopere acest loc și mai târziu se puse pe lucru.

Un om activ și inteligent însărcinat cu această misiune, răscoli și scotoci prin toate registrele cimitirilor, dar fu în zadar. Oare să fi dus Patrick prețioasele oase-minte în Scoția sau Bretania ? Poate ! Totuși, o idee îi veni Imperiei dacă nu au murit ! Dacă Patrick o fi mintit-o, astfel mama denaturată să nu știe niciodată unde sunt copilele părăsite ! O dată ce această idee intră în spiritul Imperiei, prinse rădăcini și se fixă în gândirea ei. Cum făcuse pe la cimitirele din Paris și din mahalale, repetă cercetările prin toate primăriile, dar tot fără nici un folos. Totuși, ea nu se descurajă. Își schimbă numai tactica.

Era vorba să afle dacă doctorul Patrick Parnell era tot la Paris, iar în caz contrar, să afle când și unde plecase. Pentru acest scop, două documente prețioase erau la dispoziția ei. Un anuar și lista tuturor medicilor stabiliți

în Paris. Numele de Patrick nu se găsea nici în anuar, nici în lista stării civile a celor zece ani din urmă. Dispariția doctorului, petrecându-se în același timp cu știrea despre moartea copilelor, întări bănuielile Imperiei. Mai mult încă, găsindu-i pe vecinii casei unde locuise fostul ei amant, ea află că acesta plecase cu vreo zece ani înainte, ducând cu sine două copilițe în vîrstă de vreo doi ani. O femeie străină vînise să-i ia. De atunci nu s-a mai auzit vorbindu-se de doctorul Patrick Parnel.

Într-o zi Imperia vorbea cu fosta portăriță a domnului Parnell.

— Nu știi dar unde a plecat domnul Parnell ? întrebă ea.

— Nu, domnul doctor vorbea prea puțin ; era un om foarte bun, când a plecat mi-a dat o mulțime de lucruri pentru copii și bacșis cumsecade.

— Ah ! ce fel de lucruri îți-a dat ?

— Jucării, hăinuțe ; nu voia ca fetițele lui să ducă ceea din Paris ; voia să ardă toate lucrurile și atunci i le-am cerut eu.

— N-ai păstrat nimic din toate astea ? întrebă Imperia cu grabă.

— Aș ! nimic, doamnă ; rochițele s-au rupt, jucăriile s-au pierdut, s-au stricat... copii strică tot, dar nu face nimic, tot ii iubești, orice ar face, nu e aşa doamnă ?

Aceste vorbe simple cauzară o mare durere Imperiei. Injuria cea mai grea nu ar fi lovit-o atâtă. Femeia relua

— Mi se pare că mă înșel, zicând că nu mai am nimic.

— Ah ! îți-a mai rămas ceva de la acei copii ?

— Da, doamnă.

— Ce ?

— Un frumos manșon de păpușă.

— Vrei să mi-l arăți ?

— Bucuros, doamnă.

Portărița se duse la un sertar, scoase o cutie cu mărunțișuri și luă din ea un mic manșon alb, cât un morșor de ață, înfășurat în foiță.

Imperia îl apucă cu emoție.

— Vrei să-mi dai mie această jucărie ? întrebă ea deodată.

Portărița zâmbi. Cu acel curios instinct de femeie, ea ghici că Imperia avea mare interes să primească micul obiect.

Cedând unei mișcări de bunăvoință ,ea răspunse

— Ti-l dau doamnă, ia-l. Tineam la el, nu e vorbă, fiindcă e micuț, ginggaș, dar dacă-ți face plăcere...

— Da, da, îmi face o foarte mare plăcere, îți mulțumesc ; dar dă-mi voie să-ți ofer franci să iei altceva în locul lui.

Imperia puse pe comodă cinci monede de câte cinci franci. Și înainte ca portărița să fi avut timp să-i mulțumească, ea plecă cu manșonul cel microscopic. S-ar fi crezut că cucerise un tezaur ; era mai veselă decât în ziua când căpătase primele sale diamante. Ea singură n-ar fi putut spune ce simțea, era o bucurie amestecată cu durere. Inima îi era cu totul schimbată. Lumea i se părea pustie, chiar imaginea lui Marcel i se arăta numai ca un vis trecut. Numele persoanelor care-i umpluseră viața altădată îi erau acum indiferente, nu deșteptau nici ură, nici simpatie. Un linșoliu învelise parcă simțirea și amintirea ei.

Totuși, din când în când, spectrul tatălui său săngerând, îi venea în minte. Ea pălea, se cutremura, dar nu de groază că devenise patricidă. Nu, căci îl considera tot ca mizerabilul ucigaș al mamei sale inocente, ca bles tematul, mișelul, care cu premeditare o pângărise aşa de grozav și pe ea. Uneori, își zicea : Și ăla ce s-o fi făcut ?

Cercetările sale sărguincioase ținură ai mult de o lună și deja trecuseră câteva zile peste termenul ce i se acordase ca să părăsească Parisul. Trebuia să se supună. Își vându argintăria, giuvaericalele ,numeroasele obiecte de artă ; dădu ordin notarului său să închirieze hotelul și să depună venitul în numele ei. Capitalul obținut astfel se urcă la jumătate de milion ; acești bani fură îndată schimbați în valori sigure englezesti. Atunci ea îl anunță pe doctorul Catuing că pleacă. Era condusă de o unică idee acea de a-i găsi pe copii ei !

Oare mama denaturată se convertise, oare inima ei nesimțitoare se deschise deodată la aspirațiile devotamentului matern ? Vai ! nu. Era mai mult un sentiment de curiozitate, urmare a plăcăselii sale spirituale, decât

o mișcare de afecțiune. Ea voia să afle, să știe... dar nimic mai mult, nu-i iubea. Negreșit că se simțea vinovată de părăsirea copiilor săi, dar singură căuta circumstanțe atenuante în favoarea sa și-l acuza pe Patrick.

— În loc să-mi scrie că au murit, își zicea ea, trebuie să mi le fi adus mie... Vina lui e că le-am uitat atâtă vreme. Cu ce drept mi le-a furat? Nu erau copile mele? I le-am lăsat lui, e adevărat; dar nu le-am înstrăinat,

Astfel se înșela ea singură. Nenorocita uita că refuzase să-și recunoască copiii, că-i lepădase, ca să zicem astfel, și că nu se gândise la fetele ei nici înainte și nici în urma știrii adevărate sau false despre moartea lor. Ea găsea totuși fel de fel de scuze. Nu fac tot astfel cei mai mari criminali, care chiar când se căiesc, găsesc mijloace să-și descarce conștiința?

Convinsă că nu putea descoperi nimic în Paris, și nevoită pe de altă parte a se conforma ordonanței, Imperia se pregăti de plecare. Ea recompensă cu dănicie pe toți cei ce o serviseră, totuși, nu făcu contelui d'Agghiera insulta să se achite singură către doctor, dar îi lăsă cinci mii de franci, zicându-i

— Dă această sumă vreunei lucrătoare oneste și sărmâne, fără a spune cum și de la cine ai primit-o. Dea Dumnezeu ca acești bani să scape de pierzanie vreo inimă șovăitoare și amenințată!

— Dorința dumitale va fi îndeplinită întocmai, răspunse doctorul, chiar mâine. Cunosc o fată demnă de interesul și de generozitatea dumitale și ți-aș putea spune că...

— Nu, nu, nu-mi spune nimic; nu vreau să știu, nici să mă știe. Spune-i numai protejatei dumitale că dacă e destul de fericită pentru a mai crede în ceva, să se roage pentru cei care nu mai cred în nimic!

— Așadar, pleci astă seară?

— Da.

— Unde ai de gând să mergi?

— În America.

— Du-te; Dumnezeu să te ajute.

În seara aceleiași zile, Imperia plecă din Paris. A două zi dimineața ajunse la Havre. O idee îi venise. La două ore după sosirea ei în acest port, ea ieși din hotel, unde își lăsă bagajul și nu se mai întoarșe. A două zi, când se deschise ușa, se găsi o scrisoare adresată poliției.

Scrisoarea conținea aceste vorbe :

„Scârbită de tot, de ceilalți și de mine, mă duc să mă arunc în mare. Zic adio vieții.“

Ioana Terrassin, zisă Imperia.

Scrisoarea apăru cu comentarii în „Curierul“ și în „Jurnalul Havre“.

Scrisoarea aceasta senzațională, a fost trecută în coloana de diverse a tuturor jurnalelor pariziene. Timp de douăzeci și patru de ore, sinuciderea Imperiei a fost obiectul conversației generale. Apoi, nimic ! Una pleacă, alta vine !

III Lupul la stână

Trecuseră mai bine de trei ani de la plecarea Luisei Maubert în Senegal. Toate persoanele simpatice și cinstite din istoria noastră, au ajuns în sfârșit timpuri de liniște și fericire toate au dreptul să se măgulească că vremea de restrîște și de durere a trecut. Dar, vai ! cine se poate laudă că prevede, pătrunde secretul viitorului ?

Marcel d'Agghierra și Tânără sa soție sunt fericiți. Au născut doi copii frumoși un băiețel și o fată. Iubirea lor e ca în prima zi a nunții. Contele pare să fi întinerit. Zitella, din contra, a devenit mai serioasă, mai gravă, fără a fi pierdut nimic din gingășia ei. După o călătorie în Italia, Tânără pereche s-a stabilit la Korrigans, în Finistera din Bretania. Acesta era un castel vechi care își trăgea numele dintr-o legendă din secolul XIII.

Se zice că acest castel a fost bântuit de spirite rele. Reparația importantă ce i s-a făcut, și gustul mobilelor noi ce s-au aşezat în el, l-a transformat într-o locuință

foarte frumoasă, unde se întâlneau toate cerințele vieții pariziene. Neta nu înceta să spună

— E foarte frumos, e foarte împodobit ; fericirea noastră ajunge ca să schimbăm într-un palat orice ruină ; Zitella are foarte mult bine.

La aceasta Marcel ii răspunde sărutând-o

— Nimic nu e foarte mult pentru fata marchizului de Varandez, nimic nu e prea frumos pentru contesa d'Agghierra, nimic prea mareș pentru mama lui Leon și a Zitellinei.

Leon d'Orca, foarte bogat în urma mai multor moșteniri, nu vruseșe ca Fernanda să fi fost înzestrată, cu toate că ea avea drept la jumătate din averea lăsată de mama ei. Marcel înțelesese această supremă delicatețe, dar fără a-i preveni pe tinerii soți, el cumpără pe numele lor un frumos castel în vecinătate de Korrigans. La întoarcerea din călătorie pe care o făcuseră Leon și Fernanda în Germania, Tânăra baroană născu un băiețel care era deliciul părinților. Domeniul baroanei Petrrozzi se numea les Oserais.

După plecarea fiului ei la mănăstire, contesa de Rostang se decise și ca să părăsească Parisul. Ca și domnii d'Agghierra și d'Orca, ea voia să uite zgomotul făcut în jurul numelui lor. Viața marelui oraș ii aducea amintiri dureroase. Ea se retrase de asemenea în Bretania, la Finistera unde poseda proprietăți mari. Altă dată, contesa n-a putut trăi în acest loc singuratic, pe care Gaston nu putea să-l sufere ; dar acum ea simțea nevoie absolută de odihnă, de liniște, de tăcere.

Bretania, cu peisajele pitorești, cu marea nemărginită, cu stâncile sale, cu cerul întins, cu spatele primitive, cu săraci numeroși oferea bravilor, generoșilor și poeticilor noștri amici ocazii dese de a-și exercita caritatea lor și de a-și satisface înclinația lor către meditații profunde. Un motiv puternic o înduplecăse pe doamna de Rostang să se stabilească în Bretania. Recunoștința, am putea zice, venerația ce o inspirau întregii familii de Rostang, contele d'Agghierra și ai săi, care jucase un rol providențial în opera de mântuire a fiului ei, o deciseră pe contesă să se apropie de toate ființe generoase, sincere și iubitoare. Si apoi cine putea asigura că Gaston de Rostang

n-ar avea nevoie o dată de afecțiunea lui Marcel, căruia îi datora eliberarea sa ?

Era, dar, bine că Gaston să întâlnească încă prietenia lui Marcel, când o dată pocăit s-ar întoarce ca fiul pierdut și regăsit spre a reîncepe o nouă viață. Contesa de Rostang avea cu ea, — căci castelul ei era vast și de o aparență modestă, — pe cunnatul ei, vicontele de Rostang, pe Leonia, pe tatăl ei, marchizul de Grand Rieux, pe mama sa și, în sfârșit, pe abatele Sebastian. Această colonie mică, servită de un personal numeros, ales în localitate, fără a socoti pe servitorii cei vechi, trăia în liniste, răspândind în jurul lor binefaceri și bucurii.

În timpul verii, locuitorii din Dolmen, — acesta era numele domeniului contesei de Rostang, — făceau dese vizite noilor castelani, de care erau separați numai prin câțiva kilometri distanță. Iarna, aceștia veneau să înveselească cercul serios al familiei de Rostang în care Leonia nu se simțea tocmai veselă ; într-adevăr, Tânără fată, numai de nouăsprezece ani, cu aspirațiile zburdalnice ale vîrstei sale, avea nevoie de soarele vieții, de căldura speranțelor, de visurile amorului și nu se putea simți bine în umbra cam rece a unor afecțiuni venerabile, într-o atmosferă de regrete și de iluzii pierdute.

În primele luni se vorbise oarecum de Emanuel Dartet dar cu timpul numele soldatului se pronunță din ce în ce mai rar... Tânărul nu era uitat, dar vicantele de Rostang și cunñata sa, din prudență, se fereau să pronunțe înaintea Leoniei numele lui Emmanuel, spre a nu întreține, înainte să se fi asigurat de adevărata lor valoare, sentimentele mai puțin serioase ale tinerei fete. Apoi, între cei doi tineri nu era o distanță de educație mai mare decât de avere. Acastă distanță, ce-i separă pe cei doi tineri, n-ar crește poate prin obiceiurile militarești de cazarmă ce putea să le primească Emanuel ?

Aceste considerații impunea familiei de Rostang o mare rezervă pe care cu timpul însăși Leonia o găsea justă negreșit ea mai avea încă incredere în viitorul Tânărului adjutant, dar depărtarea, lipsa îndelungată e stânca de care se zdrobesc multe afecțiuni. Vicantele de Rostang luase măsuri spre a fi înștiințat de conduită lui Emmanuel. El intră în relații cu colonelul regimentului,

fără a-i face însă cunoscut ce motive puternice îl îndemnau la aceasta. Se aștepta deci rezultatul probei la care se supuse afecțiunea Leonei și a lui Emanuel. Tânăra fată, născută pentru plăceri și bucurie, se mâneea și suferea foarte mult în izolarea ei ; ea se simțea singură între gravul Sebastian, între contesa, care era totdeauna îngrijită și între bătrânul marchiz de Grand-Rieux.

Contesa de Rostang își dădea bine seama de poziția dificilă a fetei și îi căuta cu sărguință plăceri și distracții. Dar afară de plimbări și de citire, ea nu găsea nimic. I-ar fi trebuit Leonei o colegă de aceeași vârstă, o prietenă... Dar unde s-o găsească ? Contesa se temea de relații noi.

Și apoi era oare posibil să ajungă cu vreo familie mare din localitate, într-o intimitate destul de strânsă, ca Leona să poată găsi o adevărată prietenă ? O împrejurare îi dădu o idee contesei.

Mama Maubert murise, Maria, sora Luisei, avea atunci 14 ani. Ea era cu totul lipsită de mijloace ; căci mama ei risipise o parte din bani prin cheltuieli nesocotite, pierduse o altă parte în speculații nenorocite, în care fusese înșelată și furată de șarlatani, așa că nu rămăsese nimic din avereala dăruită de Gaston și de contesa de Rostang. Fratele Luisei intrase într-o școală de marină și, fiind protejat de Marcel și de d'Orca, viitorul lui era asigurat. Maria rămase singură. Tovarășa căutată pentru Leona era dar găsită. Contesa o aduse din Paris la Dolmen, unde fu primită nu ca o orfană ce se ia de milă, din care se face adesea un fel de servitoare, ci ca o fată de suflet. Contesa voia ca Maria să devină sora Leonei și aceasta se grăbi să-i deschidă brațele tovarăsei ce i se dădea.

Toți se grăbeau care mai de care să-o mulțumească pe nouă venită. Educația ei trebuia completată sau mai bine zis corectată. I se luară profesori. Leona însăși repeta împreună cu ea, ca să-i facă astfel mai ușoară această sarcină cină. Maria era frumoasă și gingășă ca și sora sa, precum și de o veselie mare ce-i lipsea oarecum Luisei. Ea era sveltă, mlădioasă, cu un mers mândru și grațios. Sprâncenele drepte și subțiri lângă ochi, păreau trase

cu penelul, ochii ei, de un albastru verziu, erau senini și plini de expresie. Nasul era drept, dar cam scurt, bărbia rotundă, cu gropițe, și părul lucitor ca aurul. Deci, ca fizic, Maria era o fată de toată frumusețea; dar caracterul ei era prea schimbător.

Visătoare, pozitivă, blândă, iute ca un uragan, mobilă ca unda, ea arăta când dorințele cele mai ciudate de placere lumească, când tendințe de o onestitate severă. Aceste apucături ciudate o nelinișteau pe doamna de Rostang, și încă și mai mult pe ceilalți care nu văzuseră cu ochi buni întoarcerea în familie a surorii Cistei.

Nimeni nu putuse uita că Luisa Maubert fusese cauza, mai întâi involuntară, apoi însă conștientă a îngrozitoarei nenorociri căzută pe capul familiei de Rostang. Contele d'Agghierra însuși, când fusese consultat de contesă, își permisese să facă unele obiecții, ca și când ar fi presimțit un pericol în intimitatea continuă a Leonei de Rostang și a Mariei Maubert. Contesa însă își menținuse ideea ei. Ea se gândea că fusese și ea oarecum vinovată.

— Dacă-aș fi intervenit la timp dacă nu l-aș fi dus pe Gaston la familia Maubert, nimic nu s-ar fi întâmplat! Si adăugă

— Oricând pot să iau măsuri preventive. Am să-măriți cum voi putea mai bine și pace. Doamna de Rostang nu observa obiceiurile cele prea independente ale protejatei sale, care puteau să aibă urmări rele.

Maria era chiar o natură destul de rea, ea nu simțea pentru binefăcătorii ei decât o recunoștință foarte moderată și pentru Leonia; o afecțiune nu tocmai profundă, nici tocmai siceră. Deși Maria se știa mai frumoasă decât Leonia, prietena și tovarășa ei în toate, ea recunoscu, inferioritatea sa în toate celelalte privințe, și era geloasă. Totuși, timpul trecea și temerile familiei nu se realizau întru-nimic.

Leonia căzu greu bolnavă. Medicul satului propuse o consultație și numi pe un doctor foarte bine reputat în acel district. Acesta era un Tânăr străin, stabilit de curând în localitate, și care își consacra timpul în ser-

viciul săracilor. Fiind bogat, el își exercita profesia din dragoste pentru omenire. Nu părea că era dispus să rămână definitiv în Bretania și era considerat ca lucrând provizoriu acolo. Era doctorul Patrick Parnell.

Vicontele de Rostang se duse să-l cheme și-l rugă să se intaleze la castel pe timpul boalei Leoniei.

— Domnule baron, răsunse doctorul Patrick, sunt în serviciul tuturor suferinților, dar mai ales al săracilor Depărtându-mă de aici îmi calc datoria. De altminteri, adugă el, am un alt motiv ca să nu lipsesc de aici.

— Care motiv, domnule doctor, pot să-l afli ?...

— Iată-l, răsunse Parnel, arătând două fetițe ce se plimbau în grădină.

— Fetele dumitale, domnule.

— Da, domnule conte, fetele mele, singura mea afecțiune în lume, cel mai prețios tezaur, Regina și Reginetta, două surori gemene.

— Sunt adorabile.

— E adevărat ; de aceea le și ador.

— Ei bine, domnule doctor, fă-mi onoarea de a le aduce la noi. Contesa de Rostang va fi fericită să le vadă. Sunt tată, domnule doctor și-ți vorbesc ca unui tată.

Doctorul încercă să mai reziste ; în sfârșit cedă stăruințelor și se duse lângă bolnavă. El se îndoi să meargă la Dolmen împreună cu fetele sale, dar să rămână numai două, cele mult trei zile. Totuși trei săptămâni trecură și doctorul Patrick Parnell cu fetele sale se aflau încă în castel, unde prezența lui era considerată ca o binefacere a cerului. Căci marchizul de Grand Rieux căzuse și el bolnav în același timp cu un copil al contelui d'Agghiera. Și apoi cele două surori erau aşa de iubite, aşa de dorite de către contesa și Leonia, în covalescență, încât nu se puteau decide să-i zică tatălui lor Hai să mergeam !

IV Patru ani

Într-o dimineață contesa de Rostang și doctorul Patrick conversau.

— Așadar, domnule doctor, zise contesa, din cauza unui proces ai părăsit Scoția pentru a veni în Bretania ?

— Da, doamnă contesă, un proces mare de care depinde averea fetelor mele.

— Sunt sigură că ești în drept, dumneata, domnule doctor.

— Așa cred, doamnă.

— O să-l câștigi ?

Patrick se înclină.

— Tot să te întreb fără indiscreție, domnule doctor, cine sunt adversarii ? zise vicontele de Rostang luând parte la discuție.

— Familia Pardailly.

— Ah ! făcu vicontele, mușcându-și buzele.

— Oameni de nimic, zise contesa cu dispreț.

— Cum nu se găsesc mulți, adăugă vicontele.

— Femeia a sat mult de vorbă, bărbatul a fost nevoie să demisioneze din funcția sa de pedel și fiul a fost pălmuit în public.

— Știu toate, doamnă contesă, răspunse doctorul, dar judecătorilor nu le pasă decât de drepturile or.

— Ce drept ?

— Nici unul. Familia Pardailly e într-adevăr, rudă, dar de departe, cu testatoarea, nepoata mea îmi este cea mai apropiată rudă și testamentul e formal. Sunt așa de sigur de dreptul meu, încât fără sfaturile avocatului meu ar fi așteptat cu răbdare în Edimburg decizia judecătoarească. Dar e vorba de mai mult de jumătate de milion în moșii ; e zestrea fetelor mele și n-aveam dreptul să o risc printr-un exces de incredere.

— Negreșit, ai de o mie de ori dreptate... Cunosc domeniul în cheștiune ; am vrut chiar să-l cumpăr și am oferit șase sute de mii de franci.

— Avocatul și amicul meu, sir Richard Mac Reald, l-au evaluat tot astfel, de aceea m-am decis a veni în Bretania.

— N-ai ezitat să obosești fetele cu un voiaj așa de lung ?

— Ele nu mă au decât pe mine și pe nașul lor, sir Richaud, pe lume ; trebuia dar să le iau cu mine.

— Ah ! doamna Parnel a murit.

— Fetele mele n-au cunoscut-o pe mama lor.

— Sărmanele mici ! murmură contesa cu mâhnire. Și amicul dumitale, sir Richard, e în Scoția ? întrebă vicontele de Rostang.

— El ! nu-l cunoști ; el e pretutindeni unde sunt fetele mele, unde sunt eu. A venit cu noi, l-am lăsat la Brest.

— Doctore, ne vei face, sper, cinstea de a ni-l prezența ?

— Oh ! cu plăcere. Sir Richaud e un gentleman perfect. În curând trebuie să vină și el aici, căci nici dânsul nu poate trăi fără Regina și Reginetta.

— Ce vârstă are ?

— Patruzeci de ani.

Sir Richard Mac Reald era un om serios ,instruit și foarte bogat. Cu toată vârsta și ciudătenia caracterului său, el era totuși în Edinburg dorul fetelor celor mai cu seamă, al celor care nu aveau ca zestre decât frumusețea și timerețea lor. Dar sir Richard nu voia să se însoare. De ce ? O idee originală.

Erau 16 ani de când nu-l părăsise pe amicul său, pe doctorul Parnel ; el venise să petreacă la Paris, devenise amicul intim al doctorului, pe timpul relației acestuia cu Imperia, adică cu frumoasa Ioana, ale cărei fete le adora acum. Numai el cunoștea secretul nașterii lor. Sir Richard era nemulțumit că amicul său, și mai cu seamă gemenele, întârziau aşa de mult în Dolmen.

— Nu-i părea bine că fetele Imperiei, a cărei istorie scandaloasă o cunoștea bine, locuiau cu contesa de Rostang, mama ultimului amant cunoscut al celebrei curtezane. Și apoi, s-o spunem, egoismul său de bătrân neinsurat, avea un rol în această ocenzie. Ce ! amicul său și cele două fete, îl lăsau singur pe dânsul, care părăsise totul spre a le urma ? Dar Regina și Reginetta, aceasta din urmă mai cu seamă, erau aşa de mulțumite că se aflau la Dolmen, unde aveau ca prietene pe Leonia de Rostang și pe Mania Maubert ! Irița lui sir Richard se potoli într-o dimineață când prietenul său Patrick, veni să-l ia la castelul familiei de Rostang. Scoțianul a fost foarte bine primit. Om de lume, foarte corect și discret, el a fost stimat.

Sir Richard nu voia totuși să accepte posibilitatea completă ce i se oferea și luă cu chirie o căsuță lângă Dolmen. Prezența acestor noi oaspeți aduse schimbări mari în obiceiurile fiecăruia. Se auzeau mai multe râșni cîntece; plimbările pe jos sau în trăsură, excursiile călare, prânzurile, seratele se succedau fără întrerupere, când la contesa de Rostang, când la contele d'Agghierra. Cele două fete ale doctorului, parte prin situația lor de gemene, parte prin grațile lor, atrăgeau simpatia generală și erau răsfățate de toți cei ce le vedea. Asemănarea lor era așa de mare încât mereu erau luate una drept alta. De aceeași statură, îmbrăcate întotdeauna la fel, cu aceleași podoabe, nimic nu dădea prilej de a spune asta e Regina și cealaltă Reginetta. Amândouă aveau părul brun și des, pielea albă ca zăpada, privirea adâncă și stăpânitoare a mamei lor.

Contururile feței lor difereau însă de cele ale Imperiei, gura lor era mai mică, nasul mai pronunțat, fața mai rotundă, fruntea mai înaltă. Vocea lor era mai dulce și mișcările mai puțin mândre. Numai prin două lucruri se deosebeau cele două fete, una de alta. Mai întâi printre nuanță în voce. Regina, cea mai mare, deoarece ea venise mai întâi pe lume, avea un accent serios și grac. Reginetta avea totdeauna același timbru, bland și dulce. Această nuanță nu se simtea decât când Regina era aprinsă, emoționată de ceva. Reginetta mai avea după ureche o mică cicatrice albă, ce provinea dintr-o rană pe care i-o făcuse cu foarfecile o doică. Dacă, în privința fizicului cele două surori semănau ca imaginea reflectată în oglindă cu originalul, în privința moralului, erau diferențe enorme.

În aparență ele aveau aceleași gusturi, aceleași tendințe, același caracter, dar, pe când la Reginetta totul era sincer, la Regina din contră totul era prefăcut. Sub un exterior liniștit, modest, bland și bun, Regina ascundea un suflet înfocat, o mândrie nemărginită, o sete mare după plăceri, o ură neîmpăcată contra oricărui lucru ce i se părea o piedică pentru poftele sale. Pentru a-și ascunde aceste înclinații și imbolduri, ea n-avea nevoie de forțare. Ipocrizia era născută într-ânsa și natura o făcuse așa de îndemnatică, încât nimeni, nici măcar tatăl

ei, nici sir Richard nu bănuia ce se petreceea în această inimă vicioasă. Cu toate aceste constraste, cele două surori trăiau cu Leonia de Rostang și Maria Mubert într-o intimitate perfectă. Era un spectacol adevărat fermecător a le vedea pe aceste patru fete împărțășind aceleași bucurii, aceleași plăceri, încarcându-se una pe alta de gingeșe mângâieri. Totuși Leonia și Reginetta simțeau una către alta mai multă atracție, după cum, tot astfel și Regina față de Maria.

Trecuse o lună astfel când contele d'Aghhierra, vrând să aducă o variație în existența oarecum monotonă din castel, organiză mari petreceri de vânătoare. El invită o mulțime de prieteni și cunoștințe, aşa că, în curând, sosiră la Korrigan, la Oserais și la Dolmen un mare număr de parizieni, între care și domnii d'Ormeson, d'Encilly și de Civray, care fuseseră tovarăși de placere ai lui Marcel și cunoșteau toate aventurile din urmă. Contesa de Rostang invitase, de asemenea, mai mulți prieteni devotați, nu atât pentru ca să asiste la petreceri, cât să împărtășească bucuria ifensă ce-i inunda inima ei de mamă. Gaston de Rostang, după trei ani de liniște și pocăință, purificat de singurătate, reveni lângă ai săi cu hotărârea fermă de a trăi ca un om demn de numele mare pe care-l purta. Această știre cauză o mare bucurie la Korrigans și la Oseraies.

Din întâmplare, Emmanuel Darcet, ajuns locotenent, se întorcea din Algeria și trecea într-un regiment la Paris. Deci toți actorii dramei săvârștie în Paris aveau să fie de față, dar în condiții vesele. Toți erau chiar veseli. Totuși contele d'Agghierra și d'Orca erau îngrijorați.

Prezența Mariei Maubert în mijlocul acestei lumi care o cunoscuse pe Cista, li se părea de regretat. Nu se va deștepta oare în Gaston amintiri dureroase? Marcel își exprimă temerile către contesa și abatele Sebastian.

— Scumpul meu amic, răsunse doamna de Rostang, și eu m-am gândit la această situație delicată și am avut aceleași scrupule. Dar ce e de făcut? Sub ce pretext am putea-o depărta pe această fată? Speram să o mărit înainte de întoarcerea fiului meu, dar n-are decât săptămâneze ani, și apoi am căutat mult și bine un bărbat potrivit, fără a-l găsi. Acum sunt hotărâtă.

— N-ai putut-o da ca însotitoare la vreo doamnă bătrână ? Doamna de Premorand caută o fată, știi ?

— Maria nu e pentru asemenea servicii. Mai întâi instrucția ei nu e completă, nu știe destul de bine muzică, abia vorbește ceva englezesc, și apoi caracterul ei nu e potrivit pentru aşa ceva. Pe drept sau pe nedrept ea s-ar simți umilită, acum că s-a învățat a trăi ca și noi.

— Totuși, doamnă contesă, ea nu poate să rămână totdeauna cu nepoata dumitale. De aceea m-am și decis să o mărit. Ea nu se gândește deloc la căsătorie, probabil fiindcă, neavând zestre, nu ar găsi un bărbat potrivit ; dar dacă i-aș da, măritând-o, o sută de mii de franci ! ?

— O sută de mii de franci ! exclamă contele.

— E tocmai jumătate din venitul anual al lui Gaston ; contele de Rostang n-a cheltuit nimic din renta sa în cursul acestor trei ani, suntem slavă Domnului, destul de bogăți ca să ne putem permite acest sacrificiu. Și sunt sigură că domnul viconte și amicul nostru, abatele Sebastian, nu mă dezaproba.

— Ce zici, domnule abate ? întrebă contele d'Agghiera.

— Eu, domnule conte, sunt cam de aceeași părere ca dumneata, aş fi preferat ca Maria să nu fi fost aşa de mult acasă și aşa de intimă cu domnișoara de Rostang. Sunt încă îngrijorat de efectul pe care-l poate avea asupra contelui de Rostang întâlnirea în casa părintească a surorii acelei nenorocite care a fost cauza atâtore necazuri

— Cauza involuntară, zise contesa.

Negreșit, dar rău rămâne rău. Adaug totuși că am destulă incredere în schimbarea domnului de Rostang și sper că va întâmpina cu demnitate impresia penibilă ce-o va încerca.

— De altminteri, zise contesa, Gaston e prevenit.

— Ah ! știe... făcu Marcel.

— Da, dofnule conte, fiul meu știe de intențiile mele față de Maria Maubert și mă aprobă. El însuși a propus suma de o sută de mii de franci pentru înzestrarea ei...

— Atunci, răspunse contele d'Agghierra, n-am ce să mai obiectez. Să ne pregătim să facem o primire veselă scumpului nostru Gaston.

— Ah ! cât sunt de mândră și de fericită, scumpul meu conte, de prietenia ce o ai pentru fiul meu. Nu ţi-aș putea spune nicioadă cât de mare e recunoștința mea pentru măntuitorul copilului meu.

După aceste vorbe cordiale, toți se separară. Prima vânătoare trebuia să aibă loc vineri și era deja miercuri. În seara acestei zile, toată lumea din Brest și împrejurimi fu foarte agitată. Șase salve de tunuri, descărcate în două rânduri, anunțăra evadarea a doi pușcăriași.

V Reîntoarcerea

Cele trei castele erau pline de invitați și prieteni care se grăbeau să satisfacă dorința contelui d'Agghierra și a vecinilor săi iubiți. Cai și trăsuri, servitori și cameriste erau fără de număr. Toate satele dimprejur erau pline de lume ce alergase să vadă petrecerile. Contesa, în mândria și bucuria ei legitimă de mamă, voia să-i pregătească o primire superbă fiului ei. Dar Gaston, prevăzând pompa ce i se pregătea, voi să evite manifestarea solemnă ce-l aştepta și veni înainte de ziua hotărâtă, anunțându-se ca să simplu invită printre cei sosiți pentru vânătoare.

Era ora mesei. Toată familia și invitații erau strânși în salonul cel mare al castelului de Rostang. Se vedea Michaud, notarul contesei de Rostang, doctorul Rémy, un locotenent în costum de gală, doi guardi generali, doi castelani din împrejurimi, mulți vânători și femei tinere, mulțumite că pot ieși din monotonia existenței lor și care-și propuseseră să dovedească că farfemecele tinereții și eleganței adevărate nu se găsesc numai la Paris. În acea seară, d'Ormesson și d'Encilly, numit Henric cel frumos, fură opriți la masă la castel. Cei patru prieteni conversau într-un colț al salonului. Marchizul de Grand Rieux stătea în picioare lângă sobă.

Abatele, prevenit în secret de Gaston, umbla în sus și în jos cu nerăbdare. Contesa făcea onorurile salonului cu multă grație, ea nu dădea în acea zi un prânz de onoare, de gală, totuși nu se putea nici numi un prânz obișnuit. Punctualitatea era o regulă absolută la Dolmen. Prânzul era fixat pentru orele șase, totuși trecuse mai bine de un sfert de oră fără să se anunțe că se servește. Pentru ce oare, Alain, majordomul, întârzia aşa de mult să deschidă ușile salonului și să rostească formulă sacramentală doamna contesă e servită? Contesa era uimită și începuse să se scuze către invitați de această întârziere nemaiîntâmplată, când abatele Sebastian, care plecase reapăru iar.

— Ei bine! domnule abate, zise marchizul de Grand Rieux, ce e?

— Ce e întârzierea asta? întrebă contesa.

— Un musafir trebuie să mai vină.

— Un musafir? zise contesa cu mirare.

— Nu era așteptat, dar sunt sigur că va fi bine primit.

— Negreșit, zise marchizul.

În acest moment ușa se deschise. Toți se așteptau să vadă față lungă și smeadă a lui Alain, dar în locul lui apăru bătrâna Mariana, îmbrăcată ca în zilele frumoase ale tineretii. Ce vasăzică asta? Acest costum nu era nicidecum obișnuit. Contesa voi să întrebe, când bătrâna doică, cu o voce tremurătoare, pronunță aceste vorbe:

— Domnul conte Gaston de Rostang.

Și un om îmbrăcat în negru, cu capul descoperit întră și, fără măcar să salute pe cele treizeci de persoane ce erau de față, se repezi către contesa, care de emoție nu se putuse ridica de pe scaun, și căzu în genunchi înaintea ei. Era un adevărat tablou! Toată lumea se ridicase în picioare și toți tăceau. Contesa îmbrățișă și sărută plângând pe fiul ei, fără a-și mai aduce aminte de invitați. Gaston, în genunchi, sărută mâinile contesei zicând

— Mama mea, mama mea!

În sfârșit Gaston se ridică. El merse către marchizul de Grand Rieux și se înclină cu respect; bătrânul însă

îl cuprinse cu brațele și-l strânse cu foc la piept. Apoi vicantele. Apoi urmară străngerile de mâna ale prietenilor, salutările afectuoase ale cunoșcuților, recomandările necunoșcuților.

Numele doctorului Patrick Parnell și al lui sir Mac-Reald nu-i reamintea nimic lui Gaston, dar la cei doi amici, care nu o pierduseră nici un moment din vedere pe Imperia, sosirea contelui de Rostang deșteptă amintiri dureroase, doctorul Parnell se decise chiar să părăsească cât mai curând castelul din Dolmen. Vederea celor două gemene îl surprinse pe Gaston, dar numai prin asemănarea lor ciudată.

N-a fost tot aşa însă, când mama sa îi prezintă pe sora Cistei, zicând

— Domnișoara Maria Maubert, prietena intimă a verișoarei tale. Obrajii lui palizi se înflăcără de o roșeată, repede, inima îi bătu cu putere și o comoie electrică îi trecu prin tot corpul. Era oare amintirea trecutului, era altceva care-l mișcă atât, singur n-ar fi putut spune. El o salută cu politețe pe Maria și dădu mâna Leonei, care i-o strânse frățește. După împlinirea acestor formalități, Gaston căută cu ochii pe cineva. Mama sa înțelesе.

— Domnul conte d'Agghierra, pentru sărbătorile căruia a venit lumea ce avem onoarea de a o avea astăzi la noi, e înștiințat și are să vină numai decât. Are și el musafiri și apoi nu știa de sosirea ta.

— Mamă, zise Gaston, mie mi se cuvine să merg la el, mă și duc.

Alain se arăta în prag.

— Doamna contesă e servită, zise el.

— Dă-mi brațul, Gaston, zise doamna de Rostang.

Și, adresându-se invitaților, adăugă

— Permiteți, nu-i aşa ?

Toată lumea trecu în salonul de mese în care puteau intra mai bine de o sută de oaspeți. Trei servitori îmbrăcați ca în zilele de sărbătoare strigăra „Trăiască contele !“ Masa a fost scurtă, căci toți se gândeau că mama și fiul erau grăbiți să rămână singuri împreună. Reîntoarcerea aceasta oferea subiect de discuții tuturor, dar mai cu seamă fetelor și mamelor, care se umpleau de o

speranță nouă. Gaston de Rostang nu era oare un bărbat în perspectivă? Și era și milionar...

Regina și Maria Maubert erau de părere că Gaston era un bărbat bun de înăștat. Cât despre Leonia, ea nu avea asemenea idei, deși mai mult ca oricare alta avea dreptul să-l considere pe Gaston ca putându-i fi bărbat, în viitor.

Dar în acest vîr ea nu mai vedea pe logodnicul ce i se recomanda altădată. Era o rudă, un vîr, nimic mai mult. Amintirea lui Emanuel Darcet avea poate vreo parte la această indiferență? Nu. Trei ani și mai bine trecuseră de la plecarea Tânărului soldat și pasiunea, care nu fusese deloc întreținută, se stinsese în inima fetei; mai era ceva care nu pleda în favoarea lui Darcet, faptul că nu venise din partea colonelului nici o veste despre Darcet, ci la un alt Tânăr. Acesta era de aceeași vîrstă cu ea și reunea toate calitățile pe care o fată le poate dori de la un bărbat. Acest Tânăr era d'Ormesson.

Prieten intim cu domnul conte d'Agghiera, d'Ormesson îi făcuse mai multe vizite la Korrigans. Multumit de primirea ce i s-a făcut la Dolmen, unde fusese înfațiat, el repetă în mai multe rânduri călătoriile sale în Finistera. Fără să-și dea seama, poate, rudele Leoniei lăsară acesteia să credă că d'Ormesson vine la Dolmen nu tocmai în calitate de simplu vizitator. Totuși, d'Ormesson nu era omul care să facă curte unei fete, să-i debiteze complimente nesocotite și să păstre o rezervă foarte prudentă, cu atât mai mult cu cât domnul conte d'Arghiera îi comunicase, cu tonul unei indiferențe complete, ceea ce se petrecuse altădată cu Emanuel Darcet.

— Nu cred să fie ceva sigur zise el, dar în tot cazul bravul Tânăr primise încurajări și speranțe.

D'Ormesson nu nesocoti aceste vorbe, dar ca oricare amorezat să păstre în inima sa ceva, care părea un fel de speranță. Deci, Leonia nu se gândeau la Gaston.

Cum am mai spus, ideea de a deveni contesa de Rostang, veni în același timp Mariei Maubert ca și Reginei Parnel. Maria nu cunoștea cu de-amănutul istoria surorii sale, dar, prin indiscreția mamei sale, prin câteva

vorbe surprinse nî anticameră, ea află o parte din adevar. Ea știa că domnul conte de Rostang avusese cu sora sa o relație care încetase în circumstanțe grave.

Ea își zicea : Pentru ce sunt considerată ca un copil al familiei, dacă nu au hotărât ceva cu mine ? Dacă sora mea n-a iubit, nu înseamnă că eu nu voi reuși. Și, văzându-l pe Gaston, de care își aducea aminte de când îl văzuse la mama sa, se aprinse de aceste idei deja vechi.

Ambiția Reginei era spontană, dar nu mai puțin înfocată ; totuși, ea vedea dinainte că n-ar putea reuși, căci mai întâi nu avea mult de stat la Dolmen, și apoi o considera pe Leonia ca o logodnică naturală pentru Tânărul conte. Totuși, ea nu era din cele care cedează fără luptă. În această privință, ea avea voința și încăpățanarea mamei sale.

Ea își zise

— În orice caz să încerc.

VI Vântoarea

Gaston și Marcel se întâlniseră ; ei schimbaseră una din acele străngeri mute, mai elocvente decât toate discursurile și toate protestele. Spectacolul fericirii amicului său îl impresionă foarte mult pe fostul călugăr.

— Ei bine ! scumpul meu, ii zise Marcel, depinde de tine, ca să ai și tu ca Petrozzi și ca și mine partea ta din rai, însoară-te.

Gaston dădu din cap cu mâhnire.

— Să mă însor ! Pe care fată aș uni-o existenței mele ? Privește-mă, amice, nu am încă treizeci de ani și ochii îmi sunt stinși, am dureri adânci pe obraz și în inimă.. Sănătatea mi-e zdruncinată... Corpul mi-e uscat, descărnat... Uită-te la talia mea boltită.

Și ceea ce zicea Gaston era adevărat. Negreșit, o viață severă ca aceea de călugăr, oprise stricăciunile desfrâului, ale vegherilor, ale beției și restabilise oarecum echilibrul sănătății ; vindecarea morală nu era însă completă.

Inteligenta și inima, spiritul și corpul, totul fusese atins și bolnavul ieșise, poate, foarte curând din spital.

— Exagerezi, prietene, răsunse Marcel.

— Nu. N-am decât cel mult cinci, șase ani de trăit.

— Oh !

— Știu ce spun, o simt, scumpul meu Marcel, îți mărturisesc asta ție, dar vreau să ascund cât mai mult de lume și mai cu seamă de mama mea.

— Dar nu, Gaston, nu, răul nu e aşa de înaintat cum crezi, exagerezi primejdia... Ești pe cale de însănătoșire și partea cea mai grea a curei e făcută. Îți repet, prietene, însoară-te ! Asta e scăparea ta.

Gaston zâmbi cu amărăciune.

— M-ai întrebat ce femeie va voi să unească viața ei cu a ta, dar o ai lângă tine, această femeie de inimă și plină de devotament.

Gaston păru mirat.

— Să vedem. Oare Leonia de Rostang nu-ți pare o soție admirabilă ?

— Verișoara mea ! exclamă Gaston, oh ! nu, nu. Admitând chiar că va voi, crezi oare, prietene, că aş lua-o de soție ? Ce ! ? să unesc bătrânețea mea anticipată cu această inocentă și pură fată, în floarea tinereții, frumuseții și a grației !... Marcel, asta ar fi o crimă pe care n-aș vrea să o comit. Ar însemna a uni o ființă vie cu un cadavru !

— Gaston, răsunse Marcel, mărinimia vorbirii tale, care exprimă aşa de bine sentimentele nobile pe care le ai, îmi dovedește că te calomniezi singur. Nu-ți cedează, dar pentru moment să petrecem că ne vedem. Mai târziu vom vorbi de viitorul tău și de ceea ce trebuie să faci ca să fii pe deplin tămăduit.

— Am de gând să mă ocup singur cu administrarea moșiilor mele.

— Bravo, asta e o idee excelentă, și o aplaud din toată inima.

Gaston zâmbi, el nu-i spuse totul prietenului său.

Negreșit, îmbătrânise înainte de vreme, avea corpul sleit, moralul slăbit și nu era un bărbat potrivit pentru o fată ca Leonia. Fusesese adânc rănit în inimă, rana se închise puțin câte puțin, dar nu se cicatrizașe încă. Gaston își păstrase amintirea Luisei Maubert. În pri-

mele luni ale retragerii sale, chipul ei i se arăta în visele lui înfocate, se ștersese oarecum cu timpul, însă tot rămâneau contururi confuze, dar fermecătoare. Cu toate acestea, uitarea începea să apară. Atunci, crezându-se vindecat, sărmanul Tânăr își făcu planul să înceapă o viață nouă și ordonată la țară, de parte de zgomotul orașelor. Și iată că pentru nenorocirea lui el dădu de o altă Luisa Maubert. Zguduitura a fost atât de puternică, durerea atât de violentă, încât cu greu își putu ascunde impresia. Vai ! rana se deschise ! el luase întradevăr decizia de a combate această nouă înclinație, dar simțea că această luptă l-ar doborî.

Emoția contelui de Rostang nu scăpă Mariei, care își făcu și mai multe iluzii și fi întări măreața ei ambiție de a deveni contesa de Rostang. Gaston nu avea nici un sentiment de amor pentru Maria ; ceea ce simțea părea mai mult o respingere, dar ea fi aduse aminte trecutul, deodată cu rușinile, cu chinurile sale și din nou chipul cel temut, spectrul Cistei fi reapăru.

Ah ! dacă ar fi putut citi perversitatea în inima Mariei Maubert, cum ar fi fugit cu groază ! S-ar fi întors desigur la mănăstire, cu riscul chiar de a muri acolo de durere și de disperare. Cum am mai spus-o deja, nu numai Maria Maubert visa la titlul de contesă. Ea avea ca rivală pe Regina Parnell. Apoi cele patru prietene aveau fiecare câte un vis ! Maria și Regina se gândeau la contele de Rostang și mai mult încă la avereala sa, Leonia la d'Ormesson ; Reginetta, inimă candidă, suflet pur, tezaur de sinceritate, de devotament, de castitate, Reginetta își simțea și ea frageda sa inimă părunsă de dulcile emoții ale amorului. Ea nu iubea încă, dar era aproape de a iubi. Printre pritenii contelui d'Aggierra, ea distinsese pe unul, pe domnul de Civray, numit cel sincer. Acesta era un Tânăr de douăzeci și opt de ani, întrunind toate calitățile fizice și morale visător, bun, modest și foarte sincer. Artist din fire, el vedea totul în culori frumoase. Încrezător și fără de grijă; el lua toate pe partea cea bună. Iubea plăcerile, dar nu cele banale. Privirea blandă, vocea armonioasă, zâmbetul binevoitor, figura frumoasă, el avea tot ce poate seduce și fermeca. Entuziasmat la culme, dar și statornic, el era într-un cuvânt un Tânăr foarte me-

rituos, pentru care contele d'Agghierra avea mare stîmă. Avereia lui era mediocă, vreo douăzeci de mii de franci rentă, dar o înțebuință cu atâtă socoteală, încât era considerat bogat. Astfel, era domnul de Civray, avocat foarte căutat, către care Reginetta se simțea atrasă.

Nedându-și bine seama de ceea ce simțea Reginetta, nu putea înțelege la ce pericol se expunea nestăpânindu-se. Neavând decât 16 ani, Reginetta mergea către amor aşa cum unele flori se întorc după soare, fără a se gândi că acest astru le poate usca și veșteji.

După ce am vorbit de domnul de Civray, nu putem să uităm pe Henry d'Encilly, numit de către prietenii Henric cel frumos.

Acesta avea 26 de ani, el se pregătea pentru diplomație. D'Encilly era rudă cu d'Ormesson. Fuseseră totdeauna prieten intim cu Marcel și cu d'Orca. Era cunoscut ca foarte bogat și avea rude foarte bogate. Natura a fost foarte darnică cu dânsul. Intelligent, elegant, foarte instruit, spiritual și dotat cu o frumusețe minunată, el era iubit de toți, cu atât mai mult cu cât se arăta modest, prietenos, simplu și fără vanitate sau mandrie, fără a voi să arate cuiva superioritatea lui. Vocea lui era sonoră, privirea blândă și sigură atragea și impunea.

Lucru ciudat, între d'Encilly și Civray era o antipatie instinctivă. Dar foarte drepti amândoi, ei se fereau a se trăda și se mulțumeau numai observându-se. Dacă Reginetta își șoptea în gând că ar fi fericită, ca nevastă a lui Civray, Regina, pe de altă parte, nu rezista farmecului pe care Henric cel frumos îl exercita asupra tuturor femeilor cu o imagine infocată. Ca și ea și Maria Maubert a fost cuprinsă de același sentiment pentru Henric. Ele erau născute una pentru alta, amândouă cu instințe depravate și cu germani de viciu. Amândouă își ziceau văzându-l

— Îl vreau, o să-l am !

Numai felul lor de a urmări vînatul era deosebit. Pe când Maria, la vîrstă de șaptesprezece ani trecuți, o făcea cu îndrăzneală, zicându-i lui Henric iată-mă sunt

a ta, Regina voia să-l tragă în cursă, părând apoi o victimă. Nerușinare de o parte, ipocrizie de cealaltă.

Când apără Gaston de Rostang, Henric rămase obiectul dorului secret al dorințelor celor două fete, dar ele nu se mai gândiră că poate fi bărbatul lor. Ca bărbat în perspectivă era acum Gaston de Rostang, conte milionar și — ticăloasele presimțeau acest lucru — condamnat a muri Tânăr.

Partea cea mai importantă era însă să trăiască atât până va avea un moștenitor al numelui și al averii. Și Maria ca și Regina erau aproape sigure de reușită. Maria și Regina se simțiseră, cum am spus, atrase una către alta, dar ele nu se iubeau.

Maria o invidia pe Regina pentru situația ei independentă. Ca fată a unui doctor renumit, sigură de a avea într-o zi o avere frumoasă, Regina era ceva. Ea însă, fată unei nenorciți fără rude, trăise din mila noii binefăcătoare, ea nu era nimic.

Regina o invidia pe Maria pentru frumusețea ei, originală și răpitoare. Maria invidia Reginei frumusețea ei aristocratică, apucăturile nobile. Regina era geloasă de spiritul de inițiativă al Mariei, iar aceasta pizmuia instruirea și educația Reginei. Totuși, ele se numeau : scumpa mea, frumoasa mea, draga mea și erau dispuse a-și face servicii mutuale. Nu trebuia însă decât puțn lucru, pentru a strica acest acord.

Și, deoarece mergeau amândouă la aceeași tintă, pe căi diferite, trebuia să se întâlnească și să se ciocnească o dată. Ce ar rezulta din acest conflict ! Oricum, cele două vânătoare erau gata de luptă, își combinau planurile, își pregăteau armele și erau pline de speranță de a birui. Ziua următoare trecu în liniște. Maria se făcu frumoasă, veselă, gingășă, privea cu ochi dulci pe Gaston, căutând a aprinde primile scânteie ale focului ce trebuia apoi să-l mistuiască. Din întâmplare sau din cauza domnișoarei de Rostang, Maria și Regina fură separate în acea zi. Contesa, Gaston și marchizul de Grand Rieux merseră în vizită la Korrigans sau la Oseraies și Maria o însobi pe binefăcătoarea sa. Tânără fată se aranjase astfel încât să poată fi lângă Gaston. Rezervată,

când contesa și marchizul erau lângă dânsa, ea își schimba îndată purtarea când rămânea singură și juca cu dibăcie rară rolul ei de fermecătoare ! Sărmanul Gaston !

==== VII Un ginere

Ziua vânătorii celei mari se aprobia. Într-o seară, vicontele de Rostang luă pe fata sa la o parte și îi anunță sosirea lui Emanuel Darcet.

Tânărul soldat obținuse un concediu de 15 zile, și, invitat de contele d'Agghierra, venise la Korrigans.

Obrajii Leoniei se colorară puțin ; dar ea nu a fost nicidecum mirată.

— Să-l primim cât se poate mai bine pe domnul Darcet, zise ea, n-aș putea uita că mi-a scăpat viața.

— Vederea lui n-are să te emoteioneze nicidecum ?

— Deloc, tată.

— Leonia, fii sinceră.

— Cum ?

— Știi că la plecarea lui în Africa, Darcet avea speranțe ? În sfârșit, ști că te iubea ?

— Presupuneam.

— Care erau sentimentele tale față de dânsul ?

— Nu o să-ți ascund, iubite tată, curajul domnului Darcet, devotamentul său, sentimentele sale nobile produsese să asupra-mi o impresie foarte vie.

— O ghicisem.

— Aveam atunci șaisprezece ani, tată... Îl cunoșcusem atunci pe domnul Darcet în circumstanțe aşa de dramatice, fusese amestecat în viața noastră și a prietenilor noștri încât nu-l puteam privi cu indiferență ; totuși nu mi-a venit niciodată în gând că aș putea deveni femeia lui.

— Și acum ?

— Acum nu văd în domnul Darcet decât un om de cinste și de curaj ; are drept la toată recunoștința mea ; dar asta e tot ce pot să-i dau.

— Și dacă mi-ar cere mâna ta ?

— Cum aşa ? Pe ce s-ar sprijini ? El n-a aflat niciodată sentimentele ce agitau pe o copilă naivă.

— Cu toate acestea...

— Ce ?... Ti-o fi spus ceva domnul Darcet ? I-ai dat speranțe ?

— Nu, răspunse iute viccontele. Să-ți povestesc ce s-a petrecut între mine și dânsul.

Și iute, domnul de Rostang istorisi fetei sale scena ce avusesese loc înainte de plecarea Tânărului Darcet în Algeria.

— Ai dus-o cam departe ,tată, zise fata ; dar până la o vorbă, până la o făgăduială, mai e mult ; și afară de asta... numai dacă n-ai cere...

— Eu, eu ce să pretind ! Oh ! nu !... Negrești, domnul Darcet este un Tânăr de treabă, pe care îl stimez din toată inima, pe care îl iubesc chiar, căci mi-a scăpat fata ; dar tu ai dreptul să ai dorință mai înalte și știu că...

— Nu știi nimic, nu pot să-ți spun nimic încă.

— Fie. Să revenim la Darcet. Dar dacă el mi-ar cere mâna ta, ce i-aș putea răspunde ?

— Mai întâi, n-are să-ți ceară mâna mea aşa din se-nin ; lasă-l să vină... Și, de altminteri, cine știe dacă se mai gândește la mine ? Știi, colonelul său zicea e un soldat excelent...

— Bine draga mea, sunt încântat de cele ce-mi spui.

— Mă bucur, tată.

— Mătușa ta încă avea bănuieri.

— Ah !

— Dar va fi cu atât mai mulțumită cu cât ea are un proiect de căsătorie.

— Pentru mine ? zise Leonia cu îngrijire.

— Nu, liniștește-te.

— Pentru cine dar ?

— E vorba de prietenul nostru Darcet, pentru care mătușa ta a găsit o nevastă demnă de dânsul.

— Serios ?

— O fată răpitoare.

— O știi ! exclamă Leonia, Maria Maubert.

— Ai ghicit.

— Foarte nimerit, este foarte frumos proiectul nătușii mele ! Se cunosc din copilărie ; el e brav, ea e încântătoare... Da, dar zestrea ?... trebuie zestre pentru ofițeri.

— Contesa îi dă o sută de mii de franci prietenei tale.

— Ce bună e mătușa !... Dar e superb ! Iute, iute cu nunta, eu voi fi domnișoara de onoare.

— Trebuie mai întâi să consimtă...

— Cine ? Maria și Darcet sunt amândoi orfani.

— Ei însiși trebuie să voiască.

— Pentru ce ar refuza vreunul din ei ?

Oh ! mă însărcinez eu s-o conving pe Maria.

Nevasta unui ofițer e ceva și oricare femeie ar fi mândră de a avea un bărbat ca Darcet.

— Afară de tine.

— Eu, scumpe tată, nu sunt concurenta. Vrei să pregătesc terenul ?

— Nu, asta o privește pe doamna de Rostang.

— Ai dreptate. Unde o să locuiască domnul Darcet ?

— La Korrigans.

— Cu atât mai bine pentru mine, dar nu și pentru Maria.

— Cum aşa ?

— Fiindcă, dacă n-ar vedea decât pe Maria, n-ar ști să o prețuiască îndeajuns.

— Destul, sora mea are să facă cum va ști mai bine.

— În acest caz, tată, nu mă mai amesteca. Când va sosi domnul Darcet la Korrigans ?

— Cred că a ajuns, dacă nu s-o fi întâmpnat ceva neprevăzut.

Locotenentul Darcet sosise într-adevăr la contele d'Agghiera.

— Scuză-mă, domnule Darcet, îi zise contele ieșind să-l întâmpine la poartă, că n-am venit să te iau, cum doream, dar aveam musafiri în casă. Îți mulțumesc, domnule, îți mulțumesc că ai binevoit a accepta ospitalitatea pe care contesa d'Agghiera are fericirea de a-ți oferi.

— Fericirea și onoarea, domnule, adăugă Tânăra femeie.

Și ea întinse mâna ofițerului, care o strânse cam militarește.

A doua zi, oaspeții din Dolmen făcură o vizită prietenilor din Korrigans. Conte de d'Agghiera îl prezintă pe Emanuel Darcet.

— Pentru persoanele ce nu-l cunosc pe domnul Darcet, adăugă contele, mă grăbesc să spune că e un om de inimă, demn de toată stima.

Locotenentul se înclină.

— Domnul d'Agghiera a zis bine, adăugă contesa întinzând mâna ofițerului. Domnul Darcet are dreptul la stima și recunoștința noastră și sunt fericită, împreună cu fiul meu, că pot spune în public acest lucru.

Gaston luă mâna lui Darcet și o strânse cu multă politețe. Maria rămase pe loc. Numele de Darcet îi aducea aminte de un prieten din zilele triste, dar Tânărul nu-i deștepta nici o simpatie. Darcet părea foarte încurcat.

Această primire grațioasă, binevoitoare, îl măgulea foarte mult, negreșit, dar îl și încurca. El se simțea într-un mediu cu totul nou și fără a-l intimidă, lumea aceasta cu apucături și purtări căutate îi paraliza intențiile și avea să răspundă la atâtea complimente. El nu putea decât să se încline și să bolborosească câteva cuvinte. Privirea sa era resigură.

Deodată el o zări pe Maria care, în lumina feerică a salonului, îi apăru ca o viziune. Ochii lui străluciră de admiratie. Contesa care-l observă, zâmbi.

— Îți recomand pe domnișoara Maria Maubert, zise ea lui Darcet. Nu îți-e necunoscută, era o copilă când o cunoșteai, acum o vezi fată mare. Bobocul de altădată a înflorit.

Emanuel tăcu. Nu numai transformarea Mariei îl uimea, ci mai mult faptul că o zărea pe sora Cistei în mijlocul unei lumi aşa de elegante, sub patronajul contesei de Rostang. Ea îl crezut fermecat. Era într-adevăr, dar în același timp era uimit la culme. Încurcătura lui a fost aşa de mare încât contesa d'Agghiera se grăbi să-i vină în ajutor, procurând un alt subiect de conversație. Doamna de Rostang era încântată, căci credea că

izbutește în planurile sale. În realitate însă această prezentare fusese dezastruoasă pentru proiectele contesei.

Maria a fost rău impresionată. Mai întâi era nemulțumită că i se reamintea mizeria trecută, înfățiându-i-se un cunoscut vechi al cocioabei din strada Mouffetard. În sfârșit locotenentul, n-avea nimic ce ar fi putut să să vorbească în favoarea lui. Cei trei ani pe care-i petrecuse în Africa, în garnizoane, lagăr, corturi, pe câmp, fără altă tovărașie, decât aceea a soldaților și a arabilor, îl făouseră stângaci și sfios în societate. Asta se întâmpla adesea chiar unor ofițeri care primiseră în trecut o educație excelentă.

Talia lui Darcet era bine făcută, dar fără eleganță, gesturile lui erau aspre și vorba severă. Marșurile îndelungate îi pricinuise să apoi o ușoară legănare în mers. Afară de asta Emanuel devenise cam urât. Părul lui era tăiat soldătește, foarte scurt, ceea ce nu-i sedea bine, pielea era pârlită tare de soare și o cicatrice falnică, dar nicidecum frumoasă, începând de pe frunte și mergând pe deasupra nasului tăia arcul sprâncenei stângi și despica într-un sănț adânc obrazul, până la ureche. Ochiul nu era stricat dar deformat. Valorosul militar căpătase această rană într-o luptă corp la corp cu un arab; de pe urma ei dobândise epoletele; dar dacă în ochii bărbătiilor rana era un certificat de bravură, pentru femei era o cauză de respingere. Darcet nu-și făcea iluzii în această privință și, de aceea, era cam sfios și stângaci.

Din nenorocire, doamna de Rostang uită ceea ce făcuse pentru Maria Maubert. Ea nu compara decât originile. „Și, un lucru ciudat, care probează bine că, cu toate protestele lor, clasele privilegiate sunt supuse la prejudicii, pe care noi le vom numi afinități de neam, contesa, care găsea pe Darcet demn de Maria, ar fi declarat de ridicul ca el să cuteze să o iubi pe Leonia de Rostang. Ea nu admitea că Maria l-ar putea refuza pe locotenent, și ar fi considerat ca o mare nenorocire dacă nepoata ei ar iubi pe acest ofițer fără avere, fără nume, cu un viitor mărginit.

Ea lucra cu bună-cerință și avea convingerea că proiectele sale erau acelea ale unei inimi generoase, că

pregătea fericirea protejatei sale, precum și a lui Darcet. Maria și Regina se pregătiră pentru o vânătoare dublă și contesa de Rostang alerga și ea pentru prinderea unui ginere. Toate vindeau însă pielea ursului din pădure.

VIII Cavalerii de onoare

— În sfârșit, strigară într-o dimineață vânătorii, mâine e vânătoarea cea mare.

Spre seară, avu loc la Korrigans o întâlnire pentru pregătirea petrecerilor de a doua zi. Voind să dea acestei vânători un caracter cu totul cavaleresc, contesa de Rostang propuse ca fiecare femeie să aibă un cavaler de onoare. Bună femeie, fericirea o întinerea !

— Mâine vom avea un fel de sport, zise ea, poimâine, prânz la Dolmen, miercuri, bal la Korrigans, joi, tombola la Oseraies, vineri, petrecere la Dolmen, ei bine, în timpul acestor cinci zile, cavalerul va fi la ordinele doamnei sale. Primiți ?

— Da, da, da, strigară tinerii.

— Și dumneavoastră, doamnelor, primiți ? întrebă contele d'Agghierra.

— Și câte doi, dacă vrei, răspunse Regina.

— Cum vrei, câte doi cavaleri ! zise marchizul de Grand Rieux. În acest caz, mă ofer eu, ca supleant, bineînțeles.

— Nu, nu, unu ajunge, răspunse fata, aruncând o privire repede asupra lui Gaston, care nu o observă, și asupra lui Henric cel frumos, care o prinse din zbor.

Maria, de asemenea, surprinsă de privirea Reginei, și se simți străpunsă în inimă.

— Eh ! eh ! își zise ea, și ea are o privire asupra lui Henric cel frumos ? De ce nu și asupra lui Gaston ?

Ea murea de ciudă.

— Bine, bine, adugă ea, am să te păzesc eu bine, drăguța mea.

— Cineva va alege ? întrebă Petrozzi. Eu, mai întâi, mă supun ordinelor soției mele.

Fernanda îi mulțumi cu o privire dulce.

— Si eu, zise contesa d'Agghierra, mi-l rezerv pe bărbatul meu... fără supleant.

— Doamnele trebuie să aleagă, zise Marcel.

— Da, da, aprobară femeile.

— Ba nu, bărbătii ! strigă Fernanda.

— Da, da aplaudară aceştia în cor.

— Mai încet, domnilor. Răbdare, doamnelor ! aşteptați un moment, zise contesa de Rostang, eu, dacă îmi dați voie, voi recomanda fiecărei doamne pe cavalerul său, și-l voi numi fără drept de apel.

— Sper, atunci, zise un vesel ofițer care număra vreo 50 de ani întregi, că doamna contesă mă va alege pe mine drept cavaler al dumisale.

— Dar, domnule d'Almec, replică doamna de Rostang, dumneata nu ești încă în rezervă, în retragere, iar eu...

— Dumneata, contesă, ești directoarea.

— Comandante, ești foarte galant azi, vezi să nu te prinzi în cursă... Dar, ce ziceți, domnilor ?

— Suntem mulțumiți cu toții, răspunseră câteva vocile.

— Domnule Le Pezec, continuă contesa adresându-se unui Tânăr cu gradul de general, dumneata cu doamna de Mesenac. Tânăra văduvă îl amenință pe cavalerul său cu degetul, dar acceptă mâna ce acesta îi întinse.

— Dumneata, domnule d'Ormesson, omul serios, vei veghea asupra domnișoarei Leonia de Rostang, nepoata mea, dar te previn că e pretențioasă, egoistă... că nu admite tovărăsie, nu e aşa, micuțo ?

Leonia nu răspunse.

— Face foarte bine, zise marchizul de Grand Rieux. E ca bunica sa, care avea drept deviză „Eu mă dau, dă-te !“

— Oh ! unchiule, murmură Leonia roșind ; nu sunt încă majoră !

— Cu alte cuvinte...

— Nu sunt stăpână, liberă...

Contesa se prefăcu că nu înțelege nimic.

— Tăcere, mă rog, relua ea, conversațiile particolare sunt oprite și orice comentarii interzise. Domnule

d'Almec, vei fi tovarășul doamnei des Canieres. E văduva unui magistrat și știe deci codurile pe dinafară.

— Eu voi pleda circumstanțele atenuante, spuse zâmbind funcționarul de la primărie.

— Domnule Darcet, îți încredințez pe domnișoara Maria Maubert, cum vezi te prefer, îți țin parte.

Maria avu o mișcare de mânie, dar se stăpâni imediat.

Locotenentul nu răspunse nimic, dar se simți fericit.

— Nu-mi mulțumești, domnule ofițer ?

— Fericirea îl zăpăcește, zise domnul d'Encilly.

— Bucuriile cele mari sunt mute, zise Regina cu o ironie imperceptibilă.

Maria înălță capul cu mânie ; o vorbă răutăcioasă ii vîne pe buze, dar și-o înăbuși.

— Îmi caută gălceavă, se gândi ea ; bine.

— Gaston, fiul meu, te vei supune domnișoarei Reginetta Parnell, adorabila fiică a domnului doctor.

— Mulțumesc, mamă ; dar dai unui diavol pe un înger.

— Un diavol convertit, adăugă marchizul cu un zâmbet bland.

— Domnule Parnell, în calitatea dumitale de doctor îndemânic, îți încredințez pe domnișoara Luiza d'Armeville.

— Dar, zise doctorul, domnișoara e de o sănătate perfectă.

— Tocmai de aceea, alminteri...

Doctorul începu să râdă.

— Dumneata, domnule d'Encilly, te somez să n-o părăsești pe domnișoara Regina Parnell.

Cu mare greutate se putu stăpâni prietena Mariei de a nu lăsa să se observe bucuria ei. Era emoționată. Maria, din contră, era furioasă.

— Ah ! acum m-a biruit ! se gândi ea.

Din cei doi pe care și-i dorise, de nici unul nu avusese parte și nimeri tocmai pe acela pe care-l consideră ridicol.

— Și eu, doamnă contesă, zise domnul de Civray sunt oare cavaler al Maltei ?

— Dumneata, domnule de Civray alege.

Cu o delicatețe perfectă, Tânărul oferi mâna sa unei sărmane fete, majoră de multă vreme și puțin favorizată de natură, dar foarte spirituală.

— Domnule, zise ea lui Civray, se cunoaște adevăratul gentilom; primesc sacrificiul dumitale.

— Cuvântul e prea aspru, domnișoară; crezi oare că nu știu cât prețuiestești?

Repartiția celorlalți cavaleri de oноare continuă și deoarece erau mai mulți bărbați decât femei, se decise ca acele femei ce n-ar fi mulțumite cu cavalerii lor să aibă dreptul să-i schimbe.

— Mâine, domnilor, adăugă contesa de Rostang, veți da culorile respective acestor domni, panglici, flori, pene, cum veți voi, numai, băgați de seamă, cavalerii vor avea dreptul să păstreze darul ca amintire.

Toate acestea, deși prea căutate, aveau un bun efect. Și pe când actorii și spectatorii acestei comedii credeau că contesa nu se pregătise ci lucrase sub inspirația momentului, aceasta se felicita că reușise bine fără măcar să-i vină în gând că o încurcase rău. Afară de Leonia și de Regina, toată lumea era nemulțumită. Gaston, fermecat deja pe Maria, îl invidia pe Darcet. Maria ar fi dorit să-l calce pe locotenent cu picioarele, ea se mai gândeau că nu numai întâmplarea pricinuise prezentarea ofițerului de către contesă. D'Encilly era desigur mulțumit cu partea sa, dar provocările cele mute ale Mariei, îl făceau să regrete că nu era în locul lui Emanuel.

Darcet, am spus-o, era încântat; dar el simți numai-decât că el era mai mult suferit decât primit de Maria. Instinctul său de amorezat gelos, îl făcu să presimtă un rival. Cine era? Conte de Rostang este foarte bogat!... Henric d'Enncilly este foarte frumos! Pe care-l prefera oare Maria. Bogăția sporită cu noblețea? Frumușetea crăscută cu tinerețea? Emanuel își frământa creierii ca să ghicească această preferință. Ce ar fi simțit, bietul om, dacă ar fi știut că Maria îi preferea pe amândoi?

Dacă Gaston nu era bine dispus în favoarea lui Emanuel, nici acesta nu-l avea la inimă. El nu putuse uita că boțerul îi răpise întâia oară pe aceea pe care o iubea. Oare același om i s-ar pune și acum în drum? Aceste gânduri îl chinuau. El ar fi înțeles, spre exemplu, să i se prefere d'Ormesson, dar nu voia să credă că contele de Rostang, chiar convertit, să-i placă mai mult Mariei Maubert. Maria să iubească pe contele de Rostang! Este oare cu putință? Asta ar fi un sacrilegiu, un fel de incest!

Cititorul trebuie să se fi întrebat ce devenise frumoasa pasiune a lui Darcet pentru Leonia de Rostang? Vai! nefiind alimentată, ea trebuia să se stingă. Puțin, câte puțin, el înțelesă și simți că erau prea multe piedici care îl despărțeau de această fată cu aspirații poetice, cu instințe aristocratice, cu gusturi artistice, cu educație rafinată. Și apoi, el devenise urât!...

Pe când locoteneniul era cufundat în gânduri, Maria și Regina își făceau planuri. Cea dintâi se întreba cum să grăbească deznodământul favorabil al întreprinderii sale duble. Ea nu se mai îndoia de sentimentele Reginei pentru d'Encilly; pentru un ochi pătrunzător, ele erau clare ca lumina zilei. Cât despre visele Reginei, pentru Gaston, nu era tocmai sigură dar bănuia. Această fată, ciudată, născută cu o imaginea vie, se inițiașe repede la toate desfrâurile. Fecioară cu ardori de curtezană.

Chinuită, setoasă de dor, ea ar fi fost în stare să-i zică lui d'Encilly:

— Te iubesc, ia-mă!

Dar mai era și Gaston. Cui să se dea? Ea se gândi la Gaston nu din amor, ci din speculă. Își zicea

— De ce nu, dacă aş deveni astfel contesă!

Regina nu era așa de decisă, așa de cinică. Ea nu-și zicea și pe unul și pe celălalt, ci sau căsta sau ăla, după împrejurări. Simțea că Maria are mai multe avantaje. Mai întâi frumusețea ei răpitoare. Apoi Maria era a casei, destinată a locui acolo multă vreme, pe cât timp ea era o simplă vizitatoare.

Această situație o decise pe Regina să lucreze repede contra obiceiului său. Cât despre Reginetta, tristă, dar resemnată, ea se gândeau la domnul de Civray, care

făcuse o vie impresie asupra inimii sale tinere ; ea cugeta la acest Tânăr distins, încântător ; dar vai ! numai ca să regrete că venise la Dolmen și să dorească a pleca cât mai curând spre a putea uita. Deci ea simțea că nu putea deveni soția domnului de Civray. Sărmana copilă nu știa nimic despre nașterea ei, dar ghicea că o dramă, un mister, ceva penibil era în strânsă legătură cu trecutul ei. Niciodată tatăl ei nu-i vorbise de mama ei. O singură dată, Reginett întrebăse unde fusese îngropată mama ei și de câtă vreme murise. Doctorul ii răspunse

— Mama ta a murit pe mare, aveai atunci doi ani, dar nu-mi mai vorbi de asta.

Cele două surori nu mai îndrăzniseră să-l întrebe pe tatăl lor, dar ghiciseră o parte a adevărului. Reginetta cugeta adeseori la mama ei moartă sau în viață.

Regina nu se gândeau nicidcum, dacă din întîmplare, ea își punea vreo întrebare în această privință, era următoarea

— O fi fost frumoasă, mama mea, foarte frumoasă pesemne !

Leonina era fericită, gândurile ei fecioarești, visele ei pline de speranță o legănau în fericire. Gaston era într-o agitație nemărginită. În zadar căuta să biruiască pasiunea ce creștea cu el. Maria reaprinse în el focul cel vechi. Oh ! cât de rău ii părea că ieșire din azilul său unde se crezuse tămăduit.

O voce ii strigă

— Întoarce-te iute la mănăstire, îngroapă-te în acea singurătate liniștită, du-te iar la locul de pace și odihnă sufletească.

Dar o altă voce ii striga în același timp

— Maria, Maria !

Vânătoarea se sfârșise, toată lumea se reîntoarse la Dolmen.

O servitoare dădu o scrisoare doctorului Patrick Parnell. Doctorul crezu mai întâi că-i scria vreun client sau că avocatul său ii comunica ceva. Dar abia rupse

plicul și desfăcu scrisoarea și un fior îi trecu prin tot corpul.

— Trăiește, murmură el, trăiește !

IX Segnora Carmen

Iată ce citi doctorul Patrick Parnell

„Domnule,

M-ai înșelat, fetele mele trăiesc. Le-am văzut, sau mai exact, le-am zărit. Aș vrea să le vorbesc, să le recunoșc. Îmi vei face onoarea de a mi le prezenta ? Apelați, în această împrejurare, la sentimentele dumitale de bunătate și de generozitate și sper că nu va fi în zadar. Dar te previn că sunt grăbită.“

I. T.“

Doctorul petrecu toată noaptea cugetând. Oh ! el nu ezita în hotărârea ce avea de luat față de reclamația fostei sale amante, dar se întreba cum ar pune în execuție decizia sa.

— Nu vreau ca fetele mele să cunoască pe nedemnător mamă, nu vreau ca această curtezană nerușinată să mânjească prin contactul său pe aceste fete nevinovate ! Astfel vorbea doctorul Partick Parnell, umblând cu pași iuți și agitați prin odaie. Și pentru asta n-am decât un mijloc, își zicea el ; să plec îndată. Sir Richard mă va ajuta, căci el nu va voi ca finele sale iubite să fie murdările de sărutările acestei mizerabile.

Pe de altă parte era nevoie, datoria de a pleca acum cu fiicele sale. Dacă Imperia ar fi murit, atunci cele două fete nu puteau fi pentru familia de Rostang, pentru contele d'Agghierra și pentru baronul Petrozzi, decât fiicele doctorului Patrick, dar Imperia trăind, făcea ca prezența celor două gemene în mijlocul acestor oameni să fie un fel de profanare. Dis-de-dimineață, doctorul făcu pregătirile de plecare. Odaia Reginei și a Reginettei erau alături de a sa. Îndată ce se lumină de ziua, el intră la Reginetta mai întâi.

— Draga mea îi zise el, plecăm azi de dimineată.

— Bine, tată !

— Așadar, nu-ți pare rău de petrecerile pe care le părăsești, în care ești aşa de admirată ?... întrebă doctorul mirat.

— Nicidecum, tată. Știi că-mi place liniștea.

— Cu atât mai bine. Pregătește-te dar.

Patrick intră în odaia Reginei.

— Aceasta sări în sus când tatăl ei o anunță că pleacă.

— Plecăm ! strigă ea, tocmai când petrecem aşa de bine, când toată luceafără ne dezmirdea, ne lăuda, ne dorea !... Nu încă, tată !

— Trebuie să plecăm, Regino, mă duc chiar numai-decât să-l anunț pe domnul de Rostang.

— Nu se poate !

— Trebuie, cu orice preț, Regina.

— Ai vorbit cu Reginetta ?

— Da.

— Și consimte ?

— Cu bucurie.

— Eu însă protest, nu vreau să plec, vreau să stau aici cel puțin pe timpul petrecerilor.

— E peste putință.

— Pentru ce ?

— Pentru că...

— Pentru că ?

— Trebuie să plecăm..

— Cu alte cuvinte, n-am să-ți dau seamă de ce... ?

— Regina, fii cuminte, știi bine că nu trăiesc decât pentru tine și pentru sora ta și că numai pentru voi amândouă am stat atâta vreme în Dolmen.

— De ce nu mai stăm atunci câteva zile ?

— Lucruri grave mă împiedică.

— Ai pierdut procesul ?

— Ba nu, l-am câștigat.

— Ei bine, atunci ?

— Ei bine, n-am decât un răspuns trebuie să plecăm !

— Nașul știe ?

— Nu, dar am să vorbesc îndată și cu el...

— Îl aștepți ?

— Nu, am să merg eu la dânsul.

— Du-te !

Patrick o îmbrățișă, fără să observe răceala cu care ea îi întoarse sărutarea. Ieșind din odaia Reginei, el îl întâlni pe servitorul care-i înmânase scrisoarea Imperiei.

— Aseară, zise el, mi-ai dat o scrisoare, cine a adus-o ?

— O cameristă spaniolă sau portugheză, vorbind foarte rău franțuzește. Zicea că stăpână ei e seignora Carmen d'Alquavimar.

— Ce a mai zis ?

— Că o să vină astăzi să ia răspunsul.

— La ce oră ?

— De dimineață.

— Mulțumesc. Când va veni această femeie, spune-i că doctorul Parnell a plecat foarte devreme, împreună cu fetele sale, la Brest.

— Domnul doctor părăsește Dolmenul ? întrebă servitorul mirat.

— Da, peste două ore. Ajută-le, te rog, pe domnișoare să se pregătească de plecare.

Și, fără a asculta vorbele de părere de rău, doctorul plecă la prietenul său, care locuia la o jumătate de leghe depărtare de castel. Regina era o fată decisă și ipocrită. Ea se îmbrăcă iute și se duse mai întâi la Leonia, apoi la contesa de Rostang. Cu lacrimi în ochi, ea le anunță hotărârea părintească, se văita și în numele surorii sale de cruzimea acestei decizii. Cu un cuvânt, ea făcu atât încât înduplecă pe contesă, pe Leonia, pe marchiz, pe viconte și pe toți prietenii intimi să stăruiască pe lângă doctor să mai rămână în Dolmen. Și fără măcar a aștepta reîntoarcerea lui Parnell, contesa îndermă pe răspunderea ei, pe cele două gemene să îmbrace un costum de vânătoare și să se pregătească să plece cu ceilalți la vânăt.

Să povestim acum în ce mod Imperia, despre care doctorul Patrick Parnell crezuse că murise, se găsea în Bretania și cum îi trebuiseră trei ani pentru a descoperi retragerea aceluia căruia voia să-i reclame fetele pe care le abandonase. În timpul splendorii sale, atunci când era una din stelele cele mai strălucitoare ale clasei sale și înainte de relația sa cu contele de Rostang, ea fusese amanta unui portughez bogat, care o plimbase, mândrindu-se cu ea, prin toate marile capitale. Grație acestui portughez, de o înaltă condiție în țara sa, Imperia putu să-și procure un pașaport sub numele de senora Carmen d'Alquavimar, născută în Lisabona. Și, deoarece ea vorbea destul de bine limba spaniolă și portugheză, era aproape sigură că nu avea să se teamă de autorități.

La acea vreme, blondele erau foarte căutate și Imperia se făcuse, cel puțin provizoriu, blondă. Ea avusese părul negru când ajunse la Havre, a doua zi, la Dieppe, unde o așteptau bagajele sale, date sub un nume străin, dânsa sosi cu un păr galben ca aurul. După opt zile, cu pașaportul vizat pentru Londra, ea se îmbarcă. La Hotel Royal, unde trase, trecea drept o văduvă care călătorea pentru distracție. Ea avea de gând să plece în Scoția imediat, dar sforțările o trântiră la pat, greu bolnavă. Nerăbdarea îi agrava răul și trecuă șase luni întregi, fără ca să fi putut continua călătoria. Avea friguri intermitente care o sileau la fiecare trei sau patru zile să stea în pat.

Ea puse oameni să-l caute pe Patrick Parnell. După câteva săptămâni, află că doctorul, pierzând-o pe mama sa, plecase cu fetele, fără să se știe unde. Imperia rămase înmărmurită.

Dificultatea întreprinderii, mări dorința ei. Ea nu mai avea decât o țintă, o idee a vedea pe fetele sale. Trebuia; dragostea de famă începuse să se trezească în ea mai tare decât sentimentul de curiozitate la care cedase mai întâi. Boala, oboseala, chinurile, grijiile dezamăgirile și remușcările o zdrobiseră. Mai avea încă aceeași mărinimie, aceleași apucături mărețe, dar ochii ei erau infundați, obrajii slăbiți, trupul ei pierduse acea mlădiere admirabilă, culoarea pielii era stinsă și dintre prietenele sale prea puține ar fi putut recunoaște în

această femeie, modest îmbrăcată, serioasă, cu față os-tenită, pe curtezana a cărei lux și frumusețe fermecase tot Parisul.

Ea căzu pentru a treia oară bolnavă și de astă dată credea că-i sosise ceasul morții. Când se văzu singură într-o cameră de hotel, fără prieteni, fără cunoșcuți, expusă a fi aruncată în groapa comună, se simți cuprinsă de groază. Ea plânse cu amar. Își aduse aminte din nou de mama sa, atât de grozav chinuită. Îl blestemă pe tatăl său și chemă tipând pe fetele sale. Ceru iertare lui Dumnezeu, promînd că se va devota binelui, dacă va rămâne în viață. În aceste grele timpuri voi ca o portugheză, foarte crud încercată, să se alăture de dânsa. Juanita era devotată stăpânei sale. Foarte onestă, credincioasă până la idolatrie, Juanita veghease cu pasiune asupra Imperiei care căpătă deplină încredere în ea. Ea îi destăinuise o parte a adevărului, zicându-i

— Mi s-au furat fetele și le caut.

Juanita se asociase la această întreprindere, pe care o considera ca fiind sacră. Mai mulți medici fuseseră consultați și toți se temeau de o catastrofă mai mult sau mai puțin apropiată. Unul numai, răspundea de dânsa, cu condiția să n-aibă vreo emoție oarecare, dacă ar fi liniștită.

— Liniștită ar fi ea, domnule doctor, zise Juanita, dacă ar ști numai unde să-l găsească pe doctorul Patrick Parnell.

— Doctorul Parnell ? îl cunosc foarte bine !

— Ah ! doamnă, scumpa mea stăpână strigă Juanita, vom afla unde e doctorul Parnell, domnul știe.

— Adevărat, domnule doctor ? întrebă bolnava palpitând de emoție.

— Foarte adevărat, doamnă ; doctorul Patrick e acum la Dublin.

— Singur ?

— Nu, cu fetele sale. Prietenul său intîm, sir Richard Mac-Reald, care-l însوtește totdeauna, e cu el...

— Ah ! sunt împreună... Doctore, iubite doctor, când mă vindec ? când voi putea umbla ? spune.

— Oh ! curând.

— Oh ! te rog, fă ceva să mă însănătoșesc cât mai repede.

— Liniște și răbdare, doamnă și te vei însănătoși curând.

După o lună, aproape, segnora Carmen și Juanita debărcară în Dublin. Erau mai mult de doi ani de când Imperia plecase din Paris. Altă dezamăgire. Doctorul se reîntoarse la Edinburg, pentru a merge de acolo în Franța. Imperia de astă dată nu-și pierdu curajul. Ea află că doctorul Parnell venise în Irlanda pentru a aranja o afacere de moștenire și că pentru același scop se dusesese în Franța, în Bretania, dar nu se știa unde.

Din cauza sănătății sale zdruncinate, Imperia a fost nevoită să călătorească încet, oprindu-se din când în când în câte un oraș. În sfârșit, după o lună, Imperia și credincioasa sa prietenă ajunseră în Bretania. Dar în care oraș se afla acela pe care îl căuta cu atâtă patimă fosta amantă a lui Gavron de Rostang ? După multe greutăți ea reuși să dea peste rivalul avocatului lui Parnell, se instală la Saint-Brieuc.

Acolo, se adresă unui avocat, însărcinându-l să afle înaintea cărei curți, cărui tribunal se va pleda afacerea Parnell-Pardailly. Pentru acest scop nu trebuia decât a scrie câteva scrisori. După cincisprezece zile de repaus și de liniște, căci ajunse în sfârșit la mal, Imperia, sau că să o numim cu numele ei cel nou, segnora Carmen d'Alquavimar, le întrebuiuță pentru a face plimbări pe cal, exercițiu foarte sănătos pentru dânsa. Sănătatea sa fusese complet restabilă când primi știrea că doctorul Parnel era la Brest cu fetele sale. Ea se duse la Brest și lăua locuința nu departe de unde sedea Parnell ca să poată astfel vedea fetele, înainte de a li se prezenta. Când le zări pentru prima oară, umblând una lângă alta, înaintea tatălui lor și a lui sir Richard, Carmen fu cuprinsă de un asemenea tremur și amețeală, încât fără Juanita ar fi căzut jos.

Cele două fete mergeau la biserică. Carmen le urmă la distanță, cu fața acoperită cu un voal gros, spre a nu fi recunoscută de bărbați. Dar și-ar fi putut lăsa fața descovertă ; gândul celor doi amici era aşa de departe

de trecut, aşa de departe de amintirea frumoasei Ioana, încât n-ar fi recunoscut-o. Când le văzu pe Regina și Reginetta intrând în biserică, ea ezită să le urmeze. Un sentiment de rușine involuntară o opri în prag. Ea se întrebă dacă era demnă de a amesteca rugăciunea și gândurile sale cu ale inocentelor copile.

Se produsese în timpul acestor trei ani, o schimbare ciudată în sufletul acestei femei. Puțin câte puțin, vechea curtezană se obișnuise cu viața sănătoasă, cinstită, liniștită aşa de bine, încât părea să fi fost totdeauna virtuoasă.

— Ce frumoase sunt, își zicea ea privindu-le pe fetele sale și ce mândru trebuie să fie tatăl lor. El le îmbrățișea, le dezmiardă... El le iubește, le protejează!... Și eu, eu!... Nimic. Pentru ce oare? Da, pentru ce n-aș avea și eu parte de această fericire? Nu sunt mama lor? Ce-mi pasă ce am fost. O mamă e totdeauna o mamă!...

Mâine mă duc la Patrick, îmi spun numele și trebuie să-mi înapoieze fetele. Dar a doua zi nu îndrăzni. Ce li se spusese oare despre mama lor? Fuseseră poate învățate să-i blestemă pomenirea? Știau ele numele ne-norocitei care le părăsise? Cunoșteau ele viața desfrânată și scandaloașă a curtezanei Imperia? Și dacă ar ști teribilul adevăr, cum ar primi-o? Această nesiguranță și aceste griji durară 15 zile. Ea amână mereu, dintr-o zi în-alta, demersul cel anevoios. Și în toate zilele le pândea ca să le vadă.

Într-o dimineață le văzu intrând la un fotograf. O femeie bătrână le însoțea. Ea intră cu curaj după ele și, așezându-se la câțiva pași, spuse tremurând câteva vorbe. Când auzi vocea lor, vocea care îi răspundeau, ea fu cuprinsă de o plăcere fără margini. Prinse curaj, începu să laude cu atâta foc frumusețea lor, grația lor, să se mire de asemănarea lor, să le privească cu atâta dragoste, încât Reginetta se miră. Carmen era îmbrăcată în negru, ca în doliu.

— E o mamă căreia i-a murit vreun copil, zise Reginetta în engleză surorii sale; sărmana femeie!

— Ce îți pasă? răspunse Regina.

Carmen știa destul de bine engleză ca să poată înțelege ce se zicea despre dânsa.

Reflexia Reginettei îi umplură ochii de lacrimi. Răspunsul Reginei îi sfâșia inima. În acest moment, fotograful le invită pe cele două surori în camera de lucru. După un sfert de oră artistul reveni și o chemă și pe Carmen.

Cele două gemene plecaseră prin altă ușă.

— Domnule, zise ea fotografului înai te de plecare, cel două fete care au fost înaintea mea sunt răpi-toare ; n-aș putea să am o fotografie a lor ?

— Nu se poate, doamnă, datoria profesională...

— Îi le plătesc cu câte cinci napoleoni și-ți garan-tez păstrarea secretului.

— Așa e altceva !... Vino poimâine.

— Poimâine e prea târziu, plec mâine seară.

— Așa ?... Vino atunci mâine la prânz.

Carmen, îmbolnăvindu-se brusc, nu ieși a doua zi din casă. Juanita se duse să ia portretele gemenelelor. Pe când se întorcea, ea se întâlni cu doctorul și cele două fete în costum de voaj. O trăsură cu bagaje le aștepta în stradă. Doctorul Patrick se dusese la Dolmen, chemat pentru Leonia de Rostang care, cum am spus, se îmbolnăvise. Aflând de această plecare grabnică, care o făcu să presupună că comisese vreo imprudență, Imperia scoase un tipăt de necaz. Oare s-o pierde într-un moment munca a trei ani întregi de cercetări ?

— Si n-ai mai aflat nimic ? strigă ea, n-ai întrebat pe nimeni ?

— Da da, doamnă, răsunse Juanita, doctorul a fost chemat pentru a îngriji un bolnav într-un castel lângă Brest.

— Unde ?

— O să aflăm când va veni poștalionul. Acesta însă nu mai veni ; era al contesei de Rostang.

Totuși, după cercetări mai serioase, Carmen află că doctorul Patrick Parnell se dusese la castelul Dolmen, la contesa de Rostang. Acest fapt i se păru îngrozitor și că niciodată nu suferise atât. Cum ? după ce cauzase ultimele nenoroçiri ale familiei Rostang, putea ea oare permite ca locuința lor să găzduiască mărturiile vii ale rușinii sale ? Negreșit fetele sale erau inocente și trista

lor origine era necunoscută, dar faptul exista totuși. Ce putea să facă în fața unei situații ca aceasta care dejuca toate combinațiile sale și părea că-i distrugă toate speranțele? Să meargă la Dolmen și să le reclame, cu riscul de a le vedea izgonite din casa ospitalieră ca pe niște mizerabile? Ce scandal! Si apoi nu s-ar expune a fi renegată de către cele două surori umilite? Si cine stie?

Erau o mulțime de tineri la Dolmen; poate era vorba de vreo căsătorie... Căci, dacă nu, la ce această ospitalitate ciudată? Un moment Imperia voi să se sacrifice, să renunțe la fericirea pe care o visase. Dar, această gândire nu se putea opri în creierii săi tulburați. De altminteri, pentru a se devota, ar mai fi vreme oricând, la nevoie!

Mai întâi, ea vroia să-și îmbrățișeze fetele și apoi să-și îmbunătățească purtarea după primirea ce i-o va face doctorul Parnell. Prezența lui sir Richard o îngrijora, căci, din instinct, ea reprezenta o piedică din această parte.

Totuși, ea părăsi Brestul și scrise Juanitei să ia o locuință lângă castel. Mirarea ei crescă când află că Marcel și d'Orca se stabiliseră și ei în localitate. Ah! își zicea ea i-a unit se vede Dumnezeu pe toți la un loc, ca să înțeleg că e o nebunie din parte-mi a dori să-mi redobândesc copilele. Ar trebui să fug! Dar o forță misterioasă o împingea.

— Nu, nu, striga ea, trebuie să fac ceva, spre a mă apropria de copilele mele!

Nouata despre petrecerile pregătite ajunse până la ea și atunci se gândi că aceste împrejurări favorizau intențiile sale. Nu le văzuse ea, tot astfel, pe fetele sale, fără să fi fost observată? Ea se decise să scrie docto-rului Parnell scrisoarea pe care o cunoaștem. După ordinele ei, Juanita se întoarse la Dolmen; dar acolo află că doctorul nu era acasă și că trebuie să plece în aceeași zi. Auzind asta, Imperia disperă; ea luă o hotărâre extremă:

Deoarece nu vrea să le vadă, să le vorbească, deoarece nu vrea să audă de mine, ei bine, mă duc să le strig eu singură, înaintea lumii, dacă e nevoie. Regina,

Reginetta, eu sunt mama voastră ! Numai eu am dreptul asupra voastră... Vă iau, veniți cu mine !

După cum am mai spus, doctorii îi prescriseseră călăritul ; de aceea ea avea un cal care o ducea pretutindeni. În ziua în care primi acest răspuns de la castel, ea își puse costumul de amazoană. Lăsându-se în voia întâmplării, se duse pe la ora 12 în pădure, unde prezența sa nu putea fi observată în mijlocul atâtora persoane ocupate cu vânatul.

X Criminalii evadați

Doctorul Patrick Parnell vorbea cu prietenul său, sir Richard Mac Reald.

— Da, da, ai dreptate, zicea acesta cu o emoție extraordinară, Regina și Reginetta trebuie să plece ; nu trebuie să se vadă cu mama lor. Chiar numai prezența ei la Dolmen ar fi o moștruozitate. Nu, nu, sărutările acestei mame necurate le-ar mânji pe inocentele copile !

— Îți mulțumesc, prietene, că ești de părerea mea.

“ Cei doi prieteni, învoindu-se cum să facă, se îndrepătară către Dolmen, unde sosiră tocmai când călăreții plecau. Cele patru fete era însotite de către cavalerii lor de onoare, d'Ormesson, d'Encilly, de Civray și Darcet, care ajunseseră devreme la Dolmen. Marchizul și contesa crău în castel. Ei primiră pe Parnell și pe sir Richard.

— Iubite doctore, zise contesa, este oare posibil să te fi gândit a ne răpi cele două flori cele mai frumoase din buchetul nostru ? Asta ar fi o crimă... Toți reclamă și eu însămi îți cer, ca o grătie, să ni le mai lași câteva zile.

— Dar... bolborosi Patrick.

— Te rog, doctore. Acum e târziu, în tot cazul. Uite că pleacă deja. Privește-le, drăguțele ! Ce mulțumite sunt ! ce gingăse.

Trâmbițele anunță plecarea. Porțile erau deschise. O mulțime de țărani erau pe stradă. Toți bărbații o salutară pe domnișoara de Rostang. Cele două surori zâmbiră tatălui și nașului lor, și coloana plecă.

Ce puteau să facă cei doi amici ? Să se resemneze. Plecarea a fost amânată. Această întârziere nu poate aduce nici un rău.

— O s-o supraveghez pe Ioana, zise Richard lui Parnell.

— Caii sunt gata, domnilor, zise contesa. Dacă vreți să ne ajungeți, îmbrăcați-vă repede. Ne veți găsi la răspântia crucii, acolo mâncăm.

— Sunt gata, doamnă contesă, răspunse Patrick.

— Și dumneata, sir Richard ?

— Oh ! eu, doamnă contesă, răspunse scoțianul, renunț să vă urmez la vânătoare.

Doctorul, agitat de o presimțire tristă, își schimbă numai de către hainele, punându-și un costum de vânătoare și plecă îndată. În acest timp Richard se întoarse acasă, întrebându-se prin ce mijloc ar putea-o întâlni pe Ioana și a o împiedica să facă vreun scandal.

Era în luna decembrie. Zăpada acoperea drumurile și lupii flămândi, umblau făcând stricăciuni prin sate. În anul 1851, o lupoaică sfâșiașe câteva persoane și panică și cuprinsese pe săteni. D'Orca organizase o vânătoare, dar ea nu avusese nici un rezultat. Sau fiind că țintașii nu fuseseră la o distanță potrivită, sau că cei de pe jos nu păstraseră nemîșcarea și tăcerea necesară, bestia îl simțise pe dușman și scăpase neatinsă. Atunci se comandă o urmărire generală, la care luară parte toți vânătorii și soldați din localitate. La această vânătoare fuseseră invitați locuitorii din Dolmen, Korrigans și Oseraies.

Cum am mai spus, această vânătoare începea seria petrecerilor ce trebuiau să se celebreze la reîntoarcerea lui Gaston de Rostang. În același timp se rupea monotonia vieții obișnuite în localitate. Toată lumea era în mișcare. Pădurea răsună de strigăte și chiote de bucurie Häitașii își făceau minunat treaba lor. Țintașii, ajutați de soldați, pândeau animalele la trecere. Femeile, unele în trăsură, înfășurate în blănuri, altele călare, cu mijlocul strâns în tunice de amazoane, toate escortate de numeroșii călăreți, luau parte la această petrecere, îmbătându-se de sunetul trâmbițelor, de zgomotul de-

tunăturilor, de lătratul câinilor, de nechezatul cailor, de toată această orgie de zgomote asurzitoare care permiteau vorbelor de amor să ajungă la urechile cele mai păzite.

Marcel o însoțea pe nevasta sa, cuprinsă de plăcere. D'Orca era alături de Fernanda, care, fiind însărcinată, nu putea merge pe cal, ci se aşezase într-o trăsură împreună cu alte trei femei. Printre sutele de țărani, veniți din toate părțile ca să hăituiască fiarele, la această vânătoare, erau doi înși care rămăseseră în urmă și se ascunseseră în sfârșit într-un tufiș. Amândoi purtau costume bretane pantaloși largi, ghete de pânză, jilet că, plastron tunică cu nasturi mari, pălării cu boruri largi, păr lung și blond, tăiat drept, acoperind fruntea și căzând pe umeri. Ei aveau față pârlită, trăsăturile ostenite, privirea întunecoasă.

— Să ne aşezăm, zise cel mai mare, trântindu-se pe pământul înghețat, sunt zdrobit...

— Deja !... N-am ajuns încă.

— De aceea să ne odihnim.

— Cum vrei.

— Până acum ne-a mers totul bine.

— Adevărat că am avut noroc.

— Ei bine, nu știu dacă trebuie să ne felicităm de ceea ce ni se întâmplă acum.

— Negreșit.

— Pentru ce ?

— Pentru că nimănuí nu-i va veni în gând să caute prin această îmbulzeală de nobili pe cei doi...

— Tac !

— De ce ?

— Sunt vorbe care nu trebuie pronunțate niciodată.

— Cine vrei să ne audă ?

— E destul ecoul. Ecoul repetă într-adevăr : destul.

— Negreșit, continuă cel mai prudent, nimeni nu o să ne caute aici, dar putem oare să ne bucurăm că am căzut în mijlocul atâtitor oameni care ne cunosc ? A întâlni aici pe toată această blestemată de familie de Rostang, pe Brogni, pe d'Orca, pe sora Magdalena, pe Zi-

tella, în fine înseamnă toată clica ce ne-o pusese pe tâmeri Bartholomeo, într-adevăr a ne juca cu dracu..

— Adineauri, când l-am văzut trecând pe Marcel, — acest conte d'Agghierra, — m-a apucat o poftă grozavă să-l trântesc cu un glonț la pământ ca pe un lup.

Și vorbind astfel, falsul breton, frâmântă cu mâna, ca să zic astfel, țeava puștii ce o ținea.

— Bagă de seamă, nu face prostii, murmură prietenul său.

— Oh ! să te răzbuni, ce plăcere e !

— Da, dar ștreangul ?...

— S-ar zice că l-a ucis vreun vânător nedibaci.

— Ce ușor e de spus !... Suntem liberi, mulțumesc dracului, și n-am poftă să mă întorc de unde am venit.

— Fricosule !

— Da, dacă-ți place. Ești liber să-ți pui pielea ta în joc, eu n-am poftă. Vreau să merg la Paris, să-mi iau banii ce i-am ascuns și apoi să mă duc în străinătate să trăiesc făcând vreun mic negoț.

— Ah ! ah !

— Când vei fi singur, să faci cum vei voi, dar acum, fii cuminte.

— Ai dreptate. Dar cum să ajungem la Paris ? Căci și eu am acolo ceva economii.

— Știu un mijloc foarte simplu.

— Care ?

— Să luăm de undeva o sapă și o lopată. Apoi, în opinci, să străbatem satele, să mergem pe drumurile obișnuite, cu traista la spinare, ca niște bieți țărani de treabă.

— Nu putem să mergem astfel împreună.

— Neapărat ; de aceea o să-o luăm fiecare pe un alt drum, după ce vom împărți fondurile noastre.

— Cât mai avem ?

Cel mai înalt dintre ei scoase din buzunar o pungă de piele și își goli conținutul în mână.

— Treisprezece franci și treisprezece de câte cinci, zise el.

— Puțin de tot.

— Și număr fatal, de două ori treisprezece !... Sunț născut la 13 ale lunii, am fost închis într-o zi de 13, condamnat la 13...

— Da, dar tot la 13 am fugit ; asta e o compensație, mi se pare.

Cititorii au înțeles că cei doi bretoni erau fugarii pentru care se trăseseră salve, câtev azile înainte, anunțându-se evadarea lor. Unul dintre ei era Carlos, celălalt Picioar-de-fier. N-am putea spune prin ce minuni de putere și violenție, reușiseră ci să fugă și să-și schimbe hainele, scăpând astfel de orice pericol. Asemenea tentative mai avuseseră loc la Brest, și dacă de regulă fugarul era prins de jandarmi sau de țărani, adeseori se întâmplaseră și reușite complete.

— Ai dreptate, relua Carlos, treisprezece ne-a fost cu noroc, să sperăm că cu ajutorul satanei, o să scăpăm bine.

În acest moment un zgromot îngrozitor se auzi în pădure. Voci de bărbați, lătrături de câini, fanfare, urlete răsunau prețutindeni.

Deodată, cei doi bandiți văzură doi vânători apropiindu-se de ei cu precauție. Un călăreț și o amazoană, veneau împreună către tufișul unde se ascunseră cei doi bandiți. Călărețul și amazoana vorbeau.

Ținându-și răsuflarea, ei ascultărau.

— Să ne dăm jos, draga mea, zise călărețul sosind lângă tufiș.

— Nu, răspunse femeia, suntem bine și aşa. La cea mai mică mișcare, putem fugi chiar împreună, fără să ne bănuiască nimeni.

— De ce să ne bănuiască. Nu sunț eu cavalerul dumitale de onoare ? Prezența mea lângă dumneata e deci foarte naturală.

— Negreșit, dar putem vorbi și călare tot aşa de bine ca și jos.

— Sunt prea departe de dumneata.

— Totuși, de azi-dimineață de când ești lângă mine...

— Dar nu destul de aproape... Aș vrea ca să te am la pieptul meu ca să-ți pot spune te iubesc !

— Ia seama, domnule Henric, dacă te-ar auzi cineva...

— Dar, aş vrea să mă audă toată lumea !

— Atunci cere-mă de la tatăl meu.

— Da, negreşit, am să o fac.

— Până atunci o să plecăm ; tatăl meu vrea, și nici în lume nu i-ar putea schimba hotărârea. E o nerocire.

— Mă iubești deci, drăguță ?

— Dacă nu, de ce aş mai fi aici ?

— Ah ! ești un înger !

După cum se vede, lucrurile mergeau iute. Tânăra fată îl înnebunise în câteva ore pe Henric d'Encilly. Negreşit nici Regina însăşi nu se aşteptase să meargă lucrurile strună ; ştorea despre plecarea apropiată o decisese să-şi încerce numai decât norocul. Henric se apleca pe şa şi cuprinse cu braţele mijlocul Reginei care, prefăcându-se că se împotriveşte, îl lăsa în voia lui. Caii băteau cu copitele de nerăbdare şi în mişcările lor apropiase şi mai mult pe d'Encilly de Regina. În sfârşit buzele se atinseră într-un lung şi infocat sărut de amor. Atunci, oftând adânc, Regina zise

— La ce ne ajută acest amor ? Mâine, poate astăseară, vom fi despărţiţi pentru totdeauna.

— Nu, nu, nu vei pleca ! Sau plecăm împreună !

— O răpire, o fugă, dezonoarea ! Niciodată !

— Nu, scumpa mea, nu dezonoarea, ci fericirea supremă a iubirii.

— Nu se poate, e o nebunie.

— Totul se poate, când iubeşti.

— Dar...

— Ascultă Regina, ascultă, tatăl tău nu ne va separa... Îți cer numai timpul de a găsi un om sigur...

Carlos ieşi din tufiş.

— Domnule, zise el, ai înaintea dumitale doi cameni siguri !

Regina scoase un țipăt de spaimă şi voi să fugă ; dar Picioar-de-fier apucase deja frâul calului. Cât despre d'Encilly el rămase incremenit şi prima lui mişcare fu să pună mâna pe puşcă.

XI O scrisoare de la Luisa Maubert

Contesa de Rostang simți și ea că prezența Mariei Maubert la dânsa nu era fără inconveniente. Caracterul ciudat al orfanei îi făcea griji și, căutând să asigure viitorul protejatei sale, ea voia să se descarce de orice responsabilitate. Pe cât timp Maria era copilă, această responsabilitate nu fusese mare, dar acum, când era fată mare, situația era delicată.

Așa spre a nu avea apoi a-și reproșa ceva, fără a spune Mariei, contesa scrise Luisei, care, sub numele de sora Filomena, îngrijea pe bolnavii de friguri în Senegal. În scrisoarea sa, contesa anunță Luisei că avea intenția de a o mărita pe Maria cu Emmanuel Darcet și a-i da o sută de mii de franci ca zestre.

Luisa, a cărei inimă se înnobilase prin ocupațiile ei, a fost adânc impresionată și răspunse mulțumind din toată inima pentru generozitatea bine-făcătoarei contese.

În scrisoarea către contesă, Luisa adăugă o alta pentru sora sa, pe care trebuia să o citească când va afla proiectele contesei. Momentul sosișe. O presințire vagă îi spunea contesei că trebuia să se grăbească. Prezența Tânărului ofițer la Korrigans, efectul ce produsese asupra lui frumusețea Mariei o încurajau și o îndemnau să se grăbească. Nu mai avea de ce să aștepte pentru a comunica intențiile sale celor doi tineri. Dând tinerei fete pe Emmanuel Darcet de cavaler de onoare, contesa voise să nevoiască pe cei doi protejați ai săi să trăiască într-o oarecare intimitate și să se poată aprecia mutualmente. Era dar necesar să o prevină pe Maria imediat, ca să poată să-și aranjeze conduită să după intențiile bine-făcătoarei sale.

Dimineața, îndată după ce primise vizita Reginei, doamna contesă de Rostang chemă la dânsa pe Maria. Tânăra fată era deja pregătită. Ea cugetase toată noaptea și combinase planuri peste planuri spre a ajunge la scopul ce și-l propusese.

În inima sa, ea înțelegea perfect ceea ce simțea Gaston și, în mândria sa, ea considera victoria ca sigură.

Căci i se păru lesne a fermeca un caracter ușor ca al lui Gaston. Se ocupa tocmai cu împodobirea toaletei sale înaintea unei oglinzi când ii sosi invitația contesei. Ea se miră și fu cuprinsă de îngrijorare. De obicei ea mergea înaintea dejunului la contesă. Ce însemna această chemare neobișnuită? Nu avea timp să stea la îndoială; compunându-și o figură veselă și atectuoasă, ea merse la contesă, oferindu-i ca de obicei fruntea spre a o săruta.

— Ești adorabilă, micuțo, ii zise demna femeie îmbrățișând-o, și înțeleg entuziasmul ce-l inspiri lumii întregi.

— Sunt așa de fericită, doamnă și scumpa mea contesă. Frumusețea mea, dacă sunt frumoasă, o datorez dumitale, și recunoștința mea...

— Să nu mai vorbim de asta. Am făgăduit mamei și surorii dumitale că voi veghea asupra-ți, că îți voi asigura poziția, făcându-te demnă de ea, oricât de strălucită ar fi.

Maria tresări, dar nu-și trădă emoția.

— Să vedem, reluă contesa, șezi aici, lângă mine... Așa, mai aproape, am să-ți vorbesc ca o mamă fiicei sale.

Inima Mariei zvâcnea cu putere. Ea luă mâna contesei, o sărută și îndreptă apoi o privire iubitoare asupra contesei. Tulburarea ei fu observată de contesa care o tălmăcea ca bucurie și mulțumire.

— Nu te emotiona atât, copila mea, zise ea, ai înțeles cum se vede, că e vorba de stabilirea ta. Am într-adevăr intenția de a-ți da un bărbat. Pe acest bărbat îl cunoști după nume de mult dar îl vezi numai de câteva zile de când e cu noi. Vederea ta i-a pricinuit o impresie foarte vie și nu mă îndoiesc, Maria, că va fi fericit cu tine.

Gândurile Mariei erau așa departe de locotenentul Darcet încât ea nu se îndoi nici un moment că contesa îi vorbea de fiul ei.

— A cerut mâna mea? întrebă ea cu o bucurie pe care nu și-o putea stăpâni.

— Nu, răspunse contesa, trebuia, mai întâi de toate, autorizația dumitale.

Maria plecă ochii. Contesa continuă

— Acest om, draga mea, e demn de stima lumii întregi, la brațul lui, vei fi respectată și onorată. Este într-adevăr cu vreo 12 ani mai în vîrstă, dar această diferență de vîrstă e o siguranță mai mare a fericirii dumitale. E mândru de numele lui...

— Cine, doamnă ? o întrerupse Maria.

— N-ai ghicit deja ?

— Poate. Dar mi-ar plăcea să aud din gura dumitale numele lui.

— Înțeleg, zise contesa zâmbind, ei bine, Emanuel Darcet, locotenent și în curând căpitan.

Maria rămase ca trăsnită, ea păli într-un mod îngrozitor și nu putu spune nici un cuvânt. Contesa luă aceasă emoție drept efectul bucuriei. În acest moment clopotul sună, chemând la masă pe cei ce nu se duseseră la vânătoare.

Contesa se ridică, o îmbrățișă din nou pe Maria și zise

— Nu pot să-i fac pe invitații mei să aștepte, de aceea termen, știi acum, draga mea, ce-ți rămâne de făcut spre a cucerii de tot inima lui Darcet. Trebuie să adaug că-ți dau o zestre de o sută de mii de franci. Această zestre îți este oferită în numele contelui de Rostang. Acum, Maria, iată aici o scrisoare de la sora dumitale, vei vedea într-însa că, gândindu-mă la viitorul dumitale, nu mi-am luat răspunderea numai asupră-mi. Du-te iubita mea, fă-te frumoasă.

Maria luă scrisoarea și se retrase în tacere. Când ajunse în odaia sa, ea se lăsă în voia sentimentelor.

— Ah ! e adevărat ! strigă ea, pe acel chiar, pe acel soldat, prost și dobitoc, mi l-a pregătit ! Și eu care credeam... O ce nebună eram ! Ce umilință ! Ce rușine ! Ah ! am să mă răzbun ! Cum ? Nu știu încă. Dar mă voi răzbuna ! Ah ! doamnă contesă, continuă ea scrâșnind din dinți, nu mă vrei de noră ! Ei bine, am să fiu, orice ai face, contesa de Rostang. Fiul dumitale, Gaston al dumitale a fost sclavul surorii fele... Are să fie și al meu. Sora mea, sora mea, se amestecă și ea !... Ah ! ce o pri-

vește asta pe ea ? Să-și caute de treabă cu râioșii ei pe acolo. Dar ia să vedem ce-mi scrie.

Cu mâna tremurândă, ea rupse plicul. Iată ce scria sora Filomena

„*Scumpa mea Maria,*

Doamna contesă de Rostang a binevoit a mă informa de tot ceea ce a făcut și vrea să facă încă pentru tine. Îi mulțumesc din toată inima și te rog în numele mamiei noastre, în numele recunoștinței, să fii supusă și să binecuvintezi această familie care, având atâtea motive de a ne urî, s-a arătat totuși aşa de generoasă pentru noi.

Eu însămi am pricinuit acestor inimi de aur, doamnei contese de Rostang mai cu seamă, dureri oribile, i-am înveninat viața, i-am amărât zilele, și era ca să-i cauzez moartea ; mă acuz înaintea ta. Dacă mă învinovățesc, dacă îți spun părerea mea de rău, sora mea iubită, este ca să înțelegi cât de bună, nobilă și îngerească este inima binefăcătoarei tale.

Domnul Emanuel Darcet este un om bun, o inimă generoasă. Nu l-am prețuit îndestul și o regret astăzi amar. Domnul Darcet te va iubi. Iubește-l ! Dă-i fericierea ce o merită. Să uite prin Maria Maubert supărările cauzate de Luisa Maubert !

Adio, sora mea iubită; roagă-te pentru mine, care am nevoie de iertare și roagă-te pentru binefăcătorii noștri. Te îmbrățișez cu iubire. Sora ta pocăită,

LUISA MAUBERT,
la mănăstire sora Filomena.“

Ctirea acestei scrisori o cufundă pe Maria într-o profundă cugetare. Mânia ei se liniștise. Ea înțeleseră că Darcet o iubise pe sora sa, și ghicise de asemenea, în urma mai multor vorbe scăpate vicontelui de Rostang, că iubise asemenea și pe Leonie.

— Ce ! murmură ea, acela pe care l-a respins sora mea, vor să mi-l dea mie !... Niciodată ! niciodată !

Gândindu-se la trecut, ea își aduse amintire că mama sa, pe patul de moarte, zisese : „Dacă Luisa ar fi vrut, ar fi fost contesă.“

În imaginația sa, ea întregea amintirile sale despre Luisa, și numai Dumnezeu știe cât de mult o calomnia pe sărmana nenorocită ! Deodată ea sări în sus, cu ochii scânteind.

— Ah ! ah ! făcu ea, Luisa Maubert n-a vrut coroana de contesă, ei bine, contele de Rostang o va pune pe fruntea Mariei Maubert. Ea rămase câteva momente gânditoare.

O servitoare veni să anunțe că sosise momentul de plecare. Cavalerii de onoare așteptau deja în curte.

— La noroc, zise ea. Trebuie să privesc înainte, nu înapoi. Ea luă dintr-un vas câteva flori, din care își puse câteva în păr și câteva le păstră pentru Darcet. Ca și celelalte ea voia să se conformeze instrucțiunilor date de contesa de Rostang.

Toată lumea era călare. Maria, care-și recăpătase sângele rece se scuză de întârziere. Ea îi dădu lui Emanuel micul său buchet și se urcă pe cal, ajutată de marchiz Gaston o privea cu beție, ea strălucea de frumusețe și grătie. Maria îi aruncă o privire care-l pătrunse până în adâncul inimii. Și, în același timp, sub pretext de a se aşeza mai bine pe șa, ea se rezemă cu mâna pe brațul contelui. Apăsarea aceasta îi produse lui Gaston o emoție puternică. El recăzu în păcatele trecutului.

XII O sirenă

Maria Maubert, deși în vîrstă numai de șaptesprezece ani, era coaptă peste vîrstă ei și avea vederile și sentimentele unei femei din cele mai experimentate. Într-o seară ea îl auzise pe marchizul de Grand-Rieux, zicând că femeile se câștigă prin defecte, iar bărbații se prind prin calitățile lor. Ea știa că fiul binefăcătoarei sale era generos la exces. Trebuia deci să-l atace prin generozitatea lui cavalerescă.

Acest plan odată aprobat, ea hotărî să-l pună cât mai repede în execuție.

Vânătoarea începușe. Cele patru prietene, escortate de cavalerii lor de onoare, merseră câtva timp împre-

ună, urmate de cei patru tineri care schimbau cu ele glume vesele, galante, spirituale, ori de câte ori ajungeau dinadins sau din întâmplare lângă ele. D'Ormesson, timid, elegant, poetic, o încânta pe Leonia prin vorbele sale curtenitoare și amoroase. Ea purta la pălărie o fundă albastră și d'Omersson purta una asemenea la butonieră. Tânărul era mai mândru de această panglică decât de toate decorațiile ce le meritase prin lucrările sale științifice.

Reginetta, mai rezervată încă, oferise lui Gaston o ramură de oleandru, pe care fostul călugăr o purta la butonieră, și fata purtaa o alta în păr. Regina avea o pană de cocoș și d'Encilly purta una la pălărie. Totuși, puțin câte puțin, grupele se separă. Regina atrase după dânsă pe d'Encilly, prin ochirile ei, prin aluziile provocatoare. Gaston căuta toate ocaziile spre a se apropiă de Maria, care nu se codea deloc de a-l lăsa singur pe Darcet. Ofițerul era cam nemulțumit și se gândea ce atitudine să ia, când, deodată, pădurea răsună de zgometul și țipetele de care am vorbit. Lupii goniți fugeau tocmai în direcția în care erau așteptați de țintași. De astă dată perechile se despărțiră.

Leonia și d'Ormeson mergeau înainte fără a se gândi la vânătoare. Regina se prefăcu că e dusă fără de voie, de cal și fugi de lângă cavalerul ei. Henric cel frumos alergă după ea. Maria Maubert făcu un semn lui Gaston, apoi, scuturând frâul calului, dispără în pădure, lăsându-l pe Emanuel înmărmurit. Gaston pricepusé.

Dar în loc să o urmeze pe fată, o luă pe alt drum și după câtva timp o și regăsi. Ea se oprișe așteptându-l. Fața fetei deveni tristă când simți că e văzută deja, și ducându-și batista la ochi. Maria se prefăcu că-și sterge lacrimile.

— Ce ai domnișoară? întrebă Gaston. Sunt oare din nenorocire vinovat cu ceva de mâhnirea dumitale?

— Ca să fiu sinceră, domnule conte, voi spune da.

— Cum am putut?...

— Ah! nu mă mai întreba.

— Totuși...

— Nu, nu, trebuie să tac.

— Maria, te rog, spune-mi de ce plângi?

Ea rămase câteva momente în tăcere ca în prada unei emoții mari.

— Oh ! n-ai vrut să-mi faci supărare, relua ea cu amărăciune, din contră, dar dacă ai ști ce dureri îmi sfâșie inima de azi-dimineață.

— Nu te înțeleg, domnișoară, răspunse contele, care într-adevăr nu știa ce voia să spună Tânăra fată.

— Vai ! ștui, și tocmai de aceea sunt nenorocită. Negreșit, nici dumnenata, nici doamna contesă, nu-mi vreți răul, și totuși, ca și scumpa mea binefecătoare, tot astfel mă chinuiești și dumneata.

— Să vedem, Maria, deslușește-mă și îți jur că voi repara răul ce și s-o fi făcând ; vorbește, nu-mi ascunde nimic. Ești aşa de dragă, aşa de adorabilă, încât aş fi fericit, de cărui-aș putea face o placere.

— Ei bine, domnule conte, fă ca să nu mă mărit cu domnul Emanuel.Darçet.

— Cum, Emanuel...

— Vrea să mă ia de nevastă, domnule conte.

Fruntea lui Gaston se posomori.

— Și mama mea... zise el.

— Doamna contesă a avut această idee.

— Azi-dimineață și-a spus...

— Totul.

— Știam că mama mea voia să te mărite, dar nu mă gândeam că și-a ales pe Darçet de bărbat ; ce pot să fac eu ?

— Mai întâi, domnule conte, poți să nu mă înzestrezi.

— Ce zici ?

— Zic că nu vreau suta de mii de franci a dumitale, nu mă vând !

— Dar, Maria, adăugă contele adânc impresionat, această zestre...

— Această zestre, domnule conte, îl întrerupse ea, nu o vreau !...

— Și, ca și când ar fi fost singură, ea adăugă

— Înzestrată de el pentru a fi nevasta altuia, ah ! că e de trist !

Gaston auzi și tresări până în adâncul inimii.

— Maria, șopti el încetișor, vrei să cobori ?

— Vreau, domnule conte, am obosit pe șa...

Gaston sări jos de pe cal, o ajută pe fată să coboare și legă caii de un pom. Apoi veni la Maria și lăndu-i mâna o strânsă ușor. Conversația continuă ; ei șopteau încetișor. Maria se prefăcea foarte tulburată.

Deodată, rezemându-și capul pe umărul contelui, ea murmură

— Înzestrată de dumneata... pentru altcineva...

— Ei bine, nu, nu, zise Gaston, pe care beția amorului îl cuprinsese, nu vei fi a lui ! Oh ! simt că-l urăsc !

— M-aș duce mai bine la mănăstire, dacă n-aș putea fi a aceluia pe care-l iubesc.

— La mănăstire, dumneata ! Ti-ai îngropă frumusețea și tinerețea între zidurile mănăstirii ? Ar fi o crimă !

— Ah ! domnule conte, cine știe dacă nu voi fi similară la asta !

— Nu, nu, replică Gaston, ești născută pentru amor.

Și vorbind astfel el sărută mereu părul frumoasei fete.

— Știu, domnule conte, că sărmâna mea soră v-a făcut să suferiți mult pe toți. Cum ? Ce a făcut ? Nu știu. Dar acum aş dori să fac să se uite trecutul prin iubirea și devotamentul meu !

Auzind această voce dulce și iubită făcând aluzie la Luisa Maubert, Gaston simți cea mai adâncă durere ce nu-l chinuisse atâtă nicăi măcar când se zvârcolea pe pat în insomnie, la mănăstire.

El o cuprinse pe Tânăra fată în brațe și strângând-o la piept cu foc, murmură

— Luisa a fost crudă, sălbatică cu mine !... Dar cum o iubeam !...

Apoi, printr-o mișcare iute, el respinse apoi brusc sirenă ai cărei ochi străluceau ca focul.

— Fugi, du-te, zise el ; ești ca și dânsa, demon, demonul amorului teribil. Cu ea am suferit chinurile iadului.

Maria se apropie de el și îi șopti la ureche

— Cu mine ai simți plăcerile raiului ! Eu... Ea se opri deodată și relua

— Ah ! nebună ce sunt ! Nu, nu, la mănăstire... Vreau să intru la mănăstire... Domnule conte, ține-ți banii, nu-i vreau, m-ar arde !...

A fost un moment de tăcere. Gaston se lupta încă contra focului ce îl mistuia. Nenorocitul, voia oare să cauzeze dureri mamei sale ? Voia să calce toate jurămintele pe care le făcuse și să cadă în prăpastie din care îl scăpaseră numai inimi generoase și devotate ? Sau, poate decis, neclintit în hotărârile sale, ar fi ascultat vocea onoarei și a datoriei ?

Dacă mama sa i-ar fi apărut atunci, dacă ar fi auzit vocea gravă și amicală a contelui d'Aghierra, el ar fi strigat desigur ca Isus în ispită „Înapoi, Satană !“ Dar contesa era la Dolmen, fericită, fără griji, mândră și, contele d'Agghierra nu se îndoia de seriozitatea promisiunilor contelui de Rostang. În locul poveștelor materne, în locul sfaturilor amicului, el avea înaintea lui pe demonul ispitei ; vocea, fermecătoare a Mariei, ii captiva simțurile.

Maria înțelgea cele ce se petreceau în acest biet suflet slab, șovăitor, bolnav încă. Ea simți că, dacă nu dădea o ultimă și decisivă lovitură, visurile ei de ambiție s-ar nimici în vînt. Ea se apropiie încet de Gaston, ii luă mâna și ii zise, privindu-l cu dragoste

— Domnule conte, făgăduiește-mi, jură-mi că nu vei permite să devin nevasta lui Emanuel Darcet. Eu, să fiu a acelu om ! Niciodată ! niciodată ! Aș prefera să mor, aş vrea mai bine să mă sinucid !

Ideea că accastă zână cu grații incomparabile ar fi a altuia, îl tulbură adânc pe Gaston. O gelozie teribilă îl cuprinse.

— Tu, strigă el cu groază, tu să fii a altuia ! Te-aș omori mai bine !

— Ei bine, da, omoară-mă.

Ea era aproape în genunchi. El se apleca, o luă în brațe și strângând-o cu nervozitate o acoperi de sărutări. Maria ii întoarse sărutările și, se apăsa pe dânsul cu pasiune, oftând de plăcere. În acest moment lătratul câinilor se auzea apropiindu-se. Ea se desfăcu din brațele contelui, zicând

— Să ne despărțim — zise ea — acum, domnule conte sunt a dumitale... Gaston, depinde de tine să fim fericiți !...

— Fii sigură, răspunse el, ajutând-o să se urce pe cal.

Ea își atinse buzele cu vârful degetului în semn de sărutare și dispără, lăsându-l zăpăcit, beat, fermecat.

— În sfârșit, își zise Maria ridicând capul cu mândrie, e al meu ! Voi fi contesa de Rostang !

După zece minute ea se afla printre vânători. Absența ei nu era cunoscută decât de Darcet și de Reginetta. Gaston se arătă și el mai târziu. El își scuză absența pretextând o durere de cap care-l silise să se retragă pentru câtva timp din societate. El cugeta cum trebuia să facă și plănuia o fugă cu Maria. Nebunul mai avea încă atâtă respect pentru mama sa ca să ezite de a mâncă locuința ei prin împlinirea poftelor sale turbate. El nu-și făcea iluzii, nu se amăgea. Simțea că ar pricinui mamei sale o disperare fără margini. Pricepea că aluneca într-o prăpastie fără margini.

Cei trei ani ce-i petrecuse în abțieri, dădusera corpului său o vigoare trecătoare, îi aprinseră toate poftele, săngele îi fierbea, era un exces de sevă care clococea într-însul. — „Mai am încă câțiva ani de trăit,“ — zise el contelui d'Agghiera. Moartea că moartea, se gândeau el, cel puțin să gust toate plăcerile posibile până la sfârșit ! Si apoi i se părea că a o posedă pe Maria, era a posedă oarecum pe Luisa, pe care o iubise atât de mult. Era un fel de compensație, un fel de răzbunare împotriva aceleia pe care acum, în unele momente, o ura, dar a cărei amintire îi sfâșia inima.

===== XIII Mistrețul

Fără a ști ce să facă, decisă a-și îndrepta purtarea după imprejurări, senora Carmen plecase de acasă cu intenția să urmeze vânătoarea și să se amestice printre invitați spre a le putea zări astfel pe fetele sale. Dar lucru i se păru căm anevoieios când văzu planul de vână-

toare. Într-adevăr, cele patru prietene erau în fruntea cortegiului. După ele sau alături mergeau cavalerii de onoare ; apoi veneau celealte femei, pe cal sau în căsătorii, de asemenea escortate. Cea mai mare parte dintre tineri o cunoșteau pe Imperia.

Carmen se temea să nu fie recunoscută. Gaston, Marcel, d'Orca, d'Encilly nu puteau să o fi uitat, și cu atât mai puțin Zitella și Fernanda. Negreșit, trei ani de lipsă și mai cu seamă riduriile pe care i le făcuse boala pe față o schimbaseră foarte mult ; desigur că schimbându-și culoarea părului, ea nu mai avea aceeași fizionomie ; dar ea simțea că pentru unii ochi dibaci, orice schimbări, orice travesti sunt zadarnice. Prudența îi ordona să nu se înfățișeze celor două gemene decât în condiții favorabile.

Ea intră printre vânători, păzindu-se de a întâlni cunoșcuți. Natural că a fost luată drept o invitată. De altfel peripețiile vânătorii ocupau curiozitatea fiecăruia. La un moment ea ajunse lângă Regina și Reginetta. Voia să se prezinte când, deodată, văzu pe una din ele profitând de o mare mișcare pentru a apuca prinț-o potecă pe care a fost urmată iute de un vânător.

— Ce o fi însemnată această fugă ? se întrebă Carmen.

Dar pentru o femeie aşa de experimentată ca Imperia, lucrul a fost ușor de înțeles. Inima i se strânse de durere. Ea vrusea să se repeadă pe urmele lor, când îl văzu pe Gaston despărțindu-se de Reginetta, în același timp când Maria îl părăsi pe cavalerul său. Reginetta rămasă un moment singură căci toți năvăliseră în diferite direcții. Pentru mamă, acest moment era favorabil. Reginetta o recunoșnu și se miră. Era tristă, sărmana Reginetta. Ea visa cu dor pe domnul de Civray care i se părea un om superior tuturor celor pe care-i văzuse până atunci.

Gaston fusese mereu alături de dânsa și totuși abia schimbaseră împreună câteva vorbe. Ea nu observase măcar că gândurile contelui erau altundeva. Pe de altă parte, Gaston nu observase nici el indiferență puțin măgulitoare a prietenei sale.

Înainte de a se aprobia de dânsa, Carmen o privi cu o lăcomie care părea adorație. Niciodată ea nu o văzuse

atât de frumoasă. Meditația dădea figurii sale ceva bland, poetic, mișcător, care exprima o duioșie misterioasă. Carmen se simți rușinată privind-o pe această copilă visătoare. Ea nu voise totuși să piardă ocazia ce o așteptase cu atâta dor. Cum să înceapă? Ce să-i spună? Ea își pregătise, în așteptarea unei întâlniri, un discurs întreg, acum însă nu găsea nici un cuvânt. Căuta un început de vorbă, când, deodată, dispariția subită a Reginei îi veni în gând.

— Domnișoară, zise ea cu o voce mișcată, mi se pare că am văzut-o pe sora dumitale, infundându-se în intuiecimile pădurii.

— Crezi că este vreun pericol pentru ea? întrebă Reginetta tresăriind.

— În tot cazul, domnișoară, ea este cu un Tânăr care ar fi să o apere.

— Cu un Tânăr?... Ah! da, domnul d'Encilly, cavalerul ei de onoare.

— Henric d'Encilly este dar cu ea? întrebă Carmen cu emoție.

— Da, doamnă, îl cunoașteți pe domnul d'Encilly?

— Oh! după nume, răsunse iute Carmen. În realitate Imperia îl cunoștea foarte bine pe Henric cel frumos, mai bine decât toată lumea și de aceea era îngrijorată.

— Dar, adăugă ea, trebuie să-i ajungem cât mai repede.

Reginetta o privi cu uimire. Ea căuta sensul acestor vorbe și se întreba de unde venea interesul curios al acestei necunoscute pentru sora sa și pentru dânsa. Voia să întrebe, când tipete puternice se auziră. Mama și fata erau la o răspântie unde se încruiașau patru drumuri și care se numea „Crucea stejarului“, fiindcă un stejar secular se înălța la mijloc. Deodată ceva negru se văzu apropiindu-se, cu o iuțeală aşa de mare încât părea că se rostogolește pe zăpadă. Era un mistreț teribil, cu ochii săngeroși, care fugea prin pădure, căutând scăpare.

Prezența animalului nu fusese semnalată de păzitori, nici de către fugătorii însărcinați cu vegherea unor asemenea împrejurări. Mistrețul se găsea din întâmplare în acea parte de loc. Câinii îl goniseră fără să-l observe

vânătorii. Calul Reginettei și acela al signorei Carmen ii închideau drumul.

Pentru a evita ciocnirea teribilului dobitoc, cele două femei n-aveau decât să se dea cu caii în lături, lăsând bestiei drumul liber, în acest caz desigur mistrețul ar fi fugit înainte. Dar spaima le paralizase toate mișările.

Calul Reginettei era cel dintâi. Mistrețul năvăli asupra lui și ii crăpă pântecele, lovindu-l cu colții. Sărmanul cal necheză de durere și voia să fugă, dar mistrețul îl tot lovea necontenit umplându-l cu valuri de sânge.

Reginetta căzuse de pe cal și piciorul îi rămăsese încurcat în fustă și în una din scări, aşa că, cu capul pe pământ, era expusă sau să fie sfâșiată de mistreț sau, dacă calul ar fugi, să fie târâtă și zdrobită de pietre. Carmen văzu îngrozitoare primejdie în care se afla fata sa și sări cu iuțeala fulgerului pe pământ. Calul ei, speriat, fugi ca o săgeată. Dragostea maternă dădu fostei curtezane putere, curaj și sânge rece.

Fără să se gândească la dânsa ea alergă în ajutorul Reginettei și căută să-o desfăcă de pe scări. Și la urechea tinerei fete, vocea sa tulburată murmură neîncetat

— Nu te teme, fata mea, nu te teme, sunt cu tine ! Deodată un om apăru venind pe jos. În mâna el ținea o carabină cu două focuri, armă de precizie, încărcată cu gloanțe conice. La cincisprezece pași de animal, el duse pușca la umăr, ținti două secunde și trase. Îi țintise capul. Glonțul străbătu pielea de pe ceafa mistrețului. Vânătorul ținti din nou. De astă dată glonțul intră în ceafă. Dar rana nu era mortală și primejdia devinea mult mai mare, căci niciodată un mistreț rănit nu fuge. Teribilul animal se întoarse și cu guitațiuri îngrozitoare, năvăli asupra vânătorului.

În acest timp, Reginetta își desfăcu piciorul din scară și se ridică ; era scăpată. Dar vânătorul ? Mistrețul scutură capul său enorm și, roșind zăpada cu sânge, ajunse lângă dușmanul său. Acesta aruncase pușca și scoase cutitul de vânătoare, armă solidă cu lamă largă, ascuțită și tăioasă pe amândouă părțile. Nemîșcat, cu piciorul țeapăn, cu ochiul fixat asupra monstrului, el aștepta.

În momentul când bestia era să-i ajungă la pântece, el se dădu într-o parte și înfipse cuțitul sub gât, în regiunea inimii. Lama dispără întreagă în această teacă sănge-roasă.

Cu o rotație viguroasă a pumnalului, vânătorul sucă cuțitul în rană, ca să-l poată scoate pentru o a doua lovitură; rana se lărgi astfel și un sânge negru și cald curse în valuri spumoase pe zăpadă. Avântul mistrețului nu putuse fi paralizat de lovitura de cuțit a vânătorului, care căzu pe pământ sub mistreț. Dobitoacul pierdea sângelui prin două râni; numai după culoarea săngelui se putea aprecia gravitatea rânilor; din gât curgea un sânge roșu, care arăta că rana nu era mortală; din cealaltă rană, sângelul țășnea în raze numeroase și în același timp curgeau valuri de o culoare închisă, cu bucați închegate; probă că lama străpunse plămânnii sau ficatul.

Această rană era mortală, dar, deocamdată, mistrețul trăia și amenința viața vânătorului. Din fericire, vânătorul, în momentul căderii, se învârtise din întâmplare așa încât căzu sub mistreț, nu culcat întreg sub el, ci în cruce; capul și brațul drept fi erau libere. Această luptă teribilă, care putea avea urmări fatale pentru vânător, oricât de viteaz ar fi fost, durase un minut aproape. Omul era acoperit de sângelul bestiei care îl orbea.

În zadar se muncea să iasă de sub greutatea strivitoare a mistrețului. Vedea că monstrul căuta să se ridice ca să-l atace mai bine. Dar el era nu numai de un curaj și de o putere neobișnuită, ci poseda încă un sânge rece extraordinar. Cu brațul liber el scotocea cu cuțitul în rană în toate părțile, fără a reuși să-l scoată.

În acest timp alți vânători veneau în galop, atrași de detunăturile și de țipetele celor două femei. În fruntea lor erau Marcel și d'Ormesson, care amândoi săriră când văzuseră ce se petreceea. Două detunături de pușcă, aproape împreună se auziră și mistrețul fu lovit în ochi și urechi, căzând trăsnit pe zăpadă. Mântuitorul Reginettei ieșise învingător, dar brațul său stâng fusese sfâșiat de colții mistrețului; pe pântece primise o lovitură care-i paraliză mișcările. El a fost ridicat și abia se putea ține pe picioare; era palid, dar zâmbea.

Sprijinit de contele d'Aggherra, el se apropi de aceea căreia îi scăpase viața. Carmen ținea în brațe pe Reginetta și cu batista oprea săngele ce curgea de pe brațul rănit al tinerei fete. Negreșit, Reginetta era mai mișcată decât mântuitorul ei.

Venindu-și în fire, și văzându-se în brațele senorei Carmen, prima ei vorbă ce o rosti a fost :

— Dar el ?

— Cine ?

Ea întrebă despre îndrăznețul vânător care trășese asupra mistrețului. Cu toată spaima ce o cuprinsese, Reginetta văzuse că un bărbat îi venise în ajutor ; dar nu avusese timpul să-l observe și să-l cunoască. Când se găsi în fața mântuitorului ei, ea rămase încremenită vorbele i se opriră în gât și se făcu galbenă ca ceară. Acea care o scăpase era domnul de Civray.

Gândindu-se la primejdia în care se aruncase Tânărul pentru dânsa, emoția ei a fost atât de puternică încât leșină în brațele senorei Carmen.

Aceasta scoase un tipăt de groază.

— Reginetta ! copila mea ! ajutor ! strigă ea.

XIV După vânătoare

Tipătul lui Carmen divulga o durere și o spaimă aşa de mare încât toți cei de față fură surprinși. Pentru prima oară fiecare se pusese să examineze cu atenție pe această femeie necunoscută, care urma vânătoarea ca o invitată. Nimeni nu se îndoia că era una din invitatale contesei de Rostang. Începuse a se însera dar se vedea încă destul spre a se putea distinge trăsăturile tinerei femei. Totuși, nimeni nu o cunoșcu. De câteva zile mai mulți invitați fuseseră prezentați de către contesa, de către contele d'Aggherra și de către baronul Petrozzi ; nimeni nu văzuse pe această femeie elegantă, al cărui costum și ale cărei apucături, anunțau o persoană cu distincție. Si apoi, ce însemna această exclamație

— Regginetta ! copila mea !

Se știa că fetele doctorului Parnell o pierduseră pe mama lor. Marcel mai cu seamă a fost foarte impresionat de sunetul vocii ce-i păru foarte cunoscut. El examină figura amazoanei ale cărei contururi, deși ostenite, conservaseră liniile sculpturale și i se părea foarte cunoscută. El își fixă privirea în ochii ei, care, deși înfundați în orbite și osteniți de vechere și insomnie, aveau încă o strălucire particulară și se întreba cu îngrijorare, unde și când mai fusese impresionat de lumina acestei priviri.

În zadar își consulta memoria; nu își putea aduce aminte nimic. Trebuie să spunem că gândurile lui erau prea departe de Imperia. Ca toți cei ce o cunoscuseră pe curtezană, Marcel auzise că s-a înecat la Havre. Chiar doctorul, ce o îngrijise după evenimentele de la Batignolles, îi anunțase moartea Imperiei. Doctorul Parnell fusese căutat și adus la fața locului. El veni să dea îngrijirile sale rănitilor. Mai întâi el nu se gândise decât la fata sa. Dar Reginetta îi zise

— Tată, eu nu sunt rănită.

Și arătând pe de Civray cu degetul, ea adăugă

— Dânsul m-a scăpat, domnul de de Civray are nevoie de îngrijire.

Doctorul abia văzu fața segnorei Carmen pe care nu o observase decât fiindcă o ținea în brațe pe Reginetta. Patrick, asigurat de starea fiicei sale, se grăbi să-l îngrijească pe Civray. Tânărul, sprijinit de contele d'Agghiera și d'Omersson, avea o paloare de moarte. La ordinul doctorului se aduseră perne de trăsură, scamă și alte produse farmaceutice ce se iau de obicei pentru vânătorile mari. Domnul de Civray a fost instalat cât mai comod posibil pe perne și doctorul începu să-i examineze rănilor. Se așteptau primele vorbe ale lui Patrick.

Bucuria îi cuprinse pe toți, când zise

— Doamnelor, domnilor, nu e deloc grav.

Reginetta simțea că bucuria o înăbușea, ea se strânse și mai tare lângă Carmen, crezând că-i vine iar să leșine.

— Numai, relua doctorul, îi recomand rănitului o odihnă absolută de douăzeci și patru de ore. Repede el îl pansă și de Civray, ușurat, putu în sfârșit să se țină pe

picioare. Atunci Patrick reveni la Reginetta și la Carmen.

De astă dată el o privi cu atenție, dar tot fără a o cunoaște.

-- Doamna e o invitată a doamnei contese de Rostang, zise contele D'Aghhierra, una din cele din urmă, căci n-am avut onoarea să o vedem la Korrigans.

Adresându-se direct lui Carmen, Marcel reluă

— Doamna contesă v-o fi prevenit, doamnă, că petrecerea va continua astă-noapte la mine; sper că vei binevoi a ne face la toți onoarea de a veni la Korrigans.

Falsa portugheză îngână câteva cuvinte neînțelese plecându-se.

-- Doresc să te prezint, acum prietenilor noștri de față urmă Marcel, dar nu știu încă numele dumitale.

-- Sunt segnora dona Carmen d'Alquavimar, răspunse ea.

— Doamnelor, domnilor, zise atunci contelē d'Aghhierra întorcându-se către cei de față, am onoarea a vă prezenta pe segnora Carmen d'Alquavimar.

Toți se înclinară străinei, roșie de confuzie. I se aduse calul. Cu ajutorul lui Marcel ea se urcă pe șa... De Civray a fost urcat într-o trăsură în care se urcară doctorul Parnell și Reginetta. Toată lumea se urcase pe cai și cu toții se îndreptară spre răspântia Crucii unde era locul de întâlnire general. Vânatotoarea fusese superbă. Afară de mistrețul omorât în răspântia stejarului, doi lupi, o lupoaică enormă și 4 pui de lupi fuseseră uciși. Toți invitații se găsiră la răspântia crucii. Ca și Gaston cu Maria, tot astfel și Henric cel frumos cu Regina se întorseră lângă ceilalți.

Cavalcada se dirijă către Korrigans, unde după prânz trebuia să aibă loc procesiunea solemnă cu torte. Toți vorbeau despre teribilul accident de la răspântia stejarului. Curajul, săngele rece, prezența de spirit ce-l dovedise de Civray, erau lăudate cu entuziasm. Acestea a fost dus la Dolmen ca să se poată odihni acolo. Doctorul era lângă dânsul și ii dădea îngrijiri. Reginetta, obținuse permisiunea de a nu asista la masă, și se îndreptă și ea către Dolmen.

Timp de câteva minute, evenimentul de la răspântie aruncase vălul măhnirii pe toate fețele ; dar când se auziră vorbele doctorului, toți invitații asigurați nu se gândiră decât să petreacă. Sosind la Korrigans, contele d'Agghiera o căută pe doamna d'Alquavimar pentru a o prezenta contesei, soției sale ; dar Carmen dispăruse. Această dispariție care semăna cu o fugă, ii surprinse pe toți. Dar cum ? Poate nu era decât un exces de delicate. Contesa, névorbind despre segnora, conte'e d'Agghiera nu crezu de cuviință a o întreba în privința ei.

Totuși, el întrebă pe Regina dacă o cunoștea pe aceea femeie.

— Sora mea și eu, răspunse fata, am văzut-o de vreo două trei ori la Brest.

Marcel se hotărî a lumina misterul, consultându-se cu doctorul Parnell, care mai avea să stea câteva zile la Dolmen. Figura necunoscutei nu-i dădea pace, vocea ei îl tulbura, privirea îl neliniștea.

— N-ai găsit nimic extraordinar în acea segoră d'Alquavimar ? întrebă el pe d'Ormesson.

— Ah ! și tu te gândești la ea ?

— Da, îți mărturisesc ; mă gândesc, nu știu de ce, cu îngrijorare, mereu la ea.

— Eu, domnule conte, găsesc o asemănare perfectă cu cineva...

— Și eu tot aşa.

— Ah !

— Dar cu cine ?

— Mai întâi cu domnișoarele Parnell.

— Ai dreptate, aşa e.

— Și apoi mi se pare că Regina și Reginetta seamănă puțin cu...

— Cu cine ? întrebă Marcel emoționat de tot.

D'Ormesson se uită în jurul lui, pentru a se convinge că nu-l auzea nimeni și, încetîșor, el șopti

— Cu Imperia !

— Da, da, nu-mi venea să-ți spun și eu asta... Totuși, Imperia ra brună, pe când asta e blondă.

— Părul blond este la modă, replică d'Ormesson zâmbind.

— Si apoi, relua Marcel, n-ai auzit, acum trei ani, că Imperia s-a încercat la Havre ?

— Da, dar cine știe ?...

— Presupui deci că ?...

— Domnule conte, adu-ți aminte de Luisa Maubert. Marcel se lovi peste frunte.

— D'Ormesson, cred că ai dreptate, zise el. Oricum, fie că această femeie este segnora d'Alquavimar fie Imperia, e desigur un mister aici.

Dorința subită și fără motiv, ce a avut-o doctorul Parnell de a pleca deodată, dispariția neînțeleasă, simpatiile sale evidente pentru Reginetta și Regina, care seamănă cu ea și care n-au văzut-o niciodată pe mama lor... toate acestea sunt lucruri ciudate și suspecte. Dar, tacere !... Uite, domnișoara de Rostang ne privește ; găsește desigur, că o cam neglijezি.

— Ah ! scumpul meu, ce adorabilă ființă, și cât sunt de fericit !

— Vezi dar, că am avut dreptate, spunându-ți că nu trebuie să disperi ?

— Ești înțelepciunea personificată.

— Ia te uită la domnul Darcet ; mi se pare că e trist, posomorât...

— N-am băgat de seamă ; n-am văzut decât pe domnișoara Leonie de Rostang.

— Ei bine, scumpul meu, du-te de o zi.

Marcel avea dreptate Darcet nu părea nicidecum bine dispus. Cu toate acestea petrecerea era splendidă și aceea al cărei cavaler era el, străluccea de frumusețe. Totuși dimineața vicantele de Rostang spusește că le-ar părea bine la toți dacă Darcet i-ar plăcea Mariei.

Protejata contesei, oricât de prefăcută era, nu-și putu ascunde nemulțumirea de a avea pe Darcet de cavaler și bucuria ce-i făceau atențiile lui Gaston. Purtarea ei în pădure, îl lovise foarte mult pe Emanuel. El se întreba unde se dusese ea și la ce ? La masă, Maria se arăta foarte amabilă : ea zâmbea curtenitoare la toate vorbele vecinului ei. Contesa de Rostang care observa aceasta, zicea marchizului de Grand Rieux :

— Iată focul începe ; armata va capitula. Sărmana mamă !

Această schimbare contrasta aşa de mult cu purtarea fetei de mai nainte, încât Emanuel, în loc să se bucure, era încă mai îngrijorat. Din instinct privirea lui căuta mereu pe cea a lui Gaston. Dar Tânărul conte părea foarte ocupat de fata lângă care stătea. La plecare se ridicară toasturi mai întâi în onoarea contesei de Rostang apoi a viteazului le Civray.

— Ai fi făcut și tu aşa pentru mine, domnule d'Encilly ? întrebă Regina pe cavalerul său.

Henric cel frumos, drept răspuns, se mulțumi a zâmbi.

— Sora mea e fericită, relua Regina, și-au pus în joc viața pentru dânsa.

-- Eu cred că e mai bine să trăiești pentru cea pe care o iubești.

— Negreșit, dar...

Inima Reginei era astfel făcută, încât pizmuia soarta tuturor celor pe care îi credea mai favorizați decât ea. Apoi ea era geloasă pe sora sa mai mult ca pe oricare altă femeie. Ea o vedea deja pe Reginetta măritată cu domnul de Civray, adică bogată, considerată, stimată și fericită. Oh ! ea era pasionată pentru d'Encilly ; dar, de oarece nu-și ascundea reația cu d'Encilly, era un obsta-col însemnat pentru ținta ei față de contele de Rostang, ea se întreba dacă nu făcuse rău că-l căutase drept amant pe acela pe care trebuia să-l fi dorit de bărbat.

Ceva îi spunea că frumosul d'Encilly nu avea intenția de a o lua de nevastă. Din nenorocire gura vorbea mai mult decât sufletul, decât rațiunea. Si pentru a se scuza în propriii săi ochi, ea își zise

— Acum e prea târziu. Si nu se mai gândeau decât la un lucru la amor !

Să revenim la Carmen. Ea profitase de zăpăceaala generală când toți își căutau prietenii și plecă. Ea fugi nu numai fiindcă poziția ei devinea dificilă dar și pentru că voia să ajungă pe Patrick înainte să fi sosit la Korrignas, unde, trebuia să se ducă după ce-l va fi dus pe bolnav la Dolmen. Ea o luă înainte și se așeză să-l aştepte, pe drum, între cele două castele. După câteva momente un om apăru. Era sir Richard. Ea se duse drept la dânsul.

- Mă cunoști ? întrebă ea deodată.
- Da, răsunse scoțianul după un moment de ezitare.
- Ei bine ! spune prietenului dumitale că trebuie să-i comunic ceva.
- Dar, doamnă...
- Nici un dar... Ai auzit ? trebuie ! Dacă nu vine mâine dimineață între nouă și zece la răspântia stejarului, atunci la unsprezece mă prezint la contesa de Rostang.
- Fie, la ora 9 vom fi la răspântia stejarului.
- Da, și eu.
- Cum vei voi, cu o voce schimbătă.
- Dar ce s-a întâmplat ? se vorbește de un accident.
- Una din fetele mele era să fie omorâtă.
- Nenorocire, nenorocire ! Si eu n-am știut nimic ! Carmen îl privi și dădu din umeri.
- Pe mâine, domnule Richard.

După aceste vorbe ea dădu pinteni calului și plecă repede. Sir Richard își continuă drumul foarte îngrijorat și abia ajungând la Korrigans se liniști în privința stării finei sale. La cererea doctorului, se puse o cameră la dispoziția bolnavului și pe când se instala acolo, Reginetta se duse în camera ei. Pentru a ajunge acolo, ea trebuia să treacă prin camera tatălui său. Ea se opri într-ânsa și așezându-se pe un scaun se gândeau la cele petrecute. Scena cea teribilă de la răspântie ii veni în gând. Sufletul ei a fost înduioșat de o spaimă plăcută. Ah ! acum era sigură că iubea !

Nu se întreba dacă trebuia să iubească, nici unde ar duce-o amorul ei. Iubea, atât era destul.

Ea își zicea

— De ce nu m-ar iubi ?

Își mai aduse aminte de atitudinea ciudată a amazoanei cele necunoscute, de vorbele ce le rostise, de spaima ei, de dulcile îngrijiri ce-i dăduse. Pentru ce oare ii spusesese acea străină „Fata mea, compila mea ?“ Adresându-și aceste întrebări, Reginetta era gânditoare.

Deodată privirea ei se îndreptă asupra mai multor hârtii ce se vedea într-un sertar deschis. Un instinct de curiozitate o împinse să ia hârtiile și să le examineze. Ea citi mai întâi actul de naștere al surorii sale, apoi al ei. Amândouă purtau această mențiune „Fiică a lui Patrick Parnell, mamă necunoscută.“ Apoi citi actul de botez. Și în sfârșit o scrisoare. Această scrisoare semnată cu iniția'ele I.T., era aceea pe care o primise doctorul Parnell în ajun, și care îi pricinuise o durere atât de vie. Ce descoperire ! Mama ei exista ! Și după cum spusese fetelor că mama lor a murit, tot astfel se spusese și mamei despre fetele ei.

Pentru ce această minciună ? O altă reflexie îi veni deodată.

Deoarece mama sa cerea o întâlnire tatălui ei, ea se găsea deci în localitate. Scoase un țipăt de surprindere. O văzuse pe mama sa ! o cunoștea !... Mama sa era acea străină, acea prietenă misterioasă pe care o mai întâlnise de câteva ori la Brest ; era protectoarea ei din pădure. Niciodată, era mama sa, de care doctorul voia să fugă când spusese că trebuie să plece îndată din Dolmen. Aducându-și aminte cu câtă grabă răspunse tatălui său Da, da, să plecăm, Reginetta avu un fel de remușcare. Ea nu știa, negreșit, și totuși i se părea că fusese complice, că era culpabilă... A fugit de mama sa ! Ce urât ! În sine ea își zicea :

— Iartă-mă, mamă !

Acest cuvânt copilăresc, atât de dulce buzelor tinere, pe care nu-l pronunțase niciodată, ea îl repeta cu extaz.

— Ah ! murmură ea, cum o s-o îmbrățișez !

Din instinct, ea își duse scrisoarea la buze, apoi o aruncase în sân, zicându-și

— Spre amintire, cel puțin !

XV O cerere în căsătorie

Imediat după masă, lăsând pe ceilalăți con vorbind, doctorul Parnell și sir Richard plecară din Korrigans și se duseră la Dolmen. Doctorul se grăbea să ajungă

lângă fata sa, și lângă de Civray. Sir Richarl voia ca s-o vadă pe Reginetta înainte de a se duce acasă. Cei doi prieteni o găsiră pe Tânăra fată plângând cu lacrimi căt pumnul.

Ea repeta încăndu-se de durere cuvântul „mamă.“

— Ce e, draga mea? strigă împreună tatăl și nașul speriați.

Drept orice răspuns, Reginetta le dădu scrisoarea pe care o vârâse în sân. Apoi, aruncându-se în brațele lui sir Richard, care era ca împietrit de mirare, îi șopti la ureche:

— Mama, mama n-a murit! Am văzut-o... vreau să îmbrățișez. Sir Richard nu știa ce să răspundă.

Cât despre Parnell, el blestema imprudența sa, bles tema curiozitatea fatală a fetei sale. Ce să facă? ce să spună? Să tăgăluiască? Dar scrisoarea era de față. Apoi, figura acestei străine misterioase, apucăturile ei, vorbele ei raportate deja doctorului, totul l-ar dezminți. Dar, pe de altă parte, cum să spună acestei inocente copiii rușinosul trecut al mamei sale, conduită ei față de copii, părăsirea ei criminală?

Parnell nu avu curajul să împărtășească fetei sale toate durerile lui. Și, apoi, cine știe dacă motivele ce i-ar fi dat, ar fi satisfăcut-o pe Tânăra fată. Ceea ce trebuia, era să câștige timp.

— Ei bine, da, scumpa mea, zise Patrick Reginettei, strângând-o la piept, da, mama ta trăiește.

— De ce mi-ai spus că a murit?

— Așa credeam și eu și nașul tău.

— De ce atunci ne lipsește fericirea de a fi cu ea?

— Asta, Reginetta ți-o voi spune-o mai târziu.

— Nu e aşa, tată, că, în pădure când mistrețul a sărit asupra calului și am căzut jos atârnată cu piciorul de scară, dânsa, mama mea, a venit în ajutorul meu?

— Nu știu, poate.

— Ba da, sunt sigură; o simt aici, zise ea punându-și mâna pe inimă cu o duioșie ce se aprobia de exaltare.

— Reginetta, copila mea, zise sir Richard care era foarte îngrijorat, liniștește-te. Da, mama ta era femeia pe care ai văzut-o la răspântia stejarului.

- Ah ! ah ! șopti Reginetta.
— O vei revedea, și-o făgăduim, zise sir Richard.
— Îți mulțumesc, nașule ; dar când am s-o văd ? astă-seară ?
— Nu, răspunse Patrick.
— De ce ?
— A plecat.
— A plecat ?
— Da.
— Fără să ne spună nimic ! Tată, nu se poate asta !
— A plecat, dar vine mâine sau poimâine.
— Oh ! vrei să mă înșeli, tată !
— Nu, fata mea, nu vreau să te înșel, îți jur că o să-vezi pe mama ta, dar când voi găsi de cuviință. Trebuie mai întâi să-ți previn pe soră ta ; trebuie să fi vorbit cu... ea. Trebuie să știi ce vrea.
— Dar, Reginetto, strigă sir Richard, luând-o în brațe spre a o opri să fugă, n-ai să ne părăsești pentru ea, nu este aşa ?
— Mai bine aş vrea să moară fetele mele decât să fie cu ea ! zise Patrick cu o voce amărâtă.
Reginetta se îngrozi.
Nemaicitezând a spune nimic, ea privi pe rând pe tatăl și pe nașul ei. O servitoare fu chemată.
Reginetta, apucată de friguri, s-a culcat.
Grație unei băuturi liniștitore, ea adormi.
— Ei bine, ce e de făcut ? întrebă sir Richard pe amicul său.
— Oh ! blestemată, cine o pună să vină după șaisprezece ani trecuți ?
— Cine știe ? poate iubirea de mamă.
— După atâta vreme ?
— Uîți că le credea moarte.
— Da, bine zici, murmură Patrick.
— Scumpul meu, învinovalirile sunt de prisos. Acum nu mai e vorba de trecut, ci de timpul de față și de viitor.
— O să mă duc la întâlnirea ce-mi cere.
— Mergem împreună.
— Ah ! dacă Reginetta ar semăna cu soră sa.

— Ei bine ?

— Aș fi mai puțin îngrijorat.

— Cum aşa ?

— Regina e mai puțin impresionabilă decât sora sa, mai rece. Ah ! dacă ar avea același caracter ! Dar nu e aşa. Totul, ce vom putea face, este să ne servim de Regina spre a o liniști pe Reginetta.

Seara se apropiă. Sir Richard se gândeau să-o aștepte pe Regina pentru a-i vorbi ; trebuie să se retragă fără să o fi văzut. Pe la miezul nopții, toți musafirii Dolmenului se întoarseră la castel. Regina nu se găsea printre dânsii. Tatăl ei, mirat de a nu o vedea, întrebă pe contesa, pe Leonia, pe Maria Maubert și pe alții, însă nimeni nu putu să-i dea vreo relație. Maria credea că Regina se întorsese în trăsura contesei. Aceasta însă credea că o văzuse urcându-se în caleașca în care plecase Leonia și alte doamne. Cavalerilor li se păruse că ea se găsea împreună cu doamnele, doamnele crezuseră că se găsea cu cavalerii.

Domnul d'Encilly locuia la Oseraies, de la dânsul nu se putea lua informații.. Toată lumea era încredințată că o văzuse pe Regina pe tot timpul balului. Împreună cu toți ea asistase la focul de artificii tras la orele unsprezece. Apucat de o presimțire funestă, doctorul încăleca pe un cal și, urmat de un servitor, se duse la Korrigan. Regina nu era la contele d'Agghiera. Poate că era la Oseraies. Aceasta era ultima lui speranță.

Doctorul Parnell alergă la Oseraies. Altă decepție ! Domnul d'Encilly, cavalerul de onoare al Reginei, se culcase tocmai atunci. Întrebat fiind, răsunse că în momentul plecării, când își luase ziua bună de la Tânăra fată, el o văzuse amestecându-se în grupul doamnelor, invitate de contesa de Rostang. Regina aşadar-se-rătăcise ? Dar cum ? A fost o adevărată înmărmurire pentru toată lumea această dispariție ciudată și mai ales pentru cei trei castelani. Acest eveniment, care urma după accidentul întâmplat la răspântie, lua proporțiile unei adevărate catastrofe.

La Dolmen se aștepta cu nerăbdare întoarcerea doctorului. Când îl văzură intorcându-se singur, posomorât, disperat, toți avură un fior de groază. Poate că Tânăra

fată, împinsă de vreun delir fantastic, sub influența unei excitații nervoase, avusese fantezia de a se întoarce pe jos.

— Singură ! strigă vicontele de Rostang, n-o credeți ; slabă nădejde să fie aşa, dar nu trebuie neglijat nimic.

Indată, toți bărbații, însotitori de servitori care purtau torte aprinse, străbătură regiunea în toate direcțiile, chemând și strigând. Zadarnică încercare ! Regina nu putu fi găsită. A doua zi, toată regiunea era în fierbere. Jendarmeria, primarii, toate autoritățile au fost prevenite. În cele trei castele domnea o zăpăceală ne mai potenită. Castelanii se reuniră pentru a decide ce era de făcut.

Trebuiau oare condecorați musafirii, vreo șaisprezece persoane aproape ? Sau serbările să-și continue cursul lor ? Părerea generală a fost că domnul Parnell trebuia consultat. Totul depindea de dânsul.

Dacă rămânea la Dolmen cu cealaltă fiică a sa, pentru a dirija cercetările, atunci nu era cu puțință să se gândească cineva la plăceri. Dacă însă pleca, cu toate semnele de simpatie date acestui nefericit tată, se putea, fără a călca mult buna-cuvîntă, ca ceilalți invitați să rămână și serbările să continue. Comentariile de tot felul circulau din gură în gură și, trebuie să spunem, nu erau tocmai favorabile pentru fata dispărută. E adevarat că nici un bărbat nu lipsea de la apel și că bănuielile nu puteau cădea asupra nimăului. Dar, toți își șopteau că o fată de șaisprezece ani, frumoasă, intelligentă, nu dispare aşa prin farmec fără să fie și din partea ei puțină bunăvoiintă.

Când sir Richard află despre această nouă nenorocire, el scoase un țipăt de turbare.

— Ea e, zise el lui Parnell, ea este mizerabilă, care ne-a răpit-o pe Regina !

Doctorul acceptă această ipoteză. Într-adevăr, lucrul nu era cu puțință, dar trebuia numai decât luată o hotărâre. Era imposibil ca doctorul și fiica sa să rămână în mijlocul acestei societăți, venită pentru a petrece. După ce sir Richard a fost consultat, a decis că, fără întârziere, Patrick și Reginetta să-și ia ziua bună de la

contesă. Starea domnului de Civray nu prezenta nici o primejdie. De altminteri, împrejurările erau astfel că, cu toate că evenimentul putea fi atribuit sărmanei Reginetta, totuși, doctorul putea, fără scrupul, să-l lase pe rănit în îngrijirea medicului castelului. Totuși, se luă hotărârea ca doctorul să nu se depărteze fără a fi înștiințat pe domnul de Civray.

Nu fusese cu putință să i se ascundă Reginettei dispariția surorii sale. Tânăra fată crezuse și nașul și părintele ei, că Regina se află lângă mama ei. Ea principiu, de asemenea, că nu trebuie să rămână la Dolmen. Inimă i se strânse cu durere când se gândi să se depărteze, poate pentru totdeauna, de bărbatul pe care îl iubea și care-și riscase viața pentru ea. Dar Reginetta era o fată curajoasă.

Era din acelea care ascund durerile lor în cel mai retras colț al inimii, și care mai de grabă mor decât să șovăiască în datoria lor.

Doctorul se duse să-i facă o vizită domnului de Civray.

— Domnule, ii, zise el, o împrejurare neprevăzută, nenorocirea care m-a izbit de curând, mă obligă să părăsesc această luocuință ospitalieră.

Tânărul făcu un gest de dureroasă mirare. Doctorul interpretă această mișcare ca pe o expresie a friciei ce o simte un bolnav văzând că medicul îl părăsește.

— Liniștește-te domnule, zise el, nu mai ești în nici o primejdie, rana pe care o ai, nu e acum decât dureroasă, dar peste câteva zile se va închide, nici o complicație nu e de temut.

— Te-ai înșelat, doctore, asupra sentimentelor mele.

— Oh ! continuă Patrick, să nu crezi că am uitat în ce împrejurări ți-ai pus în joc viața. Îți voi fi veșnic recunoscător și aş vrea să-ți pot da o probă de sinceritate a cuvintelor mele.

Domnul de Civray se gândi un moment, și când doctorul ii întinse mâna, el o luă și o ținu câtva timp în ale sale.

— Domnule doctor, zise dânsul cu o voce gravă, ești decis aşadar să pleci ?

— Hotărârea mea e irevocabilă.

— Îmi poți spune unde te vei așeza ?

Parnell se uită cu mirare la rănit și răspunse.

— Ceea ce mă constrânge să părăsesc acest castel e aşa de grav, că mi-e imposibil să-ți spuri unde mă duc.

— Dacă e aşa, domnule, zise cu tristețe domnul de Civray, te rog să mă scuzi.

Mirarea doctorului creștea din ce în ce. Urmă o scurtă tăcere în urma căreia Civray reluă

— Domnule doctor, am 28 de ani, posed 25 de mii de franci rente, nu depind decât de mine, fiindcă mi-am pierdut părinții ; familia mea e onorabilă... Domnule Parnell, am onoarea de a vă cere mâna domnișoarei Reginetta, pe care o iubesc profund.

Această cerere în căsătorie era atât de pripită, atât de neașteptată, atât de extraordinară, încât Patrick rămase încurcat, neștiind ce să răspundă. El rămase astfel câteva momente într-un mutism ce se putea lua drept încremenire. Totuși, trebuia să vorbească, să răspundă ceva, și o banalitate nu era posibilă. De altminteri, domnul Parnell nu era omul subterfugilor.

— Domnule de Civray, zise el, în fine, nu poți să știi cât de mult mă onorează cererea dumitale, și nu ți-aș ascunde că cu consimțământul scumpei mele copile, și cu toată vîrsta ei cea fragedă, ți-aș fi deschis acum trei zile brațele, mândru de a te numi fiul meu.

— Ei bine, domnule ?

— Ei bine, domnule de Civray, azi consider că am datoria de a-ți spune fiica mea nu poate fi soția dumitale.

— În punctul unde suntem, domnule, răspunse de Civray, nu ar trebui să existe reticențe între noi. Afără de consimțământul domnișoarei Parnell ce oare ar putea să impiedice aceea ce ar fi putut fi acum trei zile ?

— Nu cunoști durerea mea ? făcu doctorul cu o sfortare. Nu cunoști nenorocirea grozavă care m-a izbit ?

— Știu totul, domnule, am fost informat despre dispariția domnișoarei Regina, dar nu văd cum această nefericire, oricât de mare ar fi — și vreau să cred că lumea o exagerează — poate să-ți ia dumitale sau domni-

șoarei Reginetta cea mai mică umbră din considerația ce o aveți în ochii oamenilor onești.

— Îți mulțumesc din tot sufletul, domnule, pentru ceea ce e generos și delicat în aprecierea dumitale.

— Atunci consimți ?

— Nu, căci mai e altceva.

Tânărul deveni foarte palid.

— Ah ! făcu el cu o voce slabă, domnișoara Reginetta iubește pe un altul !

— Nu, domnule de Civray, nu, cel puțin aşa cred.

— Nu mai înțeleg, domnule.

— E altceva, domnule de Civray, un mister !

— Grav ?

— Foarte grav !

— Poți să mi-l faci cunoscut ?

— Dumitale, domnule, după cererea ce mi-ai făcut, cred că-ți pot destăinui o parte din secret.

— Te ascult.

— Toată lumea crede și eu însuși credeam încă alătăieri că mama fiicelor mele nu mai există.

— Și ea trăiește ?

— Da.

— Sunteți divorțați ?

— Ea n-a fost niciodată soția mea.

— Iartă-mi întrebarea ce ți-o pun mama aceasta a recunoscut ea pe fiicele sale ?

— Nu, ea le-a părăsit și scumpele creațuri nu o cunosc.

— Ei bine ! atunci ea n-are nici un drept legal asupra lor și persist în cererea mea.

— Ascultă, încă. Sunt șaisprezece ani de când ea și-a părăsit copilele, și acum, după ce a trecut atâta vreme, ea reapare și cere să facă cunoștiință cu fiicele ei.

— Domnișoarele Parnell au fost înștiințate ?

— Reginetta singură știe că mama ei există, știe ceea ce mama ei cere de la mine.

— Și ce zice domnișoara Reginetta ?

— Vrea să-o îmbrățișeze pe mama ei.

— Are de o sută de ori dreptate.

— Totuși...

— Urmăraza.

— Cum spus fiicei mele că-i voi satisface dorința, dar sper să o sustrag...

— Nu, continuă, zise cu voiciune domnul de Civray. Permite-mi să-ți spun, domnule, că oricare ar fi, orice ar fi fost dacă această mamă înfruntă toate pentru a îmbrățișa pe ficele ei, e că a fost atinsă de căință, și n-aveți dreptul de a respinge mama care se căiește și să lipsiți pe copilele dumneavoastră de mângâierile materne. Domnișoara Parnell vrea să-o vadă pe mama ei și să o îmbrățișeze, aceasta e conform cu legile naturii și m-aș mira dacă copila ar avea alte sentimente. Aceasta numai, domnule, i-ar da dreptul la stima și afecțiunea mea, dacă nu și le-ar fi câștigat deja de mult. Repet dar, domnule, că, sub rezerva consumării domnișoarei Reginetta Parnell, am din nou onoarea de a-ți cere mâna ei.

Doctorul rămasă trăznit, nu putea să credă ceea ce-i auzeau urechile. Cum ! cu toate căte și spuse se el tot persistă în cererea sa ! În zadar el căuta să găsească vreun mijloc de a ieși din situația aşa de bizară și de grea în care se afla.

— La urma urmelor, își zise el, fiica mea nu iubește pe acest Tânăr, pe care îl cunoaște abia de câteva zile. Negreșit că nu va accepta această căsătorie cu vapor. Amorul nu se impune. Patrick uita că i-a fost de ajuns să-o vadă pe frumoasa Ioana numai un sfert de ceas pentru a se amoreaza nebunește de dânsa.

Părea că nu-și aduce aminte cu toate că știa cât valoarea Ioana, — el îi oferise să-o ia de soție.

— Domnule de Civray, zise el Tânărului, care aştepta cu încordare răspunsul, împrejurările sunt aşa de imperioase, încât nu voi întârzia nici un moment. Mă duc să comunic fiicei mele cererea ce mi-ai făcut. Dacă nu primește, oricât de onorabilă și de măgulitoare ar fi această cerere...

— Da, domnule, atunci n-am nimic de zis. Dar sper...

Doctorul ieși din cameră.

XVI Drumul fatal

Reginetta, în prada unei agitații indescriptibile, îl aştepta pe tatăl ei sperând că o va conduce la mama ei.

Când îl văzu apărând, veni la el în grabă și zise

— Tată dragă, sunt gata ; iute, iute să plecăm !

— Mai întâi am să-ți spun ceva, răsunse Patrick.

— Ah !...

— Și o să-mi răspunzi cu toată sinceritatea, nu-i aşa ?

— N-am fost totdeuana sinceră ?

— Ei bine. Ascultă. De ceea ce-mi vei răspunde deinde poate soarta noastră a tuturor.

Doctorul era grav mișcat.

— Ce, — întrebă Reginetta neliniștită, o altă nerocire ?

— Nu. Dar e vorba de ceva grav și neașteptat.

— Vorbește, vorbește repede, tată !

— Reginetta iubești tu pe cineva ?

Tânăra fată nu pricepu imediat cuvintele tatălui ei. Ea răsunse

— Te iubesc pe tine, pe sora mea, pe nașul meu și... oh ! da iubesc deja pe mama mea !

— Nu e vorba de aceste afectiuni de familie, ci de afectiuni mai dulci sau mai bine zis de altă natură. Iartă-mă, scumpa mea copilă, că ţi-am pus această întrebare delicată, care te-a făcut să roșești ; vreau să știu dacă n-ai distins vreun Tânăr, a cărui soție ai dori să ajungi.

— Oh ! continuă Patrick, ești aşa de Tânără... știu că această ipoteză nu se poate admite, totuși, vreau să mă întărești în convingerea mea și îți repet întrebarea Iubești pe cineva ?

Reginetta rămase mută. Obrazul i se roși și pălea pe rând, tremura, inima îi bătea să se rupă. I se părea că o să leșine și, totuși, săngele îi fierbea în vine. Toate aceste simptome de emoție violentă nu puteau trece neobservate tatălui ei. Deveni evident pentru Patrick că

fiica sa nutrea un sentiment mai mult sau mai puțin profund.

Dar, findcă nu presupunea că Reginetta iubește tocmai pe de Civray, această afecțiune a fiicei sale era să-l scoată din încurcătură, căci, din moment ce Reginetta iubește, ea nu va primi cererea domnului de Civray.

— Atunci, draga mea, ai întâlnit undeva vreun Tânăr frumos pe care-l iubești ?

Tânăra fată își pleca fruntea și lăsa să-i scape un suspin.

— Și, adăugă Partick, tu n-ai lua pe un altul, ori căt de bogat ar fi ?

— Niciodată, tată ! Dar, continuă ea, de ce mă supui la această confirmare ?

— Fiindcă un invitat, aflând că părăsim castelul, mi-a cerut mâna ta.

Reginetta tresări.

— Un Tânăr care e aici ?... zise ea cu un accent care trăda bucuria ascunsă.

— Da, răspunse tatăl.

— Tânăr, frumos, nobil, generos, brav, zise ea apăsând cuvintele.

— Da el are toate aceste calități. Dar ce ai copila mea ? Această agitație...

— Numele lui, tată, numele lui ?

— E...

— Nu, nu-l numi, inima îmi spune acest nume... El e, el îi-a cerut mâna !

— Ce exaltare !

— Ah ! dragă tată, ce bucurie mă pătrunde și cât de fericită sunt !

Ea avea ochii plini de lacrimi și era pe punctul de a plângă.

— Deci, reluă Patrick, iubești pe domnul de Civray ?

— Da, tată, îl iubesc.

Și ea se aruncă de gâtul lui Patrick plângând.

— Ah ! zise ea, a fi iubită, iubită de dânsul !...

Acum, tată, după ce am simțit atâta deliciu mi se pare că aş putea să mor !

— Nu, domnișoară, nu, zise o voce gravă trebuie să trăiești pentru a fi fericită și pentru a mă face fericit !

Reginetta scoase un țipăt și se întoarse cu vioiciune.

De Civravy stătea nemîșcat în pragul ușii.

În nerăbdarea lui de a cunoaște răspunsul definitiv al doctorului, el venise să vorbească cu Reginetta, și surprinsese astfel sfârșitul conversației tatălui cu fiica.

— Ah ! domnule, domnule, ce rău e din partea dumitale ! zise Reginetta cu un accent care îndulcea mult reproșul ce voia să-i adreseze. Și-și ascunse capul ei la pieptul tatălui.

Sărmanul Parnell era prins. Dar situația nu era încă descurcată de piedicile ce se mai ridicau ; amorul acesta împărtășit o complica și mai mult.

— Domnul, zise Patrick adresându-se către de Civravy, suntem într-o încurcătură din care numai sinceritatea unuia față de celălalt ne poate scoate...

— Asta e întotdeauna mai bine.

— Știi o parte din secretele noastre.

— Și, știi și dumneata, domnule doctor, că ele nu-mi schimbă întru nimic hotărârea.

— Da. Dar nu e, încă totul. Soluția acestei grave probleme depinde de o întrevedere ce va avea loc peste o jumătate de oră.

— Cu mama mea ? exclamă Reginetta.

— Da.

— Mă duc cu tine !

— Aș vrea, fiica mea, să nu mă însotești.

— Te rog, tată, ia-mă și pe mine !

— Caută, domnule de Civravy și fă-o să înțeleagă că sunt lucruri care nu trebuie să le audă.

— Dar, zise Reginetta, sora mea e cu mama. De ce n-ar fi și Reginetta unde este Regina ?

— Domnule Parnell, zise de Civravy, domnișoara Reginetta are dreptate. Poți să fii sigur că, dacă mama vrea să vadă și să îmbrățișeze copiii ei, nu e pentru a-i face să roșească. E dragostea maternă care acum vorbește în inima mamei. Dacă domnișoara Parnell ar fi în momentul acesta soția mea, nu m-aș opune deloc ca să vadă pe mama ei. Merg mai departe, domnule, aș fi dezolat dacă Reginetta nu mi-ar cere să o vadă !

— Ah ! domnule, spuse Reginetta învăluindu-l pe Tânăr cu o privire adorabilă, cât de bine mă înțelegi, ce bun ești și cât de mult te... Ea se opri și, pentru a termina fraza, ea întinse mâna Tânărului, care o duse la buze.

Domnul Parnell își anunțase deja plecarea și-și luase rămas bun de la contesa. Deoarece nu voia să fie, el și fiica sa, obiectul curiozității musafirilor din Dolmen, se înțelesese cu de Civray ca după întrevederea mamei cu tinerele fete, doctorul să se întoarcă cu Reginetta pentru a da explicații Tânărului despre ceea ce se va petrece. Numai atunci, dacă nu va mai fi necesar să păstreze tăcere, contesa de Rostang și rudele ei vor fi informate în mod oficial despre cererea făcută de domnul de Civray.

La ora când avea loc această con vorbire castelul era aproape gol, căci lă Oseraies se dădea un mare dejun și apoi un concert. Toți invitații din Dolmen plecaseră devreme într-acolo. Gaston se duse și el la Oseraies, cu atât mai multă grabă cu cât mama sa, care era silită să rămână acasă, îl rugase să se ducă. Față de situația excepțională a domnului Parnell și a fiicei sale, ea crezuse de cuviință că e mai bine să nu părăsească Dolmenul.

Leonia și Maria plecaseră cele dintâi, aceasta din urmă sub pretextul de a da ajutor baroanei, în realitate, însă, pentru a avea o întrevedere între patru ochi cu binefăcătoarea ei ; cealaltă pentru a se găsi cât mai curând lângă contesa d'Agghierra, pe care o adora, și totodată pentru a-l revedea mai curând pe domnul d'Ormesson. Nu rămăsese în Dolmen decât contesa de Rostang și marchizul de Grand Rieux. Amândoi erau foarte îngrijorați și contesa regreta că le ținuse pe cele două gemene contra voinței tatălui lor.

— Nu știu de ce, — zicea contesa tatălui ei, — presimt o catastrofă. Mica Regina, cu totul farmecul persoanei sale nu-mi inspiră nici o simpatie. Ea avea câteodată priviri îndrăznețe, ale căror flăcări mă speriau. Sora ei, din contră, mă atragea. De mai mult de zece săptămâni am avut timp să le studiez pe amândouă și nu m-aș însela acum, cu toată asemănarea extraordinară a trăsăturilor, Reginetta e bună, Regina e rea.

Contesa și marchizul dejunară împreună, tot comențând evenimentele din ajun. Erau încă la masă, când un servitor aduse mai multe scrisori. Afară de una singură adresată contesei, toate erau pentru invitați. Scrisoarea adresată contesei purta ștampila din Brest. Doamna de Rostang recunoșcu imediat scrisoarea.

— E de la sora Filomena ! zise ea.

Era într-adevăr Luisa Maubert care scria binefăcătoarei și Mariei.

Iată ce conținea scrisoarea

„Doamnă contesă,

Un ordin al venerabilei noastre superioare m-a rechemat în Franța. Sunt la Brest, în casa pe care o posedă ordinul nostru aici, dar trebuie să plec în curând la Paris. Înainte de a părăsi Brestul, cer de la bunătatea dumitale nemărginită autorizația de a veni să îngenunchez în fața dumitale. Vreau să-ți mulțumesc, doamnă contesă, de protecția, adevărată maternă, pe care ai acordat-o cu atâta generozitate surorii păcătoasei cuprinsă de căință.

Aș dori, de asemenea, să o îmbrățișez pe Maria și să o fac să înțeleagă tot ceea ce-ți datorează. Mi-ar fi, de asemenea, plăcut să aflu cum stă căsătoria pe care ai favorizat-o, pentru sora mea. Aștept ordinele dumitale, doamnă contesă, și oricare ar fi, mă voi conforma lor.

Vă rog, doamnă, să primiți încă o dată expresia sentimentelor de profund respect și de recunoștință vesnică a aceleia care e fericită de a fi prea supusa dumitale servitoare.

LUISA MAUBERT
În mănăstire sora Filomena.“

Citirea acestei scrisori puse atât pe contesa cât și pe marchiz într-o mare încurcătură. Pe de o parte nu se puteau închide ușile castelului acestei convertite, surorii Mariei, pe de altă parte era imposibil de a o primi sub același acoperiș cu Gaston. Și totuși era bine să vină, cât se poate de repede. Grație ei — se gândi

contesa — căsătoria Mariei și a lui Emanuel va avea loc foarte curând.

Marchizul propuse atunci altceva. La câțiva kilometri de Dolmen, familia poseda o fermă a cărei exploatare o dăduse copiilor unui bătrân servitor al familiei, rezervându-și acolo numai două camere. Au convenit ca Luisa Maubert să fie primită acolo și ca Maria și Emanuel să o viziteze la fermă. Un curier a fost trimis imediat la Brest cu misiunea de a o aduce pe Tânăra călugăriță. Până atunci, Maria și Emanuel Darcret trebuiau preveniți.

În acest scop, marchizul, luând cu sine scrisoarea Luisei, se duse la Oseraies. Primul lucru pe care l-a făcut a fost de a arăta scrisoarea Mariei, el o comunică apoi și lui Darcret. Efectul produs asupra Mariei a fost fulgerător. Ea păli și era aproape să leșine. Cât despre Darcret, privirea sa se posomorî și, cu un ton sălbatic, îi zise Mariei

— Mâine voi ști dacă fericirea e făcută pentru mine !

Firește, domnul Grand-Rieux îl preveni pe nepotul său de neașteptatul eveniment.

— Pricepi, îi zise el, că nu o putem primi pe sora Filomena în castel. Mai întâi prezența ei în mijlocul serbărilor noastre n-ar fi convenabilă și apoi... mai e altceva...

— Înțeleg... Nu trebuie ca domnul de Rostang să se întâlnească cu aceea care a fost odată Cista.

— Ei bine, da, fiul meu, aşa este...

— Cât timp va sta sora Filomena în Bretania ?

— Patruzeci și opt de ore, cel mult ; ea e așteptată la Paris.

— Ei bine, pentru aceste două zile mă voi duce la Rennes.

— Dar invitații noștri ?

— Vom invoca o afacere importantă. De altminteri, abia se va lua în seamă absența mea, mă voi întoarce pentru balul contesei d'Agghiera. Voi pleca chiar astă seară.

Cu o jumătate de oră mai târziu, Maria și Gaston erau reuniți într-un colț retras, la adăpostul privirilor și urechilor indiscrete.

-- Vezi, zise Tânăra fată, arătând lui Gaston scrierea surorii sale, sunt condamnată

— Nu, ești scăpată !

— Luând pe domnul Darcet.

— Maria, ascultă-mă te ador și nu vreau să fii a omului acesta pe care îl urăsc.

— Dar, eu !

— Ei bine, deoarece evenimentele ne împing, în mod fatal, să urmăm calea ce ele ne deschid.

— Ce vrei să zici ?

— Mă iubești ?

— Ah ! Știi foarte bine că te iubesc !... Gaston, nu trebuie să vezi ca sora mea, o soră pe care sunt gevoasă.

— Foarte bine. Astă-seară, Maria, plec la Rennes.

— Mă părăsești ! zise ea cu o spaimă reală.

— Te iau cu mine !

— Ah ! exclamă ea, atârnându-se de gâtul lui.

— Ascultă-mă ! te vei întoarce la Dolmen cu marchizul. Fi gata, vom face ce ne vor permite împrejurările. Lasă grija pe mine, eu răspund de toate. Nu vei fi femeia lui Darcet.

— Și nu o vei vedea pe Luisa ?

— Ține, iată răspunsul meu... Și pe buzele întredeschise ale sirenei, Gaston imprimă o sărutare infocată.

Gaston de Rostang se întoarse la Dolmen, ceva mai în urmă, după marchizul de Grand Rieux și Maria Maubert. Contesa nu aproba întru totul rezoluția luată de fiul ei. I se părea că ar fi fost îndeajuns ca Gaston să se ducă la Oseraie sau la Korrigans pentru a nu fi expus la o întâlnire pe călugărită, în cazul puțin probabil când ea ar fi venit la castel. Dar, în ochii ei, contele Gaston de Rostang, întorcându-se la Dolmen, redevenise capul familiei, stăpânul și, ceea ce el hotără trebuia să aibă loc.

Prin urmare, Gaston părăsi Dolmenul pentru a se duce la Rennes. El era însotit de vechiul său valet. Un geamantan de călătorie forma tot bagajul său. Fusesese convenit, după sfatul vicontelui de Rostang, ca Maria să

meargă întâi singură, să se întâlnească cu sora ei și, ca mai târziu, contesa să se ducă și ea la fermă cu marchizul de Grand Rieux și Emanuel Darcet.

— Aceste aranjamente fiind acceptate și de o parte și de alta, contesa îi zise Mariei

— Iată-te ajunsă la capătul suferințelor pe care a trebuit să le înduri, draga mea copilă; mâine vei fi logodită cu acela care îți va consacra viața sa și vei primi binecuvântarea aceleia care o înlocuiește pe mama ta.

— După dumneata, doamnă contesă, murmură Maria și întinse fruntea ei ipocrită binefăcătoarei sale.

Contesa o sărută și se întoarse îndată în camera sa. Pe la ora opt seara, servitorul trimis la Brest, se întoarse. El anunță că acea călugăriță e instalată în fermă, unde așteaptă ordinele doamnei contese de Rostang.

A doua zi dimineață, la ora nouă, în simplă toaletă de călătorie, Maria părăsi castelul, însotită de o cameristă. Timpul era rece. Gerul uscase drumurile. Maria arătase dorința de a merge pe jos. Ea avea nevoie de aer curat, pentru a risipi un început de migrenă. Dorința tinerei fete se aprobă cu ușurință. De interi își arătase dorința de a merge pe jos. Ea avea nevoie de de la castel la fermă nu era de mers decât o oră și Maria era obișnuită cu aceste curse lungi. Această plimbare, în fine, nu prezenta nici un inconvenient. Contesa, trebuind să meargă în curând și ea la fermă, se gândeau să ia acasă pe Maria.

În timpul acesta, invitații celor trei castele completeau o surpriză la adresa contesei de Rostang. Era vorba de a chema toate fetițele sărăce de prin satele învecinate, ca să ofere un buchet contesei, cu ocazia onomasticii sale Sf. Gratiana. Inițiativa acestei manifestării fusese luată de baroana Petrozzi și de contesa d'Agghierra.

XVII Întâlnirea

Doctorul Patrick Parnell și fiică-sa Reginetta îl părăsiră pe domnul de Civray pentru a se urca îndată în trăsura care aștepta în fața castelului și care trebuia să-i conducă la „Crucea Stejarului“. Ei cam întârziaseră, căci

putea să fie deja nouă și jumătate și întâlnircea fusese stabilită între ora nouă și zece. Dar era lesne să ajungă la timp, deoarece drumul se putea parcurge într-o jumătate de oră.

Un cal excelent era înhămat la trăsură. El luă un trap întins. Reginetta ar fi vrut ca animalul să aibă aripi. Patrick găsea din contră, că trăsura înainta prea repede. Era în prada a fel de fel de temeri și-i era frică de o nouă nenorocire. Își zicea, nu fără dreptate, că, dacă Regina ar fi la mama ei, ea ar fi trimis negreșit o stire la Dolmen pentru a liniști lumea, căci înțelegea fără indoială, că ciudata ei dispariție trebuie să fi cufundat pe tatăl ei, pe sora, pe contesa de Rostang și pe toți prietenii ei într-o neliniște mortală.

Sir Richard Mac-Reald, nemaiputând de nerăbdare, se îndreptase singur pe jos înspre pădure.

Absolut convins că Regina fusese răpită de mama ei, el ardea de nerăbdarea de a găsi în fața falsei portugheze. Ah! va ști el să smulgă pe copilă din ghearele mamei sale! El ajunse la ora nouă și jumătate la „Crucea Stejarului“. El a găsi acolo pe senora Carmen, care aștepta deja de o jumătate de oră.

— Ce, vîi singur?

— Vine și el, răspunse sir Richard.

— Aștept.

După un moment de tăcere ea reluă

— Vei fi aşa de bun, domnule, să-mi spui ce mai fac fiicele mele?

Scoțianul se făcu galben ca un mort.

— Ce! zise el cu o voce sugrumată, n-ai la dumneata pe una din ele?...

— Una din ele? repetă Carmen mirată...

— Da, Regina!

— Dar nu te înțeleg, domnule; ești aşa de palid că mă sperii, pentru Dumnezeu, explică-te. Ce vrei să spui?

— Vreau să zic, doamnă, că de aseară Regina a dispărut și credeam că, prin violență sau altfel, ai atras-o în locuința dumitale.

— Ești nebun, domnule? Vrei oare să te încerci să mă înseli, să mă sperii?... Nu te îincrede în dibăcia dumitale sir Richard. Dar mai întâi, vrei să-mi spui cum

aș fi putut, cu violență sau altfel, să atrag pe fiica mea la mine ? Și, când îmi vei fi spus asta, te voi întreba în ce scop aș fi putut-o face.

— Știu eu... Adevărul e, ți-o mai repet, că Regina a dispărut de aseară și că, în zadar, am căutat-o pretuindeni.

Accentul lui sir Richard era aşa de desperat, încât Carmen nu putu să se îndoiască de sinceritatea lui. La rândul ei, deveni grozav de palidă și rămase nemîscată, ca împietrită. Nu s-ar putea zice ce chinuri îndura ea în acest moment. Ea o vedea pe fiica ei, pe care o căuta de trei ani, pierdută, mâncată de fiarele sălbaticice, căci, pentru moment, nici o altă ipoteză nu i se prezentă. Cu o voce gâfâindă, îl întrebă pe sir Richard, care îi spusesese tot ce se petrecuse în ajun.

— E ciudat, zise ea, ciudat... căci la urma urmelor, o fată Tânără nu dispare astfel !... Nu e aici nici un râu, nici un torrent, nici o prăpastie.

— Nu-mi rămâne decât o speranță, zise sir Richard.

— Care, domnule ? spune-mi mai repede.

— Că putea să se fi întors azi-dimineață la castel.

— Da, da, sir Richard, ai dreptate.

— Și că Patrick ne-o aduce împreună cu sora ei.

— Iată-i, iată-i !... Aud huruitul roților unei trăsuri.

Într-adevăr, trăsura, care îi aducea pe Reginetta și pe doctor sosea în goană mare. Cu riscul de a fi sfârmată sub copitele cailor, Carmen se aruncă la portieră și strigă

— Fiicele mele ! fiicele mele !

— Mama mea ! mama mea !

Imediat portiera se deschise. Reginetta sări jos și se aruncă în brațele mamei sale, repetând printre lacrimi

— Mamă ! mamă !

Carmen o strângea în brațe, o acoperea de sărutări.

— Și cealaltă ? întrebând cu privirea pe Patrick, și cealaltă, unde este ?

— Pierdută ! răsunse Parnell cu o voce sumbră.

— Cum ! zise Reginetta adresându-se mamei sale, sora mea nu e la tine ?

Deja Tânăra fată o tutuia pe mama ei, ca și cum n-ar fi părăsit-o din ziua când s-a născut. Atunci reîncepură întrebările, explicațiile întreținute de exclamații, de stigăte, de lacrimi.

Deodată, Carmen făcu un gest disperat și scoase un tipăt de durere.

— Am înțeles, ghicesc ! zise ea. Ah ! mizerabil ! mizerabilul !

— Știi ceva ? întrebă Patrick cu vioiciune.

— Presimt o nenorocire îngrozitoare.

— Ce nenorocire ? Vorbește, spune !...

— Ascultă ieri, când eram cu tine, Reginetta mea, am văzut, am crezut că văd pe Regina dispărând într-o aleă, urmată de aproape de un om.

— Erau singuri ? întrebă sir Richard.

— Da, singuri.

— Pe acest om l-am cunoscut ?

— Nu. Dar am fost mirată, contrariată, văzând-o pe Regina depărtându-se de lângă sora ei și am întrebat pe Reginetta despre cavalerul care se depărta astfel cu Regina.

— Da, da, îmi aduc aminte, zise Reginetta, și îi-am răspuns că Tânărul era Henric d'Encilly, cavalerul de onoare al Reginei.

— Da, Reginetta mea, mi-am răspuns asta și m-am simțit foarte speriată. M-aș fi dus desigur pe urmele Reginei, dacă n-ar fi fost fatală și teribila întâlnire cu porcul mistreț. Oh ! sărmăna, săramana copilă !

— Crezi oare ?...

— Da, cred, sunt sigură.

— Dar ce om e oare acest d'Encilly ? strigă sir Richard.

— Ce om ? Un mizerabil și un laș !

— Ia seama, să nu te înseli !

— Sunt sigură ce spun, îl cunosc de mult pe acest individ, el a răpit-o pe fiica mea, fiica mea pierdută !...

— Dar, domnul d'Encilly e în momentul acesta la Oseraies.

— Da, a rămas ca să nu inspire bănuieri, dar a pus ca Regina să fie undeva unde se va duce să o găsească.

— Nu se va duce ! exclamă sir Richard bătând din picior cu furie.

Toate aceste vorbe erau preschimbate repede. Reginetta o ținea tot timpul îmbrățișată pe mama sa.

— Mamă, zise adorabila copilă, va trebui să o ierți pe Regina... e atât de Tânără !... Si tu, tată, va trebui și tu să o ierți.

Această rugăciune, pronunțată cu o voce dulce, îi aminti lui Patrick de situația în care se găsea fiică-sa.

— Să alergăm la Oseraies ! strigă Carmen, vreau să o scap pe fiica mea !

— Mai întâi, răspunse Patrick, am a-ți vorbi de o cerere în căsătorie privitoare la Reginetta.

— Vrei să o măriți pe Reginetta ! zise sir Richard incremenit. Acum ?

— Da.

— Imposibil.

— Ascultă : omul care, aici, ieri, a apărat-o, domnul de Cicray o iubește, și mi-a cerut-o în căsătorie azi dimineață.

— Nu, nu, replică scoțianul cu vioiciune, să mă despart de Reginetta, când am pierdut-o poate pe Regina, ar fi odios. Niciodată, niciodată ! Mă opun formal la această căsătorie.

— Oh ! nașule, zise Tânăra fată, vrei să mor ?...

— Ah ! exclamă sir. Richard, blestemați să fie acei care ne-au chemat la Dolmen !

— Domnule Parnell, întrebă Carmen, ce știe domnul de Civray despre nașterea Reginettei ?

— Totul afară de numele mamei sale.

— Și tot vrea să o ia de soție pe Reginetta ?

— Da.

— Știe despre fuga Reginei ?

— Da.

— Știe că Reginetta e cu mama sa pe care n-a cunoscut-o niciodată ?

— Da.

— Și dânsul, mamă, ne-ă zis, mie și tatălui meu, că trebuie să vin să te îmbrățișez.

Ochii senorei Carmen se umplură de lăcrămi.

— Domnule Parnell, zise ea, îl cunosc și eu pe dom-

nul de Civray, este o inimă mare și nobilă ! N-ai putea să găsești pentru Reginetta un bărbat mai demn și mai valoros... Poți să-i dai fata cu siguranță că are să fie fericită. Adresându-se Reginettei, ea continuă

— Mărită-te cu domnul de Civray, fata mea... Fii mai fericită decât a fost mama ta !

Reginetta acoperi din nou pe mama sa cu sărutări. Înaintea acestei mame pocăite, pe care iubirea maternă părea că o purificase, mânia lui Patrick și a lui Richard se stinse. Péricolul Reginei îi unea cu vechea curtezană și îi făcea să uite totul. Afară de asta, evenimentele de fată trebuiau mai mult considerate decât trecutul. Timpul trece iute. Era ora 12 când plecară de la „Crucea Stejarului“. Trebuiau, peste două ceasuri, să ajungă la Oseraies.

Când domnul Parnell și sir Richard se prezintă, cercând să vorbească cu domnul d'Encilly, li se răspunse că Tânărul p'ecase la Brest, spre a activa cercetările despre dispariția Reginei. Li se mai spuse că domnul d'Encilly a făcut acest demers cu aprobatarea cantesei d'Agghiera și a baroanei Petrozzi. Asta îi încurcă foarte mult pe cei doi prieteni. Numai Carmen persista în bănuiala ei.

— Îl cunosc, zise ea lui Patrick, și susțin că el a răpit-o pe Regina.

— Ce e de făcut ? întrebă tatăl dezolat.

— Întoarce-te la Dolmen, spune-i domnului de Civray că îi acorzi mâna Reginettei, consimțî la această căsătorie și că niciodată nu va avea a se teme de ceva din parte-mi. În privința Reginettei, iată sfatul ce cred că trebuie să-ți dau Du-o la mănăstire, deocamdată, până ce-o voi găsi pe Regina și sunt sigură, îți jur, că o voi găsi ! Sir Richard, vrei să mă însotești ?

— Pentru a o găsi pe Regina și a-l pedepsi pe răpititor aș merge și la capătul lumii !

— Bine. Atunci să mergem toți acasă ca să ne pregătim de plecare la Brest.

Carmen uita — atât de mare era durerea ei -- că nu avea nici un drept asupra fetelor sale și că consimță-

mântul ce-l dădea la căsătoria Reginettei era cu totul ideal. Dar Patrick și sir Richard, nu dăduseră nici o atenție autoritatii ce-și lua mama. Gândurile lor erau altundeva.

Totuși, Patrick a fost surprins de tonul particular al amicului său, când îi comunică proiectul de căsătorie cu de Civray. Și, deși atribuia această purtare durerii ce trebuia să încerce nașul despărțindu-se de Reginetta, totuși găsea ciudat că-și lua o autoritate părintească. Nu era prima oară când sir Richard își dădea astfel aere de stăpân. Dar până aici nu fusese vorba decât de lucruri de mică importanță și tatăl putuse ceda fără greutate.

În cazul de față, afecțiunea nașului către finele sale lua un caracter despotic care-l revoltă pe Patrick ; acesta își propunca să-i ceară seamă. Doctorul știa destul de bine valoarea domnului de Civray și, cu tot regretul că-l simțea de a se despărții de Reginetta, el nu voia să scape ocazia de a asigura viitorul scumpei sale copile.

Patrick și Reginetta plecară la Dolmen, unde domnul de Civray aștepta răspunsul definitiv ce trebuia să i se dea. Sir Richard, din partea lui și Carmen de asemenea, luau dispozițiile necesare pentru căutarea Reginei. Carmen cugeta la cele zise la Oseraies lui sir Richard și lui Parnell și le cumpănea zicând :

— D'Encilly a înștiințat pe toți că pleacă la Brest ; prin urmare nu la Brest ci la Rennes trebuie să mergem. Oh ! îl cunosc eu, îl cunosc !... Cum a zis d'Orca, după cererea contesei și a baroanei d'Encilly s-a însărcinat cu căutarea Reginei. Da, dar mai întâi anunțase că o telegramă îl chema la Brest. Telegrama a fost într-adevăr văzută.

Dar, eu știu că d'Encilly n-are pe nimeni, nici familie, nici rude, nici nu cred să fi fost chemat la Brest pentru vreo afacere. Pe viața mea, nu-i lucru greu de priceput, această telegramă era un pretext, o justificare a plecării lui d'Encilly la Brest. Ea rămase un moment gânditoare. Apoi deodată se îndreptă și zise

— Bine, domnule Henric cel frumos, vom vedea care dintre noi va birui.

XVIII Un fulger

Contesa de Rostang se gândeau mereu la dispariția Reginei. Îi părea foarte rău că acest trist eveniment avusese loc la dânsa. Își zicea cu amărăciune că dacă l-ar fi lăsat pe doctor să plece cu fetele sale, când voia, această nenorocire nu s-ar fi întâmplat. Își zicea, de asemenea, că nu putea fi răspunzătoare, căci Parnell nu stăruise îndeajuns pentru a face să se respecte autoritatea lui părintească.

Cu acel spirit de observație, propriu mai cu seamă femeilor, ea ghici simpatiile ce-și inspirau domnul de Civray și Reginetta. Câteva vorbe scăpate Tânărului pe care îl cunoștea bine, o făcură să prevadă o cerere în căsătorie și, deoarece unirea era foarte avantajoasă, oferă un fel de compensație. Și oare nu se exagera partea rea a aventurii Reginei care, de asemenea se putea termina printr-o căsătorie? Cât despre sine, contesa era bucurioasă și vedea viitorul în culorile cele mai vesele. Ea simți și amorul lui d'Ormesson pentru Leonia și, oricât de rezervată era nepoata sa, totuși nu sep utu opri de a nu trăda sentimentele sale; și în această parte se zărea o nuntă la orizont.

În sfârșit, misiunea sa de tutore pe lângă Maria Maubert era aproape de sfârși, lucru de care contesa se felicită acum când această sarcină devinea prea delicate și anevoieasă. Ea își făcuse datoria și încă mai mult. Nu numai că o crescuse pe Tânără fată, cu toate că sora ei fusese pricina atâtior necazuri și nenorociri, ea o și mărita astfel încât, după credința ei, o făcea ferictă.

De asemenea lucruri vorbeau contesa și marchizul de Grand Rieux când se duceau să-l ia de la Korrings de Emanuel Darce, ca să-l conducă la moșie. Ofițerul era îtăcut și posomorât, când îl priveai, îți venea, fără de voie, în gând, că de ar cere mâna vreunei fete frumoase bogate și iubite, nu s-ar putea să i se refuze.

— Ce ai, scumpul meu domn? întrebă contesa surprinsă. Cum, te duc la fericire și ești trist parcă ai merge la spânzurătoare?

— Ce să fac, doamnă? Așa e în ajunul unui război, și am de gând să încep o luptă crâncenă.

— Cu siguranță de izbândă, domnule locotenent, zise marchizul.

— Degeaba mă lupt cu mine însuși, îmi fac curaj, am presimțiri negre, noaptea trecută am visat-o pe mama mea, tristă și gânditoare... mi-e frică, sunt superstițios.

— Aș ! mama nu poate să-ți prevestească decât fericirea.

Trăsura mergea iute și, deja, se zăreau locuințele moșiei, printre arbori.

— Iată, zise deodată marchizul, iată pe aceea care ține în mâna ei destinul dumitale, sora Filomena ; uite cum vine de veselă la noi, semn bun.

Călugărița alerga într-adevăr în întâmpinarea celor ce soseau. Când contesa coborî din trăsură, Luisa voi să cadă în genunchi, la picioarele ei.

— Ce faci, soră ? îi zise contesa, oprind-o. Bine ai sosit. Ai venit să faci pe doi însăși fericiți.

— Mulțumesc, doamnă contesă, pentru mine și pentru ei.

— Dar, zise contesa, unde e Maria ? S-o fi ascuns... I-o fi rușine să ne arate bucuria ei legitimă ? Cheamă-o te rog, iute.

— Dar nu știu ce să mai spun, doamnă contesă, credem că o aduci pe sora mea cu dumneata.

— Eu ? Dar am trimis-o azi-dimineață cu camerista ei.

— Ai trimis-o pe Maria azi-dimineață ?

— Da. A plecat din castel la ora 9. Și acum e aproape patru seara !

Emanuel Darcet se făcu galben ca un mort.

— Așadar, întrebă marchizul, mirat și foarte îngrijorat, n-ai văzut nici pe sora dumitale, nici pe cameristă ?

— Pe nimeni, domnule marchiz, pe nimeni.

Emanuel o privi pe contesa, a cărei fizionomie îngrozită trăda o spaimă nemărginită.

— Apariția mamei mele ! murmură ofițerul.

— Stați, să nu ne facem griji degeaba poate, zise marchizul, să-l întrebăm pe Polack.

Arendașul întrebă răspunse că nimeni nu venise în acea zi.

— Dumnezeeule ! ce s-o fi făcut ? unde s-or fi dus ? poate la Oseraies !

Darcet dădu din cap.

— Ce să facă la Oseraies, unde nu e nimeni astăzi, zise el.

— Dumnezeule ! Dumnezeule ! strigă contesa.

— Desigur, zise Luisa, i s-o fi întâmplat ceva pe drum și s-o fi întors înapoi la Dolmen.

— Nu e de crezut, replică marchizul ; de altminteri, nefiind decât un singur drum pentru a veni aici, am fi întâlnit-o.

— Sunt consternată, zise contesa tremurând. Dumnezeule ! s-o fi întâmplat vreo nenorocire ?

— Vreo nouă nenorocire ! făcu Luisa. Ce vrei să zici, doamnă contesă ?

— O altă fată, care era în vizită la noi, a dispărut alătăieri seara.

— Să nu pierdem vremea, zise marchizul, să ne întoarcem la castel, poate într-adevăr Maria s-o fi întors acolo.

— Da, nu rămâne altceva de făcut tată, Luisa, vino cu noi.

— Dar... nu știu dacă trebuie... răsunse călugărița cu ezitate, gândindu-se că l-ar putea întâlni pe contele de Rostang.

Contesa înțelesă teama ei și se grăbi să o asigure.

— Fiul meu nu e la Dolmen, zise ea. Tată când vine contele de Rostang ?

— Mâine seară, răsunse marchizul.

— Ah ! oftă Emanuel cu amărăciune. Domnul conte nu e la Dolmen ?

— De aseară. O afacere importantă l-a chemat la Rennes. Un zâmbet trist trecu pe buzele ofițerului.

Luisa, ne mai având a se teme că dă cu ochii de Gaston, se așeză lângă contesă, în trăsura care plecă ca o săgeată. Era o caleașcă deschisă, dar blănurile, calde și dese apărau pe călători contra frigului. În tot lungul drumului, privirile lor rătăceau pe toate părțile în zadar. Ajunseră la castel. Totul era în mișcare. Locuitorii satelor vecine, invitații, servitorii, erau grupați de către Marcel și d'Orca. Femeile aveau înaintea lor pe copiii îmbrăcați ca de duminică.

Îndată ce apăru trăsura, uralele și tipetele de bucurie nu se mai sfârșeau. Focuri de artificii, detunături de pușcă, făceau un zgomot vesel. Când contesa a coborât din trăsură, a fost salutată de către Leonia, de către Fernanda și de către vesela contesă d'Agghierra, care ținea de mână câte un copilaș mai mic ducând buchetele ce se ofereau venerabilei castelane. Dar figura neliniștită a sosișilor, încurcă pe toată lumea.

— Maria e aici ? întrebă contesa cu o voce sugrumată.

— Nu, răspunse Leonia, trebuie să fie la moșie.

— Au regăsit-o pe domnișoara Regina ?

— Nu știm încă nimic, răspunse Fernanda.

— Blestem ! murmură contesa care abia se mai ținea pe picioare.

În acest moment, bătrânul Alain, care avea privilegiul de a-l servi pe Gaston, alergă. El îi dădu marchizului de Grand Rieux o scrisoare cernită și sigilată cu ceară neagră, zicându-i

— Pentru domnul marchiz.

Bătrânul îl privi pe servitor cu mirare. Acest plic în doliu, îl îngrozea. Dintr-o privire el recunoșcu scrisoarea nepotului.

— De la Gaston, zise el. Ce va să zică asta ?

Contesa era nemîscată și palidă ca o statuie de marmură. Spaima s citea pe toate fețele. În sfârșit, după o ezitare de câteva secunde, care părură tutorora veșnicie, marchizul rupse plicul și scoase biletul. Abia aruncă o privire pe hârtie și aceste vorbe îi scăpară din gură

— Nenorocitul ! asta e o lovitură de moarte !...

Contesa apucă scrisoarea, o citi repede și căzu în brațele celor ce o înconjurau. Conte d'Agghierra ridică scrisoare și iată ce citi

„Domnule marchiz,

Pregătește pe nenorocita mea mamă pentru o nouă lovitură ce-i dau. Plec ! Prăpastia mă atrage ! Sunt apucat de un vârtej care mă târăște !... Sunt blestemat ! O simt și totuși plec ! Plângeți-mă căci sufăr grozav. Demonul răului e mai tare decât mine.

GASTON“

Nenorocitul nu cutezase să semneze conte de Rostang. După două ceasuri, o tacere lugubră domnea în castel. Contesa de Rostang fusese lovită de paralizie. A doua zi, toți invitații părăsiră cele trei castele. La contele d'Agghierra nu mai rămăsese decât domnul d'Omerson și domnul de Civray.

Maria și Regina zburau vesele către pierzanie, fără a se gândi deloc că se aflau tocmai în aceleași condiții. Carmen nu se înselase. Henric cel frumos o răpise pe fata ei cu deplinul consimțământ al acesteia. Mulțumită unui bilet de o mie de franci, Carlos și Picior-de-Fier se puseseră la dispoziția celor doi amorezați.

După cum am văzut; Regina profitase de un moment favorabil pentru a se îndrepta spre cei doi pușcăriasi care o așteptau cu o trăsură. Ei ajunseră sepede la stația drumului de fier. Pe drum, Regina schimbase costumul ei de amazoană cu o rochie de tărancă. Câteva ore mai târziu ea trăgea la hotelul de Paris, în Brest, unde se învoise să-l aștepte pe d'Encilly. Tânărul sosi a doua zi și o luă din rBest chiar în acea seară, spre a o duce în locuința sa din strada Chaussée-d'Antin.

Regina nu avea nici o urmă de remușcare, ea nu se gândeaua nici la sora, nici la tatăl ei și, încă mai puțin, la nașul ei. Amorul înăbușise în ea orice alt sentiment, ar fi sacrificat orice, chiar viața tatălui și a surorii sale, pentru satisfacerea poftelor sale brutale, patimei sale nebune. Pentru ea, Henri d'Encilly era un zeu...

Seducându-l pe contele de Rostang, Maria se supuse unui alt sentiment, adesea mai tare ca amorul ambiția. Ea voise să fie contesă și-și zisese că domnul conte nu i-ar mai putea refuza nimic, după ce ea i-ar fi dat totul. Camerista ei era o fată fără scrupule, care dorea să trăiască la Paris, unde ea spera să ajungă prin aventuri la o poziție mai strălucită. Era foarte frumoasă și știa că la Paris e ușor să-ți vinzi frumusețea și tinerețea. Conte cumpărăse bunăvoița ei și, înainte de plecare, ii dăduse instrucțiuni.

Gaston plecă în trăsură, împreună cu vechiul său fecior, un fel de rob nu tocmai sincer. În loc să meargă la moșie, Maria și camerista apucără pe o potecă lătralnică și, după două ore de drum, ajunseră la o cărțiumă, unde se oprise Gaston să le aștepte. Trăsura contelui se afla înainte cărțiumii. Îndată ei plecară către Rennes. Spre seară, Maria și Gaston plecară la Paris.

De frică să nu fie văzut la Paris, Gaston telegrafiase la hotelul Maurice, să i se trimită la gară o trăsură închisă. Ordinul a fost executat și trăsura aștepta, când cei doi călători coborâră pe cheiul gării de Chaisy. Deși era ziua mare, nimeni nu-i obșervă. Astfel ajunse Gaston de Rostang, ca inviat din morți, la Parisul lui mult iubit, propunându-și să-i uimească pe vechii săi prieteni, care îl credeau poate mort și îngropat la mănăstire.

Pe la ora 11 și jumătate, într-un salonaș frumos din hotelul Maurice, contele de Rostang și Maria Maubert dejunau dezmirându-se, ca bărbat și nevastă în luna de miere.

===== XIX Două stele noi

La două luni după evenimentele povestite, era carnaval. Lumea budoarelor număra două stele noi, doi luceferi strălucitori.

Faptul merită să fie menționat, căci e foarte rar în astroномia galantă, ca să zicem astfel. De obicei, numai cu încetul, după mai multă vreme de prosperitate, ajung curtezanele la apogeul renumelui lor. Ele trec prin fel de fel de peripeții și multe din ele, care posedă diamante, case, trăsuri, servitori etc. au trăit adesea într-o cameră de hotel, plătind chirie cu noaptea.

Acest firmament presărat de stele care înainte nu se zăreau, fiind ascunse în negură, și apoi strălucirea lor crescă din ce în ce, până ce apoi multe dispar deodată, ca stele arzătoare, fără să mai lase urme din existența lor trecută. Maria și Regina, cu toată tinerețea lor și poate tocmai din cauza aceasta erau cele mai îndrăznețe, tanțoșe și nerușinate, arboaseră drapelul victorios.

Spre a excita curiozitatea, amândouă își dădeau nume ce reamintea originea lor.

Maria se numi Miss de Hautefort. Regina își dădu numele de Imperia. De unde cunoșteau aceste două ființe cinice, una trecutul mamei sale și cealaltă pe al surorii sale ? O vom povesti.

Contele de Rostang, în pasiunea lui nebună, în delirul simțurilor sale enervate, nu ascunse nimic Mariei din cele întâmplate cu sora ei Luisa... El îi povestii oribilele chinuri pe care le îndurase, binefacerile lui față de dânsa și cum merse până a-i propune numele său în schimbul amorului nemărginit ce-l simțea pentru ea. În sfârșit, el counică Mariei, cum Luisa, drept răsplată pentru toate astea, căutase să-l abrutizeze, să-l tâmpească.

Informată, Maria își propusese a proceda cu totul altfel decât sora sa. Și ea țîntea să-l facă pe contele de Rostang robul ei, dar prin intermediul plăcerilor ce i-ar procura și cu care l-ar înlănțui pentru totdeauna. Ea își zise

— Un copil îmi va pune pe cap această coroană de contesă, pe care dobitoaca de sora mea a respins-o.

Din primele zile, Maria își puse în aplicare planurile sale. Nu mai e nevoie să vorbim iar de avuția contelui de Rostang. În timpul celor trei ani cât locuise retras, economiile trecuseră de suma de șase sute de mii de franci. El a putut, dar, începe cu Maria risipele nebunești ce le făcuse cu Luisa. Îi dădu un hotel, diamante, cai, trăsuri. Și, deoarece fata învățase la Dolmen a trăi pe picior mare, ea deveni deodată femeia elegantă care nu se mira de nimic. După o scurtă petrecere la hotelul Maurice și spre a lăsa tăpițerilor, decoratorilor etc. timpul necesar spre a împodobi templul unde trebuia să troneze noul său idol, contele de Rostang o conduse pe Maria Maubert în Italia.

Ei se întoarseră către finele lunii februarie și se hotărâră să inaugureze hotelul în care trebuia să locuiască Miss de Hautefort, printr-o petrecere superbă la care Gaston invită prin scrisoare pe toți prietenii care asista-

seră altădată la întâlnirile cu Cista. Invitația, foarte împodobită, era astfel compusă :

„Contele de Rostang, întorcându-se de la mănăstire și Miss de Hautefort (Cista a doua), vă roagă, în numele plăcerii, să veniți la o petrecere care va avea loc la... în hotelul domnișoarei de Hautefort, avenue de Villiers.

Și a inviat în al treilea an !“

Drept semnătură era un C și un G. În post scriptum aceste vorbe

„Să nu se uite că amicii amicilor noștri sunt amicii noștri.“

Darnic și galant ca întotdeauna, contele achita amantei sale toate contractele, toate facturile pe numele ei cel adevărat : Maria Maubert.

— Toată argintăria, rufăria, totul să fie însemnat cu marca ta.

— Ba nu, replică aceasta, cu a ta.

— Nicidcum, aici ești la tine acasă și stăpână absolută pe tot.

— Dar eu sunt a ta, răsunse ea îmbrățișându-l cu pasiune.

Ea continuă

— Aș vrea, ca sclavele antice, să port la gât însemnele tale și să am imprimat pe carne numele tău adorat !... Gaston, numele tău să fie marcat pretutindeni !...

— Al nostru, atunci, zâna mea, zise contele îmbrățișând-o, al nostru împreună...

— Ei bine, dar cu armele și coroana ta deasupra, ca să nu uităm niciodată că suntem unul pentru altul în veci.

Și lucrurile se făcură după dorința Mariei. Ceea ce voia ea era ca străinii, musafirii să se obișnuiască a o considera ca nevastă a contelui. Ea nu voia să se creadă obiectul unui capriciu al lui Gaston. Cu îndemânarea unei corupte, în cel din urmă gard ea își întindea încet, încet puterea în toate direcțiile, ca apa care surpă în jur malurile, erodându-le puțin câte puțin.

Maria cedă tuturor dorințelor, tuturor poftelor contelui ; ea se arătă nebună după dânsul. Luisa voise să-l

tâmpească pe Gaston. Maria voia să-l domine. Luisa urmărise o răzbunare. Maria visa o cucerire.

Regina Parnell nu se găsea într-o situație analogă aceleia a Mariei Maubert, față de d'Encilly. Nu ea stăpânise pe Tânărul amant, ci din contra el o ținea în puterea lui. La început ea crezu că avea de-a face cu un spirit superior, cu o inimă delicată și fusesese mândră. Asta justifica în ochii ei căderea sa. Ea recunoșcu îndată că se înșelase.

Henric cel frumos nu era decât un cavaler de industrie, care reușise să păcălească multă lume, între care și pe contele d'Agghiera. Acest om instruit, de o bună familie, foarte seducător, trăia din joc, la care era de o dibacie suspectă, și exploata slăbiciunile femeilor li trebuiau bani cu orice preț și nu cruța nimic pentru a-i dobândi. El știuse să nu se încurce în datorii primejdioase, să oblige pe amicii strămtorați, să speculeze diferite avantaje ce datorau întâmplării și reuși a fi considerat ca un om onest, avut și de o societate plăcută.

Patima nebună a Reginei nu slăbi când află ce fel era bărbat căreia ea se dăruise. În perversitatea sa, ea îl admira și mai mult pe amantul ei. Ea îl iubea pentru frumusețea, eleganța, distincția spiritului lui, acum îl adora pentru viciile sale. Până aici nu sperase decât a deveni amanta lui, acum voia să fie tovarășa, complică lui.

Regina aflase aventura surorii sale la crucea stejarului și ghicise că acea dona Carmen d'Alquavimar, pe care o întâlnise de mai multe ori la Brest, era mama ei. Pe de altă parte Picior-de-Fier o asigură că el recunoscuse în această falsă portugheză pe o fostă curtezană, numită Imperia, care făcuse mare vâlvă în Paris cu câțiva ani mai înainte. Convinsă că doamna Carmen d'Alquavimar sau Imperia era mama sa, ea îl întrebase pe d'Encilly despre fosta curtezană și acesta se grăbise - a-i povesti tot ce știa despre Imperia. Astfel ea aflase misterul nașterii sale.

Pe cât de rușinată și disperată ar fi fost Reginetta, aflând trecutul mamei sale, pe atât de mulțumită și de mândră se simțea Regina. Pe când Gaston și Maria erau în Italia, Henric și Regina erau în Germania. Acolo ei

petrecură la mesele de joc, unde Henric își exercita profesiunea sa, încurajat și aprobat de Regina. Secerisul de aur a fost abundant.

La întoarcere, Henric nu putea să-i cumpere un hotel Reginei, dar îi luă cu chirie unul mobilat, foarte luxos ; intenția lui era să speculeze această aparență splendidă. Din întâmplare, omul de afaceri pe care îl însărcinase d'Encilly cu căutarea unui hotel de închiriat luă tocmai pe acela al Imperiei, care era atunci liber. Imperia redusese mult prețul și puseșe condiția, neînlăturată, că oricine ar locui în hotel, ar păstra-o pe Luisa drept cameristă. D'Encilly, care cunoștea hotelul Imperiei, fiindcă fusese de multe ori la întrunirile ce aveau loc la dânsa altădată, îi zise Reginei

— Zău, coincidența e curioasă ! e prea original că o fată să-și adăpostească amorurile în locuința mamei sale.

— E de-a dreptul caraghios.

— În sfârșit, vrei ?

— Da, voi crede că sunt la mine acasă.

— La tine ?

— Negreșit. Hotelul nu o să-mi aparțină mie într-o zi, împreună cu tot ce conține ? Îl iua dinainte în stăpânire.

— Foarte bine, draga mea, dar sora dumitale ?

— Oh ! sora mea, exclamationă Regina cu amărăciune și batjocură, ea e prea virtuoasă, prea castă ca să primească aşa ceva.

— Atunci îl luăm ?

— Da. Unde a trăit mama, poate trăi și fiica.

— Și dacă te inspiri de cele ce s-au petrecut în săloanele acelui hotel, îți prezic o avere colosală.

Ochii Reginei străluciră de mândrie.

— Vei vedea, zise ea cu un zâmbet inexplicabil.

Hoteiul a fost luat cu chirie și îndrăgostitii se instalară într-însul. Negreșit, Iulia devenise camerista fetei, cum fusese și a mamei. Picior-de-Fier, care își zugrăvî zbârcituri nenumărate pe obraz, deveni portar și Carlos a fost promovat în funcția de fecior și secretar. Firește că cei doi bandiți își schimbaseră și numele ca și figu-

rile. Cel dintâi se numea Stephan și era olandez. Celălaț se numea Juan și era din Madrid.

În această locuință, care păstra încă urmele viciului și desfrânării, veni Gaston și miss Hautefort să-i vadă pe d'Encilly și pe Imperia. Regina și Henric nu știau nimic despre cele petrecute în Bretania, în urma plecării lor. Ei plecaseră în Germania și nu mai aflaseră nimic despre cunoșcuții lor.

— Ce va să zică aceasta ? exclamă Henric. Cum ! Gaston, călugărul a inviat ?

— Precum se vede, contele de Rostang preferă buzoarele în locul chiliilor mănăstirii ?

— Așa cred și eu. Dar cine o fi această Miss de Hautefort ?

— Vom afla la petrecerea la care suntem invitați.

— O să mergi la conte ?

— Negreșit.

— O să te recunoască.

— Ei și... Dacă domnul conte de Rostang ar fi așezat, căsătorit sau de ar trăi lângă mama sa, poate n-aș mai fi vrut să-l întâlnesc, dar, cum se vede, e tot aceeași poamă !... Fii pe pace, are să ne primească bine, în tot cazul el are să fie mai confuz decât noi.

— Judeci ca cei mai mari retori ai Greciei.

— De altminteri trebuie să mă arăt, să mă vadă. Acum, că am hotelul meu, vreau să dau și eu o serbare și am nevoie de invitați de frunte.

— În tot cazul e foarte ciudat.

— Ce ?

— Totul.

— Deslușește-mă.

— Ei bine, ultima amantă a contelui de Rostang se numea doamna de Hautefort și avea un supranume — Cista.

— Stai, stai ! făcu Regina, lovindu-se pe frunte, am ghicit.

— Ce ?

— Era în castel o fată foarte frumoasă.

— Da, Maria Maubert.

— Ah ! ai observat-o !

— Observ întotdeauna fetele frumoase.

- Ia seama să nu mă faci geloasă.
— Mofturi !
— Maria Maubert, pe care nu o pot suferi, e o frumoasă pe care a crescut-o de milă contesa de Rostang.
— Știu.
— Știi însă că are o soră călugăriță ?
— Acum aflu de la tine.
— Ei bine, nu mi-ai spus tu că acea amantă a contelui de Rostang, cunoscută sub numele de Cista, s-a călugărit ?
— Așa am auzit și eu.
— Ei bine, iată tot misterul sora călugăriței Cista e Maria Maubert, noua amantă a contelui de Rostang.
— Crezi ?...
— Da, cred că Maria Maubert a fugit din castel cu fiul binefăcătoarei sale, aşa cum am fugit eu cu tine.
— Mi se pare că ai nimerit.
— Așadar, Hernic, găsim cunoșcuți.

Regina spuse că o ura pe Maria, dar trebuia să fi adăugat că o ura de moarte. În mijlocul vieții sale aventuroase, Regina o uitase pe Maria dar, iată, că acea rivală detestată îi reapărerea victorioasă. Căci a fi fost răpită de conte, asta era pentru Regina un adevărat triumf. Cât despre succesul obținut era o victorie mare, repurtată contra ei, care ținuse și ea a-l cucerî pe Gaston sau mai bine-zis milioanele lui.

Încă un lucru o atâța pe Regina contra Mariei.

Ea observase la Dolmen admirăția Mariei pentru d'Encilly, nu băgase totuși de seamă că și acesta era foarte amabil cu protejata contesei. De altminteri, deoarece ea nu-l cunoștea atunci pe amantul ei, nu i-ar fi putut veni în gând că el ar fi căutat să plătească ospitalitatea ce o promise prin seducerea unei orfane. Dar Henric îi spusese nu numai că o observase pe Maria, dar că i se păruse și frumoasă. Si ea își zicea

— Dacă l-ar iubi ! Dar ar face-o și pe ea să-l iubească !

La această idee, inima-i bătu cu putere și ea pricepu că nu trăia decât pentru acest om. Ce multe motive avea ea acum de a o urî pe Maria Maubert, care-și marca

învitațiile cu coroana de contesă. Si ce neînfrânată, ce nemărginită poftă de a-i face rău simțea ea în pieptul ei ! Dar era dat unei alte femei să o facă pe Regina să indure toate chinurile ce ard inimile invidioase. Această femeie era Reginetta, sora sa !

XX Primele căutări

Maria Maubert și Regina Parnell călcaseră peste orice scrupule și nu se gândeau nicidcum la funestele consecințe ale nesocotinței lor ; în acest timp dezolarea și spaima domneau în Dolmen, Korrigans și Oseraies. Îngrijirile date contesei de Rostang aduseseră oarecare ușurare stării ei, dar medicii nu aveau nici o speranță de vindecare completă. Necazurile trecute atacaseră foarte tare organismul, altădată robust și numai repausul de trei ani îi ținuseră în suspensie progresările bolii ce o consuma. Situația în care se afla contesa nu permitea marchizului, vicontelui de Rostang și Luisei să plece din Dolmen spre a încerca să-l smulgă pe Gaston de pe marginea prăpastiei în care era amenințat să cadă.

D'Ormesson ceruse și obținuse mâna Leoniei. Căsătoria se făcuse fără zgromot, fără pompă și Tânăra pereche nu crezu de cuviință a petrece nici măcar luna de miere departe de sărmama paralitică. Conte d'Aggherra și baronul Petrozii se gândiseră mai întâi să-l urmărească pentru a doua oară pe Gaston ; dar Fernanda devinea mama unui al doilea copil și contesa d'Agghierra, de asemenea însărcinată, se însărmântase atât de nenorocirile, de crimele, în care fusese amestecat bărbatul ei din cauza lui Gaston și a amantelor sale, încât Marcel nu se putu decide a o părăsi. Si apoi, ce puteau să facă ? Ce să-i spună aceluia nenorocit ? Era oare posibil să discuți cu un nebun ? Avea el oare dreptul să intervină ?

Desigur, contele de Rostang ar spune amicilor săi :

— Ce vă amestecați voi ? ce vă pasă ? Pretindeți că mă nenorocest, eu susțin că am găsit adevărata fericire. Fiecare cum îi place. Invocați sănătatea mea ! Destul sunt condamnat și puțin îmi pasă dacă mor acum sau ceva mai târziu !

O singură persoană putea face ceva, anume Luisa Maubert. Dar în această privnță era o mare greutate. Luisa Maubert devenise călugăriță și nu putea face nimic fără consimțământul superioarelor. Acest consimțământ i s-ar acorda? Era foarte îndoios, din cauza scandalului ce să fi ivit. Și ce putea face oare Luisa după lege? Să-l denunțe pe contele de Rostang ca culpabil de seducție și de răpire a unei minore?

Da, dar asta însemna dezonoarea familiei de Rostang. Și apoi chiar dacă ar avea curajul odios de a face asta, nu oare de temut că Maria, bravând orice puodoare, ar descărca în mod public pe contele de Rostang de orice responsabilitate, declarând că l-a urmat de bunăvoie? Trebuia dar să facă ceva numai cu vorbe și cu sfaturi. Surorile de la Saint-Vincent de Paul depun jurământ în fiecare an. Această împrejurare îi permisese Fernandei d'Agghierra să nu mai fie sora Madalena și să se mărite cu Luigi Petrozzi.

Luisa luă hotărârea de a se servi de dreptul ei, adică de a ieși din mănăstire pentru a aduce prin autoritatea sa pe Maria pe calea binelui. Era 18 decembrie, îi mai rămâneau încă 13 zile de așteptat. Am spus că fusese chemată la Paris. Ea plecă, după ce ceru iertare contesei de Rostang și celorlalți pentru nenorocirea ce căzuse peste dânsii prin faptele surorii sale.

— Vai! își zicea ea, tot pe mine trebuie să cadă responsabilitatea acestui fapt oribil!... Maria Maubert continuă opera Luisei Maubert. Ca și mine, nenorocita a plătit cu rău binele primit.

Emanuel Darcet era plin de mânie și de ură împotriva lui Gaston. Ah! nu prin vorbe, ci altfel voia să procedeze el!

— Pe acëst om, zise el lui Marcel, îl urăsc din tot sufletul. Pentru a doua oară îmi fură onoarea și fericierea!

— Nu, domnule Darcet, nu, răspunse contele d'Agghierra cu acea autoritate ce impunea tuturor. Onoarea dumitale nu e nicidcum lovită prin greșeala unei nenorocite ca Maria; fericira nu ai pierdut-o, căci din contră ai fi fost nenorocit cu Maria Maubert... Vrei să-l omori pe contele de Rostang... Apoi?...

— Mă voi răzbuna !

— Ti-ai face remușcări și n-ai mai avea dreptul să te plângi.

— Nu pricep frumoasele dumitale teorii acest om m-a insultat amar, vreau să mă răzbun.

— Dar uiți că ai fost prietenul familiei de Rostang.

— Nu uit nimic, crede-mă ; dar sunt nenorocit, viața mea e zadarnică, fără nici o întărtișare...

— Dar patria, domnule soldat, răsunse Marcel cu gravitate.

Această vorbă îl făcu pe locotenent să tresără ; el lăsa privirea în pământ.

După două zile, un ordin îl chemă pe Darcet la corp. Expediția din Mexic se decisese și regimentul său era destinat să plece. Nu se făcuse nici o încercare pentru a-l mândui pe Gaston ? Ba da !

Marchizul, vicantele, abatele Sebastian ii scriseră de mai multe ori.

„Întoarce-te, ii scria moșul său, întoarce-te în numele mamei dumitale lovite de paralizie și care poate mori din pricina dumitale“. „Întoarce-te în numele onoarei familiei de Rostang“, scrisese vicantele. „În numele lui Dumnezeu, scrisese preotul, întoarce-te și vei fi iertat“. „În numele prieteniei noastre, în numele demnității dumitale, întoarce-te“, scrisese contele de d'Agghiera.

Gaston nu răspunse la nici una din aceste scrisori.

Neștiind cui să adreseze rugăciuniile lor, marchizul de Grand Rieux și ceilalți le trimisese notarului, însărcinându-l să caute și el locuința fugarului. Expedientul era logic, căci fără îndoială contele ar veni la acesta ca să-și procure bani.

Dar Gaston plecase din Dolmen cu portofelul bine îndesat. Abia după trei săptămâni mai avu nevoie să recurgă la notarul său, pentru a înfrunta enormele cheltuieli ce prilejuia instalarea amantei sale. El era în Veneția, când primi scrisorile. Vederea adreselor ii fu deajuns și lui și Mariei, ca să ghicească că era amenințat de un pericol.

— Sunt scrisori de la rudele tale, ii zise ea.

— Da. Asta este de la marchizul de Grand Rieux, asta e de la abatele Sebastian, asta e de la amicul meu Marcel d'Aggherra și cealaltă e de la vicontele de Rostang.

— Trebuie să citim aceste scrisori care toate te îndeamnă să mă părăsești și să te întorci în Bretania.

— Negreșit, ce să-mi zică altceva.

— Ei bine, trebuie să te supui!.. Voi muri de durere, Gastón, voi duce cu mine în mormânt amintirea iubirii ce mi-ai dat. Ah! voi muri mulțumită, binecuvântând cerul care mi-a permis să te fac să uiți supărările de altădată.

— Taci, taci, iubita mea! Tu să mori?... Scrisorile astea nu le voi citi... Iată, Maria, arde-le tu singură.

— Doamna contesă nu scrie nimic, zise Maria.

— Cu atât mai bine, scumpa mea, căci dacă primeam o scrisoare de la dânsa nu m-aș fi putut opri de a o citi. Sunt foarte vinovat față de mama mea, ea nu vă mai ierta!

— Te va ierta, dragul meu, ea ne va ierta pe amândoi, replică Maria asociindu-se la iertarea mamei ca și când ar face și ea parte din familie; da, Gaston, iubitul meu, ne va ierta și atunci ne vom putea iubi fără mustăcăre de cuget.

Scrisorile au fost arse fără să fi fost deschise, astfel că domnul conte de Rostang nu află despre starea desperată a mamei sale. El se legăna în speranță că într-o zi sau alta previziunile amantei sale s-ar realiza și va uita numai decât în deliciile amorului tot ceea ce-l dezola.

Dacă în urma circumstanțelor expuse Gaston și Maria nu aveau de ce să se teamă că ar fi urmăriți, nu tot așa era pentru Regina și d'Encilly. Carmen și sir Richard nu aveau nici o considerație de păzit și se puseră pe lucru spre a ajunge pe Regina și pe Henry. Carmen plecă la Brest și sir Richard la Rennes. Doctorul Parnell rămase în Bretania pentru a o instala pe Reginetta într-o mănăstire și pentru a se înțelege cu domnul de Civray în privința căsătoriei. Toate acestea cereau câteva zile.

Domnul de Civray plecă din Dolmen ; ospitalitatea îi era oferită și la Korrigans și la Oseraies, dar el preferă a se retrage și a locui la un țăran, așteptând momentul prielnic pentru a pleca la Paris și a se ocupa de nuntă. Mulțumită precauțiilor luate de către d'Encilly, Carmen și sir Richard nu putură să dea de urma amanților și când Patrick Parnell ajunse la Paris nu putu afla nimic. În zadar căutară ei prin teatre, concerte și alte locuri publice, unde presupuneau ei că Henric ar putea o duce pe amanta sa. Ei se convinseră că d'Encilly plecase cu Regina în străinătate. Dar își ziseră pe drept cuvânt că cei doi amanți se vor întoarce la Paris înainte de sfârșitul sesiunii balurilor. Se decisera să aștepte evenimentele.

O recompensă foarte mare, promisă portăriței casei unde locuia d'Encilly, o asigură pe Carmen că va fi înștiințată îndată ce d'Encilly și Regina s-ar întoarce. Zădărnicia căutărilor făcute de sir Richard îl umpleau de mânie, manifestându-se prin amenințări teribile la adresa lui d'Encilly. La Patrick, iritația nu era așa de vădită, dar tot atât de cruntă. Deosebirea consta în faptul că sir Richard vroia să se răzbune pe seducător, iar Patrick să o pedepsească pe fată.

— Mizerabila ! zicea el adesea. Întocmai ca și mama-sa ! Păcătoasa ! Aș prefera să o văd moartă.

Carmen nu spunea nimic ; dar înspăimântată, ea-și propunea cu sir Richard să o ferească pe Regina de teribila mânie a tatălui ei. Ce voia să facă ? Nu știa. Dar era decisă a-și sacrifica chiar și viața pentru a apăra pe fata sa de indignarea fostului ei amant. Dușmânia ei contra lui Patrick Parnell nu pierise, din contra. La imputările injuste se adăuga nemulțumirea cauzată de atitudinea lui Patrick la Dolmen. Ea-i păstra pică fiindcă nu voise să-i prezinte fetele când îl rugase. Si iată că acum el începuse să o urască pe Regina !

— Să mă disprețuiască pe mine, fie, e dreptul său dar ca să se arate neîmbânzit către fata mea, asta nu vreau... Regina n-are alt judecător decât pe mine și eu vreau s-o scap, vreau s-o iert !

În acest timp pregătirile pentru nunta Reginettei se făceau cu repeziciune. După șase săptămâni de aștept-

tare ziua ceremoniei a fost hotărâtă. Parnell și sir Richard părăsiră împreună Parisul. Carmen plecase cu două zile înainte.

— Scumpa mea, zise de Civray Reginettei în ajunul ceremoniei, sunt fericit că pot să te anunț că dona Carmen d'Alquavimar va asista la nunta noastră...

— Ah, domnule, cât ești de bun și ce mult am să te iubesc!

— O să mă iubești! exclamă tânărul cu un accent de reproș..

— Voiam să-ți zic că te voi iubi și mai mult, dacă se mai poate.

— Așa merge!

— Deci mama mea...

— Va fi la nuntă. Dar pentru toată lumea doamna d'Alquavimar nu e decât o prietenă intimă a mamei dumitale; a înțeles că nu se putea altfel.

— Ah! îți mulțumesc, iubite, viața mea întregă nu va ajunge ca să-ți dovedesc cât îți sunt de recunoșcătoare și cât te iubesc.

— Iubește-mă, micuțo, iubește-mă și atunci eu am să-ți fiu recunosător. Viața mea e pentru tine, voi trăi spre a te face fericită.

Când domnul de Civray comunică mamei Reginettei decizia pe care o luase, când Carmen află că nu numai că ii era permis a asista la căsătoria fetei sale, dar încă și o vizita, a petrece cu ea câteva ceasuri în dimineața de după nuntă, ea simți o bucurie cu totul nouă, o bucurie fără seamăn. Din acest moment simpatia, afecțiunea ce-i inspira domnul de Civray se schimbă într-o adevărată adorație.

Ea era așa de umilă, așa de recunoșcătoare față de domnul de Civray, încât acesta se întreba cu mirare cum putuse această femeie să fi fost o mamă rea. Domnul de Civray nu cunoștea trecutul mamei Reginettei; el nu știa că senora Carmen d'Alquavimar fusese curtezana Imperia. Doctorul Parnell învinsese cu mare greutate împotrivirea lui sir Richard la căsătoria Reginettei. Avusese loc între dânsii, cu ocazia asta, scene de o violență nemaiomenită în urma căroră prietenia lor pierise.

Această căsătorie a Reginettei Parnell, care făgăduia fericire lumii întregi, deveni izvorul unei drame îngrozitoare pe care o vom povesti.

XXI Să ne aliem

Carmen conta pe portărița lui d'Encilly spre a fi înștiințată de reîntoarcerea amanților la Paris. Dar numita portăriță îl adora pe Henric d'Encilly, că era frumos și darnic. Prima sa grija a fost de a-i preveni pe cei doi amorezi de vizita ce o primise și de a-l întreba pe d'Encilly ce trebuia să facă.

— Datoria dumitale, doamnă Chalumat, răspunse Tânărul. Dar vei binevoi să aștepți cincisprezece zile pentru a împlini misiunea dumitale providențială.

Regina și Henric ghiciseră că vizitatoarea era Carmen, după cum pricepuseră că bărbații care o însoțeau erau Parnell și sir Richard. Ei nu țineau nicidcum a înfrunta mânia lor. Henric nu voia ca fata să fie găsită în casa lui, ci la dânsa. Atunci el închirie hotelul Imperiei. D'Encilly era prevăzător; el știa că răpirea Reginei îl băga într-o primejdie, dar luase măsuri contra pericolului care îl amenința.

Cum am zis, el nu ezita să-i povestească fetei tot ce știa despre trecutul Imperiei, ca astfel să nu-i rămână Reginei nici o părere de rău. Regina își zicea chiar

— Pot să fac și eu ce a făcut mama mea.

— În tot cazul, se gândeau d'Encilly, a fi amantul fetei unei femei întreținute, chiar când fata ar fi minoră, nu constituie o crimă, nici în ochii celor mai severi oameni.

Când doamna Chalumat scrisă doamnei d'Alquavimar, trecuse deja o săptămână de când Regina era instalată și de când Reginetta se numea doamna de Civray. Cei doi soți plecaseră să-și ascundă fericirea, fără a destăinui nimănuil locul de retragere. Parnell, sir Richard și Carmen se întorseseră iute la Paris.

Vrând să-și facă intrarea în lumea femeilor galante cât mai iute, Regina voia să ia parte la serbarea ce o dădeau Gaston și Maria. Când cele două recrute ale amo-

rului se găsiră față în față, ele se priviră nu tocmai cu iubire. Totuși, se îmbrățișară. Bărbații își dădură mâna zâmbind.

— Dacă mă crezi, domnule d'Encilly, zise Gaston, le vom lăsa pe aceste două prietene împreună, căci trebuie spuse multe.

— Sunt de aceeași părere, domnule conte, și pe când dumneata vei primi musafirii, eu voi saluta câteva doamne cunoscute.

— Miss, zise Gaston, adresându-se amantei sale, du-o pe prietena dumitale în budoar, vom veni îndată să vă luăm.

— Complimentele mele, scumpa mea, zise Regina Mariei, când rămase singură cu vechea protejată a doamnei de Rostang. Ce isteață mi-ai fost !... E minunat ! Într-o săptămână ai cucerit milioane.

— Îți mulțumesc, scumpa mea ; dar țin să-ți spun că nu milioanele contelui de Rostang am vrut să cuceresc.

— Dar ce, iubito ?

— Inima sa, drăguțo ! pe el însuși !

— L-ai cucerit ?

— Cu trup și suflet.

— Și cu bani.

— Tocmai. Dar, să vorbim de dumneată, mi se pare că ai avut noroc. N-ai cucerit milioane, dar ai cucerit pe cel mai seducător dintre cavalerii parizieni. O să faci pe multe femei geloase, scumpa mea, și vei avea nenumărate rivale.

— Nu mă îndoiesc ; știu că Henric al meu va fi dorit și că, cutare sau cutare persoană, care a căpătat milioane printr-un amant bolnavios, ar căuta o compensație în persoana domnului d'Encilly. Dar voi veghea și, fii liniștită draga mea, voi ști să-mi apăr odorul.

— Sunt sigură, dragă.

— Bine zici, ai avut știri de la venerabila doamnă de Rostang, care a făcut atâtă pentru dumneata ? Aș vrea să știu ce a zis despre felul în care ai părăsit-o.

Maria aruncă o privire de șarpe, dar tăcu din gură.
Regina continuă

— La urma urmelor, ai făcut un bine fiului ei, care ar fi murit de plăcileală acolo ; grătie dumitale, spi-

ritului dumitale, educației și altor multor farmecă pe care le posezi, contele Gaston va fi în adevărata lui societate.

Pentru a doua oară Maria își mușcă buzele.

— Mulțumesc, draga mea, răspunse dânsa. Nu, n-am primit știri din Dolmen, dar în curând, adică în prima zi frumoasă, vom merge în Bretania. Gaston nu are de loc intenția de a se despărți de mama sa; nici eu n-ăș vrea acest lucru.

— Ai o inimă minunată!

— Dar perminte-mi să te felicit și eu, scumpa mea!

— Pe mine?

— Negreșit. Nu oare faimoasei vânătoare de lupi, la care am luat parte, iî datorează grăioasa și adorabila dumitale surioară, Reginetta, fericirea de a fi găsit un bărbat? Și ce mai bărbat! Făt-frumos din poveste.

Regina încercă o emoție ciudată.

— Nu înțeleg, zise dânsa, ce vrei să spui?

— Cum! draga mea, nu știi?...

— Ce să știi?

— N-ai fost, dar, invitată la nuntă?

— La care nuntă?

— La nunta surorii dumitale Reginetta, de ea vorbim.

— Ah! exclamă Regina cu o voce sugrumată, sora mea s-a măritat?

— Credeam că știai. Cum! nu ți s-a trimis nici măcar o invitație?... Ce urât!... Ei bine, da, draga mea, Reginett s-a măritat și e azi contesă.

— Contesă! repetă Regina cu un accent particular.

— Dumnezeule, da, scumpa mea; e contesă, deoarece a luat-o contele de Civray.

— Deci ceea ce-mi spui e adevărat?

— Foarte adevărat.

— De unde știi?

— De unde? Din jurnal.

— Ce jurnal?

— Din mai multe, spre exemplu din ăsta, zise Maria, dându-i Reginei un ziar de dimineată, în care de obicei se găsesc știri diverse.

— Citește, adăugă ea.

Regina luă jurnalul și iată ce citi

„**Joia trecută, la Brest, la capela Notre Dame de Recouvrance, s-a celebrat o căsătorie care e deznodământul unui adevărat roman. Domnul conte Hector de Civray s-a cununat cu domnișoara Reginetta Victorina Parnell, fiica doctorului Patrick Parnell, medic scoțian. Nunii era domnul conte d'Agghierra și domnul baron Luigi Petrozzi. Aceia ai miresei erau sir Richard Mac-Real, amic al doctorului Parnell și domnul André de Rosay, locotenent de marină.**

Ceremonia a fost foarte simplă ; nu asistau decât câțiva intimi, printre care vom cita de domnii d'Ormesson, pe vicantele de Rostang, contesa d'Agghierra, baroana Fernanda Petrozzi, doamna Carmen d'Alquavimar, o bogată portugheză. Logodnica era încântătoare în rochie albă.

Am spus că această nuntă e urmarea unui roman adevărat. Iată ce ni se povestește : Petreceri de vânătoare se organizaseră în decembrie trecut la Dolmen, Korrigans și Oseraies, moșii aflate în proprietatea doamnei contese de Rostang, a domnului conte d'Agghierra și a domnului baron Petrozzi. Numeroși invitați, sosiți din castelele vecine, veniseră să asiste la aceste serbare. Domnul conte Hector de Civray, precum și domnul doctor Parnell, cu fata sa, erau printre invitați. Un mistreț însricoșător, gonit de vânători, se aruncă asupra domnișoarei Parnell, când domnul de Civray îl atacă, — să zicem astfel, — corp la corp. Omul ieși victorios, dar rănit. Sfărșitul încoronează opera.

Domnul de Civray o iubea pe domnișoara Parnell și aceasta nu putea face mai bine decât a-l iubi pe salvatorul ei. Astăzi sunt soți fericiți. Domnul conte de Civray, nobil, distins, foarte cunoscut în lumea mare, a devenit deodată foarte bogat prin moartea baronului d'Armoise, unchiul său, care l-a instituit moștenitor universal. Domnul baron d'Armoise a lăsat nepotului său o avere de peste două milioane de franci. Moșia d'Armoise produce singură 35 de mii de franci.

Domnul de Civray nu-i spuse logodnicei sale nimic despre această moștenire și domnișoara Parnell a găsit între darurile de nuntă, împreună cu coroana de

contesă, valori de o sută cincizeci de mii de fr. rentă. Tânără pereche a plecat la d'Armoise în Berry ; dar credem că nu vor sta multă vreme acolo, deoarece domnul de Civray va fi grăbit a o arăta pe Tânără sa soție lumi pariziene, în care grația și frumusețea ei îi asigură un loc aparte.“

Nu s-ar putea exprima în cuvinte ceea ce simțea Regina citind această știre. Ca arsură unui fier roșu în inimă, astfel o durea succesul surorii sale. Așadar sora sa, fără nici o osteneală, numai prin frumusețea sa, cucerise deodată, în mod legal, rang, avere, considerație și, ce e mai mult, dragostea unui om de cel mai înalt merit. Și această soră ar veni la Paris și ar străluci în saloanele cele mai aristocratice, pe când Regina n-ar fi căutată decât pentru budoare, o fată întreținută, amântă unui escroc, escroc din lumea mare, căutat, măgulit, linguisit dar la urma urmelor tot escroc !

De ce nu o iubise dar pe dânsa, domnul de Civray, o dată ce ea era icoana fidelă a surorii sale ? Regina, cum am mai spus, nu avea decât o afecțiune foarte cumătată pentru Reginetta ; din acel moment ea începu să o urască de moarte.

— Oh ! trebuie să am o compensație, zise ea Mariei.

— Te ajut și eu dacă vrei, răsunse amanta lui Gaston.

Regina îi dădu mâna.

— În loc de a ne face rău una alteia, continuă Maria, să ne unim contra fericitelor, protéjatorilor.

— Fie.

— Deci o alianță.

— Ofensivă și defensivă.

— Și spre a începe, Regina, îmbrățișează-mă.

— Ai dreptate.

Și cele două fete se îmbrățișară. Tocmai atunci apărură Gaston și Henric.

— Bravo, iată cât de repede v-ați împrietenit !

— Și ne-am aliat, adăugă Maria.

— Ca și noi, zise Gaston, privindu-l pe d'Encilly.

— La rândul meu strig și eu bravo ! zise Maria.

— Lumea se plânge de lipsa ta, dragă, reluaă Gaston.

— Lipsește luceafărul, zise Henric înclinându-se înaintea Mariei.

— O să apară doi, răsunse Gaston, oferind brațul său Reginei.

XXII Șase femei blonde

Cu toate că fusese măgulită, răsfățată, lăudată de toată lumea care asistase la petrecerea contelui de Rostang, Regina petrecu o noapte crudă. Nu vedea decât un lucru fericirea surorii sale. Nu avea decât un dor a strica această fericire. Cu orice preț, ea voia să dea o mulțumire urii ce o mistuia. Proiectele cele mai mărsăvătoare îi veneau în gând, dar toate erau nerealizabile.

— Răbdare, își zicea ea, răbdare, voi găsi mijlocul pe care-l caut.

Ea îl găsi destul de repede.

A doua zi după succesul în salonul lui Gaston de Rostang, Regina era la operă, într-o lojă, a cărei ușă era deschisă din cauza căldurii. D'Encilly era în lojă. Deodată ea văzu un Tânăr în costum de ofițer de marină, venind respectuos către dânsa. Acesta era domnul de Rosay, locotenentul care fusese unul din nașii surorii sale.

Deoarece, nu i se vorbise despre Regina, domnul de Rosay a crezut că are înaintea lui pe Tânără contesă de Civray.

— Permite-mi, doamnă, zise Reginei, înclinându-se, să-ți prezint omagiile mele. Dacă aş fi știut că ești la Paris, m-aș fi informat unde locuiești și aş fi venit să te salut și să strâng mâna contelui.

Regina înțelesе greșeala și răsunse cu îndrăzneală

— Domnul de Civray va regreta că nu m-a însoțit astă-seară, domnule; dar dacă poftești să-mi lași adresa... domnul conte va avea onoarea să te viziteze. Tânărul scoase din carnet o carte de vizită, salută și se retrase.

Dar, câteva momente mai târziu, mare i-a fost mirarea, văzând pe altcineva în locul domnului de Civray.

Cât despre Regina, proiectele sale împotriva fericirii surorii sale luau deja o formă. Mizerabila, infama ființă, țintea s-o dezonoreze pe sora sa, dându-se drept dânsa. Ea nu-și dădea bine seama de procedeele ce voia să întrebuinteze spre a ajunge la acest rezultat; dar găsea ildeea, trebuia să găsească și mijloacele. Ea se așeză pe treabă chiar a doua zi.

Iulia, vechea cameristă a Imperiei, care era acum în serviciul Reginei, fusese însărcinată de către d'Encilly să caute alți servitori pentru amanta sa. Isteața cameristă avea nevoie de oameni devotați, care să-i servească interesele; ea o alese pe Elisabeta, ca a doua cameristă; bucătăreasa era o amică intimă a ei. Feciorul era încă același care o servise pe Imperia. Numai vizitoul era un necunoscut. Și aceasta din cauză că d'Encilly, neputând să aibă un echipaj întreg, se mulțumise să închirieze cu luna o trăsură. Picioare-de-fier și Carlos completau personalul hotelului.

Regina era dar servită de oameni care lucraseră și la mama sa și care cunoșteau prin urmare cea mai mare parte dintre persoanele ce-i vizitaseră saloanele Imperiei pe când era amanta contelui de Rostang. După îndemnul lui d'Encilly, Regina avu o convorbire din cele mai interesante cu camerista ei.

— Domnișoară Iulia, zise Regina, vreau să am în dumneata cea mai mare încredere.

— Sper că o merit.

— Vei fi mai mare peste toți oamenii casei și poziția dumitale aici, la noi, va fi cât se poate mai frumoasă.

— Îți mulțumesc, domnișoară și îți promit un devotament nemărginit.

— Ai fost în serviciul unei femei care a fost regina Parisului?

— Doamna Imperia? Da, doamnă. Dar, zise Iulia cu viclenie, doamna se numește Regina și este chiar o regină; acest nume a fost bine ales de doamna și, ca și Imperia, vei fi și dumneata regina Parisului.

— Iată un răspuns foarte nimerit, zise d'Encilly.

— Oh! făcu Regina știam că domnișoara Iulia are mult spirit și că o să mă servească cumsecade.

— Dacă fosta mea stăpână ar mai trăi și azi, ar putea spune doamnei cu ce fidelitate, cū ce zel mi-am împlinit funcția.

— Te cunosc, Iulia, zise d'Encilly, știu cât prețuiești și tocmai de aceea te-a luat soția mea de cameristă.

— Domnul și doamna nu vor avea de ce să regrete. Doamna e prea Tânără și cred că sfaturile mele îi vor fi de folos.

— Mai cu seamă dacă nu abuzezi, replică Regina care voia dinainte să rupă orice familiaritate.

— Oh ! doamna poate fi sigură că voi ști să-mi păstrez locul.

Regina, vrând să fie informată despre obiceiurile, caracterul și relațiile aceleia căreia îi lua locul, căptă aceste detalii de la Iulja care insista mai cu seamă asupra unui punct important pentru dânsa.

— Doamna Imperia, zise ea, era generoasă ca o regină. Ii plăcea să facă servicii și altor femei, de aceea avea multe prietene, lucru de primă importanță în lumea în care vei trăi.

— Crezi, oare, Iulia, că o femeie ca mine sau ca Imperia poate să aibă prietene sincere ?...

— Negreșit, dacă te porți ca Imperia, bineînteleș.

— Ah ! vechea ta stăpână știa dar un meșteșug cu care-și făcea prietene devotate ?...

— Da, unul foarte bun.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! strigă d'Encilly, spune-ne și nouă acest secret, Iulia.

El adăugă zâmbind cu ironie

— Dacă e un mijloc bun, te sfătuiesc să iei un brevet ; vei face avere.

— Oh ! mijlocul e foarte simplu.

— Ei bine, ia să-l vedem.

— Stăpâna mea făcea astfel încât avea arme împotriva celor cărora le făcea bine.

— Original de tot ! exclamă Henric cel frumos.

— Doamna Imperia păstra cū grijă tot ce putea compromite pe amicele sale scrisori, biletē, documente.

— Ah ! ah !

— Astfel ea ținea o mulțime de femei sub puterea sa și le silea să-i servească interesele.

— Pricep, Iulio, pricop... mijlocul nu e nou, dar bun.

— Doamna Imperia făcuse o colecție din toate documentele, mai multe sau mai puțin compromițătoare ; ea o numea dosarul curtezanelor din Paris.

— Ei ! exclamă Regina, asta e foarte interesant.

— Iată, zise d'Encilly, o colecție de autografe, ce mulți oameni ar plăti cu aur ; ar fi păcat să se piardă.

— Negreșit.

— Cum spui, Iulia ?... Aceste hârtii...

— Există.

— Serios ?

— Tocmai, cum spun.

— Și știi unde sunt ?

— Neapărat.

— Nu vrei să nè spui ?

— De ce nu ?

— Atunci ?

— Să-ți spun cum stau lucrurile. La ultima ei aventură, care s-a terminat într-o catastrofă îngrozitoare, doamna Imperia îmi dăduse faimosul dosar, ordonându-mi să ard toate hârtiile, dacă nu s-ar mai întoarce ea.

— Și ai uitat să execuți ordinul.

— Eram aşa de emoționată... aşa de tulburată... domnul mă înțelege...

— Ah ! neapărat !

— În sfârșit am crezut că am făcut bine.

— Și n-ai ars dosarul. Ei bine, draga mea, am să-ți spun și eu la rândul meu un lucru care te va mira.

— Ah !

— Află că noua dumitale stăpână e fata Imperiei.

Čamerista tresări. Negreșit, ea nu se aștepta nicidcum la o asemenea destăinuire. Dar nu-și pierdu cum-pătul.

— C voi servi pe fiica ei cu același zel cu care am servit și pe mama însăși.

— Foarte bine. Dar deoarece tot ceea ce a aparținut altădată Imperiei, aparține azi Reginei, îți cer să-i dai numaidecăt dosarul curtezanelor din Paris.

— Dar...

— Ne-ai promis un devotament absolut. În schimbul acestui serviciu te vom ruga să primești o sută de napoleoni.

Fața cameristei se înșenină.

— Domnule, zise ea, eu sunt o fată prevăzătoare, fac economii, pun banii deoparte... bani albi pentru zile negre.

— Faci foarte bine.

— Vreau să cumpăr niște acțiuni pe care apoi să le vând cu o mie de franci una.

— Mi se pare că pricep, zise Regina zâmbind.

— Oh ! sunt sigură că doamna mă înțelege, e aşa de intelligentă !

— Și cam câte acțiuni din acestea vrei să cumperi ? întrebă d'Encilly.

— Șase, domnule, răspunse Julia.

— Drace ! Ești foarte econoamă.

— Sunt sigură că domnul o să-și scoată de douăzeci de ori banii.

— Nu domnul are nevoie de aceste hârtii, Iulia, ci eu și, nu sunt negustoare de autografe. Henric cel frumos dădu din umeri. Câștigase la joc cu contele de Rostang o sumă foarte mare.

— Uite, Iulia, ține șase mii de franci.

— Mulțumesc, domnule, într-un sfert de ceas doamna va avea dosarul curtezanelor.

Regina își petrecu restul zilei și al nopții următoare examinând dosarul. El conținea, afară de scrisori foarte curioase, alte documente nu mai puțin interesante, precum și istoriile diferitelor femei la care se raportau hârtiile ; aceste biografii erau scrise chiar de Imperia. Toată ziua Regina făcu fel de fel de planuri despre cum s-ar folosi de tezaurul pe care-l descoperise. Ea se apucă să scrie câteva scrisori. Elisabeta a fost însărcinată să trimîtă scrisorile la adresa lor. Înainte de a se decide să trimîtă aceste scrisori, Regina aflase din jurnal că sora sa și de Civray sosisea la Paris. A treia zi, la șapte seara, Regina trimisese pe toată lumea din casă, afară de Iulia, și-l preveni pe Picior-de-Fier să-i lase să intre pe toți cei ce vor întreba de „moștenitoare“. Astfel iscălise Regina scrisorile sale. La nouă și un sfert, șase femei au

fost introduse în budoarul Reginei. La acea epocă, tot Parisul vorbea de o asociație de femei căreia i se dăduse numele ciudat de „Comitetul blondelor.“

Se spunea că era o adunare de cochete care aveau pretenția de a da și, chiar de a impune tonul lor saloanelor, teatrelor precum și lumii budoarelor. Totuși acest comitet al blondelor nu exista decât în mod misterios, ca o enigmă, precum „Consiliul celor zece“ la Veneția, în timpul dogilor, ca Junta secretă a Spaniei sub Carol VII, cu această diferență numai că acest comitet al blondelor nu inspira nici o groază și nu deștepta decât un sentiment acela de a fi admis într-însul.

Cele șase femei chemate de Regina erau, din întâmplare, blonde. Aceste șase capete reprezentau gama completă a culoarei blonde în principalele sale nuanțe, de la blond deschis ca inul, blond ca spicul copt, blond ca porumbul, blond ca aurul, până la blond deschis reșcat. Acela care le-ar fi văzut pe aceste șase femei blonde unite ar fi cunoscut numaidecăt o delegație a comitetului blondelor. Fiecare din ele venise singură, afară de una care purta o elegantă toaletă de seară, toate celelalte având rochii de culoare închisă și fața acoperită de un voal des.

Iulia, gravă și solemnă ca o împărăteasă, le primise pe aceste dame fără a le întreba de nume și le introduceșese, una după alta, în budoarul stăpânei sale. Aceste șase femei se cunoșteau oare? Da, s-ar putea spune, deoarece ele se priveau și se examinau în tacere. Ele păreau mirate, îngrijorate, se putea ușor pricepe că veniseră de nevoie. După cinci minute de așteptare, după intrarea celei din urmă, portierele budoarului se deschiseră și Regina apăru.

Ea era îmbrăcată în negru, dar catifeaua taliei sale lăsa să se vadă albeata de fildeș a umerilor și sânului ei. Privirea mândră, atitudinea poruncitoare. Toți ochii se îndreptară spre dânsa, într-o așteptare îngrijorată. Nici una din blonde nu o cunoștea pe „moștenitoarea“.

Regina salută cu politețe și zise :

— Doamnelor, vă mulțumesc pentru bunăvoiță, în numele doamnei Imperia, a cărei moștenitoare sunt eu.

— Dumneata, doamnă? întrebă una din invitate.

— Da, eu. Sunt fata Imperiei sau, dacă preferați, a Ioanei Terrassin.

— Cine ne-o dovedește ? replică una din invitate.

— Eu, răsunse Regina cu ton aspru. Dacă vreți să mă credeți, bine, dacă nu, vă voi arăta hârtii care vă vor proba destul ceea ce spun. Vă mirați că vă găsiți toate la un loc, când vă așteptați a fi singure cu mine ?

— Negreșit, răsunse o femeie cu o toaletă căutată, dar fără gust, altfel....

— Termină fraza.

— Ei bine, n-aș fi venit !

Regina o privi cu dispreț.

— Dumneata ești domnișoara Amelia. Te-am recunoscut după vocea ascuțită și mai cu seamă după felul cum ești îmbrăcată. Deci, domnișoara Amelia n-ar fi venit.... Înțeleg, înțeleg : ai avea treabă cu elevele dumitale, domnișoară Amelia.

Institutoarea se făcu galbenă, dar nu răsunse.

— Eu aș fi venit în orice caz, zise femeia cu toaleta de bal ; o dată ce mi-ai adus aminte de serviciul ce mi-a făcut doamna Imperia, înseamnă că ai nevoie de mine. Datorez prea mult mamei dumitale ca să o pot uita. Imperia m-a măntuit, pe când cunoanele mari m-ar fi lăsat să pier. I-am promis că n-am să uit niciodată ceea ce a făcut pentru mine. Dacă a venit ceasul de plată, iată-mă, sunt gata.

Aceea care a vorbit era o femeie Tânără, mică, cu față palidă, cu ochii negri, ceea ce dădea fizionomiei sale de blondă o expresie de o originalitate seducătoare. Ea se exprimase cu foc și privirea sa decisă nu lăsa loc nici unei îndoieri despre sinceritatea ei.

— Îți mulțumesc din toată inima, răsunse Regina ; mama mea avea dreptate când conta pe dumneata.

— Dar și pe mine, strigări în cor celealte.

— Și proba, adăugă domnișoara Amelia, e că sunt aici, cu riscul de a mă compromite.

— Dumneata, domnișoară, replică Regina, sunt sigură că ai venit ca un câine biciuit.

— Oh !

— Nu protesta, notele mamei mele sunt precise. Dar ai venit, asta contează.

Domnișoara Amelia, pe care Regina o trata așa de aspru, era o fată foarte frumoasă, dar apucăturile ei pretențioase stricau efectul calităților ei fizice. Nasul ascuțit, buzele subțiri nu anunțau nici blândețe, nici sinceritate.

— Cât despre mine — se grăbi a spune femeia ale cărei apucături mojice contrastau cu bogăția îmbrăcămintii sale — aş fi venit și moartă.

— Ah ! zise Regina zâmbind, dumneata ești doamna Marechal !

— Da, domnișoară.

— Doamnelor, replică Regina, dacă nu o cunoașteți, v-o prezint pe doamna Marechal, o femeie prețioasă ; ea vinde și cumpără de toate. Este o modistă din cele mai de vază. Mărfuri noi și vechi.

Modista strâmbă fața pentru un zâmbet.

— Și dumneata, doamnă, — zise Regina adresându-se unei gingăse fete, care părea să aibă cel mult 20 de ani, — care este părerea dumitale ?

Această fată, căre era foarte modest îmbrăcată și care sta nemîscată într-un colț, umilă, timidă și tăcută, răspunse

— Mi-e frică, domnișoară.

— De ce ?

— De-ar ști Stephan, ce ar zice ? Ce s-ar gândi ?

— Că te ocupi de o operă de caritate.

— Și apoi nu știu ce-mi vei cere...

— Nu te speria dinainte ; asta nu va fi așa de greu ca a naște un copil.

— Ești crudă, domnișoară, răspunse fata cea fricoasă, ștergându-și lacrimile.

— Și dumneata, doamnă Cresus, ți-e frică și dumitale ? întrebă Regina, adresându-se vecinei sale din dreapta, a cărei privire strălucea de mândrie.

— Aștept, răspunse aceasta.

— Domnișoară, zise atunci a șasea femeie blondă, nu te mai mândri atâtă ! E neîndoios, că ai să ne ceri ceva. Ne stăpânești, este adevărat, fiindcă ai arme contra noastră.

Câteva proteste se auziră.

— Lăsați-mă să vorbesc !... În acest moment, toate urâm, mai mult sau mai puțin, pe domnișoara moștenitoare.

— Vorbește pentru dumneata, zise institutoarea.

— Dumneata, draga mea, dacă n-ar trebui decât votul dumitale pentru a ne scăpa de creditoarea noastră prin delegație...

— Spune mai bine prin moștenire, doamnă, o între-rupse Regina.

— Fie și prin moștenire ; dar o moștenire nu e altceva decât o delegație prin moarte. Continuă dacă domnișoara Amalia ar putea să ne scape de aceea care ne ține în prezența sa, ar muri într-o secundă, ar avea timp numai să audă : eu te omor ! Nă credeam toate scăpate de grijă, de frică, prin moartea Imperiei și iată că invie !... E trist, dar în sfârșit, trebuie să ne predăm.

— Ai dreptate, doamnă Hortense, căci dacă nu mă însel, ești doamna Hortense, marea actriță, supranumită printesa.

— Mare e cam mult, e destul să zici actriță... În sfârșit, spune, ce vrei ?

XXIII Coaliția

Hortense, comediantă la modă, își datora supranumele de printesă unui rol în care obținuse un succes imens. Ea avea totdeauna glumele cele mai spirituale, pentru care era foarte căutată în toată societățile pariziene. **Regina** rămăsese un moment tăcută, gândindu-se ce să spună ; după câteva momente de reflexie, ea făcu **un semn că va vorbi**. Cele șase femei se apropiară și se pregătiră să asculte cu atenție.

— Doamnelor, zise **Regina**, ca și frumoasa Imperia, ca și mine, dumneavastră faceți parte din clasa curtezanelor din Paris.

— Clasa cea mai civilizată, replică artista care nu știa să tacă.

— În istoria fiecăreia amorul a jucat un rol important.

— Amorul sau aşa ceva, îndreptă femeia cea în toaleta de seară.

— Oh ! este tot una, adăugă comedianta.

— Între galanterie și amor nu văd nici o deosebire, zise o femeie numită doamna Cresus, pentru că era nevasta unui bancher bogat.

— Iartă-mă, zise Hortense, galanteria nu e decât o modă falsă a amorului.

— Da, făcu baroneasa de Placy, aşa se numea femeia cea elegantă, da, și legea nu-i pedepsește pe falsificatori.

— Din contră, oftă institutoarea.

— Doamnelor, reluă Regina, dacă vă apucați acum să glumiți, nu mai isprăvim nici până mâine. Reîncep. Deoarece suntem din aceeași clasă, trebuie să ne ajutăm unele pe altele.

— Da, o asigurare mutuală contra proștilor și tâmpitilor, zise cu voiciune baroneasa de Placy.

— Lăsați-mă să vorbesc, doamnelor ; în numele mamei mele cer ajutorul dumneavoastră.

— Într-o afacere de bani ? întrebă femeia bancherului.

— Nu.

— O afacere de amor, atunci ?

— Care e diferența ? întrebă modista.

— Orice amor este o afacere, zise Regina.

— Oh ! doamnă ! protestă lucrătoarea cu sfială.

— Scumpa mea, zise doamna Marechal, toate teoriile asupra amorului se pot rezuma în două cuvinte a primi și a lua !

— În sfârșit, reluă Regina, vreți să mă ascultați ?

— Da, da.

— Vreau să mă răzbun pe o rivală.

Aceste vorbe au fost urmate de o tacere adâncă. După câțiva timp comedianta zise

— La seama, domnișoară, la un joc ca al dumitale, chiar doamna Imperia, mama dumitale, care era o femeie isteață, a pierdut multe partide.

— Am să profit de greșelile ei și voi reuși.

— În sfârșit, asta e treaba dumitale, dar nu ne spui ce poftești de la noi ?

Regina explică atunci celor șase femei ceea ce voia să facă și toate rămăseră înmărmurite, aflând intențiile ei mișelești.

— Dar, e sora dumitale, exclamă Hortense.

— Dar nu ți-a făcut nici un rău ! strigă baroana.

— Dar, este o mișelie, ceea ce ne ceri, zise bancherita.

— Nu vă cer părerea, ci ajutorul dumneavoastră, neplică Regina.

— Ce vârstă ai domnișoară ? întrebă doamna de Placy.

— Șaptesprezece ani. Dar ce te privește asta ?

— Vai, cât ești de plâns ! răsunse baroana.

— De ce, doamnă ?

— Pentru că fără a fi suferit, ești atât de rea.

— Doamnă, zise Regina cu îngâmfare, mai crută-mă cu mustrările dumitale !

— Permite, domnișoară, răsunse baroana cu energie, oare nu vei pretinde să nu deschidem gura ; ne ceri ajutorul, trebuie înainte de toate să vedem dacă putem, dacă trebuie să ți-l dăm.

— Uii, doamnă, că pretind acest ajutor.

— Nu, nu uit. Dar ia să vedem, urăști pe sora dumitale, vreau să admit această dușmărie care nu justifică destul în ochii noștri răzbunarea dumitale ; dar de ce să vrei să o ataci și pe Leonia de Rostang, astăzi doamna d'Ormesson ? Pentru ce-i vrei răul ?

— Da, pentru ce ? întări Hortense.

— Sunteți foarte curioase, doamnelor. Când mama mea v-a făcut un bine, nu v-a pus întrebări aşa de indiscrete. Imitați-o pe dânsa și faceți ce vă cer.

— Doamnă, zise lucrătoarea, luând mâna Reginei, te rog, dă-mi voie să crut, să o respect pe doamna d'Ormesson.

Regina o privi cu răceală, dădu din umeri și își trase mâna fără a răspunde.

— Si când vom face ce ne ceri, vom fi oare libere ?

— Cu totul libere, răsunse Regina.

— Sigur ? stăruia doamna Marechal.

— Dacă voi reuși sau nu, vă făgăduiesc că nu o să mai aveți de ce să vă temeți nici una. Dosarul curteza-

nelor din Paris va fi ars în fața ochilor dumneavoastră.

— Atunci e bine, zise nevasta bancherului.

— Dar, fără trădare, zise Regina.

— Nu avem nici un interes, răsunse doamna Cresus.

Momentul de a se despărți scăse. Hortense o salută pe Regina. Modista îi întinse mâna, institutoarea se plecă zâmbind cu fățănicie, femeia bancherului o salută cu o mișcare a capului, aproape disprețuitoare. Fany, lucrătoarea, ridică asupra ei o privire care exprima o rugămintă. Regina răsunse printre-un gest de mânie. Baroana era tăcută și tristă.

— Vreau să mai vorbesc cu dumneata, zise ea Reginei.

Aceasta fixă asupra baroanei o privire mirată.

— Oricând vei pofti, răsunse ea.

Cele șase vizitatoare plecară. Hortense se duse la teatru și chiar în acea seară începu să se gândească cum să pună în aplicare, partea ei, în ceea ce privea opera misterioasă a neîmblânzitei Regina. Bancherița, doamna Maréchal și institutoarea, erau de bunăvoie decise a se supune. Caracterul lor cel răutăios se potrivea foarte bine cu un asemenea fapt și ele l-ar fi făcut chiar fără nici un interes, cu atât mai mult acum când se așteptau la o răsplătă. Baroana și Fany plecară împreună. O simpatie naturală se stabilise deja între ele. Binevoitoare amândouă, ele aveau sentimente generoase, le era greu să accepte nedreptatea și prigonirea.

— Draga mea, — zise baroana lucrătoarei cu care ieșișe împreună — mi se pare că îți era teamă să nu afle cineva unde ai fost astă-seară ?

— Da, doamnă, bărbatul meu.

— E gelos ?

— Foarte gelos, mai cu seamă după ce bea puțin, răsunse Fany cu ezitare. Dar asta nu i se întâmplă decât foarte rar, adăuga ea. Când mă va întreba acunți unde am fost, nu știu ce-o să-i răspund.

— Ei bine, copila mea, am să te duc în trăsura mea, voi spune bărbatului dumitale că ai fost cu mine... Vom inventa împreună o mică minciună.

— Ești foarte bună, doamnă și îți mulțumesc, zise lucrătoarea cu emoție.

Când rămase singură, Regina deschise ușa cabinetului și, adresându-se unui om care stătea ascuns, ii zise

— Haide, poți să intri.

Acesta apăru. Era Henric cel frumos.

— Ei bine, zise Regina, ai auzit ?...

— Da. Toate merg strună, dacă acum nu vom birui, dacă nu vom reuși să târâm în nōroi reputația dușmanilor, îmi tai capul !

— Oh ! cât îmi pare de bine, ce bucurie mă cuprinde gândindu-mă că mă voi răzbuna pentru fericirea lor obraznică !

— Te vei răzbuna, bine, dar numai cu răzbunarea nu se cumpără cai și trăsură.

— Ce vrei să zici ?

— Vreau să zic că voi face și eu treburile mele, și îți voi procura în curând un echipaj cum se cuvine.

XXIV Iстория blondelor

La Paris, amorul o ocupă un loc aşa de important, încât nu e rar a întâlni o intimitate mare între persoane care trebuiau să fie separate prin poziția lor, prin educație, prin obiceiurile lor. Această înrudire misteroasă, acest magnet ascuns, e bazat adeseori pe necesitatea secretului impus de multe ori prozelitelor amorului ilegitim. Fructul oprit are acest caracter particular și înjositor că cei care vor să guste din el au nevoie de mijlocitori josnici... Femeile mai cu seamă tind a decădea în alegerea confidentelor.

S-au văzut multe femei din clasele cele mai înalte având relații apropiate cu vreun servitor, de al cărui contact ar fi roșit în alte împrejurări.

Cele șase femei pe care Imperia le ținuse în puterea sa nu avuseseră toate nevoia umilitoare de a recurge la serviciile ei compromițătoare. Întâmplarea făcuse totul. Condusă de instinctul ei, Imperia știa să descopere greșeala ascunsă a fiecăreia din aceste femei, cu intenția de a exploata mai târziu secretul.

— La un moment dat — își zisese ea, — se poate să am nevoie de ajutor pentru a scăpa de vreo primejdie sau spre a mă servi de vreo combinație avantajoasă. Prin urmare, de câte ori găsea ocazia, ea recruta printre femeile care aveau vreun secret mare de păstrat și care se bucurau de mare influență prin poziția lor.

A-și face aliați nu e mare lucru ; principalul e ca acești aliați să fie folositori. Modista, care după expresia Imperiei vindea de toate, asistase și contribuise la primele succese ale fetei. Ea știa că și dânsa, ca multe de teapa ei, se ridicaseră de foarte de jos. Imperia se găsea dar, față cu dânsa, într-un fel de dependentă de care voia să scape cu orice preț. Ocazia se arăta imediat.

Intr-o zi modista se găsi foarte încurcată ; ea a fost implicată într-o afacere de furt, de răpire de minoră și de tentativă de avort. Probele materiale lipseau dar se putea stabili adevărul printr-o anchetă. Imperia avea relații cu magistrații și era de altfel la curent cu multe drame intime. Marechal, care cunoștea aceste relații, era sprijinul Imperiei care interveni și, dând mită obținu o renunțare din partea reclamantilor. Afacerea a fost aşadar mușamalizată și doamna Marechal îi promise Imperiei a păstra tăcerea absolută asupra trecutului ei. Ea merse mai departe. Mulțumită unor revelații false dar iștețe, Imperia se dădu drept o femei părăsită de un bărbat nedemn. Spre a o ține și mai bine în frâu pe modistă, Imperia știu, prin mijloace mai mult sau mai puțin legale, să-și procure principalele acte din dosar.

— Cu asta, zise ea modistei, arătând un document acuzator, aș putea să te trimit să putrezești în vreo închisoare.

Doamna Marechal se îngrozi ; ea se credea cu totul în stăpânirea Imperiei ; câțiva timp ea păstră speranța de a răscumpăra acest act ; ajungea ca Imperia să se găsească într-o poziție mai puțin favorabilă ca să poată pune mâna ușor pe această hârtie ; dar prosperitatea acesteia creștea din zi în zi mai mult.

Modista deveni astfel roaba despoticei sale cliente.

Istoria comediantei nu era așa de gravă. O mizerabilă afacere de bani o ținea legată de Imperia. Când debută pe scena teatrului, Hortense se bucura de protecția

unui marchiz, care făcea pentru ea fel de fel de nebunii. Din nenorocire, pe lângă acest preferat oficial, mai era unui misterios și pretențios. Hortense, care vindea marchizului amorul ei, îl dăruia pe nimic unui aventurier, care o și bătea pe deasupra. Această unire secretă avu drept confidentă o camaradă care amenința să destăinuiască totul marchizului, dacă nu ar căpăta câteva bancnote.

Hortense ținea la marchiz, a cărui dragoste trebuia să aducă o donație sau o căsătorie, dar nu voia să se despartă nici de iubitul ei Desgrieux. Subscriitorul bilétului dispărut. Îi rămânea să plătească douăzeci de mii de franci purtătorului poliței ce-i dăduse. Era să fie reclamată; atunci ea se adresă prietenei sale Imperia, care-i plăti pe creditori și neînnoi polița.

Comedianta era foarte isteată ca să perceapă contribuții de la iubiții ei supuși, dar nu cunoștea primele reguli ale artei de a poseda economia. Totdeauna plină până peste cap de datorii, ea nu putu să strângă banii datorați Imperiei și era mulțumită că aceasta o lăsa în pace. Negreșit, dacă și-ar fi putut retrage biletul, ea ar fi zis cu bucurie Reginei „Nu vreau să fiu compliceă dumitale.“ Din nenorocire, asta era imposibil.

În viața bancheriței, atât de mândră și îngâmfată, era un amestec de pasiune și de infamie adulterul și furul. Într-o noapte, la o cină oferită de Imperia, conversația a avut drept subiect virtutea femeilor. Negreșit, unii fură pentru, alții contra. Printre cei din urmă era un Tânăr, care numărase multe scene pe lângă femeile căsătorite. Se spunea de dânsul că găsise mijlocul de a trăi din rentele amantelor sale.

Bând ceva mai mult decât de obicei, el o numea pe doamna de Rousseley, ca pe una din amantele care-i furnizau banii de cheltuială. Dezmințit, el scosese din portofel o scrisoare a doamnei de Rousseley și o dădu Imperiei. Această scrisoare a nenorocitei bancherițe, probă deajuns că ea îl însela pe bărbatul ei și îl fura în folosul amantului.

— Ai dreptate, zise Imperia citind, ai spus adevărul, fără exagerare.

Câteva zile mai înainte, Imperia aflase de la unul din cunoșcuții bancherului că doamna Rousseley o pușese pe dânsa, Imperia, la același nivel cu o fată de stradă. Imperia jurase să se răzbune.

Ocazia aceasta era superbă.

— Intr-adevăr, zise ea indiscretului, ar trebui să roșești de conduită dumitale. Doamna Rousseley e dintre ale noastre, continuă ea, adresându-se celeloralte femei prezente ; trebuie să o apărăm. Nu trebuie ca scrisoarea asta să mai existe, nu-i aşa, doamnelor ?

— Negreșit ! răspunseră mai multe voci.

— Ei bine ! reluă Imperia, să-i lădăm foc acestei hârtii.

Pentru toată lumea, Imperia arsese scrisoarea, dar ea știuse să arunce o altă hârtie în foc. A doua zi, Imperia comunică cu nerușinare doamnei Rousseley ca în viitor să facă bine să se abțină de a judeca pe femeile întreținute, dacă nu poftește să-și vadă scrisoarea publicată și înmânată bărbatului ei. Femeia culpabilă se umili și se supuse aceleia care ținea în mâinile ei o hoare, reputația și viața ei. Ea oferi Imperiei o sumă enormă în schimbul scrisorii, dar curtezana răspunse că avea nevoie de acest autograf pentru colecția ei.

Cât despre faptul care pușese pe institutoare sub stăpânirea Imperiei era o dramă oribilă. Domnișoara Amelia Magnier, de o natură răutăcioasă, curioasă, lacomă, fățarnică și desfrânată, îi ura pe cei fericiți, pe cei buni, pe cei curați. Institutoare într-unul din cele mai bune pensioane de fete, făcuse inocentele copile primele sale victime. Ea le deprava. Deztrăbălată la culme nu putea să fie totodată și Mesalina și Sapho. Sub apariție de timiditate și virtute ea abuza de buna-credință a familiilor. Era unul din tipurile monstruoase care îți umple inima de dezgust.

După ce corupsese imaginația, inima și spiritul uneia din elevele sale, ea o vându unui Tânăr desfrânat. Cercetările familiei spre a descoperi victimă acestui negoț rușinos, rămăseră fără rezultat. Nu se mai auzi vorbindu-se de dânsa.

Nenorocita nu avea decât șaisprezece ani ! Ea muri ucisă de desfrânarea ei grabnică, departe de ai săi, de-

parte de mama ei dezolată. Muri în disperare, în prada celor mai oribile suferințe. În trecerea ei, repede și funestă, prin lumea veselă, făcuse cunoștință cu Imperia căreia îi povesti trista sa istorie, care avea multă asemănare cu aceea a bătrânlui notar. Inima Imperiei se umpluse de ură contra mizerabilei institutoare. Îi era ușor de a o demasca pe culpabilă și de a o preda justiției, căci murind sărmana victimă, îi lăsase o corespondență care stabilea crima institutoarei. În posesia acestui secret, Imperia o amenințase și o biciuise fără milă pe mizerabilă. Amelia își înclină capul, așteptând să i se ofere ocazia de a se scăpa de prigonirea Imperiei.

Istoria lucrătoarei era dureroasă și comună. În fiecare zi Parisul era teatrul unor asemenea drame. Rudele domnișoarei Fanny trăiau cu greu din lucrul lor. De la vîrsta de patruzece ani, unica lor fată lucra într-un atelier. Ea pleca dis-de-dimineață și se întorcea singură târziu seara, expusă astfel la toate seducțiile și cu atât mai dispusă a fi înselată cu cât era mai maltratată de părinți. Sărmana fată se increzu în promisiunile unui Tânăr comedian. Ca și actrițele, aşa și actorii au pe scenă prestigiul lor.

Așultând discursurile amoroase pe care le debita Tânărul artist, ea se credea eroina căreia îi erau adresate toate aceste mărturisiri de dragoste. După câteva luni, actorul plecă din Paris, promițând că va veni înapoi spre a o lua de nevastă. Ea aștepta cu răbdare; în acest timp tatăl ei muri. Prăvălia merse rău și a fost vândută.

Tatăl ei, un bătrîn nenorocit, a fost nevoit și el să lucreze cu ziua și, deoarece își petrecea nopțile în cărciumă, nu-și vedea cu săptămânile fata. Această împrejurare îi permise fetei să ascundă de tatăl ei că era însărcinată. Dacă tatăl ei ar fi aflat-o, ar fi luat asta ca pretext ca s-o dea afară din casă și să scape de sarcina ce i se părea foarte grea.

La acea vreme Fanny lucra pentru Imperia. Într-o seară, când biata fată mai lucra încă la rufăria Imperiei, ea a fost cuprinsă deodată de durerile nașterei. Era imposibil să mai fie condusă la ospiciu. Imperia a ținut-o la ea două săptămâni. Totul s-a petrecut în tăcere. Tatăl fetei a fost prevenit că Fanny avea de lucru la o

moșie. Copilul a fost dat la o doică, unde a murit după câteva săptămâni.

Câteva luni mai târziu, Fanny s-a căsătorit, la stăruințele tatălui ei, cu un tânăr plin de gheare. Etienne Badois era gelos. Fanny avusea cunoscutea de a-i ascunde nedreptatea sa. Curajul de a-i sărbători totul îi lipsea. Anii trecură.

Fanny se credea uitată de Imperia, care deținea dovezile greșelii sale și care, sub diferite preTEXTE refuzase să le distrugă. Deodată ea primi o invitație care îi proba contrariul. Simțea că nu ar mai fi cruțată de către aceea ce se intitula moștenitoarea. Ea plânse. Lacrimile sunt refugiu celor slabii.

Tot o aventură de amor vinovat sau imprudent o puseșe și pe baroana de Placy la discreția Imperiei. După ce iubise, cu un amor pe atât de arzător pe cât de cast, pe un om înzestrat cu toate calitățile care pot subjugă pe o femeie, Margareta d'Almer fusese nevoită să se căsătorească cu baronul de Placy, secretar la o ambasadă. Baronul era mai potrivit pentru a comanda în cazarmă decât pentru o fată poetică și pasionată.

Margareta a fost nenorocită. Nu în închipuire, ca nebunele care caută în eter idealul și care nu pricep că în datorie e izvorul celor mai mari plăceri. Ea a fost nenorocită fiindcă bărbatul ei avea toate defectele omenesti, fără a avea nici o calitate.

El nu o respecta nici ca femeie, nici ca soție. Întru a-și uita amarul ea devine cochetă. Așa începe răul. Dorința de a plăcea e inocentă, dar periculoasă, e primul pas către prăpastie. O privire, treabă mare!... Un zâmbet, mare lucru!... Dar după priviri, după zâmbete, vin vorbe, apoi sărutări și așa mai departe... Cochetăria e o cursă care-i prinde pe imprudenți și nu-i mai scapă.

Baroneasa de Placy făcea parte din numărul celor mai norocoase, ea scăpă grătie Imperiei. Într-un ceas de cochetărie, Margareta provocase atenția unui Tânăr foarte îndrăzneț, seducător și foarte admirat. Lucrurile merseră iute. Într-o zi, doamna de Placy, fără a ezita mult, se găsi singură cu dânsul. Era unul din acei oameni vanitoși și îngâmfați care se găsesc pretutindeni. După un

prânz cu cîțiva prieteni, mai mult din distracție decât din mărșăvie, el povestî despre noua sa cucerire.

Printre ascultători era un Tânăr ale cărui omagii fusese răzbuna, mișelul se hotărî să-l înștiințeze pe bărbatul ei. Imperia află despre intenția lui și stăru în zadar a-i schimba hotărârea. Denunțul ajunse deja la destinație chiar în ziua când Margareta trebuia să aibă o întâlnire.

Imperia, care lua întotdeauna partea femeilor măritate, găsi un mijloc pentru a-i păcăli în același timp pe cîteștiri bărbații pe baronul, un ticălos, pe amantul, un dobitoc, pe denunțător, un mișel !

În dimineața zilei fixate pentru întâlnire, Imperia se prezenta la baroană sub un nume străin ; apoi spuse adevaratul nume și o înștiință pe doamna de Placy de pericolul ce o aștepta. Acesteia îi păru destul de rău să aibă nevoie de ajutorul unei curtezane, dar nu tăgădui nimic și îi mulțumi pentru binele ce-i făcuse. După îndemnul Imperiei baroana se prefăcu că nu știe nimic și, la ora întâlnirii, se urcă în trăsură și plecă.

Baronul o pădea pe lângă locuința amantului. La ora fixată, o trăsură se opri și o femeie învelită pe obraz se dădu jos. În momentul când vru să intre în casă, baronul sări asupra-i amenințător și o apucă de braț. Femeia se întoarse mirată și, dând la o parte vălul, se uită cu un gest întrebător la baronul înmărmurit. Era Imperia. Astfel scăpă baroana de Placy de prăpastia adulterului. Iată pentru ce doamna de Placy îi spusese : „Dispune de mine, sunt a dumitale“.

Acum nu mai era Imperia, ci moștenitoarea, care avea în mâini dosarul curtezanelor din Paris. Dacă ezita la început să lucreze în serviciul Reginei, cauza era că printre persoanele care trebuiau lovite se găsea și omul pe care-l iubise înainte de căsătorie și pe care-l mai iubea încă. Si, în realitate, baroana de Placy nu voia să devină instrumentul unei răzbunări odioase.

Dar îi promisese Imperiei. Putea oare să refuze acum fiicei curtezanei plata datoriei sale morale ? Era o chestiune de onoare pentru doamna de Placy. Un om cinsit își achită datoriile și către un pungaș. Ce să facă ?

Negreșit, ea era gata a face un serviciu fetei Imperiei, dar se revolta la ideea că numele ei putea să servească pentru a comite o infamie.

XXV O împotrivire

Baroana de Placy căută multă vreme mijlocul de a scăpa de autoritatea injustă a Reginei; ea se decise a o îndemna să se lase de proiectele sale nedrepte sau de nu, să rupă cu orice risc, orice relații cu dânsa. Regina simțea că deși domnul de Civray putuse lua o fată de o naștere ilegitimă, totuși dânsul nu s-ar împăca cu ideea că nevasta sa ar fi fiica frumoasei Imperia. Ea prevedea că atât ar ajunge pentru a curma și amorul contelui și fericirea surorii sale.

Cele șase blonde primiră ordinul să o atace pe contesa de Civray în reputația sa, atribuindu-i ei conduită Reginei și răspândind pretutindeni calomnia că domnul de Civray se însurase cu fata Imperiei, cu scopul unei speculații rușinoase. Ea cerea, de asemenea, să se întindă minciuna că Leonia de Rostang fusese amanta lui Gaston și că acum era a lui Marcel d'Agghierra.

Negreșit, toate aceste mișelii n-ar fi crezute de toată lumea; dar Regina știa din instinct că astfel calomnia se strecoară încet încet în toate inimile. Comedianta trebuia să se adreseze lumii teatrelor, care are ramificații prin toate clasele societății. Centrul operațiunilor doamnei de Placy ar fi saloanele oneste, unde era cunoscută drept contesă de Civray și unde perecuseră altădată contele d'Agghierra și d'Ormesson. Lucrătoarea trebuia să umple atelierele cu aceste știri. Doamna Rousseley ar convinge pe oamenii finanțelor. Doamna Maréchal avea sarcina să lucreze între prietenele sale.

Doamnele Rousseley, Marécheal și domnișoara Amelia începură lupta lor odioasă și o conduseră cu énergie. Domnișoara Amelia avea ca amant un publicist de la o foaie de șantaj; acest domn publica în jurnalul său știri cu aluzii foarte rău voităre.

Regina, în același timp, se arăta pretuindeni, cu apucături foarte suspecțe, dându-și și numele de contesa de Civray.

Ea își făcu cărți de vizită cu numele de

CONTESA R. DE CIVRAY

Și Iulia, din ordinul Reginei, spuse furnizorilor că stăpâna sa este doamna contesă de Civray. Carlos și Picior-de-Fier primiră instrucțiuni identice. Henric cel frumos, nu aproba aceste fapte, dar Regina nici nu-l întrebăse.

— Ia seama, draga mea, iî zise el, fantezia asta o să te coste scump.

— Cu altcineva, poate, răspunse ea, dar cu sora mea, n-am nici o grijă, este prea proastă !

Hortense ezita. Această misiunne infamă o scârbea. Baroana de Placy și Tânără lucrătoare, Fany Badois, erau decise să nu facă nimic. Baroana o chemase pe lucrătoarea Fany la dânsa. Fany răspunse acestei invitații. Ea avea nevoie de sfaturile amicului sale ! Baroana o primi cu afecțiune.

— Scumpa mea, iî zise ea îmbrățișând-o, am avut amândouă același gând, nu vrem să fim instrumentele răzbunării mișelești a Reginei. Cu atât mai mult cu cât dumneata ești recunoscătoare pentru un bine ce și-a făcut și eu mă interesez de una din persoanele pe care fata Imperiei le prigonește cu ura sa.

— Da, doamnă, răspunse Fany, vrem amândouă același lucru.

— Ei bine, pentru ca alianța noastră să aibă efect, e necesar să ne cunoaștem bine. Vreau să-ți dau un exemplu de încrederea mea.

— Oh ! doamnă, n-ăș îndrăzni niciodată să-ți spun....

— La vîrsta dumitale, draga mea, greșelile sunt principiu de naivitate. Iată istoria mea.

Ea iî povestit atunci, fără a ascunde, ce fel de serviciu iî făcuse odată Imperia. Această sinceritate câștigă inima lucrătoarei, care, la rândul său, povesti doamnei de Placy durerosul ei trecut.

— Văd, scumpa mea, că poziția dumitale e mai grea decât a mea, zise baroana.

— Da, căci dacă ar afla bărbatul meu... m-ar omorî...

— Oh ! n-ar merge aşa departe ! Totuși trebuie să procedăm cu mare băgare de seamă. Trebuie ca și mine să caută și ea cu orice preț.

— Asta doresc și eu, dar cum ?

— Du-te chiar azi și roag-o să nu te silească a o servi în faptele ei. Poate că între patru ochi îți va acorda ceea ce îți-a refuzat înaintea celorlalte.

— Nu cred, doamnă.

— Mă tem că ai dreptate ; dar trebuie să încerci.

— Fie, am să încerc. Dar dumneata, doamnă ?

— Am să fac și eu o vizită dușmanei noastre.

— Vino cu mine !... Aș avea mai mult curaj.

— Ar fi o greșală. Regina și complicele ei nu trebuie să bănuiască cumva că ne-am înțeles împreună.

După un ceas, Fanny era la Regina. Fiica Imperiei era foarte supărată. În jurnalul de dimineată ea citise din nou despre căsătoria surorii sale. Ea o primi foarte rău pe sărmâna lucrătoare și o amenință că de mai ezită a se opune ordinelor ei, va comunica numai decât bărbatului ei tot ceea ce știa. Fanny plecă disperată.

Ea se duse să povestească baroanei de Placy rezultatul demersului pe care-l făcuse.

— Știam eu, răsunse doamna de Placy, dar răbdarea o să ne găsească un mijloc de a scăpa din ghearele ei. Acum e rândul meu să-i facă o vizită Reginei.

Pentru a da Reginei o probă de măreție, ea se duse la dânsa în trăsură de casă, ceea ce era compromițător. Regina simți că doamna de Placy avea de gând să se împotrivească.

Ea nu se temu dar se umplu de mânie.

— Fără îndoială, zise ea baroanei care intrase, ai venit să mă asiguri iar că pot conta pe ajutorul dumitale ; dar eram deja sigură de sinceritatea dumitale, odată ce mi-ai promis tot concursul dumitale.

— Da, răsunse baroana, îți-am făgăduit să fac pentru dumneata tot ce-mi va sta în putință, dar atunci nu știam ce voiai să-mi ceri.

— Oh ! te ferești, nu-ți place... aşa s-a purtat oare mama mea cu dumneata ?

— N-am uitat nimic, răsunse baroana liniștită, am apreciat generozitatea Imperiei și sper că fata ei nu se va lăsa mai prejos.

— Lasă complimentele la o parte acum, spune-mi curat și deslușit ce pofteaști.

— Ei bine ! sincer vorbind, vin să te rog să-mi ceri altceva.

— N-am nevoie de altceva.

— Dar...

— Ti-am spus ce vreau, iți reclam acest serviciu.

— Te rog să renunți la el.

— Niciodată !

— Să vedem, cum vrei să-ți vorbesc ? Ce formulă umilitoare vrei să întrebuințez. Dictează-o, mă voi supune.

Atitudinea umilitoare a baroanei o făcu pe Regina și mai violentă.

— Doamnă, zise ea cu nu ton disprețuitor, o dată ce vorbești de supunere, supune-te.

Doamna de Placy se simți foarte lovită. Dar decisă a întrebuința toate mijloacele de învoială, se stăpâni.

— N-am să-ți spun, replică ea, că mijloacele dumitale de răzbunare sunt nedemne, căci admit aproape orișice când e vorba de răzbunară. Dar dă-mi voie să-ți spun că ajutorul meu nu îți e de mare folos.

— Din contra, orice vorbă din gura dumitale va fi respectată, ca fiind sfântă.

— Te înseli ; de aceea am venit să te rog să mă lași a fi neutră în lupta dumitale.

— Nu, nu, e' o luptă pe viață și pe moarte și am nevoie de toate armele.

Baroana pricepu că orice stăruință era de prisos.

Trebuia să încerce un alt mijloc,

— Fie, zise ea. Nu o să te mai rog, dar poate vei găsi potrivită o altă propunere ce am să-ți fac.

— Nu cred.

— În orice alianță, sunt cazuri delicate, imposibile de rezolvat prin mijloacele obișnuite. În asemenea im-

prejurări, cei interesați se invioiesc unii spre a oferi, ceilalți spre a accepta.

— Noi nu suntem în acest caz.

— Ba tocmai în același caz.

— Nu cred.

— Vei vedea.

— Cum aşa ?

— Spre exemplu, când un suveran nu-l poate ajuta pe aliatul său procurându-i soldați pentru război, atunci îi oferă corăbii, cai...

— Cu alte cuvinte, ajutorul material, adăugă Regina, ghicind ideea baroanei.

— Tocmai.

— Și asta îmi oferi dumneata ?

— Aș fi fericită să-ți probez recunoștința ce o datorez memoriei mamei dumitale.

Regina se sculă palidă de furie.

— Doamnă baroană, strigă ea, nu mă așteptam la o asemenea insultă !

— Propunerea mea nu e nicidecum o insultă. Nu pot, nu vreau să face ceea ce-mi ceri și de aceea...

— Destul, nici un cuvânt mai mult ! strigă Regina mâniuoasă. Nu numai că mă trădezi, mă mai și insulti !... Ah ! doamna cea cinstită, aș să poți să cumperi ura fiicei Imperiei !...

— De ce nu ? replică baroana, pierzându-și răbdarea. Oare fata nu-și vinde amorul ca și mama sa ?

— Da, îl vând ! exclamă fata turbată de mânie, dar pe față, fără ipocrizie !... fără mască... Noi mergem cu obrazul descoperit ; punem o firmă unde ședem !.... În societatea dumitale, doamnă, viciul se sprijină pe minciună și trădere. Patimile voastre se furișează în buedoare. Ascundeți amanții în casa bărbatului !...

Cele două femei stăteau în picioare, cu ochii scânteind de mânie, palide, măsurându-se cu privirile ca doi gladiatori înainte de luptă. Baroana stătea mândră, impunătoare, aproape provocatoare înaintea Reginei care căuta în zadar să o înfricoșeze. Mânia clococea în inima Reginei. Deodată ea avu o idee ; se întreba din ce motiv se împotrivea doamna de Placy.

Cunoștea poate și ea, ca și Tânăra lucrătoare, pe vreuna din persoanele care trebuiau lovite. Ea nu putuse să fie prietena Reginettei, nici să o cunoască pe Leonia de Rostang pe care nu o văzuse niciodată. Atunci voia să apere pe vreun bărbat. Dar pe cine? Astă voia ea să afle.

— Doamnă, relua ea cu un ton mai bland, am pricoput; spune-mi, pe cine iubești?

Baroana roși de mânie.

Ce! o fată pierdută să îndrăznească a-i pune o asemenea întrebare!

— Permite-mi, domnișoară, replică ea cu mândrie, nu ești în drept să-mi ceri spovedanie.

— Negreșit, doamnă, vrei mai bine să ne luptăm! La seama!

— Crezi oare că mi-e frică pentru mine, de ceva?

— Nu, dar pentru iubitul dumitale.

— Da, ai dreptate, țin la fericirea lui!... De aceea am vrut să-l apăr, o dată ce n-ai vrut să fiu neutră.

— Neutralitatea dumitale ar fi o trădare.

— Bine zici, de aceea renunț la ea.

— Ai să iei dar măsuri de luptă?

— Da, contra dumitale; voi înștiința pe cei ce vrei să-i lovești!

— Va fi vai de tine și de ei atunci!...

— O să ne apărăm!

— Ah! strigă Regina bătând cu piciorul, simt că te urăsc tot aşa de mult cât și pe domnul de Civray, pe soră-me, pe d'Ormesson, pe Leonia, pe contele d'Agghiera...

Regina ajunse la o mânie turbată; ea făcuse un pas către domna de Placy, care era palidă și tremura puțin, dar își păstra aceeași atitudine disprețuitoare. Două minute trecură astfel. Ar fi imposibil să se prevadă ce ar fi urmat dacă nu s-ar fi întâmplat un incident. Cineva bătu la ușă.

— Intră, zise baroana, folosindu-se de împrejurarea ce i se prezintă pentru a pune capăt acestei scene.

Ușa se dădu de o parte și Iulia apăru cu un gest de groază.

— Ce vrei? strigă Regina.

Iulia nu răspunse.

— Nu mai avem nimic de vorbit, zise baroana.

Și ieși din salon trecând cu mândrie pe lângă camerista care să dădu cu respect la o parte.

Regina era furioasă și-să vărsă necazul pe Iulia.

— Ești nebună, ii zise ea, de vii aşa deodată fără a suna ! Ce e mutra asta speriată ? Spune odată !... Ce stai acolo, statuia dobitoacei !

— Dumnezeule ! zise, în sfârșt, Iulia, dacă doamna ar fi văzut ce am văzut eu...

— Ce dracu ai văzut ?

— Crezi în stafii dumneata, doamnă ?

— Ce stafii ?

— În strigoi... care se scoală din morminte...

— Dar... am văzut... și portarul a văzut-o și el...

— Pe cine.

— Pe doamna Imperia, mama dumitale, care a murit...

Regina tresări. Dar stăpânindu-și iute emoția, ea începu să râdă.

— Nu mi-e frică de aşa strigoaică, zise ea dând din umeri.

XXVI Secretul lucrătoarei

Ceea ce-i dădea curaj doamnei de Placy era faptul că, în realitate, ea nu cedase omului care ii vorbea de amor Spiritul ei, capul ei a fost un moment tulburat de această pasiune. Dacă ar fi căzut, ceea ce n-ar fi fost imposibil, a doua zi ar fi comis un act de disperare. Ea s-ar fi închis într-o mănăstire sau într-un mormânt. Timpul ștersese amintirea acestui amor platonic și misterios și-i purificase inima. Când plecă de la Regina, doamna de Placy se duse la mai multe cunoștințe pe care le invită la masă pentru a doua zi.

Întorcându-se acasă, fără a pierde un moment, ea ii scrise domnului d'Ormesson, care era la Dolmén cu nevasta sa.

Iată ce scrise :

„Domnule,”

O uneltire infamă s-a organizat contra dumitale, a doamnei d'Ormesson și contra domnului conte d'Agghiera. Calomnia o va ataca pe adorabila dumitale soție. Ceea ce are să se spună, n-am curajul a vă comunica, dar asta înseamnă a pierde reputația doamnei d'Ormesson și de a te face să fii considerat ca mișel.

Omagile mele doamnei d'Ormesson.

Amica dumneavoastră,
Baroana de PLACY.“

Trebuia să mai prevină și pe contele de Civray ; dar unde erau cei doi soți ?

Baroana îl întâlnise pe domnul de Civray în societate, dar nu-i știa adresa. Ea o află în anuar și numai-decât trimise scrisoarea următoare

„Domnule conte,

Iartă-mă pentru libertatea ce-mi iau, dar cinstea mi-o dictează. În acest moment, dumneata și doamna contesă suntеțti obiectul unui complot îngrozitor. O persoană pe care nu vreau să o numesc, pizmuind fericirea de care vă bucurați și speculând o asemănare minunată, s-a decis să o dezonoreze pe doamna de Civray, dându-se drept dânsa, și purtându-se în modul cel mai scandalos. Unul din nunii dumitale, ofițerul de marină, domnul de Rossay, a și întâlnit pe această persoană și a luat-o drept doamna de Civray. Primejdia mi se pare mare, căci calomnia are totdeauna efect. Ia, dar, iute măsurile necesare, domnule conte ; contează pe mine și pe amicii mei, spre a dejuca, pe cât ne va fi posibil, aceste odioase uneltiri.

Devotata dumitale,
BAROANA DE PLACY.“

După trimiterea acestor două scrisori, baroana, decisă a nu se opri la mijloc, fără a se mai gândi la pericolul ce o amenința, o chemă pe Fanny. Aceasta se afla în

prada unei groaze fără margini. Baroana o primi ca pe o amică.

— Scumpa mea, îi zise ea, nu se poate să trăiești în neliniștea asta, trebuie să dobândești odihnă spiritului și a inimii.

— Vai ! doamnă, e imposibil.

— Poate nu, răsunse doamna de Placy cu un zâmbet binevoitor. O primejdie te amenință, nu-i aşa ?

— Ah ! da !

— Ei bine ! Fanny, trebuie să o previi, trebuie să o preintâmpini.

— Cum ?...

— Mărturisind mai bine bărbatului dumitale.

— Ah ! niciodată doamnă, niciodată ! exclamă biata femeie pălind, m-ar omori.

— Te iubește, nu-i aşa ?

— Oh ! da, mă iubește !

— Ei, bine ! un bărbat care-și iubește într-adevăr nevasta poate să uite și să ierte o greșală ca a dumitale.

Fanny dădu din cap cu mâhnire.

— Sunt sigură, continuă baroana, că-l judeci rău pe Stephan Badois. Oh ! știi cât de greu îți vine, dar astfel vei da bărbatului dumitale o probă de încredere și de iubire : sunt sigură că va fi mișcat și te va ierta. Vrei să-ți spun cum o să fie ?

— Spune, doamnă.

— Ei bine ! bărbatul dumitale o să te iubească și mai mult. Cât despre dumneata, Fanny, când vei scăpa de povara astă care te apasă, când nu vei mai avea nimic de ascuns, îl vei iubi fără rușine, cu bucurie, cu liniște.

— Nu o să am niciodată curajul de a mărturisi ! strigă Fanny cu un ton dureros.

— Ei bine ! îl voi avea eu în locul dumitale, replică baroana ; țin foarte mult la tine și nu vreau să suferi atâtă. Ascultă-mă bărbatul dumitale știe că ești aici ; când va veni astă-seară să te ia, o să-l întâlnească aici pe preotul Berthold, care te cunoaște din copilarie. Înaintea acestui bătrân, a cărui misiune e să ierte păcatele și să aline suferințele, vei povesti nenorocirea

dumitale din trecut. Am vorbit azi-dimineață cu domnul Berthold și mi-a promis că vine să-ți ia apărarea. Fanny plânghea, cu fața ascunsă în mâini.

— Sărmana copilă ! murmură doamna de Placy miscată. Oh ! a suferit atât de mult încât merită să fie iertată.

Spre seară, când Stephan Baudois se infățișă la baroana care-l chemase, el a fost primit de o cameristă, care-l introducea într-un salonaș, unde așteptau abatele Bertholt, doamna de Placy și nevasta lui. Cu pălăria în mâină, sfîincios, neîndrăznind să înainteze, Stephan privea în toate părțile, cu mirare. Fanny ședea lângă preot, în nemîscare cu ochii în jos.

— Ei bine, zise domnul Bertholt zâmbind, oare Stephan Baudois nu mă mai cunoaște ?

— Domnule abate, răspunse Baudois prințând curaj și salutându-l pe bătrânul preot, nu o să uit niciodată cât de bun ai fost cu mine și-mi voi aduce aminte cu placere de timpul când eram în cor.

După aceste vorbe el se întoarse către doamna de Placy și se înclină cu respect.

— Domnul abate și eu am vrut să vorbim cu dumneata astă-seară, de față cu soția dumitale, zise baroana.

Stephan se neliniști și o privi cu coada ochiului pe nevasta sa.

— Oh ! nu te teme, reluă iute baroana ; vreau să-ți spun că interesul ce-l am pentru soția dumitale, îl simt și pentru dumneata ; suntem prieteni și îți vrem binele. Dar de ce stai în picioare ? șezi !

Stephan se spuse.

— Da, amice, reluă preotul, suntem prieteni și și dacă vezi în primirea ce îți face doamna baroană un fel de solemnitate, cauza e că avem să-ți vorbim de ceva foarte important de fericirea dumitale și a nevestei dumitale ?

Fanny nu se putu opri și începu să plângă.

— Ce e ? strigă bărbatul ei vrând să alerge la dânsa.

— Domnule Baudois, răspunse baroana, nevasta dumitale suferă în mod îngrozitor ; inima ei e zdrobîtă... Dar vrem să-i vindecăm durerea ce o mistuiește. Este un secret, un secret amar... Nenorocita copilă nu-l

mai poate îndura. Vei fi observat poate că de câteva zile nevasta dumitale e tristă și abătută.

— E adevărat ! șopti Stephan tresăriind.

— O confesiune tristă și se va face acum ; nevasta dumitale are nevoie de iertare și se încrede în generozitatea dumitale.

— Stephan nu e dintre aceia ce uită pe Dumnezeu, zise preotul cu un ton grav ; își va aduce aminte că Isus a iertat pe Magdalena pocăita și va ierta și el.

Fanny ridică încet capul și arătă bărbatului ei obrazul scăldat de lacrimi. Stephan era galben ca un mort și nu putea să stea pe loc. Baroneasa îl privi cu îngrijorare.

— Domnule Stephan, zise ea, suferi mult, trebuie să înai continuăm ?

— Da, răspunse el cu o voce răgușită.

— Oh ! să nu te superi !... privește la nevasta dumitale ; ea m-a încurajat să-ți vorbesc, căci doresc să o scap de suferință !

— Ei bine, domnule Baudois, nenorocita copilă a comis o greșală, pe care a ascuns-o până azi.

— Dă-mi voie să te intrerup, doamnă, și să te întreb ceva, zise Stephan tremurând : E o greșală de demult sau de curând ?

— Dinaintea căsătoriei dumitale.

Fața lui Baudois se înșenină.

— Vai ! continuă baroana, dacă nevasta dumitale a suferit aşa de crunt până acum, e că n-a avut curajul și puterea să-ți mărturisească.

— Destul, doamnă baroană, zise Stephan ridicându-se ; știi tot ce vrei să-mi spui ; o știam înainte de a mă fi însurat cu ea, pe care o iubeam și pe care o iubesc și azi. Mai nenorocită decât vinovată, ea a fost înșelată de un mizerabil, un ticălos pe care nu l-am uitat nici un moment ; acum a murit, sunt șase luni de atunci. Nu pentru greșela asta trebuie să o iert pe nevasta mea ci pentru neîncrederea și frica ce a avut de a-mi mărturisi secretul ei. Ah ! și eu am suferit ! Neincetat îmi ziceam când o vedeam măhnită și gânditoare „Nu mă iubește, se gândește la fostul ei amant !...“

Atunci, spre a uita, spre a goni ideile rele ce-mi veneau, mă îmbătam ! cam mereu... beam până cădeam de

beție ! Fanny se sculă și se aruncă în genunchi la picioarele bărbatului ei.

Stephan o ridică și o îmbrățișă cu pasiune.

— Stephan, iubitul meu ! strigă ea, te iubesc, te-am iubit întotdeauna ! Dar fusesem vinovată și-mi era frică,

El o strânse cu putere la piept.

— Ah ! cât mă simt de fericit acum, zise el, de aici înainte începe o viață nouă pentru noi, o viață de bucurie, de fericire. Apoi, întorcându-se către preot și baroană, care erau pe atât de mulțumiți pe cât de uimiți, le zise :

— Iertați-mă, n-am putut să rezist bucuriei, vă mulțumesc din toată inima pentru fericirea ce mi-ati dat !

Preotul, cu lacrimile în ochi, ii luă mâna și o strânse cu căldură.

— Scumpa mea protectoare, zise Fanny baroanei, îți datorez recunoștință veșnică !...

— Atunci doamna de Placy povestii lui Stephan, despre existența hărției compromițătoare și de întrebuițarea odioasă ce își propunea fata Imperiei.

— Fanny a refuzat să se supună și astfel a dobândit prietenia mea pentru totdeauna. Poți să-ți închipui cât de mult a suferit nevasta dumitale, fiind astfel amenințată.

— Da, și bine a făcut că a refuzat.

— Totuși, domnule Baudois, dacă îmi permiți să-ți dau un sfat, ai face bine să comunică Reginei că nevasta dumitale nu poate și nu vrea să fie aliată, complicea ei. Asta va fi o pedeapsă pentru ticăloasa aceea fără cuget.

— Ai dreptate, doamnă, și dacă îmi dai voie, am să-i scriu chiar acum, ca să-j spun că nevasta mea nu poate avea relații cu o păcătoasă ca dânsa.

— Foarte bine, răspunse doamna de Placy.

Stephan se așeză la o masă și scrie următoarele

„Doamnă,

Aflu că ai încercat să-o faci pe nevasta mea părtaşă la infamiile dumitale. Nu știi pesemne că Fanny Baudois este nevasta unui om cinstit. Să nu te miri deci că

ea refuză cu indignare a te servi ! Cât despre hârtiile ce le posezi, știi foarte bine conținutul lor, poți să faci cu ele ce vei voi.

STEPHAN BAUDOIS[“]

Această scrisoare, aprobată de abate și baroană, a fost numai decât trimisă.

XXVII Atacul

— Cât de bine îmi pare, își zicea doamna Placy, azi pot zice că am făcut o faptă bună și mă simt de zece ori mai tare pentru luptă.

Avea dreptate să se felicite de ceea ce făcuse. Regina avea aşadar contra ei două femei pe care voise să le facă aliatele sale. Pe de altă parte, cei interesați erau preveniți și puteau să se apere. Patru blonde mai erau încă în stăpânirea fetei Imperiei institutoarea, modista, nevasta bancherului și comedianta.

Cele două dântăi n-aveau mare influență ; înhise într-un cerc foarte restrâns, ele nu puteau răspândi calomnia decât în clasa lor și numai cu greu o puteau introduce în saloane. Rămâneau bancherița și comedianta. Prințesa, cum observase și doamna de Placy, nu era nici-depusă a servi cauza Reginei.

Baroana își zicea

— E ușor să câștiga și pe domnișoara Hortense. Nu se poate ca o actriță să aibă vreun păcat mare pe conștiință. Nu cred să aibă și se teme nici de răzbunarea unui bărbat, nici de gelozia unui amant. Sunt patru, cinci ani de când datează subjugarea ei. De atunci, Dumnezeu știe căți adoratori a mai avut. Trebuie să fie altceva... vreo afacere de bani pesemne.

Doamna de Placy se decise să îndupleca pe Tânără actriță să renunțe la a servi planurile Reginei. Ea îi trimise o scrisoare, rugând-o să vină la dânsa.

Hortense primi scrisoarea baroanei la ora nouă.

La ora zece ea se anunță la hotelul doamnei de Placy.

— Merg repede la țintă, zise baroana actriței, dându-i mâna ; cât îi datorezi moștenitoarei ?

— Știi poate pe cineva care vrea să plătească datorile mele ?

— Da.

— Vorbă să fie. Cine ?

— Eu.

— Dumneata, doamnă ?...

— Da ; fiindcă vreau să te opresc de a face un rău.

— Ciudat... Mi se pare că și dumneata...

— Eu am refuzat acelei ticăloase ființe de a-i servi proiectele ei infame..

— Serios ? zise Hontense.

Ea apucă mâna baroanei și zise :

— Ei bine, o să-mi dai dumneata... Ah ! iată o femeie cumsecade, o adevărată... Dar nu ți-e frică ?...

— Mi-e tare frică ; dar prefer să fiu într-un pericol mare, decât să mă asociez la o nelegiuire !

— Bravo ! doamnă, lasă-mă să te îmbrățișez.

Cele două femei se îmbrățișară prietenesc.

— Acum, reluă baroana, spune-mi cât îi datorezi ?

— Cam mult !

— Cât ?

— Douăzeci de mii de franci.

— E mult, într-adevăr, dar îi voi putea procura.

— Am deja patru mii.

— Foarte bine. Spune-mi cum ai devenit debitoarea Imperiei ?

Actrița povestea totul, în câteva cuvinte.

— Ei bine, scumpa mea, deocamdată nu trebuie să ai nici o teamă din partea moștenitoarei.

— Aș !

— Crede-mă ; avereia Imperiei e sechestrată și va fi până ce se vor găsi moștenitorii legali.

— Dar Regina și sora ei ?...

— Sunt sigură că nu stau tocmai în condițiile cerute de lege.

— Auzi ! auzi !

— Dacă situația Reginei, care se dă drept moștenitoare a mamei sale, ar fi legală, atunci și-ar fi cerut deja dreptul ei.

— Bine zici !

— Crede-mă, ce-ți spun, Regina nu se teme de scandal și, de ar avea vreun drept, n-ar mai sta la îndoială. În tot cazul, nu ea, ci administrația sechestrelor îți poate reclama datoria.

— Ești sigură ?

— Foarte.

— Oh ! atunci e altceva...

— Ce ?

— O să-i spun să se ducă dracului cu planurile ei și să-mi dea pace.

— Bravo. Dar nu uita că îi datorezi douăzeci de mii de franci.

— Oh ! nu uit. Dar sunt fericită că pot să scap de nerușinata care voia să mă târască în noroiul mișeliilor sale. Oh ! o urăsc, căci deja...

— Deja ?...

— M-am făcut coplicea ei !

— Oh ! făcu baroana cu un accent dureros.

— Liniștește-te, domnă, liniștește-te, zise iute comedianta. N-am spus decât câteva vorbe.

Iată am făcut rău, îți promit că o să-l repar, îți-o jur. O să vezi... Mai întâi o să mă ocup de Regina și asta o să meargă... să vezi.

— Foarte bine.

— Prin urmare ce am decis ?

— Iată o să-mi trimiț cele patru mii de franci, restul mă privește și vei scrie domnișoarei că banii ce-i datorez mamei sale stau la dispoziția ei, la avacotul doamnei baroane de Placy, pe baza unei chitanțe dovedind calitatea ei de moștenitoare a Imperiei.

— Bravo !... Ce isteață ești !

Baroana zâmbi.

— Asta e bine pentru mine și pentru dumneata, re luă Hortense, dar celealte ?

— Avem și pe lucrătoare de partea noastră.

— Perfect. Și celealte trei ?

— Nu știu nimic.

— Nici eu.

— Nici eu.

— Să ne lăsăm în voia lui Dumnezeu...

— Amin !

— E cel mai bun ajutor, în tot cazul.

— Mai cu seamă când n-ai altul.

După aceste vorbe, ele se despărțiră îmbrățișându-se.

Luisa Maubert așteptase sfârșitul anului pentru a-și lăsa uniforma de soră de caritate și a încerca să-l scape pe contele de Rostang pe care voise altădată să-l părandă.

— Maică, zise Luisa superioarei sale când părăsi comunitatea, o să mă întorc îndată ce voi fi împlinit mi-siunea ce mi-am impus, fii sigură.

— Te cred, fiica mea, răspunse superioara ; du-te și Dumnezeu să te binecuvânteze.

În timpul celor trei ani petrecuți de Luisa Maubert în Senegal, ea avusese timpul de a se gândi serios. Mai întâi, ea își zise că păcatul, mai bine zis crima pe care o comisese contra lui Gaston de Rostang avea drept scuză conduită odioasă a Tânărului conte ; dar în curând, ea devine mai severă față de sine însăși și nu-și mai cruță imputările...

Negreșit, contele de Rostang speculase mizeria ei, dar, dacă ea ar fi vrut să reziste, ar fi putut ; ea nu-și mai putea ascunde că dorul de lux, ambiția, o făcuse să șovăiască. Când aflase prînsoarea scârboasă ce se făcuse pe seamă ei, când sufletul i se umpluse de indignare n-ar fi putut ea oare să-l părăsească pe Gaston și să caute o existență nouă ? Ea nu făcuse nimic din toate astea și, de aceea, era vinovată. Chinurile pe care le impusese ca pedeapsă contelui de Rostang erau monstruoase. Și care a fost răzbunarea contra ei pentru aceste fapte ? Aceea poate că familia ei a fost copleșită de binefaceri.

Mulțumită doamnei de Rostang, mama sa murise în pace. Fratele său avea o carieră onorabilă... Sora sa fusese tratată ca o copilă a casei. Maria părea condamnată a vegeta în vreo mansardă, nenorocită și părăsită, îdar contesa de Rostang făcuse dintr-însa o fată instruită, distinsă și-și promitea să asigure viitorul protejatei sale. La toate astea se gândise Luisa în veșmintele ei de călugarită.

Dar iată că drept recompensă pentru atâtea binefaceri, Maria aducea tulburarea, dezonoarea, moartea chiar în această familie. Luisa nu putea accepta asta. Ea se considera responsabilă de oribila conduită a surorii sale și voia, cu orice preț, să-l smulgă pe contele de Rostang din mâinile ei. Ceea ce prevedea Luisa, vai, era abrutizarea completă a lui Gaston ; ea simțea că nenorocitul n-ar putea să reziste la teribila patimă pe care i-o înrădăcinase ea. Și ea se îngrozea, gândindu-se că Tânărul conte trebuia în mod fatal să cadă în beție. Trebuia scăpat ! Cum ? Nu știa ; dar își propunea a lucra după împrejurări.

Mai întâi de toate, trebuia să descopere retragerea celor doi amanți. Asta nu era tocmai ușor pentru Luisa, care nu cunoștea pe nimeni la Paris. Ea își zicea : domnul de Rostang e mare risipitor ; ii trebuie mulți bani... trei oameni îi pot satisface cererile agentul său de schimb, bancherul său și notarul său.

Luisa îi cunoștea pe acești trei oameni, sau mai bine zis îi cunoștea de pe timpul când se numea Cista.

Gaston avea acum alt notar, alt agent de schimb, alt bancher ? Trebuia deci să se informeze. Luisa își închipuia că notarul familiei trebuia să fie tot același, deoarece în familiile mari nu se prea schimbă un notar ca un că notarul familiei trebuia să fie tot același, deoarece în familiile mari nu se prea schimbă un notar ca un furnizor. Ea se prezintă la domnul Michaud și, fără ocol, îi explică scopul vizitei sale.

— Nu pot să-ți spun decât un singur lucru, răspunse notarul, că domnul conte Gaston de Rostang e în Italia, ultima sa scrisoare era din Neapole. Dar, lasă-mă să te felicit pentru conduita dumitale. Dea Dumnezeu să reușești !... Din nenorocire, domnișoară Luisa, sunt adeseori nenorociri ireparabile !...

— Ca aceea a doamnei de Rostang.

— Vai ! da.

— Nu e speranță ?...

— Doctorii spun că-i merge mai bine, dar toți conchid că sunt atinse principiile vieții și ale inteligenței.

— Ah ! strigă Luisa cu durere, sunt blestemată !

— Totuși, reluă notarul, vorbirea, deși prea nedelușită, i-a revenit; bolnava articulează câteva silabe și privirea ei e mai puțin tâmpită !

— Ah ! viața ! viața mea aş da-o ca să o scap ! Nu-l cunosc pe agentul de schimb al domnului de Rostang, dar îl cunosc pe bancherul său ; el poate va ști unde se găsește acum contele.

Luisa se despărți de notarul Michaud și se duse la bancher. Acesta, după ce ascultă spusele fetei, ii răspunse

— Ai mare interes să afi adresa contelui, și sunt convins că n-ai decât intenții bune.

— Îți jur, domnule.

— Dar, din nenorocire, nu pot să-ți spun.

— De ce ?

— Nu îi-ăș putea spune, fiindcă nu știu ; aş minti... Fără a-ți putea preciza în ce oraș al Italiei este acum contele de Rostang, nici în ce alt oraș va fi poate mâine, aş putea să-ți dau informații care ar înlesni cercetările dumitale. Dar, domnul de Rostang m-a pus să-i făgăduiesc că nu voi spune nimănu, nici măcar amicilor săi, nimic, care ar destăinui unde se află.

La cea mai mică indiscreție, a adăugat contele de Rostang, pierzi încrederea mea, și nu-ți mai sunt client... Negreșit că țin să nu pierd un client ca domnul de Rostang. Luisa plecă la Neapole.

Perechea părăsise acest oraș cu trei zile mai înainte. Ea vizită succesiv principalele orașe ale peninsulei, dar, în zadar. Abia după două luni de cercetări ea află, printr-un ziar parizian, că domnul conte Gaston de Rostang se întorsese la Paris după o lungă călătorie, în tovărășia unei fete răpitoare, amanta sa, și că, celebrase reîntoarcerea sa, printr-o splendidă serbare...

— În sfârșit ! își zise Luisa. Dar ea a fost nevoie să se opreasă la Lyon câteva zile, din cauza unei indispoziții de o anume gravitate. Ajungând la Paris ea se duse iar la notarul Michaud.

— Trebuia să fi prevăzut reîntoarcerea contelui, zise acesta ; domnul de Rostang era nevoie să se întoarcă la Paris.

Trecuseră trei săptămâni după serbarea de care se vorbiște atât de mult și, în timpul lor, multe eveniniente grave avuseseră loc.

XXVIII Întâlnirea la Operă

După cum știm, un ordin al ministerului de război chemase din concediu pe locotenentul Emanuel Darcet. Expediția la Mexic era gata și Emanuel află cu bucurie că regimentul său era dintre cele dintâi ce trebuiau să plece în America. Acest eveniment, care urma să aibă consecințe teribile pentru Franța, venea să facă o diversiune plăcută ocupățiilor, durerilor, disperării locotenentului. Războiul era pentru el un noroc. Dacă ar muri, cu atât mai bine. De nu, apoi desigur ar înainta și, în acest timp, rana ce-i săngera i s-ar închide !

Emanuel Darcet se îndrăgostise la nebunie de Maria și suferea grozav de disprețul pasiunii sale. Pe cât o iubea pe sora Luisei, pe atât îl ura pe Gaston, care pentru a doua oară, se așeza în drumul lui tocmai când se credea ajuns la fericire. Dar Gaston era fiul contesei de Rostang nepotul vicontelui de Rostang și, gândindu-se ce datora acestor inimi nobile, simțea că nu se putea bate cu contele de Rostang. Pe de altă parte, Maria era oare demnă de sacrificiul unei vieți ? Rațiunea zicea nu. Si mulțumită depărtării, rațiunea biruia.

Dar sunt lucruri ce nu se pot înlătura. Instrucții confidentiale se adresară coloneilor regimentelor destinate a lua parte la expediție. Coloneii primiseră ordinul să trimită un raport direct la ministrul de război, prin intermediul unui ofițer, care, bineînțeles, nu știa natura și importanța misiunii sale. Colonelul lui Darcet îl alese tocmai pe dânsul ca purtător al raportului către ministrul de război. Se pretextase că Tânărul ofițer își reia concediul. Negreșit, el nu avea nicidcum intenția de a-l căuta pe contele de Rostang, dar fatalitatea, care-l dusese la Paris, îl puse să meargă la operă cu un bilet pe care i-l dăduseră de la ministerul de război.

După cum altădată Luisa îi ceruse lui Gaston să o ducă la teatru spre a o umili pe Imperia, tot astfel Maria îi ceruse contelui de Rostang să o arate pretutindeni, în locurile publice, ca să nu rămână nici o îndoială că trăiau împreună ca bărbatul cu nevastra. Miss de Hautefort era o prințesă. Când ea se arăta în lojă, strălușind de frumusețe, de diamante, cu capul mândru, în sus, toate privirile se fixară asupra ei, toate binoclurile se îndreptară către dânsa.

Emanuel Darcet, care era în amfiteatrul,¹ separat de loje prin două rânduri de fotolii, făcu și el ca toată lumea. El o recunoscu dintr-o privire pe Tânără îngâmfată și un fior rece îi trecu prin tot corpul. El stătea în picioare, cu privirea fixată asupra lojei. Maria îl zări și își ascunse capul în dreptul unui stâlp. Dar spaima ei nu ținu decât un moment; după câteva minute se arăta din nou nepăsătoare, cu zâmbetul pe buze. În spatele ei stătea Gaston, căruia îi spusesese câteva vorbe.

Gaston se așeză lângă dânsa și, deoarece Emanuel nu înceta de a privi, pe rând, ba pe Tânără fată, ba pe amantul ei Gaston îndreptă și el binocul către Emanuel și îl privi ironic. Nici unul, nici altul nu plecară ochii; dar cortina se ridică și această provocare mutuală încetă. În timpul pauzei, ca și când și-ar fi dat cuvântul, cei doi oameni ieșiră și se întâlniră în foaier. Ei se măsurară cu ochii plini de mânie.

— În sfârșit, dau de dumneata, domnule conte, zise locotenentul.

— Credeai oare, domnule, că fugeam de dumneata?

— Cine știe? Acela care răpește o fată pe care trebuia să o respecte e mai bucuros să nu dea ochii cu omul care știe de unde și-a luat-o ca amantă.

— Domnule, replică Gaston, vei fi invățat multe în regimentul dumitale, dar buna-cuvînță deloc.

— Depinde de oamenii cu care am de-a face.

— Eh! domnule locotenent, cu toată lumea, un om bine-crescut nu se poartă ca un bădăran!... Mă urăști și eu nu te iubesc!... Totuși domnule, te stimez destul ca să-ți dau întâlnirea pe care o dorești și pe care ai fi putut-o obține într-un mod mai corect.

Lecția era aspră și cu atât mai biciuitoare cu cât se rostise față de martori. Dar cetățenii recunoscători greșeala. Dacă contractase în regiment apucături orișicum, fără jenă, el nu-și pierduse însă sinceritatea.

— Domnule, zise el, salutându-l pe Gaston, ceea ce nu săcuse înainte, ai dreptate am lipsit la normele bunei-cuvinte. Dar nu-i nimic, vom rezolva cele două probleme în același timp.

Gaston se înclină.

— Binevoiește a-mi spune, domnule, zise el, unde vor avea onoarea cei doi amici ai mei să-i întâlnească pe ai dumitale?

— Am tras la hotelul Havre, răspunse ofițerul; dacă nu ai nimic de obiectat, mâine la ora 11, la mine... sau dacă preferi, îi poți primi pe amicii mei la dumneata.

— Nu, răspunse iute Gaston.

El nu voia să se discute condițiile la dânsul acasă, sau mai bine zis, la domnisoara de Hautefort, cu care seudea împreună.

Cei doi adversari se salutară. Scena fusese încheiată repede și fără zgromadire, totuși avusese martori, așa că, în câteva minute, tot teatrul vorbea despre incident. Gaston se întoarse în loja sa așa de liniștit ca și când ar fi strâns mâna unui amic intim. Cât despre Emanuel, acesta n-a mai fost văzut în sală; plecase. Deoarece nu ajunsese în Paris decât în aceeași zi de dimineață și fiindcă lipsise mai mulți ani din oraș, el nu avea martori la îndemână și trebuia să-i caute.

Apoi, era de datoria sa de a-l preveni pe ministrul de război. În acest timp, Maria era îngrijorată. Fără multă osteneală, ea presimți ceva grav când îl văzuse ieșind din sală pe Emanuel în același timp cu Gaston. Ea voise să-l însotească pe Gaston, dar Gaston o opri, zicând

— Stai aici, draga mea, aerul de afară îți poate dăuna...

Ea se supuse.

— Ei bine? întrebă ea, când Gaston se așeză lângă dânsa.

— Ei bine, ce?

— Ai vorbit cu domnul Darcet?

— Da, câteva cuvinte.

— Nu vreau să te bați.

— Scumpa mea, lucrurile acestea nu sunt de competență ta și mi-ai face o mare plăcere dacă nu te-ai amesteca niciodată în asemenea afaceri.

— Cel puțin ești tare? Știi să mânuiești bine sabia?...

Gaston zâmbi cu o incredere ce o asigură pe amanta sa. Totuși, ea era foarte agitată. Toată noaptea n-a putut dormi.

— Dacă acel mizerabil de Dārcet l-ar omorî, își zicea ea, atunci totul e pierdut!

Ea nu se gândeau la durerea familiei de Rostang, la remușările ce i-ar putea veni în urma acestei drame teribile; ea nu vedea decât un lucru nimicirea rușinoaselor sale proiecte.

— Ascultă, îi zise ea lui Gaston, în dimineața zilei duelului, trebuie să-ți spun un secret care te va face neînvins.

— Sunt și astăzi invincibil prin amorul meu pentru tine.

— Ei bine, scumpul meu, port în sânul meu fructul acestui amor.

Gaston sări în sus, și fața îi străluci de bucurie.

— E adevărat? strigă el.

— Îți jur pe iubirea noastră.

— Bine. O să recunoșc copilul și, orice s-ar întâmpla, soarta ta și a lui vor fi asigurate...

— Ce mă privește asta? Nu e vorba de mine, ci de copilul tău!... Gaston, apără-te, biruiește pentru el!...

— Pentru tine și pentru el.

Gaston o cuprinse pe amanta sa în brațe și o acoperi cu sărutări. În ajun, el mersese la club să caute martori printre amicii săi. Ar fi putut găsi cât păr în cap, mai întâi fiindcă acest rol era o mare onoare pentru cei ce l-ar îndeplini, apoi fiindcă milioanele contului de Rostang erau o atracție puternică. E totdeauna bine să fii folositor unui milionar.

D'Encilly era acolo. Era cel mai potrivit tovarăș, prin intimitatea lor și prin analogia situației lor... Henric cel

frumos acceptă imediat. Al doilea martor fu vicontele d'Amblemeuse, foarte experimentat în asemenea afaceri. În multe ocazii el fusese chémat ca arbitru ; își dădea părerea în chestiunile cele mai grave. El era, în tot cazul, de o onestitate ce nu se putea tăgădui.

A doua zi de dimineață, câteva jurnale povestea incidentul de la operă în termeni mai mult sau mai puțini exacti, în ce privește detaliile, dar precisi în privința substanței. Iată ce scria unul din jurnalele cele mai răspândite

„O DRAMA LA OPERĂ“

Aseară, una din cele mai tinere și mai frumoase stele ale firmamentului parizian era la operă, împreună cu domnul G. de R... Toți spectatorii admirau grația și eleganța acestei tinere femei ceea ce era permis. Dar în teatru se găsea un Tânăr ofițer de infanterie, domnul D..., care o privea cu insistență necuvijincioasă. Domnul de R... observă, și, la rândul său, ironic și batjocoritor, își îndreptă binocul către ofițerul indiscret.

În timpul unei pauze, cei doi tineri se întâlniră în foaier. Un schimb de cuvinte mai mult sau mai puțin aspre a condus la o provocare la duel. Se spune că această scenă nu e decât al doilea act al unei drame, al cărei prim act s-a petrecut deunăzi în Bretania. Dorim ca cel de al treilea act să nu aibă un deznodământ fatal. aibă un deznodământ fata. Această știre produse o mare emoție.

— Iată ce va să zică norocul, — spuse o fată ușoară, făcând aluzie la domnișoara Hautefort, nu-i mai trebuia decât un duel pentru dânsa ca să devină și mai cunoscută.

— Da, dar, dacă i se ucide contele ?

— Ei, n-ar fi nimic, ar găsi un marchiz. Raționamentul era logic.

Când Regina află acest lucru, mai întâi se bucură. Ea îi zise lui d'Encily :

— Dacă Darcet l-ar omori pe Gaston atunci scumpa mea amică ar fi ruinată !

— Spui o prostie.

— De ce ?

Pentru că, dacă ar muri Gaston, pierd un amic milionar și un jucător foarte de treabă. Deficit total pentru bugetul nostru : trei mii de franci pe lună.

— Nu știi să urăști !...

— Nu, știu însă să socotesc.

La ora unsprezece, martorii contelui de Rostang erau la hotelul Havre. Ei erau vechi cunoșcuți ai lui Darcet. Martorii stabiliră condițiile duelului. Adversarii spuseră secunzilor respectivi să accepte orice condiții. Se alese ca armă de luptă, sabia.

Se decise că duelul va înceta, atunci când doctorul și martorii vor fi de părere că unul dintre luptători nu mai e în stare să continue ; în tot cazul nu s-ar putea reîncepe lupta mai mult decât de trei ori...

Întâlnirea a fost fixată pentru orele 11 de dimineață, la Vesinet.

Printre cei interesați, notarul Michaud a fost dintre cei dințai informați. Acesta o preveni pe Luisa, care era cuprinsă de o disperare fără margini.

Acești doi oameni care trebuiau să se bată pe viață și pe moarte erau victimele acelorași amoruri ! Luisa și Maria cauzașeră succesiv disperarea lui Emanuel Darcet. Luisa și Maria pricinuiseră, una după alta, nenorocirile contelui de Rostang și ale mamei sale ! Ah ! acum avea de ce să spună Luisa Maubert sunt blestemată ! Eu și sora mea suntem blestemată !

Ce era de făcut ?

A împiedica duelul era imposibil.

Și totuși ea nu se gândeau decât la asta. În tot cazul, ea voia să vadă pe sora sa. Notarul Michaud îi dăduse adresa lui Darcet și a contelui de Rostang.

Ea plecă, în prada unei agitații extraordinare. Pe drum, se gândi că ar face poate mai bine ducându-se să-l vadă mai întâi pe Emanuel și apoi pe soră-sa. Era aproape ora douăsprezece.

Când ajunse la hotelul Havre, ea îi întâlni pe martorii contelui. Condițiile duelului erau stabilite. Luisa îl recunoștea pe d'Encilly și înțelesă că era deja prea târziu. Totuși, voi să încerce. Ea se anunță cu curaj ofițerului sub numele său adevărat — Luisa Maubert. Această vizită neașteptată îl înmărmuri pe locotenent. El fu cu-

prins de o mânie cruntă, dar se stăpâni și, prefăcându-se linștit, ordonă să intre vizitatoarea.

În acest timp, notarul Michaud nu-și pierdu timpul. După ce o înștiințase pe Luisa Maubert, el expedie trei telegrame una vîcontelui de Rostang, a doua contelui d'Agghiera și a treia baronului Petrozzi. Notarul Michaud știa că de câteva zile, domnul d'Ormesson călătoarea cu soția sa, Gaston de Rostang era tot același, adică omul cu rezoluții subite, cu o încăpățânare teribilă. Mai mult ca oricând, el era acum robul pasiunilor sale. El o adora pe Maria și îl ura pe Darcet ! Nu îndrăznise oare Darcet să ridice ochii asupra Mariei ? Nu venise să-l provoace, insultase pe Maria ! El voia să-l omoare pe Darcet !

Totuși își făcu testamentul, nu pentru că se îndoia de succes, dar voia să-i probeze Mariei forța amorului său. Și apoi nu zicea ea că va deveni mamă ? În testamentul său, scris de el însuși, el se recunoștea ca tatăl copilului ce trebuia să-l nască Maria. În acea zi, trimise testamentul, pecetluit cu sigiliu său, la notar. El susținu o luptă dibace și toți asistenții îl felicitără. Era aproape convins de reușită, dar totuși o îndoială, poate un sentiment de demnitate îl făcu să se supună amantei sale

- Dacă aş fi rănit, nu se poate să fiu îngrijit aici.
- Dar unde ?
- La hotelul de Rostang.
- Cine o să te caute acolo ?
- Doctorul familiei.
- Cum ! mă părăsești ! ?
- Liniștește-te, tu o să vii să mă veghezi.

Imediat contele de Rostang se decise a pune în aplicare măsurile. El se duse la hotelul de Rostang, care era păzit de un servitor credincios al familiei. Acesta încremeni săzându-l pe stăpânul său... Gaston străbătu în tăcere apartamentele goale, pustii, tăcute și a fost cuprins de o durere inexplicabilă. Când ușile salonului se deschiseră înaintea lui și văzu portretul tatălui său cernit — căci nimic nu se schimbă de când cu scena cea mare în această familie, — contele se opri pe loc. Un fier de groază îl cuprinse și nu îndrăzni să mai înain-

teze. El dădu ordinele sale servitorului și plecă gânditor.

Cu mare osteneală, Maria a fost în stare de a-i risipi gândurile negre ce îl cuprinseseră. Noaptea însă el visă pe mama sa, pe care o uitase și care îl blestema poate. Visul a fost îngrozitor.

El o văzu pe contesa în agonie și totuși ea avea destulă putere să se ridice din pat și să vină să îngenuncheze înaintea lui, acoperită cu un voal negru. Da, el văzu în genunchi pe nobila contesa de Rostang.

Cu o voce muribundă, ea mormura plângând

— Gaston, Gaston, căiește-te ! Conte de Rostang, revino la onoare !

Și când se apleca să o scoale, ea căzu moartă, după ce-și trecuse brațele în jurul gâtului lui Gaston. Ce groază ! Avea în brațele sale corpul rece și neființat al mamei sale. În același timp, văzu coborându-se asupra lui o strigoaică, gata a-i suge sângele ! În fața acestei strigoaice, el o recunoscu pe Maria. Nenonorocitul horăcia sub greutatea acestui vis grozav.

Maria, speriată, îl deșteptă. O lampă cu o lumină slabă, tremurătoare, dădea tuturor obiectelor din casă forme fantastice. Când Gaston deschise ochii, oftând, el o văzu pe Maria aplecată deasupra lui ; mai întâi i se păru o continuare a visului și, sărind în sus cu groază, o împinse de lângă el.

— Gaston, scumpul meu, ce ai ? întrebă Maria treându-i brațele în jurul gâtului.

— Ah ! am visat... ce vis !...

El voi să povestească, dar nu putu și repeta mereu

— Ce vis ! ce vis !

Era pe la începutul lui martie, pe la ora 7 dimineața, era deja lumină mare. Când Gaston sună chemându-l pe servitorul său, acesta ii aduse pe o tavă două cărți de vizită. El le luă mirat.

— Conte d'Agghierra și baronul Petrozzi, zise el tare.

Aceste două nume o făcură pe Maria să se cutremure sub plapuma ei brodată. Telegramele lui Michaud ajunseseră la destinație. La unu și jumătate contele d'Agghierra și cunnatul său se urcau în tren și ajungeau la

Brest la ora trei. La gară îl găsiră pe vicontele de Rostang. Tată Leoniei pricepu că cei doi amici erau informați.

— Vă mulțumesc, le zise el, strângându-le mâna.

— Domnule viconte, iî zise Marcel, nu trebuie să pleci din Dolmen, contesa nu poate rămâne singură.

— E marchizul acolo.

— Ce poate un bătrân de optzeci și patru de ani ?

— Dar abatele ?

— O să se roage, nimic mai mult.

— Ai dreptate. Îți mulțumesc.

Vicontele de Rostang se reîntoarse la Dolmen. Marcel și d'Orca se duseră direct la Paris, la orele cinci de dimineață ! La cinci și douăzeci, ei sunau la notarul Michaud, care iî aștepta. După câteva cuvinte, cei doi prieteni plecară la contele de Rostang. Maria presimțea un pericol.

— Acești domni sosesc acum ? întrebă contele.

— Sunt aici de vreo zece minute, dar n-am îndrăznit să-l previn pe domnul conte.

— Ai făcut rău ; știi că sunt totdeauna dispuș să-i primesc pe acești domni.

Feciorul se înclină.

— Unde i-ai introdus pe acești domni ?

— În cabinetul domnului conte.

— Bine. Anunță-i că vin numaidecât.

Gaston se spălă iute, se îmbrăcă și se duse să-i primească pe cei doi amici ai săi. Îndată ce rămase singură, Maria o chemă pe cameristă s-o ajute să se îmbrace.

— La ce o fi venit ? se întrebă ea. Ca să-i fie martori, să-l ducă înapoi la mama sa ? Ah ! reluă ea, încruntându-și sprâncenele, nu vreau. Voi ști să apăr țezaurul meu !

Ea voia să intre în cabinetul contelui, când auzi bătându-se la ușă. Camerista deschise ușa și luă scrisoarea pe care i-o dădu un servitor.

— Ce e ? întrebă Maria.

— O vizită pentru doamna.

— La ora asta ?...

— E o femeie... A stăruit aşa de mult, încât n-am putut...

Marta fu cuprinsă de o presimțire sinistră. Luă cartea de vizită și citi

„LUIZA MAUBERT“

Ea rămase încremenită, cu ochii holbați. Se duse tremurând înaintea unei oglinzi. Era palidă ca un lințoliu. Luă un flacon cu apă de colonie și-și turnă câteva picături peste mâini, cu care își udă apoi tâmpalele, zicând :

— Du-o în salonașul cel mic și roag-o să m-aștepte puțin.

XXIX Tatăl

Fără a neglijă plăcerile sale, Regina nu pierdu din vedere scopul ce își propusese să-l atingă. Ea voia cu orice preț să nimicească fericirea surorii sale. Nenorocita se îmbătă de ura ei ca de un vin tare. După scrisoarea lucrătoarei ,ea primi pe aceea a Hortensiei. Ea arătă amândouă scrisorile lui d'Encilly.

— Vezi, zise el, dacă m-ai fi ascultat, am fi putut înhâța o sută sau chiar două sute de mii de franci !

— Şantaj ! zise ea.

— Ei bine, da ! ce e viața omenească altceva decât şantaj ? Ce face femeia bătrână și bogată care ia un bărbat Tânăr ? Şantaj ! Si Tânăra fată care înnebunește pe un milionar ? Şantaj ! Comerçanții cu prospăturile lor ? Şantaj ! Inventatorii toți ? Şantaj ! Omul de stat ce face altceva decât şantaj ? Candidatul pentru oricare funcție ? Şantaj ! Şantaj, draga mea, şantaj pretutindeni și întotdeauna.

Dar Regina nu voia să cedeze. Ea se afișa pretutindeni sub numele de contesa de Civray, făcea să se vorbească despre ea prin jurnale, aşa că, oriunde se arăta, toate privirile se întreptau asupra ei. Si circulau aceste vorbe „E ea, e contesa de Civray !“

Intr-o dimineață, domnul de Civray, deja prevenit prin scrierea baroanei de Placy, află din jurnale că contesa de Civray se fălea cu cinism cu destrăbălarea ei. Atunci el înțeleseră scrierea doamnei de Placy. Trebuia,

fără întârziere să se pună capăt unei asemenea stări monstruoase.

Domnul de Civray nu putea cere socoteală Reginei, dar era dreptul lui a-l face responsabil pe domnul d'Encilly, deoarece el o însoțea adesea pe falsa contesă.

Domnul de Civray era un om rece și decis, furia lui era la culme și totuși știu să o ascundă femeii sale. El făcu o vizită baroanei de Placy, pentru a-i mulțumî.

— Vin să-ți exprim recunoștința mea, iî zise el, și să cer prietenia dumitale pentru doamna de Civray.

— O iubesc din toată inima, răsunse baroana. Liniștește-te, domnule conte, vom face doamnei contese de Civray un astfel de cortegiu de femei oneste și de bărbați de inimă, încât cei mai onorați din lume o vor căuta.

Domnul de Civray, asigurat astfel de către doamna de Placy, luă o măsură de natură a paraliza faptele Reginei. Cel mai răspândit dintre jurnale publică o notă astfel concepută

„Am anunțat zilele trecute întoarcerea la Paris a domnului conte de Civray, care dorește a o prezenta pe Tânăra sa soție în saloanele pariziene. Deja, fermecătoarea și grațioasa contesă de Civray a putut fi admirată de numeroșii amici ai uneia din cele mai elegante femei, doamna baroană de Placy, atât de stimată de toți căti o cunosc.

Cât despre curtezana care ocupă de câtva timp cronică scandaluoasă prin faptele și apucăturile sale și care își dădea numele de doamna de Civray, suntem autorizați a declara că ea usurpă un nume și un titlu care nu-i aparține. Dacă e adevărat, după cum se asigură, că falsa contesă are ca sfătuitor intim pe domnul Henric d'Encilly, acest consilier ar face bine să o indemnne pe zisa contesă să înceteze uneltirile pentru care i se va cer socoteală.“

Această notă, reprodusă numaidecăt de mai multe jurnale, făcu un zgromot extraordinar în lumea budoarelor. În aceeași zi, douăzeci de prietene se anunțară la pseudo-contesă, dar n-au fost primite.

Hotelul era închis. Tot aPrisul citise articolul cu pricina, când Henric cel frumos îl citi și el într-un jurnal

închis într-un plic ce fusese adus portarului său. Citind această notă compromițătoare, d'Encilly turbă de mânie. Era opt dimineață și în curând trebuia să să se întâlnescă cu contele de Rostang și cu Emanuel Darcet la Vesinet. Înainte de a merge la Gaston, căruia îi era martor, d'Encilly se duse în grabă la amanta sa, decis a o face să renunțe la prostia ei, nu atât pentru dânsa, cât pentru sine însuși. Dar în zadar sună el cu putere la poarta hotelului, nimenei nu veni să-i deschidă.

— Ce înseamnă asta? se întrebă d'Encilly, care nu o văzuse pe Regina încă din ajun.

Foarte îngrijorat și fără a se gândi măcar să întrebe în vecinătate, se urcă în trăsură. El pricepu că lovitura venea de la Civray, dar nu putea să-i răspundă. Era, cel puțin pentru moment, osândit să rabde. Datoria îl chema lângă contele de Rostang. Se duse dar la locul de aşteptare. Se gândeau să se răzbune pe calea armelor de această insultă. Această reabilitare devenise de neînlăturat.

De câtva timp d'Encilly era obiectul unei neîncrederei și a unei rezerve umilitoare din partea tovarășilor săi. Se observase că era prea norocos la joc... Circulau, de asemenea, în privința relațiilor sale galante zvonuri puțin măgulitoare. Se spunea că știa să exploateze slabiciunile femeilor bogate pe care le întâlnea.

D'Encilly, deși lipsit de orice scrupule, se decise să pună capăt cu orice preț acestor vorbe. El vroia s-o dojenească pe Regina și să se bată cu de Civray. Apoi dacă n-ar reuși să doboare imputările ce i se făceau, s-ar duce în străinătate să-și continue meseria sa. Disparația Reginei îl îngrijora.

Să spunem acum ce se întâmplase la hotelul Imperiei, puțin după plecarea lui d'Encilly. Regina era în camera sa, gândindu-se la răzbunare, când deodată se auzi un zgomot tare și o voce puternică strigând

— La o parte, vreau să vorbesc cu stăpâna ta.

Regina se sculă și apucă cordonul clopoțelului, cheamând-o pe Elisabeta sau pe Iulia. Deodată ușa se deschise și o femeie îmbrăcată în negru apăru în prag. Regina scoase un țipăt de surprindere „Cine e femeia asta?“ I

se păru că fața vizitatoarei nu-i era necunoscută. Deodată ea se ciocni peste frunte, murmurând

— Doamna d'Alquavimar !

— Nu, zise femeia, mă numesc Ioana Terrassin sau, dacă preferi, sunt Imperia, mama ta !...

Era într-adevăr Imperia.

Regina rămase fără voce, nemîscată, trăznită.

— Da, relua Imperia după un moment de tăcere, da, sunt mama ta.

Și ea întinse brațele spre Regina. Dar atitudinea Reginei era puțin măgulitoare. În loc de a se grăbi să o îmbrățișeze pe mama sa, cum se aștepta aceasta, Regina se trase înapoi cu groază.

— Dumneata, mama mea ! zise ea cu asprime, ce poznă mai e și asta ?

— Oh ! Regina !

— Suntem în carnaval, e adevărat, continuă cruda fată, dar nici carnavalul nu autorizează asemenea mascarade.

— Cum ! exclamă Imperia cu durere.

— De n-ar fi o speculă.

Imperia își ascunse fața în mâini.

— La dracu, continuă Regina, am eu mamă, eu ?... Dacă e adevărat că ești femeia care m-ai purtat la săn, pentru ce n-am auzit de șaptesprezece ani nici o vorbă despre dumneata ? Când m-ai legănat ? când m-ai ținut în brațe ? Ce urmă mi-au lăsat pe obraz sau în inimă dezmeridările dumitale ?

Imperia se trântise pe scaun și ținea capul plecat sub povara acestor imputări, meritate într-adevăr, dar de o asprime deosebită.

— Ești severă, Regina, foarte severă, zise ea cu o voce tremurând de emoție... Sora ta nu mi-a vorbit astfel ; ea nu mi-a spus nici un cuvânt amar... M-a îmbrățișat !...

— Sora mea, sora mea ! exclamă fata furioasă. Ah ! da, Reginetta cea sfântă, curată, iubită, Reginetta cea fericită. Ah ! te rog, nu-mi mai vorbi de ea, căci o urăsc, nu o pot suferi !

— Regina !

— Da, o urăsc, nu-mi mai vorbi de ea, o urăsc de moarte !...

— Dar, nenorocito, ce ți-a făcut ea ?

— Ce mi-a făcut ? Mă întrebi ce mi-a făcut ? Dar ea are un bărbat bogat, considerat, e iubită și contesă !... Are acareturi și eu sunt aici, aici !...

— Dar, dacă ești aici, ești de bună voie ! L-ai urmat pe d'Encilly ! ai vrut să locuiești cu el în acest hotel...

— Da, fiindcă apartinea curtezanei Imperia.

— Oh ! nenorocito !

— Ei bine, ce ? Nu cumva ți-e rușine de trecut ?... Pentru care cuvânt ?... Este superb acest hotel... mobile mărețe... Ah ! se făceau bine lucrurile în templul dumitale !

— Regina, Regina.

— Da, zău, contele de Rostang și ceilalți se pricepeau mai bine... Îți dădeau case, și eu locuiesc cu chirie. Dar o să fii o bună proprietăreasă, nu e aşa ? și o să mă înveți cum să câștig mai mult cu fruusețea !

Aceste vorbe umilitoare îi sfâșiau inima nenorocitei Imperia, ca pumnalele tăioase. Ea nu îndrăznea să ridice capul. Ce pedeapsă ! Deodată Regina scoase un țipăt, izbuințând lacrimi și căzu pe spate. Imperia sări asupră-i, o ridică în brațe și o strânse cu pasiune la piept. Energia prefăcută a Reginei, se zdrobi într-un moment. După aceste accese de mânie pasionată și nesocotită, urmă o disperare copilărească. Nenorocita se agăta de gâtul aceleia pe care o insultase atât de crunt, ca un naufragiat de luntrea salvatoare.

— Mamă, mamă, strigă ea cu o voce înăbușită.

Imperia, o tot îmbrățișa și o săruta, desfăcându-i rochia cea prea strâmtă. Lacrimile curgeau șiroaie din cînchi fetei. Apucată de remușcare și de căintă, nenorocita copilă căzu în genunchi și, ascunzându-și capul în poalele mamei sale, murmură

— Iartă-mă, mamă, iartă-mă !

Imperia o ridică.

— Da, da, zise ea sculând-o, te iert... Vino, dragă mea, vino ! să plecăm ! Lasă această casă blestemată ! Să mergem departe, foarte departe, unde vom uita...

— Ah ! serios, veți uita, zise deodată o voce teribilă, dar eu nu voi uita, nu vreau să uit !

Imperia scoase un țipăt de groază. Ea întoarse capul și îl zări pe Patrick Parnell, palid, cu ochii întunecosi. În dosul lui Patrick era sir Richard, tot atât de palid și de furios. Ei se furișaseră în odaie și, grație tapetelor ce acopereau pardoseala odăilor, pașii lor nu fuseseră auziți de cele două femei. Imperia a fost cuprinsă de groază. Ea se trase, târând în brațe pe Regina, care tremura ca varga.

— Nu-ți fie frică, îi zise Imperia, nu te teme.

Ea căuta s-o liniștească pe Regina, dar ea singură era ingrozită, atât de sinistră era privirea lui Patrick. Regina simțea că era înaintea unui judecător sever și neîmpăcat. A venit un moment de tăcere. Din instinct Imperia se apropiе de ușă... Patrick ghici intenția mamei, el se puse înaintea ușii de care căuta să se apropii Imperia. Atunci ea-și recăpătă toată energia ; dragostea de mamă îi insuflă curaj.

— Ce poftești, la urmă urmelor ? îl întrebă ea pe Patrick.

— O vreau pe fata mea, fata mea care m-a dezonorat !

— Ea se căiește și o iert.

— O ierți, dumneata ? Și cu ce drept ?

— Sunt mama sa !

— Mama sa ! De când ?

— Oh ! știu ce o să-mi zici... Merit toate reproșurile, dumitale. Patrick dădu din umeri.

— Da, continuă Imperia, da, am fost vinovată, da, am fost o mamă denaturată, și o femeie păcătoasă, dar nu mai sunt ce am fost... În sfârșit, domnule, ți-o repet, am ieritat-o pe fata mea.

— Bine zici, ai dreptate, mizerabila asta e chiar fata ta, replică Patrick, seamănă cu tine, e murdară, infamă că și dumneata... mărul nu cade departe de trunchi...

— Uiti pesemne pe cealaltă fată.

— Nu uit, da, cealaltă e un înger. Din același trunchi au crescut două ramuri, una plină de flori îmbălsămate, alta plină de flori veninoase. Deci trebuie ca una din aceste două crăci să trăiască, cea sănătoasă, cea bună,

cealaltă să piară. Reginetta să trăiască, iar Regina să dispară de pe fața pământului.

— O să mergem departe, unde nu ne știe nimeni.

— O să ieșiți într-o bună dimineață la iveală spre nenorocirea și rușinea noastră. Nu, vreau mai bine să distrug veninul.

— Ah ! vrei dar să o omori ?

— E fata mea !

— E a mea !

— N-ai nici un drept asupra ei.

— Eu sunt mama, mama ei !

— Probează dacă poți.

— O să strig, o să ţip sus și tare, până m-or credé...

— Legea e contra ta și pentru mine... Hai, hai, dă-mi pace, îmi iau copila...

— Ca să o omori, gâde !

— Sunt răzbunător...

Sir Richard rămase nepăsător, dar, încet, încet, el se apropie de Regina.

— Călăule ! vrei să-mi omori fata ! strigă Imperia.

— E dreptul meu !

— Am s-o apăr !

— La o parte, îți spun.

— Nu, nu !

— Eu sunt tatăl ei !

Și Patrick făcu doi pași înainte, spre a o apuca pe Tânăra fată. Atunci, cu ochii înflăcărăți, Imperia se puse în fața lui Parnell.

— Să vedem, domnule, zise ea rugându-se, fă ca și mine, iart-o !

— Niciodată !

— Bagă de seamă !

— Sunț tatăl ei !

— Ah ! ah ! zise Imperia cu un ton ciudat, invocî titlul tău de tată !

— Da.

— Ei bine, cu atât mai rău pentru dumneată ; vina dumitale. Acest titlu de tată, domnule, nu-ți aparține..

— Cum aşa ?

— Nu ești tu tatăl fetelor mele.

— Cum ! exclamă Patrick tresărind.

— Nu, nu, nu ești tatăl lor... Te-am înșelat, eram înșarcinată de altcineva. Nu îți aduci aminte că copiii s-au născut după 7 luni ? Patrick se făcu galben.

— Ești convins acum ? întrebă Imperia.

— Nu. Îmi zici aşa ca să o scapi pe această păcatăoașă.

— Ei bine, domnule, pe capul Reginettei îți jur că spun advărul.

— Atunci, cine e tatăl ?

— Eu ! răsunse sir Richard cu o voce tunătoare.

XXX O luptă sălbatică

La auzul acestei destăinuirii neașteptate, Patrick Par nell rămase ca trăznit. El șovăi, se cătină pe picioare și apoi căzu grămadă pe o canapea. Imperia profită de acăst moment și fugi. Ea se temea de accesul de mânie ce trebuia să urmeze. Era lângă ușă și sir Richard, care-l păzea din ochi pe doctor. Imperia o luă pe Regina în brațe și plecă cu ea în fuga mare. Ele fugiră iute până în stradă.

Deja nu mai era nici un servitor în hotel. Iulia și aduna în cameră lucrurile mai de preț, gata să plece și ea. Elisabeta, care, de asemenea, o recunoscuse pe Imperia și care presimțea vreo dramă teribilă, crezuse de cuviință că e mai bine să-șteargă împreună cu Carlos, de care se amorezase foc deși mergea spre patruzeci de primăveri. Cât despre Picior-de-Fier, și el se gândise că fuga e rușinoasă, dar e sănătoasă. Imperia îl recunoscuse cu toată travestirea lui, poliția deci, i-ar putea constata identitatea foarte ușor.

Dar deoarece Picior-de-Fier era un om calculat, înainte de a părăsi hotelul el vizită mai întâi sufrageria, de unde luă argintăria, și apoi odaia de culcare a Reginei, pe care o deretică de toate giuvaiericalele și hârtiile de bancă. După aceea, liniștit și mulțumit ca un om care și-a făcut datoria, ieși afară și nu se opri decât foarte departe. El era deja în siguranță când Imperia ajunse împreună cu Regina trăsura ce le aștepta la câțiva

pași. Imperia părea liniștită, fata însă era îngrozită. Ea repeta mereu :

— Du-mă, du-mă departe !

Imperia căuta s-o liniștească prin mângâieri și asigurări.

— Da, îi zicea ea, am să te duc departe, foarte departe și am să te ascund aşa de bine, încât doctorul Parnell nu te va mai putea găsi niciodată.

Imperia închiriașe un mic apartament mobilat în strada Richelieu, în centrul cel mai agitat din Paris, ceea ce era desigur mijlocul cel mai bun de a nu fi observată. Acolo o ascunse ea pe fata sa, decisă a o apăra ca o tigroaică de orice pericol.

Să ne întoarcem la cei doi oameni pe care i-am lăsat, în odaia Reginei. Patrick își ținea capul sprijinit pe mâini în prada unei agitații inexprimabile. Sir Richard era în picioare, nemîșcat, cu brațele încrucișate, cu privirea fixă, amenințătoare. Imperia nu mintise spunând că Patrick nu era tatăl copilelor. Când începuseră relațiile sale cu Parnell, Imperia era amanta lui sir Richard. Ea nu se îndoia nicidcum că scoțianul era tatăl celor două gemene.

Oferindu-se lui Patrick, Imperia îl părăsi pe sir Richard, dar acesta deveni intimul lui Parnell. Sir Richard spera că Patrick se va plăcăti cu Ioana, că va părăsi-o și că atunci și-ar putea recunoaște copilul. O afacere de oea mai mare importanță îl silise să plece din Paris și când, după câteva zile, se întorsese, Regina și Reginetta se născuseră și Parnell le recunoscuse. Deci el nu mai putea fi decât cel mult nașul lor.

Sir Richard era un om ciudat, el își propusese să nu se despartă de Patrick și, sub pretextul unei prietenii nemărginite pentru dânsul, să se dedice fetelor sale, sperând totodată că vreo împrejurare oarecare l-ar putea scăpa de Parnell, pe care îl ura de moarte. De mai multe ori îi venise în gând să îl omoare pe Patrick din gelozie, când vedea dezmerdările fetelor sale față de un străin. Si totuși avu puterea să ascundă ura sa, timp de săptămâni.

Ani întregi el se trudi să găsească mijlocul de a-l face pe Patrick să fie departe de cele două gemene și

când reușea să rămână singur cu fetele sale era fericit ! Când fusese vorba de căsătoria Reginettei, sir Richard nu văzuse în această unire aşa de fericită decât un lucher i se răpea, i se lua cu de-a sila iubita lui Reginetta ! El făcuse tot posibulul ca să împiedice această căsătorie. Dar, dacă nu reușise, cauza a fost că Reginetta îl iubea pe de Civray. El se consola gândindu-se că micuța era fericită.

Cât despre fuga Reginei, ea cauzase scoțianului o duñere de nedescris. Ah ! dacă i-ar fi căzut d'Encilly în mână, cu ce plăcere cu ce bucurie, cu ce voluptate l-ar fi sfâșiat, cu dintii și cu unghiile. Cu o pasiune sălbatică se asocia el cu Patrick în căutarea seducătorului. Dar iată că în loc de a-l pedepsi pe înșelător, Patrick voia să o omoare pe vinovată.

S-o omoare pe Regina ! Putea el să permită acest omor ? El o iertă și iertând-o se gândeau să-o smulgă destului rușinos ce o amenința. Si Patrick Parnell voia să o omoare pe Regina. Atunci când cunoșcu intenția doctorului, izbuclni ura ce clocotea de atâta vreme în sir Richard. El se înțelese cu Imperia spre a o scăpa pe Regina.

Am văzut cele petrecute. Cei doi amici, inamici neîmpăcați acum, erau față în față. După câteva minute, Patrick Parnell își descoperi fața sa galbenă ca de mort. Se ridică încet și, fixând asupra lui sir Richard o privire rece și oțelită ca o lamă de pumnal, îi zise

— Știi, am să te omor !

Si în acelaș moment scoase un revolver din buzunar.

— Era pentru dânsa, murmură el, acum va fi pentru tine.

Sir Richard întinse brațul.

— Nu o să mă ucizi nici pe mine, nici pe ea, răspunse el lui Patrick sărind la o parte spre a evita primul glonț, căci doctorul voia să tragă.

— Ah ! ești înarmat, exclamă acesta, cu atât mai bine !

— Negreșit, replică sir Richard cu ironie.

— O să ne batem.

— Da.

— Unul dintre noi este de prisos pe pământ.

— O să ne batem, când vei pofti ; te urăsc foarte mult ca să-mi poți refuza placerea de a vedea curgând săngele aceluia care mi-a furat afecțiunea fetelor mele, auzi ce spun ? Patrick, a fetelor mele !

Aceste vorbe, „fetele mele“, străpungeau inima lui Parnell ca un pumnal.

— Ah, replică el, vrei să te bați ? oricând voi pofti.

— Da.

— Ei bine, îndată, aici, ne batem numai decât, aici.

— Aici ! exclamă sir Richard înmărmurit.

— Ti-e frică, deja !

Scoțianul dădu din umeri.

— Dictează condițiile luptei, zise dânsul.

— Un duel american.

— Fără martori ?

— Crezi că am putea găsi ?

— Nu prea cred.

— Atunci ne batem aşa, pe viaţă şi pe moarte.

— Cu placere.

— Trage fiecare cum poate şi cum ştie mai bine.

— Ca la război, dar, ca la vânătoare.

— Da.

— Bine.

— Dar nu trebuie ca cel care va rămâne în viaţă să fie urmărit ca ucigaş.

— Ai dreptate. Dar mi-ar părea bine ca murind să am speranţă că vei fi ghilotinat.

— Atunci, cum vrei !

— Dar, deoarece sunt sigur că am să te omor, şi vrând să completez răzbunarea, ţin să rămân liber după moartea ta.

Zicând acestea, Patrick scoase un carnet şi scrise pe o pagină goală

„Ne-am bătut în duel, după toate regulile.“

Şi semnă

SIR RICHARD MAC-REALD

El dădu carnetul lui sir Richard. Acesta scrise :

„Aprob cele scrise de mai sus“.

Şi semnă

DR. PATRICK PARSELL

Apoi puse data.

Carnetul a fost pus deschis pe masă.

— Acum, zise Patrick, la luptă.

El sări înapoi și se așeză după o ușă deschisă. În același timp trase primul foc. Glonțul șuieră pe deasupra capului lui sir Richard. Acesta trase și el și glonțul trecu prin ușă. Aceste două gloanțe erau, ca să zicem astfel, un salut, o introducere. Lupta serioasă trebuia să urmeze.

Apartamentul de la etajul întâi se compunea dintr-o anticameră comunicând prin trei uși cu sufrageria, cu salonul și cu cabinetul de lucru. Această anticameră răspundea cu o sală, care unea printr-un unghi drept camera de culcare și cabinetul, care la rândul lor aveau legături, așa că se puteau străbate toate camerele, fără a trece prin anticameră. Odăile erau pline de mobile. Uși mari separau camerele între ele. Astfel era câmpul de bătaie pe care trebuia să înceapă o luptă crâncenă, sălbatică.

Sir Richard așteptă câteva secunde cu speranța că doar adversarul său s-ar arăta în ușă în spatele căreia se ascunse ca sub un scut.

— Dacă comite această imprudență, se gândi scoțianul, atunci s-a dus pe lumea cealaltă.

Să spunem aici că sir Richard era un luptător cu pistolul dintre cei mai distinși. E adevărat însă că un revolver nu e un pistol. Tăcerea era completă.

Sir Richard înțelese că aștepta în zadar și negreșit inamicul său căuta să-l surprindă pe altă parte. La rândul său el se servi de strategie. Fugi din budoar unde era camera de culcare și închise ușa. Apoi ascultă și auzi pași în camera alăturată. Dar, necunoscând nici el, ca și Patrick, dispozițiile locuinței, trebuia să meargă la întâmplare. O ușă era înaintea lui. El o deschise deodată plecându-se.

Un al doilea glonț șuieră. Patrick era pe pragul salonului. Sir Richard trase. Glonțul atinse în treacăt obrațul adversarului din care curse sânge. Fără a se opri, sir Richard trase un al treilea glonț, dar deoarece Pa-

trick plecase capul, glonțul ii zgârie creștetul capului. Parnell fugi după o draperie.

Sir Richard era curajos, el se repezi, făcând zig-zaguri, către draperie. Dar Patrick fugise ghemuit în sală. Sir Richard trase pentru a patra oară. Patrick a fost lovit la umărul stâng. Dar în loc de a mai fugi înainte, el se întoarse deodată și descărcă două focuri asupra lui sir Richard, care continua să înainte către Parnell.

Cei doi adversari trăseseră deja câte patru gloanțe fiecare. Patrick se retrăgea mereu ascunzându-se îndărătul oricărui lucru ce-i ieșea înainte. Sir Richard nu-l slăbea din ochi, dar făcându-se deja întuneric, el nu se mai grăbi să tragă în nesiguranță.

— Ieși la iveală, lașule ! strigă el lui Patrick.

— Iată-mă, răsunse doctorul trăgând al cincilea foc.

Și acest glonț a fost pierdut. Furios, Patrick slobozi și ultimul foc, tot în zadar. Muniția lui se terminase. Sir Richard scoase un tipăt de triumf și trase și el al cincilea glonte asupra lui Patrick, care căuta să fugă. Patrick șovăi, apoi căzu gemând.

— În sfârșit ! strigă sir Richard cu o bucurie sălbată.

El își plecă arma și se duse către corpul neînsuflețit, culcat de-a lungul zidului. Revolverul era pe scânduri. Sir Richard îl împinse cu piciorul. Patrick făcu o mișcare.

— Ah ! nu ești mort !... răcni scoțianul. Stai, vreau să nu suferi mult !

El se plecă pentru a căuta unde să pună țeava revolverului.

— Pe cap sau pe inimă ! zise el.

Deodată, Patrick care se servise de viclenie, sări în sus ținând în mâna un alt revolver. Înainte ca sir Richard să-și vină în fire, Parnell ii trimise două gloanțe în piept.

Nenorocitul căzu murmurând

— Regina, Reginetta !

Fără a se ocupa de corpul omului pe care-l considerase atâția ani prieten apropiat, nici atât cât de cadavrul unui câine mort, Patrick nu se gândi să se depărteze cât mai iute de pe câmpul de luptă. El intră în cabinetul de toaletă, își șterse sângele ce-i mânjea obrajii, se legă ca și când ar avea o umflătură de măsea, își puse pardesiul și ieși afară. Se miră că detunăturile nu atrăseseră atenția servitorilor, dar aceasta se explica ușor prin faptul că nu mai era nici un servitor la hotel. Coborî scările, străbătu curtea, deschise singur poarta și ajunse în stradă neobservat de nimeni. Umblând repede, el se gândea ce trebuie să facă.

Trecuse jumătate de ceas de când sir Richard zacea întins pe covor, scăldat în sângele ce-i curgea din două răni, când vizitul intră în hotel prin porțița din dos. Mirat că nu întâlnea pe nimeni nici în curte, nici în casă, el intră înăuntru și urcădu-se la etajul întâi să găsească corpul lui sir Richard. Acest vizit, care fusese în milieue ajutor la ambulanță, avea un caracter foarte rece; el nu pierdu timpul să luă corpul pe care-l transportă în budoar. Inima bătea încă. Într-o clipă, vizitul descoperi rănilor și făcu un pansament cu ce găsi în cabinetul de toaletă. Rănitul își recăpătă încet, încet simțirile.

— Nu te speria, domnule, zise chirurgul improvizat, stai liniștit, mă duc să chem un doctor și să-l previn pe comisar.

Abia ajunse vizitul afară și sir Richard se tări cu mâinile și cu picioarele până la măsuța pe care era deschis portofoliul lui Patrick. Cu sforțări supra-omenești, el luă carnetul, scoase pagina pe care o mototoli și o înghiți cu multă caznă, apoi, cu un creion udat în sângele său el scrise cum putu mai bine

„Mor asasinat de Patrick Parnell.“

Si semnă

SIR RICHARD

După zece minute începu agonia, când sosi comisarul de poliție și doctorul chemat de vizită, sir Richard trăgea să moară. Peste un sfert de ceas era mort.

Luiza Maubert o aștepta pe soră-sa în salonașul în care o introdusese servitoarea Mariei. Negreșit, din toate vizitele ce puteau surprinde sau să placă amantei contelui de Rostang, aceea a surorii sale era cea mai neașteptată și cea mai puțin dorită. Ea reuși totuși să se liniștească, gândindu-se că și Luisa fusese o dată Cista și că n-ar avea curajul să se înfățișeze contelui de Rostang, fosta ei victimă.

Cu toate astea, apariția neașteptată a surorii sale, coincând cu sosirea celor doi amici ai contelui de Rostang, o făcea să presimtă vreun pericol. Era poate un complot, o societate pentru a-l smulge pe Gaston din cursa ce-i întindea ea?

— Mai încet, draga mea surioară, mai încet, domnișorilor, își zicea ea corectându-și toaleta, eu nu sunt ca cele de care scapi când te plăcăști ca de o jucărie! Ah! vreți luptă? bine, vom lupta! Cu atât mai rău pentru dumneata, domnișoară Luisa, dacă te simți lovitură! Ah! mă crezi poate tot o fetiță mică cum m-ai lăsat! Ai să vezi că sunt femeie, o adevărată femeie! Gaston e al meu, e proprietatea mea; îmi voi apăra avuția mea contra oricărui atac!

În inima Mariei era un sentiment mai imperios, mai teribil ca acela ce o seduse pe Regina. Aceasta cedase amorului, unei pasiuni nesocotite. Maria se supuse ambicioiei. La Regina era o greșală a temperamentului. La Maria era calculul. Urma de aici că Regina se putuse umili și devenise fata umilă și sfiicioasă, dar Maria trebuia să rămână neclintită, urmărind cu energie scopul ce își propusese să ajungă. Fusese mișcată într-adevăr un moment de vizita surorii sale, dar se stăpâni iute. Cu o liniște, prefăcută foarte bine, ea se înfățișă înaintea Luisei. Când aceasta voi s-o îmbrățișeze, ea o opri cu aceste vorbe

— De ce-ai venit!

Luisa rămase nehotărâtă. Îndrăzneala, săngele rece al surorii sale, o uimeau.

— Cum ! Maria, zise ea, tu mă întrebi de ce-am venit ?

— Negreșit ! Cine să te întrebe, dacă nu eu ? Ai să-mi spui ceva ? hai mai iute... Gaston se bate în duel astăzi și nu am timp de pierdut, căci trebuie să fii de acord că am să-l urmez pretutindeni, nu-l las !

— Dar, nenorocito, ești nebună ! Cum, un om, fiul aceleia care te-a cules de pe stradă, se bate și tu vorbești astfel ?

— Și cum vrei să-ți vorbesc ? să-ți spun că timpul e foarte frumos, hai să ne plimbăm la șosea ?

— Dar...

— Ia să ne înțelegem, zise Maria scurt și privind-o pe soră-sa drept în față, să nu-mi faci morală, vrei explicații, o să-ți dau. Am fugit cu contele de Rostang fiindcă îl iubesc și mă iubește. Îl făcuseși nenorocit, eu am vrut să-l fac să uite durerea și chinurile ce i le cauzaseși tu. Tu i-ai făcut rău, eu îl fac fericit. Tu îl omorâsesi, eu îi redau viața. Cine e mai vinovată dintre noi două ?

— Dar onoarea ta, nenorocito ?

— Dar onoarea ta, când îți urmăreai răzbunarea ?

— Dar contesa de Rostang pe care ai omorât-o aproape ?

— Dar tu n-ai chinuit-o destul ?

— Și sărmanul Darcet, pe care îl trimiți la moarte, pe el, care te iubește ?

— Și pe tine te iubea... Tie îți era cel puțin logodnic, eu cel puțin nu l-am amăgit... Nu te mai măguli, Luisa, situația noastră e aceeași, cu o simplă deosebire, că tu ai făcut numai rău, iar eu caut din toate puterile să fac pe un om fericit. Tu ai fost geniul cel rău al lui Gaston, eu am să-i fiu o zână binefăcătoare ! Ce ai de zis ? nu spun adevărul ?

Luisa tăcea, zdrobită de adevărul acestor vorbe crude, îngrozită de cinismul nerușinat al unei fete de 17 ani. Oricât de monstruoasă era purtarea Mariei, Luisa trebuia totuși să plece capul și să tacă din gură. Lacrimi

amare curgeau șiroaie din ochii sărmănei fete. Maria se bucura de biruința ei.

Ea voia să-i spulbere surorii sale orice speranță de a învinge.

— Ti-am spus, reluată ea, îl iubesc pe contele de Rostang din toată inima, îl iubesc pentru fericirea ce i-am dat; și voi fi recunoscătoare pentru fericirea lui cu mine... Dar mai e încă ceva care ne leagă.

— Ce, un jurământ?

— Mai mult decât atât, un jurământ se poate viola fără pedeapsă.

— Ce, atunci? O promisiune de căsătorie?

— Mai mult.

— Mai mult decât o promisiune?

— Da.

— Ce, dar?

— Un copil!

— Un copil? exclamă Luisa înmărmurită.

— Da, soro, ce te miri aşa de mult?

Luisa oftă adânc.

— Da, ce vrei, sunt însărcinată!

Luisa, roșie de rușine, se ridică

— Oh! nenorocito! strigă ea, spune-mi ce vrei? ce speră? la ce vrei să ajungi?

— Nu știu să-ți spun. Dacă ai ști ce bucurie, ce voluptate e pentru o femeie care simte în trupul său fructul amorului! Tu n-ai iubit niciodată, nu poți pricepe fericirea de a fi mamă!

Luisa nu știa ce să răspundă; era îngrozită.

După ce fusese timp de trei ani sora Filomena, Luisa nu mai era Cista!

— Acum, adăugă Maria, fie ce-o fi! Dacă Gaston va sta cu mine, sau de m-o părăsi, am, ca să nu-l uit niciodată, un copil de la dânsul.

Maria, pronunțând aceste vorbe cu voce tare, se apropiase de u.a cabinetului unde stătea contele de Rostang de vorbă cu amicii săi. Ea știa că vorbele sale erau auzite de sărmanul nebun, cu toate că ușa era capitonată. Ea-l cunoștea pe amantul său: știa că-i era destul să audă vorbele astea ca să nu mai vrea să asculte nici un sfat împotriva amantei sale.

Într-adevăr, încă de la primele vorbe spuse tare, Gaston deschisese puțin ușa și ii indemnase pe Marcel și d'Orca să asculte. Fiecare vorbă a Mariei îl îmbăta. Chiar și cei doi prieteni erau mișcați. Totuși Marcel dădea din cap cu neîncredere.

Când Maria pronunță vorbele „dacă Gaston va sta cu mine sau de m-o părăsi, am, ca să nu-l uit niciodată, un copil de la dânsul“, contele de Rostang fericit se repezi în odaia unde erau cele două surori și în fața prietenilor săi o strânse în brațe pe șireata comediantă.

— Prieteni, zise el adresându-se lui Marcel și lui d'Orca, ați auzit... știți acum cum stau lucrurile. Puteți să vă duceți să spuneți ce ați văzut. Pe onoarea mea, v-o repet nu știam în ce stare dureroasă se află mama mea... Astă-seară plec, adică plecăm în Bretania.

Cât despre dumneata, doamnă, continuă el întorcându-se către Luisa, cre stătea cu capul plecat, nu te teme de vreun reproș, din parte-mi, de mult am uitat totul pentru Maria. Luisa rămase câteva momente în tacere, ea se apropié de sora sa și o îmbrățișă plângând, apoi cu o voce încercată de lacrimi zise :

— Sărmană, sărmană copilă ! Ce viitor te așteaptă !... Ah ! te plâng din tot sufletul !... Ah ! nu pot decât să mă rog pentru tine !

Ea se înclină înaintea lui Marcel și a lui d'Orca, care o ascultări și plecă disperată.

— Maria, zise Gaston, astă-seară plecăm în Bretania. Nu mai intrăm în casa asta ; în hotelul de Rostang trebuie să locuiască aceea care va fi contesa de Rostang.

Maria tresări. Victoria era completă !

— Acum, dragii mei prieteni, reluă Gaston, adresându-se lui Marcel și lui d'Orca, vă mulțumesc că ați venit. Dacă sositi înaintea mea la Dolmen, spuneții domnului marchiz, domnului viconte și bietei mele mame că nu știam deloc în ce stare se află. Dar e nouă, nu mai am vreme decât cel mult ca să mă îmbrac. Atid sosind o trăsură... Vin martorii.

— Nu vrem să-i vedem, zise contele d'Agghierra.

— Din cauza lui d'Encilly ? Cum vrei.

Gaston sună. Feciorul intră.

XXXII Duelul

Contele d'Agghierra și baronul Petrozzi se retraseră foarte îngrijorați. Mai cu seamă contele era în prada unei impresii penibile. El simțea că vorbele Mariei erau prefăcute. Pe de altă parte entuziasmul lui Gaston îl îngrozea.

— Nu vreau să-ți ascund, scumpul meu d'Orca, că prevăd o catastrofă.

— Care?... Domnul de Rostang mânuiește foarte bine sabia.

— Oricare ar fi rezultatul, aceasta e o nenorocire. Adversarii se urăsc de moarte și știi condițiile de luptă...

— Sunt aspre, negreșit, dar nu excesive.

— Da dar nu găsești monstruos ca doi oameni de înimă să se ucidă pentru o...

— Da, dar ce putem face?

— Nimic, și de aceea sunt disperat. Mi-e teamă pentru Gaston.

— Pentru ce?

— Se duce pe teren cu încă un păcat pe conștiință.

— E adevărat.

— Smintitul! Vrea să-o instaleze pe amanta sa în hotelul familiei de Rostang.

— Foarte trist!

— Amanta în același hotel unde mama sa, venerabila contesă a plâns aşa de mult pentru nebuniile lui de altădată!

— Și pe mine mă revoltă acest lucru.

— Intrarea acestei fete nerușinate în acest templu de onoare și de virtute e o curată profanare, un sacrilegiu. O asemenea uitare a demnității și a respectului ar ucide-o pe contesă, dacă ar afla.

— Din nenorocire nu putem să oprim în nici un chip această nenorocire.

— Nu. Și totuși asta nu-mi iese din cap.

Cei doi amici expediară trei telegramăe una la Dolmen, alta la Korrigans și a treia la Oseraies. După aceea, Marcel, spre a fi la curent cu evenimentele, se duse la Vesinet, iar d'Orca se puse să suupravegheze împrejurimile hotelului Mariei. El află că Maria, după ce se îmbrăcăse în grabă, se dusese și ea la Vesinet, într-un loc, ce i-l descrisese Gaston, unde trebuia să-l aștepte pe fețiorul contelui care ar înștiința-o de rezultatul duelului.

D'Orca, atunci, se întoarse acasă și-l așteptă pe cumnatul său.

La ora fixată cei doi adversari erau de față. Darcet era de o liniște îngrozitoare. Paloarea sa contrasta cu aprinderea ce colora obrajii lui Gaston. Aceasta era nervos. Scenele întâmplate de dimineață și amintirea mamei sale îl chinuiau. Martorii săi, văzând agitația în care se afla, îl sfătuiau să se liniștească.

— Ia seama, ii zise d'Amblemeuse, fii cu sânge rece.

— Da, da.

— Să nu ataci cu furie.

— Lasă că știu eu cum să-l trimit pe lumea cealaltă.

— Faci rău, scumpul meu. Te sfătuiesc să te aperi numai, nu e aşa, domnule d'Encilly, nu e aşa, doctor?

— Da, răspunse doctorul. Ești foarte agitat, domnule conte, parcă ai avea friguri, continuă doctorul pipăind pulsul lui Gaeton.

— Dar atunci, domnilor, zise iute d'Amblemeuse, duelul nu poate avea loc; nu e aşa domnule d'Encilly?

— Si eu cred tot astfel, să se amâne, răspunse Henric cel frumos.

— Ai auzit, domnule conte?

— Am auzit. Dar nu mai stăruîți în zadar; o să mă bat și, în fața adversarului, veți vedea că sunt tot contele de Rostang.

Pentru formă, cei doi adversari își propuseră a se împăca, deși știau și unul și altul că ar fi în zadar. Atunci ei se puseră față în față și domnul d'Amblemeuse strigă

— Începeți, domnilor!

Abia începu lupta și toți martorii prevăzură rău pentru Gaston. Darcet, liniștit și nepăsător, încordat, para cu o energie extraordinară atacurile grăbite ale lui Gaston. Gaston voise mai întâi să se mărginească la defensivă; dar atitudinea adversarului îl exalta. El întindea mereu brațul armat, căutând să-l străpungă pe adversarul său, dar toate loviturile erau înlăturate, cu o repeziciune amețitoare, de către sabia locotenentului; totuși, el reuși să-l atingă la umăr. Martorii propuseră încetarea duelului.

— O zgârietură! zise ofițerul dând din umeri.

Lupta continua. Gaston, care nu mai exersase în timpul celor trei ani de călugărie, pierduse mult; el se simtea foarte obosit și mândria lui se revoltă la gândul că era amenințat a lăsa să se vadă slăbiciunea sa fizică. Și această a doua luptă rămase fără rezultat. Se vedea că Darcet îl cruța pe adversarul său. Martorii respirară.

Învoiala era că lupta va înceta după a treia încăierare, oricare ar fi rezultatul. Cu toată aparenta de ne-păsare, locotenentul își simtea săngele cloicotind în vine. El observase simptomele de oboseală ce se arătau în Gaston. Momentul i se păru favorabil pentru a-și schimba tactica.

La prima lovitură ce i-o întinse Gaston, el ripostă printr-o directă, teribilă. Conteles, în furia lui nesocotită, nici nu avu timpul să se dea îndărăt și să înlăture sabia lui Darcet, care îi intră sub umărul drept și îi ieși pe la spate. Lovitura a fost atât de iute, atât de puternică, încât Darcet avu timp să-și scoată sabia sa săngerândă înainte ca martorii să-și fi putut da seama de gravitatea ei. Conteles lăsă să-i cadă sabia din mâini și, șovăind căzu în brațele lui d'Amblemeuse, care avuse timpul să sără în ajutorul rănitului. Liniștit, dar și mai palid, Darcet întrebă

— Domnilor, lupta a fost legală?

— Foarte legală, răspunseră toți patru martorii.

Locotenentul salută și plecă. Martorii încheiară procesul verbal, pe când doctorul examină rana.

— Ei bine, doctore, întrebă d'Encilly cu îngrijorare.

— Nu cred că rana să fie periculoasă. Numai complicațiile sunt de temut.

Conform instrucțiunilor ce primise, feciorul alergă să o prevină pe Maria, care aștepta ca pe cărbuni aprinși. Când văzu pe servitor alergând, atunci când ea-l aștepta pe Gaston, pricepu că amantul ei fusese învins.

-- Rănit, Dumnezeule rănit ! strigă ea alergând înaintea servitorului.

-- Vai ! da, zise acesta.

-- Periculos ? întrebă Maria tremurând.

-- Medicul speră că nu.

-- Condu-mă, porunci Maria.

Contele d'Agghiera o urmă și el. După zece minute de mers, ei ajunseră la locul de luptă. Gaston zăcea pe pământ. Era foarte palid, dar nu-și pierduse cunoștința. D'Ambiemeuse îl sprijinea, pe când doctorul făcea primul pansament. Maria se repezi la dânsul ca să-l imbrătișeze, dar doctorul o opri cu un gest. Atunci ea îngenechisie lângă bolnav și îi luă mâna pe care o acoperi de sărutări.

Gaston o privi cu duioșie. Contele d'Agghiera se arătă atunci și el și-i strânse mâna amicului său. Rănitul a fost așezat apoi pe perne în trăsură. Maria se așeză lângă dânsul. În aceeași trăsură se urcară martorii și medicul.

Marcel plecă mai întâi în trăsura lui la hotelul de Rostang spre a pregăti cele necesare. La unu, Gaston zăcea în pat în prada unor friguri violente ; alături se dea Maria. Profanarea care scandalizase atât de mult pe contele d'Agghiera fusese împlinită ; amanta întreținută deveni stăpâna hotelului de Rostang. Alte noi scriitori detaliate fură expediate la Dolmen.

Reporterii alergau după știri și informau jurnalele, așa că foile de seară povesteaau deja drama de la Vesinet, insistând mai cu seamă asupra acestui punct că domnul conte de Rostang fusese transportat la locuința mamei sale, unde miss de Hautefort, sau cu alte cuvinte Cista II, se instalase ca supraveghetoare. Lăudând-o pe Maria, un jurnal adăuga „Nu ne-am mira deloc dacă această dramă s-ar sfârși ca o comedie a lui Scribe printre-o căsătorie.“

— Asta e prost lucru, zise d'Amblemeuse lui d'Encilly când plecau din hotelul de Rostang unde îl însoțiseră pe rănit.

— Crezi oare că domnul de Rostang e în pericol ?

— Mă tem și eu ca și doctorul de complicații.

— Ce fel ?

— Cunoști familia de Rostang ?

— Prea puțin.

— Ei bine, dacă, ai cunoaște ca mine pe marchizul de Grand Rieux, pe vicontele de Rostang, și pe doamna contesă de Rostang, ai pricpe că, prin instalarea în hotel a acestei fete răpite de la mama sa, contele a comis una din cele mai mari greșeli. Dacă contesa ar fi sănătoasă ai vedea-o venind să o gonească pe această fată.

— Chiar de lângă conte ?

— Da, și încă cu atât mai mult. În acest singur fapt e o injurie pentru contesă și pentru toată familia.

— În acest caz e un noroc că familia e în Bretania și că doamna contesă nu poate veni la Paris.

Domnul d'Amblemēuse dădu din cap.

— Contesa de Rostang, zise el, e în stare să facă acest voaj în orice condiții.

— Crezi ?...

— O să vezi.

— În acest caz, amanta ar pleca singură.

— Nu, căci Gaston n-ar voi.

— Ei și atunci ce e ?...

— Atunci, e o ceartă, scene violente ; prin urmare, pentru Gaston friguri, transport, delir și moarte !

— Oh ! ce lugrubi ești ! Dar cum de-ai primit să fii martor ?

— Când am făgăduit contelui să asist nu știam multe lucruri ; nu cunoaștem intențile sale, amanta sa.

— Să sperăm, zise d'Encilly, că toate vor merge bine.

El se despărți cu aceste vorbe de d'Amblemeuse, mai puțin liniștit decât se silea să pară. Nu era numai situația lui Gaston și a Mariei care-l preocupa, el era foarte îngrijorat din cauza subitei dispariții a Reginei și a notei ce apăruse în toate jurnalele. Acum el bles-

tema ceasul în care intrase în Dolmen, blestema ceasul când se lăsase în voia obiceiurilor sale de don Juan.

El era cu atât mai turmentat cu cât știa că avea contra lui pe doctorul Patrick și pe domnul de Civray. Dacă domnul de Civray n-avea decât drepturi relative contra lui, nefiind decât cunnatul Reginei, în schimb doctorul Patrick avea dreptul de tată. El putea să-l reclame pentru răpire de minoră. Crima era patentă, publică.

— Negreșit, își zicea Henric cel frumos, cred că aș face bine să mă duc să iau puțin aer în străinătate ! E probabil că voi găsi acasă la mine un bilețel dulce de la îndrăgostita bancheriță ; porumbița a preferat desigur să-mi trimită câteva bilete de câte o mie de franci, mai bine decât a se pomeni că bărbatul ei primește numeroasele ei scrisori amoroase. Zău că ar fi de minune, căci blestemata de Regina mi-a golit punga.

E nevoie să explicăm de ce natură erau afacerile lui d'Encilly ; el storcea bani de la toate femeile cărora le cunoștea vreun secret ; aşa spre exemplu de la doamna Rousseley, apoi de la baroneasa de Placy, de la modistă și altele. Era ora două când d'Encilly ajunse acasă. Pe când se informa dacă nu venise vreo scrisoare pentru dânsul, un comisar de poliție și doi agenți se arătară. Si Henric cel frumos află că în numele legii era arestat.

XXXIII Omor și sinucidere

Contele de Civray se gândise să-l reclame pe d'Encilly, dar renunțase, nesimțindu-se destul autorizat de titlul său de cunyat când exista tatăl. Si apoi el nu voia să dea proporții scandalului. Imperia consultase un avocat și acesta îi spuse:

— Nu poți să faci nimic, căci după lege nu ești mama ei.

Atunci ea se hotărî să-și răpească fata din mâinile lui d'Encilly și ale lui Patrick Parnell. Imperia împărtăși intențiile sale lui sir Richard care aprobase proiectul cu bucurie și-i propusese să-o ajute și el. Patrick, rănit în afecțiunea sa, depusese o plângere la parchet îm-

potriva lui d'Encilly, pentru răpire de minoră, chiar în ziua când se duse la hotelul Imperiei spre a-și lua fata.

Pe de altă parte, Henric cel frumos, se înșelase conțând pe frica doamnei de Rousseley. Nevasta bancherului era energetică și îndrăzneață ; la primirea amenințărilor lui d'Encilly, ea se temu un moment, dar îndată își recăptă sângele rece și își zise că dacă ar crede o dată cerințelor mizerabilului, i-ar da noi arme contra ei și n-ar mai putea apoi scăpa de dânsul. Atunci ea luă o hotărâre, care cu un alt bărbat mai bănuitor, i-ar fi putut fi fatală, dar cu al ei, era cel mai bun mijloc de scăpare.

Bancherul avea o încredere oarbă în soția sa ; lucrul se explica prin buna reputație de care se bucura doamna de Rousseley. Ea se duse drept la bărbatul ei, fără indignare, aproape nepăsătoare, cum îi stă bine unei femei care nu poate fi atinsă de calomnii și-i arătă scrierea.

— Se vede treaba că te-am înșelat, zise ea, citește ce mi se scrie.

— D'Encilly ! exclamă bancherul, auzi dumneata... cunosc acest nume și pe el îl cunosc puțin. Circulă zvonuri cam nemăgulitoare în privința lui. Ei bine, draga mea, ce ai de gând să faci ?

— Eu ? răspunse doamna de Rousselley cu mirare, ce vrei să fac ? Dacă e ceva de făcut, apoi pe tine te privește nu pe mine. Te-am prevenit. Acum mă duc ; la revedere.

— Te duci ?

— Da ; astăzi se intrunește comitetul societății de binefacere și am și întârziat puțin.

Ea își îmbrățișă bărbatul și se depărta cu atâta liniste ca și când îl consultase pe domnul de Rousseley în privința mâncării ce trebuia s-o gătească pentru a doua zi. După o oră, bancherul, care era bun prieten cu procurorul imperial, depunea o plângere care crescuse dosarul domnului d'Encilly. Cele două plângeri sosind împreună, prilejuiseră o dublă anchetă preliminară, în urma căreia se decisese arestarea lui d'Encilly.

În acest timp Imperia lăua dispozițiile necesare spre a putea pleca cât mai repede din Paris. Ea se duse la avocatul și notarul ei, care încremeniră văzând-o atunci când o credeau moartă. Trebuia să constate existența ei, să se ridice sechestrul de pe hotelul și mobilele ei, căci voia să scape cât mai mult posibil din avere sa, spre a face fetei sale o viață fericită.

Când toate formalitățile erau să fie împlinite, ea voia să plece; aşa își propusese împreună cu Regina. Imperia se temea foarte mult de mânia doctorului Patrick Parnell, mai cu seamă pentru Regina. Legea era în favoarea lui și dacă ar apela și-ar reda desigur fata.

Plecând din hotel, după lupta să îngrozitoare cu sir Richard, Patrick nu se gândi decât să regăsească pe Regina și să-i invoca dreptul său de tată, spre a o smulge din mâinile mamei sale. Mulțumită declarației semnate de el și de sir Richard, Parnell se credea la adăpost de urmările judecătoarești.

Trebuie să adăugăm că înainte de teribila revelație ce-i făcuse Imperia și pe care o confirmase sir Richard, Patrick nu se gândeau să o omoare pe vinovată. Negreșit, indignarea lui era mare, ar fi comis acte de violență, dar nu-ar fi ucis-o. Abia la urmă, turbat de atitudinea mamei sale și, de aceea a lui sir Richard, el putu să arunce amenințări aşa de sinistre contra Reginei, pentru care altădată și-ar fi dat viață.

Aflând deodată că aceste două fete pe care le iubise atât, pentru care se jertfise, nu erau ale lui, el a fost cuprins de o dorință nemărginită de răzbunare. Sâangele lui sir Richard pe care-l omorâse, nu-i potolea furia teribilă ce-i ardea înima. Era ceva că se răzbunase pe omul care-i răpise fericirea, dar atât nu-i ajungea. Adevarata vinovată era acea blestemată Imperia, acea Ioana Terrassin, care îl înselase atât de amarnic! Ea trebuia să moară! Dar cum? Unde?

— Patrick Parnell cunoștea locuința unde trăsesese Imperia când sosise la Paris; el se duse acolo cu sir Richard când ii căutaseră pe Regina și pe amantul ei. Apoi se prezentaște acolo de două, trei ori, aşa că putea intra neintrebător. Dar Imperia nu era singură, ea avea cu sine pe camerista sa și probabil pe Regina, pentru a

putea apăra și supraveghea mai bine. Totuși Patrick merse chiar acolo ca să o lovească pe victimă sa. El știa că n-avea timp de pierdut și că trebuia să-și grăbească răzbunarea, înainte ca Imperia că poată pleca.

Afară de asta, deși Patrick nu se temea de justiție, totuși el se gândea că moartea lui sir Richard ar provoca o anchetă pe timpul căreia ar fi supravegheat de poliție Trebuia deci să lucreze iute. Dar, după răzbunare, ce ar face? Nenorocitul Parnell fusese astfel lovit de destăinuirea Imperiei, încât rațiunea i se zgudui; el nu vedea decât sânge înaintea ochilor.

Viața lui fusese sfărâmată într-un moment și trecea printr-o stare sufletească ce trebuia, în mod fatal, să-l ducă la nebunie. Ceea ce era mai sinistru, era că, în calitatea lui de medic, el își dădea oarecum seama de ceea ce se întâmpla cu el. Își petrecu o parte a nopții umbărând pe străzile orașului. La ora trei de dimineață, simțindu-și picioarele ostenite și stomacul bolnav, căci nu mâncase nimic, intră în primul restaurant ce-i ieși înainte și ceru de mâncare. Când se lumină de ziua, era și mai agitat decât în ajun. El își adresă din nou această întrebare: după ce o voi omorî, ce-o să fac? Ce-o să fac? Foarte simplu, o să-mi zbor creierii.

Și zicând acestea, el mânăie mânerul revolverului, ce-l ținea în buzunarul hainei sale. La zece, el se plimba primprijurul casei Imperiei. Privindu-se în oglinzi unei prăvălii se văzu foarte palid. Se îngrozi de sine însuși. Atunci intră la un bărbier, se pieptănă și se spălă pe obraz și pe mâini. Un fior rece îi trecu prin tot corpul.

Intră într-o cafenea și ceru de două ori ceai fierbințe în care vărsă un flaconăș de coniac. După ce bău, se încălzi și se simți mai bine. Apoi decis, se îndreptă către hotelul unde locuia Imperia. Când voia să treacă pe calealăță parte a străzii, o văzu pe Imperia plecând împreună cu credincioasa ei Juanita. El băgă mâna în buzunar ca să scoată arma și să tragă în fosta lui amantă. Dar deodată a fost apucat de un dor nemărginit de a o vedea pe Regina.

Fără a ezita, lăsând pe cele două fermei să se depărteze, trecu uşa hotelului și ajunse la scări. Când sosi la uşa locuinței, sună. Regina era culcată. Când auzi sunând peste două sau trei minute după plecarea mamei sale, crezu că dânsa sau Juanita se întorcea să ia ceva, ce o fi uitat. Al doilea sunet al clopoțelului o întări în această credință. Atunci se sculă repede, își puse pantofii, se înfășură într-o mantilă și alergă să deschidă, întrebând

— Ești dumneata, Juanita ?

Când se găsi față în față cu acela pe care timp de șaisprezece ani îl considerase ca tată, ea scoase un țipăt de groază și fugi în fundul odăii. Patrick închise uşa și alergă după fată, care fugea speriată. Regina era pe jumătate goală și părul despletit.

— Lasă-mă ! strigă ea îngrozită.

— Cum ? exclamă el, îl respingi pe tatăl tău !

— Nu ești tatăl meu ! Lasă-mă !

Aceste vorbe „Nu ești tatăl meu, îi aprinseră și mai mult turbarea nenorocitului.

— Ah ! nu sunt tatăl tău ! replică el cu un ton ciudat tocmai de aceea n-am să te las ! Era cuprins de o poftă bestială. Cu ochii înflăcărați, cu brațele deschise, gata să o cuprindă, el repeta :

— Așa ! nu sunt tatăl tău !... nu sunt tatăl tău...

Tânără fată fugi în cealaltă parte a odăii.

Patrick o ajunse și cuprinzând-o în brațe, o tări către pat.

— Ajutor ! strigă Regina zbătându-se, ajutor ! Ea reuși să scape și fugi.

Patrick, turmentat de o pasiune sălbatică, scoase un pumnal răcnind

— Vei fi a mea sau te ucid !

Regina tipă mereu

— Ajutor ! ajutor !

— Mizerabilo ! urlă Patrick, atât mai rău pentru tine !

El răvăli asupra ei și, apucând-o de păr îi infipse de două ori cuțitul în piept ; a treia oară el o lovî în obraz. Sângele tășni în toate părțile, stropindu-l pe criminal în față. Contactul acestui sânge Cald îi păru asasinului un

duș rece, îngrozit de sine însuși el scoase un țipăt, scăpă cuțitul din mâna și o lăsa pe Tânăra fată zăcând pe podeaua scăldată în sânge. El se repezi la ușă, o deschise cu o lovitură de picior și ajunsă într-o altă odaie, unde se opri. Scoase mașinăl un revolver din buzunar, îl pușe la gură și trase.

Țipetele Reginei puseseră în mișcare toată casa, detunătura revolverului împinse la culme groaza locuito-rilor. Toată lumea năvăli înăuntru. Intrând în odaia Reginei un spectacol oribil li se infățișă vederii. Regina, întinsă pe parchet, într-un lac de sânge. Fereastra, tapetele, zidurile, toate erau mânjite cu sânge. Pe sănul stâng al victimei erau două răni îngrozitoare, apoi pe obraz o tăietură care-l despica în toată lungimea. Pumnalul era lângă pat.

În odaia alăturată se găsea cadavrul criminalului, cu capul sfărâmat și ținând încă în mânaarma cu care se ucisese. Glonțul sfărâmase cerul gurii și, trecând prin creierii criminalului, ii zdrobise creștetul. Moartea fusese momentană. După zece minute, Imperia se întoarse acasă. Trebuie să renunțăm a deplânge disperarea ei.

DUPĂ DUEL

Trei zile trecuseră de la duelul contelui de Rostang cu Emanuel Darcet. Altădată, în imprejurări obișnuite, trei zile ar fi fost de ajuns ca duelul să fie uitat și luptătorii să devină indiferenți. Dar evenimentele tragice de la hotelul Imperiei și din strada Richelieu dăduseră acestei lupte o importanță deosebită.

Toată lumea știa acum că d'Encilly, martorul contei, fusese amantul și seducătorul Reginei; că această fată era fiica naturală a fostei curtezane, altădată amanta contelui de Rostang. Se știa, de asemenea că amanta actuală a lui Gaston era sora faimoasei doamne de Hautefort, ale cărei aventuri uimiseră Parisul timp de un an.

Moartea subită a lui sir Richard, tentativa de omor comisă asupra Reginei — căci fata n-a murit din cauza rănilor ce le căpătase — sinuciderea doctorului Patrick Parnell, arestarea lui d'Encilly, articolele din jurnale care aveau ca scop restabilirea onoarei contesei de Cinvray, prezența amantei contelui de Rostang în casa mamei acestuia, totul făcea ca acest duel să fie de un interes particular. De aceea se discuta în toate cercurile societății pariziene. Toți presimțeau o catastrofă.

Doctorii sperau să o scape pe Regina, la căpătaiul căreia veghea neîncetat Imperia, dându-i îngrijirile cele mai afectuoase. Reginetta, cu autorizația soțului ei, o vizita foarte des pe sora sa, dând astfel lumii un exemplu de uitare a nedreptăților și injuriilor.

Moartea lui Patrick Parnell pusese capăt deodată anchetei începute în privința morții lui sir Richard. Totuși, servitorii lui d'Encilly și ai Reginei erau căutați cu

stăruință. Situația contelui de Rostang nu se ameliorase, din contră se făcea din zi în zi mai rea și Maria începea să se teamă de un deznodământ fatal. Instalată la hotelul de Rostang, ea avu proasta inspirație de a porunci în dreapta și în stânga, ca o stăpână, ca și când primarul ar fi pus deja pe capul ei coroana de contesă. În interesul rănitului, toți i se supuneau dar nimeni nu o respecta. Mâniată, ea își promitea să se răzbune pentru disprețul tuturor.

Ah ! dacă ar fi fost singură lângă Gaston, ce bine ar mai fi știut ea să-și exercite autoritatea ! Dar lângă rănit era un om sever, care nu-l părăsea nici o clipă ; acest om era contele d'Agghierra. Îndată ce află gravitatea situației prietenului său, Marcel se oferi a veghea lângă dânsul. El ii zisese Mariei :

— Îmi vei permite, doamnă, să iau parte la ostene-
tile dumitale.

Fata, care îl simtea pe dușman, răspunse

— Eu sunt tare și nu mi-e greu să stau lângă iu-
bitul meu conte.

— Vreau să am mare incredere în devotamentul dumitale, replică Marcel ; dar puterile omenesti au mar-
gini ; cu voia sau fără voia dumitale am să stau și eu
lângă conte.

— Iată un zel care-mi pare tiranie și, nu știu cu ce
drept vrei să te impui.

— Cu dreptul amiciției, doamnă.

— Al amorului e mai slab ?

— Cam aşa.

— Îmi pare rău, nu am nicidcum intenția asta ; dar
îți repet că voi rămâne aici. Dumneata poți să-l veghezi
noaptea, eu îl voi păzi ziua.

— Mai puțin just.

— Mă insulți, domnule !

— Poate ți-e frică să nu fug cu hotelul, care în câ-
teva zile e al meu ?

— Așadar, îți să nu lipsești nici un moment din
hotel ?

— Când hotelul de Rostang va fi al dumitale, doam-
nă, n-am să te mai supăr cu prezența mea.

Maria murmură o impertinență pe care Marcel nu o luă în seamă.

— Oricum, continuă el, ai puțintică răbdare; dacă țin atâtă să rămân aici, e pentru că domnul conte de Rostang nu are pe nici unul dintre ai săi. Dar când va veni domnul marchiz de Grand Rieux sau domnul viceconde de Rostang sau abatele Sebastian, atunci îți voi cruța neplăcerea de a mă vedea pe aici.

— I-ai înștiințat, cumva, domnule? strigă Maria cu mânie.

— Da, domnișoară, căci era de datoria mea de prieten de familie. Sora dumitale și-a spus poate că aveam oarecare drept la asta.

Maria nu-și mai putea stăpâni ciuda. Dar tăcu totuși din gură. Ea recunoșcu că făcuse rău, destăinuindu-i contelui d'Agghiera antipatia pe care o înăbușise până acum. Pe cât de obraznici erau servitorii cu dânsa, pe atât erau de plecați și de respectuoși cu Marcel. Ordinele ei nu se grăbea nimeni să le execute, pe când cea mai mică dorință a lui Marcel era satisfăcută într-o clipă.

Din cele spuse de Marcel, un lucru o lovise pe Maria: ea începu să se teamă că vreunul din membrii familiei de Rostang ar putea să vină în orice minut. Ea se întreba cu strângere de înimă ce să-ar putea întâmpla atunci? Cum să-ar purta cu ea? Dacă ar veni abatele Sebastian, ea ar scăpa ușor, făcând pe devotata și pocăita. Dacă ar veni vicontele de Rostang, ea ar apela la inima lui, a cărei slăbiciune și blândețe îi erau cunoscute și ar fi speranță de reușită. Dar dacă ar veni machizul, partida ar fi pierdută.

Ea știa că domnul de Grand Rieux era de o severitate de călugăr, având o pasiune nemărginită pentru demnitatea și respectul numelui. Știa de asemenea, că nu-i era nicidcum simpatică și că alături cu dânsul comediu sentimentalității ar rămâne fără nici un efect. Din fericire, se gândi ea, are optzeci de ani; nu-mi vine să cred că o să facă drumul acesta așa de lung până aici. Cât despre contesa, ea nu avea nici o grijă, o știa bolnavă la pat de paralizie. Totuși îi era frică. Încrederea în norocul ei începea să dispară.

Tocmai când spera să devină soția contelui de Rostang, ca îl văzu deodată la pat, poate rănit de moarte! Da, moartea voia să-i răpească pe acel conte milionar pe care-l cucerise și care trebuia să-i dea numele și avere. Ea nu știa că făcuse el pentru dânsa, nu știa dacă-i asigurase viitorul în cazul că ar muri în urma ducelui.

Cum ! Tocmai când devinea mamă, când se credea asigurată de victorie prin această maternitate, contele de Rostang putea să moară ! Să moară fără să-i fi lăsat nimic ! Oh ! dacă cel puțin ar fi putut rămâne singură cu Gaston. Dar nu, acest ticălos conte d'Agghierra nu se mișca din loc, îi zădărniciea proiectele, îi nimicea planurile și speranțele. Ah ! cum îl ura ea pe Marcel și pe toată familia de Rostang.

Maria știa că Gaston scrisese un testament înainte de a pleca la duel, dar nu cunoștea dispozițiile ce le luase. Și acum, când era rănit murind, când era să se facut ? La astea se gândeau Maria privindu-l pe Gaston care dormea. Acum nu mai putea citi gândurile lui cu dezmerdări și apăchete și cum făcea când era sănătos ; nu-i rămânea alt mijloc decât lacrimile sale și vanitatea generoasă a amantului. Ea se decisec deci pentru aceste două posibilități energice. Când rânițul se deșteptă, o văzu pe Maria îngenuncheată lângă dânsul și plângând.

— Maria, ce ai ? întrebă el, sunt poate în pericol de moarte ?

— Credeam că dormi, Gaston ; iartă-mă, că mi-am trădat durerea. Nu plâng pentru dumneata, căci nu e nimic grav. Gaston răsuflă.

— Atunci pentru ce disperarea asta ?

— Plâng trista soartă ce mă așteaptă !

— Să vedem, micuțo, deslușește-mă !

— Ei bine, am să fiu silită să te părăsesc.

— Maria, mă lași !

— Domnul d'Agghierra mi-a spus că rudele dumitale or să vină ; este sigur că nu or îngădui ca amanta să mai stea cu dumneata în această casă.

— Bine zici, murmură Gaston.

Aceste două vorbe îi străpunseră inima Mariei.

— Vezi dar bine, că trebuie să te părăsesc, adăugă ea, dacă nu vreau să mă gonească. Vai ! cine știe dacă îmi se va permite să te văd când vei fi sănătos ! O să te ia în Bretania și atunci...

— Ai dreptate, răspunse Gaston, dar nu mă va separa nimeni complet de dumneata Maria, e ceva care ne unește.

— Ah ! îți mulțumesc Gaston, îți mulțumesc că-ți aduci aminte ! exclamă ea, sărutându-l pe frunte.

— Ai fi putut crede că aş fi uitat copilul nostru !

— Oh ! nu ! dar, știi, mă tem că nu l-aș mai avea decât pe el pe lume. Dacă fatalitatea ne-ar despărți, Gaston, n-aș mai putea trăi ; atunci ce s-ar face micuța ființă ?

— Nu mă mai chinui. Nu cred că o să ne despărțim. Dar în tot cazul nici tu, nici copilul nu aveți de ce să teme. Mi-am făcut datoria ; ți-am asigurat două sute de mil de franci... Când ea visase milioane !

— Îți mulțumesc pentru mine, zise ea ; dar pentru dânsul ? adăugă dânsa aproape fără voie. Acum nu voi mai avea nevoie de hotel ; am să-l vând. Această reflexie îl supără pe Gaston.

— Oricum ar fi, zise el rece, dumneata și copilul dumitale, nu veți duce nici o grija. Un Rostang nu e un mojic și temerile tale sunt de prisos.

Maria simți că o luase prea repede. Ea își trădase instinctele lăcomiei și ambiației. Voia să-și repare greșeala.

— M-ai înțeles, nu e aşa ? Gaston, sunt îngrijorată că va trebui să mă despart de tine.

— Iartă-mă drăgă, zise contele, sunt ostenit ; vreau să dorm puțin ; ai face bine să te duci și tu să te culci. Este ora patru. Peste două ceasuri e șase și domnul d'Agghierra va fi aici... Fă, te rog, lampa mai mică, zise el. Si închide ochii.

Fața Mariei luă o expresie de nedescris. Decepția și mânia se citeau în ochii ei. Ea micșoră lumina lămpii, lăsă în jos perdelele, dar nu plecă. Ghemuită într-un fotoliu ea se gândeau, ca și Gaston de altfel.

Lovitura de sabie, care-i punea zilele în primejdie — el simțea aceasta cu toate afirmațiile contrarii — pro-

duse se asupra spiritului său o reacție curioasă. Deoarece ținuse să citească ziarele, el aflase despre arestarea lui d'Encilly, ce i se ascunse și simți o umilință adâncă avuse se drept martor și amic pentru un excroc.

În sfârșit el își zise că dacă d'Encilly era urmărit pentru răpire de minoră, el se găsea în aceeași situație. Negreșit, reflexia asta îi venea cam târziu; dar gravitatea faptului rămânea aceeași. Pe de altă parte cățiva zăriști vorbiseră într-un mod prea puțin măgulitor dezaprobad faptul că miss de Hautefort pusese piciorul în vechea locuință a familiei de Rostang, așa că lui Gaston îi părea rău de cele ce făcuse. Îi era rușine de greșelile comise, răpind-o pe Tânără fată de lângă contesa care o proteja, de motivul duelului, de vorbele lumii și cum se întâmplă adesea, el aurnca vina pe complicea sa.

— Cochetăriile ei, provocările ei m-au scos din minti. Dacă în loc de a fi petrecut îtrei ani într-o mănăstire, aş fi trăit și eu ca oamenii, atunci, negreșit, n-aș fi cedat ispитеi.

După cum vedem, amorul lui Gaston se stingea. Și Maria, pe care lăcomia o făcea stângace, îl lăsa să-i ghecească adevăratele sentimente. Ea cuteza să-i vorbească de bani, lui, unui Rostang ! El își zicea :

— Ah ! dacă n-ar fi însărcinată !... Dar o fi întradevăr ? Cum să scap de ea ? Căci, la urma urmelor, dacă mi vin rudele, nu pot să o țin aici.

RĂNITUL

De trei ori pe zi contele d'Agghierra trimitea telegramme la Dolmen unde se deosebuit Zitella si Fernanda. Baronul Petrozzi, trimis de Marcel, se dusese in Bretania. Oaspetii din Dolmen erau deci bine informati. Ei mai aveau apoi si jurnalele din Paris. De mai multe ori, la Dolmen, se tineau sfat. Bărbații erau totdeauna iuți, propuneau măsuri violente, femeile, din contră, mai blânde, se sileau să arate răul ca mai mic si să speră rezultate favorabile. În realitate toți erau neliniștiți.

Cu toate acestea, precum Gaston simțea muștrări de cuget, tot astfel si Maria se simțea pătrunsă de un regret amar. Oh ! ea nu se căia ; ea constata numai cu durere distrugerea visurilor ei de aur, speranțele sale frumoase. Răspunsurile lui Gaston o făcuseră să presimtă răceleala amantului ei si, cu groază, ea prevedea deznodământul primului si scandalosului său roman. Ea nu mai putea spera, cel puțin pentru moment, că domnul conte de Rostang i-ar mai da numele. Poate ar ajunge să-si recapete împărăția peste Gaston, dar când ?...

Maria examină toate ipostazele, calculă toate posibilitățile ce i-ar oferi o supunere sau o rezistență la ordinele familiei. În amândouă cazurile ea avea pentru sine maternitatea. Se decise, cedând instinctelor sale mânătre, pentru rezistență.

-- O dată ce viitorul meu e asigurat, își zise ea, n-am ce pierde.

La șase de dimineață, când veni Marcel că s-o înlocuiașcă, hotărârea sa era neclintită. Abia ieși Maria din

odaia lui și Gaston ridică perdelele și întinse mâna amicului său...

— Îți mulțumesc, zise el cu iubire, că ai anunțat la Dolmen cele întâmpilate.

— Ah ! știi...

— Da.

— Mă aprobi ?

— O dată ce-ți mulțumesc, negreșit. Ce ți s-a răspuns ?

— Domnul marchiz mi-a mulțumit ; domnul abate mi-a zis că o să se roage pentru dumneata ; domnul viconte mi-a ecomandat să te îngrijesc și să nu te las nici un moment.

— Și sărmana mea mamă ?

— Voi avea curajul să-ți spun că n-am nici o știere de la dânsa sau în numele ei.

— Ah ! exclamă rănitul. Și oftă adânc.

— Scumpul meu conte știi starea mamei dumitale ?

— Ah ! da, eu, eu sunt vinovatul !...

Și la aceste din urmă vorbe, lacrimile îl podidiră.

— Bine, amice, foarte bine, zise contele d'Agghierra, lacrimile astea sunt bune, demne. E începutul tămăduirii sufletului ; după asta se va vindeca și trupul.

După un moment de tăcere, rănitul reluă

— Maria se teme de venirea cuiva din Dolmen.

— Are dreptate.

— Ah ! crezi și dumneata...

— Cred, Gaston, că el te iubește și acum. Dacă ar sosi domnul viconte de Rostang acum, nu m-aș mira nicidecum.

— Da, el mă iubește.

— Și domnul de Grand Rieux și abatele Sebastian te iubesc de asemenea, iubite Gaston.

— Știi acolo ?...

— Ce ?

— Că Maria e aici.

— Da. Era de datoria mea să-i informez de toate. Și chiar dacă n-aș fi anunțat-o eu, tot ar fi aflat-o din jurnale.

— Am făcut rău, o recunosc... M-am lăsat să mă tragă în cursă. Am fost nebun !

— Amorul violent, amorul necontrolat este totdeauna rău, scumpul meu !

— O știu din experiență.

Urmă o tacere de câteva minute după care Gaston începu iar

— I-ai zis Mariei că prezența ei aici nu e... convenabilă ?

— Nu. Nu mi-aș fi permis-o. Nu vorbim decât două trei vorbe, despre starea dumitale și atâta tot...

— Cu atât mai rău.

— Ba, eu cred că e cu atât mai bine, căci nu ne-am înțelege nicidcum...

— Aș vrea totuși, zise Gaston, să fac un efort și să-i dau a înțelege că nu trebuie să mai stea aici multă vreme.

— Dumitale și se cuvine să i-o spui, nu unui alt treilea, căci ar crede că ai fost înduplat.

— Ai dreptate, poate. Dar îți mărturisesc, nu-mi vine. Mi-e teamă, de vreo scenă.

— O scenă !

— O scenă lacrimogenă. Astă-seară am surprins-o plângând că o să fie silită a mă părăsi.

— Atunci ea crede că lucrul e posibil.

— Da. Mi-a pus niște întrebări...

— Pricep, a fost poate vorba de bani ?

— Oh ! pentru copilul ei !

— Negreșit, răsunse Marcel zâmbind ; și ce ai răspuns ?

— I-am spus atât, că am asigurat-o.

— Ei bine, scumpul meu, în cazul acesta, pe jumătate, treaba e gata ; dă-i acum o nouă asigurare și ai încheiat afacerea.

Marcel spusește aceste vorbe cu un ton apăsat. Gaston pricepu, dar, îndrăgostiți dintr-un sentiment de amor propriu, ce se vede la îndrăgostiți, el încearcă să o apere pe amanta sa.

— O judeci foarte aspru pe Maria, zise dânsul.

— Poate, Dar vezi, fă cum îți spun, domnule conte.

- Nu îndrăznesc. Mi-e teamă că aş umili-o.
- Ei bine, există o persoană ale cărui îndatoriri îl fac propriu pentru sarcina asta delicată.
- Cine ? întrebă Gaston.
- Chirurgul, sau medicul dumitale.
- Cum aşa ?
- Dacă unul din acești domni i-ar spune domnișoarei Maubert că prezența sa este periculoasă aici din cauza diferitelor amintiri, să-i adauge că pentru a-i înlătura orice grijă materială, ea are, deocamdată, la bancherul dumitale un credit de...
- O sută de mii de franci, ajunge ?
- Pentru altcineva ar fi prea mult, pentru contele de Rostang însă nu este destul.
- Dar are deja o garanție pentru o sumă îndoită, depusă printr-un act la notarul Michaud.
- Cu atât mai bine.
- Am să mai adaug o sută de mii de franci pentru copil.
- Mai bine încă.
- Mai are un mic hotel mobilat pe care i l-am dăruit eu. Totul face mai mult de două sute de mii de franci.
- În sfârșit, îi dai cinci sute de mii de franci ; e scump, dar cele mai plăcute nebunii costă totdeauna foarte mult. Ah ! aud pașii celor doi discipoli ai lui Esculap ; vezi dacă vor să se însărcineze cu rolul de delegați. Unul din noii veniți era doctorul Remy, care cunoștea aproape toate evenimentele dramatice ale istoriei noastre ; celălalt era un vechi chirurg militar, care, obișnuit a vorbi cu soldații, nu-ș, împodobea mult vorba. Amândoi constatără la rănit o agitație regretabilă.
- Îți repet, zise chirurgul, care era numit „maiorul Delmas“, prima condiție necesară, absolută pentru a activa vindecarea dumitale, este liniștea spiritului ; de ieri însă ai avut emoții vătămătoare ; nu ești de aceeași părere, domnule doctor ?
- Tocmai.
- Aveți dreptate, domnilor, zise Marcel și scumpul nostru rănit știe destul de bine că-i trebuie liniște ; din nenorocire, sunt lucruri ce nu depind de dânsul, ce nu se pot schimba.

— Spre exemplu, zise doctorul Remy, cam ce fel de lucruri ?

— Da, da, pentru numele lui Dumnezeu, vorbește limpede. Ce dracu, când este vorba de viață unui om, atunci nu se mai iau în seamă asemenea scrupule.

— L-ai atins unde îl doare, domnule maior, zise Marcel ; haide, scumpul meu Gaston, spovedește-te, fără codire.

Gaston se hotărî a spune totul, lăudând-o însă pe amanta sa.

— Asta e tot ce dorești de la noi ? răspunse maiorul Delmas. Mă duc numai decât la miss de Hautefort.

Deodată portiera se dădu la o parte și Maria apăru în pragul odăii, foarte palidă, cu ochi fulgerători.

— Nu e nevoie, zise ea cu un ton sec...

— Ah ! făcu Gaston, supărat de această purtare, ne ascultai...

— Am auzit cel puțin.

— E totuna...

— Domnule conte, zise doctorul Remy, îți interzicem de a vorbi cu însuflețire.

— Cu nici un preț, n-ai voie să vorbești, confirmă chirurgul.

Maria mișcăse zicând că nu ascultase la ușă. Când i-a văzut pe cei doi medici intrând în curtea hotelului, a fost cuprinsă de o dorință neînfrânată să cunoască părerea lor asupra stării bolnavului : pe de o parte, prigonită de ideea că voiau să o îndepărteze, să o despartă de amantul ei, iar pe de altă parte să se convingă de atitudinea lui Marcel, dacă s-ar atinge chestiunea plecării sale. Ea se asigură într-adevăr, acum nu-și mai putea face iluzii, nu mai putea spera.

— Așadar, domnule conte, relua ea, după toate făgăduielile, după toate jurăminte, mă gonești ! ...

— Iertare, miss, zise maiorul, trăgând perdelele patului, în interesul bolnavului, te rugăm să vorbești cu noi, care suntem reprezentanții domnului de Rostang ; rănitul nu e în stare să-ți răspundă.

— Domnule asta e o obrăznicie.

— Nu, asta e terapeutică, zise doctorul Remy.

— De ce nu spune și domnul conte d'Agghierra ceva ? Trei bărbați contra unei femei, asta ar fi demn.

— Conte d'Agghierra nu se tocmește la un comerț de femeie cum ar vorbi la un târg de cai.

Fața Mariei se contractă de furie.

— Domnule, zise ea cu o voce tremurătoare, astea sunt vorbe de rândaș !

— Domnișoară, zise maiorul cu asprime, ne-am depărtat de la subiect. Primești, da sau ba, propunerile domnului de Rostang, pe care le cunoști.

— Nu. Copilul conțelui de Rostang, copilul meu, trebuie să aibă o existență princiară.

— Uii, precum se vede, că nu și se datorează nimic, domnișoară ; ceea ce și se oferă cu atâtă generozitate depășește limitele obișnuite.

— Domnul de Rostang a cheltuit, în zadar, peste un milion cu sora mea.

Răspunsul era cinic. Maria își dădea în petic. Ea făcea neghiobia de a se arăta pe față în ochii lui Gaston. Câteștrei bărbații se priviră uimiți și cuprinși de un dispreț observat și de Maria. Ea își propunea să răspundă printr-un cuvânt violent, când, deodată, se auzi deschizându-se poarta hotelului.

Contele d'Agghierra privi pe fereastră și murmură :

— În sfârșit !

DEZNODĂMÂNTUL

Patru trăsuri intrară una după alta în curtea hotelului. Din cea din urmă săriră în grabă șase servitori în doliu și două cameriste. Patru dintre servitori se aliniază pe treptele peronului hotelului, iar ceilalți doi se grăbiră a deschide portierele. Din prima trăsură, Marcel zări ieșind pe marchizul de Grand Rieux și pe vicomtele de Rostang. Apoi, când se lăsară coșurile, Marcel putu să vadă pe contesa de Rostang învelită în blănuri, culcată pe o saltea, așezată peste cele două banchete ale trăsurii.

Cei doi servitori bretoni puternici, ajutați de Leonia și de Fernanda, se apucără să-o ridice pe paralizată, care nu-și putea mișca decât brațele. În acest timp, din trăsura a două, coborau abatele Sebastian, baronul Petrozii, d'Ormesson și contesa d'Agghiera; dintr-a treia domnul de Civray, bătrânul Alian, bătrâna doică și doctorul din Dolmen.

Îndată ce află că fiul său era grav rănit, contesa, uită numai decât greșelile vinovatului, voi să plece imediat; și negreșit, dacă starea sănătății i-ar fi permis-o, ea nu-ar fi ezitat nici un moment. Așteptă sosirea lui d'Orca la Dolmen, pentru a decide plecarea. Îndată se făcură toate pregătirile de plecare și, domnul de Civray se însărcină cu săvârșirea celor necesare la Paris. Ce vroiau să facă? Nu se știa; nimic nu era decis. Înainte de toate, contesa voia să-l vadă pe fiul ei, să-l îmbrățișeze, să-l ierte. Cum? Gaston era rănit, de moarte poate și ea l-ar lăsa să creadă că l-a uștat, că era neîmpăcată...? Se putea oare asta?

I se spusesese :

— Știi pe cine vei găsi lângă Gaston ?

— Da și fiul meu va alege între mine și ea.

— Oh ! nu va sta la îndoială ! strigă d'Orca ; fiul dumitale a cedat unei nesocotințe momentane ; dar rățiunea îi va reveni și sunt sigur că îți va cruța durerea, umiliința de care te temi.

Contesa d'Agghierra, văzându-i pe cei sosiți, se depărta de la fereastră.

— Ce e ? întrebă doctorul Remy.

— Familia de Rostang vine din Bretania.

— Familia ! exclamă Gaston îndreptându-se spre pat, foarte emoționat.

— Da, răspunse Marcel, toată familia.

— Cum ! și mama mea ?

— Doamna contesă urcă tocmai scările sprijinită de doi servitori.

— Nu se poate, strigă Maria plină de groază.

— Vezi singură, replică contele d'Agghierra cu răceală.

Maria alergă la fereastră, apoi se retrase îndată, palidă și tremurândă de emoție. Într-un moment tot trecutul ei de la Dolmen îi veni în gând. Acolo fusese crescută, acolo fusese instruită. Ea fusese în Dolmen ca o copilă a casei ; contesa o tratase ca pe fiica sa, Leonia de Rostang îi era ca o șoră. Cu toată perversitatea și cinismul ei, Maria se întrebă cum ar putea să înfrunte prezența atâtore persoane care îi făcuseră bine și cărora le plătise binefacerile prin cel mai vinovat fapt al unei fermei. Se căia oare ? Vai ! nu. Totuși, ea simțea că trebuie să evite rușinea ce o aştepta.

— Plec, zise ea, nu vreau să mai rămân nici un moment în această casă, nu vreau să văd...

Ea nu avu timpul să termină.

— Pe din dos, ca slujnicile să te duci, zise Marcel indignat.

Ea simți lovitura și-i aruncă o privire de viperă.

— Adio, domnule conte, zise ea adresându-se lui Gaston. Apoi adăugă cu nerușinare :

— Știi, mă incred în vorba dumitale.

Maiorul, revoltat de atâta îndrăzneală și cinism, nu-șă
putu opri acest răspuns brutal :

— Fii pe pace, domnișoară, o să ţi se plătească nop-
țile ! Maria păli la această insultă.

— Îți mulțumesc, zise ea, am să-ți dau bacșisul cu-
venit ! Si plecă cu furia în inimă.

În acest timp servitorii introduceau pe noi veniți în
salonul cel mare. Contesa fu întinsă pe un scaun lung.
Lângă dânsa se așezără femeile. În fața era marchizul, la
dreapta lui viccontele de Rostang, la stânga abatele Se-
bastian, apoi puțin mai înapoi d'Ormesson, de Civray
și d'Orca. Contesa își pusese din nou rochia de doliu.
Femeile celelalte purtau toalete de culoare închisă. Băr-
bații erau imbrăcați toți în negru. Era o vreme urâtă.
O ceată deasă întuneca cerul și în salon mai că nu se
vedea. Marchizul porunci să se aprindă candelabrele.

Lumina cea palidă a lumânărilor dădea camerei un
aspect funebru. Tăcerea era lugubră. Ce se pregătea ?
După cum am spus, starea contesei se îndreptase mult.
Vorba ii era cam încurcată, dar inteligența era limpede.

— Scumpii mei, zise ea, vă mulțumesc ; am ajuns în
sfârșit unde voi am... Ca acum patru ani, e iar ședință
judecătoarească în familia de Rostang.

— Judecătorii de altădată sunt de față, adăugă vi-
contele.

— Nu mai lipsește decât acuzatul, zise marchizul.

— Și arătătorul său, șopti contesa.

— Iată-i pe amândoi, zise deodată o voce gravă și
sonoră.

Una din ușile salonului se deschise și contele d'Ag-
ghierra apăru urmat de Gaston pe care îl sprijineau cei
doi medici. Auzind despre sosirea mamei sale, Gaston
voi, chiar dacă l-ar costa viața, să meargă să-i ceară ier-
tare pentru chinurile ce-i pricinuise.

— Prevăd, zise Gaston contelui d'Agghierra, că
mama mea va cere să fie adusă aici, în această cameră,
unde s-au rostit vorbe aşa de rușinoase și nu vreau.

— Îmi place, sentimentul acesta, dar trebuie mai în-
tâi să știm dacă poți să te dai jos din pat și să umblă ;
să vedem ce zic doctorii.

— Eu socot, zise doctorul Remy, că agitația pricinuită de un dor neîmplinit ar fi mai vătămătoare decât osteneala ce vrea să-și facă domnul de Rostang.

— Și apoi, adăugă maiorul, împăcarea cugetului este un mijloc mai bun decât toate doctoriile.

— Așa cred și eu, zise contele d'Agghiera.

Imediat și cu toate precauțiile necesare cei trei amici ai lui Gaston îl îmbrăcară și-l ajutără să meargă în salon. Apariția lui Gaston și a contelui d'Agghiera mișcă toate inimile. Rănitul a fost mult impresionat de tabloul ce i se prezenta ochilor. El își aduse aminte de interrogatorul ce i se făcuse altădată în aceleași condiții și un fior rece îi trecu prin tot corpul. I se păru că asista la propria sa îngropare. Nimic nu lipsea, doliul, făcliile, preotul, rudele, toate erau ca la o ceremonie funebră. Primul tipăt al contesei a fost o exclamație de mamă

— Oh ! Dumnezeule, s-a scusat... ce nesocotință ! Și întinse brațele către dânsul, după ce îi arăta printr-un semn că nu putea să umble ca să vină la dânsul.

Gaston, mișcat până în fundul inimii, înaintă sprijinit de cei doi doctori. Vicecontele de Rostang și abatele Sebastian îi dădură mâna. Ajungând lângă mama sa, căreia lacrimile îi curgeau șiroaie, Gaston voia să se așeze în genunchi. Dar contesa îl opri și îl îmbrățișă.

— Domnilor, zise ea adresându-se celor doi medici, răspundeți de viața fiului meu ?

— Da, doamnă contesă, răspunse maiorul Delmas.

Acum că ai făcut pansamentul cel mare, lăsa-l pe seama noastră.

În acest moment, una din ușile salonului care comunica cu un cabinet de lucru, se deschise deodată și o femeie trecu în grabă ca fugind. Era Maria Maubert. Cum și pentru ce nenorocita intră astfel în salon când nimeni nu se gândeau la ea ? Apartamentul ce îl occupa era situat la al doilea etaj, care avea două scări. Ieșind din odaia lui Gaston, speriată și mâñoasă, Maria se urcă în apartamentul ei și o chemă pe camerista adusă din Dolmen, care alergă îndată.

— Iute, iute, îi zise Maria, lucrurile mele, diamantele, banii și să plecăm.

Amândouă se grăbiră a strânge obiectele ce le aveau. Apoi ele coborără scara de serviciu ; dar ușa din vestibulul de jos era închisă pe din afară. Camerista chemă, bătu, dar în zadar, toți servitorii erau pe lângă salon.

— Hai sus, zise Maria, trebuie să fie toți în odaia contesei sau a lui Gaston.

Ele urcau repede scara de serviciu și coborără apoi pe cealaltă. Ajunseră într-un coridor și, necunoscând locuința, nu știură pe unde să o apuce ; deschizând o ușă, ele nimeriră tocmai în salon. Întunericul încă a fost de vină la această aventură. Speriată, ea voia să se retragă, dar în zăpăceala ei nu mai știa nici pe unde venise ; în mână ea ținea punga cu giuvaiericale ; cu ochii căuta o ieșire ; înaintea ei era într-adevăr o ușă deschisă, dar, spre a ajunge acolo, trebuia să străbată saloul. Înaintă totuși, tremurând și șovăind ca și când ar fi fost beată, cu capul în jos, spre a nu zări privirile pline de dispreț și de mânie fixate asupra ei. Se împiedică de o mobilă, căzu pe o alta și se dădu îndărăt întâlnind-o pe Leonia. Roșie de confuzie, rușinată, orbită, ea bolborosi vorbe fără sir.

— Ce e asta ? zise marchizul mândru și disprețuitor.

— O fată în serviciul contelui care își ia drumul și a greșit ușa, zise contesa de Rostang.

— I s-a plătit leafa ? întrebă marchizul.

Maria vedea negru în fața ochilor, urechile îi zbârniau, tâmpilele zvâcneau cu putere. Fiecare vorbă o bicuia ca un harapnic. Voi să se repeadă la ușă, dar, piciorul împiedicându-i-se de un scaunel, căzu în genunchi. Marcel o ridică, o luă de braț și o conduse până în anticameră, murmurând

— Sărmană copilă !

În anticameră erau mai mulți servitori.

— Alain, zise contele d'Agghierra, însوtește-o pe domnișoara până la poarta hotelului.

Acest incident fusese foarte penibil pentru toți. Pentru Gaston a fost ca o lovitură de moarte. Dus la patul său, dânsul a fost cuprins de niște friguri violente, care îi speriară pe medici. După trei zile, contele de Rostang

muri. Ceruse iertare pentru toate greșelile și mama sa și marchizul de Grand Rieux precum și vicontele de Rostang, îl iertaseră.

A doua zi după înmormântare, aceleași persoane, care asistaseră la întâlnirea mamei și a fiului, plecară în Bretania, de astă dată în doliu real. După o lună, contesa de Rostang muri și ea, ucisă de durerea și disperarea ce îi pricinuise moartea fiului ei.

ÉPILOG

Când Regina se privi după boală în oglindă, ea nu se putu recunoaște. Era desfigurată. Imperia o luă în brațe, o strânse la piept plângând și-i zise

— Ah ! nimeni nu te-ar mai cunoaște acum.
Regina oftă adânc.

— Cum am mai spus, Reginetta o vizitase de multe ori pe sora sa. După vindecarea Reginei contele de Civray veni cu nevasta sa să se despartă de cele două pocăite.

— Ah ! fii binecuvântată, domnule și dumneata fata mea ! strigă Imperia mișcată.

Apoi adăugă

— Ferice de voi, căci vă iubiți, căci inimile voastre sunt făcute una pentru alta !

Înainte de a se despărți, Reginetta o îmbrățișă cu iubire pe sora sa.

— Adio, zise ea, scumpa mea Regina ; n-am să te uit niciodată !

— Domnule conte, vei permite surorii mele să-mi scrie ? întrebă Regina.

— Negreșit. Nenorociții au nevoie de mângâiere și cu plăcere vom primi, eu și nevasta mea, știrile voastre.

— Ah ! îți mulțumesc, domnule conte, îți mulțumesc, strigă Imperia emoționată. E o fericire pentru noi să ne gândim că nu suntem singure pe lume.

— Unde aveți de gând să plecați ? întrebă domnul de Civray.

— În America.

— Așteptăm prima scrisoare la castelul d'Armoise.

— Atunci se despărțiră.

— Ce inimă ai, iubitul meu ! zise Reginetta sărutând mâna bărbatului ei.

— Copilă ce ești ! zise el.

— Te admir, te ador, ca pe o divinitate.

— Reginetta, fii mai puțin entuziastă, te rog.

— Dar ceea ce ai făcut e sublim !

Domnul de Civray o îmbrățișă pe soția sa cu foc, zicând :

— Te iubesc, de aceea.

*

Maria și-a păstrat numele de miss de Hautefort. Ea și-a strâns avereia și a plecat în Anglia. Dar, deoarece a născut un copil mort, speculația sa nu i-a reușit decât pe jumătate. Joacă și duce o viață destrăbălată de curtezană. Desigur va muri într-o zi în vreun spital sau în vreo mansardă rece, maltratată de vreun întreținător brutal.

*

Picior-de-fier și Carlos au fost prinși și retrimiti la muncă silnică. D'Encilly a fost osândit la cinci ani închisoare.

Iulia s-a retras în provincie, unde, măritându-se cu un negustor puțin scrupulos, trece drept o femeie cumsecade.

Elisabeta și institutoarea și-au urmat soarta, ele s-au pierdut în lumea suspectă.

*

Luisa Maubert s-a reîntors pentru totdeauna la surorile din Saint-Vincent de Paul.

*

Contele d'Agghierra, baronul Petrozzi, contele de Civray și d'Ormesson trăiesc fericiți în sănul familiei, cu soțile și copiii lor.

)

*

Dar cu multele severe și amare lecții ale trecutului, Parisul asistă încă la splendoarea și decadența altor curtezane, ale căror aventuri atrag timp de câteva zile atenția lumii, dar apoi pier în uitare veșnică.

Așadar, dispar de pe cer, fără a lăsa nici o urmă, lele căzătoare!...